YALNIZ BİR ASTRONOT.
İMKÂNSIZ BİR GÖREV.
BEKLENMEDİK BİR YOL ARKADAŞI.

ANDY WEIR

MARSLI'NIN YAZARINDAN

KURTULUŞ PROJESİ

ithaki

Ryland Grace insanlığın son çaresi olarak yola çıkan bir mürettebattan hayatta kalan tek kişi... ve hedefine ulaşamazsa Dünya yok olacak.

"Tehlike altındaki iki dünyası, işinin ehli bir adamı, işinin ehli bir uzaylısı, çözümlenmesi gereken bir sürü bilimsel sorunu ve meçhule giden insanlığıyla bu kitapta benim gibi eski usul bilimkurgu sevenler için her şey mevcut. Bilimkurgumda bol bol bilim olsun diyenlerdenseniz Andy Weir sizin için biçilmiş kaftan."
–GEORGE R. R. MARTIN, Buz ve Ateşin Şarkısı serisinin yazarı

"*Marslı*'ya bayılmıştım ama bence *Kurtuluş Projesi*, Weir'ın en iyi eseri."
–BRANDON SANDERSON, Fırtınaışığı Arşivi serisinin yazarı

"Bu kitabı okumak hayatınızda gördüğünüz en iyi fen bilgisi öğretmeniyle uzay yolculuğuna çıkmak gibi... Ödeviniz de dünyayı kurtarmak."
–ERNEST CLINE, *Başlat: Ready Player One*'ın yazarı

"Çok ama çok uzun zamandan beri okuduğum tartışmasız en iyi kitap olan *Kurtuluş Projesi*'ni tarif etmek için nefes kesici dersem yanına bile yaklaşamamış olurum. Buraya yazıyorum: Bu kitap bir klasik olacak."
–BLAKE CROUCH, *Sahte Bellek*'in yazarı

"Andy Weir benzersiz bir yeteneğe sahip olduğunu yine kanıtlıyor. *Kurtuluş Projesi* o kadar büyüleyici ve sürükleyici ki insan düpedüz bağımlısı oluveriyor."
–TAYLOR JENKINS REID, *Daisy Jones & The Six*'in yazarı

Çeviren: Emre Aygün
www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786257 442398
/ithakiyayinlari

Andy Weir

On beş yaşından beri programcılık yapan ve halihazırda yazılım mühendisi olarak çalışan Andy Weir, ilk romanı *Marslı*'yı internette yayımlamasının ardından büyük bir ilgiyle karşılaştı. Bu ilginin ardından yayın hakları satın alınıp basılan roman, Ridley Scott tarafından filme çekildi. Yazar ikinci romanı *Artemis* ile kazandığı başarıyı devam ettirdi. *Kurtuluş Projesi*, Weir'ın üçüncü romanı.

Kurtuluş Projesi
Andy Weir

Orijinal Adı: *Project Hail Mary*

İthaki Yayınları - 1945

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Yayına Hazırlayan: *Mustafa Güdük*
Düzelti: *Yankı Enki*
Kapak Görseli: *Will Staehle*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
2. Baskı, Eylül 2021, İstanbul

ISBN: 978-625-7442-39-8

Sertifika No: 46603

Türkçe Çeviri © Emre Aygün, 2021
© İthaki, 2021
© Andy Weir, 2021
Diyagramlar: © David Lindroth Inc.

Bu eser, AnatoliaLit Ajans aracılığıyla, Penguin Random House LLC'nin bir departmanı olan Random House'un alt markası Ballantine Books ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

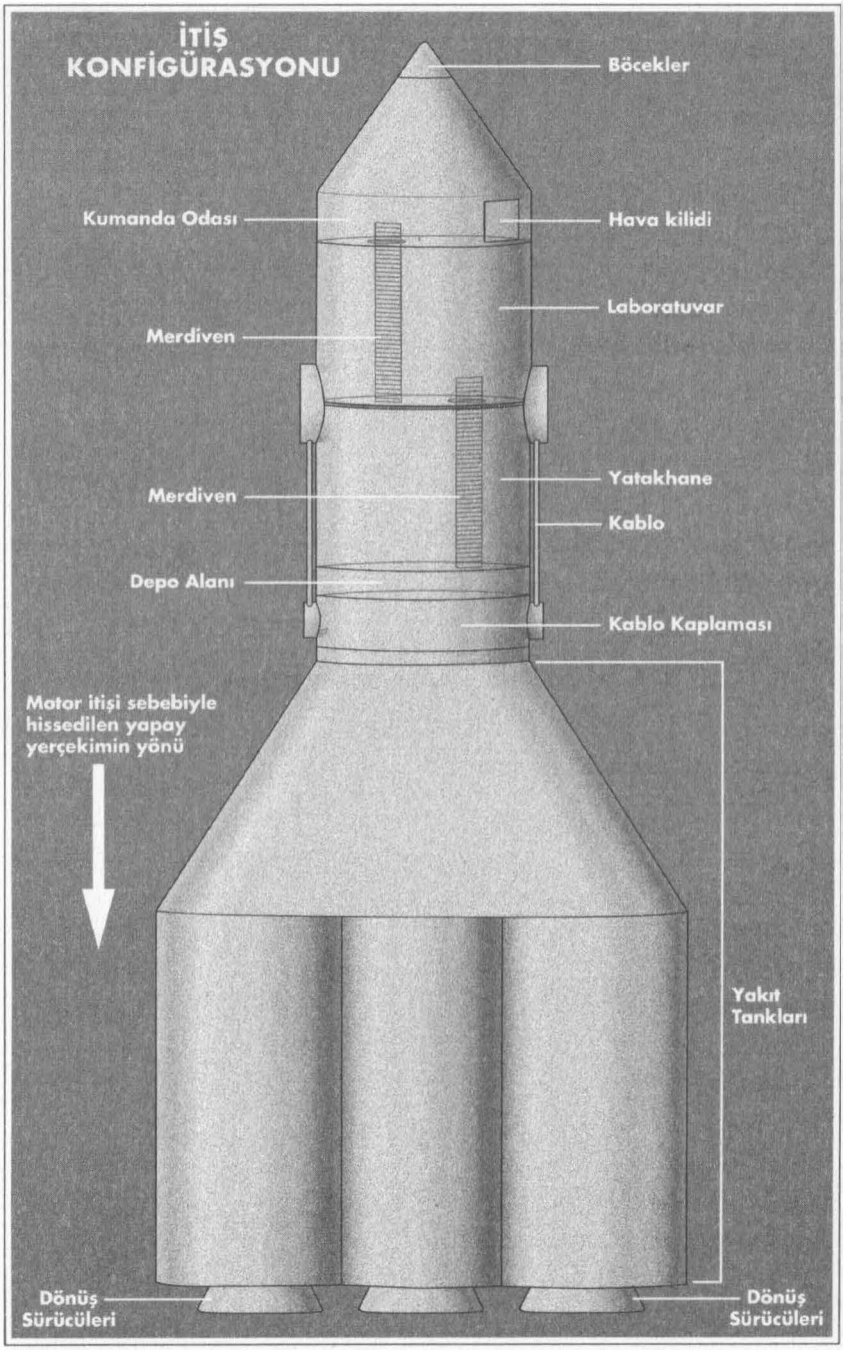
ANDY WEIR

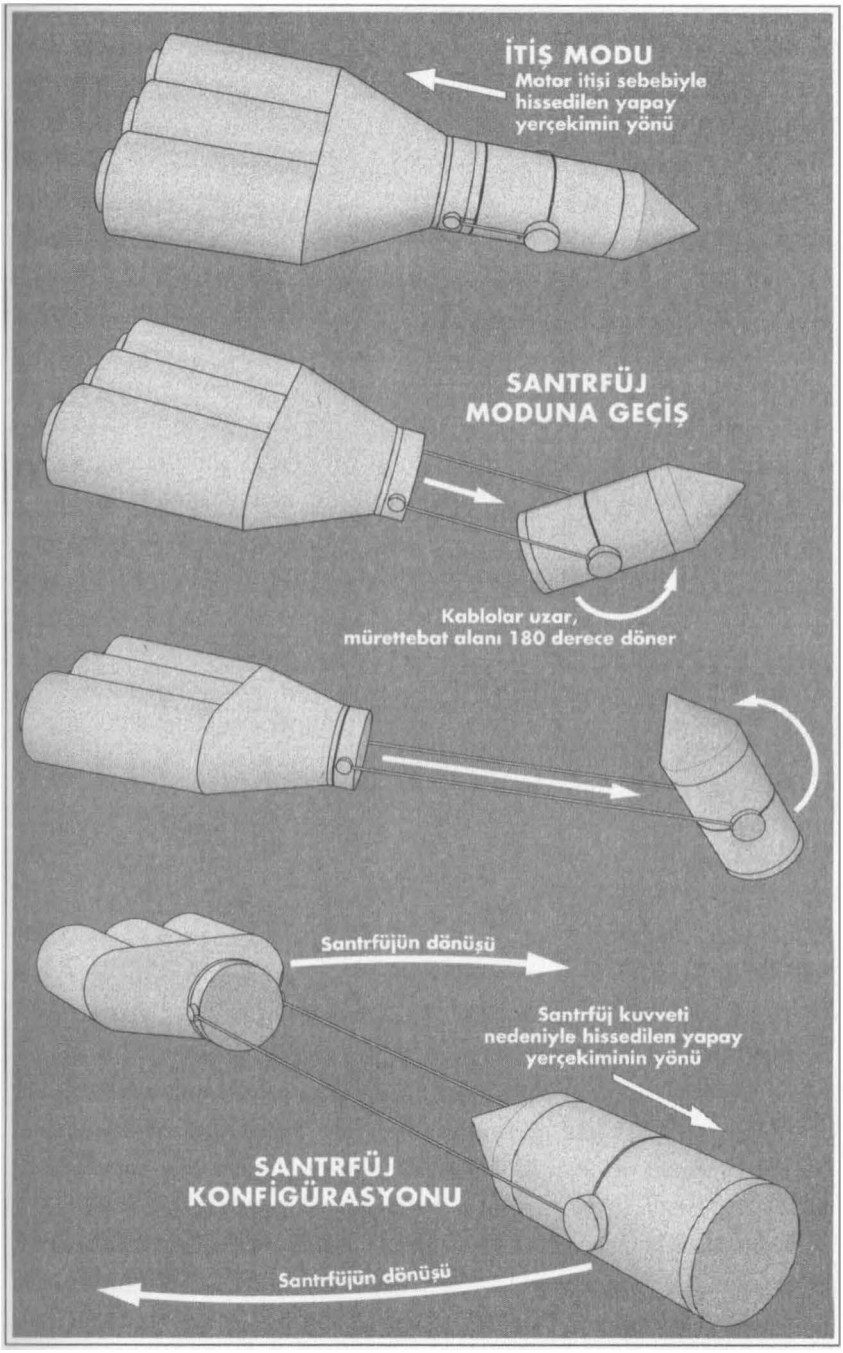
KURTULUŞ PROJESİ

Çeviren
Emre Aygün

ithaki

John, Paul, George ve Ringo için

İTİŞ
KONFİGÜRASYONU
Böcekler
Kumanda Odası
Hava kilidi
Laboratuvar
Merdiven
Yatakhane
Merdiven
Kablo
Depo Alanı
Kablo Kaplaması
Motor itişi sebebiyle
hissedilen yapay
yerçekimin yönü
Yakıt
Tankları
Dönüş
Sürücüleri
Dönüş
Sürücüleri

İTİŞ MODU
Motor itişi sebebiyle hissedilen yapay yerçekimin yönü
SANTRFÜJ MODUNA GEÇİŞ
Kablolar uzar, mürettebat alanı 180 derece döner
Santrfüjün dönüşü
Santrfüj kuvveti nedeniyle hissedilen yapay yerçekiminin yönü
SANTRFÜJ KONFİGÜRASYONU
Santrfüjün dönüşü

BİRİNCİ BÖLÜM

"İki artı iki kaç eder?"

Bu soru nedense asabımı bozuyor. Yorgunum. Tekrar uykuya dalıyorum.

Birkaç dakika geçtikten sonra yine duyuyorum onu.

"İki artı iki kaç eder?"

Yumuşak, kadınsı ses duygusuz ve telaffuzu bir önceki seferle birebir aynı. Konuşan, bir bilgisayar. Rahatımı kaçıran şey bir bilgisayar. Şimdi asabım daha da bozuldu.

"Brtbak," diyorum. Şaşkınım. "Beni rahat bırak," demek istemiştim –bana kalırsa bütünüyle makul bir istek– ama konuşmayı beceememiştim.

"Yanlış cevap," diyor bilgisayar. "İki artı iki kaç eder?"

Deney vakti. Merhaba demeye çalışacağım.

"Meğğb?" diyorum.

"Yanlış cevap. İki artı iki kaç eder?"

Neler oluyor? Bunu öğrenmek istiyorum ama bir sonuca varacak kadar veri yok elimde. Göremiyorum. Bilgisayar dışında başka bir şey duyamıyorum. Herhangi bir şey hissetmiyorum bile. Hayır, doğru değil bu. Hissettiğim bir şey var. Yatar pozisyondayım. Yumuşak bir yüzeyin üzerindeyim. Bir yatak.

Sanırım gözlerim kapalı. Bu çok da fena değil. Tek yapmam gereken gözlerimi açmak. Deniyorum ama hiçbir şey olmuyor.

Gözlerimi neden açamıyorum?

Açıl.

Veee... açıl!

Açılsana be!

Aa! Bak bu sefer kıpırdadığını hissettim. Gözkapaklarım hareket etti. Hissettim bunu.

Açıl!

Gözkapaklarım hantalca kalktı ve kör edici ışık retinalarımı yaktı.

"Tağnn!" diyorum. Tüm irademi kullanarak gözlerimi açık tutuyorum. Her şey bembeyaz ve acı verici.

"Göz hareketi algılandı," diyor işkencecim. "İki artı iki kaç eder?"

Beyazlık azalıyor. Gözlerim alışmaya başladı. Şekiller görmeye başlıyorum ama henüz hiçbir şeyi seçemiyorum. Bakalım... ellerimi oynatabiliyor muyum? Hayır.

Ayaklarımı? O da olumsuz.

"Ddrrt."

"Yanlış cevap. İki artı iki kaç eder?"

Şekilleri seçebilmeye başlıyorum. Bir yataktayım. Şekli sanırım... oval.

LED ışıklar üzerime vuruyor. Tavandaki kameralar her hareketimi yakalıyor. Bu ne kadar ürkütücü olursa olsun, beni asıl endişelendiren robot kolları.

Mat cilalı çelikten iki armatür tavandan sarkıyor. İkisinde de, ellerinin olması gerektiği yerde, iyiden iyiye delici görünümlü aletler bulunuyor. Bundan hoşlandığımı söyleyemem.

"Ddd...öööööğ....rrrttt," diyorum. Bu yetecek mi?

"Yanlış cevap. İki artı iki kaç eder?"

Hay ben böyle işin... Tüm irademi ve kuvvetimi topluyorum. Ufak ufak paniklemeye de başlıyorum. Güzel. Bundan yararlanabilirim.

"Ddööörrtt," diyorum sonunda.

"Doğru cevap."

Tanrı'ya şükür. Konuşabiliyorum. Gibi gibi.

Rahat bir nefes alıyorum. Bir dakika – nefes alış verişimi

kontrol ettim az önce. Bir nefes daha alıyorum. Bilerek isteyerek. Çenem ağrıyor. Boğazım ağrıyor. Ama bu ağrı *benim* ağrım. Üzerinde kontrol sahibiyim.

Bir solunum maskesi takıyorum. Yüzüme sıkıca bağlanmış vaziyette ve kafamın arkasına doğru giden bir hortuma bağlı.

Ayağa kalkabilir miyim?

Hayır. Ama kafamı az da olsa oynatabiliyorum. Öne doğru, vücuduma bakıyorum. Çıplağım ve sayamayacağım kadar boruya bağlıyım. Her bir kolumda ve bacağımda bir tane boru var, aynı şekilde bir tanesi "takım taklavatta" ve iki tanesi de kalçamın altında kayboluyor. Bu borulardan birinin kıçımın derinliklerine kadar uzandığını tahmin ediyorum.

Bu iyiye işaret olamaz.

Ayrıca vücudum elektrotlarla kaplı. Hani EKG'lerde kullanılan, sensörlü olan çıkartmalardan ama bunlar her yerimdeler. Hiç değilse içime sokuşturulmaktansa sadece üzerime yapıştırılmışlar.

"Neh–" diyorum nefes nefese. Tekrar deniyorum sonra. "Nere...deyim...ben?"

"Sekizin küpkökü kaçtır?" diye soruyor bilgisayar.

"Neredeyim ben?" diyorum tekrar. Bu sefer daha rahat konuşuyorum.

"Yanlış cevap. Sekizin küpkökü kaçtır?"

Derin bir nefes alıp tane tane konuşuyorum. "İki çarpı *e* üzeri iki-i-pi."

"Yanlış cevap. Sekizin küpkökü kaçtır?"

Ama verdiğim cevap yanlış değildi. Sadece bilgisayarın ne kadar zeki olduğunu ölçmek istemiştim. Sonuç: Çok değil.

"İki," diyorum.

"Doğru cevap."

Başka soru gelecek mi diye dikkat kesiliyorum ama bilgisayar tatmin olmuşa benziyor.

Yorgunum. Bir kez daha uyuyakalıyorum.

Uyanıyorum. Ne kadar uyudum? İyi bir uyku çekmiş olmalıyım çünkü kendimi dinlenmiş hissediyorum. Zorlanmadan gözlerimi açıyorum. Gelişme var.

Parmaklarımı oynatmayı deniyorum. İstediğim gibi kıpırdıyorlar. Pekâlâ. İşte şimdi bir yere varıyoruz.

"El hareketi algılandı," diyor bilgisayar. "Hareketsiz kalın."

"Ne? Niye–"

Robot kollar üzerime geliyor. *Hızlı* hareket ediyorlar. Daha ben ne olduğunu anlayamadan vücuduma takılı boruların çoğunu çıkarıyorlar. Hiçbir şey hissetmedim. Gerçi vücudum hâlâ uyuşuk sayılır.

Geriye sadece üç boru kaldı: kolumdaki damar yolu, kıçıma giren boru ve bir de kateter. Asıl çıkarmak istediğim bu son ikisiydi ama ne yaparsın?

Sağ kolumu kaldırıyorum ve yatağa geri düşmesine izin veriyorum. Sol kolumla da aynısını yapıyorum. Kollarım demir gibi ağırlar. Bu hareketi birkaç kez tekrarlıyorum. Kollarım kaslı. Aklım hiç almıyor bu durumu. Ciddi bir hastalığımın olduğunu ve bu yatakta uzun zaman geçirdiğimi tahmin etmiştim. Yoksa bana bu boruları ne diye bağlasınlardı ki? Kas erimesi yaşamış olmam gerekmez miydi?

Ve burada doktor falan yok mu? Ya da en azından hastane gürültüleri? Peki ya yatağın olayı ne? Dikdörtgen değil, oval ve yere değil de duvara monte.

"Şu..." Cümlemi yarıda bırakıyorum. Hâlâ biraz yorgunum. "Şu boruları..."

Bilgisayar cevap vermiyor.

Kollarımı birkaç kez daha kaldırıp indiriyorum. Ayak parmaklarımı oynatıyorum. Daha iyi olduğum su götürmez.

Bileklerimi sağa sola büküyorum. Çalışıyorlar. Dizlerimi karnıma çekiyorum. Bacaklarım da kaslı. Bir vücut geliştiricisininki kadar değil tabii ama ölüm döşeğindeki birine göre sağlıklı görünüyorlar. Gerçi bacaklarımın ne kalınlıkta olması gerektiğinden emin değilim.

Avuçlarımı yatağa dayayıp yataktan güç alıyorum. Gövdem yükseliyor. Ciddi ciddi kalkıyorum! Tüm gücümü kullanmam gerekiyor ama pes etmiyorum. Ben hareket ederken yatak da usul usul sallanıyor. Bu normal bir yatak değil, orası kesin. Kafamı kaldırdıkça oval yatağın başının ve sonunun sağlam görünüşlü duvar bağlantılarına tutturulduğunu görüyorum. Sert bir hamak âdeta. Tuhaf.

Çok geçmeden, kıç borumun üzerine oturacak kadar kalkıyorum. Çok rahat bir pozisyon değil hâliyle ama insan kıçındaki bir boruyla ne zaman rahat edebilir ki zaten?

Etrafı şimdi daha iyi görebiliyorum. Burası alelade bir hastane odası değil. Duvarlar plastiğe benziyor ve oda yuvarlak. Tavana monte edilmiş LED ışıklardan sert beyaz ışık yayılıyor.

Duvara monteli iki hamak benzeri yatak daha var, üzerlerinde de hastaları. Üç yatak bir üçgen oluşturuyor ve tavana monte edilmiş İstismar Kolları da tavanın tam ortasında. Sanırım bu kollar üçümüzle de ilgileniyor. Oda arkadaşlarımı net göremiyorum – benim gibi onlar da yatağa gömülmüş durumdalar.

Odanın bir kapısı yok. Duvarda bir merdiven ve bu merdivenin ucundaki... bir kapak mı o? Yuvarlak ve ortasında bir tutamak var. Evet, bir tür kapak olmalı. Şu denizaltılarda kullanılanlardan. Belki üçümüzde bulaşıcı bir hastalık vardır? Belki burası hava geçirmez bir karantina odasıdır? Duvarın birkaç yerinde küçük havalandırma delikleri görüyorum ve bir hava akımı hissediyorum. Kontrollü bir ortam da olabilir.

Bir bacağımı yatağın kenarından sallandırıyorum ve yatak sallanıyor. Robot kollar bana doğru hamle yapıyor. İrkiliyorum ama kollar biraz ötemde duruyor. Sanırım düşersem beni yakalamak için hazırda bekliyorlar.

"Tam vücut hareketi algılandı," diyor bilgisayar. "İsminiz nedir?"

"Pff, ciddi misin?" diye soruyorum.

"Yanlış cevap. İkinci deneme: İsminiz nedir?"

"Ee..."

"Yanlış cevap. Üçüncü deneme: İsminiz nedir?"

Ancak şimdi dank ediyor kafama: Kim olduğumu bilmiyorum. Ne iş yaptığımı bilmiyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum.

"Eee," diyorum.

"Yanlış cevap."

Üzerime bir yorgunluk çöküyor. Aslına bakarsanız, hoş bir ağırlık. Bilgisayar beni damar yoluyla yatıştırmış olmalı.

"...beeekleee..." diye mırıldanıyorum.

Robot kollar beni nazikçe yatağa yatırıyor.

Tekrar uyanıyorum. Robot kolların biri yüzümde. Ne yapıyor bu?!

Her şeyden çok, şaşırmış hâlde ürperiyorum. Kol, tavandaki yuvasına geri çekiliyor. Hasar kontrolü için yüzümü yokluyorum. Yüzümün bir yanında sakal var, diğeri ise tıraşlı.

"Beni tıraş mı ediyordun?"

"Bilinç algılandı," diyor bilgisayar. "İsminiz nedir?"

"Bunu hâlâ bilmiyorum."

"Yanlış cevap. İkinci deneme: İsminiz nedir?"

Beyazım. Erkeğim ve İngilizce konuşuyorum. Bir şansımızı deneyelim bakalım.

"J-John?"

"Yanlış cevap. Üçüncü deneme: İsminiz nedir?"

Kolumdaki damar yolunu çekip çıkarıyorum. "Bas git."

"Yanlış cevap." Robot kollar bana doğru uzanıyor. Kayarak yataktan iniyorum ki bu bir hata. Diğer borular hâlâ bana bağlı.

Kıç borum çıkıveriyor. Canım yanmıyor bile. Hâlâ şiş olan kateter ise penisimin ucundan çıkıyor. Bak bu canımı yakıyor işte. Golf topu işemişim sanki.

Bir çığlık koparıp yerde kıvranıyorum.

"Fiziksel acı," diyor bilgisayar. Kollar üzerime doğru geliyor. Kaçmak için yerde emekliyorum. Diğer yataklardan biri-

nin altına sığınıyorum. Kollar beni yakalamadan duruyorlar ama pes etmiyorlar. Bekliyorlar. Onları kontrol eden bir bilgisayar. Sabrı tükenecek değil ya.

Kafamı geriye yaslayıp derin derin nefes alıyorum. Bir süre sonra acı azalıyor ve gözümdeki yaşları siliyorum.

Burada ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yok.

"Hey!" diye sesleniyorum. "Biriniz uyansanıza!"

"İsminiz nedir?" diye soruyor bilgisayar.

"İnsanlardan biri, uyansanıza, n'olur."

"Yanlış cevap," diyor bilgisayar.

Kasıklarım o kadar sızlıyor ki gülesim geliyor. Her şey fazlasıyla absürt. Ayrıca salgıladığım endorfin etkisini gösterip keyfimi yerine getiriyor. Yatağımın yanında asılı duran katetere bakıyorum. Şaşkın şaşkın kafamı sallıyorum. O şey benim idrar yolumdaydı. Vay be.

Ve çıkarken biraz hasar da vermişti. Yerde küçük bir kan izi var. Bu sadece ince, kızıl bir–

Kahvemden bir yudum aldım, tostumun son parçasını ağzıma attım ve hesabı getirmesi için garsona el ettim. Her sabah lokantaya gelmek yerine evde kahvaltı ederek tasarruf edebilirdim. Kuş gibi maaşım göz önüne alındığında bu muhtemelen iyi de bir fikirdi aslında. Ama yemek yapmaktan nefret ediyor, yumurtayla pastırmaya hayır diyemiyordum işte.

Garson başıyla onaylayıp hesabı almak için kasaya yöneldi. Ama tam o sırada başka bir müşteri geldi.

Kol saatime göz attım. Saat yediyi yeni geçmişti. Acele etmelik bir durum yoktu. Günün hazırlığını yapmak için en geç yediyi yirmi geçe ofiste olmayı seviyordum. Ama mesaim sekize kadar başlamıyordu.

Telefonumu çıkarıp e-postamı kontrol ettim.

> ALICI: Astronomi Meraklıları astrocurious@scilists.org

GÖNDEREN: (Irina Petrova, Doktor) ipterova@gaoran.ru
KONU: İnce Kızıl Hat

Kaşlarımı çatarak ekrana baktım. Bu e-posta listesinden uzun zaman önce çıktığımı sanıyordum. O hayatı geride bırakalı çok olmuştu. Burada çok hareketlilik olmazdı ama yanlış hatırlamıyorsam aktif olduğunda genellikle ilginç şeyler çıkardı. Kendilerine ilginç gelen her türlü şeyden bahseden bir grup astronom, astrofizikçi ve diğer uzmanlar.

Garson kıza bakındım – müşterinin menüyle alakalı soruları var gibiydi. Muhtemelen Sally'nin lokantasının glütensiz vegan çim servis edip etmediğini falan soruyordu. San Fransisko'nun aziz halkı bazen sinir bozucu olabiliyordu.

Yapacak başka bir şeyim olmadığından postayı okudum.

Merhaba, profesyoneller. Benim adım Doktor Irina Petrova ve St. Petersburg, Rusya'daki Pulkovo Gözlemevi'nde çalışıyorum.

Bu postayı, sizden yardım istemek için atıyorum.

Son iki senedir, nebulaların yaydığı kızılötesi dalgalarla alakalı bir teori üzerinde çalışıyorum. Bunun sonucu olarak, birkaç belli başlı kızılötesi ışık bandında detaylı gözlemlerde bulundum. Ve tuhaf bir şeyle karşılaştım – herhangi bir nebulada değil, kendi güneş sistemimizde.

Güneş Sistemi dahilinde 25,984 mikron dalga boyunda kızılötesi ışık yayan fazlasıyla soyut fakat yine de gözlemlenebilir bir hat var. Hiçbir değişim olmadan sadece bu dalga boyunda ışık yayıyor gibi görünüyor.

İlişikte verilerimin bulunduğu Excel dosyalarını bulabilirsiniz. Ayrıca verilerin bir kısmının 3D modellerinin renderlarını da ekliyorum.

Modelde görebileceğiniz üzere bu hat, Güneş'in Kuzey Kutbu'ndan 37 milyon kilometre boyunca dümdüz yükselen asimetrik bir kavis oluşturuyor. Orada Güneş'ten uzaklaşarak keskin bir açıyla Venüs'e dönüyor. Kavisin zirvesinde, bulut bir huni gibi genişliyor. Venüs'te kavisin kesiti gezegen kadar geniş.

Kızılötesi parıltı fazlasıyla sönük. Bunu tespit edebilmemin tek sebebi, nebulaların yaydığın kızılötesi ışınımları ararken fazlasıyla duyarlı algılama cihazları kullanıyor olmamdı.

Ama bulgularımı teyit etmek için, Şili'deki Atacama gözlemevinden –bana kalırsa dünyadaki en iyi kızılötesi gözlemevidir orası– yardım istedim. Onlar da bulgularımı teyit ettiler.

Gezegenlerarası uzayda kızılötesi ışık görülmesinin birçok sebebi olabilir. Güneş ışığını yansıtan uzay tozu ya da başka partiküller olabilir. Ya da bir tür moleküler bileşen enerji emip bunu kızılötesi bandında tekrar salıyor olabilir. Bu, neden tek bir dalga boyu olduğunu bile açıklar.

Kavisin şekli de dikkat çekici. İlk tahminim, manyetik alan çizgilerini takip eden bir partikül birikimi olduğu yönündeydi. Ama Venüs'ün herhangi bir manyetik alanı yok. Ne bir manyetosferi var ne de bir iyonosferi; hiçbir şeyi yok. Partiküllerin ona doğru kavis çizmesini hangi kuvvet sağlayabilir ki? Ve bu partiküller neden ışıldıyorlar?

Herhangi bir tavsiyeniz ya da teoriniz varsa duymak isterim.

Bu da neydi böyle?

Birden hatırlayıverdim. Haber vermeksizin aklımda beliriverdi.

Kendim hakkımda çok bir şey öğrenmemiştim. San Fransisko'da yaşıyorum – bunu hatırlıyorum. Kahvaltı yapmayı seviyorum. Ha, bir de eskiden astronomi alanında çalışıyormuşum ama artık değil?

Belli ki beynim o e-postayı hatırlamamım çok önemli olduğuna karar vermişti. *Adım* gibi önemsiz şeyleri değil.

Bilinçaltım bana bir şeyler anlatmak istiyor. Kan izini görmek, e-postanın "İnce Kızıl Hat" başlığını hatırlatmış olmalı. Tamam da bunun benimle ne alakası var ki?

Yatağın altından kaya kaya çıkıyorum ve sırtımı duvara veriyorum. Kollar bana doğru kendilerini ayarlıyorlar ama hâlâ ulaşamıyorlar.

Oda arkadaşlarıma bakma vakti geldi. Kim olduğumu ya da neden burada olduğumu bilmiyorum ama en azından yalnız değilim – veeee oda arkadaşlarım ölü.

Evet, kesinkes ölüler. Bana en yakın olanı bir kadın, sanırım. En azından uzun saçı var. Bunun dışında neredeyse tamamen mumyalaşmış. Kemikleri saran kurumuş bir deri. Koku falan yok. Şu anda çürümekte olan hiçbir şey yok. Çok uzun süre önce ölmüş olmalı.

Diğer yataktaki kişi ise bir adammış. Sanırım o daha da önce ölmüş. Derisi kurumakla kalmamış, köselemsi bir hâle gelmiş, hatta ufalanmaya başlamış.

Pekâlâ. Demek ki bu odayı iki ölüyle paylaşıyorum. Dehşete düşüp midemin bulanması gerekir normalde ama hiç öyle hissetmiyorum. O kadar eskiler ki insana benzemiyorlar. Daha çok Cadılar Bayramı dekoru gibiler. Umarım bu ikisi yakın arkadaşım değildir. Ya da öyleyse bile, umarım bunu hatırlamam.

Ölü insanlar bir endişe sebebi fakat beni asıl endişelendiren, neden bu kadar süredir burada oldukları. Karantinada bile olsak ölüleri alırlardı, değil mi? Yolunda gitmeyen şey her neyse, epey sıkıntılı olmalı.

Ayağa kalkıyorum. Ağır aksak hareket ediyorum ve bunun

için çok çaba göstermem gerekiyor. Mumya Hanım'ın yatağının kenarından destek alarak dengemi sağlıyorum. Yatak sallanıyor, ben de onunla sallanıyorum ama ayakta kalmayı başarıyorum.

Robot kollar üzerime geliyor ama kendimi duvara yapıştırıyorum.

Komada olduğumdan epey eminim. Evet. Düşününce, kesinlikle komada olmalıydım.

Ne kadar süredir komada olduğumu bilmiyorum ama buraya oda arkadaşlarımla birlikte konduysam epey uzun süre olmalı. Yarısı tıraşlanmış yüzümü ovalıyorum. O kollar uzun süreli bilinçsizliği yönetmek için tasarlanmışlar. Komada olduğuma dair daha fazla kanıt.

Belki şu tavandaki kapağa ulaşabilirim?

Bir adım atıyorum. Bir tane daha. Sonra da yere kapaklanıyorum. Bu bana fazla geliyor. Dinlenmem gerek.

Bu kadar kaslıyken kendimi niye böylesine halsiz hissediyorum? Ve bir komadaysam, bu kaslar da nereden çıktı? Şu anda pörsümüş, bir deri bir kemik bir şey olmam gerekirdi, kumsala hazır bir vücudumun olması değil.

Durumuma dair hiçbir fikrim yok. Ne yapmam gerekiyor? Ben gerçekten hasta mıyım? Yani kendimi kötü hissediyorum ama "hasta" da hissetmiyorum. Midem bulanmıyor. Başım ağrımıyor. Ateşim yok. Bir hastalığım yoksa madem, o zaman neden komadaydım? Fiziksel bir yaralanma mı?

Kafamı yokluyorum. Herhangi bir yumru, yara ya da bandaj yok. Vücudumun geri kalanı da sağlam görünüyor. Sağlamdan da öte. Ateş ediyorum.

Uyumak istiyorum ama bu dürtüye karşı koyuyorum.

Yürümeyi bir kez daha deneme vakti. Ellerimden güç alarak ayağa kalkıyorum. Ağırlık kaldırmak gibi bir şey bu. Ama bu sefer öncekine göre daha rahat. Giderek daha iyileşiyorum (diye umuyorum).

Ayaklarım kadar sırtımdan da destek alarak, duvar boyun-

ca ilerliyorum. Kollar sürekli bana doğru uzansa da bir türlü ulaşamıyorlar.

Nefes nefeseyim. Gören de maraton koşmuşum sanır. Belki bir akciğer enfeksiyonum vardır? Belki kendi iyiliğim için izolasyona alınmışımdır?

Nihayet merdivene ulaşıyorum. Sendeleyerek merdivene varıp basamaklardan birini tutuyorum. O kadar halsizim ki. 10 fitlik bir merdiveni nasıl tırmanacağım?

On fitlik bir merdiven.

İngiliz ölçü birimlerini kullanarak düşünüyorum. Bu bir ipucu. Muhtemelen Amerikalıyım. Ya da İngiliz. Belki de Kanadalı. Kanadalılar da kısa mesafeler için İngiliz ölçü birimlerini kullanır.

Kendime bir soru soruyorum: L.A. ile New York arasındaki mesafe ne kadar? İçgüdüsel cevap veriyorum: 3000 mil. Bir Kanadalı burada kilometre kullanırdı. Demek ki ya İngiliz'im ya da Amerikalı. Ya da Liberya'danım.

Liberya'nın İngiliz ölçü birimlerini kullandığını biliyorum ama kendi ismimi bilmiyorum. Bu sinir bozucu.

Derin bir nefes alıyorum. İki elimle merdivene asılıp bir ayağımı alt basamağa atıyorum. Kendimi yukarı çekiyorum. Bu süreçte kollarım titriyor ama başarıyorum. Şimdi iki ayağım da merdivende. Uzanıp bir sonraki basamağı tutuyorum. Pekâlâ, ilerleme kaydediyorum. Kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum ama yeterince kuvvetli değilim.

Merdivenden arkaya doğru düşmeye başlıyorum. Bu canımı yakacak.

Canım yanmıyor. Ben yerle buluşmadan önce, tutma menziline girdiğim için robot kollar beni yakalıyor. Hiç tereddüt etmiyorlar. Çocuğunu uyutan bir anne gibi beni yatağa götürüp yatırıyorlar.

Ne diyebilirim ki? Bu bana uyar. Şu anda çok yorgunum ve uzanmak işime geliyor. Yatağın nazik sallanışı beni rahatlatıyor. Merdivenden düşüşümle alakalı canımı sıkan bir şey var.

O anı tekrar kafamda canlandırıyorum. Ne olduğunu bir türlü bulamasam da bu işte bir... "yanlışlık" var.

Hmm.

Sızıyorum.

"Yiyin."

Göğsümün üzerinde bir diş macunu tüpü var.

"Ha?"

"Yiyin," diyor bilgisayar tekrar.

Tüpü elime alıyorum. Tüp beyaz ve üzerinde "GÜN 1 – ÖĞÜN 1" yazıyor siyah harflerle.

"Bu ne be?" diyorum.

"Yiyin."

Tüpün başlığını açıyorum ve burnuma iştah açıcı bir koku çalınıyor. Ağzım sulanıveriyor. Ne kadar acıkmış olduğumu şimdi fark ediyorum. Tüpü sıkıyorum ve iğrenç görünümlü kahverengi tortu dışarı çıkıyor.

"Yiyin."

Ürkünç robot kolları olan bilgisayar amirimin lafını dinlemeyeceğim de ne yapacağım? Maddeyi ihtiyatla yalıyorum.

Aman Tanrım, çok iyi! O kadar iyi ki! Yoğun kıvamlı et suyuna benziyor ama çok yoğun bir tadı yok. Daha fazlasını doğrudan ağzımın içine sıkıp tadını çıkarıyorum. Yemin ederim, sevişmeyi solda sıfır bırakır.

Şu anda neler yaşandığını biliyorum. Açlığın en iyi baharat olduğu söylenir. Açken, nihayet yemek yediğinizde beyniniz sizi cömertçe ödüllendirir. *Aferin,* der, *bir süreliğine daha hayattayız!*

Her şey yerli yerine oturuyor aklımda. Uzun süreliğine komada kalmışsam, beni beslemiş olmalı. Uyandığımda karnımda bir boru yoktu, yani yemek borumdan aşağı inen bir nazogastrik tüple beslenmiştim muhtemelen. Yemek yiyemeyen ancak hiçbir sindirim sıkıntısı olmayan bir hastayı en acısız besleme yolu budur. Ayrıca sindirim sisteminin de aktif ve

sağlıklı kalmasını sağlar. Ayrıca uyandığımda bu tüpün neden boğazımda olmadığını da açıklıyor. Mümkün mertebe, hasta hâlâ bilinçsizken çıkarılmalıdır nazogastrik tüp.

Bunu niye biliyorum? Doktor muyum ben?

Ağzıma et suyu kremasından biraz daha sıkıyorum. Hâlâ çok lezzetli. Hapur hupur yiyorum. Çok geçmeden tüp boşalıyor. Tüpü havaya kaldırıyorum. "Bundan daha çok istiyorum!"

"Öğün tamamlandı."

"Ben hâlâ açım! Bana bir tüp daha ver!"

"Bu öğün için ayrılan yiyecek tayını tamamlandı."

Bu mantıklı. Sindirim sistemim yarı-katı yiyeceklere alışma sürecinde şu anda. Abartmamak en iyisi. İstediğim kadarını yersem muhtemelen kusarım. Bilgisayar doğrusunu yapıyor.

"Bana daha çok yemek ver!" İnsan açken doğru moğru umurunda olmaz tabii.

"Bu öğün için ayrılan yiyecek tayını tamamlandı."

"Hıh."

Yine de öncesine göre kendimi çok daha iyi hissediyorum. Yiyecek bana enerji verdi, ayrıca dinlendim de.

Tekerlenerek yataktan iniyorum ve duvara koşmaya hazırlanıyorum ama kollar peşimden hamlede bulunmuyor. Herhalde yemek yiyebildiğimi kanıtladığıma göre artık yataktan kalkmama müsaade var.

Çıplak vücuduma bakıyorum. Bu hiç münasip gelmiyor bana. Etrafımdaki yegâne insanların ölü olduğunu biliyorum ama yine de yani.

"Bana kıyafet verir misin?"

Bilgisayar bana cevap vermiyor.

"Peki bakalım. Sen dalgana bak."

Yatağın çarşafını çekip alıyorum ve birkaç kere belime sarıyorum. Bir ucunu omzumun üzerinden öne çekiyorum ve öndeki diğer uca bağlıyorum. Şipşak toga.

"Gezinti algılandı," diyor bilgisayar. "İsminiz nedir?"

"Ben İmparator Komatoz'um. Önümde diz çök."

"Yanlış cevap."

O merdivenin ucunda ne varmış görelim bakalım.

Hâlâ biraz denge sorunu yaşasam da oda boyunca yürüyorum. Bu bile kendi başına bir zafer – destek almak için sallanan yataklara ya da duvarlara ihtiyacım yok. İki ayak üzerinde yürüyebiliyorum.

Merdivene varıp tutunuyorum. Bir şeylere tutunmama gerek yok ama bunun hayatı kolaylaştırdığını da inkâr edemem şimdi. Yukarıdaki kapak epey sağlam duruyor. Hava geçirmez olduğunu varsayıyorum. Ve de çok yüksek ihtimal kilitlidir. Ama yine de denemem lazım.

Bir basamak çıkıyorum. Zorlayıcı ama yapılmayacak gibi değil. Bir basamak daha. Pekâlâ, çözdüm bu işi. Yavaş ve sakince.

Kapağa varıyorum. Bir elimle basamağı tutup diğeriyle kapağın yuvarlak kulpunu çeviriyorum. Ve hakikaten dönüyor!

"Ananı avradını!" diyorum.

"Ananı avradını" mı? Şaşırma ünlemim bu mu benim? Yani çok kötü değil de. 1950'lere biraz daha uzak bir şeyler beklerdim açıkçası. Nasıl bir manyağım acaba?

Kulpu üç kere döndürüyorum ve bir klik sesi duyuyorum. Kapak aşağı doğru kayıyor ve ona yer açıyorum. Ağır menteşenin tuttuğu kapak açılıveriyor. Özgürüm!

Gibi gibi.

Kapağın ötesinde sadece karanlık var. Biraz korkutucu ama en azından bir gelişme.

Yeni odaya uzanıp kendimi zemine çekiyorum. Ben içeri girer girmez ışıklar açılıyor. Bunu yapanın bilgisayar olduğunu tahmin ediyorum.

Bu oda da az önce çıktığım odayla aynı boyut ve şekilde gibi görünüyor – yuvarlak bir oda daha.

Yere büyük bir masa –görünüşe göre bir laboratuvar masası– monte edilmiş. Üç laboratuvar taburesi de masanın etra-

fına montelenmiş. Her bir duvar laboratuvar aletleriyle dolu. Her biri, zemine çakılmış masa ya da tezgâhlara montelenmiş. Oda sanki büyük bir depreme hazırlıklı inşa edilmiş.

Duvardaki bir merdiven, tavandaki başka bir kapağa doğru yükseliyor.

İyi stoklanmış bir laboratuvardayım. Ne zamandan beri karantina koğuşları hastalarının laboratuvarlara girmesine müsaade ediliyor? Hem zaten burası tıbbi bir laboratuvara da benzemiyor? Neler oluyor yahu?!

Yahu mu? Cidden mi? Belki çocuklarım vardır. Ya da koyu dindar biriyimdir.

Etrafa daha iyi bakabilmek için ayağa kalkıyorum.

Laboratuvardaki daha küçük aletler masaya monte edilmiş. Bir 8000x mikroskop, bir otoklav, bir dizi test tüpü, çekmeceler, bir örnek dolabı, bir ocak, akıtaçlar – bir dakika. Tüm bu terimleri nereden biliyorum?

Duvara monteli daha büyük ekipmanlara göz atıyorum. Tarama elektron mikroskopu, milimetre-altı 3-D yazıcı, 11 eksen freze, lazer girişimölçer, 1 metreküplük vakum odası – her şeyin ne olduğunu biliyorum. Ve bunların nasıl kullanıldığını da.

Ben bir biliminsanıyım! İşte şimdi bir yere varıyoruz! Bilimi kullanma vakti geldi de geçiyor. *Pekâlâ, dâhi beyin: Bir şeyler bul!*

...Açım.

Beni hayal kırıklığına uğrattın, beyin.

Tamam, bu laboratuvarın neden burada olduğunu ya da benim içeri girmeme neden müsaade ettiklerini bilmiyorum. Ama... yola devam!

Tavandaki kapak yerden 10 fit yukarıda. Yeni bir merdiven macerası daha olacak. En azından artık daha kuvvetliyim.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra tırmanmaya başlıyorum. Az önce olduğu gibi, bu basit hareket bile çok büyük efor sarf etmeme neden oluyor. İyileşiyor olabilirim ama "iyi" değilim.

Tanrı aşkına, amma ağırım. Tepeye varıyorum ama ucu ucuna.

Rahat olmayan tutamaklarda yerimi alıp kapağın kulpunu ittiriyorum. Hareket etmiyor.

"Kapağı açmak için isminizi söyleyin," diyor bilgisayar.

"Ama ben ismimi bilmiyorum!"

"Yanlış cevap."

Kulpa avucumla vuruyorum. Kulp hareket etmiyor ve bir de üstüne avucum acıyor. Yani... evet. Çok işe yaramadı.

Bunun beklemesi gerek. Belki yakında ismimi hatırlarım. Ya da yazıldığı bir yerler bulurum.

Merdivenden aşağı iniyorum. En azından planım bu yönde. Aşağı inmenin yukarı tırmanmaktan daha kolay ve güvenli olacağını düşünüyor insan. Ama hayır. Hayır. Merdivenden beceriyle aşağı inmek yerine, ayağımı bir aşağıdaki basamağa ters bir açıyla basıyorum, kapaktaki tutuşumu kaybediyorum ve bir ahmak gibi düşüyorum.

Öfkeli bir kedi gibi kollarımı her yana sallayıp tutunacak bir şey arıyorum. Belli ki bu berbat bir fikir. Masanın üzerine düşüyorum ve incik kemiğim bir masa düzenleyiciye çarpıyor. Canım nasıl yanıyor belli değil! Çığlığı basıyorum, incik kemiğimi tutup kazayla masadan yuvarlanıyor ve kendimi yerde buluyorum.

Bu sefer hiçbir robot kol tutmuyor beni. Sırtüstü düşüyorum yere ve nefesim kesiliyor. Sonra da yarama tuz basmak istercesine çekmeceleri açılmış olan masa düzenleyici devriliyor ve laboratuvar aletleri üzerime yağmaya başlıyor. Pamuklu çubuklar sorun değil. Test tüpleri de pek yakmıyor canımı (ve ilginç bir şekilde kırılmıyorlar da). Ama şerit metre tam alnıma isabet ediyor.

Üzerime düşen başka şeyler de var ama ben alnımda belirmeye başlayan şişkinliği tutmakla meşgulüm. O şerit metre ne kadar ağır olabilir ki? Masadan 3 fitlik bir düşüş alnımı şişirdi.

"Bu. İşe yaramadı," diyorum boşluğa. Az önce yaşadıklarım kesinlikle absürttü. Bir Charlie Chaplin filminden fırlamış gibi.

Aslında... gerçekten de öyleydi. Buna çok benziyordu.

O "yanlışlık" hissini tekrar hissediyordum.

Yakındaki bir test tüpünü alıp havaya atıyorum. Yükseliyor ve hâliyle düşüyor. Ama canımı sıkıyor bu. Düşen objeler şu anda asabımı bozuyor. Bunun nedenini öğrenmek istiyorum.

El altında kullanabileceğim neler var? Yani koca bir laboratuvarım var ve o laboratuvarı nasıl kullanacağımı biliyorum. Ama şu anda elimin altında neler var? Yere düşen öteberiye bakıyorum. Bir sürü test tüpü, örnek çubukları, dondurma çubukları, dijital bir kronometre, akıtaçlar, biraz selobant, bir kalem...

Pekâlâ, burada kullanabileceğim şeyler var gibi.

Ayağa kalkıp ellerimle togamı silkeliyorum. Üzerinde toz yok – içinde bulunduğum dünya fazlasıyla temiz ve steril ama yine de âdettendir.

Şerit metreyi alıp bakıyorum. Metrik sistemi kullanıyor. Belki Avrupa'dayımdır? Neyse. Sonra da kronometreyi elime alıyorum. Sağlam bir şeye benziyor, uzun bir yürüyüşe çıkarken yanınıza alacağınız türden. Etrafında sert bir kauçuk bulunan, sert plastikten bir kabuğu var. Şüphesiz su geçirmez. Ama aynı zamanda sizlere ömür. LCD ekranı tamamıyla boş.

Birkaç düğmesine basıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Pil haznesine bakmak için kronometreyi ters çeviriyorum. Nasıl pil kullandığını bilirsem, belki şu çekmecelerden birinde o pillerden bulabilirim. Arkasından dışarı taşan kırmızı bir plastik şerit görüyorum. Şeridi çekiyorum ve çıkıveriyor. Kronometre canlanıyor.

"Pilleri içinde" oyuncaklar gibi yani. O küçük plastik şerit, sahibi cihazı kullanmaya başlamadan önce pilin tükenmesini engellemek için orada. Peki, cillop gibi yeni bir kronometre bu demek ki. Açıkçası bu laboratuvardaki her şey yepisyeni

duruyor. Temiz, nizami, kullanılmamış. Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyorum.

Kontrollerini öğrenmek için kronometreyi biraz karıştırıyorum. Çok basit zaten.

Masanın yüksekliğini öğrenmek için şerit metreyi kullanıyorum. Her neyse, masanın alt kısmıyla zemin arası 91 santimetre.

Test tüpünü elime alıyorum. Camdan değil. Bir tür yüksek yoğunluklu plastikten olabilir. 3 fitten sert zemine düşünce kırılmadı. Neyse, test tüpü artık neyden yapıldıysa hava direncini hesaba katmaya gerek duyulmayacak kadar yoğun.

Tüpü yanlamasına masaya koyup kronometreye basmaya hazırlanıyorum. Bir elimle test tüpünü masadan yuvarlarken diğeriyle de kronometreyi çalıştırıyorum. Tüpün yere düşmesinin ne kadar sürdüğünü hesaplıyorum. 0,37 saniye çıkıyor sonuçta. Bu epey hızlı. Umarım tepki sürem sonuçları etkilemiyordur.

Kalemle sonucu koluma yazıyorum – henüz kâğıt bulamadım.

Test tüpünü geri koyup tekrar deniyorum. Bu sefer 0,33 sonucunu alıyorum. Kronometreyi başlatıp durdurmamdaki hata payını asgariye indirmek için her bir sonucu not ederek deneyi yirmi kere tekrarlıyorum. Her neyse, ortalama 0,348 saniye oluyor. Kolum bir matematik öğretmeninin tahtasına dönüyor ama sorun değil.

0,348 saniye. Mesafe eşittir ivmenin yarısı çarpı zamanın karesi. Yani ivme eşittir mesafenin iki katı bölü zamanın karesi. Bu formüller aklımda beliriveriyor. Ezbere biliyorum. Fiziğim kesinlikle çok iyi. Bunu bilmek güzel.

Hesabı yapıyorum ve hoşuma gitmeyen bir cevaba ulaşıyorum. Bu odanın içindeki yerçekimi çok yüksek. 9,8 olması gerekirken saniyede 15 metre. Bu yüzden düşmek bana yanlış "hissi" veriyor. Her şey fazla hızlı düşüyor. Bu yüzden bunca kasa rağmen bu kadar zayıf hissediyorum. Her şey bir buçuk kat daha ağır.

Mevzu şu ki hiçbir şey yerçekimini etkilemez. Yerçekimini ne artırabilir ne de azaltabilirsiniz. Dünya'nın yerçekimi saniyede 9,8 metredir. O kadar. Ve ben bundan daha büyük bir yerçekimi tecrübe ediyorum. Bunun tek bir olası açıklaması var.

Dünya'da değilim.

İKİNCİ BÖLÜM

Pekâlâ, derin bir nefes al. Hemen uçuk kaçık yerlere gitmesin aklın. Evet, yerçekimi çok yüksek. Bunu açıklamaya yarayacak *mantıklı* cevaplar bulmaya çalış.

Bir santrfüjün içinde olabilirim. Bu santrfüjün çok büyük olması gerekir. Ama Dünya'nın yerçekiminin 1 g'lik katkısıyla, bu odaları bir doğrultu boyunca ya da uzun, sağlam bir çeşit kolun ucunda hareket ettirebilirsiniz. Bunu döndürür ve merkezcil kuvvetle Dünya'nın yerçekimini birleştirirseniz saniyede 15 metreyi elde edebilirsiniz.

Peki içinde hastane yatakları ve bir laboratuvar bulunan bir santrfüjü kim, hangi akla hizmet inşa eder? Bilmiyorum. Bu mümkün mü hatta? Yarıçap ne kadar büyüktür? Ve hangi hızda hareket etmesi gerekir?

Sanırım bunu öğrenmenin yolunu biliyorum. Bana hatasız ölçüm yapabilen bir ivmeölçer lazım. Masadan bir şeyleri yere atıp zamanını ölçmek kaba bir tahmin için yeterli ama doğruluğu benim kronometreyi durdurabilmeme bağlı. Bana daha iyi bir şey lazım. Ve bunu sağlayabilecek tek bir şey var: Küçük bir iplik.

Laboratuvarın çekmecelerini karıştırıyorum.

Birkaç dakikanın ardından çekmecelerin neredeyse yarısını açmış ve iplik dışında hemen hemen her tür laboratuvar aletini bulmuş durumdayım. Tam vazgeçmeye niyetleniyorum ki misina makarasını buluyorum.

"Evet!" Yaklaşık bir metre kadar açıp misinayı dişimle koparıyorum. Misinanın bir ucunu ilmek yapıyorum, diğer ucuna da şerit metreyi bağlıyorum. Şerit metre, bu deneydeki "ölü ağırlık" rolünü oynayacak. Şimdi misinayı asacak bir yer bulmam gerek.

Kafamı yukarı kaldırınca kapağı görüyorum. Merdivene tırmanıp (bu artık çok daha kolay) ilmeği kapağın tutamağına geçiriyorum. Sonra da şerit metreyi aşağı salıyorum ki ip gerilsin.

Şimdi bir sarkacım oldu.

Sarkaçlar hakkında ilginç bir bilgi: Sarkaç ne kadar geniş bir şekilde sallanırsa sallansın, bir uçtan diğer uca sallanırken geçen zaman –devir– değişmez. Sarkacın enerjisi yüksekse daha hızlı, daha geniş sallanır ama devir yine aynı olacaktır. Mekanik saatlerin yararlandığı şey de budur. Bu deviri değiştiren sadece ve sadece iki şey vardır: sarkacın uzunluğu ve yerçekimi.

Sarkacı bir yana çekiyorum. Sonra da salıp sayacı başlatıyorum. Sarkacın bir uçtan diğer uca salınışını sayıyorum. Heyecanlı bir iş değil. Uykuya dalasım var ama kendimi saymaya zorluyorum.

Sayaçta on dakikayı gördüğümde sarkaç da artık neredeyse durma noktasına gelmiş durumda, o yüzden bunun yeterli olacağına kanaat getiriyorum. Toplam: Tam 10 dakikada 346 tam devir.

Şimdi sıra ikinci aşamada.

Kapağın tutamağıyla zemin arasındaki mesafeyi ölçüyorum. İki buçuk metreden biraz uzun. Aşağıya, "yatak odasına" dönüyorum. Merdiven yine bir sorun teşkil etmiyor benim için. Artık kendimi çok daha zinde hissediyorum. Yemek hakikaten canıma can kattı.

"İsminiz nedir?" diye soruyor bilgisayar.

Çarşaftan bozma togama bakıyorum. "Ben büyük feylesof Sarkacus!"

"Yanlış cevap."

Sarkacın bir ucunu tavandaki robot ellerden birine bağlıyorum. Bir süreliğine kıpırdanmaz diye umuyorum. Robot elle tavan arasındaki mesafeyi göz kararı ölçüyorum – bir metre vardır. Sarkacım şu anda, öncekine göre dört buçuk metre daha aşağıda.

Deneyi tekrarlıyorum. Kronometrede on dakika tutup sarkacın devirlerini sayıyorum. Sonuç: 346 devir. Yukarıdakiyle aynı.

Tövbe.

Şöyle ki bir santrfüjün içinde merkezden ne kadar uzaklaşırsanız merkezcil kuvvet de o kadar artar. Yani bir santrfüjün içinde olsaydım, buradaki "yerçekimi" yukarıdakine kıyasla daha yüksek olurdu. Ve öyle değil. Yani en azından devirleri etkileyecek kadar değil.

Peki ya *gerçekten* büyük bir santrfüjün içindeysem? Burayla laboratuvar arasındaki kuvvet farkının devir sayısını değiştirmeyecek kadar küçük kaldığı, devasa bir santrfüjün içinde?

Bir bakalım... sarkaç formülü... ve bir santrfüjün kuvvet formülü... bir dakika, asıl kuvveti bilmiyorum, sadece devir sayısını biliyorum, demek ki bir x faktörü mevcut... bu gerçekten de eğitici bir sorun!

Kalemim var ama kâğıdım yok. Olsun – duvar var. "Duvara çiziktiren deli mahkûm" işi bolca şeyden sonra, aradığım cevaba ulaşıyorum.

Diyelim ki Dünya'dayım ve bir santrfüjün içindeyim. Bu demektir ki santrfüj, kalanını Dünya'nın sağladığı bir çekim yaratıyor. Hesabıma göre (tüm adımları gözler önünde!) bu santrfüjün yarıçapının 700 metre olması (ki bu neredeyse yarım mil eder) ve saniyede 88 metre –yani neredeyse saatte 200 mil– hızla dönmesi gerekir.

Hmm. Bilimle uğraşırken çoğunlukla metrik sistemi kullanıyorum. İlginç. Ama çoğu biliminsanı da böyle yapıyor zaten, değil mi? Amerika'da büyümüş biliminsanları bile.

Her neyse, bu, bugüne dek inşa edilmiş en büyük santrfüj olurdu... Kim niye böyle bir şeyi inşa etsindi ki? Ayrıca bu büyüklükte bir santrfüj hayvan gibi gürültülü olurdu. Saatte 200 mille havada hareket eden bir şey? Hiç olmadı ara sıra türbülans hissedilir, bir de üstüne rüzgârın gürültüsü duyulurdu. Böyle şeyleri duymuyor ya da hissetmiyorum.

Bu iş giderek acayipleşiyor. Pekâlâ, diyelim ki uzaydayım? Türbülans ya da rüzgâr direnci olmazdı ama destek atacak bir yerçekimi olmadığından santrfüjün daha da büyük ve hızlı olması gerekirdi.

Biraz daha hesap kitap, duvarları kaplayan biraz daha grafiti. Yarıçapının 1280 metre olması gerekir – bir mile yakın. Uzaktan yakından, uzay için bu büyüklükte bir şey inşa edilmedi hiç.

Yani bu demektir ki bir santrfüjün içinde değilim. Ve Dünya'da da değilim.

Başka bir gezegen? Ama Güneş Sistemi içerisinde bu kadar yerçekimine sahip hiçbir gezegen, ay ya da asteroit bulunmuyor. Dünya, koca sistemdeki en büyük katı obje. Tamam, gaz devleri daha büyük ama Jüpiter'in rüzgârları içerisinde uçan bir balonda değilsem böylesi bir kuvveti hissedebileceğim başka bir yer yok.

Tüm bunları nereden biliyorum acaba? Bir şekilde biliyorum. Bunlar benim bir parçammış gibi geliyor – sürekli kullandığım bilgiler gibi. Belki bir astronom ya da gezegenbilimciyimdir. Belki de çalıştığım yer NASA, Avrupa Uzay Ajansı ya da–

Marissa'yla her perşembe biftek ve bira gecesi için Gough Sokağı'ndaki Murphy's'de buluşurdum. Hep akşam altıda ve çalışanlar bizi tanıdığından, hep aynı masada.

Bundan neredeyse yirmi sene önce üniversitede tanışmıştık. O zamanki oda arkadaşımla çıkıyordu. İlişkileri (üniversite ilişkilerinin çoğu gibi) bir felaketti ve üç ay içinde ayrılmışlardı. Ama onunla iyi arkadaş olmuştuk.

Mekânın sahibi beni gördüğünde gülümseyip başparmağıyla her zamanki masamızı işaret etti. Ucuz dekorun arasından Marissa'nın yanına gittim. Önünde birkaç boş viski bardağı, elinde de dolusu vardı. Görünüşe göre bensiz başlamıştı.

"Önden başlamışsın," dedim otururken.

Bakışlarını önüne indirip bardağıyla oynadı.

"Hey, sorun nedir?"

Viskisinden bir yudum aldı. "İş berbattı bugün."

Garsona el ettim. Başıyla onayladı, gelmesine bile gerek yoktu. Orta pişmiş bir antrikot, yanında patates püresi ve bir ellilik Guinness istediğimi biliyordu. Her hafta verdiğim aynı sipariş.

"Ne kadar berbat olabilir ki?" diye sordum. "Enerji Bakanlığı'na kapak atmışsın. Senede yirmi gün falan iznin var? Tek yapman gereken işe gidip maaş almak, haksız mıyım?"

Yine gülmedi. Hiç.

"Ya, yapma!" dedim. "Mısır gevreğine kim tuvaletini yaptı?"

İç geçirdi. "Petrova hattını biliyor musun?"

"Evet. İlginç bir gizem. Tahminim solar radyasyon. Venüs'ün bir manyetik alanı yok ama pozitif yüklenmiş partiküller, Venüs nötr yüklü olduğundan oraya çekiliyor–"

"Hayır," dedi. "Başka bir şey. Ne olduğunu tam olarak bilmiyoruz. Ama bu... başka bir şey. Ama neyse ne. Biz bifteğimizi yiyelim."

Hıhladım. "Hadi, Marissa, çıkar ağzından baklayı. Bugün hâlin tavrın bir tuhaf."

Bunu bir süre düşündü. "Neden olmasın? Yirmi saate başkandan duyacaksın zaten."

"Başkandan mı?" dedim. "Birleşik Devletler başkanından mı?"

Viskisinden bir yudum daha aldı. "*Amaterasu*'yu duydun mu hiç? Bir Japon güneş sondası."

"Elbette," dedim. "JAXA ondan çok iyi bilgiler topluyor.

Aslında güzel sistem. Güneş yörüngesinde, Merkür'le Venüs arasında. Sondada tam yirmi farklı cihaz–"

"Evet, biliyorum. Neyse," dedi. "Aldıkları verilere göre Güneş'in verimi azalıyor."

Omuz silktim. "Yani? Güneş çevriminde neredeyiz?"

Başını iki yana salladı. "On bir yıl çevrimiyle alakalı değil. Bu başka bir şey. JAXA çevrimi de göz önünde bulundurmuş. Yine de bir düşüş var. Güneş'in olması gerekenden yüzde 0,01 oranında daha az parlak olduğunu söylüyorlar."

"Peki, ilginç. Ama yemek öncesi üç viski eder mi bilemedim."

Dudaklarını büzdü. "Ben de başta öyle düşündüm. Ama bu oranın arttığını söylüyorlar. Ve artma hızının da arttığını. Sondalarının fazlasıyla hassas cihazları sayesinde çok, çok erken yakaladıkları üstel bir kayıp."

Arkama yaslandım. "Bilemiyorum, Marissa. Üstel bir kaybı bu kadar erken yakalamak çok mümkün değil sanki. Ama tamam, diyelim ki JAXA biliminsanları haklı. Nereye gidiyor bu enerji?"

"Petrova hattına."

"Ha?"

"JAXA, Petrova hattını yakından inceledi ve Güneş'in sönükleştiği aynı oranda hattın parlaklaştığını söylüyorlar. Bir şekilde, artık her nasılsa, Petrova hattı Güneş'ten enerji çalıyor."

Çantasından bir tomar kâğıt çıkarıp masaya koydu. Bir sürü grafik ve çizelgeye benziyordu. Aradığını bulana kadar kâğıtları karıştırdı, sonra da onu bana doğru uzattı.

X ekseni "zaman" ve y ekseni de "parlaklık kaybı" olarak etiketlenmişti. Çizgi üsteldi gerçekten.

"Bu doğru olamaz," dedim.

"Doğru," dedi. "Güneş'in verimi önümüzdeki dokuz senede yüzde bir düşecek. Yirmi senede bu oran yüzde beşe çıkacak. Bu kötü. Çok ama çok kötü."

Gözlerimi grafikten alamadım. "Bu bir buz çağı demek. Hem de... hemen. Ani bir buz çağı."

"Evet, en azından. Ve mahsul kıtlığı, toplu açlık... başka kimbilir neler."

Başımı iki yana salladım. "Güneş'te böyle ani bir değişim nasıl gerçekleşebilir? Lanet olsun, bu bir yıldız. Yıldızların başına böyle şeyler bu kadar çabuk gelmez. Değişim milyonlarca yıl sürer, bir düzine değil. Bunu sen de biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Eskiden öyle sanırdım. Şimdiyse tek bildiğim Güneş'in ölmekte olduğu," dedi. "Bu neden oluyor ya da bu konuda ne yapabiliriz bilmiyorum. Ama Güneş'in öldüğünü biliyorum."

"Nasıl..." Kaşlarımı çattım.

İçkisinin kalanını kafasına dikti. "Başkan yarın sabah basın toplantısı düzenleyecek. Sanırım aynı anda duyurmak için diğer dünya liderleriyle koordine ediyorlar."

Garson Guinness'imi getirdi. "Buyurun, efendim. Bifteklerinizde birazdan hazır olacak."

"Benim bir viskiye daha ihtiyacım var," dedi Marissa.

"İki olsun," diye ekledim.

Gözlerimi kırpıştırıyorum. Bir anı daha.

Doğru muydu? Yoksa kolpa bir kıyamet teorisine kanmış biriyle yaptığım bir konuşmaya ait rasgele bir anı mı bu?

Hayır. Bu doğru. Bunu düşünmek bile ödümü patlatıyor. Ve birden ortaya çıkan bir dehşet değil söz konusu. Bu masada hep yeri olan, tanıdık, bilindik bir dehşet. Uzun süredir hissediyorum onu.

Bu, gerçek. Güneş ölüyor. Ve bu işin içinde ben de varım. Diğer herkesle birlikte ölecek olan bir Dünya vatandaşı olarak da değil – aktif olarak bu işin içindeyim. Bir tür yükümlülük hissediyorum.

Hâlâ kendi adımı hatırlamıyorum ama Petrova problemiyle alakalı rasgele şeyler hatırlıyorum. Ona Petrova problemi deniyor. Bunu da şimdi hatırladım.

Bilinçaltımın öncelikleri var. Ve amansızca bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Sanırım benim görevim Petrova problemini çözmek.

... küçük bir laboratuvarda, çarşaftan bozma bir toga içinde, kim olduğumu dahi bilmeden, zeki olmayan bir bilgisayar ve mumyalaşmış iki oda arkadaşım dışında kimseden yardım almadan.

Görüşüm bulanıyor. Gözlerimi siliyorum. Gözyaşları. Ben... isimlerini hatırlayamıyorum. Ama... onlar benim dostumdu. Yoldaşlarım.

Onlara bakmamaya çabaladığımı ancak şimdi fark ediyorum. Onları görmemek için elimden geleni yapmıştım. Sırtımı sevdiğim insanların cesetlerine vererek delinin teki gibi duvarlara çiziktirmiştim.

Ama artık dikkatim onlarda. Dönerek onlara bakıyorum.

Beni bir hıçkırıktır tutuyor. Hiçbir uyarı olmaksızın ağlamaya başlıyorum. Birden ufak tefek şeyleri hatırlamaya başlıyorum. Kadın komikti – söz konusu espriler olduğunda silahını hızlı çekerdi. Adam profesyoneldi ve çelik gibi sinirleri vardı. Sanırım askerdi ve kesinlikle bizim liderimizdi.

Yere çöküp yüzümü ellerime gömüyorum. Kendimi tutamıyorum artık. Bir çocuk gibi ağlıyorum. Arkadaştan çok daha fazlasıydık biz. "Takım" da doğru kelime değil. Ondan da kuvvetli. Biz...

Dilimin ucunda...

Nihayet kelime düşüyor aklıma. Geri gelmek için benim aramayı bırakmamı beklemişti.

Mürettebat. Biz bir mürettebattık. Ve geriye bir tek ben kaldım.

Bu bir uzay gemisi. Bunu biliyorum artık. Nasıl oluyor da yerçekimine sahip bilmiyorum ama bu bir uzay gemisi.

Her şey yerli yerine oturuyor. Hasta değildik biz. Uzun uykudaydık.

Ama bu yataklar, o filmlerde gördüğümüz büyülü "buz

odaları" gibi değiller. Burada herhangi özel bir teknoloji kullanılmıyor. Sanırım bizi yapay komaya sokmuşlardı. Besleme tüpleri, damar yolları, kesintisiz tıbbi bakım. Bir vücudun ihtiyaç duyacağı her şey. O kollar da muhtemelen çarşafları değiştiriyor, yatak yarası olmasın diye bizi döndürüyor ve yoğun bakım hemşirelerinin yaptığı diğer her şeyi yapıyordu.

Ve formumuzu da korumuşlardı. Kas hareketini uyarsın diye vücudumuzun her yerine elektrotlar takılmıştı. Bol bol egzersiz.

Ama ne olursa olsun, günün sonunda, komalar tehlikelidir. Fazlasıyla tehlikeli. Bir tek ben hayatta kalmıştım ve benim de beynim püreye dönmüştü.

Kadının yanına yürüyorum. Ona bakmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor aslında. Belki de vedalaşıyorumdur ya da bir ağlama krizinin ardından gelen rahatlama hissidir bu.

Mumyaya bağlı hiçbir tüp yok. Hiçbir izleme cihazı bulunmuyor hatta. Kayışa dönmüş bileğinde ufak bir delik var. Öldüğünde damar yolu oradaymış herhalde. O yüzden o delik hiç iyileşmemiş.

Kadın öldüğünde bilgisayar her şeyi sökmüş olmalı. Sakla samanı gelir zamanı, sanırım. Kaynakları ölüler üzerinde harcamanın bir manası yok tabii ki. Hayatta kalanlara saklamalı.

Diğer bir deyişle, benim için.

Derin bir nefes alıp veriyorum. Sakin olmam gerek. Düzgün düşünmem gerek. Az önce bir dolu şey hatırladım – mürettebatımı, nasıl birileri olduklarına dair bazı parçaları, bir uzay gemisinde olduğumu (bu konuda daha sonra çıldıracağım). Kısacası hafızam yerine geliyor ve rasgele değil de ben istediğim zaman oluyor bu. Buna odaklanmak istiyorum fakat keder fazlasıyla baskın.

"Yiyin," diyor bilgisayar.

Tavanın ortasında bir panel açılıyor ve panelden bir yiyecek tüpü düşüyor. Robot kollardan biri tüpü havada yakalayıp yatağımın üzerine bırakıyor. Tüpün üzerinde GÜN 1 - ÖĞÜN 2 yazıyor.

Hiç yiyesim yok ama tüpü görür görmez midem guruldamaya başlıyor. Zihnen ne durumda olursam olayım, vücudumun hâlâ ihtiyaçları var.

Tüpü açıp püreyi ağzıma sıkıyorum.

Dürüst olmam gerek: İnanılmaz bir lezzet patlaması daha. Sanırım bu seferki tavuk, birazcık da sebze tadı geliyor. Elbette yiyeceğin hiçbir dokusu yok – temelinde bebek maması yediğim. Ve bir önceki öğüne göre biraz daha yoğun kıvamlı. Bütün mesele, sindirim sistemimi bir kez daha katı yiyeceklere hazırlamak.

"Su?" diyorum çiğnerken.

Tavan paneli bir kez daha açılıyor, bu sefer metal bir silindir gözüküyor panelden. Bir kol silindiri getiriyor. Parlak kabın üzerinde İÇME SUYU yazıyor. Üstteki kapağını açıyorum ve tam da tahmin ettiğim gibi, içinde su var.

Bir yudum alıyorum. Oda sıcaklığında ve bayat bir tadı var. Muhtemelen arındırılmış ve içindeki mineralleri de gitmiş. Ama su sudur.

Öğünümün kalanını bitiriyorum. Henüz tuvalete gitme ihtiyacı duymadım ama eninde sonunda gitmem gerekecek. Yere işememeyi tercih ederim.

"Tuvalet?" diyorum.

Olduğu yerde dönen bir duvar paneli, metal bir klozeti ortaya çıkarıyor. Hemen duvarın bitişiğinde, tıpkı bir hapishane hücresindeki gibi. Daha yakından bakıyorum. Üzerinde tuşlar falan var. Sanırım klozete bağlı bir vakum borusu var. Ve su yok. Bu, yerçekimli alanda kullanıma uyarlanmış bir yerçekimsiz alan tuvaleti gibi geliyor. Neden böyle bir şey yapsınlar ki?

"Peki, ee... tuvaleti gönder."

Duvar tekrar dönüyor. Tuvalet kayboluyor.

Pekâlâ. Karnımı iyice doyurdum. Kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Yiyecek, insan üzerinde böyle etki yaratabiliyor.

İşin olumlu yanlarına odaklanma vakti geldi. Hayattayım.

Dostlarımı öldüren şey beni öldürmedi. Bir uzay gemisindeyim – detaylardan bihaberim ama bir gemideyim ve her şey yolunda gibi görünüyor.

Ve zihin sağlığım geri dönüyor. Eminim bundan.

Yerde bağdaş kuruyorum. Bu sefer adımı ben atacağım. Gözlerimi kapatıp zihnimin dolaşmasına izin veriyorum. Bilerek, isteyerek bir şeyler hatırlamak istiyorum – ne olursa. Neyi hatırladığım umurumda değil. Ama bu sefer ben istedim diye hatırlamalıyım. Bakalım neyi hatırlayacağım.

Beni mutlu eden şeyleri düşünüyorum. Bilimi seviyorum. Bundan eminim. Şu yaptığım birkaç ufak deney beni heyecanlandırmıştı. Ve uzaydayım. O yüzden belki uzayı, bilimi düşünüp neyi hatırlayacağıma...

Isınan spagettiyi mikrodalgadan alıp koltuğuma yürüdüm. Buharı kaçsın diye plastiğini çıkardım.

Televizyonun sesini açıp canlı yayını dinlemeye başladım. Birkaç iş arkadaşım ve birkaç dostum bunu onlarla beraber seyretmem için beni davet etmişlerdi ama koca geceyi onların sorularını cevaplayarak geçirmek istemiyordum. Bunu sakin kafayla seyretmek istiyordum.

Bu, insanlık tarihindeki en çok izlenen olaydı. Aya inişten daha fazla. Herhangi bir Dünya Kupası Finali'nden daha fazla. Her kanal, internet sitesi ve yerel kanal aynı şeyi yayınlıyordu: NASA'nın canlı yayınını.

Bir muhabir, yaşlıca bir adamla birlikte bir uçuş kontrol odasında duruyordu. Arkalarında mavi gömlekli erkek ve kadınlar dikkatlerini terminallerine vermişlerdi.

"Ben Sandra Elias," dedi muhabir. "Pasadena, Kaliforniya'daki Jet İtiş Laboratuvarı'nda bulunuyorum. Yanımda, NASA'nın Gezegenbilim başkanı Doktor Browne var."

Kadın, biliminsanına döndü. "Doktor, şu anda durum nedir?"

Browne boğazını temizledi. "Doksan dakika önce,

IşıkKavisi'nin Venüs yörüngesine girdiğine dair teyidi aldık. Şimdi de ilk veri paketini bekliyoruz."

JAXA'nın Petrova problemini duyurmasının ardından hareketli bir sene geçmişti. Ama yapılan çalışmalar art arda bulguları teyit etmişti. Zaman azalıyordu ve dünyanın neler olduğunu öğrenmeye ihtiyacı vardı. Bunun sonucunda da IşıkKavisi Projesi doğdu.

Karşı karşıya olunan durum dehşet vericiydi ama projenin kendisi muazzamdı. İçimdeki inek mutluluktan havalara uçuyordu.

IşıkKavisi, bugüne dek inşa edilmiş en pahalı insansız uzay aracıydı. Dünyanın cevaplara ihtiyacı vardı ve kaybedecek vakti yoktu. Normalde bir uzay ajansından bir sene içinde Venüs'e bir sonda göndermesini isteseniz yüzünüze gülerlerdi. Ancak sonsuz bir bütçeyle yapılanlar inanılmazdı. Birleşik Devletler, Avrupa Birliği, Rusya, Çin, Hindistan ve Japonya masrafları üstlenmişti.

"Bize Venüs'e gidişi anlatın," dedi muhabir. "Bu yolculuğu bu kadar zorlu kılan şey nedir?"

"Asıl sıkıntı yakıt," dedi Browne. "Gezegenlerarası yolculuğun minimal yakıt tükettiği bazı transfer aralıkları mevcut fakat bir Dünya-Venüs aralığından çok uzaktaydık. O yüzden oraya varabilmesi için *IşıkKavisi*'ne çok daha fazla yakıt yüklememiz gerekti."

"Yani kötü bir zamanlama olduğunu söyleyebilir miyiz?" diye sordu muhabir.

"Güneş'in sönmeye başlamasının iyi bir zamanı olduğunu düşünmüyorum."

"Doğru diyorsunuz. Lütfen devam edin."

"Venüs, Dünya'ya kıyasla çok daha hızla ilerliyor, bu da ona yetişmek için çok daha fazla yakıt gerekiyor demek. İdeal koşullarda bile Venüs'e gitmek için, Mars'a gitmek için kullandığımız yakıttan çok daha fazlasına ihtiyacımız olurdu."

"İnanılmaz. İnanılmaz. Peki, Doktor, bazı insanların aklın-

dan şu soru geçiyor: 'Neden gezegene gidiyoruz ki? Petrova hattı devasa, Güneş'ten Venüs'e kadar uzanıyor. Neden o arada bir yere gitmiyoruz?'"

"Çünkü Petrova hattı en geniş orada – gezegenle aynı genişlikte. Ve gezegenin yerçekiminden yardım alabiliriz. *IşıkKavisi*, Petrova hattını oluşturan materyallerin örneğini toplarken Venüs'ün etrafında on iki kez dönecek."

"Peki, sizce bu materyal nedir?"

"Hiçbir fikrimiz yok," dedi Browne. "Hem de hiç. Ama yakında cevaplara ulaşabiliriz. *IşıkKavisi* ilk dönüşünü tamamladığında, yerinde analiz laboratuvarı için yeteri kadar örnek toplamış olacak."

"Peki, bu gece ne öğrenmeyi umabiliriz?"

"Çok bir şey değil. Sondanın laboratuvarı oldukça ufak. Yüksek yakınlaştırmalı bir mikroskop ile bir x-ray spektrometre. Asıl görev, örneklerin geriye getirilmesi. *IşıkKavisi*'nin o örneklerle birlikte evine dönmesi üç ay daha sürecek. Laboratuvar, dönüş aşamasında ortaya çıkabilecek muhtemel arızalar durumunda hiç değilse biraz veri toplamamız adına var."

"Her zamanki gibi, her şeyi düşünmüşsünüz, Doktor Browne."

"İşimiz bu."

Muhabirin arkasından coşkulu bir gürültü geldi.

"Seslerden–" Gürültünün kesilmesini bekledi. "Seslerden anladığım kadarıyla, ilk dönüş tamamlandı ve veriler şu anda elimize ulaşıyor..."

Kontrol odasındaki ana ekran siyah beyaz bir görüntüye dönüştü. Görüntü çoğunlukla griden oluşuyordu ve sağda sola siyah noktacıklar vardı.

"Neye bakıyoruz, Doktor?" dedi muhabir.

"Bu, sonda mikroskobunun görüntüsü," dedi Browne. "On bin kere yakınlaştırılmış. Şu noktacıklar yaklaşık on mikron boyutunda."

"Aradığımız şey o noktalar mı?" diye sordu kadın.

"Bundan emin olamayız," dedi Browne. "Bunlar alelade toz zerrecikleri olabilirler. Bir gezegen gibi büyük yerçekimi kaynaklarını saran toz bulutları her zaman–"

"N'oluyor lan?!" dedi arka plandaki bir ses. Birkaç uçuş kontrolörü nefeslerini tuttu.

Muhabir kıkırdadı. "JİL'de tansiyonlar yüksek. Şu anda canlı yayındayız, o yüzden lütfen herhangi bir–"

"Aman Tanrım!" dedi Browne.

Ana ekrana şimdi daha fazla görüntü yansımıştı. Birbiri ardına. Hepsi birbirinin neredeyse tıpatıp aynısı.

Neredeyse.

Muhabir ekrandaki görüntülere baktı. "Bu zerrecikler... hareket mi ediyor?"

Art arda gelen görüntüler, deforme olan ve bulundukları alan içerisinde kıpırdayan siyah noktacıkları gösteriyordu.

Muhabir boğazını temizledi ve birçok kişinin asrın yetersiz ifadesi olarak göstereceği şeyi söyledi: "Mikroba benziyor, haksız mıyım?"

"Telemetri!" diye bağırdı Doktor Browne. "Sonda sallanıyor mu?"

"Çoktan kontrol ettim," dedi biri. "Sallanmıyor."

"Bunlar belli bir yönde mi hareket ediyorlar?" diye sordu. "Bir harici kuvvetle açıklanabilecek bir şey mi bu? Manyetik mesela? Statik elektrik?"

Oda sessizliğe büründü.

"Kimsenin bir cevabı yok mu?!" dedi Browne.

Çatalımı spagettimin içine düşürdüm.

Bu gerçekten uzaylı bir yaşam mıydı? O kadar mı şanslıydım?! İnsanlığın Dünyadışı yaşamı keşfettiği zamanda yaşayacak kadar?!

Vay be! Yani – Petrova problemi hâlâ aşırı korkunçtu ama... vay be! Uzaylılar! Bunlar uzaylılar olabilir! Yarın çocuklarla bunu konuşmayı dört gözle bekliyorum–

"Açısal anomali," diyor bilgisayar.

"Körolası!" diyorum. "Çok yaklaşmıştım. Tam kendimi hatırlıyordum!"

"Açısal anomali," diye tekrarlıyor bilgisayar.

Bağdaşımı bozup ayağa kalkıyorum. Kısıtlı etkileşimimize dayanarak bilgisayarın benim dediklerimi anlayabildiğini söyleyebilirim. Siri ya da Alexa gibi. O yüzden ben de onlarla konuşur gibi konuşuyorum bilgisayarla.

"Bilgisayar, açısal anomali nedir?"

"Açısal anomali: Kritik öneme sahip görülen bir obje ya da gök cisminin, en azından 0,01 radyanlık açıyla, olması beklenen konumdan farklı bir yerde olması."

"Hangi gök cismi yerinde değil?"

"Açısal anomali."

Çok bir işime yaramadı. Bir gemideyim, yani bir navigasyon sıkıntısı olmalı. Bu iyiye işaret olamaz. Bu gemiyi nasıl komuta edeceğim ki? Uzay gemisi kontrollerine benzeyen hiçbir şey görmüyorum – nasıl bir şey olduklarını da pek bildiğimden değil ya. Ama şimdiye dek tek keşfettiğim "koma odası" ile bir laboratuvar oldu.

Laboratuvardaki diğer kapak, –yukarı doğru çıkan– o önemli olmalı. Şu anda kendimi bir oyundaymış gibi hissediyorum. Kilitli bir kapı bulana kadar etrafı kolaçan et, kapıyı bulduktan sonra da kapının anahtarını aramaya başla. Ama anahtar için kitaplıkları ve çöp kutularını karıştırmak yerine kendi zihnimi karıştırmalıyım. Çünkü bu "anahtar" benim ismim.

Bilgisayar aşırı tepki göstermiyordu. Kendi adımı hatırlayamıyorsam, geminin hassas alanlarına alınmamalıydım muhtemelen.

Yatağıma tırmanıp sırtüstü uzanıyorum. Yukarıdaki robot kollarına ihtiyatla bakıyorum ama hareket edecek gibi görünmüyorlar. Kendi başımın çaresine bakabildiğim için bilgisayar tatmin olmuş sanırım.

Gözlerimi kapatıp son hatırladığım anıya odaklanıyorum.

Zihnimde ufak parçalarını görebiliyorum. Zarar görmüş bir fotoğrafa bakmak gibi.

Evimdeyim... hayır... dairemdeyim. Bir dairem var. Derli topu ama ufacık. Bir duvarda San Fransisko ufkunun resmi var. İşime yaramıyor. San Fransisko'da yaşadığımı biliyorum zaten.

Önümdeki sehpada bir Lean Cuisine mikrodalga yemeği var. Spagetti. Isısı henüz tam yayılmamış, o yüzden hâlâ donuk makarnanın yanında insanın dilini eriten plazma var. Ama yine de yiyorum. Aç olmalıyım.

TV'de NASA'yı seyrediyorum; önceki sefer hatırladığım her şeyi baştan görüyorum. İlk düşüncem... dünyalar benim olmuş! Bu Dünyadışı yaşam olabilir mi? Çocuklara anlatmayı sabırsızlıkla bekliyorum!

Çocuklarım mı var? Burası bekâr bir adamın bekâr adam yemeği yediği bir bekâr dairesi. Etrafta bir kadına ait herhangi bir dokunuş görmüyorum. Hayatımda bir kadın olduğunu gösteren hiçbir emare yok. Boşanmış mıyım? Eşcinsel miyim? Her türlü, burada çocukların yaşadığını gösteren bir şey yok. Ne oyuncaklar ne de duvarda ya da raflarda çocuk fotoğrafları, hiçbir şey. Ve burası fazla temiz. Çocuklar evi darmadağın ederler. Hele bir de sakız çiğnemeye başladılarsa. Hepsinin sakız çiğnediği bir dönem vardır –en azından çoğunun– ve sakızlarını her yere bırakırlar.

Bunu nereden biliyorum?

Çocuklardan hoşlanıyorum. Hah. Bir his sadece. Ama seviyorum onları. İyiler. Onlarla vakit geçirmesi eğlenceli.

Kısacası otuzlarında, ufak bir dairede yalnız başına yaşayan bekâr biriyim, çocuklarım yok ama çocukları çok seviyorum. Bunun gittiği yerden hiç hoşlanmadım...

Bir öğretmen! Ben bir öğretmenim! Hatırlıyorum artık!

Ah, Tanrı'ya şükür. Bir öğretmenim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Pekâlâ," dedim saate bakarak. "Zilin çalmasına bir dakika kaldı. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz!"

"Yıldırım sınavı!" diye bağırdı öğrencilerim.

Petrova hattının duyurulmasının ardından hayat şaşırtıcı derecede az değişmişti.

Durum hayati ve kötüydü fakat aynı zamanda normaldi de. II. Dünya Savaşı'ndaki Hava Baskını sırasında Londralılar, ara sıra binaların patlayabileceğini kabullenerek, hayatlarına normal bir şekilde devam etmişlerdi. Durum ne kadar ümitsiz olursa olsun birilerinin süt dağıtımına devam etmesi gerekirdi. Ve Bayan McCreedy'nin evi geceleyin bombalandıysa, eh, o zaman onu dağıtım listesinden çıkarırdınız.

Böylece kıyamet kapıdayken –ve bu kıyamete yol açan şey bir ihtimal uzaylı yaşam formuyken– bir grup öğrencinin karşısına geçip onlara fen öğrettim. Sonuçta bir sonraki nesle bırakmayacaksak bir dünyamızın olmasının ne manası vardı ki?

Çocuklar, tahtaya bakan, nizami sıralarda oturuyorlardı. Standard sınıf düzeni. Ama sınıfın geri kalanı çılgın bir biliminsanının laboratuvarını andırıyordu daha çok. Bu dekoru mükemmelleştirmem yıllarımı almıştı. Bir köşede bir tane Yakup'un Merdiveni vardı (çocuklar kendilerini öldürmesinler diye fişe takılı değildi tabii). Başka bir duvar boyunca içinde formaldehit içinde yüzen hayvan organlarının bulunduğu

bir raf dolusu kavanoz vardı. Kavanozlardan birinin içine spagettiyle bir haşlanmış yumurta koymuştum. Çocuklar onun ne olduğu hakkında sürekli teoriler üretip duruyordu.

Tavanın ortasında da medarı iftiharım asılıydı – Güneş Sistemi'nin kocaman bir modeli. Jüpiter bir basketbol topu büyüklüğündeyken minik Merkür de bir misket boyutundaydı.

"Havalı" öğretmen şöhretini kazanmam yıllarımı almıştı. Çocuklar çoğu insanın sandığından daha zekidir. Ve etliye sütlüye karışmayan bir öğretmenle onlara önem veren bir öğretmen arasındaki farkı görürler. Her neyse, yıldırım sınavı vakti gelmişti!

Masamdan bir avuç dolusu fasulye aldım. "Kuzey Yıldızı'nın asıl adı nedir?"

"Polaris!" dedi Jeff.

"Doğru!" Ona bir fasulye attım. O daha fasulyeyi yakalayamadan sonraki sorumu sordum. "Kayaçların üç temel türü nedir?"

"Magmatik, tortu, başkalaşım!" diye bağırdı Larry. Heyecanlı olduğu söylenebilirdi.

"Çok yaklaştın!" dedim.

"Magmatik, tortul ve başkalaşım," dedi Abby sırıtarak. Tam bir baş belasıydı. Ama zehir gibiydi.

"Evet!" diye ona da bir fasulye attım. "Bir deprem sırasında ilk hangi dalga hissedilir?"

"P-dalgası," dedi Abby.

"Yine mi sen?" Ona bir fasulye attım. "Işık hızı nedir?"

"Üç çarpı on üzeri–" diye cevaplamaya başladı Abby.

"C!" diye bağırdı Regina arkadan. Çok nadir konuşurdu. Kabuğundan çıkmaya başlaması sevindiriciydi.

"Sinsice ama doğru!" Ona da bir fasulye attım.

"Ama cevabı ilk ben veriyordum!" diye mızmızlandı Abby.

"Ama cevabı ilk o bitirdi," dedim. "Dünya'ya en yakın yıldız hangisidir?"

"Alfa Centauri!" dedi Abby çabucak.

"Yanlış!" dedim.

"Hayır, doğru!"

"Evet, yanlış. Başka biri?"

"Ah!" dedi Larry. "Güneş!"

"Doğru!" dedim. "Fasulye Larry'ye gidiyor! Varsayımlarına dikkat et, Abby."

Hıhlayarak kollarını kavuşturdu.

"Bana Dünya'nın yarıçapını kim söyleyebilir?"

Trang elini kaldırdı. "Altı bin üç yüz–"

"Trang!" dedi Abby. "Cevap Trang."

Trang anlamayarak kalakaldı.

"Ne?" diye sordum.

Abby başını gururla havaya kaldırdı. "Dünya'nın yarıçapını kimin söyleyebileceğini sordunuz. Trang söyleyebilir. Soruyu doğru cevapladım."

On üç yaşındaki bir çocuk beni zekâsıyla alt etmişti. Bu ilk sefer de değildi. Tam sırasının üzerine bir fasulye bırakıyordum ki zil çaldı.

Çocuklar sıralarından fırlayıp kitaplarını çantalarına koymaya başladılar. Zafer sarhoşu olan Abby diğerlerinden biraz daha yavaş hareket ediyordu.

"Haftanın sonunda fasulyelerinizi oyuncaklar ve diğer ödüllerle takas etmeyi unutmayın!" dedim sınıftan çıkan öğrencilerime.

Çok geçmeden sınıf boşalmıştı ve burada insanların olduğuna dair tek kanıt çocukların koridordan yansıyan sesleriydi. Öğrencilerin ödevlerini toplayıp çantama yerleştirdim. Altıncı ders bitmişti.

Bir bardak kahve için öğretmenler odasına gitme vakti. Belki eve gitmeden önce birkaç ödev okurdum. Park yerinden kaçınmak için her şeyi yapardım. Çocuklarının üzerine çok düşen anneler çocuklarını almak için okula akın ediyor olurlardı. Ve beni gördüklerinde, her zaman bir şikâyetleri ya da önerileri olurdu. Çocuklarını sevdikleri için insanlara bir şey

diyemezdim ve Tanrı biliyor ya, keşke daha fazla aile çocuklarının eğitimine daha fazla vakit ayırsaydı ama her şeyin de bir sınırı var.

"Ryland Grace?" dedi bir kadın sesi.

İrkilerek başımı kaldırdım. Kadının içeri girdiğini duymamıştım.

Kırklarının ortasında görünüyordu ve üzerine tam oturan bir takım elbise giyiyordu. Elinde bir evrak çantası taşıyordu.

"Ee, evet," dedim. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Bence olabilirsiniz," dedi. Hafif bir aksanla konuşuyordu. Avrupa'dan belki – tam çıkaramamıştım. "Adım Eva Stratt. Petrova Komitesi'ndenim."

"Neyden?"

"Petrova Komitesi'nden. Petrova hattı meselesiyle ilgilenmesi için kurulan uluslararası bir komite. Bir çözüm bulmakla görevlendirildim. Bana istediklerimi gerçekleştirmek için belli bir yetki verdiler."

"Verdiler mi? Kim onlar?"

"BM'deki tüm üye devletler."

"Nasıl yani? Bu nasıl–"

"Oybirliğiyle sonuçlanan bir gizli oylama. Karmaşık işler. Sizinle, yazdığınız bir bilimsel makale hakkında görüşmek istiyordum."

"Gizli oylama mı? Kalsın." Başımı iki yana salladım. "Benim makale yazma günlerim geride kaldı. Akademiyle yıldızımız barışmadı."

"Siz bir öğretmensiniz. Hâlâ akademidesiniz yani."

"Şey, evet," dedim. "Ama demek istediğim, akademi. Biliminsanları, hakem denetimleri ve–"

"Ve sizi üniversitenizden attıran dalyaraklar?" Kadın bir kaşını havaya kaldırdı. "Fonunuzun kesilmesini ve bir daha hiçbir makalenizin yayımlanmamasını sağlayanlar?"

"Evet. O iş."

Evrak çantasından bir dosya çıkardı.

Dosyayı açıp ilk sayfasını okudu. "'Su Bazlı Varsayımların Analizi ve Evrim Modellemelerinin Beklentilerinin Rekalibrasyonu.'" Başını kaldırıp bana baktı. "Bu makaleyi siz yazdınız, değil mi?"

"Pardon, bu makaleyi nereden–"

"Başlığı sıkıcı ama ne yalan söyleyeyim, içeriği oldukça heyecan verici."

Çantamı masama koydum. "Bakın, o makaleyi yazdığımda kafam yerinde değildi, tamam mı? Araştırma dünyası burama kadar gelmişti ve bu makale de bir tür 'kıçımı öpün' vedasıydı. Şu anda öğretmen olarak çok mutluyum."

Birkaç sayfayı geçti. "Yaşamın suya ihtiyacı olduğu varsayımına karşı çıkarak yıllarınızı harcadınız. Burada, 'Yaşama Elverişli Bölge Aptallar İçindir' isminde bir bölüm var. Onlarca önde gelen biliminsanının ismini zikredip sıcaklık aralığının bir gereklilik olduğuna inandıkları için onları azarlıyorsunuz."

"Evet ama–"

"Moleküler biyolojide doktora yapmıştınız, yanlış mıyım? Biliminsanlarının çoğu, yaşamın evrilebilmesi için sıvı suyun var olması gerektiği konusunda hemfikir değil mi?"

"Yanılıyorlar!" Kollarımı kavuşturdum. "Hidrojen ve oksijeni özel kılan hiçbir şey yok. Dünya'daki yaşam için gerekliler, doğru. Ama başka bir gezegende tamamen farklı koşullar var olabilir. Yaşamın ihtiyaç duyduğu tek şey, orijinal katalizörün kopyalarının ortaya çıkmasına yol açacak bir kimyasal tepkime. Ve bunun için suya ihtiyacınız yok!"

Gözlerim kapadım, derin bir nefes alıp verdim. "Her neyse, ben de öfkelenip bu makaleyi yazdım. Sonra da öğretmenliğe başlayıp yeni bir kariyere atıldım ve hayattan zevk almaya başladım. O yüzden iyi ki kimse bana inanmamış. Böylesi benim için daha iyi."

"Ben size inanıyorum," dedi kadın.

"Teşekkürler," dedim. "Ama okumam gereken ödevler var. Buraya neden geldiğinizi bana söyleyebilir misiniz?"

Dosyayı evrak çantasına geri koydu. "*IşıkKavisi* sondası ve Petrova hattından haberiniz olduğunu varsayıyorum."

"Haberim olmasaydı, oldukça kötü bir fen öğretmeni olurdum."

"Sizce o noktacıklar yaşıyor mu?" diye sordu.

"Bilmiyorum – manyetik alanda kıpırdaşan toz zerrecikleri de olabilirler. *IşıkKavisi* Dünya'ya döndüğünde öğrenirsiniz. Az kaldı değil mi? Birkaç hafta sonra?"

"Yirmi üçünde dönüyor," dedi. "Roskosmos, bir Soyuz göreviyle onu düşük Dünya yörüngesinden alacak."

Başımla onayladım. "O zaman yakında öğreniriz. Dünyanın en parlak zihinleri onlara bakacak ve ne olduklarını çözecek. Kim yapacak bunu? Biliyor musunuz?"

"Siz," dedi. "Siz yapacaksınız."

Boş boş kadına baktım.

Elini yüzümün önünde salladı. "Merhaba?"

"Noktacıklara benim bakmamı mı istiyorsunuz?" dedim.

"Evet."

"Dünya bu problemi çözme görevini size verdi, siz de doğrudan bir lise öğretmenine mi geldiniz yani?"

"Evet."

Arkamı dönüp odadan çıktım. "Ya yalan söylüyorsunuz ya çıldırmışsınız ya da ikisi birden. Benim artık gitmem gerekiyor."

"Size bir seçenek sunmuyorum," dedi kadın arkamdan.

"Bana gayet açık bir seçenek gibi görünüyor!" El sallayarak veda ettim.

Evet. Bir seçenek sunmuyordu hakikaten.

Daireme vardığımda, daha kapıma ulaşamadan dört takım elbiseli adam etrafımı sardı. Bana FBI rozetlerini gösterip beni apartmanın park yerindeki üç siyah SUV'den birine bindirdiler. Hiçbir soruma cevap vermedikleri, hatta benimle konuşmayı bile reddettikleri yirmi üç dakikalık bir yolculuğun ardından arabayı park ettiler ve beni dışarıdan dikkat çekici bir özelliği bulunmayan bir binaya soktular.

Adamlar beni, her 10 metrede bir nereye açıldıkları belli olmayan kapılar olan boş bir koridordan geçirirken ayaklarım yere düzgün değmiyordu bile. Nihayet, koridorun sonundaki bir çift kapıyı açıp nazikçe beni içeri ittiler.

Terk edilmiş binanın geri kalanına kıyasla bu oda mobilyalar ve parlak, yüksek teknoloji cihazlarla bezeliydi. Gördüğüm en eksiksiz biyoloji laboratuvarıydı burası. Ve laboratuvarın ortasında Eva Stratt duruyordu.

"Merhaba, Doktor Grace," dedi. "Burası yeni laboratuvarınız."

FBI ajanları arkamdan kapıları kapatarak Stratt'le beni baş başa bıraktılar. Fazla sert tuttukları omzumu ovaladım.

Arkamdaki kapıya baktım. "Şimdi... 'belli bir yetki' dediğinizde..."

"Tüm yetkilere sahibim."

"Bir aksanınız var. Amerika'dan mısınız peki?"

"Hollandalıyım. Avrupa Uzay Ajansı'nda bir yöneticiydim. Ama bunun bir önemi yok. Şimdi de bu işin başındayım. Hantal uluslararası komitelere vakit yok. Güneş ölüyor. Bir çözüme ihtiyacımız var. Benim işim de bu çözümü bulmak."

Bir laboratuvar taburesi çekip oturdu. "Bu 'noktacıklar' muhtemelen bir yaşam formu. Güneş'in üstel sönüşü, tipik bir yaşam formunun üstel popülasyon büyümesiyle uyumlu."

"Onların... Güneş'i yediklerini mi düşünüyorsunuz?"

"Hiç olmadı, Güneş'in saldığı enerjiyi yiyorlar," dedi.

"Pekâlâ, bu – eh, bu dehşet verici. Ama yine de: Benden ne yapmamı bekliyorsunuz yahu?"

"*IşıkKavisi* sondası örnekleri Dünya'ya getiriyor. Aralarında canlı olanlar olabilir. Onları inceleyip elinizden geleni öğrenmenizi istiyorum."

"Evet, daha önce bundan bahsetmiştiniz," dedim. "Ama bu işi benden daha iyi yapabilecek insanların olduğuna inanmak istiyorum."

"Dünyanın dört bir yanındaki biliminsanları onları inceleyecekler ama ben ilk sizin incelemenizi istiyorum."

"Neden?"

"Güneş'in yüzeyinde ya da ona yakın bir yerde yaşıyorlar. Bu size su bazlı bir yaşam formu gibi mi geliyor?"

Haklıydı. O sıcaklıklarda suyun var olması mümkün değildi. Yaklaşık 3000 santigrat dereceden sonra, hidrojen ve oksijen atomları birbirlerine bağlı kalmayı sürdüremiyorlardı. Güneş'in yüzeyi de 5500 santigrat dereceydi.

Kadın konuşmaya devam etti. "Spekülatif Dünyadışı canlı biyolojisi alanı küçük – dünyada sadece beş yüz civarı insan çalışıyor bu alanda. Ve konuştuğum herkes –Oxford profesörlerinden Tokyo Üniversitesi araştırmacılarına kadar herkes– bu alanda çalışmayı birden bırakmasaydınız, bu alandaki öncülerden biri olabileceğiniz konusunda hemfikir."

"Tanrım," dedim. "Hiç de iyi ayrılmadım. Hakkımda böyle güzel şeyler söylemelerine şaşırdım."

"Herkes durumun ciddiyetinin farkında. Eski kinlere yer yok. Ve günün sonunda herkese haklı olduğunuzu gösterebileceksiniz. Yaşam için suya ihtiyaç yok. Herhalde bunun sizin için bir önemi vardır."

"Elbette," dedim. "Yani... evet. Ama böyle değil."

Taburesinden kalkıp kapıya doğru yöneldi. "Yapacak bir şey yok. Yirmi üçünde, akşam yedide burada olun. Örnekleri sizin için hazır edeceğim."

"Ne–" dedim. "Örnekler Rusya'da olmayacaklar mı?"

"Roskosmos'a Soyuz'u Saskatchewan'a indirmelerini söyledim. Kanada Kraliyet Hava Kuvvetleri örnekleri alıp bir savaş jetiyle doğrudan San Fransisko'ya getirecek. Birleşik Devletler, Kanadalıların hava sahasını kullanmasına izin verecek."

"Saskatchewan?"

"Soyuz kapsülleri Baykonur Uzay Üssü'nde fırlatılıyor, burası yüklem enlemde. En güvenli iniş yerleri de aynı enlem içerisinde. Saskatchewan, tüm kriterleri kapsayan, San Fransisko'ya en yakın geniş alana sahip."

Elimi kaldırdım. "Bir dakika. Ruslar, Kanadalılar ve Amerikalılar sen ne dersen onu mu yapıyorlar?"

"Evet. Sorgulamadan."

"Sen benimle kafa mı buluyorsun ya?!"

"Yeni laboratuvarınıza alışın, Doktor Grace. Benim başka işlerim var."

Başka bir şey demeden kapıdan çıktı.

"Evet!" Yumruğumu yukarı savuruyorum.

Ayağa fırlayıp laboratuvara çıkan merdiveni tırmanıyorum. Oraya vardığımda, o odadaki merdiveni de tırmanıp Gizemli Kapak'ı tutuyorum.

Önceki sefer olduğu gibi tutamağa dokunduğum anda bilgisayar, "Kapağı açmak için isminizi söyleyin," diyor.

"Ryland Grace," diyorum ukala bir gülümsemeyle. "*Doktor* Ryland Grace."

Aldığım tek cevap, kapak açılırken çıkan klik sesi oluyor. İsmimi hatırlamak için yaptığım onca meditasyon ve tefekkürün ardından biraz daha heyecanlı bir şeyle karşılaşmayı ummuştum. Mesela konfeti.

Tutamağı kavrayıp çeviriyorum. Kulp dönüyor. Etkinlik alanıma en azından bir oda daha eklenecek. Kapağı yukarı doğru ittiriyorum. Yatak odası ve laboratuvar arasındaki kapağın aksine bu kapak yana kayarak açılıyor. Bir sonraki oda oldukça ufak, sanırım bu yüzden kapağın yukarı doğru açılacak yeri yok. Ve bir sonraki oda da... ee?..

LED ışıklar yanıveriyor. Bu oda da diğer iki oda gibi yuvarlak ama bir silindir değil. Duvarlar tavana doğru buluşmaya başlıyor. Bu bir kesik koni.

Son birkaç günü pek bir bilgi sahibi olmadan geçirmiştim. Şimdiyse bilgi taarruzu altındayım. Her yüzey bilgisayar monitörleri ve dokunmatik ekranlarla kaplı. Akıl almaz sayıda yanıp sönen ışık ve renk var. Kimi ekranlarda rakam dizileri var, diğerlerinde diyagramlar, kimileriyse sadece siyah.

Konik duvarların ucunda ise başka bir kapak bulunuyor. Gerçi bu seferki bu oda gibi gizemli değil. Üst kısmında HAVA

KİLİDİ yazıyor ve kapağın üzerinde de yuvarlak bir pencere mevcut. Pencereden baktığımda, ardında ufak bir oda –bir kişi alacak kadar büyük en fazla– ile bir adet uzay elbisesi görebiliyorum. Ufak odanın öteki ucunda da başka bir kapak var. Evvet. Bu bir hava kilidi.

Ve tam her şeyin ortasında da bir sandalye duruyor. Tüm monitörlere ve dokunmatik ekranlara ulaşmayı kolaylaştıracak, mükemmel bir pozisyonda.

Merdivenin kalanını tırmanarak odaya giriyorum ve sandalyeye oturuyorum. Rahat, bir pilot koltuğunu andırıyor.

"Pilot algılandı," diyor bilgisayar. "Açısal anomali."

Pilot. Peki.

"Anomali nerede?" diye soruyorum.

"Açısal anomali."

HAL 9000 nere, bu bilgisayar nere. Bir ipucu yakalamak için etrafımdaki birçok monitöre göz gezdiriyorum. Sandalye rahatlıkla dönüyor ki bu 360 derecelik bilgisayar çukurunda güzel bir şey. Yanıp sönen kırmızı kenarları olan bir monitörü görüyorum. Daha yakından bakmak üzere eğiliyorum.

> AÇISAL ANOMALİ: GÖRECELİ HAREKET HATASI
> TAHMİNİ HIZ: 11.423 Km/sn
> ÖLÇÜLEN HIZ: 11.872 Km/sn
> DURUM: GÜZERGÂH OTOMATİK OLARAK DÜZELTİLİYOR. HERHANGİ BİR EYLEME GEREK DUYULMUYOR.

Eh. Bu bana hiçbir şey ifade etmiyor. "Km/sn" dışında. Bu "saniyedeki kilometre" demek olabilir.

Yazının üzerinde Güneş'in bir resmi var. Güneş hafifçe kıpırdanıyor. Belki de bir videodur? Canlı yayın falan? Yoksa hareket ettiğini ben mi hayal ettim? Bir içgüdüyle iki parmağımla ekrana dokunuyorum ve parmaklarımı birbirinden uzaklaştırıyorum.

Tahmin ettiğim gibi görüntü büyüyor. Akıllı telefon kullanmak gibi. Görüntünün sol yanında birkaç güneş lekesi var. Lekelerden birine ekranı doldurana kadar yaklaşıyorum. Görüntü cam gibi berrak olmaya devam ediyor. Bu ya aşırı yüksek çözünürlüklü bir fotoğraf ya da aşırı yüksek çözünürlüklü bir güneş teleskopu.

Güneş lekesi kümesinin, diskin genişliğinin yaklaşık yüzde birine denk geldiğini tahmin ediyorum. Güneş lekeleri için normal bir şey. Bu da demektir ki Güneş'in çevresine (oldukça kaba bir hesapla) yarım dereceden bakıyorum. Güneş yirmi beş günde bir döner (fen öğretmenleri bilir böyle şeyleri). Yani bu güneş lekelerinin ekrandan kaybolmalarının bir saat kadar sürmesi gerekir. Daha sonra kaybolup kaybolmadıklarını kontrol ederim. Kaybolurlarsa bu bir canlı yayın demektir. Kaybolmazlarsa da bir fotoğraf.

Hmm... saniyede 11.872 kilometre.

Hız görecelidir. İki objeyi karşılaştırmadığınız sürece pek bir anlam ifade etmez. Bir araba otobanda yere göre saatte 110 kilometreyle gidebilir ama yanındaki arabaya göre, neredeyse saatte 0 kilometreyle hareket ediyordur. Peki o zaman bu "ölçülen hız" neyin hızını ölçüyor olabilir? Cevabı biliyorum sanırım.

Ben bir uzay gemisindeyim, değil mi? Bir uzay gemisinde olmalıyım. Öyleyse yüksek ihtimal o değer benim hızım. Ama neye göre hızım? Yazının üzerindeki kocaman Güneş görüntüsüne bakılırsa Güneş'e göre diye tahmin ediyorum. Güneş'e göre saniyede 11.872 kilometre hızla gidiyorum yani.

Aşağıdaki yazı sanki az önce yanıp söndü. Bir şeyler mi değişti?

AÇISAL ANOMALİ: GÖRECELİ HAREKET HATASI
TAHMİNİ HIZ: 11.422 Km/sn
ÖLÇÜLEN HIZ: 11.871 Km/sn
DURUM: GÜZERGÂH OTOMATİK OLARAK DÜZELTİLİYOR. HERHANGİ BİR EYLEME GEREK DUYULMUYOR.

Sayılar değişmiş! İki sayı da bir azaldı. Ah, vay be. Bir dakika. Togamdan kronometremi (en iyi eski Yunan filozoflarının her biri kronometresini togasında taşırdı) çıkarıyorum. Sonra da bana sonu gelmeyecek gibi gelen bir süre boyunca kronometreyi seyrediyorum. Tam vazgeçmek üzereyken sayılar birer azalıyor yine. Sayacı başlatıyorum.

Bu sefer ne kadar beklemem gerekeceğinin bilincindeyim. Bekleyiş yine sona ermeyecek gibi geliyor ama pes etmiyorum. Nihayet sayılar yine bir azalıyor ve sayacı durduruyorum.

Altmış altı saniye.

"Ölçülen hız" her altmış altı saniyede bir düşüyor. Kafamdan yaptığım bir hesapla... 15 metre saniyekare hızlanıyorum. Daha önce ölçtüğüm "yerçekimi" hızlanmasıyla aynı.

Hissettiğim kuvvet yerçekimi değil. Santrfüj de değil. Bir çizgi üzerinde aralıksız hızlanan bir uzay gemisindeyim. Yani, aslında yavaşlıyor tabii – sayı azalıyor.

Peki o hız... çok hızlı. Tamam, yavaşlıyor ama yine de vay be diyorum! Dünya yörüngesine tırmanmak için 8 km/sn gerek. Bense 11.000'le gidiyorum. Bu, Güneş Sistemi'ndeki her şeyden daha hızlı. Bu kadar hızlı olan bir şey Güneş'in yerçekiminden kaçıp yıldızlararası uzaya uçar.

Ekranda hangi yöne gittiğime dair bir bilgi yok. Sadece görece hızım var. Şimdi sorum şu o zaman: Güneş'e *doğru* mu gidiyorum, Güneş'ten *uzağa* mı?

Bu neredeyse akademik. Ya Güneş'le çarpışacağım ya da geri dönme umudum olmadan derin uzaya uçacağım. Ya da ondan yana gidiyorumdur ama Güneş'le çarpışmayacağımdır. Bu durumda da Güneş'i ıskalayıp... *ondan sonra* geri dönme umudum olmadan derin uzaya uçacağım.

Güneş'in ekrandaki görüntüsü bir canlı yayınsa, o zaman güneş lekesi benim seyahat yönüme göre ya büyüyecektir ya da küçülecek. Bu da yaklaşık bir saat sürecek. Kronometreyi başlatıyorum.

Ufak odadaki diğer milyonlarca ekrana aşina olmaya çalışı-

yorum. Çoğu bir şeyler hakkında bilgi veriyor ama içlerinden birinde yuvarlak bir amblemin görüntüsü var. Bir ekran koruyucu falan olduğunu varsayıyorum bunun. Ekrana dokunursam o bilgisayar uyanır. Ama o ekran koruyucu bu odadaki en bilgilendirici şey olabilir benim için.

Bu bir görev amblemi. Görür görmez bunun ne olduğunu anlayacak kadar NASA belgeseli seyrettim. Yuvarlak amblemin dış halkası mavi ve içinde beyaz yazılar var. Üst tarafta MERYEM ANA, alt tarafta da DÜNYA yazıyor. Bu aracın ismi ve "emir limanı".

Geminin Dünya *dışında* bir yerden gelmesini beklememiştim hiç ama olsun. Her neyse, sanırım içinde bulunduğum geminin adını da öğrendim sonunda.

Meryem Ana'dayım.

Bu bilgi ne işime yarayacak bilmiyorum.

Ama amblemden öğrenebileceğim tek şey bu değil. Mavi şeridin içinde, üzerinde tuhaf semboller bulunan siyah bir daire bulunuyor: ortasında bir nokta bulunan sarı bir daire, beyaz bir haçla işaretli mavi bir daire ve küçük *t* harfli daha ufak bir sarı daire. Bunların ne anlama geldiğine dair bir fikrim yok. Siyah alanın kenarında şöyle yazıyor: "姚," "илюхина" ve "GRACE."

Mürettebat.

Ben "Grace"im, demek ki diğer ikisi de yataklarında yatan mumyaların isimleri. Bir Çinli ve bir Rus. Onlara ait anılarım yüzeyin hemen altında ama henüz onları gün yüzüne çıkaramıyorum. Sanırım bir tür savunma mekanizması engelliyor bunu. Onları hatırladığımda canım yanacak, bu yüzden beynim onları hatırlamayı reddediyor. Belki. Bilmiyorum – ben fen öğretmeniyim, bir travma psikoloğu değil.

Gözlerimi siliyorum. Belki o anılar için kendimi zorlamanın zamanı değildir.

Öldürecek bir saatim var. Başka neler hatırlayabilirim diye düşünmeye başlıyorum. Bu iş giderek daha da kolaylaşıyor.

"Bu konuda kendimi yüzde yüz rahat hissetmiyorum," dedim. Giydiğim tastamam koruyucu elbise yüzünden sesim boğuk çıkmıştı. Nefesim, suratımın önündeki şeffaf görüş dalgasını buğulandırdı.

"Bir şey olmaz," dedi Stratt'in sesi interkomdan. Çok kalın, çift camlı pencerenin arkasından seyrediyordu.

Laboratuvarda birkaç değişiklik yapılmıştı. Ah, ekipman aynıydı ama artık tüm oda hava sızdırmaz hâle getirilmişti. Duvarlar kalın plastik brandalarla döşenmiş, brandalar bir tür özel bantla yapıştırılmıştı. Nereye baksam HKM logolarını görüyordum. Karantina protokolleri. Pek rahatlatıcı sayılmazdı.

Artık odaya tek giriş büyük plastik hava kilidinden sağlanıyordu. Ve ben içeri girmeden bana bir koruyucu elbise giydirmişlerdi. Tavandaki bir makaradan elbiseme uzanan bir hava borusu vardı.

Tüm son teknoloji cihazlar ne yapmak istersem ona hazır ve nazırdı. Ben hayatımda bu kadar eksiksiz bir laboratuvar görmemiştim. Odanın ortasında da üzerinde silindir şeklinde bir kap bulunan bir el arabası vardı. Silindirin üzerinde образец yazıyordu. Bana çok bir şey ifade ettiği söylenemezdi.

Stratt gözlem odasında bir başına değildi. Askeri üniformalar içindeki yaklaşık yirmi kişi onunla birlikteydi, hepsi ilgiyle seyrediyordu. Aralarında kesinlikle birkaç Amerikan, Rus, bir iki Çinli subay vardı, artı tanımadığım bir sürü farklı üniforma daha. Büyük bir uluslararası grup. Hiçbiri tek kelime etmiyor, sessiz bir anlaşmaya bağlı kalırmışçasına, hepsi Stratt'in birkaç metre arkasında dikiliyordu.

Hava borusunu eldivenli elimle yakalayıp Stratt'e işaret ettim. "Buna gerçekten gerek var mı?"

İnterkom düğmesine bastı. "O silindirin içindeki örnek yüksek ihtimal bir uzaylı yaşam formu. Kendimizi tehlikeye atmak istemiyoruz."

"Bir dakika... siz kendinizi tehlike atmıyorsunuz. Ama ben atıyorum!"

"Yok öyle bir şey."

"Nasıl yok ya?"

Durakladı. "Peki, tam olarak öyle."

Silindire yaklaştım. "Diğerleri de bunları yaptı mı?"

Subaylara baktı, subayları omuz silkti. "'Diğerleri' derken kimden bahsediyorsun?"

"Şey işte," dedim. "Örneği bu kaba transfer eden insanlar."

"O, kapsülden gelen kap. Bir santimetre kalınlığındaki çelik bir kabuğu çevreleyen üç santimlik kurşundan yapılma. Venüs'ten ayrıldığından beri kapalı. Örneğe ulaşmak için açmak gereken on dört mandalı var."

Önce silindire, sonra kadına, sonra yine silindire, sonra yine kadına baktım. "Ben böyle saçmalık görmedim."

"Bardağın dolu kısmına bak," dedi. "Uzaylı yaşamla ilk teması gerçekleştiren kişi olacaksın."

"Yaşam da yaşam olsa," diye mırıldandım.

Biraz uğraştıktan sonra on dört mandalı açtım. Mandalları sert kapatmışlardı. Kısa bir süre boyunca *IşıkKavisi*'nin bu mandalları nasıl kapattığını aklımda canlandırmaya çalıştım. Havalı bir sistemi olmalıydı.

Kabın içi çok etkileyici değildi. Zaten olmasını beklememiştim. İçi boş gibi görünen ufak, şeffaf bir plastik top vardı sadece. Gizemli noktacıklar mikroskobikti ve onlardan çok yoktu.

"Radyasyon algılanmadı," dedi Stratt interkom üzerinden.

Kadına bir bakış attım. Konsantre olmuş, tabletini seyrediyordu.

Topa uzun uzun baktım. "Bu vakum altında mı?"

"Hayır," dedi. "Bir atmosfer basıncında argon gazıyla dolu. Sonda Venüs'ten dönerken noktacıklar kıpırdanmaya devam ediyordu. Görünüşe göre argon onları etkilemiyor."

Laboratuvarda etrafa bakındım. "Burada bir havasız ortam kabini göremiyorum. Bilinmeyen örnekleri normal havaya öylece salamam."

"Tüm oda argonla dolu," dedi. "Hava borunu kırmamaya ya da elbiseni yırtmamaya dikkat et. Argon solursan–"

"Boğulurum ve ne olup bittiğini anlamam bile. Evet, tamam."

Topu bir tepsiye götürdüm ve iki parça hâlinde açılana dek yavaşça döndürdüm. Topun bir yarısını kapalı bir plastik kaba koydum, diğer yarısının içinden de pamuklu çubukla örnek topladım. Çubuğu bir lama sürdüm, lamı da bir mikroskoba götürdüm.

Onları bulmanın kolay olmayacağını beklemiştim ama hemen karşımdalardı. Düzinelerce ufak siyah noktacık. Ve gerçekten de kıpırdanıp duruyorlardı.

"Tüm bunları kayıt altına alıyor musunuz?"

"Otuz altı farklı açıdan," dedi kadın.

"Örneğin içerisinde çok sayıda yuvarlak obje mevcut," dedim. "Boyutlarında pek bir değişiklik görmüyorum – her birinin yarıçapı yaklaşık olarak on mikron..."

Odakla oynayıp çeşitli yoğunluklarda arkadan ışıklandırma denedim. "Örnekler mat... içlerini göremiyorum, en yüksek ışık seçeneklerini kullandığımda bile..."

"Yaşıyorlar mı?" diye sordu Stratt.

Ters ters kadına baktım. "Bir bakışta söyleyemem ki bunu. Burada ne yapmamı bekliyorsun?"

"Onların hayatta olup olmadığını öğrenmeni istiyorum. Hayattalarsa nasıl işlediklerini öğrenmeni."

"Çok şey istiyorsun."

"Neden? Biyologlar bakterilerin nasıl işlediğini çözdüler. Sen de onların yaptıklarını yap işte."

"O iş binlerce biliminsanının iki asır çalışmasıyla oldu!"

"Eh... sen daha hızlı çalış."

"Bak ne diyeceğim" –mikroskobu işaret ettim– "ben şimdi işe geri döneceğim. Öğrendiklerimi de öğrendiğimde söyleyeceğim size. O zamana dek sessizlik içinde çalışmamı seyredebilirsiniz."

Sonraki altı saati marjinal testler yaparak geçirdim. O süre zarfında subaylar odadan ayrıldılar, geriye sadece Stratt kaldı. Sabrını takdir etmeliydim. Gözlem odasında oturup arada sırada ben ne yapıyorum diye kontrol ederek tabletinde çalışmıştı.

Hava kilidinden geçip gözlem odasına girdiğimde kafasını kaldırdı. "Ne buldun?" diye sordu.

Elbisenin fermuarını açıp üzerimden çıkardım. "Dolu bir mesane."

Tabletine bir şeyler yazdı. "Bunu düşünmemiştim. Bu gece karantina alanına bir tuvalet taktıracağım. Kimyasal tuvalet olması gerekecek. Oraya tesisat bağlayamayız."

"Peki, nasıl diyorsan," dedim. İşimi görmek için tuvalete gittim.

Döndüğümde Stratt gözlem odasının ortasına ufak bir masayla iki sandalye çekmişti. Sandalyelerden birinde oturuyordu ve diğer sandalyeyi işaret etti. "Otursana."

"Şimdi işim–"

"Otur."

Oturdum. Buyurgan bir havası vardı, ona şüphe yok. Ses tonuyla ya da genel kendine güvenen tavrıyla alakalıydı belki de? Her halükârda, o bir şey dediğinde, dediğini yapmak gerek olduğunu hissediyordunuz.

"Şimdiye dek ne öğrendin?" diye sordu.

"Daha bir gün çalıştım," dedim.

"Ne kadar çalıştığını sormadım. Şimdiye dek ne öğrendiğini sordum."

Kafamı kaşıdım. Elbisenin içinde saatler geçirdikten sonra iyice terlemiştim ve kötü koktuğumu varsayıyordum. "Noktacıklar... tuhaf. O noktacıkların neyden yapıldığını bilmiyorum. Ve bunu gerçekten öğrenmek istiyorum."

"Burada olmayan, ihtiyaç duyduğun bir cihaz var mı?" diye sordu.

"Hayır, hayır. İsteyebileceğim her şey var burada. Sadece...

bu cihazlar noktacıklar üzerinde işe yaramıyor." Sandalyeye yaslandım. Koca günü ayaklarımın üzerinde geçirmiştim ve kısa bir süreliğine de olsa dinlenmek güzeldi. "İlk denediğim şey x-ray spektrometresi oldu. Bu cihaz örneğe radyasyon uygulayıp örneğin foton salgılamasını sağlıyor ve fotonların dalga boylarından hangi elementlerin mevcut olduğunu öğreniyorsunuz."

"Peki buradan ne öğrendin?"

"Hiçbir şey. Gördüğüm kadarıyla, bu noktacıklar x-rayleri emiyor sadece. X-rayler noktacıkların içine giriyor ve çıkmıyor. Hiçbir şey çıkmıyor. Bu çok acayip. Böyle davranan başka bir şey gelmiyor aklıma."

"Peki." Tabletine birkaç not aldı. "Bana başka ne söyleyebilirsin?"

"Sonra da gaz kromatografisi denedim. Bunda da örneği buharlaştırıyorsun, ardından da ortaya çıkan gazdaki elementleri ya da bileşenleri tanımlıyorsun. Bu da işe yaramadı."

"Peki niçin?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Çünkü lanet şeyler buharlaşmıyor. Ondan sonra da sırasıyla ocaklar, fırınlar, potalı ocakları denedim ve onlardan da bir sonuç alamadım. Noktacıklar iki bin santigrat dereceye kadar çıkan sıcaklıklardan etkilenmiyorlar. Sıfır."

"Ve bu tuhaf mı?"

"Acayip tuhaf hem de," dedim. "Ama bu şeyler Güneş'te yaşıyorlar. En azından kimi zamanlar. O yüzden ısıya karşı yüksek dirençlerinin olması mantıklı."

"Güneş'in üzerinde mi *yaşıyorlar*?" dedi. "Yani bir yaşam formu bunlar."

"Bundan hemen hemen eminim, evet."

"Açıkla."

"Yani, hareket ediyorlar. Mikroskopta açık açık görülüyor bu. Bu kendi başına noktacıkların hayatta olduğunu kanıtlamaz – hareketsiz şeyler statik elektrik ya da manyetik alan gibi şeyler yüzünden sürekli hareket eder zaten. Ama dikkatimi

çeken başka bir şey daha oldu. Tuhaf bir şey. Bu da parçaların yerine oturmasını sağladı."

"Peki."

"Birkaç noktacığı vakuma koyup bir spektograf testi yaptım. Işık yayıyorlar mı diye basit bir test. Yayıyorlar, tabii ki. 25,984 mikron dalga boyunda kızılötesi ışık yayıyorlar. Bu Petrova frekansı – Petrova hattını oluşturan ışık. Bunu bekliyordum. Ama sonra sadece hareket ederken ışık yaydıklarını fark ettim. Ve çok ışık yayıyorlar. Yani bize göre çok değil tabii ki ama tek hücreli bir organizma için muazzam."

"Peki bu ne işimize yarıyor?"

"Kafadan biraz hesap yaptım. O ışık sayesinde hareket ettiklerinden hemen hemen eminim."

Stratt bir kaşını kaldırdı. "Anlamıyorum."

"İster inan ister inanma, ışığın momentumu vardır," dedim. "Bir kuvvet harcar. Uzay boşluğundayken bir el fenerini açarsanız, mini minnacık bir itiş kazanırsınız."

"Bunu bilmiyordum."

"Artık biliyorsun. Ve mini minnacık bir kütle için mini minnacık bir itiş, etkili bir itiş sağlayabilir. Noktacıkların ortalama kütlesini yirmi piktogram olarak ölçtüm. Bu arada bunu ölçmek epey zamanımı aldı ama bu laboratuvar ekipmanları bir harika. Her neyse, gördüğüm hareket, yayılan ışığın hareketiyle uyumlu."

Tabletini masaya koydu. Belli ki o nadir tüm dikkatini toplama başarısını göstermiştim. "Bu, doğada yaşanan bir şey mi?"

Başımı iki yana salladım. "Mümkünatı yok. Doğadaki hiçbir şeyde bu tarz bir enerji deposu yok. Bu noktacıkların ne kadar enerji yaydıklarını anlamıyorsun. Bu... kütlelerine denk bir enerjiye yakın. $E=mc^2$ hesabı. Bu ufak noktacıkların içinde akla mantığa uymayan seviyelerde enerji var.

"Eh," dedi. "Sonuçta Güneş'in üzerinden geldiler. Ve Güneş enerji kaybediyor."

"Evet. Bu yüzden bunların bir yaşam formu olduğunu dü-

şünüyorum," dedim. "Enerji tüketiyor, bunu anlamadığımız bir şekilde depoluyor, sonra da itiş olarak kullanıyor. Bu basit bir fiziksel ya da kimyasal süreç değil. Bu kompleks ve hedefli. Böyle bir şeyin evrimleşmiş olması gerekir."

"Yani Petrova hattı... ufacık roketlerden oluşuyor?"

"Muhtemelen. Ve bahse varım biz o alandan gelen ışığın ufak bir kısmını görüyoruzdur. Kendilerini Venüs'e ya da Güneş'e itmek için kullanıyorlar ışığı. Ya da ikisine de. Bilemiyorum. Mesele şu ki ışık, seyahat ettikleri yönün tersine doğru yayılacak. Dünya o hizada değil, o yüzden biz sadece yakındaki uzay tozlarından yansıyan ışığı görebiliyoruz."

"Neden Venüs'e gidiyorlar?" diye sordu. "Ve nasıl çoğalıyorlar?"

"İyi sorular. Bu sorulara verebilecek bir cevabım yok. Ama bunlar tek hücreli uyarıcı/tepki organizmalarıysa muhtemelen mitoz bölünme yapıyorlardır." Durakladım. "Bu, hücrenin kendisini ikiye bölüp ortaya iki hücre çıkmasına–"

"Evet, o kadarını biliyorum, teşekkürler." Kafasını tavana kaldırdı. "İnsanlar –eğer varlarsa– uzaylı yaşamla ilk temasımızın uçan dairelere binen küçük yeşil adamlarla olacağını varsaymıştı. Basit, zeki olmayan bir türü hiç düşünmemiştik."

"Evet," dedim. "Yol üzerindeyken selam vermek için uğrayan Vulkanlar değiller. Bunlar... uzay algi."

"İstilacı bir tür. Avustralya'daki dev kara kurbağaları gibi."

"Güzel benzetme." Başımla onayladım. "Ve nüfusları artıyor. Hızla. Sayıları ne kadar artarsa o kadar güneş enerjisi tüketirler."

Çenesini çimdikledi. "Yıldızlarla beslenen bir organizmaya ne derdin?"

Yunan ve Latin kelime köklerini hatırlamaya çalıştım. "Sanırım ona 'Astrofaj' derdim."

"Astrofaj," dedi. Bunu tabletine not etti. "Pekâlâ. İşine dön. Nasıl ürediklerini öğren."

Astrofaj!

Bu kelime tüm kaslarımın gerilmesine neden oluyor. Kurşun ağırlık gibi üzerime çöken bir dehşet.

İsmi bu işte. Dünya'daki tüm yaşamı tehdit eden şey. Astrofaj.

Yakınlaştırdığım Güneş görüntüsünün bulunduğu monitöre göz atıyorum. Güneş lekeleri fark edilir derecede yer değiştirmiş. Peki, demek ki bu gerçek zamanlı bir görüntüymüş. Bunu bilmek güzel.

Bir dakikaaaaa... Bu güneş lekelerinin doğru hızda hareket ettiklerini sanmıyorum. Kronometreyi kontrol ediyorum. Sadece on dakikadır düş kuruyormuşum. Güneş lekeleri bir derecenin çok ama çok az bir miktarında hareket etmeliydi. Ama ekranın yarısını geçmiş durumdalar. Hareket etmeleri gereken mesafeden çok daha ötedeler.

Togamdan şerit metreyi çıkarıyorum. Görüntüyü küçültüp Güneş ile ekrandaki güneş lekelerinin genişliklerini ölçüyorum. Artık kaba tahmin vakti geçti. Gerçek hesabı istiyorum.

Güneş diski ekranda 27 santim, güneş lekeleri de üç milim. Ve on dakikada genişliklerinin yarısı kadar (1,5 milim) hareket etmişler. Aslında kronometreme göre 517 saniye geçmişti. Kolumda biraz daha hesap yapıyorum.

Bu çözünürlükte, her 344,66 saniyede bir milim hareket ediyorlar. 27 santimi geçmeleri (karala, karala, karala) 93.000 saniye sürer. Kümenin, Güneş'in bu yüzünü aşması bu kadar sürecekti yani. Güneş'in tamamını aşmaları iki katı zaman alacak. Yani 186.000 saniye. Bu da iki günden biraz daha fazlasına denk geliyor.

Olması gerekenden on kat daha hızlı.

Şu anda baktığım bu yıldız... Güneş değil.

Ben başka bir güneş sistemindeyim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Pekâlâ.

Şu monitörleri yakından incelemenin vakti geldi de geçiyor!

Nasıl oldu da başka bir güneş sistemindeyim?! Bunu hiç aklım almıyor! Bu hangi yıldız ki?! Aman Tanrım, öleceğim!

Bir süreliğine panikle nefes alışverişim hızlanıyor.

Öğrencilerime verdiğim nasihati hatırlıyorum: Öfkelenirseniz derin bir nefes alın, ciğerlerinizi boşaltın ve ona kadar sayın. Sınıfımdaki öfke nöbetleri bu sayede büyük ölçüde azalmıştı.

Nefes alıyorum. "Bir... iki... ü– İşe yaramıyor işte! Öleceğim burada!"

Kafamı ellerime gömüyorum. "Tanrım. Neredeyim ben?"

Anlayabileceğim bir şey bulmak için monitörleri inceliyorum. Bilgi eksikliği çekmiyorum – aksine çok fazla miktarda bilgi var burada. Her monitörün üst kısmında işe yarar bir etiket bulunuyor. "Yaşam Destek," "Hava Kilidi Durumu," "Motorlar," "Robotikler," "Astrofaj," "Jeneratörler," "Santrfüj" – bir dakika, bir dakika. Astrofaj mı?

Astrofaj panelini yakından inceliyorum.

KALAN: 20.906 KG
TÜKETİM HIZI: 6,045 G/SN

Bu rakamlardan daha da ilginci, rakamların altında bulunan şema. *Meryem Ana* olduğunu varsaydığım gemiyi gösteriyor. Geminin nasıl göründüğüne dair ilk kez fikir sahibi oluyorum.

Geminin üst kısmı, bir burun konisiyle sonlanan bir silindir. Daha klasik bir roket şekli olamazdı. Kumanda odasının tavanında birleşen konik duvarlarına bakılırsa burası geminin en ön kısmı. Hemen altımda laboratuvar var. Şemada o oda "Laboratuvar" olarak işaretlenmiş. Onun da altında uyandığım oda bulunuyor.

Ölü arkadaşlarımın bulunduğu oda.

Burnumu çekip dolan gözlerimi siliyorum. Şimdi bunun sırası değil. Dikkatimi toplayıp şemayı incelemeye devam ediyorum. O odanın ismi "Yatakhane." Pekâlâ, bu şema tecrübelerimi doğruluyor. Ve odaların resmi isimlerini, güzel. Yatakhanenin altında çok daha ufak bir oda bulunuyor, belki bir metre yüksekliğinde, onun da adı "Depo". Aha! Zeminde gözümden kaçan bir panel olmalı. Orayı daha sonra bulmayı tembihliyorum kendime.

Ama dahası da var. Çok ama çok dahası. Depo alanının altında, "Kablo Kaplaması" denen bir alan var. Bunun ne olduğunu ya da neden orada olduğunu bilmiyorum. Onun da altında gemi biraz genişliyor ve benim ufak odamla aynı genişlikte üç tane silindir göze çarpıyor. Üçü yan yana. Tahminim, bu gemiyi uzayda birleştirdikleri ve en fazla dört metre çapa sahip şeyleri fırlatabildikleri yönünde.

Bu üç silindirin –geminin hacminin yaklaşık yüzde 75'ini bunların oluşturduğunu tahmin ediyorum– adı "Yakıt."

Yakıt alanı dokuz altsilindire bölünüyor. Merak ederek bir tanesinin üzerine dokunuyorum ve o yakıt deposunun ekranı beliriyor. ASTROFAJ: 0,000 KG yazıyor. Ayrıca "Yük At" yazan bir düğme de var.

Niye buradayım ya da tüm bunlar ne işe yarıyor hiçbir fikrim yok ancak üzerinde Yük At yazan bir düğmeye basmayı da kesinlikle istemem.

Muhtemelen göründüğü kadar dramatik değildir zaten. Bunlar yakıt tankları. Yakıt tüketildiyse gemi ağırlığını azaltmak ve kalan yakıttan tasarruf etmek için tank atılabilir. Dünya'dan kalkan roketlerin birçok kademesi olması da aynı sebepten.

Tanklar boşaldıkça geminin bu tankları otomatik olarak atmaması ilginç. Pencereyi kapatıp ana gemi şemasına geri dönüyorum.

Her büyük yakıt alanının altında "Dönüş Sürücüsü" diye adlandırılan trapezoit şeklinde alanlar bulunuyor. Bu terimi daha önce duymadım ama geminin kıçında olduğundan ve adında "sürücü" kelimesi geçtiğinden, bunun geminin itiş sistemi olduğu sonucunu çıkarıyorum.

Dönüş sürücüsü... Dönüş sürücüsü... Gözlerimi kapatıp bunu hatırlamaya çalışıyorum...

Hiçbir şey olmuyor. İstediğimde anılarımı çağıramıyorum. Daha o seviyeye ulaşmadım.

Şemayı daha yakından inceliyorum. Bu gemide neden 20.000 kilogram Astrofaj bulunuyor? Bu konuda kuvvetli şüphelerim var. Bu, yakıt.

Hem neden olmasın ki? Astrofaj kendisini ışıkla itebiliyor ve absürt enerji depolama kabiliyetine sahip. Bu konuda kendini geliştirmek için Tanrı-bilir-kaç milyar yıldır evrimleşiyor olmalı. Bir atın bir kamyonete kıyasla daha tasarruflu olması gibi, Astrofaj da bir uzay gemisinden daha tasarruflu.

Tamam, bu, gemide neden bir kucak dolusu Astrofaj olduğunu açıklıyor. Ama geminin bir şemasını neden bu monitöre koymuşlar ki? Bir arabanın şablonunu yakıt göstergesinin üzerine koymak gibi bir şey bu.

İlginç bir şekilde, şemada odalar hakkında ayrıntılı bilgi bulunmuyor. Odaların içinde ne olduğu bile yazmıyor – sadece odaların isimleri var, o kadar. Gelgelelim, şema geminin gövdesine ve kıç kısmına *fazlasıyla* odaklanıyor.

Yakıt alanlarından dönüş sürücülerine uzanan kızıl borular görüyorum. Herhalde yakıt motora bu şekilde ulaştırılıyor. Öte yandan bu boruları geminin gövdesinde de görüyorum. Ve Kablo Kaplaması alanının da içinden geçiyorlar. Kısacası Astrofaj yakıtının çoğu yakıt tankında ama aynı zamanda geminin gövdesindeki bir kabukta da var.

Niye böyle bir şey yapmışlar ki?

Ha, bir de adım başı sıcaklık göstergeleri var. Sıcaklık önemli olmalı çünkü gövde boyunca birkaç metrede bir göstergeler var. Ve her biri 96,415°C'yi gösteriyor.

Hey, bu sıcaklığı biliyorum ben. Tam bu dereceyi biliyorum! Nereden biliyorum bunu? Hadisene, beyin... hadisene...

96,415°C, yazıyordu ekranda.

"Hah," dedim.

"Ne oldu?" diye sordu Stratt hemen.

Laboratuvardaki ikinci günümdü. Stratt, Astrofaj'a bir tek benim bakmam konusunda ısrarcıydı – en azından bir süreliğine. Tabletini masaya bırakıp gözlem odasının camına yaklaştı. "Yeni bir şey mi buldun?"

"Sayılır. Bir Astrofaj'ın ortam sıcaklığı 96,415 santigrat derece."

"Bu oldukça sıcak, değil mi?"

"Evet, neredeyse suyun kaynama derecesi," dedim. "Dünya'da yaşayan herhangi bir canlı için bu ölümcül olurdu. Ama güneşin yanında rahatlıkla yaşayan bir şey için, kimbilir?"

"Bunu önemli kılan nedir?"

"Daha yüksek ya da daha düşük sıcaklıklara düşmelerini sağlayamıyorum." Çeker ocakta yaptığım deneyi işaret ettim. "Birkaç Astrofaj'ı bir saatliğine buz gibi suya koydum. Onları sudan çıkardığımda sıcaklıkları 96,415 Santigrat dereceydi. Sonra da birkaçını laboratuvar ocağında bin dereceye koydum. Onları çıkardığımda yine: 96,415 derece."

Stratt pencerenin önünde volta atmaya başladı. "Belki fazlasıyla iyi bir yalıtımları vardır?"

"Onu ben de düşündüm, o yüzden bir deney daha yaptım. Çok ama çok ufak bir damla su alıp içine birkaç Astrofaj koydum. Birkaç saatin sonunda, tüm damlacık 96,415 dereceydi. Astrofaj suyu ısıttı, yani ısı enerjisi yayabiliyor demektir."

"Bundan ne gibi bir sonuç çıkarabilirsin?" diye sordu.

Kafamı kaşımaya yeltendim ama sentetik kumaş buna engel oldu. "Eh, içlerinde çok büyük miktarlarda enerji depoladıklarını biliyoruz. Bunu vücut sıcaklıklarını korumak için kullandıklarını varsayıyorum. Senin ve benim yaptığımız gibi."

"Sıcakkanlı bir mikroorganizma mı?" diye sordu.

Omuz silktim. "Öyle görünüyor. Hey, bunlar üzerinde daha ne kadar bir başıma çalışacağım?"

"Yeni şeyler keşfetmeyi bırakana kadar."

"Laboratuvarda tek kişi? Bilim böyle bir şey değil," dedim. "Dünyanın dört bir yanından yüzlerce insan olmalı bunlar üzerinde çalışan."

"Bu konuda senin gibi düşünen başkaları da var," dedi. "Bugün üç devlet başkanı aradı."

"O zaman diğer biliminsanlarına da izin ver!"

"Hayır."

"Niye?"

Bir anlığına gözlerini kaçırdı, sonra yine pencerenin ardından bana baktı. "Astrofaj uzaylı bir mikrop. Ya insanlara bulaşabiliyorsa? Ya ölümcülse? Ya koruyucu elbiseler ve neoprin eldivenler yeteri kadar koruma sağlamıyorsa?"

Nefesim kesildi. "Bir dakika! Ben kobay faresi miyim? Ben kobay faresiyim!"

"Hayır, öyle değil," dedi.

Gözlerimi dikip ona baktım.

O da bana baktı.

Ben de ona baktım.

"Peki, tam olarak öyle," dedi.

"Bin kunduz ya!" dedim. "Bu hiç hoş değil!"

"Dramatik olma," dedi. "Sadece elimi sağlama alıyorum. Astrofaj'ı gezegendeki en zeki kişilere göndersem ve Astrofaj onları öldürse ne olurdu, bir düşünsene. Tek seferde en ihtiyaç duyduğumuz insanları kaybediverirdik. Bu riski göze alamam."

Surat astım. "Bu uyduruk bir film değil, Stratt. Patojenler, belli canlılara saldırmak üzere uzun bir zaman dilimi içerisinde evrim geçirirler. Astrofaj, Dünya'ya ilk kez geliyor. İnsanları 'hasta etmesi' mümkün değil. Ayrıca ben de birkaç gündür buradayım ve henüz ölmedim. O yüzden bunları gerçek biliminsanlarına gönder."

"Sen de gerçek bir biliminsanısın. Ve diğer herkes kadar hızlı gelişme kaydediyorsun. Sen tek başına yeteri kadarını yapabiliyorken başkalarının hayatını tehlike atmanın bir manası yok."

"Şaka mı yapıyorsun?" dedim. "Bunun üzerinde birkaç yüz kişi çalışıyor olsa çok daha fazla ilerleme–"

"Ayrıca çoğu ölümcül hastalığın minimum üç günlük bir kuluçka süresi var."

"Hah, şimdi oldu."

Masasına dönüp tabletini eline aldı. "Zamanı geldiğinde dünyanın geri kalanın da sırası gelecek. Ama şimdilik sadece sen çalışacaksın. En azından bana bunların neyden yapıldığını söyle. Ondan sonra bunu diğer biliminsanlarına vermeyi konuşuruz."

Tabletini okumaya döndü. Konuşma sona ermişti. Ve konuşmayı bizim okulda "kapak" olarak adlandırdığımız bir şekilde sonlandırmıştı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Astrofaj'ın neyden yapıldığını bir türlü çözemiyordum.

Üzerlerinde denediğim her dalga boyu ışıkta mattılar. Görünür, kızılötesi, morötesi, x-ray, mikrodalga... Birkaç Astrofaj'ı radyasyon muhafazasına koyup Sezyum-137'den (bu laboratuvarda yok *yoktu*) salınan gama ışınlarına maruz

bıraktım. Buna "Bruce Banner Testi" adını koydum. Hoşuma gitti bu isim. Her neyse, gama bile bu piç kurularının içine nüfuz etmeyi beceremişti. Ki bu, bir kâğıt parçasına .50 kalibrelik bir mermi sıkıp merminin sekmesine eşdeğerdi. Bir türlü aklım almıyordu ne olduğunu.

Surat asıp mikroskoba döndüm. Noktacıklar, son birkaç saati geçirdikleri lamın üzerinde takılıyorlardı. Bu benim kontrol setimdi. Çeşitli ışık kaynaklarına boğmadığım Astrofajlar. "Belki fazla kastırıyorumdur..." diye mırıldandım.

Aradığım şeyi bulana kadar laboratuvar malzemelerini karıştırdım: Nanoiğneler. Bunlar nadir ve pahalıydı ama laboratuvarda bunlardan mevcuttu. Temelinde mini minnacık iğnelerdi bunlar. Mikroorganizmalara saplanacak kadar küçük ve keskin iğneler. Bu bebeklerden biriyle canlı bir hücrenin mitokondrisini çekip çıkarabilirdiniz.

Mikroskop başına döndüm. "Pekâlâ, sizi namussuzlar. Radyasyon-geçirmezsiniz, bunu kabul ediyorum. Peki, suratınıza iğneyi batırsam ne olur?"

Normalde bir nanoiğneyi ince ayarlı bir cihaz kullanırdı. Ama canım bir şeyleri bıçaklamak istiyordu ve aletin sağlamlığı umurumda değildi. Yüksüğü (normalde kontrol makinesine takılacağı yeri) tutup iğneyi mikroskobun altına soktum. Bunlara nanoiğne deniyordu ama aslında 50 nanometre genişliğinde olurlardı. Yine de iğne 10 mikronluk dev Astrofaj'ın yanında küçücük kalıyordu – iki binde biri genişliğindeydi.

Astrofaj'ı iğneyle dürttüm ve ardından yaşananlar hiç de beklediğim gibi olmadı.

Öncelikle iğne Astrofaj'ın içine girdi. Bu konuda şüpheye mahal yoktu. Işık ve ısıya ne kadar direnebiliyor olursa olsun, belli ki iş sivri nesneler olduğunda Astrofaj'ın diğer hücrelerden bir farkı yoktu.

Üzerinde bir delik açar açmaz tüm hücre geçirgen bir hal aldı. Artık özelliksiz siyah bir noktacık olmaktan çıkmış, organelleri ve bir mikrobiyologun görmek isteyeceği diğer her şeyi

olan bir hücreye dönüşmüştü. Ânında. Bir düğmeye basmışım gibi.

Sonra da öldü. Delinmiş hücre duvarı pes edip tamamıyla çözüldü. Astrofaj bütünlüklü bir yuvarlak objeden hiçbir dış çeperi olmadan yavaşça etrafa yayılmaya başlayan bir birikintiye dönüştü. Yanımdaki raftan normal iğneyi alıp kalıntılarını içine çektim.

"Evet!" dedim. "Birini öldürdüm!"

"Aferin," dedi Stratt tabletinden başını kaldırmadan. "Bir uzaylıyı öldüren ilk insan. *Predator*'daki Arnold Shwarzenegger'sin mübarek."

"Pekâlâ, şaka yapmaya çalıştığını biliyorum ama o Predator bombayı isteyerek patlatarak öldü. Bir Predator'ı gerçekten öldüren ilk insan *Predator* 2'deki –Danny Glover'ın oynadığı– Michael Harrigan'dı."

Bir süreliğine pencerenin ardından bana baktı, ardından kafasını sallayıp gözlerini devirdi.

"Olay şu ki artık Astrofaj'ın neyden yapıldığını öğrenebilirim nihayet."

"Gerçekten mi?" Tabletini masaya bıraktı. "Öldürmek işe yaradı mı?"

"Sanırım. Artık siyah değil. İçine ışık giriyor. Işığı ne biçim bir acayiplik engelliyorsa o artık yok."

"Bunu nasıl becerdin? Onu öldürmeyi?"

"Dış hücre zarını bir nanoiğneyle deldim."

"Bir sopayla dürttün yani?"

"Hayır!" dedim. "Yani. Evet. Ama bilimsel bir sopayla bilimsel bir dürtmeydi bu."

"Onu bir sopayla dürtmek iki gün sonra mı aklına geldi?"

"Sen... sus şimdi."

İğneyi spektrometreye götürüp Astrofaj maddesini platforma akıttım. Sonra da kapağını kapatıp analizi başlattım. Sonuçların gelmesini beklerken küçük bir çocuk gibi yerimde duramıyordum.

Stratt beni seyretmek için boynunu çevirdi. "Peki şu anda ne yapıyorsun?"

"Bu atomik-emisyon spektrometresi," dedim. "Daha önce anlatmıştım – atomları harekete geçirmek için örneğin içine x-ray gönderiyor, sonra da yayılan dalga boylarını ölçüyor. Canlı Astrofaj üzerinde denediğimde işe yaramamıştı ama şimdi ışığı engelleyen büyülü güç ortadan kalktığına göre, her şey yolunda gitmeli."

Makine bipledi.

"Pekâlâ! Hadi bakalım! Su kullanmayan bir yaşam formunun içinde ne gibi kimyasallar olduğunu görelim!" LCD ekranı okudum. Tüm pikleri ve bunların hangi elementlere denk geldiğini gösteriyordu. Ekrana suspus baktım.

"Eee?" dedi Stratt. "Eee?!"

"Şey. Karbon ve nitrojen var... ama örneğin büyük kısmı hidrojen ve oksijen." İç geçirip makinenin yanındaki sandalyeye çöktüm. "Hidrojenin oksijene oranı ikiye bir."

"Sorun nedir?" diye sordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Su. Astrofaj'ın çoğunluğu sudan oluşuyor."

Stratt'in ağzı açıldı. "Nasıl? Güneş yüzeyinde yaşayan bir şeyin içinde nasıl olur da su bulunur?"

Omuz silktim. "Muhtemelen dışarısı nasıl olursa olsun vücut sıcaklığını sürekli 96,415 santigrat derecede tuttuğu içindir."

"Tüm bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu.

Kafamı ellerime gömdüm. "Yazdığım tüm bilimsel makalelerin yanlış olduğu anlamına geliyor."

Of. Bu sert bir darbe.

Ama o laboratuvarda mutlu değildim zaten. Ve benden daha zeki insanları getirmiş olmalılar çünkü ben buradayım: Astrofaj'ın çalıştırdığı bir gemiyle başka bir yıldızda.

Tamam da ben niye buradayım? Tek becerdiğim şey ömrümü yanlış şeye inanarak geçirmek.

Herhalde o kısmı da sonra hatırlayacağım. Şimdi bu yıldızın hangisi olduğunu öğrenmek istiyorum. Ve insanları buraya getirecek bir gemiyi niye inşa ettiğimizi.

Şüphesiz bunların hepsi önemli şeyler. Ama şu anda, gemide hiç girmediğim bir kısım var.

Depo.

Belki orada üzerime giyecek, uydurma bir togadan daha iyi şeyler bulurum.

Merdivenle laboratuvara iniyorum, oradan da yatakhaneye.

Dostlarım hâlâ burada. Hâlâ ölü. Onlara bakmamaya çalışıyorum.

Bir kapak bulmak için zemini tarıyorum. Yok. Ben de dizlerimin üzerine çöküp sürünmeye başlıyorum. Sonunda buluyorum – erkek yoldaşımın yatağının hemen altında bulunan, kare şeklindeki bir kapağı belli eden çok ince bir iz. O kadar ince ki tırnağımı bile sokamıyorum oraya.

Laboratuvarda her türden alet vardı. Eminim bu kapağı açmama yardımcı olacak bir düz tornavida vardır. Ya da...

"Hey, bilgisayar! Bu kapağı aç."

"Açılmasını istediğiniz kapağı belirtin."

Paneli işaret ediyorum. "Bu. Bunu. Bunu aç."

"Açılmasını istediğiniz kapağı belirtin."

"Ee... eşya odasının kapağını aç."

"Eşya odası açılıyor," diyor bilgisayar.

Bir klik sesiyle panel birkaç santim yukarı fırlıyor. Bu hareketle kapağı çevreleyen lastik bir conta da yırtılıyor. Panel kapalıyken contayı göremiyordum bile, o kadar sıkışıkmış. Kendi başıma açmaya kalkışmadığıma memnunum. Az uğraştırmazdı.

Panelin etrafında kalan contayı söküyorum ve panel gevşiyor. Paneli biraz oynattıktan sonra döndürmem gerektiğini anlıyorum. Paneli 90 derece döndürdüğümde çıkıveriyor ve onu kenara bırakıyorum. Kafamı aşağıdaki odaya soktuğumda yumuşak kenarlı bir sürü beyaz küp görüyorum. Mantık-

lıymış aslında. Eşyaları yumuşak kaplara koymak odaya daha fazla şey tıkmanızı sağlar.

Kumanda odasındaki şemanın dediği gibi depo yaklaşık bir metre yüksekliğinde. Ve ağzına kadar bu yumuşak kutularla dolu. İçeri girebilmek için bunların bir kısmını dışarı çıkarmam gerekir – içeri girmek istersem tabii. Herhalde eninde sonunda girmem gerekecek. İçerisi biraz klostrofobik görünüyor açıkçası. Bir evin döşeme altında kalan boşluk gibi.

En yakındaki paketi alıp yukarı çekiyorum.

Paketi cırtcırtlı kayışlar bir arada tutuyor. Kayışları açtığımda paket açılıveriyor. Paketin içinden bir sürü üniforma çıkıyor.

Bingo! Gerçi bunun bir tesadüf olduğu söylenemez. Bu eşyaları buraya kim yüklediyse muhtemelen bir plan dahilinde yüklemiştir. Ve tayfanın uyanır uyanmaz üniformalarına ihtiyaç duyacağını biliyor olmalı. O yüzden de üniformaları ilk pakete koymuşlar. Paketin içinde en azından bir düzine üniforma var. Rasgele bir tanesini açıyorum.

Tek parça, açık mavi bir tulum. Astronot kıyafeti. Kumaşı ince ama ele rahat geliyor. Sol omzunda Meryem Ana görev amblemi var. Kumanda odasında gördüğümle aynı. Onun da altında Çin bayrağı. Sağ omuzda ise mavi bir yama var, yamanın içinde mavi bir üçgen, üçgenin iki yanında birer çelenk, altında da "CNSA" harfleri var. İnsan inek olunca hemen tanıyıveriyor bunu. Çin Ulusal Uzay İdaresi logosu bu.

Sol göğüs cebinin üzerinde bir isimlik var. 姚 yazıyor – Meryem Ana görev ambleminin üzerindeki isimle aynı. Yáo şeklinde telaffuz ediliyor.

Bunu nereden–? Elbette biliyorum bunu. Kumandan Yáo. O bizim liderimizdi. Şimdi yüzünü zihnimde canlandırabiliyorum. Genç ve yakışıklı, gözleri kararlılık dolu. Görevin ciddiyetini ve omzundaki yükü çok iyi anlıyordu. Göreve hazırdı. Sert ama makul biriydi. Ve görevi ya da mürettebatı için canını anında feda edebileceğini biliyordu insan.

Bir üniforma daha çıkarıyorum. Kumandanınkinden daha ufak. Görev arması aynı ama altında Rus bayrağı var. Sağ omzunda da etrafı bir çemberle çevrili ters bir üçgen bulunuyor. Roskosmos'un sembolü – Rus Uzay Ajansı'nın. İsimliğinde илюхина yazıyor, görev amblemindeki diğer isim. İlyukina'nın üniforması.

Olesya İlyukina. Çok komik biriydi. Sizinle tanışır tanışmaz, otuz saniye içinde sizi güldürmeyi başarabilirdi. İnsanın karşı koyamadığı şen şakrak tiplerdendi. Yáo ne kadar ciddiyse İlyukina da o kadar rahattı. Ara sıra tartışsalar da Yáo bile onun cazibesine karşı koyamamıştı. Sonunda kendini tutamayıp İlyukina'nın esprilerinden birine güldüğü zamanı hatırlıyorum. İnsan sonsuza dek yüzde yüz ciddi kalamaz.

Ayağa kalkıp cesetlere bakıyorum. Ciddi kumandan artık yok; neşeli dost artık yok. Bir zamanlar içinde birer ruh barındıran fakat şimdiyse insana bile zar zor benzeyen iki boş kabuk sadece. Bundan çok daha fazlasını hak ediyorlar. Gömülmeyi hak ediyorlar.

Paketin içinde her tayfa için birden fazla kıyafet var. Sonunda kendi kıyafetlerimi buluyorum. Tam da beklediğim gibiler. Altında ABD bayrağı olan Meryem Ana görev amblemi, sağ omuzda bir NASA logosu, üzerinde GRACE yazan isimlik.

Tulumumu giyiyorum. Depo alanını biraz daha karıştırdıktan sonra ayakkabıları buluyorum. Ayakkabı değiller aslında. Lastik tabanları olan kalın çoraplar – yere sağlam basan patikler. Sanırım görev için daha fazlasına da ihtiyacımız yok. Onları da giyiyorum.

Sonra da vefat etmiş yoldaşlarımı giydirme kısmına geçiyorum. İncelmiş, kurumuş vücutlarına üniformalar oturmuyor. Patiklerini bile giydiriyorum. Neden giydirmeyeyim? Bu bizim üniformamızın bir parçası. Bir yolcu, üniforması içinde gömülmeyi hak eder.

İlyukina'yla başlıyorum. Tüy gibi hafif. Kumanda odasına çıkan merdivenleri onu omzumda taşıyarak tırmanıyorum.

Kumanda odasına vardığımda onu yere bırakıp hava kilidini açıyorum. Hava kilidinin içindeki uzay elbisesi ağır. Elbiseyi parça parça kumanda odasına taşıyıp pilot koltuğuna yerleştiriyorum. Sonra da Olesya'yı hava kilidine koyuyorum.

Hava kilidi kontrollerinin ne oldukları belli. Hava kilidinin içindeki hava basıncı, hatta dış kapı bile kumanda odasında bulunan panel üzerinden kontrol edilebiliyor. Yük At düğmesi bile mevcut. Kapıyı kapayıp yük atma işlemini başlatıyorum.

Çınlayan bir alarm, hava kilidinin içinde yanıp sönen ışıklar ve sesli bir geri sayımla başlıyor süreç. Hava kilidinin içinde üç tane yanıp sönen İptal düğmesi var. Yük atma işlemi sırasında kendisini hava kilidinde bulan biri bu işlemi rahatlıkla iptal edebilir.

Geri sayım sona erdiğinde, hava kilidinin içindeki hava basıncı bir atmosferin yüzde onuna düşüyor (göstergenin dediğine göre). Sonra da dış kapı açılıyor. Bir emilme sesiyle Olesya kayboluyor. Gemi sürekli hızlandığı için de ceset hemen gözden kayboluyor.

"Olesya Ilyukina," diyorum. İnandığı dini ya da bir dine inanıp inanmadığını hatırlamıyorum. Arkasından ne söylememi isteyeceğini bilmiyorum. Ama en azından ismi hafızamda. "Seni yıldızlara emanet ediyorum." Uygun geldi. Biraz uyduruk olabilir ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Ardından Kumandan Yáo'yu hava kilidine taşıyorum. Onu da içeri koyuyorum, hava kilidini kapatıyorum ve cesedini aynı şekilde uzaya salıyorum.

"Yáo Li-Jie," diyorum. Tam ismini nasıl hatırladığımı bilmiyorum. O anda aklımda beliriverdi. "Seni yıldızlara emanet ediyorum."

Hava kilidi kapanıyor ve yalnız kalıyorum. Zaten baştan beri yalnızdım ama şimdi gerçekten yalnızım. En azından birkaç ışık yılı içerisindeki yaşayan tek insan benim.

Şimdi ne yapacağım.

"Hoş geldiniz, Bay Grace!" dedi Theresa.

Çocukların hepsi sıralarına oturmuş, fen dersini sabırsızlıkla bekliyordu.

"Teşekkürler, Theresa," dedim.

Michael araya girdi. "Vekil öğretmen çoooook sıkıcıydı."

"Ben değilim ama," dedim. Köşedeki dört plastik kovayı aldım. "Bugün kayalara bakacağız. Gerçi bu biraz sıkıcı olabilir."

Çocuklar kıkırdadılar.

"Dört gruba ayrılacaksınız ve her gruba bir kova vereceğim. Kayaları magmatik, tortul ve başkalaşım olarak ayırmanız gerekiyor. İlk tamamlayan –ve her bir kayayı doğru kategorize eden– takım fasulye kazanacak."

"Kendi takımlarımızı seçebilir miyiz?" diye sordu Trang.

"Hayır. Öyle yapınca işler iyice karışıyor. Çünkü çocuk dediğin hayvandır aslında. Çok ama çok korkunç hayvanlar."

Herkes güldü.

"Takımlar alfabetik olacak. Yani ilk takım–"

Abby elini kaldırdı. "Bay Grace, bir soru sorabilir miyim?"

"Sor."

"Güneş'e ne oluyor?"

Tüm sınıf birden kulak kesildi.

"Babam çok önemli bir şey olmadığını söylüyor," dedi Michael.

"Babam bunun bir hükümet komplosu olduğunu söylüyor," dedi Tamora.

"Pekâlâ..." Kovaları yere bırakıp masamın kenarına oturdum. "Şimdi... okyanusta alglerin olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Güneş'in üzerinde yaşayan uzay algleri de var."

"Astrofaj mı?" diye sordu Harrison.

Neredeyse masamdan düşüyordum. "Bu-bu kelimeyi nereden duydun?"

"Ona artık böyle diyorlar," dedi Harrison. "Başkan dün geceki konuşmasında ondan böyle bahsetti."

Laboratuvara o kadar kapanmıştım ki Başkan'ın konuşma yaptığından bile haberdar değildim. Ve de vay anasını. O ke-

limeyi daha *geçen gün* Stratt için ben türetmiştim. O kısacık sürede ondan Başkan'a, Başkan'dan da basına ulaşmıştı.

Vay anasını.

"Tamam, evet. Astrofaj. Ve o, Güneş'in üzerinde büyüyor. Ya da yakınında. Bundan çok emin değiller."

"Peki sorun nedir?" diye sordu Michael. "Okyanusta yaşayan alglerin bize zararı dokunmuyor. Güneş'teki alglerin neden dokunsun?"

Parmağımla onu işaret ettim. "Güzel soru. Şöyle ki, Astrofaj Güneş'in enerjisini soğurmaya başlıyor. Çok değil ama. Küçücük bir yüzdesini. Ama bu, Dünya'nın da birazcık daha az güneş ışığı alması anlamına geliyor. Bu da büyük sorunlara sebep olabilir."

"Yani biraz daha soğuk mu olacak? Bir iki derece?" diye sordu Abby. "Bunu niye büyütüyorlar?"

"İklim değişikliğinden haberdarsınız, değil mi? CO_2 emisyonlarımızın çevreye nasıl sorunlar açtığının?"

"Babam bunun yalan olduğunu söylüyor," dedi Tamora.

"Yalan değil," dedim. "Neyse. İklim değişikliği yüzünden ortaya çıkan sorunlar var ya? Bunların hepsi Dünya'nın ortalama sıcaklığı bir buçuk derece yükseldi diye oluyor. O kadar. Sadece bir buçuk derece."

"Şu Astrofaj, Dünya'nın sıcaklığını ne kadar değiştirecek?" diye sordu Luther.

Ayağa kalkıp sınıfın önünde yavaş adımlarla volta atmaya başladım. "Bilmiyoruz. Ama algler gibi ürüyorsa ve aynı hızda ürüyorsa, klimatologlar Dünya'nın sıcaklığının on ila on beş derece düşebileceğini söylüyorlar."

"O zaman ne olacak?" diye sordu Luther.

"Kötü olacak. Çok kötü. Yaşam alanları çok soğuduğu için bir sürü hayvan –türlerin tümü– ölecek. Okyanus suyu da soğuyacak ve bu, besin zincirinin çökmesine sebep olabilir. Yedikleri şeyler öleceği için düşük sıcaklıklarda hayatta kalabilen canlılar bile açlıktan ölecek."

Çocuklar şaşkın şaşkın bana bakıyorlardı. Anne babaları bunları onlara anlatmamış mıydı? Muhtemelen kendileri de anlamamışlardı gerçi.

Gerçi çocuklarına en temel şeyleri bile öğretmemeleri nedeniyle çocukların anne babalarını tokatlamak istediğim her sefer için kenara bir kuruş koysaydım... eh... şimdi o kuruşları bir çorabın içine doldurup o anne babalara şöyle sağlam bir dayak atacak kadar kuruşum olurdu.

"Hayvanlar da mı ölecek?!" diye sordu Abby dehşete düşmüş hâlde.

Abby müsabakalarda at binerdi ve zamanının çoğunu dedesinin hayvan çiftliğinde geçirirdi. İnsanların çektikleri acılar çoğunlukla çocukların gözünde soyut şeylerdir. Ama hayvanların çektikleri çok başkadır.

"Evet, üzgünüm ama birçok çiftlik hayvanı ölecek. Durum ondan da kötü. Karada mahsuller telef olacak. Yediğimiz yiyecekler azalacak. Bu olduğunda da sosyal düzen çökecek ve–" Kendimi orada tuttum. Çocuktu onlar. Niye bu kadar sert davranıyordum?

"Bunların–" diye konuşmaya başladı Abby. Onun kifayetsiz kaldığını daha önce görmemiştim. "Bunların olmasına ne kadar var?"

"Klimatologlar bunların önümüzdeki otuz sene içinde olacaklarını söylüyor," dedim.

Çocuklar anında rahatladılar.

"Otuz sene mi?" diye güldü Trang. "Çok uzunmuş."

"O kadar da uzun değil..." dedim. Ama on iki ve on üç yaşındaki çocuklar için otuz seneyle milyon sene arasında bir fark yoktu.

"Ben kaya ayrıştırma ödevi için Tracy'nin takımında olabilir miyim?" diye sordu Michael.

Otuz sene. Ufacık suratlarına baktım. Otuz sene içinde kırklarının başında olacaklardı. Ceremesini onlar çekecekti. Ve bu kolay geçmeyecekti. Bu çocuklar mutlu bir dünyada yetişip ardından apokaliptik bir kâbusun ortasında kalacaklardı.

Altıncı Soy Tükenişi'ni görecek nesil onlar olacaktı.

Midemde bir ağrı hissettim. Çocuklarla dolu bir odaya bakıyordum. Mutlu çocuklarla. Ve bu çocukların bir kısmının bir gün açlıktan ölme ihtimalleri yadsınamayacak kadardı.

"Ben..." diye kekeledim. "Benim gidip bir şey yapmam gerekiyor. Taş ödevini boş verin."

"Ne?" diye sordu Luther.

"Ders... boş. Bu saat boş. Diğer derslerin ödevlerini yapın. Sıralarınızdan kalkmayın ve zil çalana kadar ses çıkarmadan çalışın."

Başka bir şey demeden sınıftan ayrıldım. Titrediğim için neredeyse koridorda yere yığılacaktım. Yakındaki içme suyu fıskiyesine gidip yüzüme su vurdum. Sonra derin bir nefes aldım, kendimi toparladım ve park alanına koştum.

Hızlı sürdüm arabamı. Çok hızlı. Kırmızı ışıkta geçtim. İnsanların yolunu kestim. Hiç böyle şeyler yapmazdım ama o gün farklıydı. O gün... bilmiyorum gerçekten.

Laboratuvarın park alanında arabayı kaydırarak durdum ve yamuk park ettiğim arabamı öylece bıraktım.

Binanın kapısında iki ABD Ordusu mensubu duruyordu. Benim burada çalıştığım iki gün önce olduğu gibi. Onların yanından hışımla geçtim.

"Onu durdursa mıydık?" diye diğerine sorduğunu duydum askerin. Diğerinin ne cevap vereceğini sallamadım.

Gözlem odasına daldım. Elbette Stratt oradaydı, tabletini okuyordu. Kafasını kaldırdı ve yüzünde samimi bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Doktor Grace?" Burada ne arıyorsunuz?"

Onun arkasında, pencerenin öbür tarafında, koruyucu giysi giymiş dört kişinin laboratuvarda çalıştığını gördüm.

"Kim onlar?" diye sordum pencereyi işaret ederek. "Ve laboratuvarımda ne yapıyorlar?"

"Tavrından hoşlandığımı–" diye konuşmaya başladı.

"Umurumda değil."

"Ve orası senin laboratuvarın değil. Benim laboratuvarım. O teknisyenler Astrofaj'ı topluyorlar.

"Onunla ne yapacaksın?"

Tabletini kolunun altına sıkıştırdı. "Hayalin gerçekleşiyor. Astrofaj'ı bölüp dünyadaki otuz farklı laboratuvara gönderiyorum. CERN'den bir CIA biyolojik silah laboratuvarına kadar her yere."

"CIA'in bir biyolojik si–" diye konuşmaya başladım. "Neyse, kalsın. Üzerinde daha fazla çalışmak istiyorum."

Kafasını iki yana salladı. "Sen üzerine düşeni yaptın. Bunun anhidröz yaşam olduğunu düşünmüştük. Belli ki değilmiş. Bunu sen kanıtladın. Ve göğsünden pörtleyen bir uzaylı olmadığına göre, kobay fare aşamasının da sona erdiğini söyleyebiliriz. Yani işin bitti."

"Hayır, bitmedi. Daha öğrenecek çok şey var."

"Elbette var," dedi. "Ve bunun üzerinde çalışmayı dört gözle bekleyen otuz laboratuvarım var."

İleri bir adım attım. "Burada biraz Astrofaj bırak. Üzerinde biraz daha çalışayım."

O da öne bir adım attı. "Hayır."

"Neden?!"

"Notlarına göre, örnekte yüz yetmiş dört Astrofaj hücresi vardı. Ve onlardan birini dün öldürdün, yani geriye yüz yetmiş üç tane kaldı."

Tabletini işaret etti. "Bu laboratuvarların –büyük, ulusal laboratuvarların– her birine beş altı hücre düşecek. O kadar. O kadar az var elimizde. O hücreler dünyadaki en önemli yüz yetmiş üç şey. Onların analizi insanlığın hayatta kalıp kalmayacağını belirleyecek."

Duraksadı, sonra daha kısık bir sesle devam etti. "Anlıyorum. Hayatını, yaşamın suya ihtiyaç duymadığını kanıtlamaya adadın. Sonra da inanılmaz bir şekilde Dünyadışı yaşamla karşı karşıya geldin ve gördün ki suya ihtiyacı varmış. Bu zor. Bunu atlat ve hayatına geri dön. Bundan sonrasını ben hallederim."

"Ben hâlâ kariyerini uzaylı yaşamının teorik modelleri üzerine düşünerek geçirmiş bir mikrobiyoloğum. Neredeyse kimsenin sahip olmadığı bir alet kutusuna sahip işe yarar bir kaynağım."

"Doktor Grace, sırf senin yaralanmış egonu okşamak için burada örnek bırakma lüksüne sahip değilim."

"Ego mu?! Bu benim egomla alakalı değil! Bu çocuklarımla alakalı!"

"Senin çocuğun yok."

"Evet, var. Düzinelerce hem de. Her gün dersime giriyorlar. Ve bu problemi çözmezsek büyüdüklerinde bir Mad Max kâbusunun içinde bulacaklar kendilerini. Evet, su konusunda yanıldım. Ve bu umurumda değil. O çocukları umursuyorum ama. O yüzden bana biraz lanet olası Astrofaj bırak!"

Bir adım gerileyip dudaklarını büzdü. Söylediklerimi düşünerek kenara baktı. Sonra da bana döndü. "Üç. Üç Astrofaj alabilirsin."

Kaslarımı gevşettim. "Tamam." Biraz nefes aldım. Ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim. "Tamam. Üç. Bununla çalışabilirim."

Tabletine bir şeyler yazdı. "Bu laboratuvarı açık tutacağım. Bu laboratuvar senin. Birkaç saate gel, adamlarım gitmiş olur."

Bense çoktan koruyucu giysiyi giymeye başlamıştım. "Şimdi çalışmaya başlayacağım. Adamlarına ayakaltında dolaşmamalarını söyle."

Bana ters ters baktı ama başka bir şey söylemedi.

Bunu çocuklarım için yapmalıyım.

Tamam... onlar *benim* çocuklarım değil. Ama onlar benim çocuklarım.

Önümde sıralanan monitörlere bakıyorum. Bunun üzerinde düşünmem gerekiyor.

Hafızam parça pinçik. Hatırladıklarımdan şüphe etmiyorum ama hafızamda büyük boşluklar var. Her şeyi son ayrın-

tısına kadar hatırladığım bir aydınlanma ânını beklemektense hatırladıklarımla neler yapabileceğimi düşünmeliyim.

Dünya'nın başı belada. Astrofaj Güneş'in başına musallat olmuş. Ben bir uzay gemisinde, başka bir güneş sisteminde-yim. Bu gemiyi inşa etmesi kolay olmamıştır ve uluslararası bir tayfası vardı. Yıldızlararası bir görev söz konusu – mevcut teknolojimizle imkânsız olması gereken bir şey. Şimdi, demek ki insanlık bu göreve çokça vakit ve emek harcadı ve Astrofaj, bu yapbozun eksik parçasıydı.

Bunun tek bir açıklaması var: Astrofaj probleminin bir çözümü var. Ya da muhtemel bir çözümü diyelim. Büyük miktarda kaynak ayrılmaya değer, ümit vadeden bir şey.

Daha fazla şey öğrenmek için monitörleri tarıyorum. Çoğunlukla bir uzay gemisinden bekleyeceğiniz şeyler var monitörlerde. Yaşam destek, navigasyon, o tarz şeyler. Bir monitörün üzerinde "Böcekler" yazıyor. Onun yanındaki monitörde de–

Ne, böcekler mi?

Şimdi bunun ne alakası var bilmiyorum ama gemide gerçekten böcek olup olmadığını öğrenmek zorundayım. İnsanın bilmesi gereken türden bir bilgi bu.

Ekran dört eşit parçaya bölünmüş, her birinde de hemen hemen aynı şey görünüyor. Ufak bir şema ile bir sürü yazı. Şematiklerde sivri bir başı ile trapezoit kıçı olan, bombeli bir dikdörtgen görünüyor. Kafanı yana yatırıp gözlerini kısarak bakarsan az biraz bir böceğe benzediği söylenebilir. Her böceğin bir de ismi var: "John," "Paul," "George" ve "Ringo."

Tamam, anladım. Gülmüyorum ama anladım.

Rasgele bir böceği, John'u seçip daha yakından incelemeye başlıyorum.

John gerçekten bir böcek değil. Bir uzay gemisi olduğundan yüzde doksan eminim. Kıç tarafındaki trapezoitte "Dönüş Sürücüsü" yazıyor ve bombeli kısmının adı da "Yakıt." Ufak başında "Bilgisayar" ve "Radyo" etiketleri var.

Daha yakından bakıyorum. Yakıt bilgi kutusunda AST-

ROFAJ: 120KG – SICAKLIK: 96,415°C yazıyor. Bilgisayar kutusunda SON HAFIZA KONTROLÜ: 3 GÜN ÖNCE. 5 TB DÜZGÜN ÇALIŞIYOR yazıyor. Radyo kısmında da sadece DURUM: %100 yazıyor.

Bu bir insansız uzay aracı. Küçük bir şey herhalde. Yakıtının tamamı 120 kilogram. Bu öyle çok bir şey değil. Ama azıcık Astrofaj'dan büyük verim alınabiliyor. İçinde etiketlenmiş hiçbir bilimsel cihaz yok. Üzerinde hiçbir şey yoksa insansız bir aracın ne yararı var ki?

Bir dakika... ya o 5 terabaytlık depolama alanıysa geminin tüm amacı?

Birden bir aydınlanma yaşıyorum.

"Of. Anasını koşalayım," diyorum.

Uzaydayım. Başka bir güneş sistemindeyim. Buraya gelene kadar ne kadar Astrofaj harcamışımdır bilmiyorum ama muhtemelen çok harcamışımdır. Bir gemiyi başka bir yıldıza göndermek muhtemelen absürt miktarda yakıt tüketmiştir. O gemiyi başka bir yıldıza gönderip *sonra bir de geri getirmek* ise bundan on kat daha fazla yakıt gerektirir.

Hafızamı tazelemek için Astrofaj panelini kontrol ediyorum.

KALAN: 20.862 KG
TÜKETİM HIZI: 6,043 G/SN

Tüketim hızı az önce saniyede 6,045 gramdı. Yani biraz düşmüş. Yakıt miktarı da düşmüş. Kısacası, yakıt tükendikçe geminin toplam kütlesi azalıyor, o zaman da hızını korumak için daha az yakıta ihtiyaç duyuyor. Tamam, bunların hepsi akla yatkın.

Meryem Ana'nın kütlesine dair bir fikrim yok ama gemiyi saniyede birkaç gram yakıtla 1,5 g hızla yol aldırmak... Astrofaj hakikaten bir harika.

Her neyse, tüketim hızının zamanla ne kadar değişeceğini

tam olarak bilmiyorum (yani bunu hesaplayabilirim ama biraz zor). Şimdilik saniyede ortalama 6 gram diyelim. Bu yakıt ne kadar yeter?

Tulum giymek hoşuma gitti. Her türlü ıvır zıvırı koyacak ceplerim var. Hâlâ bir hesap makinesi bulamadım, o yüzden hesabı elle yapıyorum. Toplamda kırk gün içinde yakıtım bitecek.

O yıldız hangisi bilmiyorum ama Güneş değil. Başka bir yıldızdan Dünya'ya, 1,5 g'de hızlanarak kırk gün içinde ulaşmanın bir yolu yok. Dünya'dan buraya bile muhtemelen yıllar sürmüştür – ki komada olmamın sebebi de bu olabilir. İlginç.

Her neyse, tüm bunlar tek bir şey demek: *Meryem Ana* eve dönmeyecek. Bu sadece gidiş bileti. Böceklerin amacının da Dünya'ya bilgi göndermek olduğundan hemen hemen eminim.

Birkaç ışık yılı boyunca yayın yapacak bir radyo vericimin olduğunu hiç sanmıyorum. Böyle bir şeyi inşa etmenin mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum. Onun yerine, her birinde 5 terabaytlık bilgi depolanabilen bu "böcek" gemilerim var. Dünya'ya geri uçup verileri gönderecekler. Garanti olsun diye dört tane var bunlardan. Muhtemelen her birine aynı bilgilerin kopyasını koyup Dünya'ya göndermem gerekiyordur. İçlerinden biri bile yolculuğu sağ salim tamamlarsa Dünya kurtuldu demektir.

Ben bir intihar görevindeyim. John, Paul, George ve Ringo eve dönebilecekler ama benim uzun ve dolambaçlı yolum burada sona erecek. Bu iş için gönüllü olduğumda bunu biliyor olmalıydım. Ama delik deşik beynim için tüm bunlar yeni bilgi. Burada öleceğim. Burada yapayalnız öleceğim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Astrofaj'a ters ters baktım. Orada ne bok var da Venüs'e gidiyordunuz?

Mikroskobik görüntü, duvardaki büyük monitöre yansıtılmıştı. Üç minik hücrenin her biri ekranda 30 santim yer kaplıyordu. Motivasyonlarını anlamak için onları seyrediyordum ama Larry, Curly ve Moe sırlarını açık etmiyordu.

Onlara isim takmıştım tabii ki. Öğretmenler anlar beni.

"Venüs'ün ne özelliği var? Ayrıca Venüs'ü bulmayı nasıl beceriyorsunuz?" Kollarımı kavuşturdum. Astrofaj vücut dilinden anlasaydı, sabrımın tükendiğini görebilirlerdi. "Venüs'e gitmeyi çözmek için NASA'da bir oda dolu zeki insanın bir araya gelmesi gerekiyor. Sense beyni olmayan, tek hücreli bir organizmasın."

Stratt beni laboratuvarda yalnız bırakalı iki gün olmuştu. Askerler hâlâ kapıda nöbet tutuyordu. Birinin adı Steve'di. Dost canlısı bir adam. Diğeriyse benimle tek kelime konuşmamıştı.

Parmaklarımı yağlı saçlarımdan (o sabah duş almamıştım) geçirdim. En azından artık bir koruyucu giysi giymek zorunda değildim. Nairobi'deki biliminsanları, Astrofajlarından birini feda edip ne olacağını görmek için onu Dünya atmosferine maruz bırakmışlardı. Hiçbir şey olmamıştı. Onların sayesinde, dünyanın dört bir yanındaki laboratuvarlar rahat bir nefes alıp argon dolu odalarda çalışmaktan kurtulmuştu.

Bir masanın üzerindeki kâğıt destesine baktım. Biliminsanları topluluğu hiç de bilime yakışmayacak bir şekilde işe dört elle sarılmıştı. Hakem denetimleri ve yayımlanan makaleler günleri geride kalmıştı. Astrofaj araştırmaları, araştırmacıların bulgularını hemen ve kanıtlamadan paylaştığı kuralsız bir oyuna dönüşmüştü. Yanlış anlaşılmalara ve hatalara yol açıyordu bu ama işleri doğru yoldan yapacak vaktimiz yoktu artık.

Stratt çoğu konuda beni güncel tutuyordu. Her şeyi söylemediğinden emindim ama. Kimbilir başka ne acayip şeylerle uğraşıyordu. Her yerde sözü geçiyor gibi görünüyordu.

Belçikalı bir araştırma ekibi, Astrofaj'ın bazen manyetik alanlara tepki verdiğini, bazense vermediğini kanıtlamayı başarmıştı. Vermediği zamanlarda, ne kadar kuvvetli olursa olsun, manyetik alanı hiç takmıyordu. Yine de Belçikalılar, Astrofaj'ı manyetik alanlara koyup alanın oryantasyonunu değiştirerek (tutarsız bir şekilde de olsa) Astrofaj'ı yönlendirmeyi başarmıştı. Bu işe yarar mıydı? Fikrim yoktu. Şu süreçte tüm dünya sadece veri topluyordu.

Paraguay'daki bir araştırmacı, karıncaların Astrofaj'a birkaç santim yaklaştığında kafalarının karıştığını göstermişti. Bu işe yarar mıydı? Tamam, muhtemelen bu pek işimize yaramazdı. Ama yine de ilginçti.

Daha da önemlisi, Perth'teki bir grup Astrofajlarından birini feda edip içinde bulunan organeller üzerinde detaylı incelemeler yapmıştı. DNA ve mitokondri bulmuşlardı. Başka zaman olsa bu, asrın keşfi olurdu. Uzaylı yaşamın –şüphe götürmeyecek uzaylı yaşamın– DNA ve mitokondrisi vardı!

Ve... öf ya... bolca suyu...

Mesele şu: Bir Astrofaj'ın içi, Dünya'da bulabileceğiniz herhangi bir tek hücreli canlının içinden farksızdı. ATP, RNA transkripsiyonu ve bir sürü tanıdık şeyi kullanıyordu. Astrofaj'ın Dünya *kökenli* olduğunu ileri süren biliminsanları vardı. Diğerleriyse bu molekül setinin yaşamın var olması

için gerekli olduğunu ve Astrofaj'ın da buna bağımsız bir şekilde evrildiğini düşünüyordu. Daha ufak ama gür sesli başka bir grup da yaşamın Dünya'da ortaya çıkmadığını, Astrofaj'la Dünyalı yaşamın ortak bir atası olduğunu öne sürüyordu.

"Biliyor musun," dedim Astrofaj'a, "sizinkiler gezegenimin canını tehdit etmiyor olsaydı, ayrı bir havanız olurdu. Gizemlerinizin gizemleri var resmen."

Masaya yaslandım. "Mitokondriniz var. Tamam, demek ki enerji depolamak için bizim gibi ATP kullanıyorsunuz. Öte yandan hareket etmek için kullandığınız ışık, ATP'nizin depolayabildiğinden çoook daha fazla enerji gerektiriyor. Demek ki enerji depolamak için başka bir yol daha kullanıyorsunuz. Bizim anlayamadığımız bir yol."

Ekrandaki Astrofaj'dan biri azıcık sola zıpladı. Bu normal bir şeydi. Arada sırada, hiçbir sebep olmaksızın kıpırdanıyorlardı.

"Hareket etmenize neden olan şey nedir? Niye hareket ediyorsunuz? Ve bu rasgele hoplamalar zıplamalarla Güneş'ten Venüs'e nasıl gidiyorsunuz? Hem niye Venüs'e gidiyorsunuz ki?!"

Birçok insan Astrofaj'ın içi üzerine çalışıyordu. Astrofaj'ın nasıl yaşadığını çözmeye çalışıyorlardı. DNA'sını analiz ediyorlardı. İyi de yapıyorlardı. Bense temel yaşam döngüsünü öğrenmek istiyordum. Benim amacım buydu.

Tek hücreli organizmalar, bir kucak dolusu enerjiyi yok yere depolayıp uzayda seyahat etmezdi. Astrofaj'ın Venüs'ten almak zorunda kaldığı bir şey olmalıydı, yoksa Güneş'te yaşamaya devam ederdi. Aynı şekilde Güneş'ten de bir şeyler alması gerekiyor olmalıydı, yoksa Venüs'te yaşardı.

Güneş kısmını anlamak oldukça kolaydı: Enerji için gidiyordu oraya. Bitkilerin yaprak çıkarmasıyla aynı sebeple. Bir yaşam formu olacaksan, o tatlı mı tatlı enerjiye ihtiyacın vardı. Bundan daha mantıklı bir şey yok. Peki neden Venüs?

Elime bir kalem alıp düşünürken kalemle oynadım.

"Hint Uzay Araştırma Organizasyonu'na göre, ışık hızının 0,92 katına çıkabiliyormuşsunuz." Astrofaj'ı işaret ettim. "Bunu yapabileceğimizi tahmin etmiyordunuz, değil mi? Hızınızı ölçebileceğimizi? Bunu çözmek için yaydığınız ışığın Doppler kayması analizini yaptılar. Ve bu şekilde iki yöne de gittiğinizi öğrendiler: Hem Venüs'e gidiyorsunuz hem de Venüs'ten dönüyorsunuz.

Kaşlarımı çattım. "Ama bu hızda bir atmosfere girerseniz ölmeniz gerekir. Peki neden ölmüyorsunuz?"

Parmak boğumumla şakağıma vurdum. "Çünkü her ısıyı kaldırabiliyorsunuz. Doğru. Yani atmosfere dalıyorsunuz ama ısınmıyorsunuz. Tamam da en azından yavaşlamanız lazım. Yoksa Venüs'ün üst atmosferinde kalırsınız. Ondan sonra... ne? Dönüp Güneş'e geri mi dönüyorsunuz? Neden?"

On dakika boyunca düşüncelerimle baş başa ekrana baktım.

"Pekâlâ, bu kadarı yeter. Venüs'ü nasıl bulduğunu öğrenmek istiyorum."

Nalbura gidip birkaç tane ikiye dört, iki santimlik kontrplak, matkap ve ihtiyaç duyduğum başka şeyleri aldım. Asker Steve bunları taşımama yardım etti. Dallama asker hiçbir şeye elini sürmedi.

Sonraki altı saati, içinde bir raf bulunan, ışık geçirmez bir dolap inşa ederek geçirdim. En fazla benim içine girip çıkabileceğim kadar büyüktü. Mikroskobu rafa koydum. "Kapısı" vidalarını sökerek çıkarabileceğim bir kontrplak paneldi.

Elektrik ve video kablolarını, içeri kenarından ışık girmesini engellemek için silikonla kapattığım küçük bir delikten geçirdim. Kızılötesi kameramı mikroskoba doğrultup dolabı kapattım.

Laboratuvardaki monitör, kameranın gördüğü kızılötesi ışığı gösteriyordu. Kızılötesinin çok düşük bantları kırmızı olarak görünürdü. Daha yüksek enerjili bantlar turuncu, sarı şeklinde gökkuşağı sırasında devam ederdi. Astrofaj hücre-

lerini küçük kırmızı noktacıklar olarak görüyordum ki bu beklendik bir şeydi. 96,415 santigratlık vücut ısılarında doğal olarak 7,8 mikronluk dalga boyunda kızılötesi ışık yayıyorlardı – kurduğum kameranın algılayacağı alt sınıra yakındı. Düzeneğin çalıştığını gösteriyordu bu.

Ama o koyu kırmızı renk ilgimi çekmiyordu. Parlak bir sarı flaş görmek istiyordum. Bu, Astrofaj'ın hareket etmek için kullandığı Petrova frekansıydı. Astrofaj'ımdan biri bir gıdım bile hareket etse gözden kaçmayacak sarı flaşı görürdüm.

Ama bir türlü gelmedi. Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey. Normalde en azından içlerinden birinin kıpırdandığını görürdüm. Ama şimdi hiç hareket etmiyorlardı.

"Ee," dedim. "Şimdi oturmaya karar verdiniz, ha?"

Işık. Navigasyon sistemleri nasıl işliyorsa ışık bazlıydı. Böyle olacağını az buçuk tahmin ediyordum. Uzayda başka ne kullanabilirdiniz ki? Ses yoktu. Koku yoktu. Işık, yerçekimi ya da elektromanyetizmadan birini kullanmanız gerekirdi. Ve bu üçü arasından algılaması en kolay olan ışıktı. En azından, söz konusu evrimse.

Bir sonraki deneyim için, küçük beyaz bir LED'i bir saat piline bağladım. Elbette ilk seferde ters bağladım ve LED yanmadı. Elektrikte böyle bir kural vardır: Diyotları ilk seferde hep ters bağlardınız. Her neyse, diyotları düzgün bağlayınca LED yandı. Bu düzeneği dolabın içine yerleştirdim. Örnek lamının üzerindeki Astrofaj'ın doğrudan görebileceği bir yere koyduğumdan emin oldum. Sonra da dolabı güzelce kapattım.

Şimdi, Astrofaj karanlık bir boşluk ile parlayan tek bir nokta görüyordu. Uzaydayken ve yüzünüzü Güneş'ten yana çevirdiğinizde hemen hemen buna yakın bir manzara görürdünüz.

Hareket etmediler. Kımıldamadılar bile.

"Hımm," dedim.

Açıkçası, işe yaramasını da çok beklemiyordum. Güneş'teyseniz, görebildiğiniz en parlak şeyi görmeye çalışırsanız, Venüs'e değil, Merkür'e bakmanız gerekirdi. Merkür,

Venüs'ten daha küçüktü ama Güneş'e daha yakın olduğundan daha çok ışık görürdünüz.

"Neden Venüs?" dedim düşünceli düşünceli. Ama sonra daha iyi bir soru geldi aklıma. "Venüs'ün Venüs olduğunu nasıl anlıyorsunuz?"

Neden rasgele hareket ediyorlardı? Teorim: Her birkaç saniyede bir, Astrofaj bir şekilde Venüs'ü bulduğunu sanıyordu. O yüzden o yöne doğru hareket ediyordu. Ama sonra o an geçiyor ve hareket etmeyi kesiyordu.

Sorunun cevabı ışık frekanslarında saklı olmalıydı. Benim çocuklar karanlıkta kıllarını kıpırdatmıyorlardı. Ama aradıkları ışığın miktarı değildi, yoksa LED'e doğru harekete geçerlerdi. Bunun ışığın frekansıyla bir alakası olmalıydı.

Gezegenler sadece ışığı yansıtmazlar. Aynı zamanda ışık da yayarlar. Her şey ışık yayar. Objenin sıcaklığı, yaydığı ışığın frekansını belirler. Gezegenler de bu kurala dahildir. O yüzden belki de Astrofaj Venüs'ün kızılötesi frekansını arıyordu. Bu Merkür'ünki kadar parlak olmazdı ama ondan ayrı olurdu – farklı bir "renk."

Google'a sorduğumda Venüs'ün ortalama sıcaklığının 462 santigrat olduğunu öğrendim.

Mikroskoplar ve diğer laboratuvar aletleri için yedek ampullerle dolu koca bir çekmecem vardı. Ampullerden birini alıp voltaj ayarlı güç kaynağına bağladım. Akkor ampuller, içindeki telin ışık yayacak kadar ısıtılmasıyla çalışır. Bu 2500 santigrat derece civarında gerçekleşir. Bana böyle yüksek bir miktar gerekmiyordu. 462 santigrat derececik yeterdi. Kızılötesi kameradan seyrederek, tam istediğim ışık frekansını bulana kadar ampule giden akımı ayarladım.

Düzeneği test dolabıma taşıdım, benim çocukları gösteren monitörün başına geçtim ve yapay Venüs'ü açtım.

Hiçbir şey olmadı. Küçük yaramazlar kıllarını bile kıpırdatmadılar.

"Ben size daha ne vereyim ya?!" diye sorguladım.

Gözlüklerimi çıkarıp yere attım. Parmaklarımı masa üzerinde tıngırdattım. "Diyelim ki bir astronomum ve biri bana bir ışık kümesi gösterdi, onun Venüs olduğunu nasıl anlardım?"

Soruma kendim cevap verdim. "Kızılötesi izine bakardım! Ama Astrofaj bunu yapmıyor. Pekâlâ, diyelim ki biri bana bir ışık kümesi gösterdi ve bu gök cisminin sıcaklığını ölçmek için yaydığı kızılötesini kullanamayacağımı söyledi. O zaman onun Venüs olduğunu nasıl anlardım?"

Spektroskopi. Karbondioksiti ara.

Bir fikir şekil alırken kaşlarımdan birini havaya kaldırdım.

Işık, gaz moleküllerine çarptığında elektronlar heyecanlanır. Sonra da sakinleşip bu enerjiyi ışık olarak geri yayarlar. Ancak yaydıkları fotonların frekansı, cismin moleküllerine hastır. Astronomlar uzun yıllardır uzak, çok uzak yerlerde hangi gazların bulunduğunu belirlemek için kullandılar bu yöntemi. Spektroskopinin olayı budur.

Venüs'ün atmosferi, Dünya'nınkinin basıncının doksan katı ve neredeyse tamamen karbondioksitten oluşuyor. CO_2'nin spektroskopi izi aşırı güçlü olurdu. Merkür'de ise neredeyse hiç karbondioksit yoktu, o yüzden en yakındaki rakibi olarak Dünya gösterilebilirdi. Gelgelelim bizim de CO_2 izimiz Venüs'le kıyaslandığında devede kulak kalırdı. Belki de Venüs'ü bulmak için Astrofaj emisyon spektrumlarını kullanıyordu?

Yeni plan!

Laboratuvarda bin bir çeşit ışık filtresi var gibi görünüyordu. Frekansını seç, onun filtresi kesin vardır. Karbondioksitin spektral izinin ne olduğunu araştırdım – pik dalga boyları 4,26 mikron ile 18,31 mikrondu.

Gerekli filtreleri buldum ve onlar için ufak bir kutu yaptım. Kutunun içine küçük bir beyaz ampul koydum. Şimdi karbondioksitin spektral izini yayan bir kutum vardı.

Kutuyu test dolabına koyup monitörün başına geçtim.

Larry, Curly ve Moe, bütün gün yaptıkları gibi lamlarının üzerinde takılıyorlardı.

Işık kutusunu açtım ve herhangi bir tepki verdiler mi diye baktım.

Astrofaj gitmişti. Sadece ışığa doğru hareket etmemişlerdi. Gitmişlerdi. Yok olmuşlardı.

"Ee..."

Kamerayı kaydediyordum elbette. Kare kare izlemek için geri sardım. İki kare arasında birden yok oluyorlardı.

"Ee!"

İyi haber: Astrofaj karbondioksitin spektral izine çekiliyordu.

Kötü haber: Benim paha biçilmez, 10 mikronluk üç Astrofaj'ım –muhtemelen ışık hızına yaklaşan bir hızda– bir yerlere uçmuştu ve nereye gittiklerine dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Sıçtıınık."

Gece yarısı. Her yer zifiri karanlık. Askerler vardiya değiştirdi ve yerine tanımadığım iki kişi geldi. Gözlerim Steve'i arıyordu.

Laboratuvarın her camını alüminyum folyo ve koli bandıyla kapattım. Giriş çıkışlardaki çatlakları izolasyon bandıyla bantladım. Üzerinde göstergesi ya da herhangi bir LED ışığı bulunan her cihazı kapattım. Kol saatimi çekmeceye kaldırdım çünkü yelkovanla akrebin üzerinde karanlıkta parlayan boya vardı.

Gözlerimin mutlak karanlığa alışmasını bekledim. Hayal gücümle bağlantılı olmayan en ufak bir şekil bile görsem, hemen ışık kaynağını bulup üzerini kapattım. En sonunda hiçbir şey göremediğim bir karanlık seviyesine ulaştım. Gözlerim açıkmış, kapalıymış hiçbir şey fark etmiyordu.

Bir sonraki adım, yeni icat ettiğim kızılötesi gözlüklerimdi.

Laboratuvarda bir sürü şey vardı ama kızılötesi gözlük getirmeyi akıl etmemişlerdi. Bana kızılötesi gözlük bulabilir mi

diye asker Steve'e sormayı düşündüm. Aslında Stratt'i arayabilirdim ve o da bizzat Peru Başkanı'nı falan gönderirdi bana gözlükleri teslim etmek için. Ama bu daha hızlıydı.

"Gözlük" dediğim de bantla birbirine yapıştırdığım, kızılötesi kameramın çıkış ekranlarıydı. Gözlüğümü suratıma bastırıp bantladım. Sonra biraz daha, biraz daha, biraz daha. Saçma sapan göründüğümden emindim. Neyse artık.

Kamerayı açtım ve laboratuvarda etrafa bakındım. Birçok ısı kaynağı vardı. Duvarlar hâlâ Güneş'in sıcaklığından kalana sahipti, elektrikli her şeyin kendine has bir parlaklığı vardı ve vücudum bir fener gibi yanıyordu. Frekans aralığını daha sıcak şeylere göre ayarladım. Özellikle 90 santigrat derecenin üzerindeki şeylere.

Sürünerek el yapımı mikroskop dolabıma girdim ve CO_2 spektral emisyonu için kullandığım ışık kutusuna baktım.

Astrofaj sadece 10 mikron büyüklüğündeydi. Bu kadar küçük bir şeyi kamerayla (ya da gözlerimle) görmem mümkün değildi. Ama benim küçük uzaylılarım çok ama çok sıcaklardı ve sıcaklıklarını koruyorlardı. Yani hareket etmedikleri sürece, son altı saati çevrelerini ısıtarak geçirmiş olmalılardı. Umudum bu yöndeydi.

Boşa da çıkmadı. Plastik ışık filtrelerinden birinin üzerinde bir ışık çemberi gördüm.

"Ah, Tanrı'ya şükür," dedim nefes vererek.

Çok soluktu ama oradaydı. Leke üç milimetrelikti ve ortasından dış kenarlarına doğru daha soluklaşıp soğuyordu. Ufaklık plastiği saatlerdir ısıtmıştı. İki plastik filtreyi baştan aşağı aradım. Hemencecik ikinci noktayı da buldum.

Deneyim beklediğimden de iyi sonuçlanmıştı. Venüs olduğunu sandıkları şeyi görmüş ve doğrudan ona gitmişlerdi. Işık filtrelerine geldiklerinde daha öteye gidememişlerdi. Muhtemelen ben ışığı kapatana kadar ittirmeye devam etmişlerdi.

Her neyse, üç Astrofaj'ın da filtrelerin üzerinde olduğunu teyit edebilirsem, filtreleri poşetleyebilir ve ardından benim-

kileri bir mikroskop ve akıtaç yardımıyla filtrelerin üzerinden almak için istediğim kadar vakit harcayabilirdim.

Ve işte oradaydı. Üçüncü Astrofaj.

"Ekibi topladım!" dedim. Bir örnek torbası için elimi cebime attım ve filtreyi ışık kutusundan çıkarmak için hazırlandım. Dördüncü Astrofaj'ı da o zaman gördüm.

Öylece... takılıyordu orada. Dördüncü bir hücre. İlk üçünün yakınında, filtrenin üzerindeydi.

"Hay..."

Bir haftadır bu ufaklıklara bakıyordum. Bir tanesini gözden kaçırmış olmamım mümkünatı yoktu. Bunun tek bir açıklaması olabilirdi: Astrofaj'dan biri bölünmüştü. Kazayla Astrofaj'ın çoğalmasını sağlamıştım.

Yaşanan şeyin önemini kavramaya çalışırken bir dakika boyunca o dördüncü noktaya baktım durdum. Astrofaj'ı çoğaltmak demek, araştırmalar için sonsuz sayıda örneğimizin olması demekti. Onları öldürebilir, deşebilir, parçalarına ayırabilir, onlarla istediğimizi yapabilirdik. Bu her şeyi değiştiriyordu.

"Merhaba, Shemp," dedim.

Sonraki iki günü saplantılı bir şekilde bu yeni davranışı araştırarak geçirdim. Eve bile gitmedim – laboratuvarda uyudum.

Asker Steve bana kahvaltı getirdi. Sağ olsun.

Bulgularımı biliminsanlarıyla paylaşmam gerekirdi ama emin olmak istiyordum. Hakem denetimleri unutuluyor olsa da en azından ben kendi deneyimin sağlamasını yapabilirdim. Hiç yoktan iyiydi.

Canıma sıkan ilk şey: CO_2 spektral emisyonlar 4,26 ile 18,31 mikrondur. Ancak Astrofaj sadece 10 mikron boyutundaydı, yani daha geniş bir dalga boyuna sahip ışıkla etkileşime girememesi gerekiyordu. 18,31 mikronluk bandı nasıl görebiliyordu ki?

Daha önce yaptığım spektral deneyimi bu sefer sadece

18,31 mikronluk filtreyle tekrarladım ve beklemediğim bir sonuçla karşılaştım. Çok daha acayip bir şey olmuştu.

Öncelikle, Astrofaj'dan ikisi hemen filtreye doğru uçtu. Işığı görür görmez üzerine çöreklendiler. Ama nasıl? Astrofaj'ın bu büyüklükteki bir dalga boyuyla etkileşime girmesi imkânsız olmalıydı. Yani... gerçekten imkânsız!

Işık tuhaf bir şeydir. Onunla neyin etkileşime girip neyin giremeyeceğini dalga boyu belirler. Dalga boyundan daha küçük olan her şeyin o foton için var olmadığı bile söylenebilir. Mesela mikrodalga fırının camının üzerinde o yüzden bir örgü bulunuyor. Örgünün delikleri mikrodalgaların geçemeyeceği kadar küçüktür. Ancak çok daha kısa dalga boyu olan görünür ışık rahatça geçebilir. Böylece suratınızın erimesine yol açmadan yiyeceğinizin pişmesini seyredebilirsiniz.

Astrofaj 18,31'den küçük ama yine de bir şekilde o frekanstaki ışığı emebiliyor. Nasıl?

Ancak yaşanan en tuhaf şey bu değildi. Evet, iki tanesi filtreye uçtu ama diğer ikisi olduğu yerde durdu. Umurlarında değil gibiydi. Lamın üzerinde takılmaya devam ettiler. Belki onlar daha büyük dalga boylarıyla etkileşime girmiyorlardı?

Ben de bir deney daha yaptım. Astrofaj'a 4,26 mikron ışık gösterdim. Ve yine aynı sonuçları elde ettim. Aynı ikisi doğrudan filtreye giderken diğer ikisinin dünya umurunda değildi.

Ve işte karşımdaydı. Bundan yüzde 100 emin olmasam da Astrofaj'ın tüm yaşam döngüsünü keşfettiğimden hemen hemen emindim. Her şey bir yapboz gibi kafamda yerli yerine oturdu.

Yerinde bekleyen iki Astrofaj artık Venüs'e gitmek istemiyordu. Güneş'e geri dönmek istiyorlardı. Neden? Çünkü bir tanesi ikiye bölünüp diğerini yaratmıştı.

Astrofajlar, Güneş'in yüzeyinde takılıp ısı yoluyla enerji topluyordu. Enerjiyi kimsenin anlamadığı bir yöntemle kendi içlerinde depoluyorlardı. Ardından yeteri kadar enerji depoladıklarında, kızılötesi ışığı itici olarak kullanıp uzayda uçarak

Venüs'e göç ediyorlardı. Bir sürü tür, üremek için göç ederdi. Astrofaj niye farklı olsundu ki?

Avustralyalılar Astrofaj'ın içinin Dünya yaşamından çok da farklı olmadığını ortaya koymuştu üstelik. DNA, mitokondri ve hücrelerin içini süsleyen diğer şeylere kompleks protein üretmek için karbon ve oksijene ihtiyaç duyuyorlardı. Güneş'te bol miktarda hidrojen bulunuyordu. Ama diğer elementler yoktu. O yüzden Astrofaj da en yakın karbondioksit deposuna gidiyordu: Venüs.

Öncelikle manyetik alan çizgisini takip ediyor ve Güneş'in kuzey kutbundan doğruca yukarı tırmanıyordu. Bunu yapmazsa Güneş'in ışığı Venüs'ü bulmasını engelleyecek kadar kör edici olurdu. Ve kutuptan doğruca yukarı tırmandığında Astrofaj Venüs'ün bütün yörünge güzergâhını görüyor olurdu – Güneş hiçbir yanını engellemiyor olurdu.

Ah, Astrofaj demek bu yüzden manyetik alana tepki verirken bu kadar tutarsız davranıyordu. Manyetik alanı sadece yolculuğunun başında arıyordu, başka bir zaman değil.

Ardından Venüs'ün devasa karbondioksit spektral izini arıyordu. Yani, "arıyor" demek çok doğru olmaz sanırım. Daha çok 4,26 ile 18,31 mikron ışık bantlarının neden olduğu bir uyaran tepkisiydi bu muhtemelen. Her neyse, Venüs'ü "görür görmez" doğrudan oraya gidiyordu. Giderken izlediği güzergâh –Güneş'in kuzey kutbundan doğruca yukarı, sonra da keskin bir dönüşle Venüs'e yolculuk– işte o Petrova hattıydı.

Kahraman Astrofaj'ımız Venüs atmosferinin üst katmanına ulaşıyor, ihtiyacı olan CO_2'yi topluyor ve nihayet çoğalıyordu. Bunun ardından hem ebeveyni hem de çocuğu Güneş'e geri dönüp döngüye baştan başlıyordu.

Çok basitti aslında. Enerji topla, kaynak topla ve çoğal. Dünya'daki yaşamının tamamının yaptığı şeydi bu.

Peki Astrofaj Güneş'i nasıl buluyordu? Tahminim: Aşırı parlak şeyi ara ve doğrudan ona git.

Moe ve Shemp'i (Güneş'i arayanlar) Larry ve Curly'den (Venüs'ü arayanlar) ayırdım. Larry ve Curly'yi ayrı bir lamın üzerine koyup lamı ışık geçirmeyen bir örnek çantasına yerleştirdim. Sonra da karanlık dolabın içinde Moe ve Shemp için bir deney hazırladım. Bu sefer içeri parlak bir akkor ampul koyup ışığı açtım. Doğrudan ampule yönelmelerini beklemiştim ama işe yaramadı. Kımıldamadılar. Muhtemelen yeteri kadar parlak değildi.

Çarşıdaki bir fotoğrafçı dükkânına gittim (San Fransisko'da bir sürü fotoğraf meraklısı vardı) ve ellerindeki en büyük, en parlak, en güçlü flaşı satın aldım. Ampulü flaşla değiştirdim ve deneyi tekrarladım.

Moe ve Shemp yemi yuttu!

Oturup derin nefesler almam gerekti. Aslında biraz kestirmeliydim – otuz altı saattir ayaktaydım. Ama bu çok heyecan vericiydi. Cep telefonumu çıkarıp Stratt'i aradım. İlk çalışın ortasında telefonu açtı.

"Doktor Grace," dedi. "Bir şey mi buldunuz?"

"Evet," dedim. "Astrofaj'ın nasıl çoğaldığını çözdüm ve bunu gerçekleştirmeyi başardım."

Bir saniyelik bir sessizlik. "Astrofaj'ı başarılı bir şekilde çoğalttınız mı?"

"Evet."

"Zarar vermeden?" diye sordu.

"Üç hücrem vardı. Şimdi dört taneler. Hepsi yaşıyor ve iyi durumda."

Bir saniyelik bir sessizlik daha. "Orada bekle."

Telefonu kapattı.

"Hah," dedim. Telefonu laboratuvar önlüğümün cebine geri koydum. "Geliyor herhalde."

Asker Steve laboratuvara daldı. "Doktor Grace?!"

"Ne... ee, evet?"

"Lütfen beni takip edin."

"Tamam," dedim. "Astrofaj örneklerimi kaldırayım–"

"Bunun için laboratuvar teknisyenleri yolda. Hemen benimle gelmeniz gerekiyor."

"Ta-tamam..."

Takip eden on iki saat... benzersizdi.

Asker Steve beni bir lisenin futbol sahasına götürdü, orada beni bekleyen bir Birleşik Devletler Deniz Piyadeleri helikopteri vardı. Tek kelime konuşulmadan beni helikoptere bindirdiler ve havalandık. Aşağı bakmamaya çalıştım.

Helikopter beni şehrin yaklaşık 100 kilometre kuzeyindeki Travis Hava Kuvvetleri Üssü'ne götürdü. Deniz piyadeleri, hava kuvvetleri üslerine sık sık iniş yaparlar mıydı acaba? Orduyla çok haşır neşir olduğum söylenemezdi ama bu bana biraz tuhaf gelmişti. Ayrıca sırf trafikte birkaç saat geçirmeyeyim diye deniz piyadelerini göndermeleri de biraz aşırıya kaçmaktı bana göre ama neyse.

Helikopterin indiği asfaltta, yanı başında bir hava kuvvetleri mensubunun durduğu bir cip beni bekliyordu. Kendisini tanıttı, yemin ederim tanıttı ama ismini hatırlamıyorum.

Hazırdaki bir jete götürdü beni asfalt yol üzerinden. Hayır, bir yolcu jeti değil. Learjet gibi bir jet de değil. Bu bir savaş jetiydi. Ne tür olduğunu bilmiyorum. Dediğim gibi, orduyla çok haşır neşir değilim.

Rehberim beni bir merdivenden tırmandırıp pilotun arkasındaki koltuğa oturttu. Bana bir hap, bir de karton bardakta su verdi. "Bunu için."

"Nedir bu?"

"Temiz kokpitimizin her yerini kusmuk yapmanızı engelleyecek."

"Tamam."

Hapı yuttum.

"Uyumanıza da yardımcı olacak."

"Ne?"

Yanımdan ayrıldı ve yer mürettebatı merdiveni götürdü.

Pilot benimle konuşmadı. On dakika sonra, şimşek hızıyla havalandık. Ben hayatımda böyle hızlanma hissetmemiştim. Hap işe yaradı. *Kesin* kusardım çünkü.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum mikrofon aracılığıyla.

"Üzgünüm, efendim. Sizinle konuşma yetkim yok."

"Bu sıkıcı bir yolculuk olacak o zaman."

"Genelde öyle olur," dedi.

Tam ne ara sızdığımı bilmiyorum ama kalkışımızdan birkaç dakika sonraydı. Otuz altı saatlik çılgın bilimadamlığının üzerine bir de o hapta artık ne varsa, etrafımdaki abartılı jet motoru gürültüsü falan dinlemeden beni rüyalar diyarına göndermişti.

Karanlıkta bir hoplamayla uyandım. İnmiştik.

"Hawaii'ye hoş geldiniz, efendim," dedi pilot.

"Hawaii mi? Benim Hawaii'de ne işim var?"

"Bu bilgi benimle paylaşılmadı."

Jet bir yan piste falan döndü ve yer mürettebatı bir merdiven getirdi. Daha merdivenin yarısını inmemiştim ki birinin, "Doktor Grace? Beni takip edin, lütfen!" dediğini duydum.

Amerikan Donanması üniforması giyen bir adamdı bu.

"Beni nereye getirdiniz?!" diye öğrenmek istedim.

"Pearl Harbor Deniz Üssü," dedi subay. "Ama burada çok kalmayacaksınız. Lütfen beni takip edin."

"Tamam. Neden olmasın?"

Beni içinde *başka bir* nemrut pilotun bulduğu *başka bir* jete bindirdiler. Tek farkı, bu seferki jetin hava kuvvetlerine değil, donanmaya ait olmasıydı.

Uzun süre uçtuk. Kaç saat geçtiğini unuttum. Zaten saat tutmanın bir anlamı yoktu. Ne kadar uçacağımızı bilmiyordum. Nihayet, size yemin ediyorum, harbi harbi bir uçak gemisine iniş yaptık.

Sonra bir baktım, uçuş güvertesinde mal mal dikiliyorum. Bana bir kulaklıkla bir mont verdiler ve beni bir helikopter pistine götürdüler. Orada beni bekleyen bir donanma helikopteri vardı.

"Bu yolculuk... sona erecek mi? Yani... bir gün?!" diye sordum.

Soruma cevap vermediler ve kemerlerimi taktılar. Helikopter vakit kaybetmeden havalandı. Bu sefer uçuş önceki kadar uzun sürmedi. Bir saat falan.

"Bu ilginç olacak," dedi pilot. Yol boyunca ağzından çıkan tek şey bu olmuştu.

Alçaldık ve iniş takımları açıldı. Altımızda başka bir uçak gemisi vardı. Gözlerimi kısarak baktım. Değişik bir şeyler vardı. Farklı olan... ha, tamam. Üzerinde kocaman bir Çin bayrağı dalgalanıyordu.

"Bu bir Çin uçak gemisi mi?!" diye sordum.

"Evet, efendim."

"Biz, bir Birleşik Devletler Donanma helikopteriyle o Çin uçak gemisine mi iniş yapacağız?"

"Evet, efendim."

"Anladım."

Uçak gemisinin helikopter pistine iniş yaptık ve bir grup Çinli donanma askeri ilgiyle bizi seyretti. Bu helikoptere uçuş sonrası bakımı yapılmayacaktı. Pilotum camın arkasından ters ters onlara baktı, onlar da aynı şekilde ona karşılık verdiler.

Ben iner inmez helikopter havalandı. Artık Çin'in elindeydim.

Bir donanma askeri yanıma gelip onu takip etmemi işaret etti. Kimsenin İngilizce konuştuğunu sanmıyordum ama fikri kaptım. Beni kuledeki bir kapıya götürdü ve içeri girdik. Koridorlardan, merdivenlerden ve amaçlarına dair en ufak bir fikrimin olmadığı odalardan geçtik. Tüm bu yol boyunca Çinli denizciler merakla beni seyrettiler.

En sonunda, üzerinde Çince karakterlerin bulunduğu bir kapının önünde durduk. Kapıyı açıp içeriyi işaret etti. İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattı. Rehberlik buraya kadardı.

Orası bir konferans odasıydı sanırım. En azından etrafında on beş kişinin oturduğu koca masadan yola çıkarak yaptığım

tahmin bu yöndeydi. Kimisi beyaz, kimisi siyah, kimisiyse Asyalıydı. Bazılarının üzerinde laboratuvar önlükleri vardı. Diğerleri takım elbise giyiyordu.

Elbette Stratt masanın başında oturuyordu. "Doktor Grace. Yolculuğunuz nasıl geçti?"

"Yolculuğum nasıl mı geçti?" dedim. "Hiçbir bilgi verilmeksizin bir oraya bir buraya çekiş–"

Stratt elini kaldırdı. "Nezaketen sordum, Doktor Grace. Yolcuğunuzun gerçekten nasıl geçtiği umurumda değil." Ayağa kalkıp diğerlerine hitap etti. "Bayanlar ve baylar, bu Amerika Birleşik Devletleri'nden Doktor Ryland Grace. Kendisi Astrofaj'ı nasıl çoğaltabileceğimizi keşfetti."

Masadan şaşkınlık nidaları yükseldi. Adamlardan biri ayağa fırlatıp yoğun bir Alman aksanıyla konuşmaya başladı. "Sen ciddi misin? *Stratt, warum haben sie–?*"

"*Nur Englisch*," diye araya girdi Stratt.

"Biz bunu niye şimdi öğreniyoruz?" diye öğrenmek istedi Alman.

"Önce teyit etmek istedim. Doktor Grace buraya gelirken, teknisyenler onun laboratuvarını toparladılar. Laboratuvarından dört Astrofaj aldılar. Ben ona sadece üç tane bırakmıştım."

Laboratuvar önlüklü ihtiyar bir adam sakin, dinlendirici bir sesle Japonca bir şeyler söyledi. Onun yanında oturan, kömür rengi bir takım elbise giyen daha genç Japon adam da söylediklerini tercüme etti. "Doktor Matsuka sürecin ayrıntılı bir tanımını rica ediyor."

Stratt bir adım kenara çekilip sandalyesini işaret etti. "Doktor, lütfen oturun ve bize her şeyi anlatın."

"Bir dakika," dedim. "Kim bu insanlar? Beni niye bir Çin uçak gemisine getirdiniz? Siz Skype nedir bilmez misiniz?!"

"Bu, Kurtuluş Projesi'ne öncülük etmesi için bir araya getirdiğim üst seviye biliminsanları ve siyasetçilerden oluşan uluslararası bir topluluk."

"Kurtuluş Projesi nedir?"

"Bunun açıklaması vakit alır. Herkes Astrofaj bulgularını dinlemek için can atıyor. Bununla başlayalım."

Odanın önüne yürüyüp rahatsız hareketlerle masanın başına oturdum. Tüm gözler üzerime döndü.

Ben de onlara anlattım. Ahşap dolap deneylerimi anlattım. Tüm testlerimi, her biri için neler yaptığımı ve bu testleri nasıl gerçekleştirdiğimi açıkladım. Sonra da vardığım sonuçları açıklamaya başladım: Onlara Astrofaj'ın yaşam döngüsü, bunun nasıl işlediği ve neden böyle olduğu konusundaki hipotezimi anlattım. Odadaki biliminsanları ve siyasetçilerden birkaç soru gelse de genel olarak herkes dinleyip not almakla yetindi. Birkaçının ben anlatırken kulaklarına fısıldayan tercümanları vardı.

"Yani... böyle," dedim. "Hepsi bu kadar. Yani – henüz üzerinde çok test yapılmadı ama oldukça basit görünüyor."

Alman elini kaldırdı. "Astrofaj'ı büyük bir ölçekte çoğaltmak mümkün olur mu?"

Herkes biraz öne eğildi. Belli ki bu çok önemli bir soruydu ve herkesin aklında bu vardı. Odadaki atmosferin ciddiyeti beni biraz şaşırtmıştı.

Stratt'in bile normalden fazla ilgili bir hâli vardı. "Ee?" dedi. "Lütfen Bakan Voigt'in sorusuna cevap ver."

"Tabii ki," dedim. "Şey yani... neden olmasın ki?"

"Sen olsan bunu nasıl yapardın?"

"Dirsek şeklinde büyük bir seramik boru yapar, içini karbondioksitle doldururdum sanırım. Borunun bir ucunu kaldırabildiği kadar ısıt ve oraya parlak bir ışık koy. Güneş'in manyetik alanını taklit etmek için etrafına bir manyetik bobin sar. Dirseğin diğer ucuna bir kızılötesi yayıcı koyup 4,26 ile 18,31 mikronlarında kızılötesi ışık yayacak şekilde ayarla. Borunun içini becerebildiğin kadar karart. Bu, işi çözmeli."

"Bu 'işi' nasıl 'halledecek'?" dedi Stratt.

Omuz silktim. "Astrofaj 'Güneş' tarafından enerji depolayacak ve çoğalmaya hazır hâle geldiğinde, manyetik alanı takip

ederek borunun dirseğine gelecekler. Borunun diğer ucundaki kızılötesi ışığı görüp ona yönelecekler. O ışığı görüp karbondioksite maruz kalmaları çoğalmalarını sağlıyor. Sonra da ebeveynle çocuğu tekrar Güneş tarafına dönecek. O kadar basit."

Siyasetçiye benzeyen bir adam elini kaldırıp bir tür Afrika aksanıyla konuştu. "Bu yöntemle ne kadar Astrofaj üretilebilir? Bu süreç ne kadar hızlı olur?"

"Zamanla katlanacaktır," dedim. "Algler ya da bakteriler gibi. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum ama güneşin sönmekte olduğu göz önüne alınırsa bu oldukça çabuk olmalı."

Laboratuvar önlüğü giyen bir kadın bu sırada telefondaydı. Telefonunu masaya bıraktıktan sonra yoğun bir Çinli aksanıyla konuştu. "Biliminsanlarımız sonuçlarınızı teyit ettiler."

Bakan Voigt çatık kaşlarla kadına baktı. "Bu süreçten nasıl haberiniz oldu ki? Adam bize daha yeni anlattı!"

"Muhtemelen casuslar sayesindedir," dedi Stratt.

Alman burnundan nefes verdi. "Siz *ne cüretle* bizi geride bırakmaya–"

"Şşş," dedi Stratt. "Bunları geçtik. Bayan Xi, bizimle paylaşabileceğiniz yeni bilgiler var mı?"

"Evet," dedi. "İkiye katlanma süresinin ideal koşullar altında sekiz günden biraz daha fazla olduğunu tahmin ediyoruz."

"Bu ne anlama geliyor?" dedi Afrikalı diplomat. "Ne kadar üretebiliriz?"

"Bakalım." Telefonumun hesap makinesini açıp birkaç tuşa bastım. "Elimizdeki yüz elli Astrofaj'la başlarsak ve onları bir sene boyunca çoğaltırsak, yıl sonunda elimizde... yaklaşık 173.000 kilo Astrofaj olur."

"Peki bu Astrofaj maksimum enerji yoğunluğunda mı olacak? Hepsi çoğalmaya hazır hâlde mi olacak?"

"Yani istediğiniz şey... sanırım buna 'zenginleştirilmiş' Astrofaj denebilir?"

"Evet," dedi. "Bu tam aradığımız kelime. Mümkün olduğu kadar çok enerji depolamış Astrofaj istiyoruz."

"Ee... sanırım bu gerçekleştirilebilir," dedim. "Önce, iste-

diğiniz miktarda Astrofaj üretirsiniz, ardından da onları bol bol ısı enerjisine maruz bırakır ancak karbondioksit spektral izlerini görmelerine izin vermezsiniz. Enerji toplayıp CO_2 görene kadar oldukları yerde oturacaklardır."

"Peki iki milyon kilo zenginleştirilmiş Astrofaj'a ihtiyacımız olsa?" dedi diplomat.

"Her sekiz günde bir ikiye katlanır," dedim. "İki milyon kilo da yaklaşık dört kere katlanmasıyla olur. Yani bir ay daha."

Parmaklarını birleştirmiş olan bir kadın öne doğru eğildi. "Bir şansımız olabilir." Amerikan aksanıyla konuşmuştu.

"Ufak bir şans," dedi Voigt.

"Umut var," dedi Japon tercüman – şüphesiz Doktor Matsuka adına konuşuyordu.

"Aramızda istişare etmemiz gerekiyor," dedi Stratt. "Sen git biraz dinlen. Dışarıdaki denizci seni yatağına götürecek."

"Ama ben Kurtuluş Projesi'ni öğrenmek istiyorum!"

"Ah, öğreneceksin. Sen hiç merak etme."

On dört saat uyudum.

Uçak gemilerinin harika olduğu birçok şey var ama beş yıldızlı bir otel oldukları söylenemez. Çinliler bana bir subay kamarasında temiz, rahat bir yatak vermişlerdi. Hiç şikâyetim yoktu. O kadar yorgundum ki uçuş güvertesinde bile uyuyabilirdim.

Uyandığımda alnımda tuhaf bir şey hissettim. Uzanıp dokunduğumda bunun bir post-it kâğıdı olduğunu gördüm. Biri uyurken kafama post-it yapıştırmıştı. Kâğıdı alıp üzerinde yazanı okudum:

> Ranzanın altındaki spor çantanın içinde temiz kıyafetlerle temizlik malzemeleri var. Temizlendiğinde bu notu herhangi bir denizciye göster:
> 请带我去甲板7的 官员会议室
>
> –Stratt

"Resmen bir baş belası..." diye mırıldandım.

Ranzamdan kalktım. Birkaç subay bana şöyle kısaca baktı ama onun dışında beni görmezden geldiler. Spor çantayı buldum ve notta yazdığı gibi içinde kıyafetler, ağız bakım eşyaları ve sabun vardı. Etrafa bakındım ve bir soyunma odasına giden bir kapı gördüm.

Banyoyu kullandım (gerçi "gemi tuvaleti" demeliyim, sonuçta bir gemideyim). Sonra da üç erkekle birlikte duş aldım. Kurulanıp Stratt'in bana bıraktığı tulumu giydim. Parlak sarıydı, sırtında Çince bir şeyler yazıyordu ve pantolonun sol bacağında kocaman bir kırmızı şerit vardı. Tahminimce bu, benim yabancı bir sivil olduğumu ve belli başlı yerlere girme iznimin olmadığını göstermek içindi.

Geçen bir denizciye işaret edip ona notu gösterdim. Başıyla onaylayıp onu takip etmemi işaret etti. Önceki gün beni getirdikleri odaya gelene kadar her biri bir diğerine benzeyen dolambaçlı koridorlardan geçirdi beni.

İçeri baktığımda Stratt'i gördüm... ve de ekip arkadaşlarını? Dünkü topluluğun bir kısmı. Sadece Bakan Voigt, Çinli biliminsanı –sanırım ismi Xi'ydi– ve Rus ordusu üniformalı bir adam. Rus adam da dünkü toplantıda vardı ama konuşmamıştı. Hepsi işlerine yoğunlaşmış görünüyorlardı ve önlerindeki masa kâğıtlarla kaplıydı. Ara sıra birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlardı. Aralarındaki ilişkinin doğasını tam olarak bilmiyordum ancak Stratt şüphesiz masanın başıydı.

Ben içeri girerken Stratt kafasını kaldırdı.

"Ah. Doktor Grace. Dinlenmiş görünüyorsunuz." Sol tarafı işaret etti. "Açık büfede yiyecekler var."

Gerçekten de vardı! Pilav, buharda pişirilmiş hamurişleri, yağda kızartılmış çubuklar ve koca bir kap kahve. Sabırsızlıkla büfeye gittim. Kurt gibi açtım.

Konferans masasına dolu bir tabak ve bir bardak kahveyle oturdum.

"Pekâlâ," dedim pilav dolu ağızla. "Neden bir Çin uçak gemisinde olduğumuzu söyleyecek misin?"

"Bir uçak gemisine ihtiyacım vardı. Çinliler bana bir tane verdiler. Yani, ödünç verdiler diyelim."

Hôpürdeterek kahvemi yudumladım. "Eskiden olsa böyle bir cümle karşısında afallayıp kalırdım. Ama... işte... artık değil."

"Ticari uçuşlar çok vakit alıyor ve sık sık gecikmeler yaşanabiliyor," dedi. "Askeri uçaklar istedikleri zaman uçabiliyorlar ve süpersonik hızla seyahat ediyorlar. Dünya'nın dört bir yanındaki uzmanları hiçbir gecikme olmaksızın aynı odaya toplayabilmem gerek benim."

"Bayan Stratt aşırı derecede ikna edici olabiliyor," dedi Bakan Voigt.

Ağzıma biraz daha yiyecek tıktım. "Ona bu yetkiyi tanıyanların suçu," dedim.

Voigt kıkırdadı. "Aslına bakarsanız, ben de o kararın bir parçasıydım. Ben Almanya'nın dışişleri bakanıyım."

Çiğnemeye ara verdim. "Vay be," demeyi başardım. Ağzımdakini yuttum. "Tanıştığım en yüksek rütbeli kişi sizsiniz."

"Hayır, değilim." Stratt'i işaret etti.

Stratt önüme bir kâğıt koydu. "Kurtuluş Projesi'ne yol açan şey buydu."

"Ona gösteriyor musun?" dedi Voigt. "Hemen mi? Ona yetki tanınmadan–"

Stratt bir elini omzuma yerleştirdi. "Doktor Ryland Grace, size Kurtuluş Projesi'ne dair tüm bilgiler için en üst yetkiyi tanıyorum."

"Ben bunu mu dedim?" dedi Voigt. "Bunun için belirli süreçler ve geçmiş sorgulamaları–"

"Vakit yok," dedi Stratt. "Bunların hiçbirine ayıracak vaktimiz yok. Beni bu yüzden başa getirdiniz. Hız."

Bana dönüp parmağıyla kâğıda vurdu: "Bunlar dünyanın dört bir yanındaki amatör astronomların bulguları. Çok önemli bir şeyi gösteriyor."

Sayfada sütun sütun rakamlar vardı. Sütunların başlıklarını

fark ettim: "Alpha Centauri," "Sirius," "Luyten 726-8," diye devam ediyordu.

"Yıldızlar mı?" dedim. "Bunlar yerel kümemizdeki yıldızlar. Hem bir dakika – *amatör* astronomlar mı dedin az önce? Alman dışişleri bakanına emir verebiliyorsan, neden senin için çalışan profesyonel astronomların yok?"

"Var," dedi Stratt. "Ama bu son yıllarda toplanılan tarihi veri. Profesyonel astronomlar yerel yıldızlar üzerine çalışmıyorlar. Daha uzaktaki şeyleri gözlüyorlar. Yerel kümeyi seyredenler amatör astronomlar. Tren meraklıları gibi. Kendi mahallelerini inceleyen meraklılar. Kimilerinin on binlerce dolarlık ekipmanları var."

Kâğıdı elime aldım. "Peki, buna niye bakıyorum o zaman?"

"Aydınlatma verileri. Amatörlerin oluşturduğu binlerce veri öbeği standartlaştırıldı ve bilinen hava ve görünürlük koşulları bağlamında düzeltildi. İşin içinde süperbilgisayarlar vardı. Sonuç şu: Sönükleşen tek yıldız güneşimiz değil."

"Gerçekten mi?" dedim. "Ahhh! Bu çok mantıklı! Astrofaj ışık hızının 0,92 katında hareket edebiliyor. Metabolizmasını yavaşlatıp yeterince hayatta kalabilirse komşu yıldızlara da bulaşabilir. Sporla yayılıyor! Bir küf gibi! Yıldızdan yıldıza geçiyor!"

"Teorimiz bu yönde, evet," dedi Stratt. "Bu veriler on yıllar önceye gidiyor. Çok güvenilir değiller ancak trendler görülebiliyor. NSA geriye dönük olarak–"

"Bir dakika. NSA mi? Birleşik Devletler Ulusal Güvenlik Ajansı olan NSA mi?"

"Dünyadaki en iyi süperbilgisayarlardan bazılarına sahipler. Süperbilgisayarları ve mühendislerinin, Astrofaj'ın galakside nasıl göç edebildiğine dair her türlü senaryoyu hesaplamalarına ihtiyacım vardı. Konuya dönelim: Bu yerel yıldızlar on yıllardır sönükleşiyorlar. Ve sönükleşme hızları katlanarak artıyor – Güneş'te gözlemlediğimiz gibi."

Bana başka bir kâğıt uzattı. Üzerinde çizgilerle birleştiril-

miş bir sürü nokta vardı. Her noktanın üzerinde bir yıldızın ismi bulunuyordu. "Işık hızı sebebiyle, sönükleşmeye dair gözlemlerimizin yıldızların uzaklıklarına göre vs. düzenlenmesi gerekti ama yıldızdan yıldıza 'enfeksiyonun' açık bir örüntüsü mevcut. Hangi yıldızın ne zaman enfekte olduğunu ve ona Astrofaj'ı hangi yıldızın bulaştırdığını biliyoruz. Güneşimizi enfekte eden yıldız, WISE 0855-0714 ismindeki bir yıldız. O yıldızı Sirius, Sirius'u da Epsilon Eridani enfekte etmiş. Orada izi kaybettik."

Haritaya göz attım. "Hah. WISE 0855-0714 aynı zamanda Wolf 359'u, Lalande 21185'i ve Ross 128'i de enfekte etmiş."

"Evet, her yıldız eninde sonunda tüm komşularını enfekte ediyor. Verilerimize dayanarak, Astrofaj'ın sekiz ışık yılının biraz altında bir maksimum menzili olduğunu düşünüyoruz. Enfekte bir yıldızın o menzilinde her bir yıldız eninde sonunda enfekte olacak."

Verilere baktım. "Neden sekiz ışık yılı? Neden daha fazla değil. Ya da daha az?"

"En iyi tahminimiz, Astrofaj'ın bir yıldızdan uzakta en fazla bu kadar süre hayatta kalabildiği ve o süre içerisinde sekiz ışık yılı kadar mesafe kat edebildiği yönünde."

"Evrimsel açıdan, bu dediğin mantıklı," dedim. "Çoğu yıldızın sekiz ışık yıllık menzilinde başka yıldızlar mevcut, bu yüzden sporla çoğalırken Astrofaj'ın bu kadar mesafe için evrimleşmesi gerekmiş."

"Muhtemelen," dedi Stratt.

"Bu yıldızların sönükleştiğini kimse fark etmedi mi?" dedim.

"Sönükleşmeleri sona ermeden önce sadece yüzde on civarında sönükleşiyorlar. Nedenini bilmiyoruz. Çıplak gözle görülecek bir miktar değil, ancak–"

"Ancak bizim güneşimiz yüzde on civarında sönükleşirse hepimiz ölürüz," dedim.

"Doğru."

Xi masada öne eğildi. Duruşu aşırı derecede düzgündü. "Bayan Stratt size en önemli kısımdan henüz bahsetmedi."

Rus adam başıyla onayladı. Onun hareket ettiğini ilk kez görmüştüm.

Xi konuşmaya devam etti. "Tau Ceti'nin ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Biliyor muyum?" dedim. Yani – bir yıldız olduğunu biliyorum. Yaklaşık on iki ışık yılı uzaktaydı sanırım."

"On bir virgül dokuz," dedi Xi. "Çok iyi. Çoğu insan bunu bilmezdi."

"Ben lisede fen öğretiyorum," dedim. "İnsan öğreniyor böyle şeyleri."

Xi ile Rus adam birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar. Sonra da Stratt'e döndüler.

Stratt de onlara baktı. "Ondan daha fazlası."

Xi soğukkanlılığını geri kazandı (çok fazla bir şey kaybettiği de söylenemezdi zaten). "Öhöm. Her halükârda, Tau Ceti enfekte olan yıldız kümesinin içerisinde bulunuyor. Hatta tam olarak merkezinde."

"Tamam," dedim. "Bu yıldızı özel kılan bir şey olduğunu hissediyorum?"

"Enfekte değil," dedi Xi. "Etrafındaki her yıldız enfekte. Tau Ceti'nin sekiz ışık yılı menzilinin içerisinde iki adet fazlasıyla enfekte yıldız mevcut ancak Tau Ceti etkilenmemiş vaziyette."

"Neden?"

Stratt kâğıtlarını karıştırdı. "Biz de bunu öğrenmek istiyoruz. O yüzden bir gemi inşa edip oraya göndereceğiz."

Hıhladım. "Ha deyince bir yıldızlararası gemi 'inşa edemezsiniz.' O teknolojiye sahip değiliz. O teknolojiye daha yaklaşmadık bile."

Rus adam ilk kez konuştu. "Aslında bakarsan, arkadaşım, sahibiz."

Stratt, Rus adamı işaret etti. "Doktor Komorov–"

"Lütfen bana Dimitri de," dedi adam.

"Dimitri, Rusya Federasyonu'nun Astrofaj araştırmasının başı," dedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. "Yıldızlararası seyahat edebileceğimizi bildirmekten mutluluk duyarım."

"Hayır, edemeyiz," dedim. "Kimseye açıklamadığınız bir uzaylı gemisi yoksa tabii."

"Bir bakıma var," dedi. "Bir sürü uzaylı gemimiz var. Onlara Astrofaj diyoruz. Anlıyorsun? Grubum Astrofaj'ın enerji yönetimi üzerine çalışıyor. Bu oldukça ilginç."

Anında odadaki diğer her şeyi unutuverdim. "Ah Tanrım, n'olur ısının nereye gittiğini anladığınızı söyleyin. Isı enerjisini ne yaptığını bir türlü çözemedim ben!"

"Bunu çözdük, evet," dedi Dimitri. "Lazerlerle. Oldukça aydınlatıcı bir deneydi."

"Kelime oyunu mu yaptın?"

"Evet!"

"Güzeldi!"

İkimiz de güldük. Stratt ters ters bize baktı.

Dimitri boğazını temizledi. "Ee... evet. Tek bir Astrofaj hücresine bir kilovatlık bir lazer tuttuk. Her zamanki gibi, vücut ısısı yükselmedi. Ama yirmi beş dakikanın ardından, ışığı yansıtmaya başladı. Küçük Astrofaj'ımız doymuştu. İyi besin. 1,5 megajulluk ışık enerjisi tüketmişti. Daha fazla istemiyordu. Ama bu çok fazla enerji! Tüm bu enerjiyi nereye koydu?"

Masaya biraz fazla eğiliyordum ama kendime hâkim olamıyordum. "Nereye?!"

"Astrofaj hücresini deneyden hem önce hem de sonra ölçtük tabii."

"Tabii."

"Astrofaj hücresi şimdi on yedi nanogram daha ağır. Bunun nereye gittiğini anlıyorsun?"

"Hayır, olamaz. Bu ağırlığı havadaki tepkimelerden falan kazanmış olmalı."

"Hayır, hücre hava boşluğundaydı tabii ki."

"Aman Tanrım." Mutluluktan havaya uçmuştum. "On yedi nanogram... çarpı dokuz çarpı on üzeri on altı... 1,5 megajul!"

Sandalyeme gömüldüm. "Tanrım... yani gerçekten... vay be!"

"Ben de böyle hissettim, evet."

Kütle dönüşümü. Yüce Albert Einstein'ın bir zamanlar dediği gibi: $E = mc^2$. Kütlenin içerisinde inanılmaz miktarda enerji bulunuyordu. Modern bir nükleer santral, bir kilogram uranyumda bulunan enerjiyle koca bir şehrin bir senelik elektriğini sağlayabilirdi. Evet. O kadar. Bir nükleer santralin bir senelik üretimi tek bir kilogram kütleden geliyordu.

Belli ki Astrofaj bu dönüşüm çift taraflı olarak yapabiliyor. Isı enerjisini alıp bir şekilde kütleye dönüştürüyor. Sonra da enerjiyi kullanmak istediğinde, bunu tekrar enerjiye dönüştürüyor – Petrova frekansı ışığı formunda. Bunu da kendisini uzayda ittirmek için kullanıyor. Yani bu, mükemmel bir enerji depolama aracı olmakla kalmıyor, aynı zamanda mükemmel bir uzay gemisi motoru işlevi de görüyor.

Onu birkaç milyar sene kendi başına bıraktığınızda evrim inanılmaz derecede etkili olabiliyor.

Kafamı ovaladım. "Bu çok çılgınca. Iyi anlamda ama. Sizce kendi içinde antimadde mi üretiyor? Ya da onun gibi bir şey?"

"Bilmiyoruz. Ama kesinlikle kütlesi artıyor. Sonra ışığı itici olarak kullandığında da harcadığı enerjiye orantılı miktarda kütle kaybediyor."

"Bu!.. Dimitri, seninle vakit geçirmek istiyorum. Yani – seninle takılabilir miyiz? Sana bira ısmarlarım. Ya da votka. Ne istersen. Kesin bu gemide subay gazinosu falan vardır, değil mi?"

"Hay hay."

"Arkadaş edinmene sevindim," dedi Stratt. "Ama barlarda kutlama yapmaya başlamadan önce daha yapacak çok işin var."

"Benim mi? Ne yapacağım ki?"

"Bir Astrofaj üretme tesis tasarlayıp inşa etmen gerekiyor."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Sonra da ayağa fırladım. "Astrofaj kullanan bir gemi inşa edeceksiniz!"

Hepsi başlarıyla onayladılar.

"Hay canına yandığım ya! Bundan daha tasarruflu bir roket yakıtı yok! Bunun için ne kadarına ihtiyaç – ah! İki milyon kilogram, değil mi? O kadar Astrofaj'ı üretmek ne kadar sürer diye bu yüzden mi sordunuz?

"Evet," dedi Xi. "Yüz bin kilogramlık bir gemiyi Tau Ceti'ye götürmek için iki milyon kilogram Astrofaj'a ihtiyacımız var. Ve sizin sayenizde, Astrofaj'ı nasıl aktif hâle getirip istediğimizde itişinden yararlanabileceğimizi biliyoruz artık."

Yerime oturdum, telefonumu çıkardım ve hesap makinesi uygulamasını açtım. "Bu... çok fazla enerji gerektirir. Yani Dünya'da olduğundan daha fazla enerji. On ile yirmi üç jul arasında. Dünya'daki en büyük nükleer santral yaklaşık sekiz gigavat üretiyor. O kadar enerjiyi üretmek, o santralin iki milyon yılını alır."

"Gereken enerjiyi sağlamak için fikirlerimiz var," dedi Stratt. "Senin görevin üreticiyi tasarlamak. Küçükten başlayıp bir prototip hazırla."

"Tamam, olur," dedim. "Ama buraya gelirkenki 'dünya orduları' turundan çok hoşlandığımı söyleyemem. Eve dönerken yolcu uçağına binebilir miyim? Ekonomi bana uyar."

"Zaten evindesin," dedi Stratt. "Uçuş hangarı boş. Bana nelere –ve kimlere– ihtiyacın olduğunu söyle, ben ayarlarım."

Konferans odasındaki diğerlerine baktım. Xi, Voigt ve Dimitri başlarıyla onayladılar. Evet, bu gerçekti. Hayır, Stratt şaka yapmıyordu.

"Neden?!" diye öğrenmek istedim. "Neden normal biri olamıyorsun, Stratt?! Hızlı bir askeri ulaşım istiyorsan, neden aklı başında insanlar gibi bir hava üssüne yerleşmiyorsun?!"

"Çünkü Astrofaj'ı ürettikten sonra büyük miktarda

Astrofaj'la deneyler yapmaya başlayacağız. Ve yanlışlıkla sadece birkaç kilo Astrofaj'ı aktif hâle getirirsek, bunun sonucunda oluşacak patlama, üretilmiş en büyük nükleer bombadan daha büyük olacak."

"Çar Bombası," dedi Dimitri. "Benim ülkem yaptı. Elli megaton. Bum."

Stratt konuşmaya devam etti. "O yüzden herhangi bir şehri haritadan silmeyeceğimiz için okyanusun ortasındayız."

"Ah," dedim.

"Ve elimizdeki Astrofaj miktarı arttıkça denize daha da açılacağız. Her neyse. Hangar güvertesine git. Marangozlar şu anda orada ofis ve ev inşa ediyor. Beğendiklerini seç ve yerleş."

"Bizim hayatımız bu artık," dedi Dimitri. "Hoş geldin."

ALTINCI BÖLÜM

Pekâlâ, madem öleceğim, o zaman boşuna yaşamamış olmak istiyorum. Astrofaj'ı durdurmak için neler yapılabileceğini çözeceğim. Sonra da bulduğum cevapları Dünya'ya göndereceğim. Ardından da... öleceğim. Burada acısız bir intihar için birçok seçenek mevcut – fazla ilaç almaktan, oksijen seviyesini azaltarak uykuya dalıp ölmeye kadar.

Amma neşeli bir düşünce.

Leziz bir "Gün 4 – Öğün 2" tüpü yiyorum. Sanırım dana eti tadında. Yiyecek artık daha taneli. Hatta içinde bazı iri parçalar bile var. Sanırım ufak bir havuç küpü çiğniyorum şu anda. Yemeğimde farklı dokular hissetmek güzel bir his.

"Biraz daha su!" diyorum.

DadıBot (artık öyle diyorum ona) seri hareketlerle plastik bardağımı alıp yerine dolusunu veriyor. Komik aslında. Üç gün önce tavana monte bu kollar başıma bela olan mekanik bir canavardı benim için. Şimdiyse sadece... oradalar. Hayatımın bir parçası.

Yatakhane, düşünmek için iyi bir yer. En azından artık cesetler de gitti. Laboratuvarda gevşeyecek rahat bir yer yok. Kumanda odasının rahat bir sandalyesi var ama sıkış tıkış ve nereye baksam yanıp sönen ışıklar var. Öte yandan yatakhanede, bir sonraki adımımın ne olacağını düşünürken uzanabileceğim rahat yatağım bulunuyor. Ayrıca yiyecekler de yatak odasından geliyor.

Son birkaç günde bir sürü şeyi hatırladım. Belli ki Kurtuluş Projesi başarılı olmuştu, ne de olsa buradaydım artık, başka bir yıldız sisteminde. Tau Ceti herhalde. Onu Güneş'le karıştırmış olmama şaşmamalı. Tau Ceti bir yıldız olarak Güneş'e fazlasıyla benzer. Aynı spektral tip, renk vs.

Ve buraya neden geldiğimi de biliyorum. "Ah, hey, Dünya sona eriyor. Bunun olmamasını sağla," şeklinde genel bir anlamda da değil. Tam olarak: Astrofaj'ın neden Tau Ceti'yi etkilemediğini öğren.

Söylemesi kolay. Başarması zor. Umarım sonrasında daha fazla şey hatırlarım.

Kafamda milyon soru dönüp duruyor. En önemlilerinden bazıları:

1. Astrofaj hakkında bilgi toplamak için koca bir güneş sistemini nasıl arayacağım?
2. Ne yapmam gerek? Astrofaj yakıtımın bir kısmını Tau Ceti'ye fırlatıp neler olacağını mı gözlemleyeyim?
3. Bu gemiyi nasıl kullanacağım peki?
4. İşe yarar bir şeyler öğrenirsem, Dünya'ya bunu nasıl ileteceğim? Böceklerin bunun bir parçası olduğunu düşünüyorum ama onlara nasıl veri yükleyeceğim? Onlara Dünya'nın yerini nasıl söyleyeceğim? Onları nasıl fırlatacağım?
5. Onca insan varken niye ben bu görevin bir parçasıyım? Evet, Astrofaj hakkında bir sürü şeyi ben keşfettim ama ne olmuş yani? Ben bir biliminsanıyım, astronot değilim ki. Wernher von Braun'u uzaya göndermemişlerdi. Sonuçta benden daha kalifiye insanlar olmalı.

Basit sorulardan başlamaya karar veriyorum. Önce bu geminin elinden neler geldiğini ve onu nasıl kontrol edeceğimi öğ-

renmeliyim. Tayfayı komaya sokmuşlardı. Bunun beynimize etki edeceğini biliyor olmalılar. Bir yerlerde bir tür kullanma kılavuzu olmalı yani.

"Uçuş kılavuzu," diyorum yüksek sesle.

"Gemi bilgileri kumanda odasında bulunabilir," diyor DadıBot.

"Nerede?"

"Gemi bilgileri kumanda odasında bulunabilir."

"Hayır. Gemi bilgilerini kumanda odasının neresinde bulacağım?"

"Gemi bilgileri kumanda odasında bulunabilir."

"Bir hayrını görmedim ya," diyorum.

Kumanda odasına tırmanıp her bir ekranı yakından inceliyorum. Her bir ekranın neyi gösterdiğini kataloglayıp tam olarak ne işlevlere sahip olduklarına dair tahminler yaparak bir saat geçiriyorum. Asıl aradığım şey "Bilgi" ya da "İnsanlığı kurtarmaya mı geldiniz? Daha fazlasını öğrenmek için bu tuşa basın!" gibi bir şey.

Öyle bir şey yok. Ekranları dürtükleyerek geçirdiğim saatlerin sonun elim hâlâ bomboş. Tayfanın beyinleri gemiyi bile nasıl kullanacağını hatırlayamayacak kadar bozulduysa o zaman onların yapacağı bilimden de hayır gelmez diye düşündüler herhalde.

Herhangi bir cihaz panelini istediğim ekrana taşıyabileceğimi öğrendim ama. İstediğim ekranı istediğimle değiştirebilirim. Sol üst köşeye tıkladın mı bir menü açılıyor. İstediğin paneli oradan seçiyorsun.

Bu güzelmiş. Görmek istediklerini istediğin gibi ayarlayabilirsin. Ve pilot koltuğunun tam önünde ekran da en büyükleri.

Daha elle tutulur bir şey denemeye karar veriyorum: Düğmelere basmaya başlayacağım!

Umarım bir "Gemiyi Havaya Uçur" düğmesi koymamışlardır. Bence Stratt böyle bir şeye izin vermemiştir.

Stratt. Acaba şimdi ne yapıyordur? Muhtemelen bir kumanda odasında oturmuş, Papa'ya kahvesini falan getirtiyordur. Gerçekten otoriter bir insan(dı?). Ama Tanrı aşkına, bu geminin inşasının başında onun olmasından memnunum. Hele bir de o gemide ben olduğum için. Detaylara hâkimiyeti ve mükemmeliyetçiliğini hissetmek güzel bir his.

Her neyse, ana ekranda "Bilimsel Enstrümantasyon" panelini açıyorum. Daha önce de uzun uzadıya incelediğim panel bu – şu anda Tau Ceti'nin bir görüntüsünü gösteren panel. Sol üst köşede "Helyoskop" yazıyor. Bunu daha önce fark etmemiştim. Ekranın sol tarafında bir sürü ikon var. Bunlar herhalde diğer cihazlar. Rasgele bir tanesine dokunuyorum.

Tau Ceti ekrandan kayboluyor. Sol üst köşedeki yazıda şimdi "Harici Toplama Ünitesi" yazıyor. Ekranda herhangi bir özelliği olmayan bir dikdörtgen bulunuyor. Sağda solda açıyı değiştirmeye yarayan ya da "pruva tarafını aç" ve "kıç tarafını aç" yazan kontroller var. Peki. Kenara yazayım. Bu bilginin ne işime yarayacağını bilmiyorum. Rasgele başka bir ikona dokunuyorum.

Bu sefer ekrandaki görüntü yerini "Petrovaskop"a bırakıyor. Bu yazı dışında sadece siyah bir ekran, ekranda da bir hata mesajı var: PETROVASKOP, SPİN SÜRÜCÜLERİ AKTİF DURUMDAYKEN KULLANILAMAZ.

"Hmm," diyorum.

Pekâlâ, Petrovaskop da neyin nesi? En iyi tahminim: Astrofaj'ın yaydığı kızılötesi ışığı aramak için ayarlanmış bir teleskop ve/veya kamera. Petrova dalga boyu aracılığıyla Petrova hattını arıyor, o yüzden de adını Petrovaskop koymuşlar ve her şeyin başına "Petrova" koymayı artık bırakmamız lazım.

Dönüş sürücüsü aktifken neden kullanamıyorum onu?

Bir dönüş sürücüsünün nasıl çalıştığını ya da adına neden dönüş sürücüsü dendiğini bilmiyorum ama geminin arka kısmında bir tane dönüş sürücüsü olduğunu ve bunun yakıt

olarak Astrofaj'ı kullandığını biliyorum. Demek ki bu benim motorum. Muhtemelen itiş için, zenginleştirilmiş Astrofaj'ı kullanıyordur.

Ah... bu, şu anda geminin arka kısmından akıl almaz miktarda kızılötesi ışık çıktığı anlamına geliyor. Neredeyse... bir savaş gemisini falan buharlaştıracak kadar. Kesin konuşmak için hesabını yapmam gerek ama – kendimi tutamıyorum, şu anda biraz hesap yapmak istiyorum.

Motorlar saniyede 6 gram Astrofaj tüketiyor. Astrofaj enerjiyi kütle olarak depoluyor. O zaman kısacası dönüş sürücüsü saniyede 6 gramlık kütleyi saf enerjiye çeviriyor ve geminin arkasından dışarı salıyor. Yani asıl işi Astrofaj yapıyor ama olsun.

Sağımdaki ufak bir ekranda "Donatılar" panelini açıyorum. İçinde kullanıma hazır bir sürü tanıdık uygulama mevcut. Bir tanesi de hesap makinesi uygulaması. Uygulamayı kullanarak 6 gramın kütle dönüşüm enerjisini hesaplıyorum... Yüce Tanrım. Bu 540 trilyon jul. Ve gemi her saniye bu kadar enerji yayıyor. Yani 540 trilyon watt. Bu kadar enerjiyi aklım almıyor bile. Güneş'in yüzeyinden çok daha fazla. Gerçekten. Şöyle... Güneş'in yüzeyinde dursanız, tam itiş yapan Meryem Ana'nın arkasında duracağınızda maruz kalacağınızdan çok daha az enerjiye maruz kalırsınız.

Şu anda hız azaltıyorum. Öyle olmalıyım. Plan, Tau Ceti sisteminin ortasında durmak. O yüzden muhtemelen şu anda yıldızı arkama almış durumdayım ve yavaşlıyorum – yolculuğun büyük bir kısmını ışık hızına yakın bir hızda geçirdikten sonra.

Pekâlâ, tüm o ışık enerjisi toz partiküllerine, iyonlara ve benimle Tau Ceti arasında kalan diğer her şeye vuracak. O zavallı partiküller buharlaşacaklar. Bu da geminin arka kısmına kızılötesi ışık yayacak. Motorun yaydığıyla kıyaslandığında çok büyük bir miktar olmaz ama tam olarak o frekanstaki kızılötesini bulmak için ayarlanmış olan Petrovaskop için bu kör edici olur.

O yüzden motor çalıştığı müddetçe Petrovaskop'u kullanmak yok.

Ama var ya. Tau Ceti'nin bir Petrova hattı olup olmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Teorik olarak, Astrofaj'ın enfekte ettiği her yıldızda bir tane olmalı, değil mi? Küçük yaramazların çoğalmak için karbondioksite ihtiyaçları var. Bunu bir yıldızdan alamazlar (yıldızın çekirdeğine gitmedikleri sürece ve Astrofaj'ın bile o sıcaklıklara dayanabileceğini sanmıyorum.)

Bir Petrova hattı görürsem, Tau Ceti'nin her nasılsa diğer her yerde olduğu gibi kontrolden çıkmamış, aktif bir Astrofaj popülasyonu var demektir. Bu hat da karbondioksiti olan bir gezegene gidiyor olacaktır. Belki o atmosferde Astrofaj'ı durduran başka bir kimyasal vardır? Belki gezegenin manyetik alanı, Astrofaj'ın yönünü bulma yetisini bozan tuhaf bir özelliğe sahiptir? Belki gezegenin Astrofaj'ın önünü kesen bir sürü ayı vardır?

Belki Tau Ceti'nin, atmosferinde karbondioksit bulunan hiçbir gezegeni yoktu. Bu hiç hoş olmazdı. Tüm bu yolculuk boşuna yapılmış olurdu ve Dünya'nın da kurtuluş şansı kalmazdı.

Bütün günü spekülasyon yaparak geçirebilirim. Elimde herhangi bir veri olmadan hiçbiri tahminin ötesine geçmez. Ve Petrovaskop olmadan da veri toplamam mümkün değil. En azından istediğim türde verileri.

Dikkatimi Navigasyon ekranına çeviriyorum. Onu kurcalasam mı? Yani – bu gemiyi nasıl uçuracağımı bilmiyorum. Gemi biliyor ama ben bilmiyorum. Yanlış düğmeye basarsam uzayda ölebilirim.

Aslında, bundan daha da kötüsü olur. Tau Ceti'ye saniyede –ekrandaki bilgiyi kontrol ediyorum– 7595 kilometreyle uçuyor olurum. Birkaç gün önce bu hız 11.000'in üzerindeydi. Sürekli 1,5 g'de hızlanmak böyle bir şeydi işte. Ya da "hız kesmek," demem lazım sanırım. Fizik için ikisi de aynı şey. Kısacası, yıldıza göre yavaşlıyorum.

Ekranda üzerinde "Rota" yazan bir düğme var. Bassam bir şey olmaz, değil mi? Meşhur son sözler. Bilgisayar yolculuğun sona erdiğine kanaat getirene kadar beklemeliyim aslında. Ama kendime hâkim olamıyorum.

Düğmeye basıyorum. Ekrana Tau Ceti güneş sistemi geliyor. Tau Ceti merkezde duruyor, üzerinde Yunan alfabesinden tau harfi var.

Haaaa... Meryem Ana amblemindeki küçük t harfi bu işte. "Tau Ceti"nin tau'su. Tamam.

Her neyse, dört gezegensel yörünge, yıldızın etrafındaki ince beyaz üç noktalar olarak görünüyorlar. Gezegenlerin konumları da üzerlerinde hata şeritleri bulunan çemberler olarak görünüyor. Dış gezegenler hakkında süper doğru bilgilere sahip değiliz. Bilim ekipmanlarını çalıştırmayı başarabilirsem, muhtemelen bu gezegenlerin konumları hakkında çok daha iyi bilgilere erişebilirim. O gezegenlere, Dünya'daki astronomlardan on iki ışık yılı daha yakındayım.

Ekranın kenarından doğrudan sistemin içine doğru uzanan sarı bir çizgi var. Üçüncü ve dördüncü gezegenler arasında bir yerden yıldıza doğru dönüyor ve çemberin içine giriyor. Çizginin üzerinde, dört gezegenden çok uzakta sarı bir üçgen bulunuyor. Onun ben olduğundan oldukça eminim. Sarı çizgi de benim rotam. Haritanın üzerinde şu yazıyor:

MOTORUN DURMASINA KALAN VAKİT:
0005:20:39:06

Son basamak saniyede bir azalıyor. Şimdi, buradan birkaç şey öğrendim. Bir, motorun durmasına yaklaşık beş (hemen hemen altı) gün var. İki, sayacın günü gösteren kısmında dört basamak var. Bu da yolculuk en azından bin gün sürdü demek. Üç yıldan fazla bir süre. Işığın bu yolculuğu yapması on iki sene sürüyor, o yüzden benim de çok sürmeli.

Ha, doğru. Görecelik kanunu.

Ne kadar zaman geçtiğine dair herhangi bir fikrim yok. Daha doğrusu, ne kadar zaman tecrübe ettiğime dair herhangi bir fikrim yok. Işık hızına yaklaşan hızlarda seyahat ettiğinizde zaman genişlemesi yaşarsınız. Benim Dünya'yı terk ettiğimden beri tecrübe ettiğim zamandan çok daha fazlası Dünya'da geçmiş olacak.

Görecelik tuhaf ya.

Burada vakit nakit. Ve ne yazık ki ben uyurken Dünya'da en azından on üç sene geçti. Ve Astrofaj problemine şu anda bir çözüm bulsam bile, bu bilginin Dünya'ya ulaşması da en azından on üç sene sürecek. Bu da Dünya'nın Astrofaj meretiyle minimum yirmi altı sene uğraşması gerekecek demek. Bununla başa çıkmak için çeşitli yollar bulduklarını ummaktan başka elimden bir şey gelmez. Ya da en azından hasarı en aza indirgemek için. En azından yirmi altı yıl hayatta kalamayacaklarını düşünseler *Meryem Ana*'yı göndermezlerdi sonuçta, değil mi?

Her halükârda, yolculuğum en azından (benim açımdan) üç sene sürdü. Bizi bu yüzden mi komaya sokmuşlardı? Yolculuk süresince uyanık kalmamızı engelleyen bir sorun mu vardı?

İlk yüzümden aşağı damladığında fark ediyorum gözyaşlarımı. Bizi komaya sokma kararı, iki yakın arkadaşımın ölümüne sebep oldu. Onlarla geçirdiğim tek bir anı bile hatırlamasam da hissettiğim kayıp hissi dayanılmaz. Yakında onlara katılacağım. Eve dönüş yok. Ben de burada öleceğim. Ama onların aksine, ben yapayalnız öleceğim.

Gözlerimi silip başka şeyler düşünmeye çalışıyorum. Türümün hayatı söz konusu.

Haritadaki rotaya bakarak, geminin beni Tau Ceti'nin etrafında, üçüncü ve dördüncü gezegenlerin arasında stabil bir yörüngeye sokacağını söyleyebilirim. Tahmin etmem gerekirse bunun muhtemelen 1 AU olduğunu söyleyebilirim. Dünya'nın Güneş'e uzaklığı. Yıldızdan, güzel, güvenli bir uzaklık. Ta-

mamlanması yaklaşık bir sene süren yavaş bir yörünge. Muhtemelen biraz daha uzun çünkü Tau Ceti, Güneş'ten daha küçük, o yüzden daha az kütlesi var. Daha az kütle de daha az yer çekimi ile daha yavaş bir yörünge periyodu demek.

Pekâlâ, motor durana kadar öldürmem gereken beş günüm var. Bir şeyleri kurcalamak yerine bekleyeceğim. Motor durduğunda, Petrovaskop'u açıp ne var ne yok göreceğim. O zamana kadar da gemi hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğreneceğim.

Yáo ile Ilyukina'yı düşünmemek için elimden ne geliyorsa yapacağım.

Teknik olarak uçak gemisinin ismi *Çin Halk Kurtuluş Ordusu Donanması Gansu* idi. Donanmalarının isminde neden "Ordu" geçtiğini hiçbir zaman öğrenemeyeceğim. Zaten insanlar ona böyle hitap etmeyi bırakıp gemiye *Stratt'in Salı* demeye başladılar. Gemideki denizciler buna itiraz etse de isim tuttu. Karaya çok yaklaşmamaya dikkat ederek Güney Çin Denizi'nde dolanıyorduk.

Bilim dışında başka hiçbir şeyle uğraşmadan musmutlu bir hafta geçirdim.

Ne toplantılar vardı. Ne dikkat dağıtan şeyler. Sadece deneyler ve mühendislik. Kendini bir işe kaptırmanın ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum.

İlk üretim prototipim bir kez daha başarılı olmuştu. Göze çok hitap eden bir şey değildi – sağına soluna çirkin kontrol ekipmanlarının kaynaklandığı 10 metrelik metal bir boru. Ama iş görüyordu. Saatte sadece birkaç mikrogram Astrofaj üretebiliyordu ama konsept başarılıydı.

On iki kişilik bir ekibim vardı – dünyanın dört bir yanından gelen mühendisler. En iyi mühendislerim iki Moğol kardeşti. Stratt beni konferans odasına çağırmak için aradığında, işin başında o ikisini bıraktım.

Stratt'i toplantı odasında tek başına buldum. Her zamanki

gibi masanın üzeri evraklar ve haritalarla kaplıydı. Duvarlarda grafikler ve diyagramlar asılıydı – kimisi yeni, kimisi eskiydi.

Stratt, önünde bir şişe Hollanda cini ve bir viski bardağıyla masanın ucunda oturuyordu. Onu içerken hiç görmemiştim.

"Beni görmek mi istedin?" diye sordum.

Kafasını kaldırdı. Gözlerinin altında torbalar vardı. Uyumamıştı. "Evet. Otursana."

Yanındaki sandalyeye oturdum. "Berbat görünüyorsun. Hayırdır?"

"Bir karar vermem gerek. Kolay bir karar değil."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Bana cin ikram etti. Başımı iki yana salladım. O da kendi bardağını doldurdu. "*Meryem Ana*'nın çok küçük bir mürettebat kamarası olacak – yaklaşık 125 metreküp."

Başımı hafif yana eğdim. "Bir uzay gemisi için oldukça büyük değil mi aslında bu?"

Elini eh dermiş gibi iki yana oynattı. "Soyuz ya da Orion gibi kapsüller için büyük. Ama bir uzay istasyonu için ufacık. Uluslararası Uzay İstasyonu'nun mürettebat kamarasının onda biri büyüklüğünde."

"Peki," dedim. "Sorun nedir?"

"Sorun şu" –bir dosyayı alıp önüme attı– "mürettebat birbirlerinin boğazına sarılacak."

"Ha?" Dosyayı açtım. İçinde daktilodan geçirilmiş bir sürü sayfa vardı. Daha doğrusu, daktilodan geçirilmiş sayfaların taramalarıydı bunlar. Kimileri İngilizce, kimileri Rusçaydı. "Nedir bunlar?"

"Uzay Yarışı zamanında, Sovyetler kısa süreliğine kendilerine hedef olarak Mars'ı seçmişlerdi. Mars'a insan gönderebilirlerse Amerika'nın Ay'a inmiş olması devede kulak kalacaktı."

Dosyayı kapattım. Kiril alfabesi bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama Stratt'in bunu okuyabildiğini tahmin ediyordum. Her zaman hangi dilin kullanıldığını anlayabiliyordu.

Çenesini avucuna dayadı. "1970'lerin teknolojisiyle Mars'a gitmek için Hohmann transfer yörüngesini kullanmaları gerekiyordu, bu da mürettebatın bir gemide sekiz aydan uzun bir süre geçirmesi demekti. Sovyetler de insanları birkaç aylığına sıkış tıkış, izole bir ortama koyarsan ne olacağını görmek için bir deney yaptı."

"Sonra?"

"Yetmiş bir günün sonunda, içerideki adamlar her gün birbirlerine girer olmuştu. Deneyi doksan dördüncü gün sona erdirdiler çünkü deneklerden biri, diğerini kırık bir cam parçasıyla bıçaklamaya çalışmıştı?."

"Mürettebatın kaç kişilik olması planlanıyor?"

"Mevcut plan üç kişilik," dedi.

"Peki," dedim. "Üç astronotu 125 metreküplük bir kamarada dört senelik bir yolculuğa gönderirsek olabileceklerden endişeleniyorsun yani?"

"Sadece birbirleriyle geçinip geçinmeyecekleri değil mesele. Her biri, birkaç sene içinde öleceklerinin bilinciyle yapacak bu yolculuğu. Ve gemide bulunan o birkaç oda, kısa yaşamlarının kalanında onların tüm dünyası olacak. Konuştuğum psikiyatrlar majör depresyonun muhtemel olduğunu söylüyor. İntihar da gerçek bir risk."

"Evet, bu zorlu bir psikoloji," dedim. "Ama elimizden başka ne gelir ki?"

Birbirine zımbalanmış bir deste kâğıdı alıp bana doğru ittirdi. Desteyi alıp başlığını okudum: "Uzun Dönem Primat ve İnsan Koma Hastaları ile Komanın Sonradan Görülen Zararlı Etkileri – Srisuk ve diğerleri."

"Tamam. Buna neden bakıyorum?"

"Bu, Tayland'daki başarısız bir şirket tarafından yapılan bir çalışma." Cin dolu bardağını döndürdü. "Fikirleri, kanser hastalarını kemoterapi tedavileri sırasında yapay komaya sokmaktı. Hasta kemoterapi tedavisini görecek ama bu sürece göğüs germekten kurtulacaktı. Kanseri gerilemeye başladığında

hastaları uyandıracaklardı. Ya da artık tedavinin işe yaramadığını görüp hastayı bakımevine koyma vakti geldiğinde. Her halükârda, hasta acının büyük kısmından kurtulacaktı."

"Bu... kulağa harika bir fikir gibi geliyor," dedim.

Başıyla onayladı. "Ölümcül olmasa öyle. Görünüşe göre, insan vücudunun uzun süre boyunca komada kalmaması gerekiyor. Kemoterapi aylar sürüyor ve sık sık ardından da ekstra kemoterapiye gerek duyuluyor. Primatlar üzerinde çeşitli yapay koma yöntemleri denediler ve primatlar ya koma sırasında öldü ya da komadan çıktıklarında beyinleri lapaya dönmüştü."

"O zaman neden şu anda bunun hakkında konuşuyoruz?"

"Çünkü üzerine daha fazla çalışma yapıldı – bu sefer kronolojik insan koma hastalarının verileri üzerinde. Uzun komaları nispeten zararsız atlatan insanları inceleyip hangi ortak özelliklerinin olduğunu bulmaya çalıştılar. Buldular da."

Eski Rus Uzay Ajansı'nın dokümanları benim için bir gizemdi ama bilimsel makaleler uzun süredir benim alanıma giriyordu. Makaleyi karıştırıp bulgularına göz attım. "Genetik belirteçler?" dedim.

"Evet," dedi. "İnsanlara 'koma direnci' sağlayan bir gen koleksiyonu buldular. Bu ismi koydular bu koleksiyona. Sekanslar, biliminsanlarının daha öncesinde çöp DNA olarak gördüğü yerde bulundular. Ama belli ki çok uzun zaman önce bilinmeyen bir sebepten ötürü evrimle kazandığımız ve hâlâ bazı insanların genetik kodunda bulunan bir şeymiş."

"Bu genlerin koma direncine yol açtığından eminler mi?" diye sordum. "Bağdaşıyorlar, tamam ama sebep onlar mı?"

"Evet, eminler. Bu genler primatlarda da bulundu. Bu her neyse, evrim ağacında çok gerilere kadar uzanıyor. Kış uykusuna yatan, suda yaşayan atalarımıza kadar uzandığına dair spekülasyonlar var. Her halükârda, bu genlere sahip primatlar üzerinde deneyler yaptılar ve bu primatlar uzun komalardan herhangi bir yan etki hissetmeden uyandılar. Her biri."

"Pekâlâ. Nereye varmak istediğini anladım." Makaleyi masaya bıraktım. "Tüm adaylara DNA testi yapın ve koma direnci geni olanları kullanın. Yolculuk sırasında mürettebatı komaya sokun. Dört sene boyunca birbirlerinin boğazlarına sarılmalarına ya da ölümlerini düşünmelerine gerek yok."

Bana doğru bardağını kaldırdı. "Daha da iyisi var. Mürettebatı komaya sokmak, yiyecek durumunu da kolaylaştırıyor. Doğrudan midelerine pompalanan toz hâlinde saklanan, besin değerleri dengeli lapa. Bir tonluk çeşit çeşit öğüne ihtiyaç kalmıyor. Toz ve kapalı bir su arıtma sistemi yeterli."

Gülümsedim. "Hayal etsen ancak bu kadar olurdu. Bilimkurgu romanlarındaki yapay uyku gibi. Peki neden kendini içkiye verip bu kadar endişeleniyorsun?"

"Birkaç engel var," dedi. "Öncelikle, koma hastalarıyla ilgilenmesi için tamamıyla otomatik bir gözetleme ve aksiyon sistemi gelişmemiz gerek. Bu sistem bozulursa herkes ölür. Olay sadece yaşam değerlerini gözlemleyip bir damar yolundan doğru ilaçları vermekten ibaret değil. Hastaları hareket ettirip temizleyebilmeli, yatak yaralarıyla ilgilenebilmeli ve çeşitli damar yolu ve sonda giriş noktalarında oluşabilecek ateş ve enfeksiyonlar gibi ikincil durumları tespit edip bunlarla başa çıkabilmeli. Böyle engeller."

"Tamam da bu, küresel tıp topluluğunun bizim için çözebileceği bir sorun," dedim. "Stratt büyünü kullanıp emir yağdırsana işte."

İçkisinden bir yudum daha aldı. "Asıl sorun bu değil. Asıl sorun şu: Ortalama yedi bin kişiden bir kişi bu genetik sekansa sahip."

Arkama yaslandım. "Hayda."

"Evet. En kalifiye insanları gönderemeyeceğiz. En kalifiye yedi bininci insanı gönderebileceğiz."

"Ortalama olarak en kalifiye üç bin beş yüzüncü insanı," dedim.

Gözlerini devirdi.

"Yine de," dedim. "Dünya nüfusunun yedi binde biri bir milyon insana denk geliyor. Öyle düşün. Bir milyon adaylık bir havuzun olacak. Sana da sadece üç kişi gerekiyor."

"Altı," dedi. "Bir ana mürettebat, bir de yedek mürettebat lazım. Fırlatmadan önceki gün karşıdan karşıya geçerken biri araba altında kaldı diye görevin başarısız olmasına göz yumamayız."

"Tamam, altı olsun."

"Evet. Astronot olma kapasitesinde, Tau Ceti'deki Astrofaj'a ne olduğunu öğrenebilecek bilimsel yeteneklere sahip ve bir intihar görevine çıkmayı kabul eden altı kişi."

"Bir milyon kişi içinden," dedim. "Bir milyon."

Başka bir şey demeyip cininden bir yudum daha aldı.

Boğazımı temizledim. "Yani ya en uygun adayları seçip bir ihtimal birbirlerini öldürmelerine göz yumacaksın ya da daha az yetenekli insanların bakımını yapacak ve henüz geliştirilmemiş tıp teknolojisini seçeceksin."

"Hemen hemen. Her türlü bu korkunç bir risk. Almam gereken en zor karar bu."

"O zaman iyi ki çoktan kararını vermişsin," dedim.

Bir kaşını kaldırdı. "Ha?"

"Evet," dedim. "Birilerinin sana çoktan bildiğin şeyleri özetlemesini istedin sadece. Mürettebatı uyanık bırakırsan psikoz riski konusunda elinden gelen bir şey olmaz. Ama otomatik koma yatağı teknolojisini mükemmelleştirmek için önümüzde yıllar var."

Biraz kaşlarını çatsa da bir şey demedi.

Sesimi alçalttım. "Ayrıca, zaten bu insanlardan ölmelerini istiyoruz. Bir de üzerine dört sene duygusal işkence çekmelerini istemeyelim. Hem bilim hem de etik sana aynı cevabı sunuyor, sen de bunun farkındasın."

Neredeyse gözle görülmeyecek kadar hafif bir şekilde başıyla onayladı. Sonra da cininin kalanını kafasına dikti. "Pekâlâ. Gidebilirsin." Laptopunu kendine çekip bir şeyler yazmaya başladı.

Başka bir şey demeden odadan ayrıldım. Onun ilgilenmesi gereken işleri vardı, benim de öyle.

Anılarımı artık daha rahat bir şekilde hatırlamaya başladım. Hâlâ her şeyi hatırladığım söylenemez ama artık bir şeyler hatırladığımda aydınlanma yaşamıyorum. Şey gibi... "Aa, bak, biliyorum bunu. Zaten hep biliyordum."

Sanırım ben de o koma direnci olan insanlardan biriyim. Benim yerime buraya gönderilmesi gereken çok daha kalifiye insanlardan ziyade neden beni gönderdiklerini açıklıyor bu durum.

Ancak Yáo ve Ilyukina'da da muhtemelen bu genler vardı ve onlar hayatta kalamadılar. Tahminimce medikal robot kusursuz değildi. Robotun müdahale edemediği bir tıbbi durum meydana gelmiş olmalı.

Yoldaşlarımın anısını kafamdan atıyorum.

Sonraki birkaç gün bir sabır testi. Kendimi oyalamak için gemi hakkında başka neler öğrenebileceğime bakıyorum.

Tüm laboratuvarın kataloğunu çıkarıyorum. Bulduğum ilk şeylerden biri, ana masadaki çekmecelerden birindeki dokunmatik ekranlı bilgisayar oluyor. Bunu bulmam harika oldu çünkü içinde bir sürü araştırmayla alakalı ekran var. Kumanda odasındaki ekranlardan farklı bunlar, oradakilerin hepsi gemi ya da cihazlarla alakalı.

Bir sürü matematik ve bilim uygulaması çarpıyor gözüme – bunların çoğu kullanmasını bildiğim ticari uygulamalar. Ama asıl hayat kurtarıcı olan şey kütüphane uygulaması!

Görebildiğim kadarıyla, bu panel bugüne dek yazılmış her bir bilimsel ders kitabını, akla gelebilecek her konuda yayımlanmış her bilimsel makaleyi ve çok ama çok daha fazlasını kapsıyor. Mesela "Kongre Kütüphanesi" isminde bir klasör var ve içinde Amerika Birleşik Devletleri'nde telifi alınmış her şeyin dijital bir kataloğu bulunuyor. Ne yazık ki *Meryem Ana* hakkında herhangi bir kitap yok.

Ve başvuru kitapları. Sonsuz sayıda başvuru kitabı. İsteyip isteyebileceğim hemen her konuda. Herhalde SSD'lerin hafif olduğunu düşünüp neden bilgi konusunda pintilik yapalım ki dediler. Hatta ROM'lara bile bir şeyler yüklemiş olabilirler.

Bana hiçbir şekilde işime yaramayacak şeyler hakkında bile başvuru kitapları vermişler. Ama olsun, olur da sağlıklı bir keçinin ortalama rektal sıcaklığının ne olduğunu bulmam gerekirse bulabileceğimi bilmek güzel bir his! (Cevap 103,4°F/39,7°C bu arada.)

Panelle oynarken başka bir şey daha keşfediyorum: Böcekleri kullanarak Dünya'ya nasıl rapor vereceğimi biliyorum artık.

Bu işi onlar aracılığıyla yapmam gerektiğini biliyordum ama artık ayrıntılarını da biliyorum. Panel, gemideki absürt veri depolama sistemine ek olarak, gemiye bağlı dört küçük harici sürücüyü de gösteriyor: John, Paul, George ve Ringo. Her birinde 5 terabaytlık bir boş disk görünüyor. Bunların böceklerin verisi olduğunu varsaymak çok da uçuk olmaz.

Zamanı geldiğinde onları nasıl fırlatacağım peki? Bunu öğrenmek için kumanda odasına gidiyorum.

Fırlat komutunu bulana kadar Böcekler panelinin birkaç katmanını kurcalamam gerekiyor ama aradığımı buluyorum. Anladığım kadarıyla, sadece üzerinde "Fırlat" yazan bir düğme var. Sanırım yıldızlara göre güzergâhlarını kendileri ayarlıyor ve Dünya'ya öyle dönüyorlar. *Meryem Ana* da buraya gelmek için aynısını yaptı sonuçta, hâliyle bunu nasıl yapacaklarını biliyorlar. Rota seçimi sırasında işin içine insan hatası sokmanın manası yok.

Hazır kumanda odasına gelmişken biraz da Bilimsel Ölçümler ekranını kurcalıyorum. İlk birkaç pencere helyoskopa, Petrovaskop'a ve görünür spektrumda, kızılötesi spektrumda ve diğer bir sürü bantta görebilen bir teleskopa ait.

Görünür ışık teleskopuyla oynuyorum. Eğlenceli aslında. Yıldızlara bakabilirim. Yani bakacak çok bir yer yok zaten de. Tau Ceti'nin gezegenleri bile bulunduğum yerden ufak nokta-

lar olarak görünüyorlar. Yine de kapalı küçük dünyamın dışına bakabilmek güzel bir his.

Ayrıca GDF'ye ayrılmış bir ekran da buldum. Aşağı yukarı beklediğim şeyleri kapsıyor. GDF elbisesine ait bir sürü kontrol var, yani GDF sırasında oluşabilecek herhangi bir sıkıntıda kumanda odasındaki bir operatör elbiseyi kontrol edebilir. Böylece elbiseyi giymiş kişinin bununla uğraşmasına gerek kalmaz. Ayrıca geminin dış gövdesinde karmaşık bir bağlama sistemi bulunuyor. GDF'nin gerçekten önemli olacağını düşünmüşler. Muhtemelen yerel Astrofaj'dan örnek toplamak için.

Varsa tabii.

Tau Ceti'nin bir Petrova hattı varsa, o zaman örnek alınacak Astrofaj da var demektir. Bu durumda ilk adım örnek toplamak olurdu. Ardından laboratuvara inip Dünya'daki Astrofaj'la aralarında bir farklılık var mı diye incelemek gerekirdi. Belki buradaki daha az kuvvetli bir suştu.

Sonraki iki gün kısaca bir sonraki yaşanacak şey konusunda endişelenerek geçiyordu. Ah, ne olacağını biliyorum – yine de endişeleniyorum ama.

Kumanda odasında kıpırdanıp saniyelerin akmasını seyrediyorum.

"Sıfır g'de olacaksın," diyorum. "Düşmeyeceksin. Tehlikede olmayacaksın. Geminin hızlanması duracak. Ama bir sorun olmayacak."

Lunaparklardaki hız trenlerini ya da su kaydıraklarını sevmiyorum. O düşme hissiyatı ödümü patlatıyor. Ve birkaç saniye içinde tam o hissi yaşayacağım çünkü tecrübe ettiğim "yerçekimi" tamamıyla yok olacak.

Saniyeler azalıyor. "Dört... üç... iki..."

"Hadi bakalım," diyorum.

"Bir... sıfır."

Tam vaktinde motor duruyor. Bunca zamandır hissettiğim 1,5 g yok oluyor. Yerçekimi yok artık.

Panikliyorum. Kendimi zihinsel olarak ne kadar hazırlar-

sam hazırlayayım bunun bir faydası olmayacaktı. Dibine kadar panikliyorum.

Çığlıklar atıp havada debeleniyorum. Cenin pozisyonu alıyorum zorla – bu, rahatlatıcı bir pozisyon ve kontrollere ya da ekranlara çarpmamı engelliyor.

Kumanda odasında süzülürken titreyip ürperiyorum. Kendimi sandalyeye bağlamalıydım ama bunu akıl edemedim. Ahmak.

"Düşmüyorum!" diye basıyorum çığlığı. "Düşmüyorum! Bu sadece uzay boşluğu! Her şey yolunda!"

Her şey yolunda değil. Midem ağzımı gelmiş durumda. Kusacağım. Sıfır g'de kusmak iyi bir fikir değil. Yanımda bir poşet yok. Buna hiç de iyi hazırlanmamışım. Kendimi zihinsel olarak ilkel bir korkuya hazırlayabileceğimi düşünerek aptallık ettim.

Tulumumun yakasını açıp kafamı öne eğiyorum. Ucu ucuna denk getiriyorum. "Gün 9 – Öğün 3"ün tamamını gömleğimin içine kusuyorum. Ardından yakayı iyice göğsüme bastırıyorum. Iğrenç ama en azından her yere bulaşmıyor. Kumanda odasında uçuşup boğazıma kaçmasından iyidir.

"Ah Tanrım..." diye inliyorum. "Tanrım... bu..."

Bunu becerebilir miyim? Bu noktadan itibaren tamamen işe yaramazın tekine mi dönüşeceğim? İnsanlık, sırf ben sıfır g'yle başa çıkamadım diye yok mu olacak?

Hayır.

Dişlerimi sıkıyorum. Yumruklarımı sıkıyorum. Kıçımı sıkıyorum. Vücudumda sıkmasını bildiğim her yerimi sıkıyorum. Bu bana bir kontrol hissi sağlıyor. Şiddetli bir şekilde hiçbir şey yapmayarak bir şeyler yapıyorum.

Bitmeyecekmiş gibi gelen bir zamanın ardından panik azalmaya başlıyor. İnsan beyni inanılmaz bir şey. Hemen her şeye alışabiliyor. Ben de şu anda alışıyorum.

Korkunun biraz azalmış olmasının bir yankı etkisi var. Artık giderek daha az korkacağımın farkındayım. Bunu bilmek

de korkunun daha da hızlı bir şekilde ortadan kalkmasına yardımcı oluyor. Çok geçmeden panik gidip geriye sadece korku kalıyor, bir süre sonra da genel bir anksiyeteye dönüşüyor.

Kumanda odasına göz gezdiriyorum ama hiçbir şey doğru gelmiyor gözüme. Hiçbir şey değişmedi ancak artık aşağısı diye bir şey yok. Hâlâ midem bulanıyor. Bir kez daha kusmam gerekirse diye yakamı tutmaya devam ediyorum ama gerek kalmıyor. Mideme sahip çıkıyorum.

Göğsümle tulumumun arasında ezilen ılık kusmuk hissi tiksinç. Üzerimi değiştirmem gerek.

Kendimi laboratuvara açılan kapağa doğru hedefleyip duvarı tekmeliyorum. Aşağı doğru süzülüp laboratuvara giriyorum. Odanın her yeri havada süzülen rasgele alet edevatla dolu. Laboratuvarın kataloğunu çıkarırken her şeyi masanın üzerinde bırakmıştım. Şimdiyse masanın üzerine bıraktıklarım özgürce havada süzülüyor, yaşam destek havalandırmasından gelen hava akımlarıyla dönüp duruyordu.

"Ahmak," dedim kendime. Bunu akıl etmeliydim.

Yatak odasına doğru devam ediyorum. Hâliyle burada da her yerde süzülen çerçöp var. İçlerinde ne olduğunu görmek için depo alanındaki kutuların içini açmıştım. Şimdiyse kutular ve içindekiler bir o yana bir bu yana süzülüyor.

"Temizle beni!" diyorum kollara.

Kollar tınlamıyor.

Soyunup tulumla vücudumdaki iğrenç parçaları temizliyorum. Sünger banyosu alanını birkaç gün önce keşfettim – bir lavabo ve duvardan çıkan süngerler. Sanırım bir duşa ayıracak yer kalmamış. Her neyse, süngerlerle temizleniyorum.

İğrenç, pis kıyafetimi ne yapacağımı bilmiyorum.

"Kirli sepeti?" diyorum.

Kollar uzanıp elimdeki kirli tulumu alıyor. Tavanda bir panel açılıyor ve kollar kirlilerimi orada bir yere koyuyor. Peki orası dolduğunda ne olacak. Kimbilir.

Havada süzülen eşyalar arasında temiz bir tulum bulup gi-

yiyorum. Sıfır g'de giyinmek tuhaf bir deneyim. Daha zor diyemem ama farklı. Bir şekilde yeni tulumumu giyiyorum. Biraz sıkı geliyor. İsim yamasına bakıyorum. 姚 yazıyor. Yáo'nun tulumlarından biri. Neyse, çok sıkmıyor zaten. Bütün günü yatak odasında bir o yana bir bu yana süzülüp kendi tulumlarımdan birini arayarak geçirmek istemiyorum. Burayı sonra düzenlerim.

Şu anda dışarıda ne var ne yok görmek için heyecandan yerimde duramıyorum. Bir düşünsenize yahu! Ben başka bir yıldız sistemini keşfedecek ilk insanım! Ve buradayım!

Yerden güç alıp yukarıdaki kapağa doğru fırlıyor... ve ıskalıyorum. Tavana çarpıyorum. En azından kollarımı yüzüme siper edecek vaktim oluyor. Tavandan sekip yine yere dönüyorum.

"Oy," diye mırıldanıyorum. Bir kez daha, bu sefer biraz daha yavaş deniyorum ve başarılı oluyorum. Laboratuvar boyunca yükselip kumanda odasına çıkıyorum. Yerçekimi olmayınca odadan odaya geçmek çok daha kolay. Midem hâlâ durulmadı ama bunu itiraf etmem gerek: Bu epey eğlenceli.

Kendimi çekerek pilot koltuğuna oturuyor, ardından da süzülüp gitmeyeyim diye kemeri bağlıyorum.

Navigasyon ekranında ANA YOLCULUK TAMAMLANDI yazıyor. Dönüş Sürücüsü ekranında İTİŞ: 0 yazıyor. Ama daha da önemlisi, Petrovaskop ekranında HAZIR yazıyor.

Ellerimi ovalayıp ekrana uzanıyorum. Arayüz oldukça basit. Köşede iki farklı durumu gösteren bir açma kapama düğmesi var: "Görünür" ve "Petrova." Şu anda "Görünür" ayarında. Ekranın kalanı da geminin açısından görünür ışık manzarasını gösteriyor. Normal bir kameraya benziyor. Ekranı kurcalamaya başladığımda hemencecik kamerayı sağa sola çevirebildiğimi, yakınlaştırıp uzaklaştırabildiğimi, döndürebildiğimi vs. anlıyorum.

Tek gördüğüm uzaktaki yıldızlar. Tau Ceti'yi bulana kadar kamerayı gezdirsem iyi olur sanki. Parmağımla sol, sol, sol

yapıyorum... tahmini olarak yıldızın bulunduğu yeri keşfetmek için. Referans alabileceğim bir şey yok çünkü. Ne zaman birkaç kere sola kaydırsam, bir kere de aşağı doğru kaydırıyorum. Zamanla tüm açıları kontrol etmiş olmak için. Sonunda Tau Ceti'yi buluyorum ama olması gerektiği gibi görünmüyor.

Birkaç gün önce helyoskopla baktığımda, herhangi bir yıldıza benziyordu. Şimdiyse etrafında puslu bir ışık halkası olan simsiyah bir çemberi görüyorum. Ânında ne olduğunu anlıyorum.

Petrovaskop oldukça hassas bir cihaz. Petrova dalga boyunun en ufak kırıntısını bile bulmak üzere ince ayarlanmış. Bir yıldız da hemen her dalga boyunda akıl almaz miktarlarda ışık saçar. Güneş'e dürbünle bakmak gibi olur yani. Cihazın kendisini yıldızdan koruması gerek hâliyle. Muhtemelen daima yıldızla sensörleri arasında bulunan metal bir plaka vardır. Ben de o plakaya bakıyorum şu anda.

Güzel tasarım.

Düğmeye uzanıyorum. Vakit geldi. Burada bir Petrova hattı yoksa ne yaparım bilmiyorum. Yani bir şeyler bulmaya çalışırım da. Yine de yolumu kaybetmiş gibi olurum.

Düğmeye basıyorum. Tau Ceti'nin etrafındaki puslu halka yerini koruyor. Bu beklenen bir şey. Bu yıldızın halesi, yani bolca ışık saçıyor demek ve bunların bir kısmı da ister istemez Petrova'nın dalga boyunda olacaktır.

Gözü dönmüş bir şekilde görüntüyü arıyorum. Başta hiçbir şey yok ama sonra görüyorum. Tau Ceti'nin sol alt kısmından çıkagelen koyu kırmızı, güzeller güzeli bir kavis.

Ellerimi çırpıyorum. "Evet!"

Bu şekli başka bir şeyle karıştırmam mümkün değil. Petrova hattı bu! Tau Ceti'nin bir Petrova hattı var! Sandalyemde kıçımı oynatarak dans ediyorum. Sıfır g'de kolay değil ama elimden geleni yapıyorum. İşte şimdi başlıyoruz!

Yapmam gereken o kadar çok deney olacak ki neresinden başlasam bilmiyorum. Öncelikle hattın nereye gittiğini bul-

malıyım. Hâliyle gezegenlerden birine gidiyordur ama hangisine gidiyor ve onu ilginç kılan nedir? Ayrıca Dünya'daki Astrofaj'la aynı mı görmek için yerel Astrofaj'dan örnek de toplamalıyım. Bunu, doğrudan Petrova hattına girip daha sonra bir GDF'de de geminin gövdesine yapışan Astrofajları kazıyarak yapabilirim.

Sırf yapmak istediğim deneyleri sıralamam bir hafta sürer!

Ekranda bir flaş fark ediyorum. Işıktan oluşan ufacık bir flaş.

"Bu nedir?" diyorum. "Yeni bir ipucu mu?"

Flaş bir kez daha yaşanıyor. Kamerayı uzayın o kısmına dikiyorum. Bu flaşlar ne Petrova hattının ne de Tau Ceti'nin yakınında gerçekleşiyor. Belki gezegenlerden ya da bir asteroitten yansıyan bir ışıktır?

Böyle bir şeyin nasıl olabileceğini zihnimde canlandırabiliyorum. Fazlasıyla reflektif bir asteroit, Tau Ceti'den gelen ışığı benim Petrovaskop'ta görebileceğim kadar yansıtıyor olabilir ama kesik kesik geliyor, o yüzden belki asteroit yamuk şekillidir ve dönüyordur, ayrıca–

Flaş, bir ışık kaynağına dönüşüyor. Sanki ışık... "açıldı" şimdi. Sürekli.

Dikkatle ekrana bakıyorum. "Ne... neler oluyor burada?.."

Işık kaynağı daha da parlaklaşıyor. Ânında değil. Zaman içinde, yavaş yavaş. Bir dakika boyunca izliyorum. Artık daha hızlı bir şekilde parlaklaşıyor.

Bu, bana doğru gelen bir obje mi?

Hemencecik aklıma bir hipotez üşüşüyor: Astrofajlar, diğer Astrofajları çekiyor olabilir mi? Belki buradaki Astrofaj'ın bir kısmı motorumun çıkardığı ışığı görmüştür, ki bu onların kullandığı dalga boyundaydı ve şimdi de bana doğru geliyordur. Belki ana göç grubunu böyle buluyorlardır? Yani bu bana doğru gelen ve onları karbondioksitin bulunduğu bir gezegene götüreceğimi düşünen bir Astrofaj kümesi olabilir mi?

İlginç bir teori. Bunu destekleyen herhangi bir kanıt yok gerçi.

Işık istikrarlı bir şekilde parlaklaşıyor, parlaklaşıyor, parlaklaşıyor ve sonra yok oluyor.

"Ha," diyorum. Birkaç dakika bekliyorum ama ışık geri dönmüyor.

"Hmm..." Anomaliyi aklımın bir köşesine not ediyorum. Şimdilik bu konuda yapabileceğim bir şey yok ama. O artık her neyse, şu anda burada değil.

Petrova hattına dönüyorum. Öğrenmek istediğim ilk şey, hattın hangi gezegene gittiği. Sanırım artık gemiyi nasıl kullanacağımı öğrenmenin vakti geldi ama bu da ayrı bir dert.

Kamerayı tekrar Petrova hattına döndürüyorum. Ancak şimdi bir sorun var. Hattın yarısı... yok.

Birkaç dakika önce olduğu gibi Tau Ceti'den çıkıyor ama uzayın alakasız bir noktasında birden yok oluyor.

"Neler oluyor ya?"

Göç yollarını falan mı bozdum acaba? Bunu yapması o kadar kolay olsa, *Meryem Ana* kendi güneş sistemimizde seyahat ederken bunu fark etmez miydik?

Hattın kesildiği noktaya yakınlaşıyorum. Dümdüz bir çizgi. Sanki biri bir X-Acto bıçağını alıp Petrova hattını kesmiş, kalanını da çöpe atmış.

Göç eden dev bir Astrofaj kümesi birden yok olmuş olamaz. Daha basit bir açıklamam var bu durum için: Kamera lensinin üzerinde bir şey var. Uzayda uçan bir çöp. Belki de fazla heyecanlı bir Astrofaj kümesi. Bu ne iyi olurdu. Hemen inceleyebileceğim örneğim olurdu!

Belki görünür ışık görüntüsü kameranın önünde ne olduğunu daha rahat görmemi sağlar. Düğmeye basıyorum.

Ve işte o zaman görüyorum.

Petrova hattını kapatan bir obje var önümde. Gemimin hemen yanında. Olsa olsa birkaç yüz metre ötede. Kabaca üçgen şeklinde ve gövdesinde kalkan duvarını andıran çıkıntılar mevcut.

Evet. Gövde dedim. Bu bir asteroit değil – hatları fazla pü-

rüzsüz bunun için, fazla düz. Bu obje yapılmış. Üretilmiş. İnşa edilmiş. Böylesi şekiller doğada bulunmaz.

Bu bir gemi.

Başka bir gemi.

Bu sistemde benimle birlikte başka bir gemi daha var. O ışık parlamaları – onlar bu geminin motorundan geliyordu. Bu gemi de yakıt olarak Astrofaj kullanıyor. *Meryem Ana* gibi. Ama tasarımı, şekli – daha önce gördüğüm hiçbir uzay aracına benzemiyor. Geminin tamamı devasa, düz yüzeylerden oluşuyor – basınçlı bir araç üretmek için olabilecek en kötü yöntem. Aklı başında kimse bu şekle sahip bir gemi inşa etmez.

En azından Dünya'daki aklı başında kimse.

Gözlerimin önündeki şey karşısında birkaç kez gözlerimi kırpıyorum. Yutkunuyorum.

Bu... bu bir uzaylı gemisi. Uzaylılar tarafından inşa edilmiş. Bir uzay gemisi inşa edecek kadar zeki uzaylılar tarafından.

İnsanlık evrende yalnız değil. Ve ben komşularımızla tanıştım.

"Hassiktir ya!"

YEDİNCİ BÖLÜM

Birden zihnim bin bir düşünceyle doldu: Yalnız değiliz. Bu bir uzaylı. Şu gemi çok acayip, böyle bir geminin mühendisliği nasıl işler? Burada mı yaşıyorlar? Bu, onların yıldızı mı? Uzaylı sınırları içine girip gezegenlerarası bir kazaya mı sebebiyet vereceğim?

"Nefes al," diyorum kendime.

Pekâlâ, adım adım. Ya bu gemi Dünya'dan gelen başka bir gemiyse? Hatırlamadığım bir gemi? İsmimi hatırlamam bile günler aldı sonuçta. Belki Dünya, farklı tasarımlara sahip birden fazla gemi göndermiştir? Garanti olsun diye ya da en azından içlerinden birinin işe yarayacağını umarak? Belki bu geminin adı *Allah Büyüktür* ya da *Vişnu'nun Nimetleri* gibi bir şeydir.

Kumanda odasında etrafıma bakındım. Her şey için bir ekran ve kontrol bulunuyor ancak telsize benzeyen hiçbir şey yok. GDF panelinde bazı telsiz kontrolleri var ancak bunun amacının mürettebattan biri dışarıdayken onunla konuşmak için olduğu gün gibi ortada.

Birden fazla gemi göndermiş olsalar, herhalde birbirimizle konuşabilmemiz için bir telsiz sistemi de eklerlerdi gemiye.

Ayrıca şu gemi... çok inanılmaz.

Radar panelini bulana kadar navigasyon konsolunda geziniyorum. Bunu daha önceden fark etmiştim ama üzerinde çok

durmamıştım. Asteroitlere ya da başka objelerle karşılaşırsam onlarla çarpışmayayım diye var olduğunu tahmin ediyorum.

Birkaç başarısız denemenin ardından radarı açmayı başarıyorum. Ânında diğer gemiyi fark ediyor ve bir alarm ötmeye başlıyor. Tiz gürültü kulaklarımı acıtıyor.

"Hey, hey, hey!" diyorum. Üzerinde "Yakınlık Alarmını Kapat" yazan düğmeyi görene kadar canla başla paneli karıştırıyorum. Basınca gürültü kesiliyor.

Ekranın kalanını gözden geçiriyorum. Burada bir sürü bilgi mevcut, hepsi "BLİP-A" isimli bir pencerenin içerisinde. Herhalde birden fazla obje olsa, birden fazla pencere açılacaktı. Neyse. Okumaya ait rakamlar bulunuyor sadece. İzometrik bir Star Trek taraması gibi işe yarar bir şey yok.

"Hız" sıfır. Tam olarak benim hızımla eşleştiler. Bu bir tesadüf olamaz.

"Mesafe" 217 metre. Bunun, diğer geminin bana en yakın parçasıyla aramda olan mesafe olduğunu varsayıyorum. Ya da belki ortalamadır. Hayır, en yakın parçası olmalı. Bu sistemin olayı çarpışmaları engellemek.

Çarpışmadan bahsetmişken – 217 metre, bir güneş sisteminin boyutu göz önüne alındığında inanılmaz kısa bir mesafe. Bunun bir tesadüf olmasının mümkünatı yok. Bu gemi kendisini ben buradayım diye buraya konumlandırdı.

Başka bir okuma, "Açısal genişlik" 35,44 derece. Pekâlâ, basit bir hesapla bunu çözebilirim.

Ana ekranda Donatılar paneline gelip hesap makinesi uygulamasını açıyorum. 217 metre ötedeki bir şey görüntünün 35,44 derecesini kaplıyor. Radarın 360 derece görebildiğini varsayarsak (görmese uyduruk bir radar olurdu)... bir ark tanjant işlemi yapmak için hesap makinesine bazı sayıları giriyorum ve:

Gemi 139 metre uzunluğunda. Aşağı yukarı.

Başka bir ekranda Astrofaj panelini açıyorum. Ufak harita, *Meryem Ana*'nın sadece 47 metre uzunlukta olduğunu göste-

riyor. Öyle. Uzaylı gemi, benim gemimin üç katı uzunluğunda. Dünya'nın bu kadar büyük bir gemi göndermiş olmasının mümkünatı yok.

Ve geminin şekli. O nasıl şekil öyle? Dikkatimi Petrovaskop'a çeviriyorum (şu anda sadece bir kamera görevi görüyor).

Geminin merkezi elmas şeklinde – bir eşkenar dörtgen. Bir sekizyüzlü de diyebilirim sanırım. Her biri bir üçgenden oluşan sekiz yüzü varmış gibi görünüyor. O kısmı bile benim gemim kadar büyük.

Elmas, üç kalın çubukla (onlara başka ne diyebilirim bilmiyorum) geniş bir trapezoit temele bağlanıyor. Orası geminin kıçı olabilir. Elmasın ön kısmında da dar bir sap (artık terim uydurmaya başladım) var ve sapın üzerinde de ana gemi eksenine paralel bulunan dört düz panel bulunuyor. Güneş paneli olabilirler mi? Sap devam ediyor ve piramit şeklindeki bir burun konisiyle son buluyor. Burun piramidi daha doğrusu.

Dış gövdenin her bir parçası düz. "Çubukların" bile düz yüzleri var.

Kim niye böyle bir şey yapmış ki? Düz paneller kötü bir fikir. Bunu kimin inşa ettiğine dair bir fikrim yok ama herhalde içeride bir tür atmosfere ihtiyaç duyuyorlardır, değil mi? Devasa, düz yüzeyli paneller bu konuda hiç de iyi değil.

Belki bu sadece bir sondadır, gerçek bir gemi değildir. Belki içinde atmosfer yoktur çünkü içinde canlı bir şey yoktur. Bir uzaylı gemisinden ziyade bir uzaylı kalıntısına bakıyorumdur.

Yine de insanlık tarihinin en heyecan verici ânı bu.

Belli ki Astrofaj kullanıyor. Daha öncesinde gördüğüm istikrarlı Petrova frekansı ondan gelmiş. Bizimle aynı itiş teknolojisini kullanıyor olmaları ilginç. Gerçi bunun mümkün olan en iyi enerji depolama yöntemi olduğu göz önüne alınırsa o kadar da şaşırtıcı olmamalı. Avrupalı denizciler, Asyalı denizcilerle ilk kez karşılaştıklarında iki taraf da karşı tarafın yelken kullanmasına şaşırmamıştı.

Ama "niçin" sorusu. Bunu bir türlü cevaplayamıyorum. Gemideki bir varlık (ister bir bilgisayar, ister bir mürettebat olsun) gemimin yanına gelmeye karar vermişti. Benim nerede olduğumu nasıl anlamışlardı?

Herhalde ben onları nasıl gördüysem onlar da beni öyle görmüşlerdi. Motorlarımdan çıkan devasa kızılötesi ışık sayesinde. Ve gemimin kıçı Tau Ceti'ye dönük olduğundan, onlardan yana 540 trilyon wattlık bir feneri onlara doğru tutmuş oluyorum. O sırada bulundukları yere bağlı olarak, Tau Ceti'den bile daha parlak görünmüş olabilirim. En azından Petrova frekansında.

Demek ki Petrova frekansını görebiliyorlar. Ben de öyle.

Üzerinde "Elle Kontrol" yazanı bulana kadar Dönüş Sürücüsü konsolu ekranlarını karıştırdım. O ekranı seçtiğimde, bir uyarı belirdi ekranda:

ELLE 0KONTROL SADECE ACİL DURUMLARDA ÖNERİLİR. ELLE KONTROL MODUNA GİRMEK İSTEDİĞİNİZE EMİN MİSİNİZ?

"Evet" düğmesine bastım.

Başka bir uyarı çıktı karşıma.

İKİNCİ TEYİT: ELLE KONTROL MODUNA GİRMEK İÇİN "E-V-E-T" YAZIN.

Homurdanıp E-V-E-T yazdım.

Panel beni nihayet Elle Kontrol ekranına götürdü. Biraz korkutucuydu. Karmaşık olduğundan değil, çok basit olduğundan asıl.

Şu anda sıfırda duran "Sürücü 1," "Sürücü 2," ve "Sürücü 3" etiketli üç kaydırma butonu bulunuyordu. Her bir kaydırma butonunun üzerinde "10^7 N" yazıyordu. N, "Newton" anlamına geliyor olmalıydı – bir kuvvet birimi. Demek ki üç

sürücüyü de maksimuma çeksem, 30 milyon Newton verecekti bana. Bu, kalkış yapmakta olan bir jumbo jetin motorlarının ürettiği itişin altmış katıydı.

Fen öğretmenleri böyle rasgele bilgilere sahiptir.

Daha başka bir sürü ufak kaydırma butonu bulunuyordu. "Sapma," "Yunuslama," ve "Yatış" etiketli gruplar hâlinde. Oryantasyonunu ayarlamak için geminin yanlarında da ufak dönüş sürücüleri bulunuyor olmalı. Bu paneli kurcalamanın neden kötü bir fikir olabileceğini gözümde canlandırabiliyorum. Tek bir hatayla gemiyi parçalayacak şekilde döndürebilirim.

En azından bu ihtimali de göz önünde bulundurmuşlar. Ekranın ortasında "Tüm Rotasyonları Sıfırla" etiketli bir düğme bulunuyor. Güzel.

Petrovaskop'u tekrar kontrol ediyorum. Blip-A hareket etmemiş. İskele tarafımda ve biraz ileride.

Petrovaskop'u tekrar Petrova frekansı moduna alıyorum ve ekran çoğunlukla kararıyor. Daha önce olduğu gibi arkada Blip-A'nın önünü kestiği Petrova hattını görebiliyorum.

"Bakalım bana söylemek istediğiniz bir şey var mı..." diye mırıldanıyorum. Dönüş sürücüsü 2, geminin tam ortasında. İtişi benim merkezi eksenimde olacak ve umuyorum ki pozisyonumu değiştirmeyecek. Göreceğiz.

Bir saniyeliğine %0,1'lik kuvvete ayarlıyorum, ardından 0'a dönecek.

Bir saniyeliğine, binde bir kuvvette tek bir motoru çalıştığımda bile gemi biraz süzüldü. Radar panelinde Blip-A'nın "Hız" değeri olarak 0,086 m/sn görünüyor. O minicik itiş gemimin saniyede 8 santimetre yol almasına neden oldu.

Ama önemsediğim kısım bu değil. Diğer gemiyi merak ediyorum.

Petrovaskop'u seyrediyorum. Bir ter damlası alnımdan kopup süzülerek uzaklaşıyor. Kalbim göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi atıyor.

Ardından geminin arkası bir saniyeliğine Petrova frekansında aydınlanıyor. Aynı benim yaptığım gibi.

"Vay be!"

Sürücüyü birkaç kere açıp kapatıyorum: üç kısa itiş, bir uzun itiş, bir kısa itiş daha. Vermek istediğim herhangi bir mesaj yok. Sadece bunun karşısında ne yapacaklarını görmek istiyorum.

Bu sefer daha hazırlıklıydılar. Saniyeler içinde diğer gemi aynı şeyi tekrarlıyor.

Nefesim kesiliyor. Ve gülümsüyorum. Ardından yüzümü buruşturuyorum. Sonra tekrar gülümsüyorum. Hazmetmesi zor bir şey bu.

Bu, herhangi bir sondanın vermeyeceği kadar hızlı bir cevaptı. Uzaktan kontrol ediliyor olsaydı kontrolörler hiç olmadı birkaç ışık dakikası uzakta olurlardı – yakınlarda olabilecekleri bir yer yoktu.

O gemide zeki bir yaşam formu bulunuyordu. Hakiki bir uzaylıdan yaklaşık 200 metre uzaktaydım!

Yani... benim gemimin enerjisini de uzaylılar sağlıyordu. Ama bu yeni uzaylılar zekiydi!

Aman Tanrım! Bu yaşanıyordu! İlk Temas! O kişi bendim! Uzaylılarla ilk kez karşılaşan kişi bendim!

Blip-A (şimdilik gemilerine bu ismi takıyorum) kısa süreliğine motorunu çalıştırıyor. Sekansı ezberlemek için dikkat kesiliyorum ama bu sadece tek bir düşük yoğunluklu ışık. Sinyal göndermiyorlar. Manevra yapıyorlar.

Radar paneline göz atıyorum. Gerçekten de *Blip-A* kendisini *Meryem Ana*'nın yanına getiriyor ve 217 metrede pozisyonunu koruyor.

Normal teleskopik kameraları geri getirmek için Bilimsel panelde geziyorum. Petrovaskop'un normal ışık kamerasının amacı doğru yere odaklanmasını ayarlamak. Teleskopun çok daha iyi bir çözünürlüğü ve netliği var. Sanırım heyecandan düzgün düşünemiyorum çünkü bunu ancak şimdi akıl edebildim.

Ana teleskopun görüntüsü çok daha net. Sanırım bu sadece inanılmaz yüksek çözünürlüklü bir kamera sadece çünkü

hâlâ netlik kaybetmeden yakınlaşıp uzaklaşabiliyorum. Şimdi *Blip-A*'yı çok net görebiliyorum.

Geminin dış kabuğu alaca gri ve ten rengi. Örüntü rasgele görünüyor, sanki biri boya karıştırmaya başlamış da bunu yarıda bırakmış gibi.

Ekranın kenarında bir hareket fark ediyorum. Dış kabuğun üzerinde, yamuk şekilli bir obje bir ray üzerinde kayıyor. Tepesinden beş eklemli "kol" bulunan bir sap bu. Her kolun ucunda bir kıskaca benzeyen "eli" bulunuyor.

Geminin dış kabuğundaki raylardan oluşan ağı ancak şimdi fark ediyorum.

Bu bir robot. İçeriden kontrol edilen bir şey. En azından öyle olduğunu varsayıyorum. Küçük bir yeşil adama benzemiyor ve GDF elbisesi giymiş bir uzaylıyla uzaktan yakından alakası yok gibi.

O ikisinin de tam olarak nasıl göründüğüne dair en ufak bir fikrim yok ya.

Neyse, bunun geminin dış kabuğuna bağlı bir robot olduğundan hemen hemen eminim. Dünya'daki uzay istasyonlarında da bunlardan var. GDF yapmadan dışarıdaki işleri halletmenin hoş bir yöntemi.

Robot, *Meryem Ana*'ya en yakın olan noktaya gelene kadar geminin dış yüzeyinde kayıyor. Küçük kıskanç ellerinin birinde silindir bir obje tutuyor. Ölçeğini pek çıkaramıyorum ama robot, gemiye kıyasla minicik. Benim boyutumda, belki biraz daha küçükmüş gibi geliyor ama bu bir tahminden başka bir şey değil bu.

Robot duruyor, gemime doğru uzanıyor ve nazikçe silindiri uzaya salıyor.

Silindir yavaşça bana doğru geliyor. Uçtan uca hafif bir rotasyonu var. Kusursuz değil ama oldukça başarılı bir salınım.

Radar panelini kontrol ediyorum. *Blip-A*'nın hızı sıfır. Şimdi ekranda bir de "Blip-B" var. Saniyede 8,6 santimetre hızla bana doğru yaklaşan ufak silindiri gösteriyor.

İlginç. Bu, az önce selam vermek için motorunu çalıştıran *Meryem Ana*'nın kazandığı hızın aynısı. Bu bir tesadüf olamaz. Bu silindiri yakalamamı istiyorlar ve bunu, benim için ulaşılabilir bir hızda teslim etmek istiyorlar.

"Ne kadar düşüncelisiniz..." diyorum.

Bunlar aklı çalışan uzaylılar.

Bu noktada dost olduklarını varsaymak durumundayım. Yani selam vermek ve beni rahat ettirmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Ayrıca düşmanca tavır sergileseler ne yapabilirim ki? Ölürüm. Ancak bunu yapabilirim. Biliminsanıyım ben, Buck Rogers değil.

Yani, elbette, dönüş sürücülerini onların gemilerine döndürüp tam gaz güç vererek onları buharlaştırabilirim – ama öte yandan? Şimdi böyle şeyler düşünmenin vakti değil.

Hızlıca yaptığım bir hesaplamayla silindirin bana ulaşmasının kırk dakikayı bulacağını öğreniyorum. Bir GDF elbisesi giymek, dışarı çıkmak ve bir uzaylı oyun kurucunun attığı pası yakalayacak ilk insan olmak üzere geminin dışında yerimi almak için bu kadar vaktim var.

Tayfama uzay cenazesi düzenlerken hava kilidi hakkında bir sürü şey öğrenmiştim ve–

Ilyukina bu âna bayılırdı. Şu anda kabinde heyecandan bir o yana bir yana fırlıyor olurdu. Yáo da ifadesiz ve sakin kalırdı ama bakmadığımızı düşündüğü bir anda gülümsemeden edemezdi.

Gözyaşları görüşümü bulandırıyor. Yerçekimi olmadığından gözlerimi kaplıyorlar. Su altında görmeye çalışmaya benziyor bu. Gözlerimi silip yaşları kumanda odasının öteki tarafına doğru atıyorum. Karşı duvara çarpıp dağılıyorlar. Buna ayıracak vaktim yok. Yakalamam gereken bir uzaylı şeyi var.

Koltuğun kemerini açıp hava kilidine doğru süzülüyorum. Zihnim fikirler ve sorularla dolu. Ve arka arkaya çılgın sonuçlara varıyorum. Belki Astrofaj'ı bu zeki uzaylı türü icat etmiştir. Belki uzay gemisi yakıtı "yetiştirmek" için onu özellikle

yaratmışlardır. Nihai güneş enerjisi. Belki Dünya'da neler olduğunu onlara anlattığımda bana bir çözüm verirler.

Belki de gemime binip beynime yumurtalarını bırakırlar. İnsan emin olamıyor.

İç hava kilidi kapağını açıp GDF elbisesini çıkarıyorum. Peki bunu nasıl giyeceğime dair herhangi bir fikrim var mı? Ya da güvenli bir şekilde nasıl kullanacağıma dair?

Orlan-MKS2 GDF elbisesinin krizalit kilidini kapatıp arka kapağını açıyorum. Kemerdeki düğmeye basıp ana gücü aktif hâle getiriyorum. Elbise hemen canlanıyor ve gövde kısmındaki durum panelinde TÜM SİSTEMLER FONKSİYONEL yazıyor – n'oluyor ya? Buradaki her şeyi biliyorum ben.

Muhtemelen bu şeye dair yoğun miktarda eğitim almıştık. Bu elbiseyi, fiziği nasıl biliyorsam öyle biliyorum. Her şey zihnimde ama bunları öğrendiğim zamanı hatırlamıyorum.

Rusların ürettiği elbise tek basınçlı bir araç. Önce üst kısmını, sonra alt kısmını giyip ardından da miğfer ve eldivenler için bir sürü karmaşık şeyi bağladığınız Amerikan modellerinin aksine Orlan serisi, arkasında bir kapağı bulunan bir bebek tulumu gibi. İçine giriyorsunuz, kapağı kapatıyorsunuz, o kadar. Deri değiştiren bir böcek gibi ama tersi yönde.

Elbisenin arkasını açıp içine giriyorum. Burada sıfır g işime epey yarıyor. Elbiseyle normalde olduğundan daha az cebelleşmem gerekiyor. Tuhaf. Bunun önceki seferlerden daha kolay olduğunu biliyorum ama önceki seferlerin hiçbirini hatırlamıyorum. Sanırım koma yüzünden beyin hasarı geçirdim.

Şimdilik yeteri kadar işlevselim. Devam ediyorum.

Kollarımı ve bacaklarımı deliklerine yerleştiriyorum. Orlan'ın içindeyken tulumum beni rahatsız ediyor. Bu elbise içinde özel bir iç çamaşırı giymem gerekiyor aslında. Nasıl göründüğünü bile biliyorum ama tek amacı ısı regülasyonu ve biyo-görüntüleme. Şimdi depo alanında onu arayacak vaktim yok. Silindirle bir randevum var.

Elbisenin içine girdiğime göre, açık kalan arka kapağı ka-

patmak için bacaklarımı hava kilidine dayayıp kendimi duvara yapıştırıyorum. Birkaç inç (santimetre demeliyim aslında. Sonuçta bu, Rus malı) kaldığında, göğsüme monte durum panelinin ışığı yeşile dönüyor. Kalın eldivenli elimle panele uzanıp Otomatik Vakum düğmesine basıyorum.

Elbise, kapağını bir dizi gürültülü klik sesiyle kapatıyor. Son bir "tak" sesiyle dış mühür yerine oturuyor. Durum göstergem yeşil gösteriyor ve yedi saatlik yaşam desteğim var. İç basınç 400 hektopaskal – deniz seviyesindeki Dünya atmosferinin yüzde 40 kadarı. Bu, uzay elbiseleri için normal bir değer.

Tüm süreç sadece beş dakika sürüyor. Dışarı çıkmaya hazırım.

İlginç. Basınç düşürme adımını atladım. Evdeki uzay istasyonlarında, astronotların dışarı çıkmadan önce GDF elbisesi için gereken basınca alışmaları için hava kilidinin içinde saatler geçirmeleri gerekiyor. Benim böyle bir sorunum yok. Belli ki *Meryem Ana*'nın bütünü o yüzde 40 basınçta.

Güzel tasarım. Dünya'nın etrafındaki uzay istasyonlarının tam basınçta olması, bir şey olur da astronotlar çabucak Dünya'ya geri dönmek zorunda kalırsa diye. Ama *Meryem Ana* mürettebatı söz konusu olduğunda... biz nereye gideceğiz ki başka? Düşük basıncı sürekli kullanabiliriz o yüzden. Hem dış kabuğu fazla yormaz hem de çabucak GDF yapmamıza olanak tanır.

Derin bir nefes alıp verdim. Arkamdan bir yerlerden kısık bir vızıltı geliyor ve serin hava sırtımla omuzlarımı dolaşıyor. Klima. İyi geliyor.

Bir tutamacı tutup kendimi döndürdüm. İç hava kilidi kapısını kapatmak için çekiyorum ve ana kolu döndürerek hava boşalma sekansını başlatıyorum. Bir pompa çalışmaya başlıyor. Beklediğimden çok daha gürültülü. Boşa alınmış bir motosiklet gibi çıkıyor sesi. Elimi koldan çekmiyorum. Eski yerine döndürmek sekansı durdurup içerideki hava basıncını

geri getirir. Elbisemin panelinde kırmızıya çalan bir ışık bile görsem kolu eski yerine öyle hızla döndüreceğim ki başım dönecek.

Geçen bir dakikanın ardından pompanın gürültüsü azalıyor. Sonra biraz daha azalıyor. Muhtemelen gürültüsü en baştaki gürültüsünden farklı değil. Ama havanın odayı terk etmesiyle o sesin, zemindeki Velcro blokların üzerinde duran bacaklarım dışında bana ulaşmasının yolu yok.

Pompa nihayet çalışmayı bırakıyor. Elbisenin içindeki pervaneler dışında başka hiçbir ses duymuyorum şimdi. Hava kilidi kontrolleri içerideki hava basıncının sıfır olduğunu gösteriyor ve sarı ışık yeşile dönüyor. Dış kapıyı açabilirim artık.

Kapının mandalını tutuyorum, derken içime kurt düşüyor.

"Ne yapıyorum ben yahu?" diyorum.

Bu iyi bir fikir mi gerçekten? O silindiri o kadar çok istiyorum ki herhangi bir plan yapmadan hareket ediyorum. Bu, canımı tehlikeye atmaya değer mi?

Evet. Bu konuda bir şüphe kırıntısı bile yok.

Tamam ama Dünya'daki diğer herkesin canını tehlikeye atmaya değer mi? Çünkü yanlış bir adım atar ve kendimi öldürürsem, Kurtuluş Projesi başarısız olmuş olacak.

Hmm.

Evet. Yine de değer. Bu uzaylılar neye benziyorlar ya da bana ne söylemek istiyorlar bilmiyorum. Ama ellerinde bilgi olmalı. Bilmemeyi tercih edeceğim bir bilgi bile hiç yoktan iyidir.

Kulpu çevirip kapıyı açıyorum. Uzayın boş karanlığı önümde uzanıyor. Tau Ceti'nin ışığı kapıya vuruyor. Kafamı çıkarıp kendi gözlerimle Tau Ceti'ye bakıyorum. Bu mesafeden, Dünya'dan gördüğümüz Güneş'ten biraz daha az parlak.

Bağlı olduğumdan emin olmak için ipimi bir kere daha kontrol ediyorum, sonra da uzaya adım atıyorum.

Ben bu işte iyiyim.

Bu konuda çok alıştırma yapmış olmalıyım. Belki bir nötr yüzme tankında falan. Ama sanki hayatım boyunca bunu yapmışım gibi rahat hareket ediyorum.

Hava kilidinden çıkıp iplerimden birini dış kabuktaki küpeştelerden birine geçiriyorum. Her an bağlı iki ipiniz olmalı. Ve bunlardan biri her zaman kesinlikle bağlı olmalı. Böylece hiçbir zaman gemiden uzağa süzülme riskiniz olmaz. Orlam-MKS2 muhtemelen üretilmiş en iyi GDF elbisesi ama NASA'nın EMU elbisesi gibi bir SAFER ünitesi yok. En azından bir SAFER ünitesiyle olur da gemiden uzağa süzülürseniz, gemiye dönmek için minimal bir itiş kabiliyetiniz var.

Tüm bu bilgiler bir anda zihnime doluşuyor. Sanırım uzay elbiseleri üzerine bayağı kafa patlatmışım. Belki ben bizim mürettebatın GDF uzmanıydım? Bilmiyorum.

Güneş siperini kaldırıp *Blip-A*'ya doğru bakıyorum. Keşke gemiyi çıplak gözle görebildiğim için gemi hakkında yeni bir şey öğrenebilmiş olsam ama gemi epey uzakta. Meryem Ana'nın teleskopu bana çok daha net gösteriyordu gemiyi. Yine de... bir uzaylı gemisine doğrudan bakıyor olmak gibisi yok.

Silindir gözüme çarpıyor. Arada sırada uzayda sakince dönen silindirin küt uçları Tau ışığını yansıtıyor.

Bu arada "Tau ışığı" kelimesini türetmeye karar verdim. Tau Ceti'nin yaydığı ışık. "Güneş ışığı" diyemeyiz sonuçta. Tau Ceti, Güneş değil. O yüzden... Tau ışığı.

Silindirin gemiye varmasına hâlâ bir yirmi dakika var. Nereye denk geleceğini hesaplayabilmek için bir süre silindiri seyrediyorum. Radar istasyonunda oturan bir mürettebat arkadaşım olsaydı güzel olurdu.

Bir tanecik bile mürettebat arkadaşım olsaydı güzel olurdu.

Beş dakika sonra, silindirin aşağı yukarı nereye isabet edeceğine dair iyi bir fikir sahibiyim. Hemen hemen geminin tam ortasına doğru süzülüyor. Uzaylıların hedefleyebileceği en iyi yerlerden biri.

Geminin dış kabuğu üzerinde hareket ediyorum. *Meryem Ana* epey büyük. Benim hava basıncına sahip ufak alanım geminin uzunluğunun sadece yarısına tekabül ediyor ve geminin kıç tarafı da geri kalanının üç katı genişliğinde. Herhalde artık kıçın büyük kısmı boşalmıştır. Buraya yaptığım tek yönlü yolcuğum için ağzına kadar Astrofaj'la doluydu.

Dış kabuk, GDF'lerde iplerimizi bağlayabileceğimiz küpeşte ve mandallarla dolu. İp ip, küpeşte küpeşte, geminin orta kısmına gidiyorum.

Kalın bir halkanın üzerinden geçmem gerekiyor. Geminin mürettebat kompartımanı kısmının çevresinde bu halka. 2 fit vardır. Ne işe yaradığını bilmiyorum ama epey ağır olmalı. Mesele uzay gemisi tasarımıysa kütle her şeydir, o yüzden bu halka önemli bir şey olmalı. Ne işe yaradığını sonra düşünürüm.

Dış kabuğun hemen hemen orta kısmına gelene kadar bağlama noktalarına kendimi bağlaya bağlaya devam ediyorum. Silindir amansızca yaklaşıyor. Silindiri karşılamak için pozisyonumu ayarlıyorum. Bitmeyecekmiş gibi gelen uzun bir bekleyişin ardından silindir neredeyse yakalayabileceğim kadar yaklaşmış durumda.

Bekliyorum. Aceleci davranmanın âlemi yok. Yakalamak için erken hamle yaparsam yanlışlıkla silindire vurabilir, güzergâhını değiştirip uzaya doğru uçmasına neden olabilirim. O zaman silindiri yakalamam imkânsızlaşır. Uzaylıların önünde kendimi aptal durumuna düşürmek istemem.

Çünkü şu anda şüphesiz beni seyrediyorlardır. Muhtemelen uzuvlarımı sayıyor, cüssemi not ediyor, beni yemeye önce hangi parçamdan başlayacaklarına karar vermeye çalışıyorlardır falan.

Silindirin daha da yaklaşmasına müsaade ediyorum. Saatte bir milden daha yavaş bir hızla ilerliyor. Pek de hızlı bir pas sayılmaz.

Artık yaklaştığından şimdi silindirin boyutunu hesaplayabiliyorum göz kararı. Hiç de büyük değil. Bir kahve kutusu

büyüklüğünde ve şeklinde. Sağında solunda rasgele daha koyu beneklerin bulduğu, mat bir gri renkte. *Blip-A*'nın gövdesine benziyor aslında. Rengi farklı ama aynı benekliliğe sahip. Belki bir tür tarzdır bu. Bu sezon rasgele benekler "revaçtadır" falan.

Silindir kucağıma süzülüyor ve iki elimle kavrıyorum.

Beklediğimden daha az kütlesi var. Muhtemelen içi boş. Bir kutu bu. İçinde benim görmemi istedikleri bir şey var.

Silindiri bir kolumun altına alıp diğeriyle de iplerle ilgileniyorum. Sabırsızca hava kilidine gidiyorum. Aptallık ediyorum aslında. Acele etmemin gereği yok ve bu ciddi biçimde hayatımı tehlikeye sokuyor. Bir hata yapsam uzaya uçacağım. Ama bekleyemiyorum işte.

Gemiye giriyorum, hava kilidinin basıncını geri getiriyorum ve ganimetimle birlikte kumanda odasına süzülüyorum. Bir yandan Orlan elbisesini açarken bir yandan da silindir üzerine ne tür testler yapacağımı düşünüyorum. Üzerinde çalışmak için koca bir laboratuvarım var!

Ânında kokuyu alıyorum. Boğulup öksürüyorum. Silindir kötü!

Hayır, kötü değil. Ama kötü kokuyor. Zar zor nefes alıyorum. Kimyasal koku tanıdık. Ne kokusu bu? Kedi sidiği?

Amonyak. Amonyak kokusu bu.

"Tamam," diyorum nefes nefese. "Tamam. Düşün."

İlk aklıma gelen elbiseyi tekrar kapatmak. Ama bu da içeriye çoktan sızmış az miktarda amonyakla kendimi aynı yere kapatmak olur. Silindirin içindeki havanın, geminin içindeki çok daha yüksek miktardaki havaya karışmasına izin vermek daha mantıklı.

Amonyak zehirli değildir – en azından az miktarda olduğunda. Ve nefes alabiliyor olmam, az miktarda olduğunun kanıtı. Aksi olsaydı şimdi ciğerlerimde kimyasal yanıklar oluşmuş, ben de ya çoktan bilincimi kaybetmiş ya da ölmüş olurdum.

Mevcut durumda, sadece kötü kokuyor. Kötü kokuya dayanabilirim.

Silindir kumanda odasının ortasında süzülürken ben de elbisenin arkasından dışarı çıkıyorum. Şimdi neyle karşılaşacağımı bildiğimden amonyak sorun değil. Küçük bir odada bolca Windex kullanmaktan fazlası değil. Rahatsız edici ama tehlikesiz.

Silindiri tutuyorum – ve yanıyor!

Ciyaklayıp ellerimi çekiyorum. Bir süre ellerime üfleyip yanık var mı diye kontrol ediyorum. Çok bir şey yok. Fırın gibi sıcak değil. Ama sıcak yine de.

Silindiri çıplak elle tutmak aptalcaydı. Mantıksızdı. Daha önce de elimde tuttuğum için şimdi de tutabileceğimi sandım. Ama daha öncesinde ellerimi koruyan fazlasıyla kalın eldivenlerim vardı.

"Yaramaz uzaylı silindiri seni," dedim silindire. "Cezalısın."

Elimi yenin içine çekip yeni elime sardım. Şimdi korunaklı olan yumruğumla silindiri hava kilidine doğru ittirdim. Hava kilidine girdiğinde de kapıyı kapattım.

Şimdilik onu rahat bırakacağım. Eninde sonunda oda sıcaklığına soğuyacak. Bu sırada gemimde kafasına göre gezinmesini istemiyorum. Hava kilidinde biraz sıcak diye zarar görecek bir şey olduğunu sanmıyorum.

Silindir ne kadar sıcaktı?

Silindiri (aptal gibi) iki elimle kısacık bir an tuttum sadece. Kendi tepki sürem, ellerimin yanmasını engellemeye yetmişti. Yani yüksek ihtimal 100 santigrat derecenin altındaydı sıcaklığı.

Ellerimi birkaç kez açıp kapatıyorum. Artık acımıyorlar ama acının kalıntılarını hissedebiliyorum.

"O ısı nereden geldi peki?" diye mırıldandım.

Silindir rahat kırk dakika uzaydaydı. O süre zarfında karacisim ışıması aracılığıyla ısı yayması gerekirdi. Sıcak değil,

soğuk olmalıydı. Tau Ceti'den yaklaşık 1 AU uzaktayım ve Tau Ceti'nin aydınlatma gücü Güneş'inkinin yarısı. Yani Tau ışığının silindiri bu kadar ısıtmış olabileceğini sanmıyorum. Özellikle de karacisim ışımasının onu soğutabileceğinden çok daha yüksek miktarda ısıtabileceğini.

Demek ki ya içinde bir ısıtıcı var ya da yolculuğuna başladığında aşırı derecede sıcaktı. Yakında öğreneceğim bakalım. Çok ağır değil, o yüzden muhtemelen incecik. İçinde bir ısı kaynağı yoksa buradaki hava onu çabucak soğutacaktır.

Oda hâlâ amonyak kokuyor. Öf.

Laboratuvara doğru süzülüyorum. Nereden başlasam bilmiyorum. Yapmak istediğim o kadar çok şey var ki. Belki silindirin hangi materyalden yapıldığını öğrenerek başlamalıyım? *Blip-A*'nın mürettebatı için zararsız olan bir şey benim için inanılmaz derecede zehirli olabilir ve ikimiz de bunu bilemeyiz.

Belki radyasyon yayıyor mu diye kontrol etmeliyim.

Kapaktan aşağı, laboratuvara süzülüyorum ve dengemi sağlamak için elimi uzatıyorum. Şu sıfır g meselesini çözmeye başladım. Sanırım kimi insanların sıfır g'ye rahatlıkla ayak uydururken kimilerinin de büyük zorluk çektiğine dair bir astronot belgeseli izlemiştim. Görünüşe göre ben şanslı olanlardanım.

"Şanslı" kelimesini burada geniş bir anlamda kullanıyorum. Şu anda bir intihar görevindeyim. Yani... öyle işte.

Laboratuvarın kendisi bir gizem. Bir süredir öyle. Yerçekimi olacağı göz önüne alınarak tasarlandığı her hâlinden belli. Masaları, sandalyeleri, test tüpü tepsisi vesaire var. Yerçekimsiz bir ortamda olmasını bekleyeceğiniz hiçbir şey yok. Ne duvarlarda Velcro var ne de her açıda bulunan bilgisayar ekranları. Alan etkili bir biçimde kullanılmamış. Her şey "zemin" olmasını gerektiriyor.

Gemi çok rahat bir şekilde hızlanabilir. Uzun süreliğine de. Muhtemelen birkaç sene boyunca beni 1,5 g'de tuttu. Ama sırf

laboratuvarda yerçekimi olsun diye motorları açıp uzayda daire çizmemi beklemiyorlardır herhalde, değil mi?

Laboratuvar ekipmanlarına bir bir bakıp zihnimi rahatlatmaya çalışıyorum. Bunun bir sebebi olmalı. Ve bu anılarımda bir yerlerde gömülü. İşin püf noktasını öğrenmek istediğim şey hakkında düşünmek ama bu konuda kendimi çok zorlamamak. Uykuya dalmak gibi. Üstüne çok düşünürseniz uyuyamazsınız.

Onlarca teknoloji harikası ekipman. Ekipmanlara göz gezdirirken zihnimi salıyorum...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cenevre'ye vardığımızda, hangi günde olduğumuzu falan karıştırmaya başlamıştım.

Astrofaj üreticisinin bilgisayar modellemeleri, gerçek dünyadaki performansla birbirini tutmuyordu. Gerçi şimdiye dek neredeyse altı gram Astrofaj üretmeyi başarmıştım. Mesele şuydu ki uçak gemisinin reaktörü tepkimeyi hızlandırmak için gerekli ısıyı üretemiyordu. Stratt sürekli bunun için yeterli bir ısı kaynağı getireceklerine dair üstü kapalı sözler veriyordu ama şimdiye dek bu konuda bir gelişme olmamıştı.

Lüks özel jet iniş yaparken bile bilgisayarımda çalışmaya devam ettim. İşe ara vermem için Stratt'in beni dürtmesi gerekti.

Üç saat sonra bir konferans odasında oturuyorduk.

İlle de bir konferans odası. Hayatım şu son zamanlarda bir dizi konferans odasından oluşuyordu. En azından bu seferkisi biraz daha hoştu. Kaliteli ahşap duvar kaplama ve şık bir maun masa. Hakikaten güzel odaydı.

Stratt'le ben konuşmadık. Ben ısı transferi oranı emsalleri üzerine çalışırken o da laptopunda artık her ne iş yapıyorsa onunla uğraşıyordu. Zaten yeteri kadar beraber zaman geçiriyorduk.

Nihayet asık suratlı bir kadın odaya girip Stratt'in karşısına oturdu.

"Benimle görüştüğünüz için teşekkürler, Bayan Stratt," dedi Norveçli aksanıyla.

"Teşekkür etmenize gerek yok, Doktor Lokken," dedi Stratt. "Buraya iradem dışında geldim."

Laptoptan kafamı kaldırdım. "Öyle mi? Bu toplantıyı sen ayarladın sanıyordum."

Stratt gözlerini Norveçli kadından ayırmadı. "Ben ayarladım çünkü altı farklı dünya lideri telefon edip bunu ayarlamam için başımın etini yedi. Ben de sonunda pes ettim."

"Peki siz?.." diye sordu Lokken bana.

"Ryland Grace."

Ciddi manada geriledi kadın. "Şu Ryland Grace mi? 'Bazlı Varsayımların Analizi ve Evrim Modellemelerinin Beklentilerinin Rekalibrasyonu'nun yazarı?"

"Evet, bununla bir sorununuz mu var?" dedim.

Stratt yarım ağızla gülümsedi. "Ünlüsün."

"Kötü bir ün," dedi Lokken. "Bu adamın çocukça makalesi bilimsel topluluğun yüzüne atılmış bir tokattır. Bu adam sizin için mi çalışıyor? Absürt. Uzaylı yaşamı hakkında tüm varsayımları haksız çıktı."

Surat astım. "Hey. Benim iddiam yaşamın evrimleşmesi için suya ihtiyaç duymadığı üzerine. Sırf su kullanan yaşam bulduk diye haksız çıkmış değilim."

"Tabii ki haksız çıktın. Bağımsız bir şekilde evrimleşmiş iki ayrı yaşam formunun suya ihtiyaç duyuyor olması–"

"Bağımsız olarak mı?!" diye homurdandım. "Sen aklını mı kaçırdın? Mitokondri kadar karmaşık bir şeyin iki farklı seferde birebir aynı evrimleşeceğine gerçekten inanabiliyor musun? Bunun bir panspermi durumu olduğu ortada."

Can sıkan bir sinekmişçesine söylediklerimi eliyle bir kenara itti. "Astrofaj mitokondrisi, Dünya mitokondrisinden oldukça farklı."

"Yüzde doksan sekiz aynılar!"

"Öhöm," dedi Stratt. "Ne konuda kavga ettiğinizi anlamış değilim ancak işimize–"

Lokken'ı işaret ettim. "Bu aptal, Astrofaj'ın bağımsız bir şekilde evrildiğini düşünüyor ama Astrofaj'la Dünya yaşamının akraba olduğunu gözü olan görür!"

"Bu çok ilgi çekici fakat–"

Lokken masaya vurdu. "Ortak bir ata nasıl uzaya çıkmış olabilir?"

"Astrofaj nasıl yapıyorsa öyle!"

Bana doğru eğildi. "O zaman neden uzaylı yaşamı şimdiye dek görmedik?"

Ben de ona doğru eğildim. "Hiçbir fikrim yok. Belki de tek seferlik bir şeydi."

"Mitokondrideki farkı nasıl açıklıyorsun?"

"Dört milyar yıllık ayrı evrim."

"Yeter," dedi Stratt sakince. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum... bir tür bilimsel sidik yarışı mı? Buraya bunun için gelmedik. Doktor Grace, Doktor Lokken, lütfen yerinize oturun."

Sandalyeme çöküp kollarımı kavuşturdum. Lokken da oturdu.

Stratt bir kalemle oynuyordu. "Doktor Lokken, benim başımın etini yemeleri için hükümetlerin başının etini yediniz. Israrla. Günbegün. Kurtuluş Projesi'ne dahil olmak istediğinizi biliyorum ama bunun uluslararası bir karmaşaya dönüşmesine müsaade etmeyeceğim. Büyük projelerde sık sık yaşanan siyasete ve krallık inşa etmeceye ayıracak vaktimiz yok."

"Ben de burada olmaktan mutlu değilim," dedi Lokken. "Sizin için ne kadar sıkıntıysa benim için de öyle ama buradayım çünkü size *Meryem Ana*'daki kritik bir tasarım kusurunu anlatmanın tek yolu buydu."

Stratt iç geçirdi. "O öncül tasarımları genel geribildirim almak için göndermiştik. Cenevre'ye insanların ayaklarına çağırılmak için değil."

"O zaman bunu da 'genel geribildirim' olarak görün."

"E-posta da atabilirdiniz."

"O zaman e-postamı silerdiniz. Beni dinlemelisiniz, Stratt. Bu çok önemli."

Stratt elindeki kalemi birkaç kere çevirdi. "Geldim işte. Buyurun."

Lokken boğazını temizledi. "Yanlışsam düzeltin ama *Meryem Ana*'nın tüm amacı bir laboratuvar görevi görmek. Tau Ceti'ye gidip neden o yıldızın –neden sadece o yıldızın– Astrofaj'a bağışıklığı olduğunu öğrenmek."

"Doğru."

Lokken başıyla onayladı. "O zaman gemideki laboratuvarın aynı zamanda geminin en önemli parçası olduğuna da hemfikir misiniz?"

"Evet," dedi Stratt. "Laboratuvarsız görevin bir anlamı yok."

"O zaman ciddi bir sorunumuz var." Lokken çantasından birkaç kâğıt çıkardı. "Gemide olmasını isteyeceğiniz laboratuvar ekipmanlarının olduğu bir listem var. Spektrometreler, DNA sekanslayıcılar, mikroskoplar, kimya laboratuvarı camları–"

"Listenin farkındayım," dedi Stratt. "O listeyi onaylayan kişi benim."

Lokken kâğıtları masanın üzerine bıraktı. "Bunların çoğu sıfır g'de çalışmayacak."

Stratt gözlerini devirdi. "Bunu da düşündük tabii ki. Dünyanın dört bir yanındaki şirketler şu anda bu bahsi geçen ekipmanların sıfır g'de çalışacak versiyonları üzerinde çalışıyor."

Lokken başını iki yana salladı. "Elektron mikroskoplarının yapımı için ne kadar araştırma ve geliştirme gerektiğini biliyor musunuz? Gaz kromatografları için? Listedeki diğer tüm ekipmanlar için? Başarısızlık üzerine başarısızlığın beraberinde getirdiği bilimsel gelişmelerden oluşan bir asır. Bunların daha ilk denemede sıfır g'de çalışacağına inanmak istiyorsunuz."

"Yapay yerçekimini icat etmediğiniz sürece, başka ne yapabilirim bilmiyorum."

"Yapay yerçekimini icat ettik zaten," diye ısrar etti Lokken. "Uzun zaman önce."

"Santrfüjden bahsediyor," dedim.

"Biliyorum santrfüjden bahsettiğini," dedi Stratt. "Sen ne dersin?"

"Daha önce düşünmemiştim. Sanırım... işe yarayabilir..."

Stratt başını iki yana salladı. "Hayır. Bu yeterli değil. İşleri karmaşıklaştırmamalıyız. Mümkün olduğu kadar basit tutmalıyız. Büyük, tek parça bir gemi, minimal hareket eden parça. Ne kadar çok komplikasyon olursa, o kadar arıza riskine gireriz."

"Bu riske değer," dedi Lokken.

"Bunun işe yaraması için *Meryem Ana*'ya devasa bir denge ağırlığı eklememiz gerekir." Stratt dudaklarını büzdü. "Üzgünüm fakat şu anki kütle sınırı için gerekli olan Astrofaj'ı üretecek enerjiyi zor bulduk. Bunu kafamıza göre iki katına çıkaramayız."

"Bir dakika. Tüm yakıtı üretecek enerjiyi bulduk mu? Bu ne ara oldu–?" dedim.

"Kütle eklemenize gerek yok," dedi Lokken. Çantasından başka bir kâğıt daha çıkardı ve masanın üzerine vurdu. "Şimdiki tasarımı alıp mürettebat kompartımanıyla yakıt tanklarının arasından ikiye bölerseniz, iki parçanın bir santrfüj için yeterli kütle oranı olacak."

Stratt diyagrama baktı. "Tüm yakıtı tek bir yana koyuyorsunuz. Bu iki milyon kilogram."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Yakıt tükenmiş olacak."

İkisi de bana baktı.

"Bu bir intihar görevi," dedim. "Mürettebat Tau Ceti'ye vardığında yaktı tükenmiş olacak. Lokken'ın seçtiği ayırma noktası sayesinde geminin kıç kısmı ön kısmının üç katı ağırlıkta olacak. Bu bir santrfüj için iyi bir kütle oranı. İşe yarayabilir."

"Teşekkürler," dedi Lokken.

"Bir gemiyi nasıl ortadan ikiye bölebiliriz ki?" diye sordu Stratt. "Bir gemi nasıl bir santrfüje dönüşür."

Lokken kâğıdın arkasını çevirdi ve ortaya geminin iki yarısı arasındaki bir kablo kaplamasını gösteren detaylı bir görsel çıktı. "Mürettebat kompartımanıyla geminin kalanı arasında Zylon kablolardan oluşan makaralar bulunacak. Yüz metrelik bir ayrımla bir g yerçekimi yaratabiliriz."

Stratt çenesini çimdikledi. Yoksa birisi bir konuda onun aklını çelmeyi başarmış mıydı?

"Karmaşıklıktan hoşlanmıyorum..." dedi. "Risk hoşuma gitmiyor."

"Bu karmaşıklığı ve riski ortadan kaldırıyor," dedi Lokken. "Gemi, mürettebat, Astrofaj... bunların hepsi laboratuvar ekipmanları için yaşam destek ünitesi niteliğinde. Sizin de güvenilir ekipmanlara ihtiyacınız var. Yıllardır kullanımda olan, milyonlarca mesai saati boyunca kullanılmış ekipmanlara. O sistemlerin akla hayale gelebilecek tüm aksaklıkları giderildi. Bir g yerçekimi yaratabilirseniz –mükemmelleştirildikleri ortamı sağlamak için– o zaman tüm bu güvenirlik emrinize amade."

"Hmm," dedi Stratt. "Grace? Ne düşünüyorsun?"

"Ben... bence bu iyi bir fikir."

"Gerçekten mi?"

"Evet," dedim. "Yani, her halükârda gemiyi dört sene boyunca bir buçuk g'de sürekli hızlanmaya dayanacak kadar sağlam inşa etmemiz gerekiyor. Epey sağlam olacak yani."

Stratt, Lokken'ın diyagramını daha uzun inceledi. "Bu, mürettebat kamarasındaki yapay yerçekimini baş aşağı yapmaz mı?"

Haklıydı da. *Meryem Ana*, "aşağı"sı her zaman "motorlara doğru" olacak şekilde tasarlanmıştı. Gemi hızlandıkça mürettebat "aşağı" zemine doğru ittirilirdi. Ama bir santrfüjün içindeyken "aşağı" her zaman "rotasyon merkezinden uzağa" olurdu. Yani tayfa geminin burnuna doğru ittirilirdi.

"Evet, bu bir sorun olur." Lokken diyagramı işaret etti. Kablolar doğrudan mürettebat kompartımanına bağlanmıyor-

du. Kompartımanın iki yanındaki iki büyük diske bağlanıyorlardı. "Kablolar bu büyük mafsala bağlanıyor. Geminin ön kısmı bütünüyle 180 derece dönebilir. Böylece santrfüj moduna girdiklerinde burun, geminin kalanına doğru içe dönmüş olacak. Mürettebat kompartımanın içinde, yerçekiminin kuvveti burunun aksi yönde olacak – motorlar itiş modunda olduğu zamanki gibi."

Stratt bunu düşündü. "Bu epey karmaşık bir sistem ve gemiyi iki parçaya ayırıyor olacaksınız. Bunun gerçekten daha az riskli olduğuna inanıyor musunuz?"

"Yeni, yetersiz teste tabi tutulmuş ekipmanları kullanmaktan daha az riskli. Güven bana, kariyerimin büyük kısmını duyarlı ekipmanlar kullanarak geçirdim," dedim. "İdeal koşullarda bile huysuz ve narin olurlar."

Stratt kalemini alıp birkaç kere kalemle masaya vurdu. "Tamam. Bunu yapacağız."

Lokken gülümsedi. "Harika. Bir makale yazıp BM'ye göndereceğim. Bir komite oluşturup–"

"Hayır, biz yapacağız dedim." Stratt ayağa kalktı. "Siz de artık bizimlesiniz, Doktor Lokken. Çantanızı hazırlayıp bizimle Genève Aéroport'ta buluşun. Terminal 3, Stratt isimli özel uçak."

"Ne? Ben ESA için çalışıyorum. Öylece–"

"Hiç uğraşma derim," dedim. "Patronunu ya da patronunun patronunu falan arayıp senin ekibe katılmanı sağlayacak. İşe alındın."

"Ben... Ben bunu bizzat tasarlamaya gönüllü olmamıştım," diye karşı çıktı Lokken. "Sadece size kritik bir–"

"Buna gönüllü olduğunuzu söylemedim," dedi Stratt. "Bu kesinlikle gönüllü bir iş değil."

"Size çalışmam için beni zorlayamazsınız."

Ama Stratt çoktan kapıdan çıkıyordu. "Ya bir saate bizimle havaalanında buluşursunuz ya da İsveç Jandarması sizi iki saate oraya sürükleyerek getirir. Sizin seçiminiz."

Lokken apışıp kalmış vaziyette kapıya dikmişti gözlerini, sonra da bana baktı.

"İnsan alışıyor," dedim.

Gemi bir santrfüj! Şimdi hatırladım her şeyi!

Bu yüzden "Kablo Kaplaması" isminde gizemli bir alan var gemide. Makaralar ve Zylon kablolar var orada. Gemi ikiye bölünebiliyor, mürettebat kompartımanını terse çevirip dönebiliyor.

Terse çevirme kısmı – GDF sırasında geminin gövdesinde gördüğüm tuhaf halka o işte! Tasarımı hatırlıyorum artık. Halkanın üzerinde, santrfüj başlamadan önce mürettebat kompartımanını tersine çevirmeye olanak sağlayan iki mafsal var.

Tuhaf bir şekilde *Apollo* aracını getiriyor akla. Ay'a inen uzay aracı, fırlatma sırasında kumanda modülünün aşağısına bağlıydı fakat uçuş sırasında birbirlerinden ayrılıyorlar, kumanda modülü dönüyor ve tekrar araçla birleşiyordu. Saçma sapan görünen ama bir sorunu çözmenin en etkili yöntemi olan şeylerden biriydi.

Kokpite doğru yukarı süzülüyorum ve çeşitli konsollardaki ekranları karıştırıyorum. Bir ekranda aradığımı bulamadığımda bir sonrakine geçiyorum. Sonunda buluyorum. "Santrfüj" ekranı. Yaşam Destek ekranının alt panellerinden biri olarak gizlemiş kendini.

Yeterince basit görünüyor. Navigasyon panelinde olduğu gibi geminin mevcut durumunu gösteren sapma, yunuslama ve yatış göstergeleri var. Ayrı bir göstergede "Mürettebat Kompartımanı Açısı" yazıyor – bu tersine çevirme kısmı olmalı. Her birinde "saniyede 0°" yazıyor.

Bunların altında "Santrfüj Sekansına Başla" yazan bir düğme var. Onun da altında dönüş hızlanma oranı, nihai hız, makara hızı, laboratuvarın zeminindeki tahmini g kuvveti, makara durumunu gösteren dört farklı ekran (demek ki her iki yanda ikişerden dört tane makara var), bir sorun çıktığında

hangi acil durum protokolünün izlenmesi gerektiğine dair bilgilendirme ve anlamış gibi yapamayacağım bir sürü şey var. Önemli olan, tüm bu göstergelerin gerekli girişlerinin çoktan yapılmış olması.

Bilgisayarlar iyi ki varlar. Düşünme eylemini senin yerine gerçekleştiriyorlar, senin kendini yormana gerek kalmıyor.

Acil durum protokol modunu inceliyorum. Üzerinde sadece "Dönüşü Yavaşlat" yazıyor. Göstergenin üzerine dokunuyorum ve bir liste açılıyor. Görünüşe göre seçeneklerim şunlar: "Dönüşü Yavaşlat," "Tüm Makaraları Durdur," ve kırmızı "Ayrıl." Bunu yapmak istemediğime eminim. Bir sorun çıktığı durumda, "Dönüşü Yavaşlat" seçeneğinin geminin dönüşünü yavaşça azaltacağını tahmin ediyorum. Kulağa iyi geliyor, o yüzden bu seçeneği koruyacağım.

Santrfüjü başlatmak üzereyim ama sonra duruyorum. Her şey bağlı mı? Gemiyi birden bir kucak dolusu kuvvete maruz bırakmak güvenli mi? Kendime geliyorum. Gemi birkaç senedir sürekli olarak hızlanıyordu. Biraz santrfüjden bir şey olmaz, değil mi?

Değil mi?

Benden önce de yüzlerce astronotun yaptığı gibi, hayatımı bu sistemi tasarlayan mühendislerin ellerine bırakıyorum. Doktor Lokken'ın, sanırım. Umarım işini iyi yapmıştır.

Düğmeye basıyorum.

Başta hiçbir şey olmuyor. Düğmeye doğru düzgün bastım mı yoksa daha önce telefonumda defalarca yaptığım gibi dokunmatik ekranı kullanmayı beceremedim mi acaba diye merak ediyorum.

Ama ardından gemide alarm ötmeye başlıyor. Kulak tırmalayan üçlü bip birkaç saniyede bir tekrar ediyor. Mürettebatın böyle bir sinyali duymaması imkânsız. Bir şekilde mürettebat arasında iletişim sorunu çıkarsa diye son bir uyarı.

Başımın yukarısında, Petrovaskop ekranı kilit moduna geçiyor. Bu da geminin manevra motorlarının yakıt olarak Astro-

faj kullandığına dair şüphelerimi doğruluyor. Yani zaten üzerine biraz düşündüğünüzde oldukça bariz. Ama şimdiye dek bundan kesinkes emin değildim.

Bipleme kesiliyor ve hiçbir şey olmuyor. Sonra da Navigasyon paneline, önceye göre daha yakın olduğumu fark ediyorum. Odanın kenarına doğru süzülmüştüm. Dengemi sağlayıp düzelmek için kolumu uzatıyorum. Sonra yine Nav paneline doğru süzülüyorum.

"Ohhh," diyorum.

İşte başladı. Navigasyon paneline doğru süzüldüğüm falan yok. Koca kokpit bana doğru dönüyor. Gemi dönmeye başlıyor.

Her şey dönüp yön değiştiriyor. Bunun sebebi, gemi dönerken aynı zamanda mürettebat kompartımanının da dönüyor olması. Bu iş karmaşıklaşabilir.

"Ah... doğru!" Duvarı tekmeleyip kendimi pilot koltuğunda buldum.

Yana yatıyorum. Daha doğrusu, oda yana yatıyor. Hayır, bu hiç mantıklı değil. Hiçbir şeyin yana yattığı yok. Gemi giderek daha hızlı bir şekilde dönüyor. Aynı zamanda hızlanmayı da hızlandırıyor. Ayrıca geminin ön kısmı kıçından ayrıldı ve o iki büyük mafsal etrafında dönüyor. Sekans tamamlandığında, geminin burnu kıça doğru dönmüş olacak. Tüm bunlar aynı anda yaşanıyor, o yüzden hissettiğim kuvvetler bir acayip. Aşırı derecede karmaşık şeyler bunlar, ayrıca benim sorunum değiller. Bilgisayar hallediyor.

Santrifüj panelini seyrediyorum. Yunuslama derecesi saniyede 0,17°. "Parça Ayrımı" ismindeki diğer bir göstergede 2,4 metre yazıyor. Küçük bir bip sesi ve "Mürettebat Kompartımanı Açısı" göstergesi yanıp sönüyor. 180° gösteriyor. Sistemin ve/veya mürettebatın yaşayacağı şok etkisini asgariye indirmek için bu sekansın önceden planlandığını varsayıyorum.

Koltuk bana doğru itilirken kıçımda hafif bir baskı hissediyorum. Dönüşüm oldukça pürüzsüz. Sadece... yana yatmak-

taymış gibi gelen bir odada giderek artan bir yerçekimi tecrübe ediyorum. Tuhaf bir his.

Mantıken etrafında dönen bir gemide olduğumu biliyorum. Ama dışarısını görebileceğim pencereler yok. Sadece ekranlar var. Hâlâ *Blip-A*'ya bakan teleskop ekranına bakıyorum. Arka plandaki yıldızlar hareket etmiyor. Bir şekilde benim rotasyonumu da hesaba katıp bunu ortadan kaldırıyor. Kameranın tam olarak rotasyonun merkezinde olmadığı düşünülürse, yazılımın bu kısmı oldukça zorlu olmalı.

Kollarım ağırlaşıyor, ben de onları kolçağa koyuyorum. Epey bir süredir ilk kez boyun kaslarımı kullanmam gerekiyor yine.

Sekansın başlamasının beş dakika sonrasında, Dünya yerçekiminin biraz azını tecrübe ediyorum. Dörtlü bir bipleme sekansın sonuna geldiğimizi ilan ediyor.

Santrfüj ekranını kontrol ediyorum. Yunuslama oranını saniyede 20,71°, 104 metrelik bir ayrım ve 1,00 g'lik "Laboratuvar Yerçekimi" gösteriyor.

Geminin diyagramı *Meryem Ana*'nın ikiye ayrılmış olduğunu, mürettebat kompartımanının burnunun da diğer tarafa doğru içe döndüğünü gösteriyor. Geminin iki yanı birbirlerine absürt derecede uzaklar ve tüm sistem yavaşça dönüyor. Yani aslında hızlı dönüyor da bu ölçekte yavaş geliyor göze.

Koltuk kemerimi çözüyorum, hava kilidine yürüyorum ve kapağı açıyorum. Amonyak kokusu yine kokpite doluyor ama önceki sefer kadar kötü değil. Uzaylı eşyası zeminde yatıyor. Sıcaklığını ölçmek için parmağımı dokundurup çekiyorum. Yine epey sıcak ama yakıcı sıcaklıkta değil. Güzel. İçinde bir ısıtıcı ya da onun gibi acayip şeyler yok. Demek ki yolculuğu hakikaten sıcak bir hâlde başladı.

Silindiri elime alıyorum. Bunun hangi maddeden yapıldığını öğrenme vakti. Ve de içinde ne olduğunu.

Kokpitte ayrılmadan önce Teleskop ekranına son bir kez göz atıyorum. Neden bilmiyorum –etrafımdaki uzaylı gemile-

rinin ne âlemde olduğunu görmek için belki de.

Blip-A uzayda dönüyor. Uçtan uça dönüyor, tahminen Meryem Ana'yla aynı hızda. Sanırım benim santrfüj için döndüğümü görüp bunun başka bir iletişim yolu olduğunu düşündüler.

İnsanlığın zeki bir uzaylı ırkla ilk yanlış anlaşması. Bunun bir parçası olduğum için memnunum.

Silindiri laboratuvar masasına koyuyorum. Nereden başlamalı? Her yerden!

Bir Geiger sayacıyla radyoaktif mi değil mi diye bakıyorum. Değil. Bu güzel.

Sertliğini ölçmek için çeşitli şeylerle silindiri dürtüyorum. Sert.

Metale benziyor ama metal hissi vermiyor. Geçirgen mi diye görmek için bir multimetre kullanıyorum. Değil. İlginç.

Bir çekiçle keski alıyorum. Gaz kromatograf için silindirin yapıldığı materyalden bir parça istiyorum – böylece silindirin hangi elementten yapıldığını öğreneceğim. Çekiçle birkaç kere vurduktan sonra keskiden bir parça kopuyor. Silindir içe bile göçmedi.

"Hm."

Silindir gaz kromatografına girmeyecek kadar büyük. Ama taşınabilir bir x-ray spektrometresi buluyorum. Bir barkod okuyucuya benziyor. Kullanması kolay ve bana bu cismin neyden yapıldığını söyleyecek. Kromatograf kadar doğru sonuç vermez ama hiç yoktan iyidir.

Kısa bir taramanın ardından, cihaz bana silindirin ksenondan yapıldığını söylüyor.

"Ne?.."

Düzgün çalıştığından emin olmak için spektrometreyi çelik laboratuvar masasının üzerinde deniyorum. Demir, nikel, krom falan gösteriyor. Göstermesi gerekenleri. Tekrar silindir üzerinde deniyorum ve ilk testimdeki saçma sonucu alıyorum

yine. Dört kez daha deniyorum ve her seferinde aynı cevabı alıyorum.

Peki testi neden bu kadar çok sefer tekrarladım? Çünkü bu sonuçlar hiç akla mantığa uygun değil. Ksenon bir soy gaz. Hiçbir şeyle tepkimeye girmez. Hiçbir şeyle bağ oluşturmaz. Ve oda sıcaklığında bir gazdır. Ama bir şekilde bu katı materyalin parçası?

Ve hayır, silindirin içinin ksenonla dolu olduğu anlamına gelmiyor bu. Spektrometreler derin, içerikli taramalar için kullanılmaz. Size sadece yüzeyde ne varsa onu söyler. Cihazı altın kaplı bir nikele tutarsam, bana bunun "%100 altın" olduğunu söyler çünkü görebildiği bununla sınırlıdır. Bana sadece silindirin yüzeyindeki moleküllerin neyden oluştuğunu söyleyebilir. Görünüşe göre, bunlar ksenondan oluşuyorlar.

Taşınabilir spektrometre alüminyumdan aşağıdaki elementleri tespit edemiyor. Yani orada karbon, hidrojen, nitrojen gibi başka elementler de olabilir. Ama cihazın aralığı içindeki elementler söz konusuysa... şu anda saf ksenonla karşı karşıyayım.

"Nasıl ya?!"

Bir tabureye çöküp gözlerimi silindire dikiyorum. Bu ne tuhaf bir cisim. Bir şeylerle tepkimeye giren soy gazlara ne isim verebilirim ki? Soysuz gaz?

Apışıp kalmanın iyi bir yan etkisi de var. Silindire gerçekleştirdiğim bitmek bilmeyen saldırıma ara verip silindiri gözlerimle inceliyorum. İlk kez, silindirin tepesinden bir inç aşağıda çevresini dolaşan ince bir çizgi olduğunu görüyorum. Tırnağımla orayı hissediyorum. Bir tür çentik olduğu belli. Bu bir kapak mı? Belki de böyle açılıyordur.

Silindirip elime alıp üstünü çekerek çıkarmaya çalışıyorum. Etkilenmiyor. Birden çevirerek açmaya çalışıyorum. Yine bana mısın demiyor.

Öte yandan uzaylılar sağ sıkar, sol gevşetir kuralına biat edecekler diye bir şey yok, değil mi?

Kapağı sola çeviriyorum dönüyor. Kalbim pır pır ediyor!

Çevirmeye devam ediyorum. 90 derecenin ardından açıldığını hissediyorum. İki parçayı çekerek ayırıyorum.

İki yarının içinde de karmaşık şeyler var. Bir tür... modele benziyorlar? İkisi de en alt kısımlarından çıkan, kıl inceliğinde iğnelere sahip ve bu iğneler çeşitli büyüklüklerdeki kürelere uzanıyor. Hareket eden bir parça çarpmıyor gözüme ve her şey, kutuyla aynı acayip maddeden yapılmışa benziyor.

Önce alt parçaya odaklanıyorum. Bir yerden başlamak lazım.

Tek bir kılın ucunda... soyut bir heykel mi o? Her biri, dik duran ana "gövdeden" kenarlara uzanan, daha ince kıllar tarafından havada tutulan misket büyüklüğündeki bir küre ile BB boyutundaki bir küre. Ayrıca iki kürenin üst kısımlarını birbirine bağlayan tuhaf, parabolik bir şekil de var. Tüm bu düzenek bana tanıdık geliyor... nereden?..

"Petrova hattı!" diye haykırıveriyorum.

Bu kavis şeklini ezberden tanıyacak kadar çok kez gördüm. Kalbim küt küt atmaya başlıyor.

Büyük küreyi işaret ediyorum. "O zaman sen bir yıldız olmalısın. Şu ufaklık da bir gezegen."

Bu uzaylılar Astrofaj'dan haberdar. Ya da en azından Petrova hattından. Gerçi bu bana yeni bir şey söylemiyor. Yakıt olarak Astrofaj kullanan bir gemideler, Astrofaj'dan haberdar olacaklar tabii. Ayrıca Petrova hattı olan bir güneş sisteminde sohbet ediyoruz, bu da şaşırtıcı değil yani. Kimbilir, burası onların ana sistemi bile olabilir.

Bu iyi bir başlangıç ama. Motorlarımızı yakarak "konuşuyorduk." Yani onlar da benim Astrofaj kullandığımı ve (gemimin yardımıyla) Petrova frekansını "görebildiğimi" biliyorlar. Bunlar ışığında, benim de Petrova hattını görebildiğim sonucunu çıkarmışlar. Akılları çalışıyor.

Zamazingonun diğer yarısına bakıyorum. Kabın alt kısmından düzinelerce kıl yükseliyor. Her biri farklı uzunluklarda ve

her biri bir milimetreden daha ufak bir küreye sahip ucunda. Kıllardan birini parmağımla dürtüyorum ve bükülmüyor. Daha da sert bastırıyorum. Sonunda zamazingo masada kayıyor. Bu kıllar, bu kadar ince bir şeyin olması gerekenden çok daha sağlam.

Demek ki bir şeylerle tepkimeye girmesini sağladığınızda ksenon epey sağlam bir materyal. Yufka biliminsanı yüreğimi burkuyor bu! Bunu aklımdan çıkarıp işime odaklanmaya çalışıyorum.

Otuz bir kıl sayıyorum, her birinin ucunda bir küre. Sayarken özel bir şey fark diyorum. Diskin tam ortasında dikili bir kıl var ama diğerlerinin aksine ucunda bir küre yok. Daha yakından bakabilmek için gözlerimi kısıyorum.

Tek bir küre yerine, farklı boyutlarda iki küre ve bir kavis var – tamam, anlıyorum. Zamazingonun diğer yarısında bulunan Petrova hattı modelinin çok küçük bir replikası bu. Belki yirmide biri.

Ve o küçük Petrova hattı modelini farklı bir kıldaki başka bir küreye bağlayan daha da ince bir kıl var. Gerçi hayır, tam bir küre değil. Bu başka bir Petrova hattı modeli. Başka model var mı diye zamazingonun kalanını arıyorum ama başka görmüyorum. Ortadaki ve biraz kenardaki var sadece.

"Bir dakikaaaa... biiiir dakika..."

İçinde laboratuvar bilgisayarı paneli bulunan çekmeyi açıyorum. Şu sonsuz referans materyallerinden yararlanmanın vakti geldi de geçiyor. Aradığım bilgiye sahip devasa bir döküm buldum, bunu Excel'e taşıdım (Stratt iyi test edilmiş ticari ürünlere bayılıyor) ve üzerinde çeşitli işlemler yaptım. Çok geçmeden ihtiyaç duyduğum veri krokisine ulaşıyorum. Ve tutuyor.

Yıldızlar. Kılların ucundaki ufak küreler birer yıldız. Elbette onlar birer yıldız. Başka nerede Petrova hattı olsun ki?

Ama öyle rasgele yıldız değil bunlar. Belli başlı yıldızlar. Tau Ceti tam merkezde, diğerleri de birbirlerine görece doğ-

ru pozisyondalar. Haritanın bakış açısı biraz tuhaf. Kürelerin, elimdeki veri krokisindeki konumlarına uydurmak için zamazingoyu 30 derece açıyla tutup biraz döndürmem gerekiyor.

Ama elbette Dünya'nın verisi, referans noktası olarak Dünya'nın yörünge düzlemini alıyor. Başka gezegende yaşayanların da farklı koordinasyon sistemleri olur. Ama neresinden bakarsanız bakın, sonuç değişmiyor: Zamazingo yerel yıldızların bir haritası.

Derken birden merkezi küreyi (Tau Ceti) başka bir küreye bağlayan şu küçük kıl fazlasıyla ilgimi çekmeye başlıyor. Kataloğumda ona tekabül eden yıldıza bakıyorum: 40 Eridani adı. Bahse varım *Blip-A* mürettebatı oraya yuvam diyordur.

Mesaj bu işte. "Biz 40 Eridani sisteminden geliyoruz. Şimdi de Tau Ceti'deyiz."

Ama mesajda bundan daha fazlası var. Aynı zamanda, "40 Eridani'nin, Tau Ceti'de olduğu gibi bir Petrova hattı var," diyorlar.

Soluklanıp bunu hazmetmeye çalışıyorum.

"Siz de bizimle aynı gemide misiniz?!" diyorum.

Elbette öyleler! Astrofaj tüm yerel yıldızlara bulaşmış durumda. Bu uzaylılar 40 Eridani'nin çevresinde dönen bir gezegenden geliyorlar ve 40 Eridani, Dünya'nın güneşi gibi enfekte! Bilimde ilerlemiş görünüyorlar, o yüzden onlar da bizim yaptığımızı yapmışlar. Bir gemi inşa et ve neden ölmüyor öğrenmek için Tau Ceti'ye git!

"Vay anasını!" diyorum.

Evet, dereyi görmeden paçayı sıvıyorum. Belki onlar Petrova hattından Astrofaj alıp buna şükrediyorlardır. Belki Astrofaj'ı icat eden onlardır. Belki Petrova hattı gözlerine güzel geliyordur. Bu birçok farklı anlama geliyor olabilir. Ama bunlar arasındaki en muhtemeli, benim taraflı olduğu şüphe götürmez görüşüme göre, buraya bir çözüm bulmaya gelmiş olmaları.

Uzaylılar.

Hakiki uzaylılar.

40 Eridani sisteminden gelen uzaylılar. O zaman Eridanyanlar mı oluyorlar? Söylemesi zor, akılda tutması daha zor. Eridanlar? Hayır. Peki ya Eridyanlar desek? Kulağa "iridyum" gibi geliyor, ki bu da periyodik tablodaki havalı isimli elementlerden biri. Evet, onlara Eridyanlar diyeceğim.

Ve onlara nasıl bir cevap vereceğim de bence gün gibi ortada.

Birkaç gün önce laboratuvarı didik didik aramıştım. Çekmecelerden birinde bir elektronik kiti vardı. İşin zor kısmı, hangi çekmecede olduğunu hatırlamak.

Hatırlamıyorum tabii ki. Bir süre arayarak ve üstü kapalı küfürler ederek geçiyor ama sonunda buluyorum.

Benim ksenonitim yok (bu tuhaf uzaylı bileşenine bu ismi vereceğim ve beni durdurabilecek kimse yok). Öte yandan lehimim ve hayvam var. Lehimden ufak bir parça kırıyorum, ucunu eritip Tau Ceti küresine yapıştırıyorum. İyi yapışıyor, ki bu rahatlatıyor beni. Ksenonitle ne olacağını bilemiyor insan.

Bu yıldızcıklardan hangisinin Sol (Dünya'nın güneşi) olduğunu doğru belirlediğimden emin olmak için bir kere, iki kere, üç kere kontrol ediyorum. Sert parafin bulana kadar laboratuvarda aranıyorum. Biraz dürtme, ateş ve hafif küfürle, bana gönderdikleri Petrova ikonunun zayıf bir kopyasını yapmayı başarıyorum. Modeldeki Sol'un üzerine yapıştırıyorum bunu. Fena görünmüyor. En azından, ne olduğunu anlamalarına yeter gibi.

Bir göz gezdiriyorum. Ksenonit kılların ince, düz hatları benim yamuk, yumrulu lehim eklentim ve uyduruk parafin modelimle mahvolmuş durumda. Biri gidip bir Da Vinci tablosunun köşesine pastel boyayla ekleme yapmış gibi görünüyor ama elimden bu kadarı geliyor.

Zamazingonun alt ve üst kısımlarını birleştirmeye çalışıyorum. Eşleşmemekte inat ediyorlar. Tekrar deniyorum. Yine

işe yaramıyor. Eridyanların bu zamazingoyu ters elle kapattıklarını hatırlıyorum. Ben de benim için normalde kapak açma hareketi olan hareketi yapıyorum. İki parça kusursuzca bağlanıyor.

Şimdi sıra bunu onlara geri atmakta. Nazikçe.

Ama bunu yapamam. Gemi böyle döndüğü sürece olmaz. Bu hâlde hava kilidinden çıkmaya kalkarsam uzaya savrulurum.

Zamazingoyu alıp kumanda odasına tırmanıyorum. Sandalyenin kemerini takıp gemiye, dönmeyi bırakmasını emrediyorum.

Geçen sefer olduğu gibi odanın yana yattığını hissediyorum, gerçi bu sefer diğer yana yatıyormuş gibi geliyor. Bir kez daha, odanın aslında yana yatmadığını, bunun benim yanal hızlanma algımla alakalı olduğunu biliyorum ama neyse.

Yerçekiminin azaldığını ve ben tekrar sıfır g'ye dönene kadar odanın yana yattığını hissediyorum. Bu sefer başım dönmüyor. Herhalde kertenkele beynim yerçekiminin kafasına göre gelip gittiğini kabullenmiş. Tekrar asıl pozisyonuna dönen mürettebat kompartımanının nihai bir tıklamayla yerine oturmasıyla operasyon sona eriyor.

GDF elbiseme giriyorum, zamazingoyu alıyorum ve bir kez daha uzaya çıkıyorum. Bu sefer iplerle gövdeye tırmanmama gerek yok. İpimi hava kilidine takmam yeterli.

Blip-A dönmeyi kesmişti – muhtemelen *Meryem Ana* durduğunda durmuştu. Ve hâlâ 217 metre uzakta.

Bu pası atmak için Joe Montana olmam gerekmiyor. Zamazingoyu *Blip-A*'ya doğru ittirmem yeterli. Gemi yüz metreden uzun. Her türlü isabet ettiririm herhalde.

Zamazingo Eridyanların gemisine doğru süzülüyor, ben de kendi gemime dönüyorum.

"Pekâlâ, millet," diyorum. "Düşmanımın düşmanı dostumdur. Astrofaj sizin de düşmanınızsa, o zaman dostunuzum."

Teleskop ekranını seyrediyorum. Arada sırada başka yere baktığım da oluyor. Bazen Navigasyon panelinde Klondike solitaire oynuyorum. Ama teleskopa göz atmadan birkaç saniyeden fazla geçirmiyorum asla. Laboratuvardan getirdiğim bir çift kalın eldiven süzülerek kaçmaya çalışıyor. Onları kıskıvrak yakalayıp pilot koltuğunun arkasına sıkıştırıyorum.

İki saat oldu ve uzaylı dostlarım hâlâ bir şey demedi. Başka bir şey dememi mi bekliyorlar acaba? Onlara hangi yıldızdan geldiğimi daha yeni söyledim. Şimdi konuşma sırası onlarda, haksız mıyım?

Sırayla konuşma konseptleri var mı ki mesela? Yoksa bu sadece insanlara özgü mü?

Ya Eridyanların ömürleri 2 milyon yılsa ve onlar için cevap vermeden önce bir asır beklemek kibar bir davranış sayılıyorsa?

En sağdaki kırmızı 7'den nasıl kurtulacağım? Destemde hiç siyah 8 kalmadı ve–

Hareket!

Teleskopa doğru öyle hışımla dönüyorum ki bacaklarım kumanda odasının ortasında havaya yükseliyor. Bana doğru gelen başka bir silindir daha var. Herhalde çok kollu robot az önce fırlattı silindiri. Radar ekranını kontrol ediyorum. Blip-B saniyede bir metre hızla bana doğru geliyor. Elbiseyi giymek için sadece birkaç dakikam var!

GDF elbisesine girip hava kilidinin içindeki basıncı boşaltıyorum. Dış kapıyı açtığımda, döne döne üzerime gelen silindiri görüyorum. Önceki silindir de olabilir, yeni bir silindir de. Ve bu sefer doğrudan hava kilidine doğru geliyor. Herhalde gemiye giriş çıkışı yaptığım yeri gördüler ve işleri benim adıma kolaylaştırmaya karar verdiler.

Ne inceler.

İyi nişan almışlar hem de. Bir dakika sonra silindir doğrudan açık kapaktan içeri giriyor. Silindiri yakalıyorum. *Blip-A*'ya doğru el sallayıp kapıyı kapatıyorum. El sallamanın ne

olduğunu bilmiyorlardır muhtemelen ama yine de içimden geldi.

Kumanda odasına dönüp GDF elbisesinden çıkıyorum ve silindiri hava kilidinde süzülürken bırakıyorum. Amonyak kokusu ağır ama bu sefer hazırlıklıyım.

Kalın laboratuvar eldivenlerini giyip silindiri kavrıyorum. Ateş geçirmez eldiven giyerken bile cismin sıcaklığını hissedebiliyorum. Soğumasını beklemem gerektiğini biliyorum ama beklemek istemiyorum.

Önceki silindire benziyor. Yine ters tarafa çevirerek açıyorum. Bu sefer içinde bir yıldız haritası yok. Harita yerine bir model var. Neye bakıyorum şu anda?

Kabın altından yükselen bir kıl yamuk bir şekli havada tutuyor. Hayır, bir tüple bağlanan iki yamuk şekil var. Hey, bir dakika. Şekillerden biri *Meryem Ana*. Ah, diğeri de *Blip-A*.

Modellerin üzerinde herhangi bir detay ya da doku yok. Ama neyi temsil ettiklerini anlamama yetecek kadar benziyorlar, o yüzden işlevlerini yerine getiriyorlar. *Meryem Ana* 3 inç uzunluğundayken *Blip-A* da 8 inçe yakın. Ulan ne büyük gemi ya.

Ve iki gemiyi birbirine bağlayan tüp? *Meryem Ana*'nın hava kilidine bağlanıyor ve *Blip-A*'nın elmas şeklindeki kısmının tam ortasına uzanıyor. Tünel hava kilidi kapımı tamamen içine alacak kadar geniş.

Tanışmak istiyorlar.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Modeli odanın ortasında süzülmeye bırakıyorum. Ksenonit yok edilmesi çok güç bir bileşene benziyor, o yüzden bir şeylere çarpıp zarar görmesinden endişelenmeme gerek yok.

İyi bir fikir mi bu? Kurtarmam gereken bir gezegen var. Zeki uzaylılarla buluşmak her ne kadar harika olursa olsun, bu riske değer mi?

Eridyanların Astrofaj'dan anladıkları bariz. En azından Astrofaj motoru yapacak kadar anlıyorlar. Ve –anladığım kadarıyla– bana buraya benimle aynı sebepten ötürü geldiklerini söylemeye çalışıyorlar. Haiz olmadığım bilgilere sahip olabilirler. Aradığım çözümü biliyor bile olabilirler. Ve yeterince dost canlısı görünüyorlar.

Ama bu, şeker teklif eden yabancı konseptinin yıldızlararası versiyonu. Şekeri (bilgiyi) almak istiyorum ama yabancıyı tanımıyorum.

Peki alternatifim nedir? Onları görmezden gelmek mi?

Onlarla hiç karşılaşmamış gibi görevime devam edebilirim. Muhtemelen ben nasıl onları gördüğüm için ürktüysem, onlar da beni gördükleri için ürkmüşlerdir. Konuşmaya devam etmeye çalışabilirler ama düşmanca bir tavır takınacaklarını sanmıyorum.

Yoksa takınırlar mı? Bunu bilemem.

Hayır, cevap çok açık. Hiç olmadı onlarla sohbet etmiş olu-

rum. Astrofaj hakkında, ne kadar küçük olursa olsun, bir bilgileri varsa onlarla konuşmak boynumun borcu. Bu bir risk, doğru ama görevin kendisi bir risk zaten.

Tamam. Peki onların yerinde olsam ne yapardım?

Ben bir Eridyan'ım. Şu tuhaf insan gemisine uzanan bir tünel inşa etmek istiyorum. Ama insan gemisinin hangi materyalden inşa edildiğini bilmiyorum. Tünelin gemiye bağlanacağını ve vakumlanacağını nasıl garanti altına alabilirim? Ksenonit konusundaki tecrübem şüphe götürmez ama "insanyum" mudur nedir, bu gemi artık hangi materyalden yapıldıysa, ksenonoiti o materyale nasıl bağlayacağım. İnsanlara ksenonit modeller gönderdim. Yani onlar benim elimdeki materyali biliyor. Ama ben hâlâ onların elindeki materyali bilmiyorum.

Geminin gövdesinden bir örneğe ihtiyaçları var. Ve bunun benim gemimim gövdesinden bir parça olduğunu bilmeliler.

"Tamamdır," diyorum ortaya.

Bu iyi bir fikir mi, berbat bir fikir mi bilmiyorum. Ama gemimin gövdesinden bir parça koparacağım.

Bir GDF alet seti alıyorum. 17E Çekmecesi'nde yaşıyorlar. Onları bir süre önce buldum. GDF elbisesine takılabilen bir iş kemerindeler. Gövdeyi tamir etmemiz gerekirse diye Stratt ve ekibi ihtiyaç duyabileceğimiz tüm malzemeleri göndermişler. Normalde bir şeyleri tamir etme işi Ilyukina'nındı ama artık o yok.

Hah. Rasgele bir anı. Ilyukina bizim mühendisimizdi – tamirci kızımız. Peki. Neyse, artık o kişi benim.

GDF elbisesine girip dışarı çıkıyorum. Bir kez daha. Bir içeri bir dışarı, sinirlerim bozulmaya başladı. Umarım bu tünel fikri fos çıkmaz.

İpleri taka taka gövdede yol alıyorum. Bir yandan da düşünüyorum...

Bu tünel tam olarak ne işimize yarayacak ki? Birbirine uyumlu yaşam alanlarımızın olduğunu sanmıyorum. Gemileri

bir tünelle birleştirip hemencecik el sıkışmaya başlayamayız. Diğer tarafta amonyak bol gibi geliyor.

Bir de şu sıcaklık meselesi var. O silindirler bana ulaştığında çok sıcaktı.

Kafadan yaptığım bir hesapla, ilk silindirin kırk dakikalık yolculuğu boyunca (yolculuk başlangıcındaki sıcaklığının ne kadar olduğuna bağlı olarak) 100 santigrat derece ya da daha fazla ısı kaybetmesi gerektiğini buluyorum. Ve silindir bana ulaştığında hâlâ sıcaktı. Demek ki diğer gemiden yola çıktığında aşırı sıcaktı. Yani... suyun kaynama derecesinden çok daha yüksek bir sıcaklıkta.

Tahminlerimde çok uçmamaya çalışıyorum ama nasıl durayım? Ben bir biliminsanıyım ve onlar da uzaylı. Tabii ki her türlü tahminde bulunacağım.

Eridyanlar suyun kaynama noktasından daha sıcak bir ortamda mı yaşıyorlar? Eğer öyleyse bu da benim haklı olduğum anlamına gelir! Yaşama elverişli alan falan yalan! Yaşam için su gereksinimi yok!

"Uzaylılarla ilk temas" ya da "tüm insanlığı kurtar" meselelerine odaklanmam lazım aslında ama anasını satayım, herkes haksız olduğumu söylemişken haklı çıkmış olmanın keyfini iki dakika sürebilirim bence!

Nihayet aklımdakini yapmam için ideal olduğunu düşündüğüm bir yere varıyorum. Gemimin basınçlı kısmının kıç kısmındayım, geminin genişlediği yerin çok daha ilerisinde. Eğer doğru hesapladıysam, eskiden Astrofaj'la doluyken şimdiyse boşalmış olan büyük bir tankın üzerindeyim. Burada gemiyi delsem de bir sıkıntı çıkmaz.

Çekiçle keskiyi çıkarıyorum. Bu işi yapmanın en hoş yolu değil ama aklıma başka bir yol gelmiyor. Keskinin bir köşesini gövdeye dayayıp çekiçle hafifçe vurarak başlıyorum. Gövde gözle görülür derecede içe göçüyor. Bu en dıştaki katmanı geçmek çok zor olmuyor.

Gövde materyalinin 6 inçlik yuvarlak bir parçasını kopar-

mak için çekiç ve keskiyi kullanıyorum. Onun altında başka bir şeyden oluşan bir katman var. Keskiyle hissedebiliyorum. Muhtemelen yalıtımdır.

Yuvarlak parçayı keskinin ucuyla kaldırıyorum. Alt katman başta kestiğim kısmı tutuyor ama sonra birden kopuveriyor. Gövde örneği uzaya doğru uçmaya başlıyor.

"Hadi be!"

Gemiden destek alarak zıplıyorum. İpim gerilmeden hemen önce yakalıyorum örneği. Ne kadar aptalca bir şey yaptığımı düşünerek nefesim kesiliyor, sonra da iple kendimi gemiye çekiyorum. Elimdeki yuvarlak parçaya bakarken alt kısmında açık renk, köpük benzeri bir madde olduğunu görüyorum. Strafor olabilir. Muhtemelen strafordan daha karmaşık bir şeydir.

"Umarım bunu izlemişsinizdir," diyorum. "Çünkü bir daha yapmam."

Gövde parçasını *Blip-A*'ya doğru atıyorum.

Bunu gözlerinin önünde yaparak, onlara gövdenin bir örneğini gönderdiğimi açık açık gösteriyorum. Umarım akıllarındaki şey için yeterlidir. Ne istediklerini ya da neye ihtiyaç duyduklarını bilmiyorum bile. Belki de şu anda ekranlarının başında, "Bu aptal ne yapıyor yahu? Kendi gemisinde bir delik mi açıyor? Neden ki?" diye düşünüyorlardır.

Gövdede durup parçanın Tau ışığında döne döne yol alışını seyrediyorum. *Blip-A*'nın gövdesinde konuşlanmış olan çok kollu robot parçayı yakalamak için raylar üzerinde kayıyor. Yerini aldığında, gövde parçasının gelmesini bekliyor ve rahatça yakalıyor.

Sonra, yalanım varsa Tanrı çarpsın, bana el sallıyor! Küçük kollarından biriyle bana el sallıyor!

Ben de el sallayarak cevap veriyorum.

O yine el sallıyor.

Tamam, bunu koca gün tekrarlayabiliriz. Hava kilidine geri dönüyorum.

Hamle sırası sizde.

Hamlelerini bir türlü yapamadılar ve sıkılmaya başladım.

Vay be. Tau Ceti sisteminde bir uzay gemisinde oturmuş, daha yeni tanıştığım zeki uzaylıların sohbeti devam ettirmesini bekliyorum... ve sıkılmış durumdayım. İnsanların anormal durumları alıp bunları normalleştirme yetenekleri muazzam.

Radar panelini karıştırıp başka ne marifetleri varmış diye bakıyorum. Ayarlarını biraz karıştırdığımda aradığımı buluyorum: Yakınlık uyarı parametreleri. Şu anda 100 kilometreye ayarlı. Makul bir mesafe. Uzayda bir şeylerin milyonlarca kilometre uzakta olmasını beklersiniz. Hiç olmadı on binlerce kilometre. Yani 100 kilometre yakınınızdan bir kaya uçuyorsa bu büyük bir sıkıntı demektir.

Ayarları 0,26 kilometreye çekiyorum. Çok düşük bir mesafe olduğu için ayarı reddetmesinden korkuyorum ama reddetmiyor.

Gerinip pilot koltuğundan yukarı süzülüyorum. *Blip-A* 271 metre uzaklıkta. 260 metreden yakınıma gelirlerse ya da bu mesafe içinde bana başka bir hediye göndermeye kalkarlarsa mesafe alarmları çalmaya başlayacak. Artık ekran başında oturmama gerek yok. *Blip-A* ilginç bir şey yaparsa kumanda odasında alarm çalmaya başlayacak.

Yatakhaneye doğru süzülüyorum.

"Yemek," diyorum.

Kollar tavandaki zuladan bir kutu çıkarıyor ve yatağıma bırakıyor. Bir gün oraya tırmanıp ne var ne yok göreceğim. Şimdilik tavanı tekmeleyip yemeğimin yanına süzülüyorum. Üzerinde GÜN 10 – ÖĞÜN 1 yazan kutunun alt kısmında, çarşafın üzerine yapışmasını sağlayan Velcro benzeri bir şerit var. Açtığımda içinde bir dürüm buluyorum.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama öyle olsun. Yemekte dürüm var.

Dürüm oda sıcaklığında çıkıyor. Fasulye, peynir, biraz kır-

mızı sos... hepsi ayrı lezzetli aslında. Ama oda sıcaklığında. Ya mürettebata sıcak yemek vermiyorlar ya da makine komadan yeni uyanmış birinin sıcak yemekle kendini yakmayacağına güvenmiyor. Muhtemelen ikincisidir.

Laboratuvara doğru süzülüp dürümü örnek fırınına koyuyorum. Birkaç dakika ısınmaya bıraktıktan sonra maşayla alıyorum. Peynir kaynıyor ve dürümün dört bir yanından hafifçe buhar yükseliyor.

Biraz soğuması için dürümü süzülmeye bırakıyorum.

Kıkırdıyorum. Gerçekten sıcak bir dürüm istesem, dönüş sürücülerini açar, bir GDF yapar, dürümü motorlardan çıkan ışığa tutardım. Hemen sıcacık olurdu. Daha doğrusu: Kolum ve patlama mesafesi içinde kalan her şeyle birlikte buhar olurdu çünkü–

"Küçük Rusya'ya hoş geldin!" dedi Dimitri. Uçak gemisinin alt hangar güvertesini teatral bir kol hareketiyle gösterdi. Bütün alan yüksek teknoloji ekipmanlarla döşeli laboratuvarlara dönüştürülmüştü. Onlarca laboratuvar önlüklü biliminsanı arada birbirlerine Rusça bir şeyler söyleyerek işlerine bakıyordu. Onlara Dimitri'nin Dostları diyorduk.

Muhtemelen bir şeylere isim vermeye gereğinden fazla vakit harcıyorduk.

Küçük örnek kutuma, bir kese parayı paylaşmak istemeyen Scrooge gibi yapışmıştım. "Bundan hiç memnun değilim."

"Bir sus," dedi Stratt.

"Şimdiye dek sadece sekiz gram Astrofaj üretebildim ve iki gramını öylece vermem mi gerekiyor? İki gram kulağa çok gelmeyebilir ama doksan beş milyon Astrofaj bu."

"Bu hayırlı bir iş için kullanılacak, arkadaşım!" dedi Dimitri. "Söz, hoşuna gidecek. Gelin, gelin!"

Stratt'le beni ana laboratuvarın içinden geçirdi. Laboratuvarın ortasında kocaman bir silindirik vakum odası bulunuyordu. Oda açıktı ve üç teknisyen içerideki bir masanın üzerine bir şey monte ediyordu.

Dimitri Rusça bir şey dedi onlara. Onlar da cevap verdiler. Dimitri başka bir şeyler daha söyledi ve beni işaret etti. Gülümseyip mutlu Rus sesleri çıkardılar.

Ardından Stratt Rusça ters bir şeyler söyledi.

"Pardon," dedi Dimitri. "Bundan sonra İngilizce konuşacağız, dostlarım! Amerikalı için!"

"Merhaba, Amerikalı!" dedi teknisyenlerden biri. "Ben sen için İngilizce konuşuyor! Yakıt getirdin?"

Örnek taşıyıcımı daha da sıkı tuttum. "Biraz yakıtım var ama..."

Stratt bana, sınıfımdaki inatçı öğrencilerime baktığım gibi bir bakış attı. "Örneği ver, Doktor Grace."

"Üreticimin zaman içinde Astrofaj nüfusunu ikiye katladığını biliyorsun, değil mi? Şimdi benden iki gram almak demek, gelecek ay dört gram almakla eşdeğer."

Taşıyıcıyı ellerimden alıp Dimitri'ye uzattı.

Dimitri küçük metal şişeyi elinde tutup şişeye hayranlıkla baktı. "Bu güzel bir gün. Bugünü iple çekiyordum. Doktor Grace, lütfen size dönüş sürücümü göstermeme izin verin!"

Onu takip etmem için işaret etti ve merdivenleri ikişer ikişer tırmanarak vakum odasına girdi. Bize yer açmak için teknisyenler bir bir odadan ayrıldı.

"Her şey takıldı," dedi teknisyenlerden biri. "Liste tamamlandı. Test için hazır."

"Güzel, güzel," dedi Dimitri. "Doktor Grace, Bayan Stratt. Gelin, gelin!"

Stratt'le beni vakum odasına soktu. Duvarların birine kalın, parlak bir metal plaka dayanmıştı. Odanın ortasında, üzerinde bir tür cihaz bulunan yuvarlak bir masa vardı.

"Bu dönüş sürücüsü," dedi Dimitri heyecanla.

Öyle çok ahım şahım bir görünüşü yoktu. Birkaç fit uzunluktaydı, çoğu yuvarlaktı ama bir yanı düz kesilmişti. Dört bir yana saçılmış cihazlardan sensörler ve kablolar çıkıyordu.

Dimitri üst kapağı kaldırıp cihazın içini ortaya çıkardı. Cihaz daha da karmaşıklaştı. İçinde, bir çark üzerinde duran şef-

faf bir üçgen vardı. Dimitri çarkı döndürdü. "Gördünüz mü? Dönüyor. Dönüş sürücüsü."

"Nasıl çalışıyor?" diye sordum.

Üçgeni işaret etti. "Bu revolver – yüksek çekme dirençli transparan polikarbonat. Buradan da" –revolverle dış kaplamanın arasındaki bir girintiyi işaret etti– "yakıt geliyor. Revolverin şu kısmındaki kızılötesi yayıcısı 4,26 ile 18,31 mikron dalga boylarında az miktarda ışık yayıyor – Astrofaj'ı çeken dalga boyu bu. Astrofaj şu revolver yüzeyine gidiyor. Ama çok sert değil. Astrofaj'ın itişi, kızılötesi ışığın gücüne bağlı. Sönük ışık, zayıf itiş yapar. Ama Astrofaj'ın yüzeye yapışmasına yetiyor."

Üçgeni döndürüp bir kenarını kaplamanın düz kısmına denkledi. "120 derece döndür, şimdi revolverin Astrofaj'ın yapıştığı bu yüzü geminin arkasına bakıyor. İçerideki kızılötesi ışığın gücünü artır. Astrofaj şimdi çok heyecanlı, kızılötesi ışığa doğru sertçe ittiriyor. İtişleri –Petrova frekansı ışığı– gemiyi terk ediyor. Bu da gemiyi ileri ittiriyor. İleri gitmesi için gemiyi ittiren milyonlarca ufak Astrofaj, evet?"

Bakmak için eğildim. "Anlıyorum... böylece gemi hiçbir zaman ışığın patlama alanında kalmıyor."

"Evet, evet!" dedi Dimitri. "Astrofaj'ın kuvvetini, onu çeken kızılötesi ışığın parlaklığı belirliyor. Çok hesap yaptım ve en iyi sonucun Astrofaj'ın tüm enerjisini dört saniyede tüketmesiyle alınacağına karar verdim. Daha hızlı olursa bu kuvvet revolveri kırar."

Revolveri yine 120 derece döndürdü ve kaplamanın kalan üçte birlik kısmını işaret etti. "Burası temizlik alanı. Silecek revolverin üstündeki ölü Astrofaj'ı siliyor."

Önce temizlik alanını, sonra yakıt yükleme alanını, son olarak da açık yüzü işaret etti. "Üç alan da aynı anda aktif. Yani bir alan bu yüzdeki ölü Astrofaj'ı temizlerken, yakıt yükleme alanı şu yüze Astrofaj yüklüyor, diğer yüz de gemiden öte tarafa bakıp itiş sağlıyor. Bu düzenek, üçgenin geminin arkasına bakan kısmının sürekli itiş yapmasını sağlıyor."

Dimitri getirdiğim Astrofaj şişesini açıp yakıt yükleme alanına koydu. Sanırım Astrofaj her türlü üçgene gideceğinden özel bir şey yapmaya gerek yoktu. Yakıtın kızılötesi ışığı görmesine... izin verdi mi tamamdı.

"Gelin, gelin," dedi. "Deney zamanı."

Vakum odasından çıktık ve Dimitri odayı kapattı. Rusça bir şeyler seslendi ve diğer tüm Ruslar bunu tekrar etmeye başladı. Biz de dahil herkes hangar güvertesinin uzak tarafına geçti.

Buraya bir portatif masa kurmuşlardı. Masanın üstünde, ekranında Kiril alfabesinde bir şeyler yazan bir laptop vardı.

"Bayan Stratt. Gemi en yakında karadan ne kadar uzakta?" diye sordu Dimitri.

"Yaklaşık üç yüz kilometre," dedi Stratt.

"Bu güzel."

"Bir dakika, niye?" dedim. "Bu niye güzel?"

Dimitri dudaklarını büktü. "Bu... güzel. Bilim zamanı!"

Bir tuşa bastı. Laboratuvarın öbür ucundan boğuk bir homurtu duyuldu, ardından bir uğuldama geldi, sonra da sessizlik.

"Deney tamamlandı." Dimitri ekranı okumak üzere eğildi. "Altmış bin Newton kuvvet!"

Diğer Ruslara döndü. "60.000 ньютонов!"

Hepsi alkışladı.

Stratt bana döndü. "Bu çok, değil mi?"

Dimitri'ye ağzım bir karış açık bakmakla meşgul olduğumdan ona cevap veremedim. "Sen az önce altmış bin Newton mı dedin?"

Dimitri yumruğunu havaya kaldırdı. "Evet! Altmış bin Newton! Yüz mikrosaniye boyunca sürdürüldü!"

"Aman Tanrım. O ufacık şeyden mi?!" İlerlemeye başladım. Bunu kendi gözlerimle görmeliydim.

Dimitri kolumdan yakaladı. "Hayır. Burada bekle, dostum. Hepimiz burada bekleyeceğiz. Bir virgül sekiz milyar jul ışık enerjisi salındı. Bu yüzden bir vakum odasına ve bin kilogram

silikona ihtiyacımız vardı. İyonlaşacak hava yok. Işık doğrudan silikon bloğa gidiyor. Enerji de metali eriterek emiliyor. Gördün mü?"

Laptopu bana çevirdi. Vakum odasının içindeki kamera yayını bir zamanlar kalın bir metal plakadan kalan parıldayan lapayı gösteriyordu.

"Yuh..." dedim.

"Evet, evet," dedi Dimitri. "Şu $E=mc^2$ diyen Bay Einstein. Çok güçlü çok. Birkaç saat soğutma sistemini çalıştırmak gerek. Deniz suyu kullanıyor. Olmaz bir şey."

Hayranlıkla kafamı salladım. Dimitri'nin dönüş sürücüsü 100 mikrosaniyede –bu bir saniyenin onda birine tekabül ediyor– bir metrik ton metali eritmişti. Bu enerjinin tamamı benim minik Astrofaj'ımda depolanmıştı. Zaman içinde, üreticimin içinde uçak gemisinin nükleer reaktörünün ısısıyla yavaşça depolanan enerji. Yani hesap böyleydi zaten de tüm bunların gözünüzün önünde gerçekleşmesi bambaşka bir şeydi.

"Bir dakika... burada ne kadar Astrofaj kullandınız?"

Dimitri gülümsedi. "Ancak ortaya çıkan itiş gücünden bir tahminde bulunabilirim. Yirmi mikrograma yakın."

"Ben size iki koca gram verdim! Kalanını geri alabilir miyim lütfen?"

"Açgözlülük yapma," dedi Stratt. "Dimitri'nin daha fazla deney yapması gerekiyor."

Stratt adama döndü. "Tebrikler. Gerçek dönüş sürücüsü ne kadar büyük olacak?"

Dimitri video yayınını işaret etti. "O kadar. Gerçek dönüş sürücüsü bu."

"Hayır, gemide kullanılacak olanı soruyorum."

"O," dedi yine işaret ederek. "Yedek, güvenlik ve güvenilirlik istiyorsun? O zaman tek bir büyük motor yapmayız. Bin tane ufak motor yaparız. Tam olarak bin dokuz tane. İhtiyacımız olan itişi ve daha fazlasını sağlayacak kadar. Yolculuk sırasında bozuldular mı? Sorun değil. Diğerleri gerektiği kadar itiş sağlar."

"Ah." Stratt başıyla onayladı. "Bir sürü ufak dönüş sürücüsü. Bunu sevdim. Böyle devam."

Kadın merdivene doğru ilerlemeye başladı.

Bense Dimitri'ye bakıyordum. "İki gramı birden kullansaydınız..."

Omuz silkti. "Bum. Biz olduk buhar. Hepimiz. Gemi de öyle. Patlama ufak bir tsunami yaratırdı. Ama karadan üç yüz kilometre uzaktayız, o yüzden olmaz bir şey."

Omzuma bir şaplak indirdi. "O zaman sana ahirette bir içki ısmarlamam gerekirdi, dimi?! Ha-ha-ha-ha!"

"Hah," diyorum kendi kendime. "Demek dönüş sürücüleri böyle çalışıyor."

Dürümümden bir ısırık alıyorum.

Bu sürücülerden bin tane var o zaman ("Bin dokuz tane!" diye Dimitri'nin sesini duyuyorum zihnimde). En azından – yolcuğun başında o kadarlardı. Muhtemelen kimisi yolculuk sırasında nalları dikmişti. Dönüş Sürücüsü konsolunda her küçük sürücünün durumunu gösteren bir panel vardır kesin.

Yakınlık alarmı düşüncelerimi bölüyor.

"Nihayet!"

Dürümümü "düşürüp" (bıraktığım yerde süzülüyor) kumanda odasına doğru hızla süzülüyorum. Yatakhaneden laboratuvara açılan kapak, laboratuvardan kumanda odasına açılan kapakla hizalı değil ama doğru şekilde zıplarsam ikisinden de geçebilirim.

Bu sefer tam denk getiremiyorum. Yolculuk sırasında laboratuvar duvarından destek almam gerekiyor. Yine de giderek alışıyorum.

Radar panelini tekrar kontrol ediyorum ve gerçekten de *Blip-A* yaklaşıyor! Bu sefer gelen bir silindir değil. Gemimin kendisi geliyor. Yavaş yavaş. Belki tehdit içermeyen bir şekilde yaklaşmak istemişlerdir? Her halükârda, neredeyse geldiler.

Görünüşe göre geminin gövdesinde yeni bir eklenti var.

Meryem Ana kadar büyük olan elmas şeklindeki kısımda dik bir şekilde bulunan silindirik bir tüp var. Gövde robotu da tünelin yanında, gururlu bir şekilde bekliyor. Robota biraz insani özellikler ekliyor olabilirim.

Tüp, ksenonite benziyor. Benekli gri ve tünel boyunca uzanan, damara benzer çizgiler. Bu açıdan kesin konuşamıyorum ama içi boş gibi görünüyor.

Sanırım sırada ne olduğunu biliyorum. Modelde sundukları planı hayata geçireceklerse tünelin boştaki ucunu hava kilidime dayayacaklardır.

Tünellerini nasıl ekleyecekler? Hava kilidimin kenetlenme mekanizması var – muhtemelen benimle mürettebat arkadaşlarımı *Meryem Ana*'ya hangi gemi getirdiyse onun için– ama Eridyanların evrensel hava kilidinin ayrıntılarını haiz olduğunu sanmıyorum.

Blip-A giderek yaklaşıyor. Ya bir hata yaparlarsa? Ya yanlış hesaplarlarsa? Ya yanlışlıkla gövdemde bir delik açarlarsa? İnsanlıkla yok oluş arasında bir tek ben duruyorum. Uzaylıların yaptığı bir hesap hatası türümün yok oluşuna mı sebep olacak?

Hava kilidine gidip GDF elbisesini alıyorum. Rekor sürede elbiseye giriyorum. Ne olur ne olmaz.

Blip-A artık o kadar yakın ki Teleskop ekranında sadece benekli gövdeyi görebiliyorum. Dış kameralara geçiyorum. Geminin gövdesinde bir sürü kamera var. Bunlar GDF panelindeki bir pencereden kontrol ediliyorlar. GDF sırasında onlara bilgi verecekseniz astronotlarınızın nerede olduğunu görmeniz iyidir tabii ki.

Tünel 20 fit uzunluğunda. Ya da 7 metre. Of ya, Amerikalı bir biliminsanı olmak bazen hiç hoş değil. Sürekli içinde bulunduğunuz duruma göre rasgele, beklenmedik birimlerde düşünüyorsunuz.

Gövde robotu iç içe geçmiş kollarını açarak uzanıyor. Böyle bir şey yapabildiğini bilmiyordum. Tünelden de öteye, hava

kilidime doğru uzanıyor. Bu hiç ürkütücü değilmiş gibi. Ön kapıma doğru uzayan ve gittikçe uzayan beş uzaylı robot kolu. Endişelenecek ne var ki?

Her kolun ucundaki üç parmaklı "el"... bir şey tutuyor. İki ucunda düz bir plaka bulunan kavisli bir çubuk. Kolların üçü *Meryem Ana*'ya ulaşıp tuttukları cihazın düz kısımlarını *Meryem Ana*'nın gövdesine yapıştırdı. Çok geçmeden diğer ikisi de aynı işlemi gerçekleştirdi. Ardından beş kol aynı anda geri çekilerek *Meryem Ana*'yı tünele doğru çekmeye başladı.

Peki. O düz cihazlar birer tutamaç demek ki. Peki nasıl yapıştılar? İyi bir soru! Gemimin gövdesi pürüzsüz ve antimanyetik alüminyumdan (bunu da nereden hatırladım şimdi?) yapıldı. Tutamaçlar kesinlikle mekanik bir şekilde bağlanmadılar. Yapışkan bir şey kullanmış olmalılar.

Şimdi aklıma yatmaya başladı.

Tabii ki kenetlenme mekanizmasını anlamaya çalışmayacaklardı. Tünelin boştaki ucunu gemime yapıştıracaklardı. Neden olmasın? Çok daha basit.

Gemim inliyor. Hava kilidinden sürüklenmek üzere tasarlanmamış, 100.000 kiloluk bir araç bu. Gövde bunu kaldırabilecek mi acaba?

GDF elbisemin üzerindeki vakum noktalarını bir kez daha kontrol ediyorum.

Kumanda odası etrafımda hareket ediyor. Hızla değil – saniyede birkaç santimetre sadece. Hey, küçük uzay gemisi hızı için santimetre biriminde düşünüyorum. "İki haftada bir gez" gibi bir şeyden çok daha iyi.

Duvarın üzerime gelmesine müsaade ediyorum. Kertenkele beynim, hava kilidinden biraz daha uzaklaştığım için memnun. O tarafta korkutucu şeyler dönüyor.

Tak.

Eridyan tünel geminin gövdesine çarptı. Tıkırtılar ve sürtünme sesleri geliyor peşinden. Gövde kameralarının görüntülerini seyrediyorum.

Şu anda hava kilidinin kapısına iyice dayanmış görünen tünelin ağzı, hava kilidi kapısından daha geniş. Bu kadar her-halde. Yapışkan basıncı tutabildiği sürece. Benim atmosfer basıncımın ne olduğunu bile bilmiyorlar. Yapışkanı neyden üretmişler? O kadar çok sorum var ki.

GDF elbisesinin eldivenleriyle kumanda odasının panellerini kullanamıyorum. Keşke kameraları yakınlaştırabilsem. Tüneli gösteren yayınlardan birine odaklanıyorum. Gövdeye iyice yapışmış gibi görünüyor gözüme. Tam hava kilidinin orada gövdede hafif bir kavis var. Yapması zor bir şekil ama Eridyanlar bunu kusursuzca taklit etmiş.

Bir dakikanın ardından robot kollar tutamaçlarını salıyor ve tutamaçları gövdenin üzerinde bırakıyorlar.

Hava kilidinden boğuk bir ses geliyor. Bir emme sesi gibi. Bu hava akımı mı? Tüneli havayla dolduruyorlar!

Kalbim güm güm atıyor. Gemimin gövdesi bunu kaldırabilecek mi? Ya uzaylıların havası alüminyumu eritiyorsa? Ya alüminyum Eridyanlar için ölümcülse ve nefes alır almaz ölürlerse? Bu berbat bir fikir!

Ses sona eriyor.

Yutkunuyorum.

İşleri bitti. Henüz hiçbir şey erimedi. Bakmak için hava kilidine süzülüyorum.

Elbette hava kilidinin iki kapısı da kapalı. Olur da bir yırtık olursa diye ekstra güvenlik. İç kapıyı açıp içeri süzülüyorum. Lombardan bakıyorum.

Uzayın siyahlığı gitmiş, yerine karanlık tünelin siyahı gelmiş. Kaskımın lambasını açıyorum ve içeriyi aydınlatmak için kafamı çeviriyorum.

Tünelin ucu çok yakında. Bundan rahatsız olduğumdan demiyorum. Yani tünelin ucu 20 fit ötede değil. Daha çok 10 fit ötede. Tünelin geri kalanı gri ve ten rengi benekli ksenonitten yapılmışken, tünelin ucundaki duvar farklı renklere sahip altıgenlerden oluşuyor.

Sadece bir tünel bağlamakla kalmamışlar. Benim hava kilidimi kendi hava kilitlerine bağlamışlar, aramıza da bir duvar yerleştirmişler.

Zekice.

Hava kilidindeyken iç hava kilidi kapısını kapatıp içerisinin havasını boşaltıyorum. Dış kapının mandalını tutup çeviriyorum. Direnç göstermeden açılıyor. Tünel bir vakum – en azından duvarın benden yana olan tarafı öyle.

Sanırım ne olduğunu anlıyorum. Bu bir test. Onlar da benim endişelerimi paylaşıyorlarmış. Tüneli bağla, kendi yarımı kendi havamla doldurur, ne olacağına bakarım. Bu ya işe yarar ya da yaramaz. Yararsa süper! Yaramazsa başka bir şey deneriz. Ya da benden başka bir şey yapmamı isterler.

Pekâlâ. Bakalım.

Hava kilidine içeriyi havayla doldurmasını söylüyorum. Bunu reddediyor – dış kapı açık çünkü. Güvenlik kilidinin işe yaradığını görmek güzel ama onu es geçmem gerekecek.

Bu zor bir şey değil – gemiden hava kilidine hava dolmasını sağlayacak bir manuel emniyet vanası var. Tüm bilgisayar kontrollerini es geçiyor bu vana. Sırf bilgisayarda bir hata oldu diye birilerinin ölmesini istemezsiniz, değil mi?

Vanayı açıyorum. *Meryem Ana*'dan hava kilidine, oradan da tünele hava doluyor. Üç dakika içinde hava akışı yavaşlıyor, sonra duruyor. Elbisemin göstergeleri dışarıda 400 hektopaskal basınç olduğunu söylüyor. *Meryem Ana*, tünelin benim tarafımı havayla doldurdu.

Emniyet vanasını kapatıp bekliyorum. GDF elbisemin dış basınç göstergesini seyrediyorum. Basınç 400 hektopaskalda bekliyor. İyi bir mühür var.

Eridyanlar ksenoniti alüminyuma yapıştırmanın yolunu biliyorlar. Bilecekler tabii. Alüminyum bir element ve ksenonit gibi bir şeyi icat edebilmiş her tür, periyodik tabloyu bizden bin kat daha iyi bilir tabii ki.

Bu adımı atma vakti geldi. GDF elbisemin mühürlerini

açıp sırtından dışarı tırmanıyorum. Havada ağır bir amonyak kokusu var ama bunun dışında solunabilir. Ne de olsa bu benim havam. GDF elbisesini hava kilidine doğru ittiriyorum. Kask ışıkları şu anki tek ışık kaynağım, o yüzden tüneli aydınlatacak şekilde bakmaları için ışıkları ayarlıyorum.

Gizemli duvara doğru süzülüp dokunmak için uzanıyorum ama dokunmadan önce kendimi tutuyorum. Birkaç inç öteden gelen ısıyı hissedebiliyorum. Eridyanlar sıcak seviyorlar, belli.

Aslına bakarsanız, terlemeye başladım. Tünel duvarları havamı ısıtıyor. Biraz rahatsız edici ama çok kötü değil. Soğutma sisteminin çalışmasını istersem *Meryem Ana*'nın iç hava kilidi kapısını açabilirim. Ardından yaşam destek ünitelerimiz kapışabilir. Onlar kendi taraflarını sıcak tutarken ben de kendi tarafımı serin tutarım.

Alnımda beliren ter damlalarına ve gözlerimi sulandıran ağır amonyak kokusuna rağmen devam ediyorum. Çok merak ediyorum çünkü. Beni suçlayabilir misiniz?

Bu duvarda hiç olmadı en az yirmi ufak altıgen bulunuyor. Hepsi farklı renk ve dokuya sahip ve sanırım birkaç tanesi şeffaf. Hangi materyallerden yapıldıklarını bulabilecek miyim diye her birini kataloglamalıyım. Yakından bakınca her bir altıgenin kenarlarındaki birleşme yerlerini görebiliyorum.

Bu sırada diğer taraftan gelen bir ses duyuyorum:

Tak, tak, tak.

ONUNCU BÖLÜM

Duvarı tıklatmışlardı, o yüzden nezaket kuralları benim de duvarı çalmamı gerektiriyor. Duvarın sıcak olacağını biliyorum, o yüzden elimden geldiği kadar hızla duvarı tıklatıyorum.

Onların yaptığı gibi üç kere tıklatıyorum ben de.

Hemen gelen bir cevap yok. Altılı duvarına şöyle uzun uzun bakıyorum. Tahminimce kırk kadar altılı var ve her biri bir diğerinden farklı gibi görünüyor. Farklı materyallerden yapılmış olabilirler mi? Şu anda bir şey yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum ama ne?

Beni seyrediyorlar mı? Kamera olabilecek bir şey çarpmıyor gözüme.

Parmağımı kaldırıp hava kilidimi işaret ediyorum. Beni görebiliyorlar mı, yaptığım el hareketinin ne anlama geldiğini anlayabiliyorlar mı bilmiyorum. Altılı duvarını tekmeleyip hava kilidine geri süzülüyorum, ardından da iç hava kilidi kapısını açıyorum. Neden açmayayım? İki tarafın basıncı da aynı. Hava kilidi kapısını açmanın bir sakıncası yok. Tünelde hava sızıntısı varsa gemiden kaçan hava geminin iç hava kilidi kapısını kapatmasını sağlayacak, böylece ben de hayatta kalacağım.

Laboratuvara gidip birkaç şey alıyorum, sonra tünele dönüyorum.

Önce tünelin çeşitli yerlerine LED lambalar yapıştırıyorum

ve lambaları altılı duvarına doğru çeviriyorum. Artık ne yaptığımı ben de görebiliyorum. Emektar taşınabilir x-ray spektrometremi çıkarıp altılılardan birini tarıyorum. Ksenonit. Bana gönderdikleri silindirlerle neredeyse aynı bileşime sahip.

Neredeyse.

Eser elementlerde birkaç farklılık mevcut. İlginç. Belki ksenonit de çelik gibi bir şeydir – bir sürü farklı tarifi vardır? Yanındaki altılıyı kontrol ediyorum. Biraz farklı bir kombinasyon daha.

En akla yatkın tahminim: Farklı tür ksenonitler farklı durumlar için ideal. Benim havamın nasıl olduğuna dair bir fikirleri yoktu. O yüzden çeşitli bileşenlerle havamı kontrol etmek istiyorlar. Ben tünelden ayrıldığımda, altılılardan hangisinin en iyi tepkimeye girdiğine bakacaklar.

O zaman benim tünelden ayrılmam gerek. Onlar için kendi tarafımın havasını mı boşalmalıyım? Kibarlık bunu gerektirir. Bunu çok rahat yapabilirim – hava kilidine havayı boşaltmasını söyledim mi tamamdır. "Hayda, bugün burada ne çok hava varmış!" der ama uzay boşluğu oluşana dek havayı boşaltmaya devam eder.

Öte yandan belki de tünelin bu tarafındaki havadan örnek almak için yöntemleri vardır. Öyleyse havayı boşaltmamam daha iyi olur, değil mi?

Havayı burada tutmaya karar veriyorum. Muhtemelen örnek almak için bir yöntemleri vardır. Ben böyle bir tünel yapacak olsam öyle yapardım ve oldukça zeki görünüyorlar.

Hava kilidine doğru dönecek oluyorum ama gözüme bir şey takılıyor. Hareket!

Tüm dikkatimi bir kez daha altılı duvarına veriyorum. Duvarda bir değişim yok. Ama hareket eden bir şey gördüğüme yemin edebilirim. Altılılardan kimileri parlak – herhalde onlardaki yansımamı falan gördüm.

Bir dakika...

Altılılardan biri dikkatimi çekiyor. Niye ki?

Tünel duvarına yakındaki altılılardan biri. Ne olduğunu anlayamıyorum. İncelemek için yaklaşıyorum.

"Vay anasını!" diyorum.

Bu altılı şeffaf! Diğer tüm altılılar mat ama bu cam gibi! Lambalardan birini duvardan alıp altılıya tutuyorum. Kafamı sıcak duvara dayayıp içerisini daha iyi görmeye çalışıyorum.

Işık öte tarafa dökülüyor. Öte taraftaki tünel duvarlarını görebiliyorum. Ya öteki tarafta şu anda hava yok ya da onların havası da şeffaf. Her halükârda, şu anda görüşümü kapatan ya da bulanıklaştıran bir şey yok.

Birdenbire altılının öteki tarafına bir kafa çarpıyor. Bir yere de kımıldamıyor daha sonra. Suratımdan birkaç inç ötede. Kabaca üçgen şeklinde, koyu kahverengi gibi ve kaba, keskin kenarları var. Bir mağara adamının mızrağının ucunda görebileceğiniz türden bir kaya.

Uzaya çıkmış mağara adamlarıyla mı karşılaştım yoksa?

Mal mal konuşma, Ryland.

Önüme neden bir kaya koydular? Yapışkan mı acaba? Görüşümü kapatmaya mı çalışıyorlar? Öyleyse pek başarılı oldukları söylenemez. Ufak üçgen en kalın kısmında sadece birkaç inç genişliğinde ve altılı da hiç yoktan 8 inç var.

Ve sonra daha da saçma bir şey oluyor. Şimdi kaya hareket eden eklemler şeklinde bükülüyor ve aynı şeyi yapan iki kaya daha geliyor ve kayalardan birinin ucunda daha da uzun bir kaya var–

Kaya değil bu. Bu bir pençe! Üç parmaklı bir pençe!

Daha fazlasını görmek için yanıp tutuşuyorum! Yüzümü altılıya dayıyorum. Biraz yanıyor ama çekilme dürtümü dinlemiyorum. Canım yanıyor, evet ve muhtemelen yüzümde iz kalacak. Laboratuvara dönüp bir kamera almalıyım ama nerede. Böyle bir anda kimin aklına gelir ki bu?

Yüzüm sızlarken inliyorum ama mükâfat olarak daha iyi görüyorum.

Uzaylının pençesi – ee... el desem daha iyi olur. Bu daha az

korkutucu bir kelime. Uzaylının elinin üç adet üçgen şeklinde parmağı var, her birinin eklem noktaları da var. Boğumları var yani. Bir yağmur damlası şeklinde kapanabiliyorlar ya da üç bacaklı bir denizyıldızı gibi açılabiliyorlar.

Derisi bir tuhaf. Kahverengimsi siyah bir kayaya benziyor. Yamru yumru ve yamuk, sanki biri eli granitten yontmuş ama cilalamaya vakit bulamamış gibi. Doğal bir zırh olabilir mi? Bir kaplumbağa kabuğu gibi ama daha dağınık?

Bir kol da var. Yüzümü Sıcak Acı Duvarı'na mal gibi ne kadar bastırırsam bastırayım, bu açıdan kolu zar zor görüyorum.

Ama kesinlikle elden geriye doğru uzanan bir kol var. Yani bir kol olması lazım zaten, değil mi? Havada süzülen büyülü bir el olacak değil ya.

Acıya daha fazla dayanamıyorum. Kafamı çekiyorum. Yüzümü elliyorum. Acıyor ama su toplamamış.

Tık-tık-tık.

Uzaylı, şeffaf altlığı parmağıyla tıklatıyor. Ben de karşılık olarak tırnağımla üç kere tıklatıyorum.

Uzaylı altlığı tekrar tıklatıyor, üç kere. Ben de tekrar tıklatıyorum.

Sonra ürkütücü bir an yaşanıyor. Penç– El geri çekiliyor, bir cisim tutarak geri dönüyor ve cismi şeffaf altlığa dayıyor. Bu cisim her neyse oldukça küçük. Yakından görmek için duvara süzülüyorum. Yüzüm ısınıyor.

Cisim elbette ksenonitten. Yarım inç yüksekliğinde ve detaylı. Bir oyuncak bebeğe benziyor. Ama kocaman bir kafası ve gerçekten kalın kol ve bacakları–

"Ah!"

Bu benim. Bu mini minnacık bir Rus Orlan-MKS2 GDF elbisesi. Beni şimdiye dek sadece onu giyerken gördüler.

Bir el daha giriyor görüşüme. Hey, benim iki elim var, onların da iki elinin olmasına şaşırmamam gerek. İkinci el de *Meryem Ana*'nın bir modelini tutuyor. Oyuncak bebekle aynı ölçekte küçültülmüşe benziyor. Eller küçük beni, küçük *Meryem Ana*'nın hava kilidine doğru ittiriyor.

Gayet açık. Diyor ki, *Gemine dön.*

Başparmağımla anladığımı gösteriyorum. Uzaylı Minik Ben'i salıyor ve *Meryem Ana* modeli süzülerek uzaklaşıyor. Sonra da elini kapatıp başparmağını kaldırmış gibi bir hareket yapıyor. İki parmağını top yapıyor, üçüncüsünü de yukarıda tutuyor. En azından ortadakini kaldırmadı.

Meryem Ana'ya dönüp hava kilidi kapağımı ardımdan kapatıyorum.

Heyecandan nefes nefeseyim. Az önce yaşananlara inanamıyorum.

O bir uzaylı. Bir uzaylı gördüm. Sadece bir uzaylı gemisi değil. Bir uzaylı varlık. Gerçi –sadece uzaylı adamın pençesini – ee... elini gördüm. Ama olsun.

Yani "uzaylı adamın" dedim ama uzaylı kadın da olabilir. Ya da belki de benim dilimde olmayan bir zamir bile olabilir. Kimbilir, on yedi farklı biyolojik cinsiyetleri bile olabilir. Ya da hiç. Kimse zeki uzaylı yaşamla ilk karşılaşmanın asıl zor kısımlarından bahsetmiyor: Zamirler. Şimdilik ona "adam" olarak hitap edeceğim çünkü zeki bir canlıya "hayvan" muamelesi yapmak kabalıkmış gibi geliyor.

Ayrıca aksini duyana kadar onun adı Rocky.

Peki şimdi ne olacak? Rocky, gemime dönmemi söyledi. Ben de döndüm.

Biraz aptal gibi hissediyorum. Şu anda bir sürü farklı deney yapıyor olmam lazım aslında, değil mi?

Hava kilidi lombarından bakıyorum. Lambalarım hâlâ tünelin duvarlarında ve bazı... değişiklikler olduğunu görebiliyorum.

Altılı duvarı artık yok. Bayağı yok. *Blip-A*'nın gövdesine kadar rahatça görebiliyorum. Ve de geminin gövdesine monte bir gövde robotu var, uzanıp küçük robot elleriyle bir şeyler yapıyor.

Ve evet, robotun elleri kabaca Rocky'nin ellerine benziyor.

Üç parmak. Hemen hemen Rocky'nin ellerinin büyüklüğünde. Muhtemelen geminin içinden Nintendo Power Glove gibi bir cihazla kontrol ediliyorlardır.

Ulan amma yaşlanmışım.

Robot, lambalarıma ayrı bir ilgi gösteriyor. Ben olsam ben de gösterirdim. Bunlar uzaylı teknolojisine sahip uzaylı eşyaları. Doğru, sadece lamba olabilirler ama karşı taraftaki Eridyan dostlarım için bunlar uzaylı lambaları. Muhtemelen tarihlerinin en heyecan verici bilimsel keşfi. Robot kol, lambaları *Blip-A*'nın gövdesindeki ufak bir göze koyuyor ve gözün kapağı kapanıyor. Bahse varım bu lambalar, lamba tarihindeki en çok incelenen lambalar olacaklar.

Yani bu keşif ânını yaşadıkları için mutluyum fakat benim ışık kaynağım kalmadı şimdi. Arada bir tak sesi duyabiliyorum ama şu anda tünel zifiri karanlık.

Bu da başlı başına oldukça ilginç. Ben 40 Eridani'den gelen bir uzaylı değilim ama uzaktan kumandalı bir robot kullanıyor olsam, bir yerlerde bir kamera ile ne yaptığımı görebilmek için ışık kaynağına ihtiyaç duyardım. Ama onların buna ihtiyacı yok. Işığa ihtiyaçları yok.

Bir dakika, bir dakika. Onların görünür spektrumları bizimkinden tamamıyla farklı olabilir. İnsanlar var olan tüm ışık dalga boylarının sadece ufacık bir kısmını görebiliyor. Dünya'da en çok bulunan dalga boylarını görecek şekilde evrimleştik. Belki Eridyanlar da farklı dalga boylarını görebiliyorlardır. Oda şu anda kızılötesi ya da ultraviyoleyle iyi aydınlatılmış olabilir ve ben hiçbir şey göremem yine de.

Hmm. Bir robot. Ama neden? Birkaç dakika önce orada bir canlı vardı – adamım Rocky. Neden onun yerine bir robot kullanıyorlar?

Uzay boşluğu.

Muhtemelen tüneldeki tüm havayı boşalttılar. Gemimin gövdesinden bir örnekleri var – bunun alüminyumdan yapıldığı ve ne kadar kalın olduğu bilgisine sahipler. Belki gemimin

dış basınçla başa çıkıp çıkamayacağını bilmiyorlardır. Ya da atmosferleri alüminyumla kötü bir etkileşime giriyordur.

O yüzden tüneli havasız tutuyorlardır, bu yüzden de bir robot kullanmaları gerekiyordur.

Kendimi Sherlock Holmes gibi hissediyorum. "Hiçbir şey" görmedim ve bundan bir sürü sonuç çıkardım! Tamamen tahmine dayalı ve onları kanıtlamaya dair elimde hiçbir kanıt bulunmayan sonuçlar ama yine bir sonuç bunlar!

Bir lamba daha getirebilirim – laboratuvarda birkaç tane daha var. Robo-Rocky ne yapıyor diye görmek için ışığı oraya tutabilirim. Ama bunu yakında öğreneceğim zaten. Ve ilginç bir şey olursa bu sırada geminin başka kısmında bulunmak istemiyorum.

Tam bunu düşünürken ilginç bir şey oluyor hakikaten.

Tak-tak-tak.

Hayır, hiç de ürkütücü değil. Evden yirmi ışık yılı uzaktayken birinin kapınızı çalması tamamen normal.

Tamam, şimdi bir lambaya ihtiyacım var. Bir lamba almak için seke seke kontrol odasına gidiyorum, ardından geri dönüyorum. GDF elbisesini giymeye gerek görmeden hava kilidini havayla dolduruyorum. İki kapının manuel güvenlik vanasını çevirip hava kilidinin tüneli havayla doldurmasını sağlıyorum. Tam da beklediğim gibi oluyor. Mühür hâlâ sağlam.

Dış kapıyı açıp elimde lambayla içeri süzülüyorum.

Altılı duvarı artık yok – onun yerine tamamen şeffaf bir materyalden inşa edilmiş katı bir duvar var. Ve o duvarın arkasında da Rocky.

O bir örümcek. Kocaman bir örümcek.

Kaçmak için dönüyorum. Ama mantıklı yanım dizginleri eline alıyor.

"Sakin... sakin... dostlar," diyorum kendime. Dönüp karşımdaki manzarayı inceliyorum.

Rocky bir insandan küçük. Bir Labrador boyutunda. Karapaksa benzeyen merkezi gövdesinden farklı yönlere doğru

beş bacak çıkıyor. Kabaca bir beşgen şeklinde olan karapaks 18 inç uzunluğunda ve bunun yarısı kalınlığında. Ne göz görüyorum ne de bir yüz.

Her bacağın ortasında bir eklem var – buna dirsek adını vereceğim. Her bacağın (ya da kol mu demeliyim?) ucunda bir el var. Yani beş eli var. Her elde de daha önce gördüğüm üç üçgen parmak var. Beş el de birbirinin aynısı gibi. Bir "önü" ya da "arkası" varmış gibi görünmüyor. Beşgenin her yanı simetrik sanırım.

Üzerinde kıyafet var. Bacakları çıplak, kayaya benzer bir derisi var ancak karapaksın üzerinde bir kıyafet var. Beş kol deliği olan bir gömleğe benziyor. Kıyafet ne tür bir maddeden yapılmış bilmiyorum ama normal insan kıyafetlerine kıyasla daha kalın görünüyor. Mat bir yeşilimsi kahverengi renkte ve düzensiz bir şekilde renklendirilmiş.

Gömleğin üst kısmında geniş bir delik var. İnsanların giydiği tişörtlerinde boyundan geçirdiğimiz boşluk gibi. Bu delik karapakstan daha küçük. Demek ki gömleğini yukarıdan aşağı çekip kollarını kol deliklerinden geçirerek giyiyor. Aynı bir insan tişörtü gibi.

Ama o yukarıdaki delikten geçecek bir boynu ya da kafası yok. Taş benzeri deriden yukarı doğru çıkan sert görünüşlü bir beşgen var sadece.

Tünelin kendi tarafında, duvarlarda tutacaklar ve çit örgüleri var. Ellerinin ikisiyle tutacakları tutmuş, öylece sarkıyor. Muhtemelen beş eliniz olunca sıfır g çok da sıkıntı vermiyordur. Bir iki elinle bulunduğun yere tutun, kalan üçüyle de işini gör.

Benim için tünel biraz küçük kalıyor. Ama onun için tünel ferah.

Boştaki koluyla bana el sallıyor. İnsanlar gibi selam vermenin yolunu öğrendi ve bunu her fırsatta kullanmayı kafasına koymuş gibi.

El sallayarak cevap veriyorum. O da tekrar el sallıyor. Başımı iki sana sallıyorum. Bu kadar el sallamak yeter.

"Omuzlarını" kullanarak karapaksını ileri geri döndürüyor. Sanırım edebildiği kadarıyla "omuz silkti" az önce. Ben bu "Eridyan ne görürse onu taklit eder" oyunundan kendimizi nasıl kurtaracağız diye merak ederken benim yerime bunun cevabını veriyor.

Parmağıyla şeffaf duvarı üç kere tıklatıyor, sonra da parmağını uzatmış bekliyor. Bir şeyi... işaret mi ediyor?

Gösterdiği yere bakıyorum ve hayda, tünelde süzülen bir şey var! Bana bir hediye bırakmışlar!

Fark etmediğim için beni kimse suçlayamaz. Karşımda bir uzaylı görmek tünel duvarındaki cisimleri gözden kaçırmama sebep oldu.

"Peki," diyorum. "Bakalım bana ne bırakmışsınız."

"♩♫♪♪♫," diyor Rocky.

Ağzım bir karış açılıyor. Evet, sıfır g'deyim. Yine de kendiliğinden oluyor bu.

Seslerde bir telaffuz ya da tonlama yoktu. Sadece notalar. Bir balina şarkısı misali. Ama yine de bir balina şarkısından farklıydı çünkü aynı anda birden fazla nota vardı. Balina akoru diyelim. Ve bana cevap veriyordu. Bu da duyabildiği anlamına geliyor.

Daha da önemlisi, sesler benim duyma aralığımdaydı. Notaların kimisi pes, kimisi tizdi. Ama kesinlikle duymuştum. İnsan düşününce apışıp kalmadan edemiyor. O farklı bir gezegenden ve tamamen farklı bir evrimin sonucu ama bir şekilde birbiriyle uyumlu ses aralığına sahiptik.

Bir de üstüne benim çıkardığım seslerin cevap vermeye değer olduğuna karar vermişti.

"Bir dil konuşuyorsun!" diyorum. "Sizin bir diliniz nasıl olabilir ki?! Ağzın yok!"

"♫♫♩," diye açıklıyor Rocky.

Şimdi mantıklı düşünmek gerekirse medeniyet olmadan uzay gemisi inşa edemezdiniz ve birbirinizle iletişim kuramazken de bir medeniyet yaratamazdınız. Yani tabii ki bir dilleri

olacaktı. İletişimin insanlar gibi sesle olması ilginç. Tesadüf mü? Belki değildir. Belki de bu karakteristiğin evrilmesinin en kolay yolu budur.

"♪." Rocky bana bıraktıkları cisimleri işaret ediyor.

"Tamam, tamam," diyorum. Dil meselesi benim ilgimi daha çok çekiyor ve bana kalsa bunu incelemek isterdim. Ama şimdilik Rocky hediyeleri hakkında ne düşündüğümü öğrenmek istiyor.

Cisimlere doğru süzülüyorum. Duvara benim bandımla yapıştırılmışlar.

Cisimler bir çift küre. Her birinin üzerinde kabartma bir görüntü bulunuyor. Biri *Meryem Ana*'nın, diğeriyse *Blip-A*'nın.

Meryem Ana'yı banttan alıyorum. Sıcak değil. Aslına bakarsanız, tünel artık sıcak değil. İlginç. Belki de benim soğuğu tercih ettiğimi görüp tüneli benim daha rahat edeceğim şekilde ayarlamışlardır.

Topun içinden bir tıkırtı geliyor. Kulağıma getirip sallıyorum. Yine tıkırtılar.

Bağlantı yerini buluyorum. Topun üst ve alt kısımlarını birbirlerine karşı çeviriyorum ve dönüyorlar. Ters şekilde çeviriyorum tabii ki.

Onay almak için Rocky'ye bakıyorum. Bir yüzü yok, hâliyle bir yüz ifadesi de yok. Orada beni seyrederek süzülüyor. Yani, seyrediyor demek de doğru değil... gözleri de yok. Bir dakika ya. Benim ne yaptığımı nasıl anlıyor? Ne yaptığımı bildiği ortada – bana el sallayarak falan cevap verdi. Bir yerde gözleri olmalı. Muhtemelen ben anlamıyorumdur onların göz olduğunu.

Dikkatimi küreye geri çeviriyorum. İki kısmını ayırıyorum ve içinde... başka daha küçük küreler var.

İç geçiriyorum. Bu daha fazla soruya neden oluyor sadece.

Ufak boncuklar yukarı doğru süzülüp gözümün önüne kadar geliyorlar. Birbirlerinden ayrı değiller. Küçük iplerle birbirlerine bağlılar. Karmaşık yapılı bir kolye misali. Boncukları elimden geldiğince ayırıyorum.

En iyi şöyle tasvir edebilirim – boncuklu kelepçelere benziyorlar. Ufak bir iplikle birbirlerine bağlanan, iplikli boncuktan oluşan iki tane çember. Her çemberde sekiz boncuk var. İki çemberi birbirine bağlayan iplikte bir boncuk yok. Bunun böyle olmasının arkasında bir sebep var belli ki. Ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yok ama.

Belki diğer top –üzerinde *Blip-A*'nın resminin bulunduğu küre– duruma biraz olsun ışık tutar. Kelepçeleri havada süzülmeye bırakıp *Blip-A* topunu duvardan koparıyorum. Sallayınca içinden bir sürü tıkırtı duyuyorum. Topu ikiye ayırıyorum ve içinden bir dizi boncuk daha çıkıyor.

Kelepçelerin aksine bu topun içinde tek bir çember var. Ve bu çemberde sekiz değil, yedi boncuk var. Ayrıca her birinin ucunda tek bir boncuk bulunan ve çembere bağlı üç iplik daha var. Ucunda bir şeylerin asılı olduğu bir kolye misali.

Topun içinde başka bir şey daha var. Modeli sallıyorum ve bir kolye daha süzülüyor. Baktığımda bu kolyenin az öncekiyle tıpatıp aynı olduğunu görüyorum. Topu salladıkça içinden daha fazla kolye çıkıyor. Her biri bir diğerinin aynısı. Hepsini toplayıp cebime koyuyorum.

"Bu bana bir şeyi andırıyor..." diye alnıma vuruyorum. "Bu bana neyi andırıyor?.."

Rocky bir pençesiyle karapaksına vuruyor. Benim hareketlerimi taklit ettiğini biliyorum ama bir yandan, *Düşünsene, be herif!* diyormuş gibi geliyor.

Böyle bir durumda öğrencilerime neyi tembihlerdim?

Neden birden aklıma öğrencilerim geldi ki? Zihnimde sınıfım canlandı. Bir anı. Elimde bir molekül modeli tutmuş, öğrencilere–

"Moleküller!" kelepçeleri tutup Rocky'ye doğru uzatıyorum. "Bunlar molekül! Bana kimyayla alakalı bir şey anlatmaya çalışıyorsun!"

"♫♪♫♫♪."

Ama bir dakika. Bunlar epey acayip moleküller. Hiç aklıma yatmıyorlar. Kelepçelere bakıyorum. Hiçbir şey böyle mole-

küller yaratmaz. Sekiz atom bir yanda, sekiz atom öteki tarafta, onları bağlayan da... nedir? Hiç? Bağlantı ipindeki bir boncuk yok ki. İki çemberin ipliklerini birbirine bağlıyor sadece.

"Atomlar!" diyorum. "Boncuklar birer proton. O zaman boncuk çemberleri atom oluyor. Bu küçük bağlantılar da kimyasal bağlar!"

"Tamam, eğer öyleyse..." Kelepçeleri havaya kaldırıp tekrar sayıyorum. "O zaman bu, her birinde birbirine bağlı olan ve sekiz proton bulunan iki atom. Sekiz numaralı element oksijen. İki oksijen. O_2! Ve bu *Meryem Ana*'nın topundaydı."

Kelepçeleri Rocky'ye doğru uzatıyorum. "Zeki herif, bu benim atmosferim!"

Diğer boncuk setlerini alıyorum. "O zaman senin atmosferin de... her birinin ucunda bir tane proton bulunan üç atomun bağlı olduğu yedi proton. Üç hidrojene bağlı olan bir nitrojen. Amonyak! Tabii ki amonyak! Siz amonyak soluyorsunuz!"

Bu bana verdikleri tüm hediyelerdeki yoğun kokuyu açıklıyor. Kendi havalarından kalıntılar.

Gülümsemem soluyor. "Uf. Siz amonyak mı soluyorsunuz?"

Bana verdikleri tüm küçük amonyak kolyelerini sayıyorum. Sadece bir tane O_2 molekülü varken bana on dokuz amonyak vermişti.

Bir süre üzerine düşünüyorum.

"Ah," diyorum. "Anladım. Ne anlatmaya çalıştığını anladım."

Uzaylı mevkidaşıma bakıyorum. "Benimkinin yirmi dokuz katı atmosfere sahipsiniz."

Vay be. Aklıma gelen iki şey var: Birincisi, Eridyanlar aşırı yüksek basınç altında yaşıyorlar. Dünya'daki bir denizde bin fit aşağıda yaşamak gibi. İkincisi de ksenonit inanılmaz bir bileşen. O duvar ne kadar kalın bilmiyorum – yarım inç olabilir mi? Belki daha az? Ama görece 28 atmosferi tutuyor. Hem

de tüm bunları büyük, güçlendirilmemiş düz bir panel olarak (basınca dayanıklı bir araç için olabilecek en kötü şekil) yapıyordu. Hatta, gemilerinin tamamı büyük düz panellerden oluşuyordu. Bunun gerilim direnci inanılmaz olmalı. Daha önce gönderdikleri silindirden bir parça kıramamış olmama şaşmamalı.

Bizim yaşam alanlarımız uzaktan yakından uyumlu değil. Tünelin diğer tarafında olsam saniyeler içinde can verirdim. Tahminimde o da kendi atmosferinin yirmi dokuzda biri basınca sahip ve hiç amonyak içermeyen benim atmosferimde çok da rahat edemezdi.

Pekâlâ, bir sorun değil bu. Sesimiz var ve birbirimize pantomim yapabiliriz. Bu iletişim için iyi bir başlangıç.

Tüm bunları hazmetmek için biraz duruyorum. Bunlar harika şeyler. Yanımda bir uzaylı dostum var ve sohbet ediyoruz! Kendimi tutamıyorum! Sorun şu ki – kendimi tutmamıştım da. Üzerime öyle bir yorgunluk çöküyor ki odaklanmakta güçlük çekiyorum. En son uyuyalı iki gün oldu. Sürekli çok önemli bir şeyler olup durmuştu. Sonsuza dek uyanık kalamam. Uyumam gerek.

Bir parmağımı kaldırdım. "Bir saniye bekle," hareketi. Umarım geçen seferden hatırlar bunu. O da ellerinden birinin parmağını kaldırıyor.

Çabucak gemiye dönüp laboratuvara iniyorum. Duvarda analog bir saat var. Çünkü her laboratuvara bir analog saat gerekir. Biraz zaman alıyor ama saati duvardan sökup koltuğumun altına atıyorum. Ayrıca iş istasyonundaki keçeli kalemi alıyorum.

Kumanda odasından geçerek Uzaylı Tüneli'ne dönüyorum. Rocky hâlâ orada. Dönüşümle biraz canlanmış gibi geliyor gözüme. Bunu nereden bilebilirim? Bilmiyorum. Yerini değiştirdi ve sanki daha dikkat kesilmiş gibi göründü.

Ona saati gösteriyorum. Saatin arkasında ayarlama çarkını çeviriyorum. Ona akreple yelkovanın nasıl hareket ettiğini

göstermek istiyorum sadece. Eliyle havada bir çember çiziyor. Anladı!

Saati 12:00'a getiriyorum. Sonra da keçeli kalemle saatin ortasından on ikiye uzun bir çizgi, ikiye de kısa bir çizgi çiziyorum. Şöyle sekiz saatlik bir uyku çekmeyi yeğlerim ama Rocky'yi o kadar bekletmek istemiyorum. İki saat kestirsem yeter. "Saat buraya geldiğinde döneceğim," diyorum. Sanki anlamasına yarayacakmış gibi.

"♩♪♫." Bir hareket yapıyor. İki elini öne uzatıp boşluğu... kavrıyor. Sonra da kavradığı boşluğu kendisine doğru çekiyor.

"Ne?"

Duvarı tıklatıp saati işaret ediyor, sonra hareketi tekrarlıyor. Saati duvara yaklaştırmamı mı istiyor?

Saati yaklaştırıyorum. Bu onu heyecanlandırmışa benziyor. Hareketi daha hızla tekrarlıyor. Saati yaklaştırıyorum. Saat şimdi neredeyse duvara dayanacak. Hareketi son bir kez tekrarlıyor ama bu sefer çok daha yavaş bir şekilde.

Şu noktada ne istiyor hiçbir fikrim yok. Ben de saati duvara yaslıyorum. Şimdi duvara dayanmış durumda. Ellerini kaldırıp sallıyor. Bu iyiye işaret mi?

Tamam, sanırım iki saate döneceğimi anladı. Gitmek için dönüyorum ama hemen *tık-tık-tık* duyuyorum.

"Ne var ya?" diyorum.

"♪♪♫♪," diyor, saate işaret ederek. Duvardan biraz uzağa süzülmüş. Bundan hoşlanmıyor.

"Ee, tamam," diyorum. Duvardaki bandı çekip çıkarıyorum, ortadan ikiye bölüyorum ve saati sağından ve solundan şeffaf duvara yapıştırıyorum.

Rocky bir kez daha avuç içleri bana dönük şekilde ellerini sallıyor. Sanırım "evet" ya da "bu hoşuma gitti" anlamına geliyor bu. İnsanın başıyla onaylaması gibi.

Tünelden ayrılmak için tekrar dönüyorum ama *tık-tık-tık*!

Bir kez daha dönüyorum. "Dostum, bırak da uyuyayım ya!"

Bir parmağını kaldırıyor. Benim işaret dilimi bana karşı kullanıyor. Şimdi benim beklemem gerek! Elden bir şey gelmez. Anladığımı belirtmek için bir parmağımı kaldırıyorum.

Gemisine açılan yuvarlak kapıyı açıyor. Bir Eridyan için doğru boyutta kapı – iş onların gemisine binmeye gelirse ben o kapıdan ancak sıkışarak geçerim. Kapıyı kapatmadan içeride gözden kayboluyor. Kapının arkasında neler olduğunu görmek için neler vermezdim ama hiçbir şey göremiyorum. İçerisi zifiri karanlık.

Hmm. İlginç. Gemisinin için tamamıyla karanlık. O kapı muhtemelen hava kilidine gidiyordur. Ama bir hava kilidinin içinde bile ışık olması gerekmez mi?

Rocky içeride hareket ederken hiç zorlanmamıştı. Görme yetisine sahip olduğunu biliyorum – hareketlerime tepki veriyor. Bu da Eridyanların görmesiyle alakalı daha önceki teorimi destekliyor: Bence insanlardan farklı bir spektrumda görüyorlar. Belki tamamıyla kızılötesinde ya da tamamıyla ultraviyolede görüyorlardır. Rocky için hava kilidi iyi ışıklandırılmış olabilir ve ben hiçbir şey göremem. Aynı şekilde benim ışıklarım da onun için hiçbir şey ifade etmez.

Acaba ortak dalga boyumuz var mıdır diye merak ediyorum. Belki "♪♫♩" kırmızıdır (insanların görebildiği en düşük dalga boyuna sahip renk), görebildikleri en yüksek dalga boyu. Mesela. Bu araştırmaya değer. İçeri gökkuşağının renklerini getirip içlerinden– ah, işte döndü.

Rocky tünelde zıplayıp tutamaçları kullanarak duvara kadar örümcek gibi ilerliyor. Bu işte inanılmaz derecede çevik. Ya sıfır g'de bulunma konusunda çok tecrübeli ya da Eridyanlar doğuştan bir yerlere tırmanma konusunda yetenekli. Karşılıklı parmakları olan beş elleri var ve o bir uzay yolcusu, yani muhtemelen iki faktör de biraz geçerli.

Ellerinin biriyle bana göstermek için bir cihazı kaldırıyor. Bu... bunun ne olduğunu bilmiyorum.

Bir silindir (silindirleri ne çok seviyorlar ya), bir fit uzunluğunda ve yaklaşık 6 inç genişliğinde. Parmaklarının, silin-

dir kaplamasına biraz battığını görebiliyorum. Sünger gibi, yumuşak bir materyal. Silindirin üzerinde bir hizada dizilmiş beş tane kare pencere var. Her bir pencerenin içinde de bir şekil. Bunlar harf olabilir. Ama kâğıt üzerindeki mürekkep gibi değiller. Düz bir yüzeydeler ama semboller bir inçin sekizde biri kadar falan kabarıklar.

"Hah," diyorum.

Sağdaki sembol değişiyor ve yerine yeni bir sembol geliyor. Birkaç saniye sonra aynı şey bir kez daha yaşanıyor. Sonra bir kez daha.

"Bu bir saat!" diyorum. "Ben sana bir saat gösterdim, sen de bana bir saat gösterdin!"

Hâlâ duvara yapışık duran kendi saatimi gösterip sonra onun saatini işaret ediyorum. Şu anda kullanmadığı iki eliyle yine o el sallama hareketini yapıyor. Ben de ona aynı hareketle karşılık veriyorum.

Bir süre Eridyan saatini seyrediyorum. Rocky seyredeyim diye saati tutuyor. Semboller –yüksek ihtimal rakamlar– en sağdaki pencerede değişip duruyor. Bir çarkın üzerindeler. Bizdeki eski tarz dijital saatler gibi. Bir süre sonra sağdan bir önceki çark da dönüyor. Aha!

Anladığım kadarıyla, sağdaki çark her iki saniyede bir değişiyor. İki saniyeden azıcık daha uzun bir sürede, sanırım. Tekrar etmeye başlamadan önce altı eşsiz sembol değişiyor: Sırasıyla "ℓ," "I," "V," "λ," "+" ve "V." Ne zaman "ℓ" rakamına ulaşsa sağdan bir önceki çark bir kez dönüyor. Bir dakika böyle geçtikten sonra, sağdan ikinci çark tüm sembolleri gösteriyor ve tekrar "ℓ" sembolüne geldiğinde, sağdan üçüncü çark bir kez dönüyor.

Bilgiyi soldan sağa doğru okuyorlar belli ki – İngilizcede olduğu gibi. Güzel bir tesadüf. Ama çok da düşük bir ihtimal değil. Yani dört seçenek var zaten: soldan sağa, sağdan sola, yukarıdan aşağıya, aşağıdan yukarıya. Yani aynı şeyi yapma ihtimalimiz dörtte bir.

Bu yüzden saatini okuması benim için kolay. Ve saati bir kilometre sayacı gibi çalışıyor. Belli ki "ℓ" onların 0'ı. Böyleyse "I" 1, "V" 2, "λ" 3, "+" 4 ve "⧺" 5. Peki ya 6 ile 9 arası nerede? Onlar yok. "⧺" sembolünün ardından tekrar "ℓ" sembolü geliyor. Eridyanlar altılı sistem kullanıyor.

Öğrencilerime öğrettiğim şeyler arasında, öğrenmekte en çok zorluk çektikleri şeylerden biri sayı sistemleri. 10 sayısının hiçbir özelliği yok. On farklı rakamımızın olmasının sebebi on parmağımızın olması. Bu kadar basit. Rockylerin ellerinde üç parmak var ve sanırım saymak için iki ellerini kullanıyorlar (muhtemelen kalan üç ayaklarını/ellerini yerde dik durmak için kullanıyorlar). Yani geriye kullanabilecekleri altı parmakları kalıyor.

"Seni tuttum, Rocky! Sen bir dâhisin!"

Gerçekten de bir dâhi! Bu basit hareketle Rocky bana şunları gösterdi:

- Eridyan sayma sistemini (altılı sistem)
- Eridyanların rakamlarını nasıl yazıklarını (ℓ, I, V, λ, +, ⧺)
- Eridyanların bilgileri nasıl okuduklarını (soldan sağa)
- Bir Eridyan saniyesinin ne kadar sürdüğünü

Bir parmağımı kaldırıp hemen kronometremi almak için içeri dalıyorum. Dönüp Rocky'nin saatinin hesabını tutuyorum. Üçüncü çark değişir değişmez kronometreyi çalıştırıyorum. Sağ çark yaklaşık her iki saniyede bir dönüyor ve her altı dönüşün ardından bir sonraki çark da dönüyor. Bu biraz zaman alacak ama sayımın olabildiği kadar doğru olmasını istiyorum. Üçüncü çarkın bir kez dönmesi bir buçuk dakika sürüyor. Bunun on dakika falan alacağını tahmin ediyorum. Ama başından sonuna kadar izlemeyi planlıyorum.

Rocky sıkılıyor. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Kıpırdanmaya başlıyor, ardından da duvarın yanında saati süzülmeye bırakıyor. Derken kendi tünelinde gezinmeye

başlıyor. Hareketlerinin herhangi bir anlamı olup olmadığını bilmiyorum. Gemisinin kapısını açıyor, içeri girmeye başlıyor ama sonra duruyor. Bunu bir düşünüyor, sonra fikrini değiştiriyor. Kapıyı kapatıyor. Ben buradayken ayrılmak istemiyor. Ne de olsa, ilginç bir şey yapabilir ya da söyleyebilirim.

"♪♪♩," diyor.

"Biliyorum, biliyorum," diyorum. Bir parmağımı kaldırıyorum.

O da bir parmağını kaldırıyor, ardından yavaşça duvarda süzülmeye başlıyor. Sıfır g'de volta.

Üçüncü çark nihayet tüm sembolleri gösterip başa sarıyor ve kronometremi durduruyorum. Toplam vakit: 511,0 saniye. Hesap makinem yanımda değil ve gidip getiremeyecek kadar çok heyecanlıyım. Bir kalem çıkarıp diğer elimin avucunun içinde bölme işlemi yapıyorum. Bir Eridyan saniyesi 2366 Dünya saniyesine tekabül ediyor.

Avucumdaki sonucu yuvarlak içine alıp bakıyorum. Yanına birkaç da ünlem işareti ekliyorum çünkü bu ünlem işaretlerini hak ediyor.

Çok bir şeye benzemediğini biliyorum ama bu çok önemli aslında. Rocky ve ben astronotuz. Konuşacaksak, bilim konuşacağız. Böylece Rocky'yle ben zamanın temel birimini belirlemiş olduk. Sırada: uzunluk ve kütle!

Aslında hayır. Sırada – uyku. O kadar yorgunum ki. Duvardaki saati alıyorum, keçeli kalemle "2"nin üstünü tekrar çiziyorum – sırf garantiye almak için, sonra saati duvara geri yapıştırıyorum. El sallıyorum. O da aynı şekilde karşılık veriyor. Sonra da yatmaya gidiyorum.

Böyle iş olur mu ya? Nasıl uyuyabilirim ki? Böyle şartlar altında kimin gözüne uyku girer? Hâlâ yaşanan şeyleri hazmetmeye çalışıyorum. Orada bir uzaylı var.

Ve Astrofaj hakkında neler bildiğini öğrenememek beni bitiriyor. Ama pantomim yaparak birisiyle karmaşık bilimsel

konseptler üzerine sohbet edemezsiniz. Ne kadar ilkel olursa olsun, ortak bir dile ihtiyacımız var.

Aynı şekilde devam etmeliyim. Bilim iletişimi üzerine çalışmalıyım. Fiziğin fiil ve isimleri üzerine. Garanti paylaştığımız konseptler – fizik kanunları her yerde aynıdır. Ve bilimden bahsedecek kadar kelime öğrendiğimizde de Astrofaj'dan bahis açacağız.

Ve "VVℓλI" Eridyan saniyesi içinde tekrar konuşacağım onunla. İnsan böyle bir durumda nasıl uyur ya? Şimdi ben gidip–

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Zamanlayıcım çalıyor. İki saatlik bir geri sayım kurmuştum. Şimdi sıfıra ulaştı. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırıyorum. Kumanda odasında cenin pozisyonunda süzülüyorum. Yatakhaneye gitmeye fırsat bile bulamamışım.

Hiç dinlenmiş hissetmiyorum. Gözlerimden uyku akıyor ama Rocky'ye iki saat içinde döneceğimi söyledim ve insanların güvenilmez varlıklar olduğu intibaı bırakmak istemem.

Yani... epey güvenilmezler varlıklarız da ben onun bunu bilmesini istemem.

Yorgun argın süzülerek (İnsan sıfır g'de yorgun argın süzülebilir mi? Bence süzülebilir) hava kilidinden geçiyorum. Rocky tünelde beni bekliyor. Ben yokken boş durmamış. İçeride bir sürü yeni şey var.

Eridyan saati hâlâ çalışıyor – şimdi kafes direklerinden birine asılmış duruyor. Ama benim asıl ilgimi çeken ortadaki duvara eklenmiş olan kutu. 1 fitlik bir küp ve yarısı tünelin benden tarafında çıkıntı yapıyor.

Rocky'nin tarafında, kutunun opak ksenonit çerçeveli, düz bir kapağı var. Ayrıca kare şeklinde bir delik ve o deliğe tam oturan kare bir boru da kutuya bağlı.

Kutunun yanındaki borunun üzerinde bazı... kontroller?.. var. Düğme olabilirler mi? Kumanda kutusundan çıkan bir kablo boruya dolanıyor ve boruyla beraber geminin gövdesine kadar uzanıp içinde kayboluyor.

Aynı zamanda küpün benim tarafımda ise bir manivela var, hemen hemen benim hava kilidimin manivelasıyla aynı büyüklükte. Bu manivela da Rocky'nin tarafında olan düz panel gibi bir panele takılı ve–

"Bu bir hava kilidi!" diyorum. "Hava kilidi tünelimizin içinde bir hava kilidi yapmışsın."

Dâhice. Tamamen dâhice. Bu hava kilidine hem Rocky hem de ben erişebiliyoruz. Şu gizemli boru sayesinde küçük kutunun içindeki havayı kontrol edebiliyor, o boru da muhtemelen *Blip-A*'nın içindeki bir pompaya falan bağlıdır. O düğmeye benzer şeyler de bunun kontrolleri. Böylece artık birbirimize bir şeyler vermek için bir yolumuz var.

Avuç içlerimi ona döndürüp ellerimi sallıyorum. O da aynı şekilde karşılık veriyor.

Hmm. Yine düz, kare paneller kullanmış. Kim kare bir hava kilidi inşa eder ki? Özellikle de Eridyanların atmosfer basıncına dayanmak üzere. Minik hava kilidine bağlı boru bile kare. Yuvarlak ksenonit yapabildiklerini biliyorum – ilk tanıştığımızda bana gönderdikleri silindirler yuvarlaktı. Bu tünel de yuvarlak.

Belki bunu kafaya fazla takıyorum. Ksenonit o kadar sağlam ki onu basınca dirençli hâle getirmek için özenle şekillendirmenize bile gerek kalmıyor. Düz panel üretmek muhtemelen daha kolaydır.

Bu harika ya. Bir parmağımı kaldırıyorum – o da aynı şekilde karşılık veriyor. Laboratuvara uçup bir şerit metre alıyorum. O bana bir zaman birimi gösterdi, ben de ona bir uzunluk birimi göstereceğim. Tanrı'ya şükür, şerit metre metrik sistem kullanıyor. Eridyanların altılı sistemini kullanmak zaten yeterince kafa karıştırıcı olacak. Bir de üstüne İngiliz ölçü birimlerini karıştırmayalım işin içine – her ne kadar benim için en kolayı onlar olsa da.

Tünele döndüğümde şerit metreyi havaya kaldırıyorum. Metreyi biraz çekiyorum, sonra da toplansın diye salıyorum.

Bu işlemi birkaç kez tekrarlıyorum. Ellerini sallıyor. "Kare kilide" (yani başka ne isim verilir ki buna?) işaret ediyorum ve tekrar ellerini sallıyor.

Umarım şu anda kutunun içinde 29 atmosferlik amonyak bulunmadığı anlamına geliyordur bu hareket. Şimdi göreceğiz...

Manivelayı döndürüp kapımı açıyorum. Rahatça bana doğru açılıyor.

Hiçbir patlama olmuyor. Hatta burnuma amonyak kokusu bile çalınmıyor. Ama kutunun içinde hava vardı. Olmasaydı kapıyı açamazdım. Rocky kutuyu tam olarak benim atmosferime göre ayarlamıştı. Tanrı ondan razı olsun.

Şerit metreyi tam kutunun ortasına koyup orada süzülmeye bırakıyorum. Kapıyı kapatıp manivelayı çeviriyorum.

Rocky kumandada bir düğmeye basıyor ve önce boğuk bir emme sesi, ardından da sürekli bir tıslama sesi duyuyorum. Borudan içeriye sise benzer bir gaz doluyor. Amonyak herhalde. Şerit metre kutunun içinde sekip duruyor – rüzgârdaki bir yaprak gibi bir oraya bir buraya savruluyor. Çok geçmeden tıslama iyice azalıyor.

Derken yaptığım hatanın farkına varıyorum.

Şerit metre, daha rahat tutulabilmesi için iş aletlerine uygun plastikle kaplanmış, inşaatlarda kullanılan türden metal şerit metrelerden biri. Sorun şu ki Eridyanlar sıcaktan hoşlanıyor. Ne kadar sıcak? Kesin bir şey söyleyemem ama şerit metrenin üzerindeki plastiğin erime noktasından daha yüksek olduğunu biliyorum artık.

Sıvılaşmış plastik, şerit metrenin üzerinde dalgalanıyor, yüzey gerilimi sayesinde alete yapışıyor. Rocky kutunun kendi tarafındaki kapısını açıp dikkatle kusurlu hediyemi metalinden tutarak alıyor. En azından metal kısmı hâlâ tek parça. Sanırım alüminyum. Eridyan havasının bunu da eritecek kadar sıcak olmadığını bilmek güzel.

Rocky metrenin ucunu kendine doğru çekiyor, bu sırada

erimiş plastik de metreden ayrılıp Rocky'nin tünelinde süzülmeye başlıyor.

Bir parmağıyla erimiş plastiği dürtüyor ve plastik, pençesine yapışıyor. Pek sıkıntı çekmeden kurtarıyor pençesini. Belli ki sıcaklık onu etkilemiyor. İnsanın eline su değmesinden bir farkı yok sanki.

Benim atmosferimde bu kadar ısınmış olan plastik yanardı. Ayrıca tüm o pis, zehirli gazları da salardı. Ama duvarın Rocky'nin tarafında kalan kısmında oksijen yoktu. O yüzden plastik... sıvı forma kalıyordu. Tünel duvarına doğru süzülüp denk geldiği yere yapışıyor.

Ona omuz silkiyorum. Belki bunun "Pardon," demek olduğunu anlar.

O da bir şekilde omuz silkiyor. Ama bunu beş omzuyla birden yapıyor. Tuhaf bir görüntü ve ne demek istediğimi anlayıp anlamadığını bilmiyorum.

Metreyi biraz açıyor, ardından toplanması için salıyor. Bunun olacağını bilse de yine şaşırmış görünüyor. Metreyi tamamen bırakıyor elinden ve önünde dönerek süzülmesini sağlıyor. Metreyi tekrar eline alıp bunu bir kez daha tekrarlıyor. Sonra bir kez daha.

Bir kez daha.

"Evet, eğlenceli bir şey," diyorum. "Ama üzerindeki işaretlere bak. Onlar santimetre. SAN-Tİ-MET-RE."

Metreyi sonraki açışında elimle işaret ediyorum. "Bak!"

Metreyi açıp salıyor sürekli. Metrenin üzerinde yazanlarla ilgilendiğine daire bir emare yok.

"Öf!" Bir parmağımı kaldırıyorum. Laboratuvara dönüp bir şerit metre daha alıyorum. Yok yok bir laboratuvar ve uzay görevi dediğinin her zaman yedekleri olur. Tünele dönüyorum.

Rocky hâlâ şerit metreyle oynuyor. Şimdilerde iyice abartmış ama. Metreyi kolu yettiğince çekiyor, yaklaşık bir metre yani, ardından da hem metreyi hem de ucunu aynı anda salıyor. Metrenin çat diye toplanması gözünün önünde metrenin deli gibi dönmesine neden oluyor.

"♩♪♫♪!!!" diyor. Bunun bir sevinç narası olduğundan eminim.

"Bak buraya. Bak," diyorum. "Rocky. Rocky! Hop!"

Sonunda oyuncak olmayan oyuncağıyla oynamayı bırakıyor.

Kendi şerit metremi biraz açıyorum, ardından da üzerindeki işaretleri gösteriyorum. "Bak! Burada! Gördün mü bunları?"

O da kendi şerit metresini yaklaşık olarak benimle aynı yere kadar açıyor. Ben buradan metresinin üzerindeki işaretleri görebiliyorum – Eridyan sıcaklığında uçmamışlar yani. Sorun ne o zaman?

1 santimetre çizgisini işaret ediyorum. "Bak. Bir santimetre. Bu çizgi. Burası." Çizginin üzerine parmağımla vurup duruyorum.

O da metreyi iki eliyle tutup üçüncüsünün parmağıyla metreye vuruyor. Benimle aynı hızda vuruyor ama 1 santimetre çizgisini tutturamıyor.

"Burası!" Çizgiye daha sert vurmaya başlıyorum. "Kör müsün yahu?!"

Kalakalıyorum.

"Bir dakika. Sen kör müsün?"

Rocky parmağıyla metreye vurmaya devam ediyor.

Bir yerlerinde gözü olduğunu ve benim bunları tanıyamadığımı varsaymıştım hep. Ya hiç gözü yoksa?

Blip-A'nın hava kilidi karanlık ve Rocky'yi bu konuda hiç zorluk çekerken görmedim. Benim göremediğim frekanslarda görebildiğini varsaydım hep. Ama şerit metrenin şeridi beyaz ve üzerinde siyah işaretler var. Hangi spektrumda görürse görsün beyaz üzerindeki siyahı görebilmeli. Siyah ışığın yokluğudur ve beyaz da tüm frekansların aynı derecede yansımasıdır.

Bir dakika – bu hiç mantıklı değil ama. Ne yaptığımdan haberdar. Hareketlerimi tekrar ediyor. Eğer görme yetisi yoksa, saatimi nasıl okudu? Kendi saatini nasıl okuyor ya da?

Hmm... kendi saatinin üzerindeki rakamlar kalın. Bir inçin sekizde biri kadar. Şimdi düşününce benim saatimi okumakta başta güçlük çekmişti. Saati duvara yapıştırmam gerekmişti. Saat duvardan bir inç uzaklaştığında sinirlenmişti. Duvara yakın olması yeterli değildi. Saatin duvara dokunması gerekmişti.

"Ses?" diyorum. "Sesle mi 'görüyorsun?'"

Böyle bir şey olabilir. İnsanlar, içinde bulundukları üç boyutlu ortamı anlamlandırabilmek için elektromanyetik dalgalara başvurur. Başka bir tür neden ses dalgalarını kullanıyor olmasın ki? Aynı prensip – bu Dünya'da bile bulunan bir şey. Yarasalar ve yunuslar sesle "görmek" için ekolokasyon kullanıyor. Belki Eridyanlar da bunun süper hâline sahiptir. Yarasa ve yunusların aksine, Eridyanların pasif sonarı olabilir. Belli bir ses çıkarıp avlarını takip etmek yerine, çevre gürültülerini dinleyerek bulundukları ortamı anlamlandırıyorlardır.

Bir teori sadece. Ama elimdeki verilerle uyumlu.

Bu yüzden kendi saatindeki rakamlar kalın. Çünkü sonarı çok ince şeyleri göremiyor. Benim saatim bu yüzden ona zorluk çıkardı. Mürekkebi "göremiyor" ama saatin akreple yelkovanı katı cisimler. Yani onların varlığından haberdardı. Ama saati kaplayan bir plastik var...

Alnıma vuruyorum. "Saati duvara dayamamı bu yüzden istedin benden. Saatin içindeki ses dalgalarının sana daha rahat ulaşmasını istedin. Ve sana verdiğim şerit metre işe yaramaz. Üzerindeki mürekkebi göremiyorsun ki!"

Şerit metreyle biraz daha oynuyor.

Bir parmağımı kaldırıyorum. Şu anda tüm ilgisi şerit metre oyuncağının üzerinde ama boştaki parmaklarından birini dalgın dalgın kaldırıyor.

Geminin içine uçuyorum ve kumanda odasından geçip laboratuvara iniyorum. Bir tornavida kapıp yatakhaneye iniyorum. Zemindeki depo panellerinden birini söküyorum. Basit bir alüminyum levha. Belki bir inçin on altıda biri vardır, kendimizi kesmeyelim diye kenarları yuvarlak. Güçlü, sağlam,

hafif. Uzay yolculuğu için biçilmiş kaftan. Tünele geri uçuyorum.

Rocky metrenin şeridini tüneldeki tutamaçlarından birine geçirmiş ve kaba bir düğüm atmış. Bir eliyle dağıtıcıya tutunurken diğer dördüyle çubuklara tutunarak tırmanıyor.

"Hey," diyorum. Elimi kaldırıyorum. "Hey!"

Şerit metreyle oynamayı bırakıyor. "♩♪♩?"

İki parmağımı kaldırıyorum.

Rocky de iki parmağını kaldırıyor.

"Evet. Tamam. Tekrar başladık yine." Bir parmağımı kaldırıyorum, sonra ikinci parmağı kaldırıyorum, sonra yine bir, en sonunda da üç parmağa çıkıyorum.

Tam da umduğum gibi Rocky sekansı tekrar ediyor.

Şimdi elimle Rocky arasına alüminyum paneli koyuyorum. Panelin arkasında iki, bir, bir, üç, en son da beş parmak kaldırıyorum.

Rocky iki parmak kaldırıyor, ardından bir, sonra da bir elindeki tüm parmakları kaldırıyor. Ardından ikinci eliyle iki parmak daha kaldırıp parmak sayısını beşe çıkarıyor.

"Vay be!" diyorum.

Bir inçin on altıda biri kalınlığındaki bir alüminyum şerit hemen hemen tüm ışığı engeller. Saçma sapan yükseklikteki bazı frekanslar paneli geçebilir ama o frekanslar benim de içimden geçer zaten. Yani yine göremezdi elimi. Ama ses, metali geçmekte hiç sıkıntı çekmez.

Bu bir kanıt. Etrafında olan biteni görmek için ışık kullanmıyor. Ses kullanıyor olmalı. Rocky için bu metal levha camdan farksız. Belki görüntüyü biraz bulanıklaştırıyordur ama çok etki etmez. Hatta *Meryem Ana*'nın kumanda odasının nasıl göründüğünü bile biliyor olabilir. Neden bilmesin ki? Geminin gövdesi de alüminyumdan.

Peki beni uzayda nasıl görebildi? Uzayda hava yok. Yani ses de yok.

Bir dakika. Hayır. Aptalca bir soru bu. Uzayda tökezleyen

bir mağara adamı sanki. O gelişmiş bir uzay yolcusu. Teknolojisi var. Muhtemelen kameraları, radarları, veriyi onun görebileceği bir şeye çeviren cihazları vardır. Benim Petrovaskop'umdan farkı yok. Ben de kızılötesi göremiyorum ama Petrovaskop görebiliyor ve bana bunu benim görebildiğim ışık frekansında sunuyor.

Blip-A'nın kumanda odası kesin şahane görünümlü, Braille benzeri göstergelerle doludur. Yani, bunun çok daha teknolojik hâli olduğuna eminim.

"Ulan vay be..." Rocky'ye gözlerimi dikiyorum. "İnsanlar binlerce yıldır yıldızlara bakıp orada ne olduğunu merak etti durdu. Sizse yıldızları hiç görmemenize rağmen uzay yolculuğunu çözdünüz. Eridyanlar ne harika bir tür olmalı. Bilim dâhileri."

Şerit metrenin düğümü çözülüyor, metre şiddetli bir şekilde toplanıyor ve Rocky'nin eline çarpıyor. Acıyan elini sallıyor, ardından şerit metreyle uğraşmaya devam ediyor.

"Evet. Sen kesinlikle bir bilimcisin."

"Ayağa kalkın," dedi mübaşir, "Amerika Birleşik Devletleri Washington Batı Bölgesi Bölge Mahkemesi oturumu başlıyor. Sayın Yargıç Meredith Spencer başkanlık ediyor."

Yargıç koltuğuna geçerken mahkeme salonundaki herkes ayağa kalktı.

"Oturabilirsiniz," dedi mübaşir. Yargıca bir klasör verdi. "Sayın Yargıç, bugünün davası Fikri Mülkiyet İttifakı v. Kurtuluş Projesi."

Yargıç başıyla onayladı. "Davacı, hazır mısınız?"

Davacının masası şık giyinmiş erkek ve kadınlarla doluydu. Aralarındaki en ihtiyar olan altmış yaşındaki adam cevap vermek için ayağa kalktı. "Hazırız, Sayın Yargıç."

"Davalı, siz hazır mısınız?"

Stratt davalı masasında tek başına oturmuş, tabletinde bir şeyler yazıyordu.

Yargıç boğazını temizledi. "Davalı?"

Stratt yazdığı şeyi bitirip ayağa kalktı. "Hazırım."

Yargıç Spencer eliyle Stratt'in masasını işaret etti. "Avukat Hanım, ekibinizin kalanı nerede?"

"Sadece ben varım," dedi Stratt. "Ayrıca ben avukat değilim – davalıyım."

"Bayan Stratt." Spenser gözlüklerini çıkarıp kadına dikti gözlerini. "Bu davanın davalısı biliminsanlarından oluşan oldukça ünlü hükümetlerüstü bir birlik."

"O birliğin başında ben varım," dedi Stratt. "Davanın reddini talep ediyorum."

"Henüz bir talepte bulunamazsınız, Bayan Stratt," dedi Spencer. "Bana hazır olup olmadığınızı söyleyin yeter."

"Hazırım."

"Pekâlâ. Davacı, açılış beyanınızı verebilirsiniz."

Adam ayağa kalktı. "Kendimi mahkemeye ve jürideki beyler ve bayanlara tanıtmak isterim, ismim Theodore Canton, bu davada Fikri Mülkiyet Ittifakı'nın avukatıyım.

"Bu duruşma sürecinde, Kurtuluş Projesi'nin dijital veri edinimi ve lisanslaması hususlarında yetkisini aştığını göstereceğiz. Ellerinde, bugüne dek telif hakkı alınmış her bir uygulamanın, ayrıca herhangi bir dijital formatta satışa sunulmuş her bir kitap ve edebi eserin bulunduğu devasa bir hard disk bulunuyor. Tüm bunları, telif hakkı ve fikri mülkiyet sahiplerine herhangi bir telif hakkı ücreti ya da lisanslama ücreti ödenmeden elde ettiler. Ayrıca teknolojik tasarımlarının çoğu, patentleri–"

"Sayın Yargıç," diye adamın lafını kesti Stratt. "Artık taleplerimi dile getirebilir miyim?"

"Teknik olarak, evet," dedi yargıç, "bu biraz kabaca–"

"Davanın düşürülmesini talep ediyorum."

"Sayın Yargıç!" diye karşı çıktı Canton.

"Hangi gerekçeyle, Bayan Stratt?" dedi yargıç.

"Çünkü bu saçmalıklara ayıracak vaktim yok," dedi Stratt. "Türümüzün canını kurtarmak için bir gemi inşa ediyoruz.

Ve bunu gerçekleştirmek için çok az vaktimiz var. Şu anda akıl hayal edemeyeceğimiz deneyleri yapmak için üç astronot –sadece üç– göndereceğiz. Gerekli görecekleri akla gelebilecek her türlü çalışmaya ulaşabilmeleri için hazırlıklı olmaları gerek. O yüzden onlara her şeyi sağlıyoruz. İnsanlığın toplu eserleri, buna ek olarak tüm uygulamalar. Bazıları aptalca. Windows 3,1'de çalışan Mayın Tarlası'na ihtiyaç duymayacaklardır muhtemelen ve muhtemelen tam metin Sanskritçe - İngilizce sözlüğe de ihtiyaç duymayacaklar ama bunlara sahip olacaklar."

Canton başını hayır der gibi salladı. "Sayın Yargıç, müvekkillerimin Kurtuluş Projesi'nin asil göreviyle bir sorunu yok. Şikâyetleri, telifli materyallerin ve patenti alınmış mekanizmaların yasalara aykırı kullanımı."

Stratt başını salladı. "Her bir şirketle lisans anlaşması yapmak inanılmaz bir zaman ve emek gerektirir. O yüzden bunu es geçtik."

"Sizi temin ederim, Bayan Stratt, kanunlara uyacaksınız," dedi yargıç.

"Sadece canım istediği zamanlarda." Stratt bir kâğıdı kaldırdı. "Bu uluslararası anlaşma uyarınca, Dünya'nın herhangi bir yerinde herhangi bir suçtan muafım. Amerika Birleşik Devletleri Senatosu da iki ay önce bu anlaşmayı imzaladı."

İkinci bir kâğıdı kaldırdı. "Böylesi durumları hızlandırmak için de Birleşik Devletler mahkemelerinin yetki alanı içerisinde suçlandığım her dava için Amerika Birleşik Devletleri tarafından imzalanmış öncül bir affım var."

Mübaşir kâğıtları alıp yargıca uzattı.

"Bu..." dedi yargıç, "tam da dediğiniz şey."

"Nezaket adına buradayım," dedi Stratt. "Gelmesem de olurdu. Ama yazılım endüstrisi, patent trolleri ve fikri mülkiyetle ilişkili geri kalan herkes tek bir davada bir araya geldiği için buraya gelip bunu baştan engellersem her şeyin çok daha kolay olacağını düşündüm."

Çantasını alıp tabletini koydu. "Ben gidiyorum."

"Bekleyin, Bayan Stratt," dedi Yargıç Spencer. "Bu bir mahkeme ve duruşma sırasında burada bulunmak zorundasınız!"

"Hayır, değilim," dedi Stratt.

Mübaşir, kadına doğru bir adım attı. "Han'fendi, eğer zorluk çıkarırsanız sizi tutuklamak zorunda kalacağım."

"Bunu hangi orduyla yapacaksın?" diye sordu Stratt.

Askeri kamuflajlı beş silahlı adam duruşma salonuna girdi ve kadının etrafını sardı. "Çünkü benim arkamda Amerikan ordusu var," dedi. "Ve bu taş gibi bir ordu."

Elimin altındaki yazılımları karıştırırken fıstık ezmeli dürümümü yiyorum. Bunun kulağa pek lezzetli gelmediğini biliyorum ama hiç de sandığınız gibi değil.

Laptopu kullanırken havalanmayayım diye laboratuvar sandalyesini bacaklarımla tutmayı öğrendim. Bir sürü laptopum varmış aslında, bunu fark ettim. Depo alanında şimdiye dek altı tane buldum. Hepsi geminin her yerinde çeken Wi-Fi ağına bağlı. İşe yarar.

Doğru hatırlıyorsam, var olan yazılımların büyük kısmı bu geminin bir yerinde. Mesele aradığım yazılımı bulmak. Adının ne olabileceğini bile bilmiyorum. Tanrı'ya şükür, dijital kütüphanemdeki kitaplardan biri, elimdeki yazılımların bir listesini içeriyor. O işime yaradı.

Sonunda buluyorum iş görecek bir yazılım: "Tympanum Labs Waveform Analyzer." Kütüphanemde envai çeşit dalga biçimi analizi yazılım paketi var. Mevzubahis yazılım 2017 sayılarından birinde dalga biçimi analizi yazılımlarını karşılaştıran bir bilgisayar dergisinde en yüksek puanı almış.

Yazılımı laptoplardan birine kuruyorum. Kullanması kolay ve bir dolu özelliği var. Ama benim asıl ilgimi çeken özellik, Fourier dönüşümü. Ses dalgası analizinde kullanılan en temel araç, aynı zamanda yüksek ihtimal en önemlisi. Bunun nasıl gerçekleştiğinin ardında bir sürü karmaşık işlem yatıyor an-

cak temelde şöyle: Bir ses dalgasını Fourier dönüşümünden geçirirseniz, size aynı anda çalışan notaların listesini çıkarıyor. Mesela diyelim ki do majör çalıp bu uygulamaya dinlettim, uygulama bana burada do, mi ve sol notalarının olduğunu söylerdi. Bu aşırı işe yarar bir şey.

Bundan sonra pantomim yapmak yok. Eridyanca öğrenme vakti geldi. Evet, o kelimeyi şimdi uydurdum. Hayır, bu konuda kendimi kötü hissettiğim falan yok. İnsanlık tarihinde bir sürü şeyi ilk kez ben yapıyorum ve isimlendirilmesi gereken bir kucak dolusu şey var. Dua edin, kendi ismimi vermiyorum bir şeylere.

Başka bir laptopta Microsoft Excel'i açıyorum ve iki laptopu sırt sırta bantlıyorum. Evet, iki uygulamayı tek bir laptopta açabilirim ama ikide bir başka uygulamaya geçmek istemiyorum.

Gemiyi uçarak aşıp tünele dönüyorum. Rocky orada değil.

Pof.

Rocky koca günü benim keyfimi bekleyerek geçiremez tabii ki ama niye tünelde sürekli birini tutmuyorlar? Mürettebat arkadaşlarım hayatta olsaydı, burada nöbet tutardık. Hatta, İlyukina muhtemelen buraya çadır kurar, ancak uyuması gerektiğinde çıkardı buradan.

Öte yandan ya tünele sürekli farklı birilerini gönderiyorlarsa? Rocky'nin tek bir kişi olduğunu nereden bileceğim ki? Eridyanları ayırmayı bilmiyorum. Belki de altı farklı kişiyle konuşmuşumdur. Bu rahatsız edici bir düşünce.

Hayır... bu doğru değil. Rocky'nin Rocky olduğundan hemen hemen eminim. Karapaksının üzerindeki kabarıklıklar ve ellerindeki kaya çıkıntıları eşsiz. Parmaklarından birinde yamuk bir çıkıntı olduğunu hatırlıyorum... evet. O aynı kişi.

Birkaç saat gözlerinizi dikip bir kayayı seyretseniz ve biri gelip o kayayı ona çok benzeyen başka bir kayayla değiştirse bunu anlardınız.

Peki, o zaman mürettebatının geri kalanı nerede? Benim yalnız olmamın sebebi mürettebatımın ölmüş olması. Ama söz

konusu uzay olduğunda, Eridyanların teknolojisi daha üstün. Daha büyük bir gemi, neredeyse yok edilmesi imkânsız gemi materyali. İçeride bir mürettebat olmalı.

Ah! Kesin Rocky onların kaptanıdır! Şu korkutucu uzaylıyla konuşarak tehlikeye kendisini atıyordur. Geri kalanlar da gemide bekliyordur. Kaptan Kirk böyle yapardı. Kaptan Rocky'nin neyi eksik?

Neyse, benim de yapmak istediğim şekil işler var ve biraz sabırsızlanıyorum.

"Hop! Rocky!" diye bağırıyorum. "Gel buraya!"

Bir ses duyacak mıyım diye kulak kesiliyorum. "Hadisene, moruk! Tüm algılama duyun sesle alakalı – bir mil ötede düşen bir iğneyi bile duyabilirsin bence! Sana seslendiğimi biliyorsun! Şeyini... kıç yerine nasıl bir organın varsa işte, onu kımıldat! Konuşmak istiyorum!"

Bekleye bekleye ağaç oluyorum ama Rocky gözükmüyor.

Onun nezdinde oldukça yüksek bir önceliğimin olduğunu tahmin ediyorum. Demek ki şu anda her ne yapıyorsa çok önemli olmalı. Ne de olsa ilgilenmesi gereken bir gemisi var. Muhtemelen yemek yiyip uyuması da gerekiyordur. Yemesi kesin gerekiyordur – tüm biyolojik canlıların bir şekilde enerji almaları gerek. Eridyanlar uyuyor mu onu bilmiyorum ama.

Uyku demişken... ben de uyusam hiç fena olmaz. Geçtiğimiz kırk sekiz saat içinde, iki saatlik kestirmenin dışında uyumadım. Rocky'nin saati hâlâ burada, bir tutamaçla ortadaki duvarın arasında sıkıştırılmış. Hesabıma göre, her beş saatte bir ℓℓℓℓℓ gösteriyor. Belki Eridyanların günlerinin uzunluğu bu kadardır.

Neyse, bunu sonra düşünürüm. Önceliğim uyku. Excel laptopumda, Rocky'nin saatini benimkine, benim saatimi onunkine çevirecek bir tablo hazırlıyorum. Sekiz saat uyumak istiyorum. Rocky'nin saatinin şimdiki göstergesi olan IℓIVλ sembollerini tabloya giriyorum ve tablo bana sekiz saat sonra saatte hangi sembollerin olacağını söylüyor. Cevap: Iλ+VVλ.

Çabucak laboratuvara gidip bir avuç dolusu boğaz çubuğuyla bant alıyorum. Rocky mürekkebi göremiyor, o yüzden doğaçlama yapmam gerek.

Ne zaman döneceğimi Rocky'ye söylemek için çubukları şu şekilde duvara bantlıyorum: Iλ+VVλ. Şansıma sembollerin çoğu düz hatlara sahip, o yüzden Rocky el işi projemi çok zorlanmadan okuyacaktır.

İlginç bir şekilde, döneceğim saat altı haneli. Rocky'nin saatinin sahip olduğundan bir hane fazla. Ama eminim anlayacaktır ne yazdığını. Rocky, "Saat otuz yedide döneceğim," dese ne demek istediğini ben anlardım.

Kafayı vurup yatmadan önce, laboratuvarın vakum odasından bir mini-kamera söküyorum. Odanın dışındaki taşınabilir bir LCD ekranın bağlı olduğu kablosuz bir kamera bu. Kamerayı tünele bantlayıp tünelin ortasındaki duvara döndürüyorum. LCD ekranı da yanımda yatağıma götürüyorum.

İşte. Artık tünelde bir bebek monitörüm var. Kamera ses almıyor – kameranın amacı insanlarla konuşmak değil, deneyleri seyretmek. Ama hiç yoktan iyidir.

Yatağın çarşaflarıyla battaniyelerini oval yatak minderinin altına sıkıştırıyorum. Sıkıştırdığım çarşafların altına giriyorum. Böylece uyurken havaya süzülmeyeceğim.

Rocky'yle yaptığım büyük sohbet planlarımın beklemesi gerekiyor. Biraz canım sıkıldı ama bu çok sürmüyor. Kafamı yastığa koyar koymaz sızıyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Tık-tık-tık.

Sesi hayal meyal duyuyorum. Uzaktan geliyor.

Tık-tık-tık.

Rüyasız bir uykudan uyanıyorum. "Ha?"

Tık-tık-tık.

"Kahvaltı," diye mırıldanıyorum.

Mekanik kollar bölmeye uzanıp paketlenmiş bir öğünü çıkarıyor. Burada her sabah Noel sanki. Paketi açıyorum ve dört bir yana buhar yayılıyor. İçinde bir kahvaltı dürümü var.

"Güzel," diyorum. "Kahve?"

"Hazırlanıyor..."

Kahvaltı dürümümden bir ısırık alıyorum. Dürüm güzel. Yemeklerin hepsi güzel. Herhalde, madem ölecekler, bari güzel yemekler yesinler, dediler.

"Kahve," diyor bilgisayar. Mekanik bir kol bana pipet takılı bir kese veriyor. Yetişkinler için Capri Sun misali. Sıfır g'de böyle.

Dürümü yanımda süzülmeye bırakıp kahvemden bir yudum alıyorum. Tabii ki çok lezzetli. İçinde tam kıvamında krema ve şeker var. Bu, insandan insana değişen, fazlasıyla şahsi bir ağız tadı.

Tık-tık-tık.

Bu ses ne ki?

Yatağımın yanına bantladığım LCD ekranına bakıyorum Rocky tünelde, ortadaki duvarı tıklatıyor.

"Bilgisayar! Ben ne kadar uyudum?"

"Hastanın bilinci on saat on yedi dakika boyunca kapalıydı!"

"Hay bin kunduz!"

Çarşafımın altından çıkıp zıplayarak kumanda odasına geliyorum. Dürümle kahvem de yanımda çünkü kurt gibi açım.

Sekerek tünele giriyorum. "Pardon! Pardon!"

Ben içeri girince Rocky duvarı daha gürültüyle tıklatmaya başladı. Önce duvara yapıştırdığım tahta rakamları, ardından da saati işaret ediyor. Ellerinden birini yumruk yapıyor.

"Özür dilerim!" Medet umarcasına ellerimi birleştiriyorum. Başka nasıl bir hareket yapabilirim bilmiyorum. Bildiğim, gezegenlerarası bir yalvarış işareti yok. Anladı mı bilmiyorum ama yumruğunu bozuyor.

Belki az kızmıştır. Sonuçta beş yumruk sıkabilirdi ama bir tane sıktı sadece.

Neyse, iki saat beklettim onu. Haklı bir şekilde kızdı bana. Umarım aklımdaki şey beni affetmesini sağlar.

Bir parmağımı kaldırıyorum. O da aynı hareketi yapıyor.

Birbirine bantladığım laptoplarımı alıp birinde dalga biçimi analiz yazılımını, diğerinde de Excel'i açıyorum. Laptopları tünel duvarına dayayıp bantlıyorum.

Ara duvardaki tahtadan yaptığım rakamları alıyorum. Rahatlıkla bunlardan başlayabilirim işe. "1" rakamını kaldırıp gösteriyorum. "Bir," diyorum. "Bir."

Ağzımı işaret ediyorum, ardından da Eridyan rakamını. "Bir." Sonra da Rocky'ye tutuyorum parmağımı.

"1" rakamını işaret ediyor ve, "♪," diyor.

Dalga biçimi analiz yazılımını durdurup birkaç saniye önüne sarıyorum. "Hadi bakalım..." Rocky'nin "bir" rakamı için kullandığı kelime aynı anda çalınan iki notadan ibaret. Kelimenin içinde çeşitli armonikler ve tınlamalar da var ama ana frekans iki notayla pik yapıyor.

Diğer bilgisayardaki tabloya "bir" yazıp ilişkili frekansları not ediyorum.

"Pekâlâ..." duvara dönüp "V" sembolünü tutuyorum. "İki," diyorum.

"♪," diyor. Tek heceli bir kelime daha. Dillerdeki en eski kelimeler genelde tek hecelidir.

Bu sefer dört ayrı notadan oluşan bir akort. Tabloya "iki" yazıp bu kelimenin frekanslarını not ediyorum.

Rocky heyecanlanmaya başlıyor. Sanırım ne yaptığımı anladı ve bu onu mutlu etti.

"λ" rakamı kaldırıyorum ve benim konuşmama kalmadan rakamı işaret edip, "♫♪," diyor.

Harika. İki heceli ilk kelimemiz. Doğru akortları bulabilmek için dalga biçimi verisinde biraz gezinmem gerekiyor. İlk hece sadece iki notaya sahip ama ikincisinde tam beş tane var! Rocky aynı anda tam beş farklı nota çalabiliyor. Birden fazla ses teli falan var herhalde. Sonuçta beş kolu, beş eli var. Neden beş ses teli olmasın?

Hiçbir yerinde bir ağız görmüyorum. Notalar vücudunun içinden bir yerden geliyor. Onu konuşurken ilk duyduğumda bunu bir balina şarkısına benzetmiştim. Bu konuda sandığımdan daha haklı çıkmış olabilirim. Balinaların bu sesleri çıkarabilmelerinin sebebi havayı dışarı üflemeden ses tellerinde gezdirebilmelerinden kaynaklanıyor. Rocky de aynı şeyi yapıyor olabilir.

Tık-tık-tık-tık.

"Ne var?" Dönüp ona bakıyorum.

Hâlâ elimdeki "λ" sembolüne işaret ediyor, sonra da bana. Sonra yine "λ" sembolün, yine bana. Neredeyse aceleci davranışları.

"Ah, kusura bakma," diyorum. Rakamı doğru düzgün tutup, "Üç," diyorum.

Avuç içlerini bana döndürüp ellerini sallıyor. Ben de aynı hareketi yapıyorum.

Hah. Hazır konusu açılmışken...

Bir an hareket etmeyi kesiyorum ki sohbete ara verdiğimizi anlasın. Sonra da el sallama hareketini yapıp, "Evet," diyorum.

Hareketi tekrarlıyorum. "Evet."

O da aynısını yapıp, "♫♩," diyor.

Frekansları laptopuma giriyorum.

"Pekâlâ, artık dağarcığımızda 'evet' kelimesi de var," diyorum.

Tık-tık-tık.

Kafamı çeviriyorum. Dikkatimi çektiğini görünce, bir kez daha ellerini sallayıp "♫♩," diyor. Önceki seferle aynı akortta.

"Evet," diyorum. "Bunu yaptık zaten."

Dur demek için parmağını kaldırıyor. Sonra iki elini yumruk yapıp birbirine tokuşturuyor. "♪♪."

...Ne?

"Aaa," diyorum. Ben bir öğretmenim. "Evet" kelimesini öğrenmiş birine sonra hangi kelimeyi öğretirdim?

"Bu 'hayır' demek."

En azından öyle olduğunu umuyorum.

Ellerimi yumruk yapıp tokuşturuyorum. "Hayır."

"♫♩," diyor. Laptoptan kontrol ediyorum. Evet, demiş.

Bir dakika. Hayır demek değil mi yani bu hareket? Evet demenin başka bir yolu mu? Bak şimdi kafam karıştı.

"Hayır?" diye soruyorum.

"*Hayır,*" diyor Eridyanca.

"Yani, 'evet'?"

"*Hayır, evet.*"

"Evet?"

"*Hayır. Hayır.*"

"Evet, evet?"

"*Hayır!*" Sinirlenerek bana doğru bir yumruğunu sallıyor.

Türler arası bu sessiz film yetti. Bir parmağımı kaldırıyorum.

O da yumruğunu açıp hareketi tekrarlıyor.

Frekansları tabloma "hayır" olarak giriyorum. Yanlış anladıysam, yanlış anlamışımdır ve bunu sonra çözeriz.

"+" sembolünü kaldırıyorum. "Dört."

Bir eliyle üç parmağını, diğeriyle de tek parmağını kaldırıyor. "♩♩."

Frekansları not ediyorum.

Sonraki birkaç saati, ortak dağarcığımızı birkaç bin kelimeye çıkarmakla geçiriyoruz. Dil katlanarak artan bir sistem olarak görülebilir. Ne kadar çok kelime öğrenirseniz, yeni kelimeleri tarif etmek o kadar kolaylaşır.

İletişimimiz, benim Rocky'yi dinlemek için kurduğum yavaş ve hantal sistemim yüzünden sekteye uğruyor. Bir laptopla yaydığı frekansları dinlerken, bir diğer laptoptaki tablodan karşılığına bakıyorum. Öyle ahım şahım bir sistem değil. Sıktı biraz.

Bir saat müsaade isteyip kod yazmaya gidiyorum. Bir bilgisayar uzmanı olduğumu söyleyemem ama az biraz programlama dili biliyorum. Ses analizi yazılımının çıkışını alıp tablomdan kelimenin karşılığına bakan bir program yazıyorum. Buna program demeye bin şahit ister gerçi – bir komuttan fazlası değil. Verimli de değil aslında ama bilgisayarlar hızlı cihazlar.

Şansıma Rocky müzikal akortlarla konuşuyor. Bir bilgisayara insan konuşmasını alıp yazıya döktürmek zor olsa da müzikal notaları alıp bir tablodan karşılıklarına bakmasını sağlamak oldukça kolay.

Bundan sonra laptop ekranım Rocky konuştuğunda dediklerini ânında bana çeviriyor. Yeni bir kelime kullanıldığında bunu veritabanıma giriyorum, bilgisayar o kelimeyi öğrenmiş oluyor.

Öte yandan Rocky söylediklerimi ya da hareketlerimi kaydetmek için herhangi bir sisteme başvurmuyor. Ne bir bilgisayar, ne bir yazma aracı ne de bir mikrofon. Hiçbir şey. Dikkat ediyor sadece. Anladığım kadarıyla, ona söylediğim her şeyi

hatırlıyor. Her kelimeyi. O kelimeyi ona birkaç saat önce bi kez söylemiş olsam bile. Keşke öğrencilerim de bu kadar rahat öğrenebilseler!

Eridyanların insanlara nazaran çok daha iyi hafızaları olduğundan şüpheleniyorum.

Genel hatlarla konuşmak gerekirse, insan beyni tekil, bir şekilde işlevsel bir üniteye oluşturan uygulama kısayollarından ibaret. Her "özellik" hayatta kalma şansımızı artırmak üzere belli bir probleme odaklanan rasgele bir mutasyon.

Kısacası insan beyni karmakarışık. Evrimle alakalı her şey öyle. O yüzden Eridyanların da aynı şekilde rasgele mutasyonlardan oluştuğunu varsayıyorum. Beyinlerin böyle evrilmesine artık her ne sebep olduysa onlara biz insanların "fotografik hafıza" dediğimiz özelliği vermişti.

Muhtemelen durum bundan kat kat daha karmaşık. İnsanların beyinlerinin koca bir kısmı görme duyusuna ayrılmış durumda, görme duyusunun kendine ait bir hafızası bile var. Belki Eridyanlar da sesleri hatırlamaya çok yatkındır. Ne de olsa duyma onların ana duyusu.

Henüz erken olduğunu bilsem de daha fazla bekleyemiyorum. Laboratuvar malzemelerinden bir tüp Astrofaj alıp tünele getiriyorum. Tüpü kaldırıyorum. "Astrofaj," diyorum.

Rocky'nin tüm tavrı değişiyor. Karapaksını çökertiyor sanki. Tutunduğu çubukları daha sıkı kavrıyor. "♫♪♫," diyor, sesi normalden daha kısık çıkıyor.

Bilgisayarı kontrol ediyorum. Kaydettiğim kelimeler arasında yok. Astrofaj için kullandıkları kelime olmalı bu. Veritabanına giriyorum.

Şişeyi işaret ediyorum. "Astrofaj, yıldızımda. Kötü."

"♫♩♪♫ ♫♪♫♩ ♫♪♫," diyor Rocky.

Bilgisayar dediğini şöyle tercüme ediyor: *Astrofaj benim yıldız üstünde. Kötü kötü kötü.*

Tamamdır! Teorim tasdiklendi. Benimle aynı sebepten ötürü burada. Daha başka sorular da sormak istiyorum. Sormak

istediğim o kadar çok soru var ki. Ama dağarcığımız yeterince geniş değil. Saçımı başımı yolacağım!

"♫♫ ♫♩♪♪♫ ♫♪♫," diyor Rocky.

Söyledikleri bilgisayarımda beliriyor: *Sen nereden geliyor, soru?*

Rocky, İngilizcenin temel cümle dizimini kavramıştı. Sanırım her şeyi aklımda tutamadığımı çabuk fark etmişti, o yüzden bana kendi sistemini öğretmek yerine benim sistemimi kullanıyor. Onun gözünde kesin malın tekiyim. Ama arada kendi gramerini de kullandığı oluyor. Soru sorduğunda, cümlenin sonunda her zaman "soru" diyor.

"Anlamak hayır," diyorum.

"*Sen yıldız isim ne, soru?*"

"Ah!" diyorum. Yıldızımın ismini öğrenmek istiyor. "Sol. Benim yıldızımın ismi 'Sol.'"

"*Anlamak. Sen yıldız için Eridyan isim* ♫♪♫♪♩♩."

Yeni kelimeyi not ediyorum. Bu Rocky'nin dilinde "Sol" demek. İletişim kurmak zorluk çeken iki insanın aksine, Rocky'yle ben birbirimizin kelimelerini telaffuz bile edemiyoruz.

"Senin yıldızının için benim kullandığım isim 'Eridani,'" diyorum. Teknik olarak "40 Eridani" ama basit tutmaya karar veriyorum.

"*Benim yıldız için Eridyan isim* ♫♩♪♪♪."

Kelimeyi sözlüğe ekliyorum. "Anladım."

"*İyi.*"

Bu söylediği için bilgisayarın ekranını kontrol etme gereği duymuyorum. "Sen," "ben," "iyi," "kötü" gibi sık sık kullanılan kelimeleri tanımaya başladım. Hiç sanatla yıldızım uyuşmadı ve müzikten hiç mi hiç anlamam. Ama bir akordu yüzlerce kez duyunca insanın aklına kazınıyor.

Kol saatime bakıyorum – evet, artık bir kol saatim var. Kronometrenin saat fonksiyonu da varmış. Fark etmem zaman aldı. Aklımı meşgul eden başka şeyler vardı.

Koca günü böyle geçirdik ve iyice yoruldum. Eridyanlar uyku nedir biliyor mu acaba? Öğrenme vakti sanırım.

"İnsan vücutlarının uyuması gerek. Uyku bu." Havada top olup uykuyu göstermek için abartılı bir şekilde gözlerimi kapatıyorum. Kolpa horlama sesleri çıkarıyorum çünkü ben kötü bir oyuncuyum.

Normale dönüp saati gösteriyorum. "İnsanlar yirmi dokuz bin saniye uyumak."

Kusursuz hafızalarının yanında, Eridyanların kafası matematiğe de basıyor. En azından Rocky için geçerli bu. Ölçü birimlerinin üzerinden geçerken, kendi ölçü birimlerini benimkilere anında çevirebildiğini fark ettim. Ayrıca onluk sistemi anlamakta hiç güçlük çekmiyor.

"*Çok saniye...*" diyor. "*Çok saniye niye hareketsiz, soru.. Anlamak!*"

Uzuvlarını serbest bıraktı ve hareketsiz kaldılar. Ölü bir böcek gibi uzuvlarını toparladı ve bir süre hareket etmedi. "*Eridyanlar aynı!* ♪♫♫♪!"

Ah, Tanrı'ya şükür. Konsepte aşina olmayan birine "uyku" kavramanı nasıl açıklayacağımı bilemezdim. *Hey, bir süreliğine bilincim kapanacak ve halüsinasyonlar göreceğim. Bu aradaki ömrümün üçte birini böyle geçiriyorum ben. Hatta bunu bir süre yapamazsam aklımı yitirip ölüyorum. Endişelenecek bir şey yok.*

"Uyku" için kullandığı kelimeyi sözlüğe ekliyorum.

Gitmek üzere dönüyorum. "Ben şimdi uyumak için gitmek. Yirmi dokuz bin saniye sonra dönmek."

"*Ben seyretmek,*" diyor.

"Sen seyretmek?"

"*Ben seyretmek.*"

"Ee..."

Beni uyurken seyretmek mi istiyor? Başka bir zaman olsa bunu ürkütücü bulurdum ama yeni bir yaşam formunu incelerken kabul edilebilir sanırım.

"Ben yirmi dokuz bin saniye hareketsiz olmak," diye uyarıyorum onu. "Çok saniye. Ben bir şey yapmamak."

"*Ben seyretmek. Sen beklemek.*"

Gemisine dönüyor. Nihayet not tutmak için bir şeyler almaya mı gitti? Birkaç dakika sonra, bir elinde bir cihaz, diğer iki tanesinde de bir çantayla dönüyor.

"*Ben seyretmek.*"

Cihazı gösteriyorum. "O ne?"

"♫♪♩♫." Çantadan bir tür alet çıkarıyor. "♫♪♩♫ *çalışmamak.*" Elindeki aletle cihazı birkaç kere dürtüyor. "*Ben değiştirmek.* ♫♪♩♫ *çalışmak.*"

Yeni kelimeyi not etmiyorum. Karşılığına ne yazabilirim ki? "Rocky'nin bir ara elinde tuttuğu şey" mi? Bu her neyse, üzerinden çıkan birkaç kablo ile içindeki karmaşık düzeneği açığa vuran bir deliği var.

Cismin ne olduğunun bir önemi yok. Önemli olan, o cismi tamir ediyor olması. Sözlük için yeni bir kelime.

"Tamir etmek," diyorum. "Sen tamir etmek."

"♫♪♫♪," diyor.

"Tamir etmek" kelimesini sözlüğe ekliyorum. Bunu sık sık kullanacağımızı tahmin ediyorum.

Benim uyumamı seyretmek istiyor. Bunun heyecan verici bir olay olmayacağının farkında ama yine de bunu yapmak istiyor. O yüzden boş boş oturmamak için yanında iş getirdi.

Peki. Güzel canı nasıl istiyorsa.

"Bekle," diyorum.

Gemiye dönüp yatakhaneye gidiyorum.

Yatağımdan şilteyi, çarşafları ve battaniyeyi alıyorum. Diğer iki yataktakileri de kullanabilirim aslında ama... orada ölü arkadaşlarım yatıyordu, o yüzden onları kullanmak istemiyorum.

Şilteyle çarşafları laboratuvara çıkarıyorum, zorlanarak kumanda odasına sokuyorum, oradan da tünele getiriyorum. Şilteyi duvara tutturmak için görmemiş gibi bantlıyorum, sonra da çarşafla battaniyeyi sıkı sıkı sarıyorum.

"Ben şimdi uyumak," diyorum.

"*Sen uyumak.*"

Tünelin ışıklarını kapatıyorum. Benim için zifiri karanlık, beni seyretmek isteyen Rocky için değişen bir şey yok. Herkes mutlu.

Yatağıma girip iyi geceler deme dürtümü bastırıyorum. Bu beraberinde başka soruları getirir.

Cihazı üzerinde çalışan Rocky'den ara sıra gelen tıkırtılar eşliğinde uykuya dalıyorum.

Sonraki günler monoton ama kesinlikle sıkıcı değil. Ortak kelime dağarcığımızı iyice genişletiyoruz ve grameri de ilerletiyoruz. Zamanlar, çoğullar, şart kipi... dil zor şey hakikaten. Ama adım adım aşıyoruz zorlukları.

Bu süreç ne kadar yavaş işlerse işlesin, ben de onun dilini giderek ezberlemeye başlıyorum. Eskisi kadar bilgisayara başvurmuyorum. Yine de bilgisayarsız idare ettiğim söylenemez – ona daha çok var.

Her gün bir saatimi Eridyan kelimeleri üzerinde çalışarak geçiriyorum. Excel tablomdan rasgele kelimeleri alıp notalarını bir MIDI uygulamasıyla çalan küçük bir komut yazdım. Yine basit bir program, hiç verimli değil ama bilgisayarlar hızlı. Mümkün olan ilk fırsatta tablodan kurtulmak istiyorum. Şimdilik ona sürekli başvurmam gerekiyor. Ama arada sırada hiç bilgisayara bakmadan tüm cümleleri anladığım oluyor. Koşmadan önce emeklemek.

Her gece tünelde uyuyorum. O da beni seyrediyor. Neden bilmiyorum. Bu konuyu konuşmadık henüz. Başka işlerimiz vardı. Ama o seyretmediği zamanlarda uyumamı istemiyor. Azıcık kestirmek istesem bile.

Bugün bir türlü sıranın gelmediği çok önemli bir ölçü birimi üzerinde çalışmak istiyorum. Bunun sebebi sıfır g'de yaşıyor olmamız.

"Kütle hakkında konuşmamız gerek."

"*Evet. Kilogram.*"

"Doğru. Sana bir kilogramı nasıl anlatabilirim?" diye soruyorum.

Rocky çantasından ufak bir top çıkarıyor. Bir ping pong topu boyutunda. "*Bu topun kütlesi biliyorum. Sen ölç. Bu topun kaç kilogram olduğunu söyle. O zaman kilogram kaç bilirim.*"

Her şeyi düşünmüş!

"Evet! Topu bana ver."

Birkaç eliyle destek çubuklarına tutunurken topu mini hava kilidine koyuyor. Soğuması için birkaç dakika bekledikten sonra topu alıyorum. Pürüzsüz ve bir metalden yapılma. Oldukça yoğun gibi.

"Ağırlığını nasıl ölçeceğim?" diye mırıldanıyorum.

"*Yirmi altı,*" diyor Rocky birden.

Elimdeki topu işaret ediyor. "Top yirmi altı."

Ah, anladım. Topun ağırlığı yirmi altı bir şey. Artık hangi birimi kullanıyorlarsa. Tamamdır. Tek yapmam gereken bu topun kütlesini ölçmek, yirmi altıya bölmek ve ona sonucu söylemek.

"Anladım. Top kütlesi yirmi altı."

"*Hayır. Değil.*"

Duruyorum. "Değil?"

"*Değil. Top yirmi altı.*"

"Anlamıyorum."

Bir süre düşünüyor, sonra, "*Bekle,*" diyor.

Gemisinde gözden kayboluyor.

O yokken ben de sıfır g'de bir şeyin ağırlığını nasıl ölçebileceğimi düşünüyorum. Topun kütlesi hâlâ var tabii ki. Ama topu bir teraziye koyamam. Yerçekimi yok. *Meryem Ana*'nın santifüj yerçekimini de kullanamam. Tünel geminin burnuna bağlı.

Küçük bir santrfüj inşa edebilirim. Elimdeki en küçük laboratuvar terazisini alacak kadar büyük bir santrfüj. Terazi içindeyken belli bir hızda döndürürüm. Kütlesini bildiğim bir şeyi ölçerim, sonra da topu ölçerim. İki ölçünün oranıyla topun kütlesini hesaplayabilirim.

Ama önce tutarlı bir santrfüj inşa etmem gerekir. Bunu nasıl yapabilirim? Bir şeyi laboratuvarın sıfır g ortamında rahatlıkla döndürebilirim ama birkaç deney boyunca tutarlı bir şekilde nasıl döndürebilirim?

Aaaa! Tutarlı bir hızda döndürmeme gerek yok. Tam ortasında bir işaret bulunan bir ip yeterli!

Meryem Ana'ya uçuyorum. Habersiz gittiğim için Rocky beni affeder. Zaten muhtemelen gemisinde neredeyse beni şu anda "seyrediyordur."

Topu laboratuvara indiriyorum. Bir misina parçası alıp uçlarını birer plastik örnek tüpünün etrafına bağlıyorum. Şimdi iki ucunda da ufak kovalar bulunan bir ipliğim var. Kutuları yan yana koyup ikiye bükülmüş ipi tamamen gerilene kadar çekiyorum. En uç noktayı kalemle işaretliyorum. Bu, düzeneğimin tam ortası.

Kütlesine alışmak için topu bir elimden diğerine alıyorum. Muhtemelen bir paunttan biraz az. Yarım kilodan biraz az.

Her şeyi laboratuvarda süzülmeye bırakıp yatakhaneye dönüyorum.

"Su," diyorum.

"Su istendi," diyor bilgisayar. Metal kollar bana bir sıfır g "suluğu" veriyorlar. Sadece ufak kilidini açarsanız su içebildiğiniz bir pipete sahip plastik bir poşet. İçinde 1 litre su var. Kol bana her istediğimde bir litre su veriyor. Dünyayı kurtarmak istiyorsanız su içmeyi unutmamalısınız.

Laboratuvara dönüyorum. Suyun yarısını bir örnek kutusuna fışkırtıp kutuyu kapatıyorum. Yarısı boşalmış olan suluğu kovalardan birine koyuyorum, metal topu da diğerine. Düzeneği havada çevirmeye başlıyorum.

İki kütlenin eşit olmadığı her hâlinden belli. Birbirine bağlı iki kutunun yamuk dönüşü bana su bulunan tarafın çok daha ağır olduğunu gösteriyor. Güzel. İstediğim de buydu.

Suluğu havadan kapıp bir yudum içiyorum. Düzeneği tekrar döndürüyorum. Yine yamuk ama eskisi kadar kötü değil.

Biraz daha içiyorum, tekrar döndürüyorum, biraz daha içiyorum, tekrar döndürüyorum ve küçük düzeneğim tam işaretlenmiş merkezin etrafında kusursuzca dönene kadar.

Bu da suyun kütlesinin, topun kütlesine eşit olduğunu gösteriyor.

Suluğu alıyorum. Suyun özkütlesini biliyorum. Litre başı 1 kilogram. Yani suyun kütlesini öğrenmek için tek yapmam gereken suyun hacmini öğrenmek, böylece metal topun da kütlesini öğrenmiş olacağım.

Laboratuvar eşyalarından büyük bir plastik şırınga alıyorum. Maksimum 100 cc su alıyor.

Şırıngayı suluğa sokup pipetin kilidini açıyorum. 100 cc su çekiyorum, sonra bunu "atıksu kutuma" fışkırtıyorum. Bunu birkaç kez tekrarlıyorum. Torba boşaldığında çektiğim son şırınganın sadece dörtte biri dolu.

Sonuç: 325 cc su, yani 325 gram su! O zaman Rocky'nin topu da 325 gram ağırlığında.

Rocky'ye ne kadar zeki olduğumu anlatmak için tünele dönüyorum.

Ben içeri girerken yumruğunu gösteriyor. "*Sen gittin! Kötü!*"

"Kütleyi ölçtüm. Çok zekice bir deney yaptım."

Üzerinde boncuklar bulunan bir ipliği gösteriyor. "*Yirmi altı.*"

Boncuklu iplik, atmosferlerimiz hakkında konuştuğumuz vakit bana gösterdiklerine çok benziyor–

"Ah," diyorum. Bu bir atom. Atomlardan böyle bahsediyor. Boncukları sayıyorum. Yirmi altı tane var.

26. elementten bahsediyor – Dünya'da en bol bulunan elementlerden biri. "Demir," diyorum. Kolyeyi işaret ediyorum. "Demir."

O da kolyeyi işaret edip, "♫♩♪♫♫," diyor. Kelimeyi sözlüğe çekiyorum.

"*Demir,*" diyor yine, kolyeyi işaret ederek.

"Demir."

Elimdeki topu işaret ediyor. "*Demir.*"

Ne dediğini anlamam birkaç saniye sürüyor. Sonra da alnıma vuruyorum.

"*Sen kötüsün.*"

Eğlenceli bir deneydi ama tamamıyla bir vakit kaybıydı. Rocky bana ihtiyaç duyduğum tüm bilgiyi veriyordu. En azından vermeye çalışıyordu. Demirin özkütlesini biliyorum, topun hacmini nasıl hesaplayacağımı da biliyorum. Oradan kütleyi hesaplamak basit bir dört işlem.

Tünelde tuttuğum alet çantasından bir çap pergeli çıkarıp kürenin çapını ölçüyorum. 4,3 santimetre. Buradan yola çıkarak hacmini hesaplıyorum, demirin özkütlesiyle çarpıyorum ve çok daha net ve kesin olan 328,25 gramlık kütleye ulaşıyorum.

"Yüzde birle yanlış hesaplamışım," diye homurdanıyorum.

"*Sen senle konuşuyorsun, soru?*"

"Evet, ben benle konuşuyorum."

"*İnsanlar tuhaf.*"

"Evet," diyorum.

Rocky bacaklarını geriyor. "*Ben şimdi uyuyacağım.*"

"Vay be," diyorum. Tanıştığımızdan beri ilk kez uyuduğunu görüyorum. Güzel. Bu da bana laboratuvarda çalışacak vakit tanıyor. Ama ne kadar vakit?

"Eridyanlar ne kadar uyuyor?"

"*Ben bilmiyorum.*"

"Bilmiyor musun? Sen bir Eridyan'sın. Eridyanların ne kadar uyuduğunu nasıl bilmezsin?"

"*Eridyanlar uyku ne kadar sürüyor bilmez. Bazen kısa süre. Bazen uzun süre.*"

Farklı sürelerde uyuyorlar. Demek ki uykunun tutarlı bir uzunlukta evrileceğini söyleyen bir kural yok. En azından süre aralığını biliyor mu acaba?

"Asgari süre biliyor musun? Azami süre?"

"*Asgari 12.265 saniye. Azami 42.928 saniye.*"

Rocky ara sıra kaba tahminler yapması gerektiği yerlerde ilginç bir şekilde kesin sayılar veriyordu. Bunun neden böyle olduğunu çözmem zaman aldı ama sonunda çözdüm. Aslında kaba, yuvarlanmış rakamlar söylüyor. Ama bunları altılı sisteme göre yapıyor. Doğrudan Dünya saniyesinde düşünmektense kendi sisteminde düşünüp bunları onluk Dünya saniyelerine çevirmek onun için çok daha kolay.

Bu değerleri Eridyan saniyelerine çevirip bulduğum sayıya altılı sistemde bakarsam, yuvarlanmış bir sayı bulacağıma dair bahse girerim. Ama tembelliğim tuttu. Onun çoktan çevirdiği veriyi niye eski hâline çevireyim ki? Mesele matematik olduğunda yanlış hesap yaptığını görmedim henüz.

Bense kendi gezegenimin bir ölçü biriminden bir başkasına dönüştürmek istediğimde hesap makinesinde sayıyı iki kere 60'a bölmek zorunda kalıyorum. Asgari üç buçuk, azami yaklaşık on iki saat uyuyacak.

"Anladım," diyorum. Hava kilidine dönüyorum.

"*Sen seyredeceksin, soru?*" diye soruyor Rocky.

O beni uyurken seyretmişti, o yüzden şimdi de benim onu seyretmemi teklif ediyordu hâliyle. Eminim Dünyalı bilim insanları Eridyanların uykularının nasıl olduğunu öğrenmek için birbirlerine ezerlerdi. Ama ben nihayet ksenonit üzerine derin analiz yapmak için vakit buldum ve ksenonun başka hangi elementlerle etkileşime girdiğini öğrenmek için can atıyorum. Laboratuvar ekipmanlarımı sıfır g'de çalıştırmayı başarabilirsem tabii ki.

"Gerek yok."

"*Sen seyredeceksin, soru?*" diye soruyor bir kez daha.

"Hayır."

"*Seyret.*"

"Seni uyurken seyretmemi mi istiyorsun?"

"*Evet. İstiyorum istiyorum istiyorum.*"

Dile getirilmemiş bir kural olarak, üç kere tekrar edilen kelimeler vurgulu oluyordu.

"Neden?"

"*Sen seyredersen daha iyi uyurum.*"

"Neden?"

Bana bunu nasıl açıklayacağını bulmaya çalışırken birk kolunu sallıyor. "Eridyanlar bunu yapar."

Eridyanlar uyurlarken birbirini izliyordu. Böyle bir ş yapıyorlardı. Kültürlerine biraz daha saygıyla yaklaşmalıy ama ben kendi kendime konuştuğumda bana laf çarpmış "Eridyanlar tuhaf."

"*Seyret. Daha iyi uyurum.*"

Köpek boyutundaki bir örümceğin birkaç saat boyun uyumasını seyretmek istemiyorum. İçeride bir müretteb var, değil mi? Onlardan biri seyretsin onu. Gemisini işaret e yorum. "Başka bir Eridyan seyretsin seni."

"*Hayır.*"

"Neden hayır?"

"*Buradaki tek Eridyan benim.*"

Ağzım bir karış açılıyor. "O koca gemideki tek kişi sen n sin?!"

Bir süre konuşmuyor, sonra da, "♫♩♪♫♩♪♫ ♫♪ ♩♪♫ ♫♪♫ ♫♪♩♪ ♫♩ ♪ ♫♩♪ ♫ ♩♪♫♩♪ ♫♩♪ ♫," diyor.

Tek kelime anlamıyorum. Derme çatma tercüme prog mım mı bozuldu? Kontrol ediyorum. Hayır, gayet güzel ça şıyor. Dalga biçimlerini inceliyorum. Daha önce gördükleri benziyorlar. Ama daha pesler. Şimdi düşününce, bu söyled daha önce hiç olmadığı kadar daha pesti. Yazılımın geçmişi girip bu kısmı seçiyorum ve bir oktav artırıyorum. Oktav rensel bir şey, sadece insanlara özgü değil. Her notanın freka sını iki katına çıkarmak anlamına geliyor.

Bilgisayar sonucu ânında çeviriyor. "Asıl mürettebat yir üçtü. Artık sadece ben varım."

Oktavın düşüşü... sanırım bu duyguydu.

"Onlar... öldüler mi?"

"*Evet.*"

Gözlerimi ovuşturdum. Vay be. *Blip-A*'nın yirmi üç kişilik bir mürettebatı varmış. Rocky onlardan kalan son kişi ve haklı şekilde üzgün.

"Ni... ee..." diye kekeliyorum. "Kötü."

"*Kötü kötü kötü.*"

İç geçiriyorum. "Benim asıl mürettebatım üçtü. Artık sadece ben varım." Elimi duvara koyuyorum.

Rocky de pençesini elimin hizasına koyuyor. "*Kötü.*"

"Kötü kötü kötü."

Bir süre öyle duruyorum. "Uyumanı seyredeceğim."

"*İyi. Ben uyumak,*" diyor.

Kolları gevşiyor ve gözüme tamamıyla ölü bir böcek gibi görünüyor. Artık hiçbir çubuğa tutunmadığından tünelin kendi tarafında süzülüyor.

"Artık yalnız değilsin, dostum," diyorum. "İkimiz de değiliz."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Bay Easton, üzerimin aranması gerektiğini düşünmüyorum," dedi Stratt.

"Bence gerekiyor," dedi başgardiyan. Yoğun Yeni Zelanda aksanı dostane geliyordu kulağa ancak sert bir tınıya da sahipti. Bu adam, kariyerini insanların aşırılıklarına müsaade etmeyerek geçirmişti.

"Bizim muafiyetimiz–"

"Durun," dedi Easton. "Kimse üzeri aranmadan ne Pare'ye girebilir ne de Pare'den çıkabilir."

Buralıların nedense "Pare" dedikleri Auckland Hapishanesi, Yeni Zelanda'nın tek maksimum güvenlik hapishanesiydi. Hapishanenin tek girişi güvenlik kamerası ile ziyaretçilerin üzerini tarayan minik tarayıcılarla kaynıyordu. Gardiyanlar bile içeri girerken bu tarayıcılardan geçmek zorundaydı.

Patronlarımız anlaşmazlıklarını gidermeye çalışırken Easton'ın asistanıyla ben kenarda bekledik. Göz göze geldik ve aynı anda omuz silktik. İnatçı patronları olan insanlardan oluşan küçük bir kardeşlik.

"Şok tabancamı burada bırakacak değilim. İsterseniz baş bakanınızı arayabilirim," dedi Stratt.

"Olur," dedi Easton. "O da benim size şu anda söylediklerimi söyleyecektir: O hayvanların yanına bir silah sokulmasına müsaade etmeyiz. Benim gardiyanlarımın bile copları var

Yetkinizin farkındayım ama onun da bir sınırı var. Bu bir büyü değil."

"Bay E–"

"Fener!" dedi Easton, elini uzatarak.

Asistanı küçük bir fener uzattı. Başparmağıyla feneri açtı. "Lütfen ağzınızı kocaman açın, Bayan Stratt. Kaçak eşya için ağzınızı kontrol etmem gerekiyor."

Hoppa. İşler iyice kızışmadan araya girdim. "Önce beni kontrol edebilirsiniz!" Ağzımı kocaman açtım.

Easton ışığı ağzıma tutup bir sağına bir soluna bakındı. "Temizsiniz."

Stratt ise ters ters adama bakıyordu.

Adam feneri hazırda tutuyordu. "Arzu ederseniz buraya kadın bir gardiyan çağırıp çok daha derinlikli bir arama isteyebilirim."

Birkaç saniye boyunca Stratt bir şey yapmadı. Sonra şok tabancasını kılıfından çekip teslim etti.

Yorgundu herhalde. Daha önce bir güç gösterisi sırasında geri bastığını görmemiştim. Gerçi gereksiz sidik yarıştırdığını da görmemiştim. Yetkisi genişti ve gerektiğinde güç gösterisinde bulunmaktan geri kalmazdı ama ortada basit bir çözüm varken gereksiz tartışmalara giren biri değildi genelde.

Çok geçmeden gardiyanlar Stratt'le beni hapishanenin soğuk, gri duvarları arasından geçiriyordu.

"Bugün heyheylerin niye üstünde senin?" dedim.

"Kendi küçük krallıklarını kuran küçük diktatörlerden hiç hazzetmem," dedi. "Tepemi attırıyorlar."

"Arada sırada biraz taviz verebilirsin."

"Benim sabrım, Dünya'nın da zamanı kalmadı."

Parmağımı kaldırdım. "Hayır, hayır, hayır! Ne zaman huysuzluk yapsan 'Dünyayı kurtarıyorum ben,' kartını oynayamazsın."

Bunu bir düşündü. "Tamam, tamam. Haklı olabilirsin."

Maksimum Güvenlik Ünitesi'yle son bulan uzun koridor boyunca gardiyanları takip ettik.

"Maksimum güvenlik sanki biraz abartı," dedi.

"Yedi kişi öldü," diye hatırlattım ona. "Onun yüzünden."

"Kazaydı."

"Cezai ihmaldi. Hak ettiği cezayı aldı."

Gardiyanlar bize bir köşeyi döndürdü. Onları takip ettik Bina tam bir labirentti.

"Beni niye getirdin ki buraya?"

"Bilim."

"Her zamanki gibi." İç geçirdim. "Bundan hoşlandığımı söyleyemem."

"Yazdım bir kenara."

İçinde sadece metal bir masanın bulunduğu eşyasız bir odaya girdik. Masanın bir tarafında parlak turuncu tulum giymiş bir adam oturuyordu. Kırklarının sonunda, ellilerinin başındaki, kelleşen bir adam. Masaya kelepçelenmişti. Bir tehdit unsuruna benzemiyordu.

Stratt'le ben adamın karşısına oturduk. Gardiyanlar kapıyı arkamızdan kapattı.

Adam bize baktı. Birisinin ilk sözü söylemesini bekleyerek hafifçe kafasını yana yatırdı.

"Doktor Robert Redell," dedi Stratt.

"Bana Bob deyin," dedi adam.

"Size Doktor Redell diyeceğim." Stratt çantasından bir dosya çıkarıp şöyle bir gözüyle taradı. "Suç teşkil eden adam öldürme suçuyla müebbet hapistesiniz."

"Burada olmam için uydurdukları mazeret bu, evet," dedi

Kafamı kaldırdım. "Sizin projeniz yüzünden yedi kişi öldü Sizin ihmaliniz yüzünden. Bana gayet makul bir 'mazeret' gibi geliyor."

Adam başını iki yana salladı. "Yedi kişinin ölmesinin sebebi, kumanda odasının prosedürlerin dışına çıkması ve birincil pompalama istasyonunu, yansıtıcı kulede işçiler varken çalıştırması. Bu korkunç bir kazaydı ama sadece bir kazaydı."

"O zaman bizi aydınlatın," dedim. "Güneş enerjisi çiftliğinizdeki ölümler sizin suçunuz değilse burada ne işiniz var?"

"Çünkü hükümet benim milyonlarca doları zimmetime geçirdiğimi düşünüyor."

"Peki böyle düşünmelerinin sebebi nedir?"

"Çünkü zimmetime milyonlarca dolar geçirdim." Kelepçeli bileklerini daha rahat bir pozisyona soktu. "Ama bunun ölümlerle hiçbir alakası yoktu. Hiç!"

"Bana karapanel enerjisi fikrinizden bahsedin," dedi Stratt.

"Karapanel mi?" Kendini geri çekti. "O sadece bir fikirdi. O maili isimsiz göndermiştim."

Stratt gözlerini devirdi. "Bir hapishanenin bilgisayar laboratuvarından gönderilen bir e-postanın isimsiz olabileceğine gerçekten inanıyor musunuz?"

Adam gözlerini kaçırdı. "Benim alanım bilgisayarlar değil. Ben bir mühendisim."

"Karapanel hakkında daha fazla bilgi almak istiyorum," dedi. "Ve duyduklarım hoşuma giderse mahkûmiyetinizi azaltabilirim. O yüzden konuşmaya başlayın."

Bunu duyunca dikkat kesildi. "Şey... yani... tamam. Solar termal enerji hakkında ne biliyorsunuz?"

Stratt bana baktı.

"Ee," dedim. "Güneş ışığını yansıtacak bir sürü aynayı bir kulenin tepesine yerleştirmeye böyle deniyor. Birkaç yüz metrekarelik aynanın güneş ışığını tek bir noktaya yansıtmasını sağlayabilirseniz, bununla su ısıtabilir, suyu kaynatabilir ve bir türbini döndürebilirsiniz."

Stratt'e döndüm. "Ama bu yeni bir şey değil. Hatta, şu anda İspanya'da işleyen bir solar termal enerji santrali var. Bunun hakkında daha fazla bilgi almak istiyorsan onlarla konuş."

Bir el hareketiyle beni susturdu. "Yeni Zelanda için bunu mu yapıyordunuz?"

"Şey," dedi. "Fonu Yeni Zelanda sağlıyordu. Ama fikir Afrika'ya enerji sağlamaktı.

"Yeni Zelanda, Afrika'ya yardım etmek için neden bu kadar para harcasın?" diye sordum.

"Çünkü biz iyi insanlarız," dedi Redell.

"Vay be," dedim. "Yeni Zelanda'nın güzel bir yer olduğunu bilirdim de–"

"Ayrıca bunun başında, enerjiyi satan, Yeni Zelanda'ya ait bir şirket olacaktı," dedi Redell.

"Ha şöyle."

Öne doğru eğildi. "Afrika'nın altyapıya ihtiyacı var. Bunu gerçekleştirmek için de enerjiye ihtiyaçları var. Dünya'daki en yoğun sürekli güneş ışığının büyük kısmının düştüğü dokuz milyon kilometrelik beş para etmez toprağa sahipler. Sahra Çölü orada boş boş duruyor, onlara ihtiyaç duydukları her şeyi vermeyi bekliyor. Tek yapmamız gereken kahrolası enerji santrallerini kurmaktı!"

Sandalyesine geri çöktü. "Ama her bir yerel hükümet pastadan pay istedi. Yolsuzluk, rüşvet, aklınıza ne gelirse. Benim zimmetime çok para geçirdiğimi mi sanıyorsunuz? Anasını sattığımın kuş uçmaz kervan geçmez yerine bir tane güneş enerjisi santrali kurabilmek için ödediğim rüşveti duysanız dudaklarınız uçuklar."

"Sonra?" diye sordu Stratt.

Adam bakışlarını ayaklarına çevirdi. "Pilot bir santral inşa ettik – bir kilometrekarelik aynası vardı. Aynaların tamamı, bir kulenin tepesine yerleştirilmiş, ağzına kadar su dolu devasa bir su tankına odaklanmıştı. Suyu buharlaştır, türbini çalıştır, sistemi biliyorsunuz. Su tankında sızıntı var mı diye kontrol eden bir ekibim vardı. Birisi kuledeyken, aynaların başka tarafa çevrilmesi gerekiyordu. Ama kumanda odasındaki birisi, sanal bir test yaptıklarını sanıp tüm sistemi aktif hâle getirdi."

İç geçirdi. "Yedi kişi. Ânında öldüler. En azından acı çekmediler. Çok çekmediler. Birilerinin bunun bedelini ödemesi gerekiyordu. Tüm kurbanlar Yeni Zelandalıydı, ben de öyleyim. O yüzden hükümet günah keçisi olarak beni seçti. Piyes gibi bir duruşmaydı."

"Peki ya zimmete para geçirme?" diye sordu.

Başıyla onayladı. "Evet, duruşmada ondan da bahsedildi. Ama proje başarılı olsaydı kimsenin ruhu duymazdı. Buradaki suçlu ben değilim. Yani, tamam, para çaldım, o konuda suçluyum. O insanları ben öldürmedim. Ne ihmal yüzünden ne de başka bir şekilde."

"Kaza yaşandığında siz neredeydiniz?" diye sordu Stratt.

Adam duraksadı.

"Neredeydiniz?" diye sordu tekrar.

"Monaco'daydım. Tatilde."

"Orada tam üç aydır tatil yapıyormuşsunuz. Çaldığınız paralarla kumar oynuyormuşsunuz."

"Ben... bir kumar bağımlısıyım," dedi. "Bunu itiraf ediyorum. Hırsızlık yapmamın baştaki sebebi de kumar borcuydu zaten. Bu bir hastalık."

"Üç ay boyunca kumar oynamak yerine işinizin başınızda olsaydınız peki? Kaza günü orada olsaydınız? Bu kaza yine de gerçekleşir miydi?"

Adamın yüzündeki ifade her şeyi ortaya döküyordu.

"Pekâlâ," dedi Stratt. "Mazeretler ve laf ebeliği buraya kadar. Masum bir günah keçisi olduğunuz konusunda beni ikna edemeyeceksiniz. Bunu biliyorsunuz artık. O yüzden biz işimize bakalım: Bana karapanelleri anlatın."

"Evet, tamam." Kendisini toparladı. "Ömrümü enerji sektörüne adadım, o yüzden Astrofaj çok ilgimi çekti hâliyle. Böylesi bir enerji deposu – Güneş'e bunları yapmasaydı, insanlık tarihinin en büyük talihi olurdu bu."

Koltuğunda kıpırdandı. "Nükleer reaktörler, kömür santralleri, solar termal santralleri... nihayetinde hepsi aynı şeyi yapıyor: Isıyı kullanarak suyu ısıtıyor, çıkan buharla türbini döndürüyor. Ama Astrofaj'la birlikte bunlara gerek kalmıyor. Astrofaj ısıyı doğrudan depolanmış enerjiye dönüştürüyor. Ve bunun için öyle aman aman bir ısıya bile ihtiyaç duymuyor. 96,415 derecenin üstü her sıcaklık yeterli."

"Bunları biz de biliyoruz," dedim. "Son birkaç aydır bir

nükleer reaktörün ısısını kullanarak Astrofaj'ı çiftleştiriyorum."

"Ne kadar elde ettin? Birkaç gram? Benim fikrim sana günde bin kilogram Astrofaj üretir. Birkaç sene içinde *Meryem Ana* görevi için gerekeni üretebilirsiniz. Zaten gemiyi inşa etmeniz daha uzun sürecek."

"Pekâlâ, ilgimi çektin," dedim. Tabii ki Stratt şu "karapanel"in ne olduğunu söylememişti bana.

"Kare şeklinde bir metal bir folyo al. Hemen hemen her metal uygun. Kararana kadar anotla. Üzerini boyama – anotla. Üzerine şeffaf cam koy ve camla folyo arasında bir santimetrelik bir boşluk bırak. Kenarlarını tuğla olur, köpük olur, iyi bir yalıtım maddesiyle kapat. Sonra da güneşe bırak.

"Peki, bunun ne yararı olacak?"

"Siyah folyo güneş ışığını emip ısınacak. Cam ısının dışarıya kaçmasını engelleyecek – tüm ısı kaybının cam üzerinden olması gerekecek ve bu yavaş olur. Yüz santigrat derecenin biraz üzerinde denge sıcaklığına ulaşacak."

Başımla onayladım. "Bu sıcaklıkta da Astrofaj'ı zenginleştirebilirsin."

"Evet."

"Ama bu aşırı yavaş olur," dedim. "Bir metrekarelik bir kutu ile ideal hava şartları olsa... mesela bir metrekarelik güneş enerjisinden bin vat çıksa..."

"Günde yarım nanogram eder," dedi. "Aşağı yukarı."

"Günde 'bin kilogram' nere, bu nere."

Gülümsedi. "Mesele panelleri kaç metrekareye sereceğinizle alakalı."

"Günde bin kilogram üretmek için iki trilyon metrekareye ihtiyacımız var."

"Sahra Çölü dokuz trilyon metrekare."

Ağzım bir karış açıldı.

"Bu sefer çabuk oldu," dedi Stratt. "Açıkla."

"Şey," dedim. "Sahra Çölü'nün bir kısmını karapanellerle döşemek istiyor. Bayağı... Sahra Çölü'nün dörtte birini!"

"İnsanlığın inşa ettiği en büyük şey olur bu," dedi. "Uzaydan rahatlıkla görülebilir."

Ters ters adama baktım. "Ve Afrika ile yüksek ihtimal Avrupa'nın da ekolojisini mahveder."

"Gelecek buz devri kadar değil."

Stratt elini kaldırdı. "Doktor Grace. Bu, işe yarar mı?"

Koltuğumda kıpırdandım. "Yani... konseptte sorun yok. Ama bunu hayata geçirmek mümkün mü hiç bilmiyorum. Yol inşa etmek gibi bir şey değil bu. Bu karapanellerden trilyonlarcasına ihtiyacımız var."

Redell öne doğru eğildi. "Bu yüzden karapanelleri sadece folyo, cam ve seramikten yapılacak şekilde tasarladım. Dünya'da bu maddeler elini sallasan ellisi."

"Bir dakika," dedim. "Bu senaryoda Astrofaj nasıl bölünüyor ki? Karapanellerin onları zenginleştirecek, tamam, bölünmeye hazır olacaklar. Ama bölünmelerini sağlamak için başka şeyler de gerekiyor."

"Ah, biliyorum." Sırıttı. "Takip edecekleri bir manyetik alan oluşturmak için içeride bir mıknatıs olacak – göç dürtülerini harekete geçirmek için buna ihtiyaçları var. Ardından camın bir kısmına küçük bir kızılötesi filtre yerleştireceğiz. Sadece CO_2 kızılötesi spektral izi dalga boylarının geçmesine izin verecek. Astrofaj bölünmek için oraya gidecek. Bölündükten sonra da cama doğru harekete geçecekler çünkü Güneş o tarafta. Panelin arka kısmında bir yerde hava dolaşımını sağlamak için küçük bir iğne deliği olacak. Hava akımı paneli soğutmayacak kadar yavaş ama Astrofaj'ın bölünmek için kullandığı CO_2'i yenileyecek kadar hızlı olacak."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama planında bir hata bulamadım. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüştü.

"Ee?" dedi Stratt.

"Bir üreme sistemi olarak berbat," dedim. "Uçak gemisinin reaktörüyle kurduğumuz sistemden çok daha verimsiz ve çok daha az üretim yapıyor. Ama bu sistemi verimli olsun diye tasarlamamış. Bunu ölçeklenebilirlik için tasarlamış."

"Doğru," dedi. Stratt'i işaret etti. "Şu anda hemen hemen tüm dünya üzerinde bir ilah gibi otorite sahibi olduğunuzu duydum."

"Abartmışlar," dedi Stratt.

"Çok değil ama," dedim.

Redell konuşmaya devam etti. "Çin'in üretim endüstrisini karapanelleri üretmek için kullanabilir misin? Sadece onları değil, dünyanın endüstri ülkelerinin hepsini? Ancak bu şekilde mümkün olur."

Stratt dudaklarını büzdü. Birkaç saniye sonra, "Evet," dedi.

"Ve Kuzey Afrika'daki yozlaşmış kör olası devlet memurlarının bu işe bulaşmasını engelleyebilir misin?"

"İşin o kısmı kolay," dedi. "Bu iş sona erdiğinde karapaneller onlarda kalacak. Dünyanın endüstriyel enerji lideri olacaklar."

"Al bak işte," dedi. "Dünyayı kurtar, bir yandan da Afrika'yı fakirlikten kurtar. Tabii ki tüm bunlar sadece bir teoriden ibaret. Karapaneli geliştirmem ve seri üretime hazır hâle getirmem lazım. Bunu hapiste yapamam."

Stratt bunu bir düşündü. Sonra da ayağa kalktı.

"Tamamdır. Bizimlesiniz."

Adam yumruğunu havaya kaldırdı.

Tünel duvarına monte ettiğim yatağımda uyanıyorum. O ilk gece bantla geçici bir yatak yapmıştım. Daha sonra tutkalın ksenonite iyi tutunduğunu öğrendim, böylece birkaç destek noktası yapıp şilteyi doğru düzgün yerleştirebildim.

Artık her gece tünelde uyuyorum. Rocky bu konuda ısrarcı. Yaklaşık seksen altı saatte bir de Rocky tünelde uyuyor ve onu seyretmemi istiyor. Yani şimdiye kadar sadece üç kere uyudu, o yüzden uyku periyodu hakkındaki verilerim yetersiz. Ama çok sektirmedi şimdilik.

Gerinip esniyorum.

"*Günaydın*," diyor Rocky.

İçerisi zifiri karanlık. Yatağın yanına taktığım ışığı açıyorum.

Rocky tünelin kendi tarafında bir atölye kurdu. Boşluk buldukça bir şeyleri tamir ediyor. Gördüğüm kadarıyla gemisinin sürekli tamir edilmeye ihtiyacı var. Mesela şu anda iki eliyle dikdörtgen bir metal cihaz tutarken, diğer ikisiyle de iğne benzeri aletlerle cihazın içini kurcalıyor. Son eliyle de duvardaki tutamaca tutunuyor.

"Günaydın," diyorum. "Ben yemek yiyeceğim. Birazdan dönerim."

Rocky dalgın dalgın el sallıyor. "*Ye.*"

Sabah ritüelim için yatakhaneme süzülüyorum. Paketlenmiş bir kahvaltı (çırpılmış yumurta ile domuz sosisi) edip bir torba sıcak kahve içiyorum.

En son temizleneli birkaç gün oldu ve kendi kokumu alabiliyorum. Bu iyiye işaret değil. Sünger istasyonunda süngerle temizleniyorum ve temiz bir tulum giyiyorum. Tüm bu teknolojiye rağmen henüz kıyafetleri yıkamanın bir yolunu bulamadım. Ben de kıyafetlerimi suya yatırıp bir süreliğine laboratuvar dondurucusuna koyuyorum. Tüm mikropları öldürüyorum ve koku yapanlar onlar. Kokusuz, kirli kıyafetler.

Tulumu giyiyorum. Büyük günün geldiğine karar veriyorum. Dil becerimizi geliştirdiğimiz bir haftanın ardından, Rocky'yle ben önemli konuları konuşmaya hazırız. Artık söylediği şeylerin üçte birini bilgisayara başvurmadan anlayabiliyorum.

Süzülerek tünele dönüyorum, bir yandan da kahvemin son yudumlarını içiyorum.

Pekâlâ. Sonunda bu konuşma için ihtiyacımız olan dağarcığımız var gibi geliyor. Hadi bakalım.

Boğazımı temizliyorum. "Rocky. Buraya gelmemin sebebi, Astrofaj'ın Sol'u hasta etmesi ama Tau Ceti'ye etki etmemesi. Sen de aynı sebepten ötürü mü buradasın?"

Rocky ellerindeki cihazı ve aletlerini palaskasına koyuyor

ve tutamaçlar aracılığıyla duvara geliyor. Güzel. Bunun ciddi bir konuşma olduğunun farkında.

"*Evet. Tau neden hasta değil ama Eridani hasta anlamamak. Astrofaj, Eridani'den gitmezse halkım ölmek.*"

"Aynen!" diyorum. "Aynen aynen aynen! Astrofaj, Sol'u hasta etmeye devam ederse tüm insanlar ölecek."

"*Güzel. Aynen. Sen ve ben, Eridani ile Sol'u kurtarmak.*"

"Evet evet evet!"

"*Gemindeki diğer insanlar neden ölmek, soru?*" diye soruyor Rocky.

Ah. Bundan da mı bahsedecektik?

Ensemi ovuyorum. "Biz, ee... buraya gelirken hepimiz uyuduk. Normal uyku değil. Özel bir uyku. Tehlikeli ama gerekli bir uyku. Mürettebatım öldü ama ben ölmedim. Kör talih."

"*Kötü*," diyor.

"Kötü. Diğer Eridyanlar niye öldü?"

"*Ben bilmemek. Herkes hastalanmak. Sonra herkes ölmek.*" Sesi titriyor. "*Ben hasta olmamak. Nedenini bilmemek.*"

"Kötü," diyorum iç geçirerek. "Ne tür bir hastalık?"

Birkaç saniye düşünüyor. "*Kelime lazım. Küçük yaşam. Tek şey. Astrofaj gibi. Eridyan vücudu bunların çok çok tanesinden oluşmak.*"

"Hücre," diyorum. "Benim vücudum da çok çok hücreden oluşuyor."

Eridyanca "hücre" diyor ve notaları giderek genişleyen sözlüğüme ekliyorum.

"*Hücre*," diyor. "*Mürettebatım hücre sorunu yaşamak. Çok çok hücre ölmek. Enfeksiyon değil. Yaralanma değil. Mantık yok. Ama ben değil. Ben hiç değil. Neden, soru? Ben bilmemek.*"

Hasta Eridyanların her bir hücresi mi ölmüş? Bu kulağa korkunç geliyor. Aynı zamanda radyasyon hastalığını çağrıştırıyor. Bunu nasıl tasvir edebilirim? Aslında tasvire ihtiyaç duymamalı. Uzaya çıktıklarına göre, radyasyonun nasıl bir şey

olduğunu biliyor olmalılar. Ama bunun için birbirimizin kelimelerini bilmiyoruz henüz. Bunun üzerinde çalışalım.

"Bana kelime lazım: Hızlı hareket eden hidrojen atomları. Çok çok hızlı."

"*Sıcak gaz.*"

"Hayır. Ondan da hızlı. Çok çok çok hızlı."

Karapaksını sallıyor. Kafası karıştı.

Başka bir şekilde yaklaşmayı deniyorum. "Uzayda bu çok çok çok hızlı hareket eden atomlardan var. Neredeyse ışık hızında hareket ediyorlar. Çok çok çok zaman önce yıldızlar tarafından yaratıldılar."

"*Hayır. Uzayda kütle yok. Uzay boş.*"

Hayda. "Hayır, bu doğru değil. Uzayda hidrojen atomları var. Çok çok hızlı hidrojen atomları."

"*Anladım.*"

"Bunu bilmiyor muydun?"

"*Hayır.*"

Şok olmuş şekilde ona bakıyorum.

Radyasyonu keşfetmemiş bir medeniyet uzay yolculuğunu nasıl geliştirmiş olabilir?

"Doktor Grace," dedi.

"Doktor Lokken," dedim.

Çelik, küçük bir masada karşılıklı oturuyorduk. Küçücük bir odaydı ama uçak gemisi standartlarına göre saray gibiydi. Eskiden ne için kullanıldığını bilmiyordum ve adı da Çin karakterleriyle yazılıydı. Ama sanırım seyrüseferci nin haritaları incelemek için kullandığı bir odaydı burası?..

"Bana vakit ayırdığınız için teşekkürler," dedi.

"Sorun değil."

Birbirimize denk gelmemeye dikkat ediyorduk. İlişkimiz "birbirimize kıl oluyoruz"dan "birbirimize aşırı kıl oluyoruz"a evrilmişti. Ben de onun kadar sıkıntı çıkarıyordum gerçi. Ama aylar önce Cenevre'de birbirimizin sinirlerini hoplatmıştık ve ondan sonra yıldızımız hiç barışmamıştı.

"Tabii ki bunun çok da gerekli olduğunu düşünmüyorum.

"Ben de öyle," dedim. "Ama Stratt bunları bana göstermeni konusunda ısrarcıydı. Bakalım o zaman."

"Bir fikrim var. Ama bu konuda fikrini merak ediyorum." Bir dosya çıkarıp bana uzattı. "CERN haftaya bu makaleyi yayımlayacak. Bu taslak hâli. Ama oradaki herkesi tanıdığımdan bana bu hâlini gönderdiler."

Dosyayı açtım. "Peki, konusu nedir?"

"Astrofaj'ın nasıl enerji depoladığını keşfettiler."

"Hadi be?!" dedim heyecanla. Sonra da boğazımı temizledim. "Hadi ya."

"Evet ve açıkçası harika bir şey." İlk sayfadaki grafiği işaret etti. "Uzun lafın kısası: Nötrinolar var işin içinde."

"Nötrinolar mı?" Kafamı salladım. "Ne alaka..."

"Biliyorum. Mantık dışı. Ama ne zaman bir Astrofaj öldürseler büyük bir nötrino patlaması olmuş. Hatta IceCube Nötrino Gözlemevi'ne örnek gönderdiler ve ana algılayıcı havuzda Astrofajları patlattılar. Akıl almaz oranda nötrino algılandı. Astrofaj sadece hayattayken nötrinoları tutabiliyor ve içinde onlardan çok sayıda var."

"Nötrinoları nasıl üretiyor?"

Makalenin birkaç sayfasını çevirdi ve başka bir grafiği gösterdi. "Bu daha çok senin alanına giriyor ama mikrobiyologlar Astrofaj'ın hücre zarının içinde dolaşan bir sürü serbest hidrojen iyonu –elektronu olmayan saf protonlar– olduğunu teyit etti."

"Evet, bunu okuduğumu hatırlıyorum. Bunu bulan Rusya'daki bir gruptu."

Başını evet dercesine salladı. "CERN, anlamadığımız bir mekanizmayla, protonlar yeterince yüksek bir hızla çarpıştığında kinetik enerjilerinin ters momentum vektörüne sahip iki nötrinoya dönüştüğünü teyit etti."

Kafam karışmış hâlde arkama yaslandım. "Bu çok tuhaf. Normalde 'kütle' öylesine var olmaz."

Elini sağa sola yatırdı. "Bu tam olarak doğru değil. Gama ışınlarının atom çekirdeğinin yakınından geçtiğinde bir elektronla positrona dönüştüğü olur. Buna 'çift oluşumu' denir. Görülmemiş bir şey değil yani. Ama nötrinoların bu şekilde oluşturulduğunu görmedik daha önce."

"Güzelmiş. Atom fiziğine çok dalmadım. Çift oluşumu duymamıştım."

"Öyle bir şey var."

"Tamam."

"Neyse," dedi, "nötrinoların şimdi girmeyeceğim bir sürü karmaşık durumu var – farklı tür nötrinolar var ve türlerini değiştirdikleri bile oluyor. Ama lafın özü şöyle: Aşırı derecede küçük partiküller bunlar. Kütleleri bir protonun milyarda yüz yirmisi kadar."

"Bir dakikaaaaa," dedim. "Astrofaj'ın her zaman 96,415 santigrat derecede olduğunu biliyoruz. Sıcaklık, canlının içindeki partiküllerin hızından ibarettir aslında. O zaman hesaplayarak–"

"Hesaplayarak içerideki partiküllerin hızını bulabiliriz," dedi. "Evet. Protonların ortalama hızını biliyoruz. Kütlelerini biliyoruz, yani kinetik enerjilerini biliyoruz. Aklından neyin geçtiğini biliyorum ve bunun cevabı evet. Tutuyor."

"Vay be!" Elimi alnıma dayıyorum. "Harika bir şey bu!"

"Evet. Öyle."

"Bu, uzun zamandır merak edilen bir sorunun cevabıydı: Astrofaj'ın kritik sıcaklığı neden bu derece? Neden daha sıcak değil? Neden daha soğuk değil?"

Astrofaj, protonları birbirine çarparak çift nötrinolar üretiyor. Bu tepkimenin gerçekleşmesi için protonların iki nötrinonun kütle enerjisinden daha yüksek bir kinetik enerjiyle çarpışmaları gerek. Bir nötrinonun kütlesi üzerinden hesap yaparsanız, o protonların çarpıştığı hızı hesaplayabilirsiniz. Ve bir objenin içindeki partiküllerin hızını bildiğiniz sürece onun sıcaklığını da bilirsiniz. Nötrino üretmek için gereken kinetik

enerjiye ulaşmak için protonların 96,415 santigrat derecede olması gerek.

"Vay be," dedim. "O zaman kritik sıcaklığın üzerindeki ısı enerjisi protonların daha sert çarpışmasına sebep olur."

"Evet. Nötrino oluşturup fazla enerji üretirler. Sonra da diğer protonlarla çarpışıyorlar falan. Kritik sıcaklığın üzerindeki ısı enerjisinin tamamı çok geçmeden nötrinoya dönüştürülüyor. Ama kritik sıcaklığın altına düşüldüğünde protonlar fazla yavaş hareket ediyor ve nötrino üretimi duruyor. Sonuç: Astrofaj'ı 96,415 dereceden daha fazla ısıtamazsınız. Ama bu çok uzun sürmüyor. Astrofaj çok soğursa depoladığı enerjiyi kullanarak gerekli sıcaklığa erişiyor – diğer tüm sıcakkanlı yaşam formları gibi."

Tüm bunları hazmetmem için bana biraz müsaade etti. CERN gerçekten çok yardımcı olmuştu. Ama aklıma takılan başka şeyler vardı.

"Tamam, Astrofaj nötrino üretiyor," dedim. "Nötrinoları tekrar enerjiye nasıl çeviriyor?"

"O işin kolay kısmı," dedi. "Nötrinolara Majorana parçacığı deniyor. Yani nötrinolar kendi antiparçacıklarıdır. Kısacası, iki nötrino çarpıştığında, ortaya bir madde-antimadde etkileşimi çıkıyor. Birbirlerini yok edip foton oluyorlar. Daha doğrusu aynı dalga boyunda ve zıt yönlere giden iki foton. Ve bir fotonun dalga boyu, fotonun yaydığı enerjiye bağlı olduğundan..."

"Petrova dalga boyu!" diye bağırdım.

Başıyla onayladı. "Evet. Bir nötrinonun kütle enerjisi, Petrova dalga boyu ışığında bulunan bir fotonda bulunan enerjiyle birebir aynı. Bu makale gerçekten yeri göğü sarsacak."

Çenemi ellerime dayıyorum. "Bravo... hakikaten bravo. O zaman geri kalan tek soru, Astrofaj'ın nötrinoları içinde nasıl tuttuğu."

"Bilmiyoruz. Nötrinolar sık sık Dünya gezegeninin içinden tek bir atoma çarpmadan geçiyorlar – o kadar küçükler. Gerçi bu daha çok kuantum dalga boyları ve çarpışma ihtimalleriyle

alakalı. Ama sözün özü, nötrinolarla etkileşime girmek genel olarak çok zor bir şey. Ama nasılsa, Astrofaj'da 'süper kesitsellik' dediğimiz bir şey var. Bu, hiçbir şeyin bir Astrofaj'ın içinden kuantum tünellemeyle geçemeyeceği anlamına geliyor. Bildiğimizi sandığımız her partikül fiziği kanununa aykırı ama bu tekrar tekrar kanıtlandı."

"Evet," Parmağımla masaya vurdum. "Astrofaj tüm ışık dalga boylarını emiyor – etkileşime giremeyeceği kadar büyük dalga boylarını bile."

"Evet," dedi. "Anladığımız kadarıyla, çarpışma ihtimali ne kadar düşük olursa olsun, Astrofaj içinden geçmeye çalışan her şeyle çarpışıyor. Neyse, Astrofaj hayatta kaldığı sürece bu 'süper kesitsellik' durumunu koruyor. Bu da bizi seninle konuşmak istediğim şeye getiriyor."

"Ah?" dedim. "Başka bir şey de mi vardı?"

"Evet." Çantasından *Meryem Ana*'nın bir diyagramını çıkarıyor. "Sana bu yüzden ihtiyacım var: *Meryem Ana* için radyasyon koruması üzerinde çalışıyorum."

Dikkat kesildim. "Tabii ki! Astrofaj tüm radyasyonu engelleyecek!"

"Mümkün," dedi. "Ancak bundan emin olmak için uzay radyasyonunun nasıl çalıştığını öğrenmem gerekiyor. Genel hatlarıyla biliyorum ama detaylı bilgiye sahip değilim. Beni aydınlat lütfen."

Kollarımı kavuşturdum. "Aslında sadece iki türü var. Güneş'in yaydığı yüksek enerjili partiküller ve hemen her yerde bulunan GCR'ler."

"Güneş partiküllerinden başla," dedi.

"Olur. Güneş partikülleri, Güneş'in yaydığı hidrojen atomlarından ibaret. Bazen Güneş'in yüzeyinde gerçekleşen bir manyetik fırtına bunlardan bir sürüsünü yayabilir. Kalan zamanlarda da görece sakin oldukları söylenebilir. Son zamanlarda da Astrofaj enfeksiyonu Güneş'in o kadar çok enerjisini emiyor ki manyetik fırtınalar eskisi kadar görülmüyor."

"Korkunç," dedi.

"Bilmez miyim? Küresel ısınmanın neredeyse etkisiz kaldığını duydun mu?"

Başıyla onayladı. "İnsanlığın çevreye karşı kayıtsızlığı, gezegeni önden ısıtarak yanlışlıkla bize fazladan bir ay kazandırdı."

"Boka battık ama çıktığımızda gül kokuyorduk," dedim.

Bir kahkaha patlattı. "Bunu daha önce duymamıştım. Norveççede böyle bir lafımız yok bizim."

"Artık var." Gülümsedim.

Gözlerini gövde planlarına çevirdi – gereğinden biraz daha hızlı davranmıştı sanki.

"Güneş partikülleri ne hızda seyahat ediyor?" diye sordu.

"Saniyede yaklaşık dört yüz kilometre."

"Güzel. Onları görmezden gelebiliriz." Kâğıdın üzerinde not tuttu. "*Meryem Ana* sekiz saat içinde bundan daha hızlı hareket ediyor olacak. Bu partiküller zarar vermek bir yana, ona yetişemeyecek bile."

Islık çaldım. "Şu anda yaptığımız şey inanılmaz ya. Yani... düşünsene. Astrofaj mükemmel bir şey aslında, Güneş'i mahvediyor olmasa."

"Biliyorum," dedi. "Şimdi bana GCR'leri anlat."

"Onlar biraz daha sıkıntılı," dedim. "Açılımı–"

"Galaktik kozmik ışınlar," dedi. "Ama onlar kozmik ışın değiller, haksız mıyım?"

"Doğru. Sadece hidrojen iyonları – protonlar. Ama onlardan çok daha hızlı hareket ediyorlar. Hızları neredeyse ışık hızına yaklaşıyor."

"Elektromanyetik emisyon olmadıkları hâlde onlara neden kozmik ışın deniyor?"

"İnsanlar eskiden öyle olduklarını sanıyordu. İsim de kaldı öyle."

"Ortak bir kaynaktan mı yayılıyorlar?"

"Hayır, her yöndeler. Bunları süpernovalar oluşturuyor,

onlar da dört bir yanda varlar. Sürekli dört bir yandan gelen GCR'lere maruz kalıyoruz aslında. Ve uzay yolculuğu için büyük sıkıntı teşkil ediyorlar. Ama artık değil!"

Öne eğilip şemasına tekrar baktım. Gövdenin bir kesitini gösteriyordu. İki duvar arasında 1 milimetrelik bir boşluk vardı. "O alanı Astrofaj'la mı dolduracaksın?"

"Plan bu."

Şemayı gözden geçirdim. "Gövdeyi yakıtla doldurmak mı istiyorsun? Bu tehlikeli değil mi?"

"CO_2 bandı ışığını görmesine müsaade edersek, evet. CO_2'i görmezse hiçbir şey yapmaz. Ve gövde duvarları arasında karanlıkta olacak. Dimitri Astrofaj'la akışkan yağı karıştırıp bir bulamaç yaparak Astrofaj'ı motora daha kolay taşımayı planlıyor. Ben de gövdeyi bununla doldurmak istiyorum."

Çenemi çimdikledim. "Bu işe yarayabilir. Ama Astrofaj fiziksel travma sonucu ölebiliyor. Sivri bir nanoçubukla dürttüğünde bir Astrofaj'ı öldürebilirsin."

"Evet, bu yüzden CERN'den gayriresmi birkaç deney yapmasını istedim."

"Hayda. CERN istediğin her şeyi yapıyor mu senin? Sen küçük bir Stratt misin yoksa?"

Kıkırdadı. "Eski dostlar ve tanıdıklar. Neyse, ışık hızına yakın hızda hareket eden partiküllerin bile Astrofaj'ı geçemediğini buldular. Bunlardan hiçbiri Astrofaj'ı öldüremiyor da."

"Bu mantıklı," dedim. "Yıldızların yüzeyinde yaşayacak şekilde evrimleşmiş. Enerji ve yüksek hızlı partiküllerin bombardımanına tutulmaya alışık olmalılar."

Astrofaj kanallarının yakınlaştırılmış bir şemasını işaret etti. "Tüm radyasyon yükünü durduracak. Tek ihtiyacımız olan, gelen tüm partiküllerin önünde her zaman bir Astrofaj olmasını sağlayacak bir bulamaç katmanı. Bir milimetre yeter de artar bile sanırım. Ayrıca hiç boşa kütlemiz olmayacak. Yalıtım için yakıt kullanmış olacağız. Olur da mürettebatın biraz daha Astrofaj'a ihtiyacı olursa, bunu bir yedek olarak düşünebiliriz."

"Hmm... Yirmi bin sene boyunca New York şehrine elektrik sağlayabilecek bir 'yedek.'"

Önce diyagrama, ardından da bana baktı. "Tüm bu hesabı kafanda mı yaptın?"

"Eh, kullandığım kısayollar var. Öyle saçma ölçeklerde enerjiden bahsediyoruz ki, 'New York şehri yılı' olarak düşünmeye başladım, bu da yarım gram Astrofaj'a denk."

Şakaklarını ovaladı. "Ve bize bundan iki milyon kilogram gerek. Bu süreçte tek bir hata bile yaparsak..."

"İnsanlığı yok etmek için Astrofaj'a gerek kalmayacak," dedim. "Evet. Ben de sürekli düşünüyorum bunu."

"Ee, ne diyorsun?" dedi. "Bu beş para etmez bir fikir mi yoksa işe yarayabilir mi?"

"Bence dâhice."

Gülümsedi ve gözlerini kaçırdı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yeni bir gün, yeni bir toplantı. Dünyayı kurtarmanın bu kadar sıkıcı olacağı kimin aklına gelirdi?

Bilim ekibi toplantı odasının masasının etrafında oturuyordu. Ben, Dimitri ve Lokken. Her ne kadar bürokrasiyi ortadan kaldırmak konusunda atıp tutsa da nihayetinde Stratt, gayriresmi bölüm başkanlarından ve günlük toplantılardan kurtulamamıştı.

Bazen hepimizin nefret ettiği şeyler, bir şeyi düzgün yapmanın tek yoludur.

Stratt, elbette masanın başında oturuyordu. Yanında da daha önce hiç görmediğim bir adam vardı.

"Millet," dedi Stratt. "Doktor François Leclerc'le tanışmanızı istiyorum."

Stratt'in solunda oturan Fransız gönülsüzce el salladı. "Merhaba."

"Leclerc, Paris merkezli dünyaca ünlü bir iklimbilimci. Onu Astrofaj'ın iklim üzerindeki etkilerini takip etmesi, anlaması ve –mümkünse– bunları mümkün olduğu kadar gidermesi için getirdim."

"Ah, o kadarcık mı?" dedim.

Leclerc gülümsedi ama gülümsemesi çabuk kayboldu.

"Pekâlâ, Doktor Leclerc," dedi Stratt. "Güneş enerjisinin azalmasının nasıl sonuçları olacağına dair birbiriyle çelişen

raporlar alıyoruz. Bir konu üzerinde hemfikir olan iki iklimbilimci bulmak oldukça zor."

Adam omuz silkti. "Bir portakalın rengi üzerinde hemfikir olan iki iklimbilimci bulmak bile zordur. Ne yazık ki bu, hata payı yüksek bir alan. Birçok belirsizlik ve –dürüst olmam gerekirse– tahmin içerir. İklimbilimi henüz emekleme aşamasında."

"Kendinizi ucuzdan satıyorsunuz. Tüm uzmanlar arasında, son yirmi senede yaptığı tahminler tekrar tekrar gerçekleşmiş olan bir tek sizi bulabildim."

Adam başıyla onayladı.

Stratt toplantı masasının üzerindeki kâğıt karmaşasını işaret etti. "Önemsiz mahsul kıtlığından tutun da küresel biyosfer çöküşüne kadar her türlü tahmin geldi önüme. Bu konuda sizin ne düşündüğünüzü öğrenmek istiyorum. Tahmini güneş enerjisi değerlerini gördünüz. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Felaket, elbette," dedi. "Birçok türün soyunun tükenme tehlikesiyle, dünyadaki yaşam alanlarının bütünüyle değişim geçirmesi tehlikesiyle, hava modellerinde önemli değişimlerin–"

"İnsanlar," dedi Stratt. "Bunun insanları nasıl etkileyeceğini öğrenmek istiyorum ve ne zaman. Üç anüslü tembelhayvanların çiftleşme alanları ya da alakasız başka bir yaşam alanı umurumda değil."

"Biz de ekolojinin bir parçasıyız, Bayan Stratt. Ekolojiden bağımsız değiliz. Yediğimiz bitkiler, çiftliklerde baktığımız hayvanlar, soluduğumuz hava – tüm bunlar bir bütünün bir parçası. Hepsi birbiriyle ilintili. Yaşam alanları çöktükçe bu doğrudan insanlığı etkileyecektir."

"Peki o zaman: Rakam," dedi Stratt. "Rakam istiyorum. Genelleme içeren tahminler değil, elle tutulur rakamlar."

Adam, kadına ters ters baktı. "Tamam. On dokuz sene."

"On dokuz sene mi?"

"Rakam istediniz," dedi. "Alın size rakam. On dokuz sene."

"Peki, on dokuz senede ne olacak?"

"Bu sürede şu anda hayatta olan insanların yarısının öleceğini tahmin ediyorum. Bugünden on dokuz sene sonra."

Bu açıklamanın yarattığı sessizlik gibisini daha önce yaşamamıştım. Stratt bile apışıp kalmıştı. Lokken'la ben birbirimize baktık. Bunu neden yaptık bilmiyorum ama birbirimize baktık. Dimitri ağzı bir karış açılmıştı.

"Yarısı mı?" dedi Stratt. "Üç virgül beş milyar insan? Ölecek?"

"Evet," dedi adam. "Bu sizin için yeterince elle tutulur mu?"

"Bunu nasıl bilebilirsiniz ki?" dedi.

Adam dudaklarını büzdü. "Ve böylece yeni bir iklim değişimi inkârcısı doğmuş oldu. Gördünüz mü ne kadar kolay olduğunu? Tek yapmam gereken, size hoşunuza gitmeyen bir sayı vermek oldu."

"Bana patronluk taslamayın, Doktor Leclerc. Sorularıma cevap verin yeter."

Adam kollarını kavuşturdu. "Şimdiden önemli hava modeli değişimleri yaşamaya başladık."

Lokken boğazını temizledi. "Avrupa'da tornado görüldüğünü duydum?"

"Evet," dedi adam. "Ve giderek daha sık yaşanıyorlar. İspanyol kâşifler Kuzey Amerika'da bir tornado görene kadar Avrupa dillerinde tornado için bir kelime bile yoktu. Şimdiyse İtalya, İspanya ve Yunanistan'da tornadolar görülüyor."

Başını yana eğdi. "Bunun sebeplerinden biri değişmekte olan hava modelleri. Bir diğer nedeni de delinin tekinin Sahra Çölü'ne kara dikdörtgenler döşemeye karar vermesi. Akdeniz yakınlardaki ısı dağıtımındaki devasa bir değişimin hiçbir etkisi olmayacakmış gibi."

Stratt gözlerini devirdi. "Havaya etki edeceğini biliyordum. Sadece başka bir seçeneğimiz yoktu."

Adam konuşmaya devam etti. "Sahra'yı talanınız bir yana,

dünyanın dört bir yanında tuhaf hava olaylarıyla karşılaşıyoruz. Kasırga mevsimi iki ay şaştı. Geçen hafta Vietnam'da kar yağdı. Jet akımı günbegün değişen rezil bir hâlde. Kutup havası daha önce hiç görmediğimiz yerlerde görülmeye başlandı ve tropik hava kuzeye ve güneye iyice tırmandı. Tam bir kargaşa."

"Üç buçuk milyar ölü insana dönelim," dedi Stratt.

"Olur," dedi. "Kıtlık hesabı oldukça basittir aslında. Dünyanın tarım ve ziraatla her gün ürettiği kalori miktarını al, bunu bin beş yüze böl. İnsan nüfusu bu sayıdan daha fazla olamaz. En azından bu uzun süreli olmaz."

Adam masadaki kalemle oynuyordu. "Elimdeki en iyi modelleri kullandım. Mahsuller ölecek. Küresel temel gıda ürünleri buğday, arpa, darı, patates, soya ve en önemlisi pirinçtir. Her biri istedikleri sıcaklık konusunda nazlıdır. Pirinç tarlası donarsa pirinç ölür. Patates tarlasını su basarsa patates ölür. Ve buğday tarlası normalin on katı nem görürse mantar parazitleriyle hastalanır ve ölür."

Adam tekrar Stratt'e baktı. "Keşke temel gıdalarımızdan biri üç anüslü tembelhayvanlar olsa, o zaman belki hayatta kalabilirdik."

Stratt çenesini çimdikledi. "On dokuz sene yeterli değil. *Meryem Ana*'nın Tau Ceti'ye varması on üç yıl sürecek, sonuçların elimize ulaşması da on üç. En azından yirmi altı seneye ihtiyacımız var. Yirmi yedi daha bile iyi olur."

Stratt'e ikinci bir kafası çıkmış gibi bakıyordu adam. "Siz neyden bahsediyorsunuz? Burada ortalama bir sonuçtan bahsetmiyorum. Bunlar şu anda yaşanıyor. Ve bu konuda elimizden gelen bir şey yok."

"Saçmalık," dedi Stratt. "İnsanlar bir asırdır yanlışlıkla küresel ısınmaya neden oluyorlar. Bunu gerçekten istediğimizde ne kadarına yol açabiliriz, bir de buna bakalım."

Adam geriledi. "Ne? Siz şaka mı yapıyorsunuz?"

"Sera gazlarıyla şöyle bir sarmalansak biraz zaman kazanır-

dık, haksız mıyım? Dünya'yı bir parka gibi sararak sıcak kalmasını ve Güneş'ten aldığımız enerjinin daha uzun sürmesini sağlar. Haksız mıyım?"

"Ne–" diye kekeledi adam. "Haksız değilsiniz ama bu ölçekte... ve kasten sera gazı salınımına yol açmanın etiği..."

"Etik umurumda değil," dedi Stratt.

"Hakikaten değil," dedim.

"İnsanlığı kurtarmayı umursuyorum. O yüzden bana gidip biraz sera gazı bulun. Siz bir iklimbilimcisiniz. En azından yirmi yedi sene hayatta kalmamız için bir yol bulun. İnsanlığın yarısını kaybetmeyi göze alamam."

Leclerc yutkundu.

Stratt eliyle kışkış yaptı. "İş başına!"

Üç saat ve ortak kelime dağarcığımıza elli kelime eklememiz gerekse de nihayet açıklayabiliyorum Rocky'ye radyasyonu – ve de radyasyonun biyoloji üzerindeki etkilerini.

"*Teşekkür*," diyor ondan hiç alışık olmadığım kısık bir tonla. Üzgün tonda. "*Artık arkadaşlarımın neden öldüğünü biliyorum.*"

"Kötü kötü kötü," diyorum.

"*Evet*," diye ekliyor.

Konuşma sırasında, *Blip-A*'nın radyasyon koruması olmadığını öğrendim. Eridyanların neden radyasyonu keşfedemediklerini biliyorum artık. Tüm bu bilgileri bir araya getirmek vakit aldı ama şunları öğrendim:

Eridyanların gezegeni, 40 Eridani sistemindeki ilk gezegen. Hatta insanlar yakın zamanda bu gezegeni gözlemlediler, elbette orada koca bir medeniyet olduğundan bihaberlerdi. Gezegenin katalog ismi "40 Eridani A b." Bir ağız dolusu. Gezegenin, Eridyanların kullandığı ismi ise diğer her Eridyan kelimesi gibi akortlardan oluşuyor. Ben de ona "Erid" demeye kadar verdim.

Erid, yıldızına aşırı yakın – Dünya'nın Güneş'le olan mesa-

fesinin sadece beşte biri kadar. "Yılları" sadece kırk iki Dünya günü uzunluğunda.

Bizim "süper-dünya" dediğimiz türden bir gezegen, Dünya'nın kütlesinin sekiz buçuk katı bir kütlesi var. Çap olarak Dünya'nın çapının iki katına, yerçekimi olarak da yerçekimimizin iki katından biraz daha fazlasına sahip. Ayrıca çok hızlı dönüyor. Aşırı hızlı. Günleri sadece 5,1 saat uzunluğunda.

İşte o zaman taşlar bende yerine oturmaya başladı.

Belli şartlar sağlanabilirse gezegenlerde bir manyetik alan oluşur. Eriyik demirden bir çekirdekleri olması, bir yıldızın manyetik alanının içinde olması ve gezegenin dönüyor olması gerekir. Bu şartların üçü de sağlanırsa bir manyetik alanınız olur. Dünya'nın bir manyetik alanı var – pusulalar böyle çalışır.

Erid tüm bu şartlara abartılı oranlarda sahip. Dünya'dan daha büyük olan Erid'in demir çekirdeği de daha büyük. Yıldızlarına epey yakınlar, o yüzden kendi alanlarını güçlendiren çok daha güçlü bir manyetik alanın içindeler ve aşırı hızlı dönüyorlar. Kısacası, Erid'in manyetik alanı Dünya'nınkinden yirmi beş kat daha güçlü.

Ayrıca atmosferleri de çok yoğun. Yirmi dokuz kat.

Güçlü manyetik alanlarla yoğun atmosferin ne yararı vardır biliyor musunuz? Radyasyon koruması.

Dünya'daki tüm yaşam, radyasyonla başa çıkacak şekilde evrildi. Güneş ve uzayın sürekli radyasyon bombardımanına maruz kaldığımızdan ötürü DNA'mızda bir hata düzeltme kodu var. Manyetik alanımızla atmosferimiz bizi bir yere kadar koruyor ama yüzde 100 oranda değil.

Bu koruma Erid'de yüzde 100. Radyasyon yeryüzüne ulaşmıyor. Yeryüzüne ışık bile ulaşmıyor – bu yüzden göz diye bir organları evrilmemiş. Yüzeyleri zifiri karanlık. Mutlak karanlıkta bir biyosfer nasıl var olabiliyor? Rocky'ye bunun nasıl olduğunu henüz sormadım ama Dünya'nın okyanusları-

nın Güneş'in ulaşmadığı derinliklerinde yaşam bol. Kesinlikle imkânsız değil yani.

Eridyanlar radyasyona karşı inanılmaz derecede korumasızlar ve radyasyonun varlığından bile haberdar değillerdi.

Bir sonraki konuşmamız da bir saat sürdü ve dağarcığımıza yirmi otuz kelime ekledi.

Eridyanlar uzay yolculuğunu icat edeli epey olmuştu. Ve eşsiz materyal teknolojileri (ksenonit) sayesinde bir uzay asansörü inşa etmişlerdi. Temelde, Erid'in ekvatorundan karşı ağırlığa sahip bir eşzamanlı yörüngeye çıkan bir kablo. Yörüngeye çıkmak için bildiğiniz asansöre biniyorlar. Ksenonit üretmeyi bilsek, bunu Dünya'da biz de yapabilirdik.

Ama mesele şu ki, yörüngeyi hiç terk etmemişlerdi. Bunun için bir sebepleri yoktu. Erid'in bir ayı yoktu. Bir yıldızın bu kadar yakınındaki gezegenlerde çok nadir görülürlerdi. Yerçekimsel gelgit kuvveti bu ayları yörüngeden atardı. Rocky ve mürettebatı yörüngeden ayrılan ilk Eridyanlar olmuştu.

Yani eşzamanlı yörüngeyi bile kapsayan Erid'in manyetik alanının bunca zamandır aslında onları koruduğunu öğrenme fırsatları olmamıştı.

Geriye tek bir gizem kalmıştı.

"*Ben neden ölmedim, soru?*" diye soruyor Rocky.

"Bilmiyorum," diyorum. "Ne gibi bir farklılık söz konusuydu? Mürettebattan farklı ne yapıyorsun?"

"*Şeyleri tamir ederim. Görevim bozuk şeyleri tamir etmek, gerekli şeyleri üretmek ve motorların bakımını yapmak.*"

Kulağa bir mühendis gibi geliyor. "Zamanının çoğunu nerede geçiriyordun?"

"*Gemide odam var. Atölye.*"

Bir fikir filizlenmeye başlıyor. "Atölye nerede?"

"*Geminin kıçında, motorların yanında.*"

Geminin mühendisini koymak için mantıklı bir yer. Motorların, bakıma ya da tamire ihtiyaç duyacak şeylerin yakınında."

"Gemin Astrofaj yakıtını nerede tutuyor?"

Bir elini geminin kıç tarafına doğru sallıyor. "*Çok çok Astrofaj kutusu. Hepsi geminin kıçında. Motorlara yakın. Yakıt eklemesi kolay.*"

İşte cevap karşımızda.

İç geçiriyorum. Bundan hoşlanmayacak. Çözüm o kadar basitti ki. Bundan sadece haberleri yoktu. Bir sorun olduğunu, çok geç kalana kadar fark etmemişlerdi bile.

"Astrofaj radyasyonu durduruyor," diyorum. "Sen zamanının çoğunu Astrofaj'ın yanında geçiriyordum. Mürettebat arkadaşlarınsa uzaktaydı. O yüzden radyasyon onları etkiledi."

Cevap vermiyor. Bunları hazmetmek için biraz zamana ihtiyacı var.

"*Anladım*," diyor alçak tonda. "*Teşekkür. Neden ölmediğimi biliyorum şimdi.*"

Halkının çaresizliğini tahayyül etmeye çalışıyorum. Dünya'nın çok daha gerisindeki bir uzay programıyla, dışarıda ne olduğuna dair hiçbir fikirleri olmadan, bir de üstüne türlerini kurtarmak için yıldızlararası bir gemi inşa etmek."

Sanırım benim durumumdan çok da farklı değil. Sadece benim teknolojim biraz daha gelişmiş.

"Burada da radyasyon var," diyorum. "Elinden geldiği kadar atölyende kal."

"*Evet.*"

"Bu tünele Astrofaj getirip duvarlara koy."

"*Evet. Sen de aynını yap.*"

"Benim için gerek yok."

"*Neden yok, soru?*"

Çünkü ben kanser olsam ne olur, olmasam ne olur? Her türlü burada öleceğim. Ancak şu anda bir intihar görevinde olduğumu açıklamak istemiyorum. Zaten zor bir konuşmaydı. O yüzden ona pembe bir yalan söyleyeceğim.

"Dünya'nın atmosferi ince ve manyetik alanımız zayıf. Radyasyon yüzeye ulaşıyor. O yüzden Dünya yaşamı radyasyona dayanacak şekilde evrim geçirdi."

"*Anladım*," diyor.

Ben tünelde süzülürken o da tamirleri üzerinde çalışıyor. Aklıma rasgele bir düşünce geliyor. "Hey, bir sorum var."

"*Sor*."

"Eridyan bilimiyle insan bilimi neden bu kadar benzer? Milyarlarca yıl fark var ama neredeyse aynı gelişim seviyesindeyiz."

Bu bir süredir kafamı kurcalıyordu. İnsanlar ve Eridyanlar farklı yıldız sistemlerinde evrim geçirmişlerdi. Şimdiye dek birbirimizle hiç etkileşime girmemiştik. Peki neden neredeyse birebir teknolojilere sahiptik? Tamam, Eridyanlar uzay teknolojisi olarak bizden azıcık geridelerdi ama aramızda öyle çok büyük bir mesafe yoktu. Mesela neden taş çağında değillerdi? Ya da modern Dünya'nın, yanında ortaçağdaymış gibi kalacağı süper fütüristik bir çağda değillerdi?

"*Öyle olmasaydı tanışamazdık*," diyor Rocky. "*Gezegenin bilimi azsa uzay gemisi yapamaz. Gezegenin bilimi çoksa sistemlerinden çıkmadan Astrofaj'ı öldürür. Eridyan ve insan bilimi o özel aralıkta: Gemi inşa edebilir ama Astrofaj problemini çözemez.*"

Hah. Bak bunu düşünmemiştim. Şimdi Rocky böyle deyince aklıma yattı. Bu, Dünya taş çağındayken yaşansaydı ölüverirdik. Aynı şekilde, bin sene sonra yaşansaydı, muhtemelen hiç dert etmeden Astrofaj'la nasıl başa çıkacağımızı çözerdik. Bir türü, cevap aramak için Tau Ceti'ye bir gemi göndermek zorunda bırakan dar bir bilimsel ilerilik alanı vardı. Eridyanlar ve insanlar bu aralıktalardı.

"Anladım. İyi bir gözlem." Ama yine de canımı sıkan bir şey var. "Yine de tuhaf. İnsanlar ve Eridyanlar uzayda yakınlar. Dünya ve Erid sadece on altı ışık yılı uzakta birbirinden. Galaksi yüz bin ışık yılı genişliğinde! Yaşam nadir olmalı. Ama biz sizinle çok yakınız."

"*Aile olmamız mümkün*."

Akraba mıyız? Ama bu nasıl–

"Ah! Demek istediğin... vay be!" Bunu aklımın alması zor.

"*Emin değilim. Teori.*"

"Epey iyi teori ama!" diyorum.

Panspermi teorisi. Lokken'la sık sık bu konuda tartışırdık.

Dünya yaşamı ile Astrofaj, bir tesadüf olamayacak kadar birbirine benziyor. Dünya'nın, Astrofaj'ın bir atası tarafından "tohumlandığından" şüpheleniyordum. Gezegenimi enfekte eden bir ata tür. Ama aynı şeyin Erid'de de yaşanmış olabileceğini şimdiye dek hiç düşünmemiştim.

Her yer yaşam kaynıyor olabilirdi! Astrofaj benzeri bir atadan benim bugün sahip olduğum türde hücrelere evrilebilecek her yer! Bu "Astrofaj öncülü" organizmanın nasıl görünebileceğini bilmiyorum ama Astrofaj epey dayanıklı. Herhangi bir tür yaşamı destekleyebilecek her tür gezegen bu hücrelere sahip olabilir.

Rocky benim çok uzaktan akrabam olabilir. Çok ama çok uzaktan. Evimin arkasındaki ağaçlar, bana Rocky'den daha yakın akrabaydı. Ama yine de.

Vay be.

"Çok iyi bir teori!" diyorum tekrar.

"*Teşekkür,*" diyor Rocky. Herhalde bunu düşüneli epey olmuştu. Yine de benim bunu hazmetmem zaman alacaktı.

Bir kez olsun, uçak gemisinde olduğumuz için seviniyordum.

Çin Donanması artık Stratt'in emirlerini sorgulamıyordu bile. Üst kademedekiler her emri baştan onaylamaktan bıkmış, sonunda işin içinde silah ateşleme olmadığı sürece Stratt'in her emrine uyulmasını buyuran bir emir yayımlamışlardı.

Gecenin kör ünde, Antarktika'nın batı kıyısına demir atmıştık. Kıyı şeridi epey uzaktaydı ve sadece ay ışığında seçilebiliyordu. Kıtadaki tüm insanlar tahliye edilmişti. Biraz abartmışlardı bence – Amundsen-Scott Güney Kutbu İstasyonu 1500 kilometre uzaktaydı. O insanlara bir şey olmazdı. Yine de kimseyi riske atmaya gerek yoktu.

Denizcilik tarihindeki en büyük yasak bölgeydi burası. Ti-

cari gemilerin bu alana girmesini engellemek için Amerikan Donanması bile birbirleri arasına bolca boşluk bırakmak zorunda kalmıştı, o kadar büyüktü bu bölge.

Stratt bir telsize konuştu. "Destroyer Bir, durumu teyit et."

"Hazır," dedi Amerikan aksanlı biri.

"Destroyer İki, durumu teyit et."

"Hazır," dedi Amerikan aksanlı başka biri.

Bilim ekibi uçak gemisinin güvertesinde hep beraber durmuş, karaya dikmişti gözlerini. Dimitri'yle Lokken daha arkada duruyorlardı. Redell'se Afrika'da karapanel çiftliğiyle uğraşıyordu.

Elbette Stratt de herkesin bir adım önünde duruyordu.

Leclerc darağacına götürülen bir adamın görüntüsüne sahipti. "Neredeyse hazırız," dedi iç geçirerek.

Stratt bir kez daha telsizine konuştu. "Denizaltı Bir, durumu teyit et."

"Hazır," diye geldi cevap.

Leclerc tabletine baktı. "Son... üç dakika."

"Tüm gemiler: Sarı Hal'deyiz," dedi Stratt telsizine. "Tekrar ediyorum: Sarı Hal'deyiz. Denizaltı İki, durumu teyit et."

"Hazır."

Leclerc'in yanına gittim. "Bu akıl almaz bir şey," dedim.

Başını iki yana salladı. "Keşke bunun sorumluluğu benim omuzlarımda olmasaydı." Tabletini kurcaladı. "Biliyor musunuz, Doktor Grace, ben ömrümü eyvallahı olmayan bir hippi olarak geçirdim. Lyon'da geçirdiğim çocukluğumdan, Paris'teki üniversite yıllarıma dek. Ben geçmiş muhalefet devrinden kalma, ağaç kucaklayan bir savaş karşıtı kalıntısıyım."

Bir şey demedim. Hayatının en kötü günüydü bugün. Dinleyerek yardım edebileceksem ben de dinlerdim.

"Ben dünyayı kurtarmak için iklimbilime atıldım. Dünya'ya reva gördüğümüz kâbusu andırır çevre felaketini durdurmak için. Şimdiyse... bu. Bu gerekli ama korkunç bir şey. Siz de bir biliminsanısınız, eminim beni anlıyorsunuzdur."

"Anladığımı söyleyemem," dedim. "Ben tüm kariyerimi Dünya'ya değil, ondan uzağa bakarak geçirdim. İklimbilim konusunda yüz kızartıcı derecede az bilgi sahibiyim."

"Mm," dedi. "Batı Antarktika buz ve kardan oluşan devasa bir kütle. Tüm bu bölge, su üzerinde yavaşça hareket eden devasa bir buzdağı aslında. Burada yüz binlerce kilometrekarelik buz bulunuyor."

"Biz de bunu eritecek miyiz?"

"Bizim adımıza deniz eritecek ama evet. Mesele şu ki Antarktika eskiden ormanlara sahipti. Milyonlarca yıl boyunca, Afrika'dakiler kadar gür ormanlar. Ancak karaların kayması ve doğal iklim değişimi burayı dondurdu. Bu bitkiler ölüp çözündüler. Bu çözünmeden çıkan gazlar –başta metan olmak üzere– buzda hapsoldular."

"Metan da epey güçlü bir sera gazı," dedim.

Başıyla onayladı. "Karbondioksitten çok daha güçlü."

Tekrar tabletini kontrol etti. "İki dakika!" diye seslendi.

"Tüm gemiler: Kırmızı Hal," dedi Stratt telsizine. "Tekrar ediyorum: Kırmızı Hal."

Leclerc bana döndü. "İşte buradayım. Çevre aktivisti. İklimbilimci. Savaş karşıtı." Gözlerini denize çevirdi. "Ve Antarktika üzerine bir nükleer saldırı düzenliyorum. Amerika Birleşik Devletleri'nin sağladığı, bir çatlağa üç kilometre aralıklarla dizilmiş iki yüz kırk bir nükleer silah. Hepsi aynı anda patlayacak."

Başımı yavaşça ileri geri salladım.

"Radyasyonun minimal olacağını söylediler," dedi.

"Evet. Teselli olacaksa bunlar füzyon bombaları." Ceketime iyice sarındım. "Uranyum ve daha büyük bir füzyon tepkimesine neden olan malzemeleri içeren küçük bir fisyon tepkimesi olacak. Büyük patlama ise sadece hidrojen ve helyum. Radyasyon saçmıyor."

"Bu da bir şey."

"Tek seçeneğimiz bu muydu peki?" diye sordum. "Kükürt

hekzaflorür ya da başka bir sera gazını seri üreten fabrikalara neden başvurmadık mesela?"

Başını iki yana salladı. "Elimizdeki imkânlardan binlerce kat daha fazlasına ihtiyacımız olurdu. Bunların iklim üzerindeki etkisini fark etmemiz için bile küresel skalada bir asır boyunca kömür ve petrol yakmamız gerekti."

Tabletini kontrol etti. "Kıta sahanlığı patlama hattında kopacak ve yavaşça denize kayıp orada eriyecek. Deniz seviyeleri önümüzdeki ay boyunca bir santimetre yükselecek, okyanus sıcaklığı bir derece düşecek – bu bile kendi başına bir felaket aslında ama şimdi konumuz bu değil. Atmosfere çok büyük miktarlarda metan salınacak. Ve şimdi metan bizim dostumuz. Metan bizim en yakın dostumuz. Sırf bizi sıcak tutacağından da değil."

"Ha?"

"Metan atmosferde on sene içinde parçalanır. Metan seviyelerini kontrol altında tutmak için birkaç senede bir Antarktika'dan parçalar koparabiliriz. Ve *Meryem Ana* bir çözüme ulaşırsa metanın parçalanması için on sene bekleriz olur biter. Karbondioksitte böyle bir şansımız yok.

Stratt yanımıza geldi. "Süre?"

"Altmış saniye," dedi.

Stratt başıyla onayladı.

"Yani bu her şeyi çözüyor mu?" diye sordum. "Dünya'nın sıcaklığını belli bir seviyede tutmak için Antarktika'dan sürekli metan çıkarabilir miyiz?"

"Hayır," dedi. "Bu sadece geçici bir çözüm. Bu boku atmosfere salmak havanın sıcaklığını koruyacak ama ekosistemimize etkisi devasa olacak. Korkunç, tahmin edilemez hava koşulları, mahsullerin ölmesi ve biyomların yok olmasıyla hâlâ karşı karşıyayız. Ama belki, sadece belki, metanı kullanmasak olacağı kadar kötü olmayacaktır."

Yan yana dikilen Stratt ve Leclerc'e baktım. İnsanlık tarihinin hiçbir döneminde birkaç kişiye bu kadar büyük sorumlu-

luk ve yetki verilmemişti. Bu iki kişi –sadece bu iki kişi– ciddi manada dünyanın çehresini değiştireceklerdi.

"Bir şeyi merak ediyorum," dedim Stratt'e. *Meryem Ana*'yı fırlattık ya. Ondan sonra ne yapacaksın?"

"Ben mi?" dedi. "Bunun bir önemi yok. *Meryem Ana*'yı fırlattığımızda benim yetkim sona erecek. Muhtemelen görevimi kötüye kullanmaktan beni mahkemeye verecek birkaç sinirli hükümet olacaktır. Ömrümün kalanını hapiste geçirebilirim."

"Ben de yanındaki hücrede olacağım," dedi Leclerc.

"Bu konuda hiç endişelenmiyor musun?"

Omuz silkti. "Hepimizin fedakârlıklarda bulunması gerek. Kurtuluşumuzu garanti altına almak için dünyanın günah keçisi olmam gerekiyorsa bu da benim fedakârlığım olacak."

"Tuhaf bir mantığın var," dedim.

"Pek sayılmaz. Alternatifimiz türünüzün yok oluşuysa her şey çok kolaydır. Ne etik çıkmazlar vardır ne de neyin kime uyduğunu ölçmek. Sadece bu projeyi başarıya ulaştırmak üzere varılmış bir fikir birliği."

"Ben de kendime bunu söylüyorum," dedi Leclerc. "Üç... iki... bir... patlama."

Hiçbir şey olmadı. Kıyı şeridi eskisi gibiydi. Ne bir patlama. Ne bir ışık çakması. Bir titreme bile yoktu.

Leclerc tabletine baktı. "Bombalar patladı. Şok dalgasının bize ulaşması on dakikayı bulacak. Uzaktan gelen bir gök gürültüsü gibi olacak ama."

Gözlerini uçak gemisinin güvertesine indirdi.

Stratt bir elini adamın omzuna koydu. "Yapman gerekeni yaptın. Hepimiz yapmamız gerekeni yapıyoruz.

Leclerc yüzünü ellerine gömüp ağladı.

Rocky ve ben saatlerce biyoloji üzerine konuşuyoruz. İkimiz de diğerimizin vücuduna aşırı ilgiliyiz. Böyle olmasa tırt birer bilimci olurduk zaten.

Eridyanların fizyolojisi, dürüst olmak gerekirse, harika.

Erid yıldızına o kadar yakın ki biyosfere giren enerji miktarı akıl almaz derecede. Ve yemek zincirinin tepesinde olduklarından insan vücudundan çok daha fazla enerjiye sahipler. Ne kadar daha çok? Vücutlarında ATP depolayan torbaları var – DNA bazlı yaşamların ana enerji depolama yöntemi. Bu normalde hücrelerde olur ama o kadar çok enerjileri var ki bu enerjiyi depolamanın daha etkili bir yöntemini kazanmışlardı evrimle.

Burada absürt miktarlarda enerjiden bahsediyoruz. Metal elde etmek için minerallerin oksijenlerini alıyorlar. Eridyanlar, temelde, biyolojik birer dökümcü.

İnsan vücudu üzerinde çeşitli kritik işlevler gören saç, tırnaklar, diş minesi ve diğer "ölü" maddeler bulunur. Eridyanlar bu konsepti olabilecek en uç noktaya taşımışlar. Rocky'nin karapaksı oksitlenmiş minerallerden oluşuyor. Kemikleri petekli metal alaşımlardan. Kanının büyük kısmını sıvı cıva oluşturuyor. Sinir uçları bile ışık bazlı uyaranları ileten inorganik silikatlardan oluşuyor.

Rocky'nin toplamda sadece birkaç kiloluk biyolojik materyali bulunuyor vücudunda. Tek hücreli organizmalar damarları boyunca seyahat edip gerek gördükleri yerde vücudu tamir ediyorlar. Aynı zamanda sindirim sistemini ve karapaksının ortasında güvende tuttukları beyinlerini yönetiyorlar.

Arılar, ayaklı arı kovanları yapabilecek şekilde evrim geçirselerdi ve kraliçe arı bir insan kadar zeki olsaydı, o yaşam formu Eridyanlara yakın olurdu. Sadece Eridyanların "arıları" tek hücreli organizmalar işte.

Eridyan kasları inorganik maddeden. Esnek torbalar içinde bulunan gözenekli, sünger benzeri bir madde. Vücudun suyunun büyük kısmı bu torbaların içinde. Ve atmosfer basıncı o kadar yüksek ki 210°C su hâlâ sıvı formunda kalıyor.

İki ayrı dolaşım sistemine sahipler: "ambiyant" sistem ve "sıcak" sistem. Ambiyant kan 210 santigrat derece. Ama sıcak kan 305 derecede saklanıyor ki bu, Erid'in hava basıncında

bile suyu kaynatacak bir sıcaklık. İki dolaşım siteminde kasların sıcaklıklarını ayarlamak için gerektiğinde genişleyen ya da daralan kan damarları bulunuyor. Damarları genişletmek mi istiyorsunuz? Isıtın. Daraltmak mı istiyorsunuz? Soğutun.

Kısacası: Eridyanlar buharla çalışıyor.

Bu sebepten ötürü, kaslar soğutulduğunda ambiyant dolaşım sistemi ısı havuzu olarak iş görüyor. Sürekli normal sıcaklığa geri düşürülmesi gerekiyor, radyatör de ondan gerekli. Rocky bir bakıma "soluyor" ancak sadece dışarıdaki havada bulunan amonyağı, karapaksının üzerinde bulunan radyatör benzeri bir organın içinde kılcal damarlardan geçirmek için. Bu organın üzerindeki beş yarıktan soluk alıp veriyor ancak bu hava hiçbir noktada kanına karışmıyor.

Eridyanlar tam olarak "solumasalar" da yine de oksijen kullanıyorlar. Sadece bir insan vücuduna kıyasla çok daha kapalı bir sistemleri var. İçlerinde bitki benzeri hücreler ile hayvan benzeri hücreleri var. Oksijenden CO_2, CO_2'ten oksijen, bir o yana bir bu yana, her vakit dengede. Rocky'nin vücudu küçük bir biyosfer. Tek ihtiyaç duyduğu şey yiyeceklerden aldığı enerji ve ısıyı atacağı bir hava dolaşımı.

Öte yandan, sıcak kan içinde hiçbir biyolojik maddeyi barındıramayacak kadar sıcak – içindeki suyu buharlaştırıyor. Bu da tükettikleri yiyeceklerin sterilize edilmesine yarıyor aynı zamanda.

Ancak işçi hücrelerinin sıcak kanlı sistemin herhangi bir yerinde çalışabilmeleri için sistemin ambiyant seviyelere soğutulması gerekiyor. Bu yaşandığında, Eridyanlar kaslarını kullanamaz hâle geliyorlar. Eridyanların uyumalarının sebebi de bu.

İnsanların uyuduğu gibi "uyumuyorlar." Bu sırada felç oluyorlar. Bu sırada beynin de bakımı yapıldığından beyin hiçbir bilinçli işlevde bulunmuyor. Uyumakta olan bir Eridyan uyanamaz.

Birbirlerini uyurken seyretmelerinin sebebi bu. Birinin sizi

koruması gerekiyor. Bu muhtemelen mağara adamı (mağara Eridyanı?) günlerinde başlamış ve bir sosyal norm olarak günümüze kadar gelmiş.

Bunlar beni ne kadar hayran bıraksa da Rocky için sıkıcı konular. Öte yandan onu da insanlar hayran bırakmış durumda.

"*Sen ışık duyuyorsun, soru?*" diyor Rocky. (Şaşırdığı ya da bir şeyden etkilendiği durumlarda cümlesinin ilk notasını biraz titreterek çıkarıyor.)

"Evet. Işık duyuyorum."

Biz konuşurken, bir yandan da ellerini kullanarak karmaşık görünüşlü bir cihazı birleştiriyor. Cihaz neredeyse onunla aynı boyutta. Bu cihazda kullandığı parçalardan birkaçının son birkaç gündür tamir ettiği şeyler olduğunu fark ediyorum. Bir yandan sohbet edip bir yandan da hassas cihazlar üzerinde çalışabiliyor. Sanırım Eridyanlar aynı anda birden fazla iş görme konusunda insanlardan daha yetenekli.

"*Nasıl, soru?*" diye soruyor. "*Işığı nasıl duyuyorsun, soru?*"

Gözlerimi işaret ediyorum. "Bunlar odaklanıp ışığı tespit eden özel vücut parçaları. Bilgiyi beynime gönderiyorlar."

"*Işık sana bilgi veriyor, soru? Odayı anlamana yetecek kadar bilgi, soru?*"

"Evet. Nasıl ses Eridyanlara bilgi sağlıyorsa ışık da insanlara öyle bilgi sağlar."

Aklına bir düşünce geliyor. Cihaz üzerinde çalışmayı bütünüyle bırakıyor. "*Uzaydan gelen ışığı duyuyorsun, soru? Yıldızları, gezegenleri, asteroitleri duyuyorsun, soru?*"

"Evet."

"*Hayranlık. Ya ses, soru? Ses duyuyorsun.*"

Kulaklarımı işaret ediyorum. "Sesi bunlarla duyuyorum. Sen sesi nasıl duyuyorsun?"

Karapaksını ve kollarını işaret ediyor. "*Her yerimle. Dış kabuğumdaki minik reseptörlerle. Hepsi beynime aktarılıyor. Dokunma gibi.*"

Demek tüm vücudu bir mikrofon işlevi görüyor. Beyni

epey sağlam işlem yapıyor olmalı. Beynin tam konumunu, vücudun farklı noktalarına vuran sesin arasındaki zaman farkını bilmek zorunda... ulan, ne ilginç. Gerçi benim beynim de sadece iki göz sayesinde bana çevremin 3-D modelini sunuyor. Duyusal girdiler herkeste ayrı bir etkileyici.

"Ben senin kadar iyi duyamıyorum," diyorum. "Işık olmasa odayı anlayamazdım. Konuştuğunda duyabilirim ama o kadar."

Ortadaki duvarı işaret etti. "*Bu duvar.*"

"Bu özel bir duvar. Bu duvar ışığı geçiriyor."

"*Hayranlık. İlk inşada duvar için sana çok seçenek sundum. Sen bunu seçtin çünkü bundan ışık geçiyor, soru?*"

Üzerinden çok zaman geçmiş gibi geliyor – ortadaki duvarın farklı doku ve renklerdeki altılılardan oluşan bir mozaik olduğu zamanlar. Ben de elbette şeffaf olanı seçmiştim.

"Evet. Bunu seçmemin sebebi ışığı geçirmesi."

"*Hayranlık. Farklı ses ♫♩♪♫ için seçenek sundum. Işık düşünmedim.*"

Anlamadığım kelimenin ne olduğunu görmek için laptopa baktım. Artık laptopa bakmama neredeyse hiç gerek kalmıyordu. Yine de arada hatırlayamadığım bir akort denk geliyordu. Bilgisayar bu kelimenin "nitelikler" anlamına geldiğini söylüyor. Peki, bu kelimeyi tanımadım diye kendime kızamam. Çok sık geçen bir kelime değil.

"İyi şans sadece," diyorum.

"*İyi şans,*" diye katılıyor. Cihaz üzerinde son birkaç düzeltme yapıyor, aletlerini kemerine geri takıyor ve ardından, "*İşim bitti,*" diyor.

"Bu nedir?"

"*Beni küçük odada hayatta tutacak cihaz.*" Mutlu görünüyor. Sanırım. Karapaksını normalden biraz daha yukarıda tutuyor. "*Bekle.*"

Cihazı ardında bırakıp geminin içinde gözden kayboluyor. Birkaç transparan ksenonit plakayla dönüyor. Her plaka bir

santimetre kalınlığında ve bir fit genişliğinde bir altıgen. Bu şekilde hibrit birimlerde düşündüğümde kendimden tiksiniyorum. Ama beynim böyle düşündü.

"Şimdi oda yapacağım," diyor.

Birbirlerini tutmaları için bir tüpten sıktığı sıvı yapıştırıcının yardımıyla altıgenleri kenarlarından birbirlerine yapıştırıyor. Çok geçmeden on iki yüzlü bir şeklin iki yarısını elde etmişti. İki yarıyı gururla bana doğru tuttu ve birleştirdi. "Oda."

"Oda" altıgenlerden oluşan bir jeodezik. Çapı yaklaşık bir metre. Rocky'yi içine rahatlıkla alacak kadar büyük.

"Bu odanın amacı nedir?" diye soruyorum.

"*Oda ve cihaz beni senin geminde hayatta tutacak.*"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gemime mi geliyorsun?"

"*İnsan teknolojisini görmek istiyorum. İzin var, soru?*"

"Evet! İzin var! Ne görmek istersin?"

"*Her şeyi! İnsan bilimi Eridyan biliminden daha gelişmiş.*" Yanımda süzülen laptopu işaret ediyor. "*Düşünen makine. Eridyanlarda yok.*" Alet çantamı işaret ediyor. "*Eridyanlarda olmayan bir sürü makine.*"

"Evet. Gelip istediğine bakabilirsin!" Orta duvardaki küçük hava kilidi çekmesini işaret ediyorum. "Bundan nasıl geçeceksin?"

"*Sen tünelden ayrıl. Ben yeni orta duvar yapacağım. Daha büyük hava kilidi.*"

Tamamladığı cihazı –bunun bir yaşam destek sistemi olduğunu ancak fark ediyorum– karapaksına çekip üzerine takıyor. Karapaksının üzerindeki radyatör yarıklarını kaplıyor.

"O, radyatörünü mü kapatıyor? Bu tehlikeli değil mi?"

"*Hayır. Bu, sıcak havayı soğuk hava yapıyor,*" diyor.

Klima. 200 santigrat derecede rahat rahat yaşayabilen bir tür denince aklıma gelen ilk şey bu değil. Ama hepimizin tahammülü farklı.

Küreyi yapıştırıcıyla üzerine yapıştırıyor. "*Test yapıyorum.*"

Bir dakika süresince öylece süzülüyor havada. Sonra, "*İşe yarıyor! Mutlu!*" diyor.

"Harika!" diyorum. "Ama nasıl çalışıyor? Isı nereye gidiyor?"

"*Kolay*," diyor. Cihazın ufak bir kısmını tıklatıyor. "*Astrofaj burada. Astrofaj doksan altı derece üstü ısıyı alıyor.*"

Ah, doğru. İnsanlar için Astrofaj sıcak. Eridyanlar içinse oldukça soğuk. Ve olabilecek en iyi soğutma yöntemi. Rocky'nin tek yapması gereken, Astrofaj'la dolu soğutma kanatçıkları üzerinden hava akımı sağlamak.

"Zekice," diyorum.

"*Teşekkür. Sen şimdi git. Ben tünel için büyük hava kilidi yapacağım.*"

"Evet evet evet!" diyorum.

Duvara taktığım şilte de dahil tüneldeki tüm eşyalarımı toplayıp kumanda odasına atıyorum, sonra ben de kumanda odasına dönüp iki hava kilidi kapısını da kapatıyorum.

Sonraki saati etrafı toplayarak geçiriyorum. Misafir beklemiyordum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Birkaç saat geçti. Ama öğrenmeyi çok istiyorum. Tüneli nasıl modifiye ediyor?

Hayatta kalmak için aşırı yüksek miktarda atmosfer basıncına ihtiyacı var. Benim gemimim gövdesi bunu kaldıramaz. O da uzay boşluğunda kalamaz. O zaman modifikasyonları nasıl yapıyor?

Hava kilidinin öteki tarafından takırtılar duyuyorum. Bu sefer neler yaptığını öğreneceğim!

Hava kilidine girip lombardan bakıyorum. *Blip-A*'nın gövde robotu eski tüneli sökmüş, yerine yenisini kuruyor.

Ah. Neyse. Bu biraz hayal kırıklığı.

Eski tünel uzayda sürükleniyor – belli ki ömrü bu kadarmış. Robot yeni tüneli eskisinin yerine yerleştirip *Blip-A*'nın gövdesinin kenarına ksenonit yapıştırıcısı sürüyor.

Eridyanlar neredeyse ışık hızında yol alan bir gemiyi bilgisayarlar olmadan nasıl kumanda ettiler? Parakete hesabı? Kafadan hesap yapmada çok başarılılar. Belki bilgisayar icat etmelerine gerek kalmamıştır. Ama yine de. Matematikte ne kadar iyi olurlarsa olsunlar yine de bunun bir limiti olmalı.

Takırtılar kesiliyor. Tekrar lombardan bakıyorum. Tünel tamamıyla takılmış durumda.

Önceki tünele benziyor, sadece daha büyük bir hava kilidi var. Orta duvar artık içine Rocky'yi rahatlıkla alabilecek kadar

geniş bir dolaba dönüşmüş. Ne yazık ki içine beni alacak kadar geniş değil. Belli ki yakında *Blip-A*'yı ziyarete gidemeyeceğim.

"Pof," diyorum. Bunun canımı sıkmasına izin vermek istemiyorum ama ne yapayım? O bir uzaylı gemisine binme fırsatı yakalıyor. Ben niye aynı fırsata sahip değilim?

Tünelin Rocky'ye ait olan tarafında artık tutamaçlar yok. Onların yerine tünel boyunca uzanan metal bir çubuk var. Ortadaki hava kilidine, kilidin de ötesinde tünelin benim tarafıma uzanıyor. Hava kilidi kapıma kadar geliyor.

Metal çubuğun karşısında boruya benzer bir şey var. Tünel duvarının inşa edildiği aynı kahverengi - ten rengi ksenonitten yapılma. Ve kare şeklinde. O da tünel boyunca uzanıyor.

Bir tıslama sesiyle, tünelin Rocky'ye ait tarafı sisle doluyor. Ardından ikinci bir tıslama benim tarafımı da dolduruyor. Borunun amacı buymuş demek. İki taraf için gerekli atmosferi sağlamak. Rocky'nin elinde oksijen olmasına seviniyorum.

Blip-A'nın kapısı açılıyor ve jeodezik topunun içindeki Rocky çıkıyor. Karapaksının alt kısmında bir kemerle birlikte tuluma benzer bir kıyafet var üzerinde. Klima sırtında. Ellerinden ikisinde metal bloklar tutuyor. Diğer üç eli boşta. Boştaki ellerinden biriyle bana el sallıyor. Ben de ona karşılık veriyorum.

Uzaytopu (başka ne denir ki??) hava kilidine süzülüp ardından metal plakaya yapışıyor.

"Ne?" diyorum. "Nasıl..."

Sonra kafam basıyor. Top büyülü bir şekilde hareket etmedi. Rocky'nin elinde tuttuğu bloklar birer mıknatıs. Epey güçlü mıknatıslar zannımca. Metal çubuk da belli ki manyetik. Muhtemelen demirden. Topu çizgi boyunca döndürüyor ve ortadaki hava kilidine giriyor. Mıknatıslarıyla ksenonit kabuğu içinden metal kontrolleri manipüle ediyor. İzlerken gözlerimi alamıyorum.

Biraz tıslama ve pompa sesinin ardından, plakalardan birini ittiriyor ve bu da ortadaki hava kilidinin benim tarafımdaki

kapısını açıyor. Oradan metal çubukla birlikte kapıma kadar geliyor. Kapıyı açıyorum.

"Merhaba!"

"*Merhaba!*"

"Ee... seni etrafa mı taşıyacağım? Plan bu mu?"

"*Evet. Taşı. Teşekkür.*"

İhtiyatla topu kavrıyorum, sıcak olmasından endişeliyim. Ama sıcak değil. Her şey bir yana, ksenonit harika bir yalıtım maddesi. Onu geminin içine çekiyorum.

Rocky *ağır*. Beklediğimden çok daha ağır hem de. İçeride yerçekimi olsa onu muhtemelen yerden kaldıramazdım. Şu anki hâliyle de eylemsizliğe sahip. Onu çekmek için çaba göstermem gerekiyor. Boşa alınmış bir motosiklet ittirmek gibi. Ciddiyim – Rocky bir motosiklet kadar ağır.

Bu konuda şaşırmamalıyım. Bana biyolojisini ve metali nasıl kullandığını anlatmıştı. Yahu, damarında akan kan cıva. Ağır olacak tabii.

"Çok ağırsın," diyorum. Umarım bunu, *Hey, şişko! Diyet yapmaya ne dersin!* olarak algılamaz.

"*Kütlem yüz altmış sekiz kilogram,*" diyor.

Rocky 300 paunttan ağır!

"Vay be," diyorum. "Benden ağırsın."

"*Senin kütlen nedir, soru?*"

"En fazla seksen kilogram."

"*İnsanların kütlesi çok küçük!*" diyor.

"Vücudumun çoğu su," diyorum. "Neyse. Burası kumanda odası. Gemiyi buradan idare ediyorum."

"*Anladım.*"

Laboratuvara doğru onu önümde ittiriyorum. Topunun içinde dört dönüyor. Yeni bir şeye baktığı zamanlarda çok dönüyor. Sanırım sonarıyla şeyleri daha iyi "görmesini" sağlıyor bu hareket. Bir ses duyduğunda sesle alakalı daha fazla şey öğrenmek isteyen bir köpeğin kafasını eğmesi gibi.

"Burası laboratuvarım," diyorum. "Tüm bilim burada gerçekleşiyor."

"*Iyi iyi iyi oda!*" diye ciyakladı. Sesi normalden bir oktav daha yüksek. "*Hepsini öğrenmek istiyorum!*"

"Tüm sorularını cevaplayacağım," diyorum.

"*Sonra. Diğer odalar!*"

"Diğer odalar!" diyorum abartılı bir şekilde.

Onu da iterek yatakhaneye giriyorum. Odanın ortasından etrafı rahatça seyredebilsin diye çok yavaş itiyorum. "Ben burada uyuyorum. Yani, eskiden burada uyurdum. Sonra beni tünelde yatırmaya başladın."

"*Yalnız uyuyorsun, soru?*"

"Evet."

"*Ben de çok kere yalnız uyudum. Üzücü üzücü üzücü.*"

Bu onun anlayabileceği bir şey değil. Yalnız uyuma korkusu muhtemelen beynine kodlanmış. İlginç ama... bu, sürü içgüdülerinin başlangıcı olabilir. Ve sürü içgüdüsü bir türün zekâ kazanması için gereklidir. Şu (benim için) tuhaf uyku düzeni, şu anda Rocky'yle konuşmama vesile olmuş olabilir.

Evet, bu hiç bilime yaraşır bir sonuç değildi. Bilinç sahibi olmalarına yol açan muhtemelen bin farklı şey vardı. Uyku meselesi de hiç olmadı bunun bir parçasıdır. Ama hey, ben bir biliminsanıyım. Teori üretmeden duramam.

Depo alanının panelini açıp topunu girdiği kadar oraya sokuyorum. "Burası depo için kullanılan küçük bir alan."

"*Anladım.*"

Onu geri çekiyorum. "Odalar bu kadar. Benim gemim senin geminden küçük."

"*Senin geminin çok bilimi var!*" diyor. "*Bana bilim odasını göster, soru?*"

"Olur."

Onu laboratuvara çıkarıyorum. Tüm odayı seyrederek topunun içinde dönüp duruyor. Onunla birlikte odanın ortasına süzülüyorum ve masanın kenarını tutuyorum.

Topu laboratuvar masasına ittiriyorum. Masa sanırım çelikten ama emin değilim. Çoğu laboratuvar masası öyle. Görelim bakalım.

"Mıknatıslarını kullan," diyorum.

Mıknatıslarından birini, masayla temas eden altıgenlerden birine dayıyor. Tak sesiyle mıknatıs çekiliyor. Şimdi oraya yapıştı.

"*İyi!*" diyor. Masa boyunca yuvarlanmak için mıknatıslarını altıgenlerin üzerinde kullanıyor. Çok zarif olduğu söylenemez ama işini görüyor. En azından artık onu tutmam gerekmiyor.

Masadan biraz destek alıp odanın kenarına süzülüyorum. "Burada çok şey var. Önce hangisini öğrenmek istersin?"

Bir yöne işaret edecek oluyor ama duruyor. Sonra başka bir şey seçiyor ama yine duruyor. Şekerci dükkânındaki bir çocuk gibi. Sonunda 3-D yazıcıyı seçiyor. "*Şu. Şu nedir, soru?*"

"Bu küçük şeyler yapar. Bilgisayara bir şekil söylerim, bilgisayar da bu makineye onu nasıl yapacağını söyler."

"*Küçük şey yapışını görebilirim, soru?*"

"Yerçekimi gerekiyor."

"*Gemin bu yüzden dönüyor, soru?*"

"Evet!" diyorum. Vay be, zehir gibi. "Rotasyon bilim için yerçekimi yapıyor."

"*Gemin tünel varken dönemiyor.*"

"Doğru."

Bir düşünüyor.

"*Geminde benim gemimden daha çok bilim var. Daha iyi bilim. Ben şeylerimi gemine getireceğim. Tüneli salacağım. Sen gemini bilim için döndür. Sen ve ben beraber Astrofaj'ı öldürecek bilim yapalım. Dünya'yı kurtaralım. Erid'i kurtaralım. Bu güzel plan, soru?*"

"Ee... evet! Güzel plan! Ama senin gemin ne olacak?" Ksenonit kabarcığını tıklattım. "İnsan bilimi ksenonit yapamıyor. Ksenonit insanların elindeki her şeyden daha güçlü."

"*Ben ksenonit yapmak için materyal getiririm. Her şekli yapabiliriz.*"

"Anladım," diyorum. "Eşyalarını şimdi mi getirmek istiyorsun?"

"Evet!"

"Hayatta kalan son uzay kâşifi"nden "çatlak ev arkadaşıyla yaşayan adam"a dönüştüm. Bu iş nasıl olacak göreceğiz bakalım.

"Doktor Lamai'yla tanıştın mı?" diye sordu Stratt.

Omuz silktim. "Şu günlerde o kadar çok insanla tanışıyorum ki gerçekten bilmiyorum."

Uçak gemisinin bir reviri vardı ama orası mürettebat için kullanılıyordu. Burası ikinci hangar güvertesinde kurulmuş, özel bir tıp merkeziydi.

Doktor Lamai ellerini önünde birleştirip hafifçe başını öne eğdi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Doktor Grace."

"Teşekkürler," dedim. "Ee, ben de."

"Doktor Lamai'i *Meryem Ana*'nın tüm tıbbi meselelerinin başına geçirdim," dedi Stratt. "Kullanacağımız koma teknolojisini geliştiren şirketin baş biliminsanıydı."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim. "O zaman Tayland'dan mı geliyorsunuz?"

"Evet," dedi. "Şirket ne yazık ki artık yok. Çünkü teknoloji yedi bin kişiden sadece birinin üzerinde çalışıyor ve bu sebeple kısıtlı ticari potansiyele sahip. Araştırmanın insanlığa yardım edebilecek olması çok mutluluk verici."

"Kendinizi ağırdan satıyorsunuz," dedi Stratt. "Teknolojiniz insanlığı kurtarabilir."

Lamai gözlerini kaçırdı. "Beni fazla övüyorsunuz."

Kadın bizi laboratuvarına götürdü. Her birinin içinde bir diğerine nazaran ufak farklılıkların göze çarptığı makine deneylerinin yapıldığı bir düzine bölüm vardı, her bir makine de bilinci kapalı bir maymuna bağlıydı.

Gözlerimi kaçırdım. "Benim burada olmama illa gerek var mı?"

"Siz Doktor Grace'in kusuruna bakmayın," dedi Stratt. "Bazı konularda... hassaslığı tutar böyle."

"Bir şeyim yok," diyorum. "Hayvan testlerinin gerekli olduğunu biliyorum. Yine de bunu seyretmek istediğim söylenemez."

Lamai bir şey demedi.

"Doktor Grace," dedi Stratt. "Götlük yapmayı kesin. Doktor Lamai, lütfen bizi son gelişmelerden haberdar edin."

Lamai en yakındaki test maymununun üzerinde duran bir dizi metal kolu işaret etti. "Bu otomatik koma gözetim ve bakım istasyonlarını, bunlara ihtiyaç duyacak binlerce hastamızın olacağını düşündüğümüz zamanlarda geliştirmiştik. Kullanmak nasip olmadı."

"Çalışıyorlar mı?" diye sordu Stratt.

"Orijinal tasarımımızın tamamıyla bağımsız olması planlanmamıştı. Rutin işleri halledecekti ancak kendi başına çözemeyeceği bir durumla karşılaştığında bir insan doktorun çağırılması gerekecekti."

Bilinci kapalı maymunların önünden yürüdü. "Tamamıyla otomatik olan versiyon üzerinde büyük gelişme kaydettik. Bu cihaz, Bangkok'ta geliştirilmekte olan aşırı derecece üst seviye bir yazılımla kontrol edilecek. Komadaki bir hastayla ilgilenecek. Yaşam değerlerini takip edecek, tıbbi müdahale gereken yerlerde müdahale edecek, onları besleyecek, sıvılarını takip edecek, bu şekilde. Orada canlı bir doktor olması her türlü daha iyi olur. Ama ondan sonra en iyisi bu."

"Bunlar bir tür yapay zekâ mı kullanıyor?" diye sordu Stratt.

"Hayır," dedi Lamai. "Karmaşık bir sinir ağı geliştirecek vaktimiz yok. Bu tamamıyla yöntemsel bir algoritma. Fazlasıyla karmaşık ancak uzaktan yakından yapay zekâyla alakası yok. Bu sistemi bin farklı şekilde test edip her seferde tam olarak nasıl tepki verdiğini ve bu tepkiyi niye verdiğini bilmemiz gerekli. Sinir ağında bunu yapmamız mümkün değil."

"Anlıyorum."

Duvardaki birkaç diyagramı işaret etti. "En büyük keşfimiz, ne yazık ki şirketimizin sonu oldu. Uzun süreli koma

direncini gösteren genetik izleri izole etmeyi başardık. Bunu basit bir kan testiyle öğrenebiliyoruz. Ayrıca bildiğiniz üzere halk üzerinde bu testi gerçekleştirdiğimizde çok ama çok az insanın bu genlere sahip olduğunu ortaya çıktı."

"Bu genlere sahip insanlara yardım edemez miydiniz peki?" diye sordum. "Yani tamam, yedi bin kişinin sadece birinde var ama bu da bir başlangıçtır, değil mi?"

Lamai başını iki yana salladı. "Ne yazık ki hayır. Bu tercihe dayalı bir prosedür. Kemoterapi sırasında bilincinizin kapalı olmasını gerektiren mühim bir tıbbi sebep yok. Aslına bakarsanız, az miktarda da olsa riski artırıyor. Kısacası bir şirketi ayakta tutmaya yetecek kadar müşteri bulamazdık."

Stratt kolunu sıyırdı. "Kanımı test edin. Merak ediyorum."

Lamai bir an şaştı kaldı. "Pe-peki, Bayan Stratt." Tekerlekli malzeme arabasına gidip oradan bir kan alma kiti aldı. Böylesi önemli bir insan bir hemşirenin yapacağı bir işi yapmaya alışkın değildi. Ama Stratt bizim aynı Stratt'ti.

Yine de Lamai beceriksiz biri değildi. Stratt'in koluna iğneyi hiç vakit kaybetmeden ve ilk denemede soktu. Kan, tüpe dolmaya başladı. Tüp dolduğunda Stratt sıyırdığı kolunu örttü. "Grace. Sıra sende."

"Niye?" diye sordum. "Gönüllülerden değilim ki."

"Örnek olmak için," dedi. "Bu projedeki herkesin, projeyle azıcık bir bağı olan insanların bile test olmasını istiyorum. Astronot çok yok ve yedi bininden sadece birinin koma direnci olacak. Yeterli sayıda kalifiye adayımız olmayabilir. Havuzumuzu genişletmeye hazırlıklı olmalıyız."

"Bu bir intihar görevi," dedim. "'Hey, ben! Lütfen! Lütfen, ben! Beni seçin!' diyen insanların kuyruk oluşturacağını sanmıyorum."

"Aslına bakarsan, tam da bu oldu."

Lamai koluma iğneyi batırdı. Gözümü kaçırdım. Kanımın ufak bir tüpe dolmaya başladığını gördüğümde içim bir tuhaf oluyordu. "Ne demek, tam da bu oldu?"

"Şimdiden on binlerce aday var. Her biri de bunun dönüşü olmayan bir yolculuk olacağının farkında."

"Vay be," dedim. "İçlerinden kaçı aklını kaçırmış ya da intihara meyilli?"

"Muhtemelen bir sürüsü. Ama listede yüzlerce tecrübeli astronot da var. Astronotlar cesur insanlardır, bilim adına canlarını tehlikeye atmaya hazırlardır. Çoğu insanlık için canını vermeye hazır. Onlara hayranlık besliyorum."

"Yüzlerce," dedim. "Binlerce değil. O astronotlardan biri bile dayanıklı çıkarsa kendimizi şanslı saymamız gerekir."

"Zaten her konuda şansın eline bakıyoruz," dedi Stratt. "Biraz daha ummanın kimseye zararı dokunmaz."

Üniversiteden kısa süre sonra, kız arkadaşım Linda yanıma taşındı. İlişkimiz taşınmasının ardından sadece sekiz ay sürdü ve gerçek bir felaketti. Ama şu anda önemli olan bu değil.

Linda yanıma taşındığında, küçük dairemize getirmeyi gerekli gördüğü çöplerin miktarını gördüğümde şok olmuştum. Yıllar boyu hiçbir şeyi çöpe atmayarak biriktirdi, kutular dolusu eşya.

Rocky'ye kıyasla Linda tam bir münzeviydi.

Rocky yanında o kadar çok şey getirdi ki hepsini koyacak yerimiz yok.

Yatakhane neredeyse ağzına kadar branda benzeri bir materyalden yapılmış uzun çantalarla doluydu. Hepsi rasgele alacalı renktelerdi. Hitap edecek bir göz olmadığından eşyalar üretim sürecinden hangi renkte çıkarsa o renkte kullanılıyordu. Çantaların çoğunda ne olduğunu bilmiyorum bile. Anlatmıyor da. Ne zaman bitti desem yeni çantalar getiriyor.

"Getiriyor" diyorum ama taşıyan kişi benim. Rocky ise ben tüm işi yaparken manyetik bir şekilde duvara yapışmış olan topunda takılıyor. Linda'yı hatırladım yine.

"Çok şey var burada," diyorum.

"*Evet evet*," diyor. "*Bunlara ihtiyacım var.*"

"Çok şey," diyorum.

"*Evet evet. Anlıyorum. Tüneldekiler son.*"

"Tamam," diye homurdanıyorum. Tünele süzülüp kalan son yumuşak kutuyu alıyorum. Kutuları kokpitten laboratuvara, oradan da yatakhaneye indiriyorum. Hepsini tıkıştıracak bir yer buluyorum. Geriye çok az yer kaldı. Bir yandan gemiye ne kadar kütle eklediğimizi düşünüyorum.

Ranzamın etrafındaki alanı temiz tutmayı başardım. Yerde de Rocky'nin uyku yeri olarak seçtiği boş bir alan var. Odanın geri kalanı bantlarla birbirlerine, duvara, diğer ranzalara ve uçup gitmelerini engelleyecek diğer her şeye yapıştırılmış, istiflenmiş yumuşak kutulardan oluşuyor.

"İşimiz bitti mi?"

"*Evet. Şimdi tüneli ayır.*"

İnliyorum. "Tüneli sen yaptın. Sen ayır."

"*Tüneli nasıl ayırayım, soru? Ben topun içinde.*"

"Şey, ben nasıl yapacağım. Ksenonitten anlamıyorum."

İki eliyle döndürme hareketi yapıyor. "*Tüneli döndür.*"

"Tamam, tamam." GDF elbisemi alıyorum. "Yaparım. Denyo."

"*Son kelimeyi anlamadım.*"

"Önemli bir şey değil." Elbiseye girip arkasını kapatıyorum.

Rocky bir topun içinden, sadece birkaç mıknatıs kullanarak bir şeyler yapmak konusunda oldukça başarılı.

Çantalarının her birinin üzerinde metal bir plaka bulunuyor. Lazım olduğunda yığına tırmanıp gerekli düzenlemeleri yapabiliyor. Ara sıra tutunmak için kullandığı çantalardan biri yerinden çıkıyor ve onunla birlikte havada süzülmeye başlıyor. Böyle bir şey olduğunda beni çağırıyor ve ben onu yerine koyuyorum.

Ranzama tutunup çalışmasını seyrediyorum. "Pekâlâ, birinci adım. Astrofaj örneği toplama."

"*Evet evet.*" İki elini önünde tutup birini diğerinin etrafında döndürüyor. "*Gezegen, Tau etrafında dönüyor. Astrofaj oradan Tau'ya gidiyor. Eridani'de de öyle. Astrofaj oradaki karbondioksitle başka Astrofajlar yapıyor.*"

"Evet," diyorum. "Sen örnek toplayabildin mi?"

"*Hayır. Gemimin bunun için bir cihazı vardı. Cihaz kırıldı.*"

"Tamir edemedin mi?"

"*Cihaz bozulmadı. Cihaz kırıldı. Yolculuk sırasında gemiden koptu. Cihaz yok.*"

"Ah! Hadi ya. Nasıl kırıldı ki?

Karapaksını kımıldatıyor. "*Ben bilmiyorum. Bir sürü şey koptu. Halkım gemiyi aceleyle yaptı. Her şeyin iyi çalıştığını görecek zaman yoktu.*"

Teslim tarihinden kaynaklanan kalite sorunları: Tüm galaksinin baş belası.

"*Yenisini yapmayı denedim. Olmadı. Denedim. Olmadı. Denedim. Olmadı. Gemiyi Astrofaj'ın yoluna soktum. Belki gövdeye yapışırlardı. Ama gövdedeki robot bulamadı. Astrofaj çok küçük.*"

Karapaksı iyice çöküyor. Dirsekleri şimdi soluk alma deliklerinin üzerinde. Üzgün olduğunda bazen karapaksını çökertiyor ama bu kadar aşağıya indiğini görmemiştim.

Sesi bir oktav düşüyor. "*Olmuyor olmuyor olmuyor. Ben tamir Eridan'ıyım. Ben bilim Eridan'ı değilim. Zeki zeki zeki bilim Eridanları öldü.*"

"Hey... bunu böyle düşünme..." diyorum.

"*Anlamadım.*"

"Ee..." Kendimi çekerek çantalarının yanına gidiyorum. "Sen hayattasın. Buradasın. Ve pes etmedin."

Ama konuşurken sesi hâlâ kısık. "*Çok sefer denedim. Çok sefer olmadı. Bilimden anlamıyorum.*"

"Ben anlıyorum," diyorum. "Ben bir biliminsanıyım. Sen de bir şeyleri üretmekten ve tamir etmekten anlıyorsun. Beraber bunu çözeceğiz."

Karapaksını biraz kaldırıyor. "*Evet. Beraber. Senin Astrofaj örneği toplayacak cihazın var, soru?*"

Harici Toplama Ünitesi. Bunu kumanda odasındaki ilk günümden hatırlıyorum. O zaman çok üzerinde durmamıştım ama amacı bu olmalı. "Evet. Bunun için cihazım var."

"*Rahatlama! Çok zaman denedim. Çok sefer. Olmadı.*" Birkaç saniyeliğine sessiz kalıyor. "*Burada çok zaman. Çok zaman yalnız.*"

"Burada ne kadar süre yalnızdın?"

Duraksıyor. "*Yeni kelimeler lazım.*"

Duvardan laptopumu alıyorum. Yeni kelimelere her gün ihtiyaç duyuyoruz ama her gün bunun miktarı azalıyor. Bu da bir şey.

Frekans analiz yazılımını ve sözlük tablomu açıyorum. "Hazır."

"*Yedi bin yedi yüz yetmiş sekiz saniye bir ♩♫♩♪♪. Erid bir ♩♫♩♪♪ sürede bir dönüşü tamamlar.*"

Bu sayıyı hemen tanıyorum. Rocky'nin saatini anlamaya çalışırken hesaplamıştım. 7776 sayısı altı üzeri beşe eşit. Eridyan saatinin sıfırlanması için tam olarak bu kadar saniye geçiyor tam olarak. Günlerini çok rahat ve (onlar için) metrik bir saniyeye bölmüşler. Bunu takip edebiliyorum.

"Eridyan günü." Bunu sözlüğüme giriyorum. "Gezegenin etrafında bir kez dönmesi bir 'gün' eder."

"*Anladım,*" diyor.

"*Erid, 198,8 Eridyan gününde Eridani'nin etrafında bir turunu tamamlar. 198,8 Eridyan gününe ♫♩♪♫♪ denir.*"

"Yıl," diyorum ve sözlüğe ekliyorum. "Gezegenin bir yıldız etrafında bir tur atmasına yıl denir. Demek ki bu bir Eridyan yılı."

"*Dünya birimlerini kullanalım, yoksa kafan karışıyor. Dünya günü ne kadar uzun, soru? Bir Dünya yılında kaç Dünya günü var, soru?*"

"Bir Dünya günü 86.400 saniye. Bir Dünya yılı 365,25 Dünya günü."

"*Anladım,*" diyor. "*Ben kırk altı yıldır buradayım.*"

"Kırk altı yıl mı?!" diyorum şaşkınlıkla. "Dünya yılı mı?!"

Ben daha doğmadan gelmiş bu sisteme.

"Eridyanların ömrü ne... ne kadar?"

Bir pençesini oynattı. "*Ortalama altı yüz seksen dokuz yıl.*"

"Dünya yılı mı?"

"*Evet,*" diyor, biraz asabiyetle. "*Hep Dünya birimi. Matematiğin kötü, o yüzden hep Dünya birimi.*"

Birkaç saniyeliğine konuşamıyorum bile.

"Sen kaç senedir hayattasın?"

"*İki yüz doksan bir yıl.*" Duraksıyor. "*Evet. Dünya yılı.*"

Hadi be. Rocky, Amerika Birleşik Devletleri'nden daha yaşlı. George Washington'la hemen hemen aynı zamanda doğmuş.

Ve türü içinde yaşlı bile sayılmaz. Şu anda yaşayan ve Kolomb (üzerinde zaten bir sürü insanın yaşadığı) Kuzey Amerika'yı keşfettiğinde hayatta olan daha yaşlı Eridyanlar var.

"*Niye bu kadar şaşırdın, soru?*" diye soruyor Rocky. "*İnsanlar ne kadar yaşıyor, soru?*"

ON ALTINCI BÖLÜM

"*Bu, Dünya'nın yerçekimi, soru?*" diye soruyor Rocky. Topu, kumanda odasının zemininde, pilot koltuğunun yanında.

Santrfüj kumanda ekranını kontrol ediyorum. Dönüş hızı ve makara uzatması maksimumda. Mürettebat kompartımanı 180 derece dönüşü hatasız gerçekleştirmiş. Diyagram, geminin birbirinden tamamen ayrılmış iki yarısını gösteriyor. Uzay boşluğunda dirençle karşılaşmadan dönüyoruz. "Laboratuvar Yerçekimi" değerinde "1,00 g" yazıyor.

"Evet. Bu Dünya'nın yerçekimi."

Bir sağa bir sola adım atarak jeodezik kubbesini bir yüzden öteki yüze yuvarlıyor. "*Çok az yerçekimi. Değer ne, soru?*"

"Saniyekarede dokuz virgül sekiz metre."

"*Çok az yerçekimi,*" diye tekrarlıyor. "*Erid yerçekimi 20,48.*"

"Çok yerçekimi," diyorum. Ama bu şaşırtıcı değil. Bana Erid'i anlatmıştı, kütlesini ve çapını da vermişti. Yüzey yerçekiminin Dünya'nınkinin yaklaşık iki katı olduğunu biliyordum. Hesaplamalarımın doğru çıkması her türlü sevindirici gerçi.

Ayrıca bahsetmeden geçemeyeceğim: Vay be. Rocky'nin kütlesi 168 kilogram. Bu da kendi gezegeninde neredeyse 800 paunt çektiğini gösteriyor. Ki bu onun yaşadığı yer, o yüzden sıkıntı çekmeden hareket edebildiğini varsayıyorum.

Sekiz yüz paunt ve ter dökmeden etrafta gezinebiliyor. Gelecek için not: Bir Eridyan'la bilek güreşi yapmaya kalkışma.

"Ee," diyorum, pilot koltuğuna sırtımı yaslayarak. "Plan nedir? Gemiyi Petrova hattından uçurup Astrofaj toplamak mı?"

"*Evet! Ama ben önce kendim için bir ksenonit oda yapacağım.*" Mürettebat kompartımanın kalan kısmına açılan kapağı işaret ediyor. "*Çoğu uyku odasında. Ama laboratuvarda bir tünel ve kumanda odasında küçük bir alan da. Olur, soru?*"

Sonsuza dek bir balonun içinde kalamaz tabii ki. "Evet, olur. Ksenonit nerede?"

"*Ksenonit parçaları yatakhanedeki çantalarda. Sıvılar. Karıştır. Ksenonit oluyor.*"

Tutkal gibi. Ama çok ama çok sağlam bir tutkal.

"Çok ilginç! Bir gün ksenonit hakkındaki her şeyi öğrenmek isterim."

"*Ben bilimden anlamıyorum. Sadece kullanıyorum. Özür.*"

"Sorun değil. Ben de sana düşünen makineyi nasıl yapacağını anlatamam. Ben de sadece kullanıyorum."

"*Güzel. Anlıyorsun.*"

"Ksenonit inşaatın ne kadar sürecek?"

"*Dört gün. Beş gün de olabilir. Neden sordun, soru?*"

"Hızlı çalışmak istiyorum."

"*Neden hızlı, soru? Yavaş daha güvenli. Daha az hata.*"

Koltuğumda kıpırdanıyorum. "Dünya'nın durumu kritik. Sürekli kötüye gidiyor. Acele etmem gerek."

"*Anlamadım,*" diyor Rocky. "*Dünya neden bu kadar hızlı kötü, soru? Erid yavaş. Büyük sorun çıkmadan önce en az yetmiş iki sene var.*"

Yetmiş iki sene mi? Keşke Dünya'nın da bu kadar vakti olsaydı. Ama yetmiş iki sene sonra Dünya donmuş bir çorak araziye dönüşecek ve insan nüfusunun yüzde 99'u ölmüş olacak.

Erid neden bu kadar kötü etkilenmiyor? Kaşlarımı çatıyorum. Cevabı bulmam için sadece birkaç saniye kafa yormam yetiyor: Fark, termal enerji depolamada yatıyor.

"Erid, Dünya'dan çok daha sıcak," diyorum. "Ayrıca atmos-

feri daha yoğun ve Dünya'ya kıyasla daha büyük. O yüzden Erid'in havasında çok daha fazla birikmiş sıcaklık var. Dünya çabucak soğuyor. Hızla. On dört sene sonra insanların çoğu ölmüş olacak."

Rocky'nin sesi monotonlaşıyor. Bu epey ciddi bir tonlama. "*Anladım. Stres. Endişe.*"

"Evet."

İki pençesini kavuşturuyor. "*O zaman çalışalım. Şimdi çalışalım! Astrofaj'ı nasıl öldüreceğimizi öğrenelim! Sen Dünya'ya dön. Anlat. Dünya'yı kurtar!*"

İç geçiriyorum. Bunu eninde sonunda açıklamam gerekecekti. Açıklayayım da aradan çıksın. "Ben Dünya'ya dönmeyeceğim. Burada öleceğim."

Karapaksı ürperiyor. "*Neden, soru?*"

"Gemimin sadece buraya gelmeye yetecek kadar yakıtı vardı. Eve dönecek yakıtım yok. Bulgularımı Dünya'ya ulaştıracak küçücük sondalarım var. Ama ben burada kalacağım."

"*Görev niye böyle, soru?*"

"Gezegenimin ancak bu kadar yakıt üretecek vakti vardı."

"*Dünya'dan ayrılırken bunu biliyordun, soru?*"

"Evet."

"*Sen iyi bir insansın.*"

"Teşekkürler." Yaklaşan ölümümün üzerinde çok durmamaya çalışıyorum. "Pekâlâ, hadi Astrofaj toplayalım. Örnek toplamak için birkaç fikrim var. Ekipmanlarım eser miktarda Astrofaj'ı görme konusunda–"

"*Bekle.*" Bir pençesini kaldırıyor. "*Dünya'ya dönmek için gemine ne kadar Astrofaj gerek, soru?*"

"Ee... iki milyon kilogramdan biraz fazla," diyorum.

"*Ben verebilirim,*" diyor.

Oturduğum yerde sırtım dikleşiyor. "Ne?!"

"*Ben verebilirim. Fazla var. Sana o kadarını verebilir ve yine Erid'e dönmeme yetecek kadar yakıtım olur. Senin olsun.*"

Kalbim tekliyor. "Harbi mi?! Bu çok yakıt ama! Tekrar

ediyorum: İki milyon kilogram. On üssü altının iki katından fazla!"

"*Evet. Çok Astrofaj'ım var. Gemim buraya yaptığı yolculukta beklenenden az yakıt kullandı. İki milyon kilogramı alabilirsin.*"

Kendimi sandalyeye salıyorum. Nefes nefeseyim. Nefesim kesilecek neredeyse. Gözlerim doluyor. "Tanrım..."

"*Anlamıyorum.*"

Gözlerimi siliyorum.

"*İyisin, soru?*"

"Evet!" diyorum hıçkırarak. "Evet, iyiyim. Teşekkürler! Teşekkürler teşekkürler!"

"*Mutluyum. Sen ölmeyeceksin. Hadi gezegenleri kurtaralım!*"

Mutluluk gözyaşlarına teslim oluyorum. Yaşayacağım!

Çinli mürettebatın yarısı uçuş güvertesindeydi. Kimisi aslında görevlerini yerine getirmek üzere buradaydı ama çoğu insanlığın kurtarıcılarını görebilmek umuduyla burada toplanmıştı. Tüm bilim ekibi de oradaydı. Haftalık durum toplantılarımıza katılan her zamanki isimler. Stratt, ben, Dimitri, Lokken ve bilim ekibimize son katılan kişi, Doktor Lamai. Ah, tabii ki hiçbir bilim ekibi kumarbaz bir üçkâğıtçı olmadan tam sayılmaz, o yüzden Bob Redell de bizimleydi.

Şimdi hakkını yemeyeyim, Bob üzerine düşeni layığıyla yapmıştı. Sahra Astrofaj Çiftliği'ni müthiş şekilde yönetiyordu. Aynı zamanda iyi bir yönetici olan bir biliminsanı kolay bulunmazdı. Zor bir işti ancak çiftlik, Bob'un temin ettiği miktarlarda Astrofaj üretiyordu.

Helikopter yavaşça alçaldı ve helikopter pistine kusursuz bir iniş gerçekleştirdi. Yer mürettebatı koşarak helikoptere gitti. Helikopterin pervaneleri dönmeye devam ediyordu ve kargo kapısı açıldı.

Her biri omuzlarında kendi ülkelerinin bayrağı bulunan mavi tulumlar giymiş üç kişi helikopterden indi. Çinli bir adam, Rus bir kadın ve Amerikalı bir adam.

Yer mürettebatı güvenli bir mesafeye kadar onlara eşlik etti ve helikopter tekrar havalandı. Birkaç saniye sonra ikinci bir helikopter iniş yaptı. İlkinde olduğu gibi bu helikopterde de üç astronot vardı. Bu seferkinde Rus bir adam, Rus bir kadın ve Amerikalı bir kadın.

Bu altı kişi, *Meryem Ana*'nın ana ve yedek ekiplerini oluşturuyordu. İki helikopter de altı astronotu rahatlıkla taşıyabilirdi ancak Stratt'in çok katı bir kuralı vardı: Hiçbir koşulda, mürettebattaki biri yedeğiyle birlikte aynı uçak, helikopter ya da arabayı paylaşmayacaktı. Her pozisyon spesifikti ve bu alandaki eğitim yıllar sürerdi. Bir araba kazası yüzünden insanlığın hayatta kalma şansının yok olmasını istemezdik.

Aday havuzunun derin olduğu söylenmezdi. "Gerekli şeylere" sahip, koma direnci geni olup da bir intihar görevine katılmayı göze alabilen çok fazla insan yoktu.

Havuz bu kadar kısıtlıyken bile eleme ve seçim süreci uzun, zorlu ve bu işte söz sahibi her hükümetin sonu gelmez siyasetleriyle geçmişti. Stratt sadece en iyi adayları seçmeleri konusunda çok ısrarcı olmuştu ancak bazı tavizler vermekten kurtulamamıştı.

"Kadın astronotlar," dedim.

"Evet," diye homurdandı Stratt.

"Senin kriterlerine rağmen."

"Evet."

"Güzel."

"Hayır, değil." Somurttu. "Bu konuda Amerikalılar ve Ruslar beni veto etti."

Kollarımı kavuşturdum. "Bir kadının diğer kadınlara karşı cinsiyetçilik yapmasını beklemezdim."

"Bu cinsiyetçilik değil. Gerçekçilik." Yüzüne düşmüş bir saç telini saçının arkasına attı. "Kriterlerim, tüm adayların heteroseksüel erkeklerden oluşmasını gerektiriyordu."

"Peki ya heteroseksüel kadınlar?"

"Biliminsanları ve eğitimli astronotların çok büyük kısmı

erkeklerden oluşuyor. Böyle bir dünyada yaşıyoruz. Hoşuna gitmedi mi? O zaman kız öğrencilerinin bilime atılmasını sağla. Ben buraya sosyal eşitliği sağlamaya gelmedim. Ben buraya insanlığın ne pahasına olursa olsun bir geleceği olmasını sağlamaya geldim."

"Bana yine de cinsiyetçi geliyor."

"İstediğin adı takabilirsin. Bu görevde cinsel gerilime yer yok. Ya işin içine gönül işleri de dahil olursa? Ya bir çatışma olursa. İnsanlar birbirlerini çok daha sudan sebeplerden öldürüyor."

Güvertedeki adaylara baktım. Kaptan Yang onları gemiye buyur ediyordu. Kendi yurttaşına ayrı bir ilgi gösteriyordu – ikisinin de ağzı kulaklarındaydı.

"Çinli bir erkek de olsun istememiştin. Uzay programlarının henüz çok gelişmiş olmadığını düşünüyordun. Ama duyduğuma göre onu ana mürettebatın kumandanı yapmışsın."

"En vasıflıları o. O yüzden kumandan."

"Belki şuradaki Ruslar ve Amerikalılar da vasıflıdır. Belki dünyayı kurtaracak insanlar profesyonelliklerini de korurlardır. Belki sırf sen uçkurlarına sahip çıkamayacaklarından korkuyorsun diye yetenek havuzunun yarısını kesmek çok da iyi bir fikir değildir."

"Öyle olacağını ummaktan başka çaremiz yok. Rus kadın –Ilyukina– da ana mürettebatta. Bir malzeme uzmanı ve bu görev için açık ara en iyi seçenek. Bilim uzmanı da Martin DuBois – Amerikalı adam. İki erkek, bir kadın. Tam bir felakete davet."

Şakacıktan şaşırmış gibi yapmak için elimi göğsüme koydum. "Aman Tanrım! DuBois siyah! Buna izin vermene çok şaşırdım! Bu görevi rap müziğinden ve basketboldan bahsederek mahvetmeyeceğinden emin misin?"

"Ya, kapa çeneni," dedi.

Astronotların etrafının güverte ekibi tarafından sarılmasını seyrettik. Hayran hayran bakıyorlardı – özellikle de Yáo'ya.

"DuBois'nın üç doktorası var – fizik, kimya ve biyoloji." Amerikan kadını işaret etti. "Şu da Annie Shapiro. Adına Shapiro metodu denilen bir DNA uçbirleştirme yöntemi icat etti."

"Sen ciddi misin?" dedim. "Annie Shapiro mu? O, DNA uçbirleştirmek için üç enzimi sıfırdan üretti ve bunu–"

"Evet, evet. Çok zeki bir kadın."

"Bunu doktora tezi için yaptı. Tezi için. Üniversitedeyken yaptıkları çalışmalar için kaç kişinin Nobel Ödülü adayı olduğunu biliyor musun? Bu sayı yüksek değil, sana bu kadarını söyleyebilirim. Ve bilim uzmanı için sadece ikinci seçeneğim mi diyorsun bir de?"

"O, yaşayan en yetenekli DNA uçbirleştirme uzmanı. Ama DuBois'nın birçok farklı alanda tecrübesi var ve bu çok daha önemli bizim için. Orada nelerle karşılaşacaklarını bilemeyiz. Geniş bilgi birikimi olan birine ihtiyacımız var."

"Harika insanlar," dedim. "En iyinin de iyileri."

"Etkilenmene sevindim. Çünkü DuBois ile Shapiro'yu sen eğiteceksin."

"Ben mi?" diye sordum. "Ben astronot eğitmekten ne anlarım?!"

"Astronotluk eğitimini NASA ve Roskozmos verecek," dedi. "Sen onlara bilim öğreteceksin."

"Dalga geçiyorsun herhalde? Onlar beni ceplerinden çıkarırlar. Onlara ne öğretebilirim ki?"

"Kendini hafife alma," dedi Stratt. "Sen Astrofaj biyolojisinde dünyanın önde gelen uzmanısın. Astrofaj hakkında bildiğin her şeyi onlara öğreteceksin. Ana mürettebat geliyor."

Yáo, İlyukina ve DuBois yürüyerek Stratt'in yanına geldiler.

Yáo başını eğdi. Hafif bir aksanla konuşuyordu ama onun dışında İngilizcesi kusursuzdu. "Bayan Stratt. Sizinle nihayet tanışmak büyük bir onur. Lütfen beni bu kritik görevin kumandanı seçtiğiniz için en derin teşekkürlerimi kabul edin."

"Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi Stratt. "En vasıflı sizdiniz. Teşekkür edecek bir durum yok."

"Merhaba!" İlyukina öne atılıp Stratt'e sarıldı. "Dünya adına ölmeye geldim! Harika, değil mi?"

Dimitri'ye eğildim. "Tüm Ruslar böyle deli midir?"

"Evet," dedi gülümseyerek. "Hem Rus olup hem de mutlu olmak ancak böyle mümkün."

"Bu... kasvetli."

"Bu Rusluk!"

DuBois, Stratt'in elini sıkıp neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir sesle konuştu. "Bayan Stratt. Bu fırsat için teşekkür ederim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Diğer bilim ekibiyle ben de üç astronotun elini sıktık. Iyice dağınık bir toplaşmaydı, resmi bir törenden ziyade bir kokteyl.

Tüm bu karmaşanın ortasında DuBois bana döndü. "Siz Ryland Grace olmalısınız?"

"Evet," dedim. "Sizinle tanışmak bir onur. Yapacağınız şey... yaptığınız bu fedakârlığı aklım almıyor. Ya da bu konuda konuşmasam daha mı iyi? Bilmiyorum. Konuşmasak daha iyi sanki?"

DuBois gülümsedi. "Ben de sık sık düşünüyorum bunu. Konudan kaçınmamıza gerek yok. Hem, sizle ben belli ki aynı yolun yolcusuyuz."

Omuz silktim. "Öyle denebilir. Yani, siz benden çok daha ileridesiniz ama ben de hücre biyolojisine bayılıyorum."

"Şey, evet, o da var," dedi. "Ama ben koma direncinden bahsediyordum. Bende ve mürettebatın geri kalanında olduğu gibi sizde de koma direnci izleri olduğunu duydum."

"Bende mi?"

Bir kaşını kaldırdı. "Bunu size söylemediler mi?"

"Hayır!" Stratt'e bir bakış attım. Hırsız Bob ve Kumandan Yáo ile konuşuyordu. "İlk kez duyuyorum."

"Tuhaf," dedi.

"Bunu benden ne diye sakladı ki?"

"Bu sorunun muhatabı ben değilim, Doktor Grace. Ama tahminimce sonuçları bir tek Stratt'e söylediler, o da sadece bundan haberdar olması gereken kişileri haberdar etti."

"Bu benim DNA'm," diye homurdandım. "Birilerinin bana bunu söylemesi gerekirdi."

DuBois ağız çabukluğuyla konuyu değiştirdi. "Her halükârda: Astrofaj'ın yaşam döngüsü hakkındaki her şeyi öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Doktor Shapiro –yedek mürettebattaki mevkidaşım– da çok heyecanlı. İki kişilik bir sınıf olacağız, diyebilirsiniz. Ders verme konusunda tecrübeniz var mı?"

"Aslına bakarsanız, evet," dedim. "Çok hem de."

"Harika."

Ağzım kulaklarımda. Ölmek zorunda kalmayacağımı öğreneli üç gün oldu ve ağzım hâlâ kulaklarımda.

Gerçi hâlâ ölebilirim tabii ki. Eve dönüş yolculuğu uzun ve tehlikeli. Sırf buraya gelirken komadan sağ çıkabildim diye dönüşü de sağ salim atlatacağım diye bir şey yok. Belki uyumam ve normal yiyeceklerim tükendiğinde yemek tüpü lapasıyla beslenirim? Yalnız başıma dört sene geçirebilirim, değil mi? Bizi komaya sokmalarının sebebi birbirimizi öldürmemizin önüne geçmekti. Ama hücre hapsi çok ayrı bir psikolojik hasarı beraberinde getiriyor. Bu konunun üzerinde biraz araştırma yapmalıyım.

Ama şimdi değil. Şimdi Dünya'yı kurtarmam gerek. Nasıl hayatta kalacağım başka günün sorunu. Ama bu sadece bir sorun, çaresi bulunmayan bir ölüm fermanı değil.

Santrfüj ekranındaki ışık yeşil yanıyor.

"Yerçekimi hazır," diyorum gülümseyerek.

Kısa bir süreliğine sıfır g'ye dönmüştük ama şimdi yine santrfüjü çalıştırmıştık. Motorları kullanmam gerektiğinden dönüşü durdurmuştum. Santrfüjü ve itişi aynı anda kullanamıyoruz. Gemi iki parçaya ayrılmış, bu iki parçayı da sadece birkaç yüz metrelik kablo bir arada tutuyorken dönüş sürücülerini çalıştırdığımı bir düşünsenize. Bu hiç de hoş bir düşünce değil.

Rocky, burada geçirdiği on yıllar (yuh!) içinde sistemi çok iyi gözlemlemişti. Bugüne dek topladığı tüm bilgileri benimle paylaştı. Altı gezegen kataloglamış, bunların boyutlarını, kütlelerini, pozisyonlarını, yörüngesel karakteristiklerini ve genel atmosfer yapılarını kayıt altına almıştı. *Blip-A*'dan astronomik gözlemler yapmıştı. Görünüşe göre Eridyanlar da insanlar kadar meraklı bir türdü.

Bu iyi bir şeydi tabii ki. Star Trek değil bu. Tarayıcıyı açıp bir yıldız sistemi hakkındaki tüm bilgilere ulaşamıyorum. Bu seviyede bilgiyi toplaması Rocky'nin aylarını almıştı.

Daha da önemlisi, Rocky yerel Petrova hattı hakkında her şeyi biliyordu. Tahmin ettiğim üzere, belli bir gezegene gidiyordu – muhtemelen en çok karbondioksite sahip gezegene. Yani yıldızın üçüncü gezegeni, "Tau Ceti e". En azından Dünya ona böyle diyor.

O yüzden ilk durağımız burası olacak.

Doğru, *Meryem Ana*'yı Petrova hattının herhangi bir yerinden geçirip o şekilde Astrofaj toplayabilirdik. Ancak bu şekilde hattın içinden sadece birkaç saniye geçmiş olacaktık. Güneş sistemi dediğimiz şey yerinde duran bir şey değil. Yıldızın etrafındaki yörüngemizi korumak için en azından belli bir hızda hareket etmemiz gerekiyor.

Ama Tau Ceti e, Petrova hattının en geniş kısmına sahip olan kocaman, güzel bir gezegen. *Meryem Ana*'yı yörüngeye park edip her dönüşün yarısını yerel Astrofaj'ın içinde geçirebiliriz. Ayrıca orada istediğimiz kadar kalabilir, buranın Astrofaj'ı ve Petrova hattı hakkında istediğimiz kadar veri toplayabiliriz.

Kısacası gizemli bir gezegene doğru yol alıyoruz.

Bay Sulu'dan bir rota çizmesini isteyemem ne yazık ki. Tam açıyı ve ne kadar itiş uygulamam gerektiğini çözene kadar hesap yaparak, sonuçların sağlamasını yaparak ve bunu tekrarlayarak tam iki gün geçirdim.

Doğru, elimde 20.000 kilogram Astrofaj kaldı. Ve evet,

saniyede 6 gram Astrofaj tüketerek 1,5 g'ye ulaşabileceğimi göz önüne alırsak bu epey bir yakıt anlamına geliyor. Ayrıca Rocky'nin gemisinde de sürüsüne bereket Astrofaj var (ki niye bu kadar yakıtı var, hâlâ anlamıyorum). Ben yine de yakıt tasarrufu yapıyorum.

İyice hızlandık ve Tau Ceti e'ye doğru ilerliyoruz. Yaklaşık on bir gün içinde yörüngeye giriş yapacağız. Bunu beklerken, bari yerçekimimiz olsun. O yüzden santrifüj moduna geri döndük.

On bir gün. Hakikaten akıl almaz. Oraya varmak için kat edeceğimiz yol 150 milyon kilometreden fazla. Bu, Dünya ile Güneş arasındaki mesafeyle hemen hemen aynı. Ve biz bunu on bir günde aşacağız. Nasıl? Absürt bir hızda yol alarak.

Yola çıkmak için üç saatlik bir itiş gerçekleştirdim, Tau Ceti e'ye vardığımızda da yavaşlamak için üç saatlik bir itiş daha gerçekleştireceğim. Şu anda saniyede 162 kilometre hızla ilerliyoruz. Saçma sapan bir şey. Bu hızla Dünya'dan çıksanız, Ay'a varmanız kırk dakika sürer.

En sonda yavaşlamak için yapacağım itişle birlikte, bu manevra toplamda 130 kilogram yakıt harcamış olacak.

Astrofaj. Çılgın bir şey.

Rocky kumanda odasının zeminindeki şeffaf ksenonit ampulü içinde duruyor.

"*Sıkıcı isim*," diyor Rocky.

"Ne? Hangi isim sıkıcı?" diye soruyorum.

Gemideki Eridyan Bölgesi'ni inşa etmek için günler harcamıştı. Hatta güverteden güverteye uzanan, kendi tünellerini bile inşa etmişti. Her yeri kaplayan devasa bir Habitrail hamster kafesim varmış gibi.

Ağırlığını bir tutamaçtan diğerine veriyor. "*Tau Ceti e. Sıkıcı isim.*"

"Sen koy ismini madem."

"*Ben mi? Hayır. Sen koy.*"

"Buraya ilk sen geldin." Kemerlerimi açıp geriniyorum.

"Bu gezegeni sen tanımladın. Yörüngesini ve konumunu sen hesapladın. İsmini de sen koy."

"*Bu gemi senin gemin. Sen koy.*"

Başımı iki yana salladım. "Dünya kültürü kuralı. Bir yere ilk giden kişi sensen, orada keşfettiğin her şeyin ismini sen koyarsın."

Bunu bir düşünüyor.

Ksenonit hakikaten inanılmaz. Bir santimetrelik transparan materyal, benim oksijenden oluşan bir virgül beşlik atmosferimi, Rocky'nin amonyaktan oluşan yirmi dokuzluk atmosferinden ayırıyordu. Benim 20 santigrat derecemi, Rocky'nin 210 santigrat derecesinden ayırdığını söylemiyorum bile.

Bazı odaların büyük kısmı onun oldu. Yatakhane neredeyse tamamen onun alanı artık. Tüm ıvır zıvırını kendi kamarasına taşımasını istedim, o yüzden oradaki alanın büyük kısmının onun olmasına karar verdik.

Yatakhaneye büyük bir hava kilidi de yerleştirdi. Hava kilidinin boyutunu, gemideki önemli şeylerin buradan geçecek kadar küçük olacağını varsayarak geminin hava kilidinin büyüklüğünde yaptı. Benim onun bölgesine geçmem imkânsız. GDF elbisem onun ortamında beni korumaz. Bir üzüm gibi ezilirim. Hava kilidinin amacı birbirimize bir şeyler verebilmek.

Laboratuvarın büyük kısmı ise benim. Laboratuvarın yan tarafından yükselen ve tavanda kaybolup ta kumanda odasının tavanına kadar uzanan bir tüneli var Rocky'nin. Yaptığım her bilimsel şeyi gözleyebilir. Ama nihayetinde Dünya ekipmanları onun ortamında işe yaramaz, o yüzden benim tarafımda kalmaları gerekiyor.

Kumanda odasına gelince... biraz sıkışık tıkışık. Rocky ksenonit ampulü kapağının yanındaki zemine koydu. Ayakaltında olmamak için gerçekten çok uğraştı. Güvertemde açtığı deliklerin geminin yapısal bütünlüğüne zarar vermediği konusunda bana güvence verdi.

"*Tamam*," diyor nihayet. "*İsmi* ♫♩♪♫."

Artık frekans analiz yazılımına ihtiyaç duymuyorum. Bu, mükemmel beşli orta do altındaki la, ardından mi bemol ve sol minör. Bunu tabloma ekliyorum. Gerçi bunun nedenini bilmiyorum. Günlerdir tabloya başvurmam gerekmedi. "Bu ne anlama geliyor?"

"*Bu eşimin ismi.*"

Gözlerim kocaman açılıyor. Çakala bak sen! Eşi olduğundan hiç bahsetmemişti! Belli ki ilişkiler konusunda Eridyanların ağzı sıkıydı.

Seyahatlerimiz sırasında temel biyolojiden konuşmuştuk. Ben ona insanların nasıl yeni insanlar yaptığını açıklamıştım, o da bana Eridyan bebeklerinin nereden geldiğini söylemişti. Eridyanlar çift cinsiyetli ve yan yana yumurta bırakarak çoğalıyorlar. Yumurtalar arasında bir şeyler oluyor ve yumurtalardan biri diğerini yutarak geriye bir Eridyan yılı –on iki Dünya günü– içinde çatlayacak, sağlıklı bir yumurta bırakıyor.

Eridyanların seks anlayışı, temelde, beraber yumurtlamaktan ibaret. Ayrıca tek eşliler. Ancak Rocky'nin bunu yaptığını ilk kez duyuyorum.

"Senin bir eşin mi var?"

"*Belli değil*," diyor Rocky. "*Eşin yeni bir eşi olması muhtemel. Uzun zamandır yokum.*"

"Üzücü," diyorum.

"*Evet, üzücü. Ama gerekli. Erid'i kurtarmak gerek. Sen de* ♫♩♪♫ *için insan kelimesi seç.*"

Özel isimler tam bir dert. Hans ismindeki birinden Almanca öğreniyorsanız, ona Hans diye hitap edersiniz. Ama benim, Rocky'nin çıkardığı sesleri çıkarmam imkânsız, aynı şekilde o da benim çıkardığım sesleri çıkaramıyor. Yani birimiz özel bir isim söylediğinde, diğerimizin kendi dilinde buna bir karşılık uydurması ya da başka bir kelime seçmesi gerekiyor. Rocky'nin asıl ismi notalardan oluşan bir sekans – bana ismini bir keresinde söylemişti ancak kendi dilinde bu isim hiçbir

anlama karşılık gelmiyor, o yüzden ben de onda "Rocky" demeye devam ettim.

Ama benim ismimin İngilizcede bir anlamı var. O yüzden Rocky bana Eridyanların "grace"* karşılığında kullandığı kelimeyle hitap ediyor.

Neyse, şimdi "Rocky'nin eşi" anlamına gelen İngilizce bir kelime bulmam gerek.

"Adrian," diyorum. Neden olmasın ki. "İnsan kelimesi 'Adrian.'"

"*Anladım*," diyor. Tüneliyle laboratuvara iniyor.

Ellerimi belime koyup boynumu eğerek gidişini seyrediyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"*Yemek*."

"Yemek mi?! Bekle!"

Onu yemek yerken hiç görmedim. Karapaksının tepesindeki radyatör yarıkları dışında vücudunda hiçbir açıklık görmedim. Yiyecekleri nasıl vücuduna sokuyor? Ayrıca, nasıl yumurtluyor? Bu konuda cevap vermekten kaçınmıştı. Tünelle bağlı olduğumuz vakitlerde yemeğini gemisinde yiyordu. Sanırım ben uyurken tünelde bir iki kere yemek yediği olmuştu.

Alelacele merdivenden laboratuvara iniyorum. Tutamaçlar aracılığıyla dik tünelinin yarısını inmiş durumda. Ben de kendi merdivenimden inerek onu takip ediyorum. "Hey, seyretmek istiyorum!"

Rocky laboratuvarın zeminine ulaşınca duruyor. "*Mahrem. Yedikten sonra uyuyacağım. Beni uyurken seyredersin, soru?*"

"Yemek yerken seyretmek istiyorum!"

"*Neden, soru?*"

"Bilim," diyorum.

Rocky karapaksını birkaç kere sağa sola oynatıyor. Sinir olduğunu gösteren, Eridyan vücut dili. "*Biyolojik. İğrenç.*"

"Bilim."

Karapaksını yine birkaç kez oynatıyor. "*Tamam. Seyret.*" Aşağı doğru inmeye devam ediyor.

---

* (İng.) İncelik, nezaket. —*çn*

Yatakhanedeki küçük alanıma sıkışıyorum. Bugünlerde sadece yatağım, tuvaletim ve robot kollarım var.

Açıkçası, onun da çok yeri olduğu söylenemez. En büyük hacme o sahip ama alanın büyük kısmı ıvır zıvırla dolu. Ayrıca oraya derme çatma bir atölye ile gemisinin parçalarından bir yaşam destek sistemi de yaptı.

Yumuşak kenarlı çantalarından birini açıyor ve içinden kapalı bir paket alıyor. Paketi pençeleriyle parçalayarak açıyor ve içinden tanımlayamadığım çeşitli şekiller çıkıyor. Çoğunlukla karapaksı gibi taştan oluşan bir materyale benziyor. Pençeleriyle bunları küçük parçalara ayırıyor.

"Bu senin yiyeceğin mi?" diye soruyorum.

"*Sosyal rahatsızlık,*" diyor. "*Konuşmak yok.*"

"Pardon."

Demek ki onlar için yemek yemek mahremde gerçekleştirilen, iğrenç bir şey.

Yiyeceklerin üzerindeki taşlı kısımları koparıyor ve içlerindeki eti ortaya çıkarıyor. Bu kesinlikle et – Dünya etine benziyor hatta. Neredeyse aynı yaşam bloklarından geldiğimiz düşünülürse, bahse varım aynı proteinleri kullanıyoruzdur ve çeşitli evrim zorluklarına aynı benzer çözümleri üretmişizdir.

Bir kez daha melankoliye gark oluyorum. Ömrümün geri kalanını Eridyan biyolojisi üzerinde çalışarak geçirmek istiyorum! Ama önce insanlığı kurtarmam gerek. Aptal insanlık. Onun yüzünden hobilerime vakit ayıramıyorum.

Etlerin üzerindeki taşlı kısımları koparıp kenara koyuyor. Sonra da eti küçük parçalara ayırıyor. Yiyeceği her zaman paketinde tutuyor ayrıca. Hiç yere dokunmuyorlar. Ben olsam ben de yiyeceğimin yere dokunmasını istemezdim.

Bir süre sonra, yiyeceklerinin yenilebilir kısımlarını pençelerinin el verdiği en küçük parçalar ayırmış durumda. Bir insanın yiyeceğini parçalayacağından çok daha küçük parçalara.

Sonra da yiyeceğini olduğu yerde bırakıp kamarasının öteki tarafına geçiyor. Kapalı bir kutudan düz, silindir bir kap çıkarıp bunu göğsünün altına yerleştiriyor.

Sonra işler... iğrençleşiyor. Beni uyarmıştı. Şikâyet edemem.

Karın bölgesindeki taşlı zırh ikiye yarılıyor ve zırhın altında etli bir şeyin yırtıldığını görüyorum. Gümüş rengi parlak bir sıvıdan birkaç damlanın düştüğünü görüyorum. Kanı mı?

Sonra da vücudundan gri bir kütle çıkıyor. Islak bir sesle kaba düşüyor.

Kabı kapatıp aldığı kutuya geri koyuyor.

Yiyeceğin olduğu yere dönüp sırtüstü yatıyor. Karnındaki yarık hâlâ açık. İçini görebiliyorum. Yumuşak görünüşlü et var içinde.

Birkaç eliyle uzanıp parçaladığı etlerden alıyor. Etleri yarığa getirip içine atıyor. Tüm yiyecekleri... ağzına? Midesine? Doldurana kadar bu işlemi yavaş ve metodik bir şekilde tekrar ediyor.

Çiğnemek yok. Diş yok. Görebildiğim kadarıyla, içeride hareket eden bir parçası yok.

Yiyeceğinin son parçasını da içine atıyor, ardından kolları mecalsiz kalıyor. Kollarını açmış, hareketsiz vaziyette zeminde yatıyor.

İyi mi diye sorma isteğimi bastırıyorum. Bana kalsa ölü görünüyor gerçi. Ama muhtemelen Eridyanlar böyle yemek yiyor. Tuvaletlerini de böyle yapıyorlar. Evet. İlk başta çıkardığı o kütle, önceki öğününden geriye kalanlardı sanırım. O bir monostom – yani, atığını yemek yediği delikten atıyor.

Karnındaki yarık yavaşça kapanıyor. Derinin yırtıldığı yer, şimdi bir yara kabuğuna benzeyen materyalle birleşiyor. Ama bunu uzun süre seyredemiyorum. Çok geçmeden taşlı karın boşluğu eski yerine geliyor.

"*Ben... uyuyacağım...*" diyor notaları uzatarak. "*Sen... seyredeceksin... soru?*"

Yemek komaları Rocky için öyle az buz bir şey değil. Bu hiç de seçme hakkının bulunduğu bir şeye benzemiyor. Bu, biyolojinin zorladığı bir yemek sonrası siestası.

"Evet, seyredeceğim. Uyu."

"*Uy... k... u...*" diye mırıldanıyor. Sonra da sırtüstü hâlde sızıveriyor.

Nefes alışları hızlanıyor. Uykuya daldığında hep böyle oluyor. Vücudunun, sıcak dolaşım sistemindeki ısıyı boşaltması gerekiyor.

Birkaç dakika sonra nefesleri yavaşlıyor. Artık iyice derin bir uykuya daldığını biliyorum. Hızlı nefes alıp verdiği kısmı geçtiğinde, en azından iki saat uyumadan uyandığını hiç görmedim. Gidip kendi işime bakabilirim. Şu anda, Rocky'nin sindirim sistemi hakkında tanık olduğum her şeyi kâğıda dökeceğim.

1. Adım: Denek, kakasını ağzından yapıyor.

"Evet," diyorum kendi kendime. "Epey iğrençti, anasını satayım."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Rocky beni seyrederken uyanıyorum.

Artık her sabah böyle. Ama hâlâ ilk seferki kadar ürkütücü.

Gözsüz, beş köşesi de simetrik olan bir yaratığın beni "seyrettiğini" nasıl mı anlıyorum? Anlıyorum işte. Vücut dili onu ele veriyor.

"*Uyandın*," diyor.

"Evet." Yatağımdan kalkıp geriniyorum. "Yemek!"

Kollar uzanıp bana sıcak bir kutu veriyor. Açıp ne olduğuna bakıyorum. Yumurta ve sosise benziyor.

"Kahve."

Kollar vazifeşinas bir şekilde bana bir bardak kahve uzatıyor. Kolların bana kahveyi, yerçekimi varken bir bardakta, yokken bir torbada vermesi güzel bir ayrıntı. Yelp'te *Meryem Ana* için yorum yazarken bunu göz önünde bulunduracağım.

Rocky'ye bakıyorum. "Beni uyurken seyretmen gerekmiyor. Sorun yok."

Dikkatini, yatakhanenin kendine ait tarafına kurduğu atölyeye çeviriyor. "*Eridyan kültür kuralı. Seyretmek gerek.*" Bir cihazı eline alıp üzerinde çalışmaya başlıyor.

Ah, k ile başlayan o kelime. "Kültür." Kültürel şeyleri sorgusuz sualsiz kabul ettiğimiz sözsüz bir anlaşmamız var. Ufak anlaşmazlıkları hemen çözüyor. Kısacası, "Benim dediğim şekilde yapalım çünkü ben böyle yetiştim." Kültürlerimizin çatıştığı bir duruma rastlamadık... henüz.

Kahvaltımı yapıp kahvemi içiyorum. Rocky bu süreçte benimle konuşmuyor. Hiç konuşmaz. Eridyan kibarlığı.

"Çöp," diyorum.

Kollar elimdeki boş bardakla yemek paketini alıyor.

Kumanda odasına çıkıp pilot koltuğuna yerleşiyorum. Ana ekranda teleskop görüntüsünü açıyorum. Adrian Gezegeni ekranın tam ortasında duruyor. Son on gündür gezegenin giderek büyümesini seyrettim durdum. Gezegene yaklaştıkça, Rocky'nin astronomi yeteneklerine daha çok saygı duymaya başladım. Gezegenin hareketi ve kütlesi hakkındaki tüm gözlemleri doğru çıktı.

Yerçekimi hesabı da doğrudur umarım. Yoksa yörüngeye girme çabamız kısa soluklu ve acı verici olacak.

Adrian, atmosferinin üst katmanında ince, beyaz bulutların bulunduğu soluk yeşil bir gezegen. Yüzeyi göremiyorum. Bir kez daha, bu geminin bilgisayarlarında kullandıkları yazılıma hayran oluyorum. Uzayda hızla yol alırken bir yandan da dönüyoruz. Ancak ekranda görüntü titremiyor bile.

"Yaklaşıyoruz," diyorum. Rocky benden iki kat aşağıda ama sesimi yükseltmeden konuşuyorum. Beni rahatlıkla duyabildiğini biliyorum.

"*Havayı öğrendin, soru?*" diye sesleniyor Rocky. Ben nasıl onun neyi ne kadar duyabildiğini biliyorsam, o da benim duyma yetimin sınırlarını biliyor.

"Şimdi tekrar deniyorum," diyorum.

Spektrometre ekranına geçiyorum. *Meryem Ana* hemen her hiçbir konuda beni yarı yolda bırakmamıştı ancak her şeyin kusursuzca çalışmasını bekleyemezsiniz. Spektrometrede bir arıza var. Sayısallaştırıcıyla alakalı diye tahmin ediyorum. Her gün çalıştırmayı denedim ama her seferinde analiz edecek yeterli veri olmadığını söyleyip hata veriyor.

Spektrometreyi Adrian'a yaklaştırıp şansımı bir kez daha deniyorum. Gezegene yaklaştıkça karşılaştığımız yansıyan ışık miktarı artacak ve bir noktada bunun spektrometrenin

bana Adrian'ın atmosferinin nelerden oluştuğunu söylemesine yeteceğini umuyorum.

ANALİZ EDİLİYOR...

ANALİZ EDİLİYOR...

ANALİZ EDİLİYOR...

ANALİZ TAMAMLANDI.

"İşe yaradı!" diyorum.

"*Yaradı, soru?!*" diyor Rocky, normalden bir oktav daha yüksek tonlamayla. Tünellerinden alelacele kumanda odasındaki ampulüne çıkıyor. "*Adrian havası ne, soru?*"

Ekrandaki sonuçları okuyorum. "Görünüşe göre... yüzde 91 karbondioksit, yüzde 7 metan, yüzde 1 argon, geri kalanı da eser miktarda gazlar. Atmosferi de epey yoğun. Bunların hepsi renksiz gazlar ama gezegenin yüzeyini göremiyorum."

"*Normalde uzaydan gezegenin yüzeyini görebiliyorsun, soru?*"

"Atmosfer ışığı geçiriyorsa, evet."

"*İnsan gözleri harika organ. Kıskançlık.*"

"Eh, yeteri kadar harika değiller. Adrian yüzeyini göremiyorum işte. Hava yoğunlaştıkça ışık geçirgenliği azalır. Neyse, önemli de değil zaten. Metan – bu tuhaf."

"*Açıkla.*"

"Metan atmosferde uzun süre kalmaz. Güneş ışığında çabucak parçalanır. Nasıl oluyor da bu atmosferde metan var o zaman?"

"*Jeoloji metan yaratır. Karbondioksit artı mineraller artı su artı ısı, metan yaratır.*"

"Evet. Mümkün," diyorum. "Ama metan miktarı çok yüksek. Oldukça yoğun bir atmosferin yüzde sekizi. Jeoloji bu kadar metan yaratabilir mi?"

"*Başka teorin var, soru?*"

Ensemi ovalıyorum. "Hayır, pek sayılmaz. Tuhaf ama."

"*Çelişki, bilim. Çelişkiyi düşün. Teori üret. Sen bilim insanı.*"

"Evet. Bunu bir düşüneyim."

Navigasyon konsoluna geçiyorum. Rotamızdan sapmamışız ve tam yirmi iki saat sonra yörüngeye girişi gerçekleştireceğiz. "Bir günden az kaldı," diyorum.

"*Heyecan*," diyor. "*Sonra Adrian Astrofaj'ı örneği alacağız. Gemi örnek toplayıcın iyi çalışıyor, soru?*"

"Evet," diyorum ama bunun doğru olup olmadığını bilmemin bir yolu yok. Kendi gemimin nasıl çalıştığını benim bile hayal meyal anladığımı Rocky'nin bilmesine gerek yok.

Harici Toplama Ünitesi'nin kontrollerine gelene dek bilim araçlarını karıştırıyorum. Ekrandaki diyagrama bakıyorum. Yeterince basit görünüyor. Örnek toplayıcı, dikdörtgen bir kutu. Çalıştırıldığında, gövdeye dik hâle gelene dek dönecek. Sonra dikdörtgenin iki yanındaki kapaklar açılacak. Kutunun içinde yapışkan reçine bulunuyor – içine uçan her şeyi yakalamaya hazır ve nazır.

Bu yani. Sinek kâğıdı. Süslü uzay sinek kâğıdı, daha fazlası değil.

"*Topladıktan sonra, örnek gemiye nasıl giriyor, soru?*"

Basit, kullanımı kolay anlamına gelmiyor. Anladığım kadarıyla örnek konusunda otomatik bir sistem mevcut değil. "Benim gidip almam gerekiyor."

"*İnsanlar hayranlık. Gemiden çıkacaksın.*"

"Öyle sanırım."

Eridyanların uzay elbiseleri yoktu. Neden olsundu ki? Uzay onlar için herhangi bir duyusal veriye sahip değil. İnsanların siyah boyadan oluşan bir okyanusa dalmaları gibi bir şey. Bunu yapmanın hiçbir manası yok. Eridyanlar GDF'ler için gövde robotlarını kullanıyorlar. *Meryem Ana*'da onlardan yok, o yüzden GDF'yi yapmak bana kalıyor.

"*Hayranlık yanlış kelime*," diyor. "*Hayranlık, iltifat. Daha iyi kelime* ♫♪♫♪."

"O ne demek?"

"*Biri normal davranmadığında. Kendini tehlikeye atması.*"

"Ah," diyorum, dil veritabanına yeni bir kelime ekleyerek. "Deli. Benim bunun için kullandığım kelime 'deli.'"

"*Deli. Insanlar deli.*"

Omuz silkiyorum sadece.

"Hay ben böyle işin!" dedim.

"Ayıp ayıp!" dedi telsizin öte tarafındaki kişi. "Şaka bir yana, ne oldu?"

Örnek tüpü elimden kayıp aheste aheste havuzun dibine düşüyordu. 3 fit boyunca düşmesi birkaç saniye sürse de dünyanın en büyük yüzme havuzunun içinde bu GDF elbisesini giydiğimden, uzanıp tüpü yakalama şansım yoktu.

"Üç numaralı tüpü düşürdüm."

"Tamam," dedi Forrester. "Düşürdüğün üçüncü tüp bu. Kenetleyici üzerinde biraz çalışmamız gerekecek."

"Sorun alette olmayabilir. Sıkıntı benimdir belki."

Hantal eldivenli elimde tuttuğum alete kusursuz demeye bin şahit isterdi ancak yine de zekice tasarlanmıştı. GDF elbisesinin hantal eliyle ince iş yapmayı mümkün kılıyordu. Tek yapmam gereken işaretparmağımla tetiği sıkmaktı ve kenetleyici iki milimetre kapanıyordu. Ortaparmağımla başka bir tetiği sıkarsam, o zaman da kenetleyiciyi saat yönünde 90 derece döndürüyordu. Yüzükparmağım ve serçeparmağımla bastığımdaysa kenetleyici 90 derece yukarı dönüyordu.

"Beklemede kal, videoyu kontrol edeyim," dedi Forrester.

NASA'nın Johnson Uzay Merkezi'ndeki Nötr Yüzme Laboratuvarı başlı başına bir mühendislik harikasıydı. Devasa yüzme havuzu, içine Uluslararası Uzay İstasyonu'nun birebir ölçekli bir maketini alabilecek kadar genişti. Bunu, GDF elbisesi giyen astronotları sıfır g ortamda eğitmek için kullanıyorlardı.

(Benim de katılmaya zorlandığım) Sayısız toplantının ardından, mikrobiyoloji topluluğu görevin özel tasarlanmış aletlere ihtiyacı olduğu konusunda Stratt'i ikna etmeyi başarmıştı. Hiçbirinin görev için vazgeçilmez olmaması şartıyla Stratt bunu kabul etmişti. Önemli şeylerin her birinin tüketicilerin milyonlarca saat test ettiği ticari ürünler olması konusunda kararını çoktan vermişti.

Onun sadık bilim köpeği olduğumdan ötürü VAMA kitini denemek de bana düşmüştü.

VAMA, Tanrı'nın yan yana kullanılmak üzere yaratmadığı üç kelimenin kısaltmasıydı: "vakumda mikrobiyoloji aleti." Astrofaj uzayda yaşıyordu. Onları Dünya atmosferinde istediğimiz kadar inceleyebilirdik ancak vakumda ve sıfır g'de inceleyene kadar onları tam olarak anlamamız mümkün değildi. *Meryem Ana* mürettebatının bu aletlere ihtiyacı olacaktı.

UUI'nin azametli figürü arkamda, NYI'nin bir köşesinde duruyordum. Acil bir durumda beni kurtarmak üzere hazır bekleyen iki dalgıç yakınımda süzülüyordu.

NASA benim için havuza metal bir laboratuvar masası batırmıştı. En büyük sıkıntı, vakumda çalışan aletler tasarlamak değildi – gerçi uzayda emme diye bir şey olmadığından akıtaçları tamamen baştan tasarlamaları gerekmişti. Sıkıntı, kişinin hantal GDF eldivenleri giymek zorunda kalmasıydı. Astrofaj vakumda yaşamayı seviyor olabilirdi ancak insan vücutlarının bundan hoşlandığı söylenemezdi.

Ama olsun, hiç olmadı, Rus GDF elbiselerinin nasıl çalıştığını öğreniyordum.

Evet, Rus. Amerikan değil. Stratt bu konuda birkaç uzmanla görüşmüştü ve herkes Rus Orlan GDF elbisesinin en güvenli ve güvenilir elbise olduğunda hemfikir olmuştu. Görevde bu yüzden bu elbiseleri kullanacaktı.

"Tamamdır, sıkıntıyı anladım," dedi Forrester kulaklık üzerinden. "Kenetleyiciye yana dönmesini söylemişsin ama bunun yerine tüpü bırakmış. Mikrodevreleri karışmış olmalı. Hemen geliyorum. Yüzeye çıkıp bana kenetleyiciyi verebilir misin?"

"Tabii." İki dalgıca el sallayıp yukarıyı işaret ettim. Başlarıyla onaylayıp yüzeye çıkmama yardımcı oldular.

Bir vinç yardımıyla havuzdan alındım ve yakındaki güverteye indirildim. Birkaç teknisyen gelip elbisenin içinden çıkmama yardım etti. Kolaydı gerçi – arka panelinden dışarı çıktım. Krizalit elbiselere can kurban.

Forrester yandaki kumanda odasından çıkıp aleti aldı. "Üzerinde birkaç oynama yapacağım, birkaç saate yine deneriz. Sen havuzdayken aradılar; 30 no'lu Bina'da bekleniyorsun. Uçuş kontrol simülatörleri resetlenirken Shapiro ile DuBois'nın birkaç saatlik bir boşluğu varmış. Şeytan azapta gerek. Stratt oraya gidip onları Astrofaj konusunda eğitmeni istiyor."

"Anlaşıldı, Houston," dedim. Dünya sona eriyor olabilirdi ama NASA'nın ana kampüsünde bulunmak, heyecanımı söndüremeyecek kadar harika bir şeydi benim için.

NYL'den çıkıp 30 no'lu Bina'ya yürüdüm. İstesem bana bir araba çağırırlardı ama istemedim. Yürüyerek on dakika sürüyordu zaten. Hem, ülkemin uzay tarihinin içinde gezinmek çok hoşuma gidiyordu.

Güvenlikten geçerek içeri girdim ve hazırladıkları toplantı odasına yürüdüm. Mavi uçuş üniforması içindeki Martin DuBois ayağa kalkıp elimi sıktı. "Doktor Grace. Sizi tekrar görmek ne güzel."

Titizlikle yerleştirdiği evrak ve notları önüne dizilmişti. Annie Shapiro'nun dağınık notları ve kırışık kâğıtları ise DuBois'nın yanındaki masayı kaplıyordu ama Annie'nin sandalyesi boştu.

"Annie nerede?" diye sordum.

DuBois yerine oturdu. Otururken bile kusursuz bir duruşu vardı. "Lavaboya kadar gitti. Birazdan döner."

Oturup sırt çantamı açtım. "Bu arada, istersen bana Ryland diyebilirsin. Hepimiz doktoruz burada. Bence isimlerimizi kullanabiliriz."

"Kusura bakmayın, Doktor Grace. Ben böyle yetiştim. Öte yandan, siz isterseniz bana Martin diyebilirsiniz."

"Teşekkürler." Laptopumu çıkarıp açtım. "Keyfiniz nasıl?"

"İyiyim, teşekkürler. Doktor Shapiro ile ben cinsel bir ilişkiye başladık."

Durakladım. "Ee. Peki."

"Bu konuda sizi bilgilendirmenin akıllıca olacağını düşündüm." Defterini açtı, kalemini de hemen yanına yerleştirdi. "Ana görev grubu arasında sır saklanmamalı."

"Tabii, tabii," dedim. "Yani. Bunun bir sıkıntı doğuracağını sanmam. Sen ana bilim pozisyonundasın, Annie de yedek. İkinizin de aynı görevde olacağı hiçbir senaryo yok. Ama... yani... ilişkiniz..."

"Evet, haklısınız," dedi DuBois. "Bir yıldan kısa bir süre içerisinde bir intihar görevi için yola çıkacağım. Ve olur da görev için yetersiz olduğuma karar verilirse ya da göreve katılmamı engelleyen bir sebep baş gösterirse bu intihar görevine o katılacak. Bunun farkındayız ve bu ilişkinin sadece ve sadece ölümle sonlanacağını biliyoruz."

"Kasvetli zamanlarda yaşıyoruz," dedim.

Ellerinin masanın üzerinde üst üste koydu. "Doktor Shapiro ile ben buna böyle bakmıyoruz. Epey aktif cinsel ilişkimizden zevk alıyoruz."

"Evet, peki, bunları bilmeme–"

"Prezervatif kullanmaya da gerek yok. O doğum kontrol hapı kullanıyor ve programın bir parçası olarak aşırı derecede derin muayenelerden geçtik."

Konuyu değiştirmesini umarak bilgisayarımla ilgilendim.

"Bu oldukça zevk verici."

"Eminim öyledir."

"Her halükârda, bunu bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Evet, hayır, tabii."

Kapı açıldı ve Annie içeri girdi.

"Pardon! Pardon! İşemem gerekti. Hem de... çok fena," dedi dünyanın en zeki ve en başarılı mikrobiyoloğu. "Altına edecektim!"

"Hoş geldiniz, Doktor Shapiro. Ben de Doktor Grace'e cinsel ilişkimizden bahsediyordum."

Kafamı ellerime gömdüm.

"Güzel," dedi Annie. "Evet, saklayacak bir şeyimiz yok bizim."

"Her halükârda," dedi DuBois, "yanlış hatırlamıyorsam, Astrofaj mitokondrisi içindeki hücre biyolojisini işliyorduk."

Boğazımı temizledim. "Evet. Bugün Astrofaj'ın Krebs döngüsünü anlatacağım. Dünya mitokondrisinde bulduklarımızla aynı, sadece fazladan bir adıma–"

Annie elini kaldırdı. "Ah, pardon. Bir şey daha diyecektim–" DuBois'ya döndü. "Martin, bu dersten sonra, bir sonraki eğitim egzersizimiz başlamadan önce on beş dakika boşluğumuz var. Koridorun aşağısındaki tuvalette buluşup sevişmeye ne dersin?"

"Buna varım," dedi DuBois. "Teşekkürler, Doktor Shapiro."

"Tamam, anlaştık."

İkisi de ders için hazır hâlde bana döndü. Paylaşacakları bilmemem gereken başka şeyler var mı diye birkaç saniye bekledim ama başka bir şey yok gibi görünüyordu. "Şimdi, Astrofaj'ın Krebs döngüsündeki varyant – bir dakika ya. Onunla seviştiğin hâlde ona Doktor Shapiro mu diyorsun?"

"Tabii ki. Adı o."

"Ne yalan söyleyeyim, benim de hoşuma gidiyor," dedi Annie.

"Sorduğuma pişman oldum," dedim. "Şimdi, Krebs döngüsü..."

Rocky'nin Adrian Gezegeni hakkında topladığı bilgiler hatasızdı. Dünya'nın kütlesinin 3,93 katı ve 10.318 kilometrelik bir çapı var (Dünya'nın çapının neredeyse iki katı). Tau Ceti'nin etrafında saniyede 35,9 kilometrelik bir ortalama yörünge hızıyla dönüyor. Ayrıca gezegenin pozisyonu yüzde 0,00001 hata payıyla doğru hesaplamıştı. Bu bilgiler, yörüngeye giriş itişine gerekli ayarlamaları yapmam için yeterliydi.

O değerler iyi ki doğruydu. Yanlış olsalardı yörüngeye girişte bir sorun çıktığında ciddi telaş olurdu. Belki ölüm falan da.

Elbette dönüş sürücülerini kullanabilmek için santrfüjü kapatmam gerekmişti.

Rocky'yle ben kumanda odasında süzülüyoruz, o tavandaki ampulünde, bense pilot koltuğunda. Suratımda aptalca bir sırıtışla kamera görüntüsü ekranını seyrediyorum.

Başka bir gezegendeyim! Buna bu kadar heyecanlanmamam gerek aslında. Son birkaç haftamı başka bir yıldızda geçirmiştim. Ama bu sadece birazcık sıradışı. Tau Ceti'nin Güneş'ten pek bir farkı yok. O da parlak, ona da çok çok yaklaşamıyorsunuz ve hemen hemen aynı genel frekans aralığında ışık yayıyor. Nedense yeni bir gezegende olmak çok daha heyecan verici.

Adrian kıyısındaki ince bulutlar altımızda. Daha doğrusu, kamerayı yakınlaştırdığımızda ince bulutlar hiç hareket etmiyormuş gibi gözüküyor. Adrian'ın yerçekimi Dünya'nınkinden daha fazla, o yüzden yörünge hızımız saniyede 12 kilometrenin üzerinde – Dünya'nın yörüngesinde bulunmak için gerekenden daha yüksek bir hız.

Son on bir gündür seyrettiğim soluk yeşil gezegenin tepesinde olduğumuzdan çok daha fazla ayrıntıyı görebiliyorum artık. Sadece yeşil değil. Etrafını saran koyu ve açık yeşil bantlar da var. Jüpiter ve Satürn gibi. Ama o iki gaz devinin aksine Adrian taşlı bir dünya. Rocky'nin notları sayesinde çapını ve kütlesini biliyoruz, bu aynı zamanda yoğunluğunu da bildiğimiz anlamına geliyor. Ve bu gezegen sadece gazdan oluşamayacak kadar yoğun. Ben göremesem de aşağıda bir yüzey var.

Ulan, bir iniş aracım olması için neler vermezdim!

Gerçekçi yaklaşmak gerekirse bu bana pek yaramazdı. Adrian'a bir şekilde inebilsem bile atmosferi beni ezerdi. Venüs'e inmek gibi olurdu. Ya da Erid'e. Hatta aslında Rocky'nin bir iniş aracı olsaydı keşke. Adrian'ın atmosfer basıncı bir Eridyan'a çok gelmezdi muhtemelen.

Erid'den bahsetmişken, Rocky de kumanda odasındaki kabarcığında bir tür cihaz üzerinde çalışıyor. Neredeyse bir silaha benziyor diyeceğim. Bir uzay savaşı başlattığımızı sanmıyorum, o yüzden bunun başka bir işe yaradığını varsayıyorum.

Bir eliyle cihazı tutuyor, bir diğeriyle onu tıklatıyor ve diğer iki elini de cihaza kısa bir kabloyla bağlı dikdörtgen bir paneli tutmak için kullanıyor. Kalan eliyle de bir tutamaca tutunuyor.

Tornavidaya benzer bir aletle cihaz üzerinde biraz daha çalışıyor ve panel birden canlanıyor. Az önce tamamıyla düzdü ama şimdi üzerinde dokular meydana geldi. Silahı sağa sola tutunca ekrandaki desenler de sağa sola kayıyor.

"*Başarı! Çalışıyor!*"

Daha iyi görebilmek için pilot koltuğunun kenarından uzanıyorum. "O nedir?"

"*Bekle.*" Silahı benim harici kamera gösterge ekranıma tutuyor. Birkaç kontrolle oynuyor ve dikdörtgenin üzerindeki desen bir çembere dönüşüyor. Biraz daha dikkatli baktığımda, çember içindeki bazı kısımların diğerlerine göre daha yüksekte olduğunu görüyorum. Bir kabartma haritaya benziyor.

"*Bu cihaz ışığı duyuyor. İnsan gözü gibi.*"

"Ah. Bir kamera yani."

"♫♪♫," diyor Rocky çabucak. Artık kelime dağarcığımızda "kamera" kelimesi de var.

"*Işığı analiz ediyor ve doku olarak gösteriyor.*"

"Ah, sen de o dokuyu hissedebiliyorsun?" diyorum. "Güzel."

"*Teşekkür.*" Kamerayı ampule takıp açısını benim ana ekranıma göre ayarlıyor. "*İnsanların görebildiği ışık dalga boyları nedir, soru?*"

"380 nanometre ile 740 nanometre arasındaki tüm dalga boyları." Çoğu bunu ezbere bilmez. Ama çoğu insan, görünür spektrumun devasa grafiklerini sınıflarının duvarlarına asan lise fen öğretmenleri değildir.

"*Anladım,*" diyor. Cihazının birkaç düğmesini döndürüyor. "*Artık ben de senin gördüklerini 'görebiliyorum.*'"

"Sen harika bir mühendissin."

Pençesini hadi canım dercesine sallıyor. "*Hayır. Kamera*

eski teknoloji. Ekran eski teknoloji. İkisi de bilim için gemimde vardı. Ben sadece amaçlarını değiştiriyorum."

Eridyanların kültüründe alçakgönüllülük bol yer buluyor sanırım. Ya öyle ya da Rocky şu iltifat kabul etmesini bilmeyen türden kişilerden.

Ekranındaki çemberi işaret ediyor. "*Bu Adrian, soru?*"

Adrian üzerinde işaret ettiği kısma bakıyorum, sonra da orasını ekranımda buluyorum. "Evet ve o kısım 'yeşil.'"

"*Buna karşılık bir kelimem yok.*"

Elbette Eridyanların renkleri tanımlayan kelimeleri yok. Neden olsun ki? Renkleri gizemli şeyler olarak düşünmem gerekmemişti daha önce. Ama daha önce renk diye bir şeyden haberdar değilseniz, tuhaf gelirdi herhalde. Elektromanyetik spektrumdaki frekans aralıkları için isimlerimiz var. Öte yandan, öğrencilerimin gözleri var ve onlara "x-raylerin," "mikrodalgaların," "Wi-Fi'ın" ve "morun" ışığın farklı dalga boyları olduklarını soylediğimde yine de şaşırıyorlardı.

"O zaman ona bir isim ver," diyorum.

"*Evet evet. Bu renge koyduğum isim: Orta-sert. Ekranımda yüksek frekanslı ışık düz görünüyor. Alçak frekanslı ışıksa sert. Bu renk orta-sert.*"

"Anladım," diyorum. "Ve evet, yeşil, insanların görebildiği dalga boylarının tam ortasında kalıyor."

"*Iyi iyi,*" diyor. "*Örnek hazır, soru?*"

Yaklaşık bir gündür yörüngedeydik ve buraya geldiğimizde örnek toplayıcıyı çalıştırmıştım. Harici Toplama Ünitesi'nin ekranına geçtim. Tamamıyla işlevsel olduğunu ve ne kadar süredir çalıştığını gösteriyordu: 21 saat, 17 dakika.

"Evet, sanırım."

"*Git al.*"

"Öf," diye inliyorum. "GDF'ler çok iş."

"*Tembel insan. Git al!*"

Gülüyorum. Şaka yaptığındaki tonlaması birazcık farklı. Bunu tanımlamam zaman aldı. Şey gibi... kelimeler arasındaki

zamanlama. Aynı ahenge sahip değiller. Tam nasıl anlatacağımı bilmiyorum ama duyduğum vakit anlıyorum.

Harici Toplama Ünitesi'nden, örnek toplayıcının kapılarını kapatmasını ve düz konfigürasyona dönmesini sağlıyorum. Panel işlemlerin tamamlandığını söylüyor ve gövde kameralarıyla bunu teyit ediyorum.

Orlan GDF elbisesine giriyorum, hava kilidine adım atıyorum ve içerideki havayı boşaltıyorum.

Adrian çıplak gözle hakikaten çok güzel. Birkaç dakika gövdede durup bu devasa dünyayı seyrediyorum. Koyu ve açık yeşil bantlar küreyi sarmalıyor ve Tau Ceti'den yansıyan ışık nefes kesici. Onu saatlerce seyredebilirim.

Bu tepkiyi muhtemelen Dünya için de verdim. Keşke hatırlayabilsem. Ulan, bunu keşke hatırlayabilsem ya. Kesin bunun kadar güzeldi.

"*Uzun zaman dışarıdasın*," diye geliyor Rocky'nin sesi kulaklıktan. "*Güvendesin, soru?*"

GDF panelinden telsiz yayınımı her zaman kumanda odasındaki hoparlörlerden yayınlayacak şekilde ayarladım. Ayrıca Rocky'nin kumanda odası ampulüne bir kulaklık mikrofonu bantladım ve bunu sesle aktifleşecek şekilde ayarladım. O konuştuğunda duyuyorum.

"Adrian'a bakıyorum. Güzel gezegen."

"*Sonra bak. Şimdi örnek al.*"

"Amma acelecisin."

"*Evet.*"

Adrian ışığı altında gövde boyunca ilerliyorum. Her şey açık yeşil bir tonda. Örnek toplayıcıyı olması gereken yerde buluyorum.

Beklediğim kadar büyük değil. Yarım metrekare falan büyüklüğünde. Yanında, her yanı kırmızı ve sarı şeritlerle sarılı bir kol bulunuyor. Üzerinde, HTÜ'YÜ SALMAK İÇİN KOLU ÇEKİN — потянуть рычаг чтобы освободить HTÜ — 拉杆释放HTÜ, yazıyor.

Ünitenin üzerindeki (muhtemelen tam olarak oraya bu amaçla konulmuş) münasip bir deliğe ip takıyorum ve kolu çekiyorum.

Örnek toplayıcı gövdeden ayrılıyor.

Örnek toplayıcıyı peşim sıra alarak gövde üzerinden hava kilidine dönüyorum. İçeri girip elbisenin arkasından dışarı çıkıyorum.

"*Her şey yolunda, soru?*"

"Evet."

"*Güzel!*" diyor Rocky. "*Bilim teçhizatıyla inceleyeceksin, soru?*"

"Evet. Hemen." Santrfüj panelini açıyorum. "Yerçekimine hazırlan."

"*Evet, yerçekimi.*" Üç pençesiyle tutamaçlara tutunuyor. "*Bilim teçhizatı için.*"

Santrfüje geçildiğinde, laboratuvarda çalışmaya koyuluyorum.

Sonraki iki saati, örnek toplayıcının iki yarısındaki her şeyi kazıyarak ve her grubu ayrı kutuya koyarak geçiriyorum. Sonra da her bir örneği bir güzel durulayıp Astrofaj'ın dibe çökmesini bekliyorum. Astrofaj'ı kazırken toplayıcının içindeki tutkalı kazıdığıma eminim ve ondan kurtulmak istiyorum.

Bir dizi test yapıyorum. Öncelikle, Dünya'daki Astrofaj'la aynılar mı diye görmek için birkaç Astrofaj üzerinde DNA izi testi yapıyorum. Aynılar – en azından kontrol ettiğim izler birebir aynı.

Sonra her örneğin toplam popülasyonunu kontrol ediyorum.

"İlginç," diyorum.

Rocky dikkat kesiliyor. "*İlginç olan ne, soru?*"

"İki yarıda da hemen hemen aynı popülasyon var."

"*Beklenmedik,*" diyor.

"Beklenmedik," diye katılıyorum.

Örnek toplayıcının bir tarafı Tau Ceti'ye, diğer tarafı ise Adrian'a dönüktü Astrofaj bölünmek için göç eder. Mutlu me-

sut Adrian'a göç eden her yaramaz Astrofaj başına, iki tanesi dönmeli. Yani genel olarak, Adrian'dan Tau Ceti'ye giden Astrofaj sayısı diğer yöne kıyasla iki kat daha fazla olmalı. Ama böyle bir şey yok. Giden popülasyonla gelen popülasyon aynı.

Rocky daha iyi görebilmek için tünelde laboratuvarın çatısına kadar tırmanıyor. "*Sayımda hata, soru? Nasıl saydın, soru?*"

"İki örneğin toplam ısı enerjisini ölçtüm." Elimizde ne kadar Astrofaj olduğunu bulmanın garanti bir yolu bu. Her biri 96,415 santigrat olma konusunda ısrarcı. Sayıları ne kadar artarsa onları üzerine koyduğum metal plakanın emdiği ısı enerjisi de o kadar artar.

İki pençesini birbirine vuruyor. "*Bu güzel yöntem. Popülasyon aynı olmalı. Nasıl, soru?*"

"Bilmiyorum." "Dönen" (yani Adrian'dan Tau Ceti'ye doğru yol alan) Astrofaj'ın birazını bir lama sürüyorum. Lamı mikroskopa götürüyorum.

Rocky geride kalmamak için tünelde hareket ediyor. "*O ne, soru?*"

"Mikroskop," diyorum. "Çok küçük şeyleri görmemi sağlıyor. Bununla Astrofaj'ı görebiliyorum."

"*Hayranlık.*"

Örneğe bir bakıyorum ve nefesim kesiliyor. Burada Astrofaj'dan çok daha fazlası var.

Astrofaj'ın siyah noktacıkları örneğin her yerinde. Ama transparan hücreler, bakteriye benzeyen daha küçük şeyler ve amipe benzeyen daha büyük şeyler de öyle. İnce şeyler, şişman şeyler, spiral şeyler var... sayamayacağım kadar çok. Sayamayacağım kadar farklı türde. Bir göl suyundan alınmış damladaki yaşamı inceliyormuşum gibi hissediyorum.

"Oha!" diyorum. "Yaşam! Burada bir sürü yaşam var! Sadece Astrofaj değil. Bir sürü farklı tür!"

Rocky tünelde duvardan duvara atlıyor. "*Hayranlık! Hayranlık hayranlık hayranlık!*"

"Adrian öylesine bir gezegen değil," diyorum. "Dünya ve Erid gibi, Adrian da yaşama sahip bir gezegen! Bu da metanın nereden geldiğini açıklıyor. Yaşam metan üretir!"

Rocky donuyor. Sonra da birden dikiliyor. Karapaksını bu kadar yükseğe kaldırdığını ilk kez görüyorum. "*Yaşam aynı zamanda çelişkinin nedeni! Sebep yaşam!*"

"Ne?" diyorum. Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. "Nasıl? Anlamıyorum."

Pençesiyle tünel duvarına tıklatarak mikroskopumu işaret ediyor. "*Adrian'daki bir yaşam formu Astrofaj'ı yiyor! Popülasyon dengede. Doğal düzen. Bu her şeyi açıklıyor!*"

"Aman Tanrım!" diyorum heyecanla. Kalbim gümbür gümbür atıyor. "Astrofaj'ın bir avcısı var!"

Adrian'da kocaman bir biyosfer mevcut. Öyle olmalı. Uzayda göç edecek şekilde evrim geçirmiş olan birbirinden fazlasıyla farklı sayısız yaşam formunu başka nasıl açıklayabiliriz? Hepsi aynı genetik kökenden geliyor.

Astrofaj burada evrim geçirmiş birçok farklı yaşam formundan sadece birisi. Ve tüm yaşamlarda bulunduğu gibi, burada da çeşitlilik ve avcılık var.

Adrian, Astrofaj'ın enfekte ettiği bir gezegen değil. Burası Astrofaj'ın yuvası! Aynı zamanda Astrofaj'ın avcısının da yuvası.

"Bu inanılmaz!" diye bağırıyorum. "Bir avcı bulursak..."

"*Eve götürürüz!*" diyor Rocky normalden iki oktav yüksek tonlamayla. "*Astrofaj yer, ürer, daha çok Astrofaj yer, ürer, çok ama çok daha fazlasını yer! Yıldızlar kurtulur!*"

"Evet!" Parmak boğumlarımı tünel duvarına dayıyorum. "Çak yumruğu!"

"*Ne, soru?*"

Boğumlarımla tekrar tünele vuruyorum. "Bu. Bunu yap."

Duvarın öte tarafında yaptığımı yapıyor.

"Kutlama!" diyorum.

"*Kutlama!*"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Meryem Ana mürettebatı, dinlenme odasında koltukta oturuyordu, her birinin elinde seçtikleri içkileri vardı.

Kumandan Yáo'nun elinde bir Alman birası, Mühendis Ilyukina'nın elinde korkutucu büyüklükte bir bardakta votka ve Bilim Uzmanı DuBois'nın elinde de nefes aldığından emin olmak için on dakika önce açıp döktüğü bir kadeh 2003 Cabernet Sauvignon vardı.

Dinlenme odasını ayarlamak biraz zor olmuştu. Stratt, görevle doğrudan ilgisi olmayan hiçbir şeyi istemiyordu ve uçak gemisinde de yer bolluğu olduğu söylenemezdi. Yine de dünyanın dört bir yanından gelen yüzden fazla biliminsanı rahatlayabilecekleri bir yer istediğinde buna müsaade etmişti. "Savurganlığın" gerçekleşeceği, hangar güvertesinin köşesine inşa edilmiş, küçük bir oda.

Onlarca insan odaya doluşmuş, duvara asılmış monitördeki televizyon yayınını seyrediyordu. Sessiz bir anlaşmayla mürettebat koltuğa oturtulmuştu. Mürettebata mümkün olan her avantaj sağlanıyordu. Canlarını insanlık için feda edeceklerdi. Hiç olmadı, onlara en iyi koltukları verebilirdik.

"Fırlatmaya sadece dakikalar kaldı," dedi BBC muhabiri. Amerikan haberlerini, Çin haberlerini ya da Rus haberlerini seyredebilirdik ve hepsi aynı şeyi gösteriyor olurdu. Araya, kalkış platformunda bulunan devasa aracın görüntülerinin serpiştirildiği, Baykonur Uzay Üssü'nün geniş bir planı.

Muhabir, Moskova'nın Görev Kontrol Merkezi'ne bakan gözlem odasında duruyordu. "Bugünün fırlatması, Kurtuluş Projesi için planlanan on altı fırlatmanın dokuzuncusu ancak şüphesiz en önemlisi. Bu rokette kokpit, laboratuvar ve yatakhane modülleri bulunuyor. ISS'teki astronotlar modülleri karşılamak için hazır bekliyorlar ve gelecek iki haftayı bu modülleri *Meryem Ana*'nın iskeletine yerleştirerek geçirecekler. Bu iskelet son birkaç seferle inşa edilmişti..."

İlyukina votkasını kaldırdı. "Evimin amına koymayın, Roskozmos piç kuruları!"

"Onlar senin dostun değil mi?" diye sordum.

"Aynı anda ikisi de olabilirler!" Bir kahkaha patlattı.

Geri sayım ekrana yansıdı. Bir dakikadan az kalmıştı.

Yáo öne eğilip dikkatle seyretti. Onun için zor olmalıydı – aksiyona alışkın bir asker, böylesi önemli bir şey yaşanırken pasif bir şekilde izlemek zorunda bırakılmıştı.

DuBois, Yáo'nun yüzündeki ifadeyi gördü. "Fırlatmanın kazasız belasız hallolacağından eminim, Kumandan Yáo."

"Mm," dedi Yáo.

"Fırlatmaya otuz saniye," dedi İlyukina. "Ben o kadar bekleyemem." Votkasını kafasına dikti ve hemen ardından kendine bir bardak daha doldurdu.

Geri sayım devam ederken, toplanmış biliminsanları da arkadan ittirmeye başladılar. Ama ben bunu umursamayacak kadar kendimi ekrana kaptırmıştım.

DuBois bana bakmak için başını çevirdi. "Bayan Stratt bize katılmayacak mı?"

"Sanmam," dedim. "Fırlatmalar gibi eğlenceli şeyler ona gelmiyor. Muhtemelen ofisinde oturmuş, tabloları falan inceliyordur."

Başıyla onayladı. "O zaman sizin burada olmanız iyi. Bir bakıma, onun adına."

"Ben mi? Onun adına mı? O da nereden çıktı?"

İlyukina bana bakmak için döndü. "Sen ikinci adam değil misin? Kurtuluş Projesi'nin ikinci kaptanı?"

"Ne? Hayır! Ben biliminsanlarından biriyim sadece. Şu insanlar gibi. Arkamdaki erkek ve kadınları işaret ettim.

İlyukina ile DuBois birbirlerine baktılar, sonra yine bana döndüler. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu İlyukina.

Bob Redell arkamdan konuştu. "Sen bizim gibi değilsin, Grace."

Ona omuz silkerek cevap verdim. "Elbette sizin gibiyim. Neden sizin gibi olmayayım ki?"

"Mesele şu ki," dedi DuBois, "bir şekilde Bayan Stratt için özelsin. İkinizin cinsel münasebetlere girdiğinizi varsaymıştım."

Ağzım bir karış açıldı. "N–Ne?! Sen aklını peynir ekmekle mi yedin?! Hayır! Yok artık!"

"Hah," dedi İlyukina. "Belki o münasebetlere girmelisiniz? Hep gergin. Bir ter atmak ona iyi gelir."

Aman Tanrım. İnsanlar arkamızdan bunları mı söylüyor?" Diğer biliminsanlarına döndüm. Çoğu gözlerini kaçırdı. "Böyle bir şey yok aramızda! Ben onun ikinci adamı falan değilim! Ben de bir bilimisanıyım – sizin gibi bu projeye dahil oldum!

Yáo dönüp bir süreliğine bana baktı. Tüm oda sessizliğe büründü. Yáo çok konuşmazdı ama konuştuğunda insanlar onu dinlerdi.

"Sen ikinci adamsın," dedi. Ardından tekrar ekrana döndü.

BBC muhabiri son birkaç saniyeyi sesli saydı. "Üç... iki... bir... ve roket kalktı!"

Ekrandaki roketin etrafını alevler ve duman sardı ve roket havalandı. Başta yavaştı, sonra giderek hız kazandı.

İlyukina birkaç saniyeliğine bardağını havaya kaldırdı ve ardından kutlamaya başladı. "Kule sorunsuz! Fırlatma başarılı!" Votkasını başına dikti.

"Daha yerden yüz fit anca yükseldi," dedim. "Belki yörüngeye falan ulaşana kadar beklesen?"

DuBois şarabını yudumladı. "Astronotlar kuleden onay geldiğinde kutlarlar."

Yáo da tek kelime etmeden birasından yudum aldı.

"Bu. Neden. Bir. Türlü. İşe. Yaramıyor?!" Her kelimeyle birlikte iki elimin ayalarını alnıma vuruyorum.

Mağlup hâlde laboratuvar sandalyeme çöküyorum.

Rocky yukarıdaki tünelinden seyrediyor. "*Avcı yok, soru?*"

"Avcı yok." İç geçiriyorum.

Deney yeterince basit aslında. Adrian'ın havasıyla dolu bir ampul bu. Hava Adrian'dan gelmedi ama içindeki gazların oranları, Adrian atmosferinin spektrografına göre ayarlandı. Basınç çok düşük – atmosferin onda biri, Adrian atmosferinin üst katmanı da böyle olmalı.

Ampulün içinde aynı zamanda topladığımız Adrian yaşam formları ve biraz da taze Astrofaj var. İçeri şöyle biraz leziz Astrofaj koyduğumda avcı popülasyonunun artacağını ummuştum, böylece içerideki dominant hücre türü olduğunda, örnek içinden onu ayırıp alabilecektim.

İşe yaramadı.

"*Eminsin, soru?*"

Kendi yaptığım ısı enerjisi göstergesini kontrol ediyorum. Bu, bir ucu buzlu suya, diğer ucu da ampule bağlanmış bir ısı ölçer. Astrofaj'dan ısı enerjisi geliyor, buz da bu enerjiyi emiyor. Isı ölçerde kalan sıcaklık, Astrofaj'ın ne kadar ısı enerjisi yaydığını gösteriyor. Isı ölçerdeki sıcaklık düşerse o zaman Astrofaj popülasyonu azalmış demektir. Ama böyle bir şey olduğu yok.

"Evet, eminim," diyorum. "Astrofaj popülasyonunda bir değişiklik yok."

"*Belki ampul sıcaklığı kötü. Çok sıcak. Adrian üst atmosferi muhtemelen senin oda sıcaklığından çok daha soğuktur.*"

Başımı iki yana sallıyorum. "Adrian'ın hava sıcaklığı bir fark yaratmamalı. Avcının, Astrofaj'ın sıcaklığıyla başa çıkabilmesi gerekiyor."

"*Ah. Evet. Haklısın.*"

"Belki avcı teorisi yanlıştır."

Tünel boyunca laboratuvarın öteki ucuna kadar gidiyor. Düşünürken volta atma huyu var. Hem insanların hem de Eridyanların benzer bir davranış sergilemeleri oldukça ilginç. "*Avcılar tek açıklama. Belki avcılar Petrova hattında yaşıyor. Belki avcılar atmosferin daha aşağısında yaşıyor.*"

Bu dikkatimi çekiyor. "Belki."

Laboratuvar monitörüne bir göz atıyorum. Monitör bana harici kameranın Adrian yayınını gösteriyor. Herhangi bir bilimsel sebepten ötürü değil – sadece güzel manzara. Tam şu anda aydınlanma çemberini geçip gezegenin gündüz tarafına gireceğiz. Yörünge şafağının ışığı bir kavis şeklinde parlıyor.

"Pekâlâ, diyelim ki avcı atmosferde yaşıyor. Hangi rakımda?"

"*Hangi rakım en iyi, soru? Sen avcı olsan, nereye giderdin, soru? Astrofaj'a giderdin.*"

"Tamam, peki Astrofaj hangi rakımda?" Soru içinde kendi cevabını da barındırıyor. "Ah! Bölünme rakımı var. Astrofaj'ın bölünmesine yetecek kadar karbondioksitin olduğu yer."

"*Evet!*" Tekrar tüneline tırmanıp üzerimde duruyor. "*Bulabiliriz. Kolay. Petrovaskop'u kullan.*"

Bir yumruğumu avucuma vuruyorum. "Evet! Elbette!"

Astrofaj'ın bir yerlerde bölünmesi gerekiyor. Karbondioksitin belli bir kısmi basınca sahip olduğu yer bunun anahtarı. Ama bunu kendi başımıza hesaplamamız ya da herhangi bir tahminde bulunmamıza gerek yok. Astrofaj bölündüğünde, yavrusuyla birlikte Tau Ceti'ye doğru yola çıkacak. Bu sırada da kızılötesi ışık saçacaklar. Yani gezegenin dört bir yanında, tam o rakımda Petrova frekansında bir parlama olacak.

"Kumanda odasına!" diyorum.

"*Kumanda odası!*" Laboratuvar tavanı tüneline tırmanıp kendine ait kumanda odası girişinde kayboluyor. Ben de peşinden gidiyorum ancak onun kadar hızlı değilim.

Merdiveni tırmanıyorum, pilot koltuğuna oturuyorum ve

Petrovaskop'u açıyorum. Rocky çoktan ampulü içinde yerini almış, kamerasını da ana ekranıma doğrultmuş durumda.

Bütün ekranı kaplayan bir kırmızı ışık var.

"*Bu nedir, soru? Veri yok.*"

"Bekle," diyorum. Ayarları açıp kaydırma çubuklarını kurcalıyorum. "Petrova hattının içindeyiz. Etrafımız Astrofaj'la çevrili. Sadece en parlak kaynakları gösterecek şekilde ayarlayayım..."

Epey kurcalamam gerekiyor ama sonunda parlaklık aralığını ayarlamayı başarıyorum. Ekranda, Adrian'dan gelen kızılötesi ışık lekeleri kalıyor.

"Sanırım aradığımız cevap bu," diyorum.

Rocky neye baktığımı "görmek" için dokulu ekranına yaklaşıyor.

"Böyle bir şey beklemiyordum," diyorum.

Bu rakımda tüm gezegeni kaplayan genel bir kızılötesi ışığı katmanı olur diyordum. Ama hiç de öyle değil. Bu lekeler temelde birer bulut. Ve görünür ışıkta görebildiğim ince beyaz bulutlarla örtüşmüyor yerleri. Bunlar, nasıl desem, kızılötesi bulutları.

Ya da daha doğrusu, kızılötesi yayan Astrofaj'dan oluşan bulutlar. Nedense, Astrofaj bazı alanlarda diğerlerine nazaran daha fazla bölünüyor.

"*Tuhaf dağılım,*" diyor Rocky, düşüncelerimi dile getirerek.

"Evet. Belki hava şartları bölünmeyi etkiliyordur?"

"*Belki. Rakımı hesaplayabilirsin, soru?*"

"Evet. Bekle."

Adrian'ın tam ufkunda duran bir Astrofaj bulutuna bakana kadar Petrovaskop'u yakınlaştırıp döndürüyorum. Gösterge bana kameranın geminin eksenine göre açısını gösteriyor. Bu açıları not edip navigasyon konsoluna dönüyorum. Burası bana yörüngemizin merkezine göre geminin açısını söylüyor. Bu bilgileri bir araya getirip işin içine biraz da trigonometri soktuğumda, Astrofaj bulutlarının rakımını hesaplayabiliyorum.

"Bölünme rakımı, yüzeyden 91,2 kilometre yukarıda. Genişliği ise 200 metreden az."

Rocky bir pençesini ötekinin üzerine koyuyor. Bu vücut diline aşinayım. Düşünüyor şu anda. "*Avcılar varsa, oradalar.*"

"Katılıyorum," diyorum. "Ama oradan nasıl örnek alacağız?"

"*Yörüngeye ne kadar yaklaşabilirsin, soru?*"

"Gezegenden 100 kilometre yukarısına kadar. Daha yaklaşırsak, gemi atmosferde yanar."

"*Bu talihsiz,*" diyor Rocky. "*Bölünme bölgesinden sekiz virgül sekiz kilometre uzak. Daha yaklaşamazsın, soru?*"

"Yörünge hızında atmosfere çarparsak ölürüz. Peki ya yavaşlarsak?"

"*Yavaşlarsak, yörünge kalmaz. Düşeriz. Ölürüz.*"

Rocky'ye bakmak için sandalyenin kolçaklarına yaslandım. "Atmosfere düşmemek için motorları kullanabiliriz. Sürekli gezegenden kaçmak üzere itiş yaparız. Atmosfere gireriz, örnek toplarız ve ardından oradan ayrılırız."

"*İşe yaramaz. Ölürüz.*"

"Neden yaramaz?"

"*Motor çok büyük miktarda kızılötesi ışık yayıyor. Havada kullanırsan, hava iyona dönüşür. Patlama. Gemi yok olur.*"

Yüzümü buruşturuyorum. "Doğru, evet."

Dimitri dönüş sürücüsünü ilk test ettiğinde, motor sadece 100 mikrosaniye boyunca açıktı ve arkasındaki bir metrik ton metalik silikonu eritmişti. Ve o test sürücüsü, *Meryem Ana*'nın motorlarının binde bir kuvvetindeydi. Vakumda her şey sıkıntı çıkarmadan çalışır. Ama motorları havada kullanmak, bir nükleer bombayı yanında kestane fişeği gibi gösteren bir alev topu yaratır.

Bir süre tatminsiz bir sessizlik içinde oturuyoruz. Dünyalarımızın kurtuluşu sadece 10 kilometre aşağımızda yatıyor olabilir ama oraya ulaşamıyoruz. Bunun bir yolu olmalı. Ama nasıl? Oraya inmemize bile gerek yok. Sadece oradaki havadan örnek almamız gerek. Ne kadar az olursa olsun.

Bir dakika.

"Sen ksenoniti nasıl yapıyordun? İki sıvıyı mı karıştırıyordun?"

Rocky soru karşısında şaşırsa da cevap veriyor. "*Evet. Sıvı ve sıvı var. Karıştır. Ksenonit oluyorlar.*"

"Bundan ne kadar yapabilirsin? O sıvılardan yanında ne kadar getirdin?"

"Çok getirdim. Bölgemi yapmak için kullandım."

Bir tablo açıp içine rakam girmeye başlıyorum. "0,4 metreküp ksenonite ihtiyacımız var. O kadar yapabilir misin?"

"*Evet,*" diyor. "*0,61 metreküp yapacak kadar sıvım var.*"

"Tamam. O zaman bir... fikrim var." Parmaklarımı birbirine kenetliyorum.

Basit bir fikir ama aynı zamanda aptalca bir fikir. Mesele şu ki aptalca fikirler, işe yaradıklarında dâhice fikirlere dönüşürler. Bakalım benimkisi hangi tarafa denk gelecek.

Astrofaj bölünme alanı, Adrian atmosferinin 10 kilometre içerisinde. Hava çok yoğun olduğundan ve gemi hemen yanacağından *Meryem Ana*'yı o kadar alçağa uçuramam. Atmosfer içindeyken motorları kullanamam çünkü o zaman işler sarpa sarar ve her şey infilak eder.

O zaman balığa çıkma vakti geldi demektir. 10 kilometre uzunluğunda bir zincir yapacağız (cihazı Rocky yapacak), ucuna bir örnek toplama cihazı takacağız ve bunu atmosferde dolaştıracağız. Kulağa basit geliyor, değil mi?

Değil.

Meryem Ana'nın yörüngede kalması için saniyede 12,6 kilometrelik hızını koruması gerekiyor. Yavaşladığı an atmosfere düşer, yanarız. Ama bu hızda atmosferde bir zinciri –bu zincir ksenonit bile olsa– dolaştırırsak, o zaman zincir parçalanıp buharlaşır.

O yüzden yavaş hareket etmemiz gerek. Ama yavaş hareket, gezegene doğru düşmek anlamına geliyor. Tabii, rakımı-

mı sürekli korumak için motorları kullanmazsam. Ama bunu yaparsam, o zaman zincir ve örnek toplama cihazı arkamda kalır. Motorların egzozu da bunları buharlaştırır.

O zaman belli bir açıda itiş uygulamak gerek. O kadar basit.

Saçma sapan görünecek, bu kaçınılmaz. *Meryem Ana* diklemesine 30 derecelik bir açıda eğilecek, bu açıdan yukarı doğru itiş yapacak. Zincir de geminin altında doğrudan havaya sallanacak. İtiş motorlarının arkasında atmosfer kati bir iyonize ateş hâlinde olacak. Gerçek bir gösteri olacak yani. Ama bu arkamızda kalacak ve zincir etkilenmemiş hava içinde uçacak.

Nihayetinde, yanal hızımız saniyede 100 metrenin biraz üzerinde olacak. Zincir ince yüksek rakım havasında bu hıza rahatlıkla dayanabilir. Zincirin diklemesine sadece 2 derece oynayacağını hesapladım.

Örneği aldığımızda da hemen topuklayacağız. Ne gibi sıkıntılarla karşılaşabiliriz ki!

İroni yapıyorum.

En yetenekli 3-D modellemeci olduğum söylenemez ama bir zincir halkası yapacak kadar CAD'i kullanabiliyorum. Normal, oval bir halka değil ama bu. Büyük kısmı oval olsa da başka bir halkanın içine geçmesine izin verecek bir boşluğu var. Halkaları birleştirmesi kolay ancak kendi başlarına açılmaları çok düşük ihtimal. Özellikle de gerilim altındalarken.

Bir alüminyum bloğu alıp bıçkıya yerleştiriyorum.

"*Bu işe yarayacak, soru?*" diye soruyor Rocky tavan tünelinden.

"Yaramalı," diyorum.

Bıçkıyı çalıştırıyorum ve hemen işe koyuluyor. Tam da istediğim gibi, zincir halkası için bir kalıp kesiyor.

Kesilmiş kısmı alıyorum, üzerindeki alüminyum tozlarını üflüyorum ve kalıbı tünele doğru tutuyorum. "Bu nasıl?"

"*Çok iyi!*" diyor Rocky. "*Çok çok çok zincir halkasına ihtiyacımız var. Daha çok kalıp daha çok halka demek. Daha çok kalıp yapacaksın, soru?*"

"Bakalım." Malzeme dolabını karıştırıyorum. "Kısıtlı miktarda alüminyumum var."

"*Gemide kullanmadığın çok alet var. Yatakhanedeki iki yatak, mesela. Onları erit, blok hâline getir, daha çok kalıp yap.*"

"Vay be. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazsın, değil mi?"

"*Anlamadım.*"

"Hiçbir şeyi eritecek değilim. Zaten bunu nasıl yapabilirim ki?"

"*Astrofaj. Her şeyi eritir.*"

"Bak iyi dedin," diyorum. "Ama hayır. Yaşam destek sistemi ısıyla başa çıkamaz. Aklıma gelmişken. Sende neden bu kadar çok Astrofaj var?"

Duraklıyor. "*Tuhaf hikâye.*"

Dikkat kesiliyorum. Tuhaf hikâyelere bayılırım. Tünelinden biraz aşağı inip az daha geniş olan kısma oturuyor. "*Bilim Eridyanlar çok hesap yaptı. Yolculuğu hesapladı. Daha hızlı yolculuk, daha fazla yakıt demek. Biz de çok çok çok Astrofaj yaptık.*"

"Bu kadar Astrofaj'ı nasıl ürettiniz? Dünya bu konuda çok zorlandı."

"*Kolaydı. İçi karbondioksitli metal toplara koy. Topları okyanusa koy. Bekle. Astrofaj katlanır, katlanır, katlanır. Çok Astrofaj.*"

"Doğruuuu. Çünkü sizin okyanuslarınız Astrofaj'dan çok daha sıcak."

"*Evet. Dünya okyanusları değil. Üzücü.*"

Mesele Astrofaj üretimi olduğunda, Erid maça üçüncü kalede başlamıştı. Koca gezegen bir düdüklü tencere aslında. Yirmi dokuz atmosferdeki 210 santigrat derece su yüzeyde sıvı formunda kalmaya devam eder. Ayrıca okyanusları Astrofaj'ın kritik sıcaklığından çok ama çok daha sıcaktır. Astrofaj'ı suya koymaları ve ısıyı emip bölünmesini beklemeleri yeter.

Kıskandım. Bizim kendi Astrofaj'ımız için Sahra Çölü'nü boydan boya döşememiz gerekmişti. Onlarsa Astrofaj'ı suya

atıp işlerine bakmıştı. Erid'in birikmiş ısı enerjisi akıl almaz. 200 santigrat derecede ya da daha fazla sıcaklığa sahip yüksek hacimde –Dünya'nın okyanuslarından kat be kadar daha fazla– su. Bu epey enerjiye tekabül ediyor.

Zaten bu yüzden Dünya on beş yirmi seneye donmakla karşı karşıya kalacakken onların en azından bir asırları var bu sorunu çözmek için. Onların sadece havaları ısı biriktirmiyor. Okyanusları daha da çok miktarda ısı biriktiriyor. Üçüncü kalede doğmuşlar. Bir kez daha.

"*Bilim Eridyanları gemiyi tasarladı ve gereken yakıtı hesapladı. Yolculuk 6,64 sene sürecekti.*"

Bu bir anlığına kafamı karıştırıyor. 40 Eridani, Tau Ceti'den on ışık yılı uzakta, o yüzden Erid'in bakış açısından bir yıldızdan ötekine on yıldan kısa sürede gitmek imkânsız. Zaman genişlemesi yüzünden gemidekilerin 6,64 yıllık süre hissedeceğini söylemek istedi sanırım.

"*Yolculukta tuhaf şeyler oldu. Mürettebat hasta. Öldüler.*" Sesi bir oktav alçalıyor. "*Artık bunun radyasyon olduğunu biliyorum.*"

Gözlerimi kaçırıp ona biraz vakit tanıyorum.

"*Herkes hasta. Gemiyi kendi başıma kullandım. Başka tuhaf şeyler oldu. Motorlar düzgün çalışmadı. Ben motor uzmanıyım. Sorunu bulamadım.*"

"Motorların mı bozuldu?"

"*Hayır. Bozulmadı. İtiş normal. Ama hızları... artmadı. Açıklayamadım.*"

"Hah."

Konuşurken volta atıyor. "*Sonra başka tuhaflıklar: Yolun yarısına beklediğimden erken ulaştım. Çok daha erken. Gemiyi döndürdüm. Yavaşlamak için itiş yaptım. Ama Tau benden uzaklaştı. Nasıl? Tau'ya doğru ilerliyordum ama Tau uzaklaşıyordu. Kafam çok karıştı.*"

"A-ov," diyorum. Bir düşünce beliriyor zihnimde. Fazlasıyla ürkütücü bir düşünce.

"Hızlandım. Yavaşladım. Kafam çok karıştı. Ama buraya geldim. Hatalara ve kafa karışıklıklarına rağmen, buraya üç senede geldim. Bilim Eridyanı'nın söylediğinin yarı zamanında. Kafam çok çok karıştı."

"Ah... Ah Tanrım..." diye mırıldanıyorum.

"Çok çok çok yakıt kaldı. Kalması gerekenden çok daha fazla. Şikâyet yok. Ama kafam çok karıştı."

"Evet..." diyorum. "Bana şunu söylesene: Erid'deki zamanla gemindeki zaman aynı mı?"

Karapaksını yana eğiyor. *"Soru mantıksız. Elbette zaman aynı. Zaman her yerde aynı."*

Kafamı ellerime gömüyorum. "Yandık."

Eridyanlar görelilik teorisinden bihaberler.

Bütün yolculuğu Newton yasalarına göre hesaplamışlar. Giderek daha fazla hızlanabileceklerini ve ışık hızının bir sorun teşkil etmediğini düşünerek yapmışlar hesaplamaları.

Zaman genişlemesinden bihaberler. Rocky, yolculuk sırasında Erid'in çok daha fazla zaman tecrübe ettiğinin farkında değil. Boy genişlemesinden de bihaberler. Tau Ceti'ye göre yavaşladığınızda, Tau Ceti'yle aranızdaki mesafe uzar – ona doğru yol alsanız bile.

Zeki bir ırktan oluşan koca bir gezegen, yanlış bilimsel varsayımlar üzerinden bir gemi inşa etmişler ve bir mucize eseri, mürettebattan hayatta kalan tek kişi, hedeflerine varana kadar karşılaştığı sorunları deneme yanılma yöntemiyle çözecek kadar akıllıymış.

Ve bu büyük hata, benim kurtuluşumu sağlayacak. Çok daha fazla yakıta ihtiyaçları olacağını düşünmüşler. O yüzden Rocky'de fazladan bir sürü yakıt var.

"Pekâlâ, Rocky," diyorum. "Rahat bir yere geç. Sana açıklamam gereken bir sürü bilim var.

Kapıyı iki kere çalıp başını içeri soktu. "Doktor Grace? Siz Doktor Grace misiniz?"

Büyük bir ofis değildi ama bir uçak gemisinde size ait bir alanınız varsa şanslısınız demekti. Benim ofisim olma onuruna erişmeden önce bu oda tuvalet malzemeleri deposuydu. Mürettebatın günlük olarak silinmesi gereken üç bin kıçı vardı. Bir sonraki limana yanaşana kadar bu odayı ofisim olarak kullanma iznim vardı. Ondan sonra yeniden malzemelerle doldurulacaktı.

Önemim aşağı yukarı tuvalet kâğıtlarıyla eşdeğerdi.

Laptoptan kafamı kaldırdım. Kısa boylu, pejmürde adam kapıdan kasıntı kasıntı el salladı.

"Evet," dedim. "Grace benim. Siz?.."

"Hatch. Steve Hatch. British Columbia Üniversitesi. Tanıştığımıza memnun oldum."

İş masası olarak kullandığım portatif masanın önündeki katlanır sandalyeyi işaret ettim.

Kucağında ampul şeklindeki metal bir cisimle içeri girdi. Böylesi bir şeyi daha önce görmemiştim. Cismi masama bıraktı.

Cismi yakından inceledim. Sanki biri bir jimnastik topu düzleştirmiş, bir ucuna bir üçgen, diğer ucunaysa bir yamuk kenar yerleştirmişti.

Adam sandalyeye oturup kollarını gerdi. "Abi, amma tuhaftı ya. İlk kez helikoptere bindim. Sen daha önce binmiş miydin? Yani, tabii ki bindin. İnsan buraya başka nasıl gelebilir ki? Yani, muhtemelen bir tekneyle de gelinebilir ama çok sanmıyorum. Astrofaj deneyleri sırasında bir felaket yaşanırsa diye uçak gemisini kıyı şeritlerine yaklaştırmadıklarını duydum. Ne yalan söyleyeyim, bir tekneyi tercih ederdim, helikopterde midem ağzıma geldi. Şikâyet ettiğim yok ama yanlış anlama. Bu işin bir ucundan tutabildiğim için mutluyum."

"Ee" –masamın üzerindeki cismi işaret ettim– "bu şey de neyin nesi?"

Nasıl mümkünse artık, adam daha da heyecanlandı. "Ah, doğru ya! Bu bir böcek! Yani daha doğrusu bir böcek pro-

totipi. Ekibimle ben, kusurlarının büyük kısmını giderdik. Gerçi kusurların tamamını gidermek diye bir şey yok zaten ama motor testlerine hazır durumdayız. Üniversite de bunları uçak gemisinde yapmamız gerektiğini söyledi. British Columbia ilçe belediyesi de aynını söyledi. Ah, Kanada hükümeti de dedi bunu. Ben Kanadalıyım bu arada. Ama hiç merak etme! Amerikan karşıtı Kanadalılardan değilim. Bence siz Amerikalıların gideri var."

"Böcek?"

"Evet!" Cismi alıp yamuk kenar kısmını bana çevirdi. "*Meryem Ana* mürettebatın bilgiyi bize böyle gönderecek. Tau Ceti'den Dünya'ya yolunu kendi başına bulacak küçük bir uzay gemisi bu. Gerçi yolunu her yerden bulabilir. Son bir senedir ekibimle ben bunun üzerinde çalışıyorduk."

Yamuk kısma baktığımda cama benzer, parlak bir yüzey gördüm. "Bu bir dönüş sürücüsü mü?"

"Ne sandın! Şu Ruslar ne yaptıklarını biliyorlar ha. Tasarımlarını uyguladık ve her şey tıkırında çalıştı. Yani, en azından bana göre öyle. Dönüş sürücüsünü henüz test etmedik. İşin sıkıntılı kısmı navigasyon ve dümen."

Cihazı elinde çevirip bana bu sefer üçgen kısmını döndürdü. "Kameralarla bilgisayar burada. Hiç öyle süslü püslü ataletsel navigasyon saçmalıklarına girmedik. Normal görünür ışığa bakarak yıldızları görüyor. Yıldız sistemlerini tanımlayıp konumunu ona göre belirliyor." Ampul gövdenin merkezini tıklattı. "Burada ufak bir doğru akım jeneratörü var. Astrofaj olduğu sürece güç üretebilir."

"Ne taşıyabiliyor?" diye sordum.

"Veri. Birisinin ihtiyaç duyacağından çok daha fazla depolama alanına sahip bir RAID dizilimine sahip." Parmak boğumlarıyla kubbesini çaldı. İçinden hafif bir yankı geldi. "Bu meretin büyük kısmı yakıt tankından oluşuyor. Yolculuğu gerçekleştirmek için 125 kilo Astrofaj gerekecek. Kulağa çok geliyor ama... abi ya... on iki ışık yılı!"

Cihazı kaldırıp ellerimde birkaç kere tarttım. "Nasıl yön değiştiriyor?"

"İçinde tepki tekerleri var," dedi. "Tekerler bir yöne döndüğünde gemi de öteki yöne dönüyor. Çocuk oyuncağı."

"Yıldızlararası seyahat, 'çocuk oyuncağı' mı?" diyerek gülümsedim.

Kıkırdadı. "Yaptığımız şey düşünülürse evet. İçinde sürekli Dünya'dan gelen bir sinyali dinleyen bir alıcı olacak. Sinyali aldığında, konumunu bildirip Derin Uzay Ağı'ndan cevap bekleyecek. Navigasyonu birebir tutturmamıza gerek yok. Dünya'nın yakınına gelmesi yeter bizim için. Satürn'ün yörüngesi civarı falan iyi."

Başımla onayladım. "Sonra da biliminsanları ona nasıl döneceğini söylerler. Zekice."

Omuz silkti. "Bunu da yaparlar muhtemelen, evet. Ama gerek yok. İlk iş verilerini göndermesini sağlayacaklar. Bilgi ayağımıza gelecek. Sonra isterlerse sondayı da alırlar. Ah, bu arada bunlardan dört tane yapıyoruz. Tek ihtiyacımız olan, içlerinden birinin yolculuğu sağ salim atlatması."

Böceği bir o yana bir bu yana çevirdim. Şaşırtıcı derecede hafifti. Olsa olsa birkaç paunt. "Tamam, bunlardan dört tane olacak. Bir tanesinin yolculuğu sağ salim atlatma ihtimali nedir? Hiç olmadı, ne olur ne olmaz diye alternatif bir sistem var mı içinde?"

Omuz silkti. "Pek bir şey yok, hayır. Ama *Meryem Ana* kadar uzun seyahat etmesine de gerek yok. O yüzden içindeki şeylerin çok uzun süre sağlam kalması da gerekmiyor."

"Aynı güzergâhı takip etmeyecek mi?" diye sordum. "Neden yolculuk süresi aynı değil?"

"Çünkü *Meryem Ana*'nın içinde, hızlanmasını kısıtlayan yumuşak, ezilme tehlikesinde olan insanlar var. Böceğin böyle bir sorunu yok. Askeri seviye güdümlü füze aksamlarıyla yüzlerce g kuvvetine dayanıklı parçalardan oluşuyor. O yüzden görelilik hızına çok daha çabuk ulaşıyor."

"Ah, ilginçmiş..." Bunun öğrencilerim için iyi bir soru olup olmayacağını düşündüm. Hemen vazgeçtim bu fikirden. Sekizinci sınıftaki bir öğrencinin altından kalkamayacağı kadar karmaşık bir hesaptı.

"Evet," dedi Hatch. "0,93 c hızına ulaşana kadar beş yüz g kuvvetle hızlanacaklar. Dünya'ya dönmeleri on iki seneden fazla sürecek ama ufaklıklar sadece yirmi ayı tecrübe edecekler. Tanrı'ya inanır mısın? Kişisel bir soru olduğunun farkındayım. Ben inanıyorum. Ve görelilik diye bir şey yaratmış olması bence harika bir şey, haksız mıyım? Ne kadar hızlı gidersen o kadar az zamanı tecrübe ediyorsun. Sanki evreni keşfetmemizi istiyormuş gibi, değil mi?"

Sessiz kaldı ve gözlerini bana dikti.

"Eh," dedim. "Etkilendim doğrusu. Elinize sağlık."

"Teşekkürler!" dedi. "Peki test etmek için biraz Astrofaj alabilir miyim?"

"Olur," dedim. "Ne kadar istiyorsun?"

"Yüz miligrama ne dersin?"

Kafamı geri çektim. "Çüş. Bu çok fazla enerji demek."

"Tamam, tamam. Denemesem olmazdı. Bir miligrama ne dersin?"

"Evet, bak o olur."

Ellerini çırptı. "Yürü be! Astrofaj'ım olacak!" Bana doğru eğildi. "Harika bir şey değil mi ya? Astrofaj yani? Bayağı... müthiş bir şey! Sanki Tanrı bize geleceğimizi bahşetmiş gibi!"

"Müthiş mi?" dedim. "Bu kitlesel yok oluşa yol açabilir. Daha çok Tanrı bize kıyameti bahşetti."

Omuz silkti. "Yani, olabilir. Ama abi ya. Kusursuz bir enerji deposu! Pille çalışan bir ev düşün. Bayağı – bildiğimiz kalem pil ama Astrofaj'la dolu. Bu evin yüz bin yıllık elektriği demek. Bir ara alıp onu şarj etmenin hiç gerekmediğini düşünsene? Güç şebekesi konsepti yok olacak. Astrofaj'ı Ay'da falan üretmeye başladığımızda, bu bizim için temiz, yenilenebilir enerjiye dönüşecek. Tek ihtiyacı güneş ışığı!"

"Temiz mi? Yenilenebilir mi?" dedim. "Astrofaj'ın... çevreye iyi geleceğini mi düşünüyorsun? Çünkü öyle bir şey yok. *Meryem Ana* bir çözüm bulsa bile, önümüzde büyük bir yok oluş var. Bundan yirmi sene sonra, Dünya'daki bir sürü tür yok olmuş olacak. İnsanlar da onlardan olmasın diye uğraşıyoruz."

Söylediklerimi eliyle geçiştirdi. "Dünya geçmişte beş kere böyle yok oluşlara şahit oldu. Ve insanlar zeki. Biz bundan alnımızın akıyla çıkarız."

"Açlıktan öleceğiz!" dedim. "Milyarlarca insan açlıktan ölecek."

"Yok ya," dedi. "Şimdiden yiyecek depolamaya başladık. Güneş enerjisini havada tutması için metan salıyoruz. Her şey yoluna girecek. *Meryem Ana* başarılı olduğu sürece."

Bir anlığına adama öylece baktım. "Sen abartısız tanıştığım en optimistik insansın."

İki başparmağını kaldırdı. "Teşekkürler!"

Böceği alıp oradan çıkmak için hareketlendi. "Hadi gel, Pete, seni Astrofaj'la besleyelim."

"Pete?" diye sordum.

Omzu üzerinden bana baktı. "Evet. Onlara Beatles'takilerin ismini vereceğim. İngiliz rock grubu."

"Seviyorsun o zaman?"

Bana tamamen döndü. "Seviyor muyum? Hem de nasıl. Şimdi abartmış olmayayım ama Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band insanlık tarihinin en büyük müzikal eseri. Biliyorum, biliyorum. Buna katılmayacak çok insan var. Ama onlar haksızlar."

"Öyle diyorsan," dedim. "Peki neden Pete? Beatles'takilerin isimleri John, Paul, George ve Ringo değil mi?"

"Evet. *Meryem Ana*'dakilerin isimleri öyle olacak. Ama bu ufaklık düşük Dünya yörüngesinde test için kullanılacak. Sırf benim için SpaceX bir fırlatma yapacak. Harika değil mi! O yüzden onun adını Pete Best'ten aldım – Beatles'ın Ringo'dan önceki davulcusuydu."

"Tamam, bunu bilmiyordum," dedim.

"Artık biliyorsun. Ben gidip şu Astrofaj'ı alayım. Yoksa böcekler nasıl 'geri dönecekler?'"

"Tamam."

Surat astı. "'Geri dönecekler?' Şarkı ismi bu. Beatles şarkısı.

"Tamam. Peki."

Topuğu üzerinde dönüp odadan çıktı. "İnsanların klasiklere hiç saygısı yok."

Ardından kafam karışmış hâlde baktım öylece. Bunu yapan ilk kişi olmadığıma emindim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Görelilik kanunu Rocky'nin aklını başından almıştı. İlk birkaç saat boyunca bana inanmayı reddetmişti. Ancak ben yolculuğunda yaşadığı tuhaflıkları açıkladıkça ikna olmaya başlamıştı. Bu hoşuna gitmese de evrenin görebildiğimizden çok daha karmaşık kurallara uyduğunu kabul ediyor artık.

Ayrıca o zamandan beri, ömrümüz bir zincir yaparak geçti.

Ben elimden geldiği kadar hızla kalıp yaparken Rocky de ksenonit sertleşir sertleşmez yenilerini yapmaya başlıyordu. İyi bir sistemimiz vardı – sonuçların katlanarak arttığı bir sistem. Benim yaptığım her yeni kalıp, Rocky'nin her postada yaptığı zincir halkası sayısına bir yenisini ekliyordu.

Zincir, zincir, zincir.

Tüm ömrüme yetecek kadar zincir görmüştüm. On kilometrelik zincir – her halkası 5 santimetre uzunluğunda. Bu iki yüz bin halka demek. Her biri bir el ya da pençeyle birleştirildi. İkimiz iki hafta boyunca günde sekiz saat sadece zincir birleştirerek ancak bitirdik zinciri.

Gözlerimi kapattığımda zincir görüyordum. Her gece rüyama zincirler giriyordu. Akşam yemeği paketlerimden biri spagettiydi ve önümde makarna yerine sadece düz, beyaz zincirlerden başka bir şey görememiştim.

Ama sonunda zinciri bitirdik.

Tüm halkalar tamamlandığında, beraber halkaları birbirine

geçirmeye başladık. İkimiz de on metre uzunluğunda zincirler yaptık, sonra bunları birleştirip yirmi metrelik zincirler elde ettik, bu böyle devam etti. En azından bu şekilde verimli çalışabiliyorduk. İşin zorlayan kısmı, bunca zinciri koyacak yer bulmaktı. On kilometre, çok zincir demekti.

Laboratuvar depo alanı gibi bir şey oldu. O hâlde bile yeterince büyük değildi. Rocky –mühendisliğini konuşturarak– hava kilidinden ucu ucuna geçen büyük makaralar yaptı. Bir sürü GDF'yle ben de bunları geminin gövdesine monte ettim. Sonra da zincirleri 500 metrelik parçalar hâlinde makaralara sardım. Ayrıca elbette GDF yapabilmek için santrfüjü kapatmam gerekti. O yüzden o noktadan sonra her şeyi sıfır g'de yapmamız gerekti.

Sıfır g'de hiç zincir birleştirdiniz mi? Hoş değil.

Ne yalan söyleyeyim, o 500 metrelik zincirleri birleştirme kısmı çok zorladı. Bu yirmi zinciri, bir GDF elbisesi içinde birleştirmem gerekti. Şansıma, VAMA'daki kıskaç aleti vardı. NASA bunu bir zincir birleştirme aleti olarak planlamamıştı ama ben yine de onu bu amaçla kullandım.

Şimdiyse Rocky'yle ben kumanda odasında süzülüyoruz. O ampulünde, bense pilot koltuğundayım.

"Sondanın durumu?" diyorum.

Rocky göstergelerini kontrol diyor. "*Cihaz işlevsel.*"

Rocky, örnek toplama sondasında iyi iş çıkarmıştı. Ben öyle olduğunu düşünüyorum yani. Mühendislik benim parladığım bir alan değil.

Örnek toplayıcı, 20 santimetre uzunluğundaki çelik bir küreden ibaret. Tepesinde zincirin geçtiği güzel, kalın bir halka var. Kürenin gövdesinde, ekvatoru boyunca dizilmiş küçük delikler var. Bu noktalar, kürenin boş durumdaki iç odacığına kadar uzanıyor. İçeride bir basınç sensörü ile birkaç erişim düzeneği var. Sonda doğru rakıma indiğinde basınç sensörü bunu anlayacak ve erişim düzeneklerini uyarıp odacıkların kapatılmasını sağlayacak. Bu süreç, iç odacığın kabuğunu bir-

kaç derece döndürüp dış kabuğun üzerindeki deliklerle olan hizasını bozmaktan geçiyor. Bu hiza bozma ile doğru yere yerleştirilmiş birkaç conta sayesinde atmosferdeki hava odacığa hapsolacak.

Sondanın içine bir termometre ile bir ısıtıcı da ekledi. Örnek sondası kapandığında, içerideki ısıtıcı havanın sıcaklığını koruyacak. Basit şeyler aslında ama benim aklıma gelmezdi. Yaşam, sıcaklıklar konusunda oldukça seçici davranabilir.

Sondanın geri kalan tek parçası, benim kendi cihazlarımla okumayı ya da çözmeyi beceremediğim tuhaf bir analog sinyal yayan, küçük bir telsiz vericisiydi. Belli ki bu oldukça standart bir Eridyan veri bağlantısı. Ama bunun alıcısı Rocky'de var ve önemli olan da bu.

Böylece Rocky çok bir sıkıntıyla karşılaşmadan, Adrian yaşam formları için bir yaşam destek sistemi yapmıştı – yaşam desteği sağlamak için gerekli koşulları önceden bilmesi gerekmeyen bir sistem. İçerideki koşulları koruyor sadece.

O gerçekten bir dâhi. Acaba tüm Eridyanlar mı böyle, yoksa o özel mi?

"Sanırım... hazırız?" diyorum. Paçalarımdan güven aktığı söylenemez.

"*Evet*," diyor titrek bir tonla.

Pilot koltuğunda kemerleri takıyorum. O da üç eliyle ampulündeki tutamaçlara sarılıyor.

Rakım Kontrol panelini açıp yalpa hareketini başlatıyorum. Gemi yolculuk yönümüze kıçını döndüğünde ve aşağıdaki yüzeye paralel hâle geldiğinde, rotasyonu durduruyorum. Şimdi saniyede 12 kilometre hızla, kıçüstü hareket ediyoruz. Bu hızı neredeyse sıfıra düşürmem gerekiyor.

"Oryantasyon iyi," diyorum. "İtişi başlatıyorum."

"*Evet*," diyor Rocky. Gösterge ekranını pürdikkat seyrediyor. Daha önce kurduğu şu kamera sayesinde benim ekranımın dokulu bir hâlini görüyor.

"Hadi bakalım..." Dönüş sürücülerini çalıştırıyorum. Bir

saniyenin altında bir sürede, sıfır g'den 1,5 g'ye çıkıyoruz. Ben sandalyeme gömülüyorum, Rocky ise dengesini sağlamak için dördüncü eliyle de tutunuyor.

Meryem Ana yavaşlarken, hızımız bizi artık yörüngede tutamamaya başlıyor. Radar paneline göz atıyorum ve rakım kaybettiğimizin teyidini alıyorum. Geminin pozisyonunu yanlamasına çok az yukarı doğru bakacak şekilde ayarlıyorum. Bir derecenin ufak bir miktarında.

Bu kadarı bile fazla geliyor! Radar hızla yükseldiğimizi gösteriyor. Gemiyi biraz aşağı döndürüyorum. Bu bir uzay gemisi uçurmak için fazlasıyla acemice, uydurukça, korkunç bir yöntem ama başka yapabileceğim bir şey yok. Bu manevrayı önden planlamanın bir manası yoktu. O kadar çok değişken, hesaplamayı bozacak o kadar çok şey vardı ki zaten hemen elle kontrole geçerdim.

Birkaç kere daha fazla sert manevralar yaptıktan sonra alışıyorum. Gemi, gezegene göre yavaşladıkça açısını gıdım gıdım artırıyorum.

"*Sondayı salacağım zaman söyle*," diyor Rocky. Pençesi, makaraları salıp zincirin özgürce aşağı düşmesini sağlayacak düğmenin üzerinde duruyor. Zincir düşerken dolanmaz diye ummaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok.

"Daha var," diyorum.

Pozisyon ekranı, yatay pozisyondan 9 derece yukarıda olduğumuzu gösteriyor. Bunu 60'a getirmem lazım. Sağda gözüme bir şey takılıyor. Bu harici kamera yayını. Altımızdaki gezegen... parlıyor.

Hayır. Tüm gezegen değil. Sadece tam arkamızda kalan kısmı. Motorlardan çıkan kızılötesi patlamasıyla tepkimeye giren atmosfer bu. *Meryem Ana* o noktaya Tau Ceti'den yüz binlerce kat daha büyük bir enerji salıyor.

Kızılötesi, havayı o kadar ısıtıyor ki hava iyonize oluyor ve ciddi ciddi kıpkırmızı kesilmiş ısıdan. Geminin açısı büyüdükçe parlaklığı artıyor. Ardından etkilenen alan parlamaya

başlıyor. Ciddi bir tepkime olmasını bekliyordum ama böylesini beklemiyordum. Ardımızdaki havada bulunan her şeyi yok edip gökyüzünde kıpkırmızı bir iz bırakıyoruz. Karbondioksit muhtemelen saf enerjide karbon partikülatları ve serbest oksijene parçalanıyor. Oksijen O_2 oluşturmuyor bile olabilir. O kadar ısı var orada.

"Motorlar Adrian'ın havasını çok ısıtıyor," diyorum.

"*Nereden biliyorsun, soru?*"

"Bazen ısıyı görebiliyorum."

"*Ne, soru?! Bunu niye söylemedin, soru?*"

"Bu görüşle alakalı... şimdi açıklayacak vaktim yok. Bana güven: Atmosferi çok ısıtıyoruz."

"*Tehlike, soru?*"

"Bilmiyorum."

"*Bu cevap hoşuma gitmedi.*"

Açımızı giderek büyütüyoruz. Ardımızdaki parlaklık giderek artıyor. Nihayet doğru açıya geliyoruz.

"Açı tamam," diyorum.

"*Mutluluk! Salayım, soru?*"

"Beklemede kal. Hızımız..." –navigasyon konsolunu kontrol ediyorum– "saniyede 127,5 metre! Tam da hesapladığım gibi. Ulan be, işe yaradı!"

Adrian'ın beni koltuğuma gömen çekişini hissedebiliyorum.

Bu, öğrencilerime sürekli açıklamak zorunda kaldığım şeylerden biri. Yörüngeye çıktığında yerçekimi "yok olmaz" aslında. Aslına bakarsanız, yörüngede tecrübe ettiğiniz yerçekimi, yüzeyde tecrübe ettiğinizle aynıdır. Astronotların yörüngedeyken hissettikleri ağırlıksızlık, sürekli düşme hissiyatından süregelir. Ancak Dünya'nın eğriliği, sizin düşme hızınızla aynı hızda yüzeyin de altınızdan kaymasına yol açar. O yüzden sürekli düşersiniz.

Meryem Ana artık düşmüyor. Motorlar bizi havada tutuyor ve açımız saniyede 127 metre yol almamızı sağlıyor – saatte

yaklaşık 285 mil. Bir arabaya göre hızlı, bir uzay gemisine göre inanılmaz yavaş.

Arkamızdaki hava öyle parlak ki harici kamera zarar görmesin diye sayısallaştırıcısını kapatıyor.

Birden ekranımda Yaşam Destek paneli beliriyor. HARİCİ SICAKLIK ÇOK YÜKSEK, diye uyarıyor beni.

"Hava sıcak," diye sesleniyorum. "Gemi sıcak."

"*Gemi havaya dokunmuyor,*" diyor Rocky. "*Gemi neden sıcak, soru?*"

"Hava bizim yaydığımız kızılötesini bize yansıtıyor. Şu anda o kadar sıcak ki artık kendi kızılötesini yayıyor. Pişiyoruz."

"*Gemin Astrofaj'la soğutuluyor, soru?*"

"Evet. Astrofaj gemiyi soğutuyor."

Böylesi durumlar için gövde boyunca Astrofaj boruları var. Yani "bir gezegenin atmosferini, çeliği eritecek kadar ısıtacak kızılötesi ışığa boğmak" gibi durumlar değil de ısının biriktiği genel durumlar için. Daha çok Güneş'in ya da Tau Ceti'nin gemiyi ısıttığı ve ısının kaçacak yeri olmadığı durumlar.

"*Astrofaj* ısıyı *emer. Güvendeyiz.*"

"Katılıyorum. Güvendeyiz. Ve de hazırız. Sondayı sal!"

"*Sondayı salıyorum!*" Pençesini Sal düğmesine indiriyor.

Makaraların teker teker gövdeden kayıp aşağıdaki gezegene doğru düşerken çıkardıkları sürtünme seslerini ve takırtıları duyuyorum. Bir sonraki salınmadan önce düşüp tüm zincirini salan toplamda yirmi makara. Zincirin dolanmasını engellemek için elimizden gelen en iyi yöntem.

"*Makara Altı salındı...*" diye bildiriyor Rocky.

Yaşam Destek paneli bir kez daha uyarıyla yanıp sönüyor. Uyarıyı yine sessize alıyorum. Astrofaj yıldızların üzerinde yaşıyor. Yansıyan birazcık kızılötesi ışığın ısısı ona vız gelir tırıs gider.

"*Makara On İki salındı...*" diyor Rocky. "*Örnek toplayıcı sinyali güçlü. Örnek toplayıcı şu anda havayla karşılaştı.*"

"Güzel!" diyorum.

"*Güzel güzel*," diyor. "*Makara On Sekiz salındı... hava yoğunluğu yükseliyor...*"

Harici kameralar kapalı olduğundan, neler olduğunu ben göremiyorum. Ama Rocky'nin göstergeleri planımızın yolunda olduğunu söylüyor. Şu anda zincir düştükçe çözülüyor. Belli bir açıda tuttuğumuz motorlarımız bizi gökyüzünde tutuyor ancak zincirin dosdoğru aşağıya düşmesini engelleyen bir şey yok.

"*Makara Yirmi salındı. Tüm makaralar salındı. Örnek toplayıcının içinde bulunduğu hava yoğunluğu, neredeyse Astrofaj bölüme bölgesinin en dibinde olduğunu gösteriyor...*"

Nefesimi tutmuş, Rocky'yi seyrediyorum.

"*Örnek toplayıcı kapandı! Mühür hava geçirmiyor,* ısıtıcı *çalışmaya başladı. Başarı başarı başarı!*"

"Başarı!" diye bağırıyorum.

İşe yarıyor! Gerçekten işe yarıyor! Astrofaj'ın bölünme bölgesindeki Adrian havasından örnek aldık. Eğer avcı gerçekten varsa burada olmak zorundalar, haksız mıyım? Öyle umuyorum.

"Şimdi ikinci adım." İç geçiriyorum. Bu hiç de eğlenceli olmayacak.

Kemerlerimi çözüp koltuğumdan kalkıyorum. Adrian'ın 1,4 g'lik yerçekimi beni 30 derecelik bir açıyla çekiyor. Tüm oda yana kaymış gibi görünüyor çünkü gerçekten de öyle. Bu hissettiğim şey motorun itişi değil. Yerçekimi.

Bir virgül dört g çok da kötü değil. Her şey birazcık daha zor ama fazla değil. Orlan GDF elbisesine giriyorum. Bu hiç de kolay olmayacak hakikaten. Tamamen bir yerçekiminin etkisi altındayken dışarı çıkıp bir GDF yapmam gerekiyor.

Söylememe gerek yok ama GDF elbisesinin, hava kilidinin ya da benim eğitimimin hiçbir parçası uzaktan yakından böyle bir olasılık için tasarlanmadı. Tam yerçekimini hissederken benim geminin gövdesinin üzerine çıkmam gerekeceğini kim düşünebilirdi ki? Hatta tam değil, tamdan da fazla bir yerçekiminde?

Yine de ne kadar çok yerçekimi olursa olsun burada hava yoktu. Olabilecek tüm dünyaların en kötüsü. Ama başka seçenek yok. O örneği almam gerek.

Şu anda örnek toplayıcı 10 kilometrelik bir zincirin ucunda, havada sallanıyor. Örnek toplayıcıyı güvenli bir şekilde gemiye getirmenin bir yolu yok.

Tüm bu planı yaparken ilk düşüncem, gemiden uzağa itiş yapıp örnek toplayıcıyı sıfır g'ye döndüğümde almaktı. Sorun şu ki örnekleri buharlaştırmadan bunun yapmanın bir yolu yok. Gemiyi Adrian'ın yerçekiminden çıkarmak için –ya da stabil yörüngeye çıkarmak için bile– yapacağım her hamle, dönüş sürücülerini kullanmaktan geçiyordu. Sürücüler gemiyi ileri götürür, bunun sonucunda zincir ve örnek geminin arkasında kalır, kızılötesi patlamaya maruz kalırdı. Ardından da örnek toplayıcı, onun içindeki her şey ve zincir ayrı birer fazlasıyla sıcak atoma dönüşürdü.

Aklıma gelen bir sonraki fikir, zinciri toplayacak büyük bir makara yapmaktı. Ama Rocky 10 kilometrelik zincirin tamamını yukarı çekebilecek güçte ve büyüklükte bir makara yapamayacağını söyledi.

Sonra Rocky'nin aklına zekice bir fikir geldi: İşi bittikten sonra örnek toplayıcı zinciri kendi başına tırmanabilirdi. Ama birkaç deney yaptıktan sonra bu fikri de çöpe attı. Riskin değmeyeceğini söyledi.

O yüzden biz de... şimdiki planı uyguluyoruz.

Rocky'nin tasarladığı özel vinci alıp elbisemin alet kemerine takıyorum.

"*Dikkatli ol,*" diyor Rocky. "*Artık sen dostsun.*"

"Teşekkürler," diyorum. "Sen de benim dostumsun."

"*Teşekkür.*"

Hava kilidinin içindeki havayı boşaltıp dışarı bakıyorum.

Bu tuhaf bir tecrübe. Uzay siyah. Altımdaki gezegen haşmetli. Her şey yörüngedeyken görünmesi gerektiği gibi görünüyor. Ama şu anda yerçekimi var.

Meryem Ana'nın kenarlarından, gezegenden gelen kızılca bir parlaklık seçilebiliyor. Mal değilim – atmosferden yansıyan ölümcül ısıdan beni korusun diye gemiyi döndürdüm.

Hava kilidi kapısı "yukarı" bakıyor. Kendimi –ve yüz pauntluk elbiseyi– o açıklıktan yukarı çekmem gerek. Bunu bir de 1,4 g'de yapmalıyım.

Tam beş dakikamı alıyor. Homurdanıyorum. Çok da küfür sayılmayacak şeyler saydırıyorum ama yine de bunu beceriyorum. Çok geçmeden gemimin tepesindeyim. Tek bir yanlış adım, ölümüme düşmem demek. Bunun için çok beklemem de gerekmez. Geminin altına geldiğim gibi motorlar beni tahtalıköye yollar.

Bir ipi ayaklarımın yanındaki tutamaca bağlıyorum. Sıfır g ipleri düşsem beni kurtarır mı? Bunlar dağ tırmanma aletleri değil. Bu amaçla üretilmediler. Hiç yoktan iyidir herhalde.

Gövde üzerinde yürüyüp zincirin başlangıcına geliyorum. Rocky'nin yaptığı büyük bir ksenonit kare. Bunu gövdeye nasıl yapıştıracağımı bana uzun uzun anlattı. Kendisinden beklenleni layıkıyla yerine getirmiş gözüküyor. Zincir hâlâ bağlı.

Uzanıp dizlerimin üzerine çöküyorum. Bu GDF elbisesinin içindeyken yerçekimi fazlasıyla zorlu geliyor. Hiç böyle bir durum için yapılmadı.

(Kuvvetle muhtemel beş para etmez) İpimi en yakındaki tutamaca geçirip alet kemerimdeki vinci çekiyorum.

Zincir 30 derecelik bir açıyla asılı duruyor ve altımdaki gezegene doğru gözden kayboluyor. O kadar aşağı iniyor ki bir kilometreden sonrasını göremeyeceğim kadar kısalıyor. Rocky'nin göstergesinden, iki gezegen dolusu canlının kurtuluşuna sahip olma potansiyeli taşıyan örnek kutusuyla birlikte 10 kilometre aşağıda olduğunu biliyorum.

Vinci zincirle zincirin başlangıç noktasının arasına sokuyorum. Zincir kımıldamıyor – bir milimetre bile. Ama bu beklediğim bir şeydi zaten. İnsan kaslarının böylesine ağır bir şeyi kaldırması mümkün değil.

Vinci zinciri tutan plakaya geçiriyorum. Vincin malzemesi de ksenonitten, o yüzden vinç çalışırken ksenonitin ağırlığını kaldırabilmeli.

Yerine iyice oturduğundan emin olmak için vince birkaç kez vuruyorum. İyice oturmuş.

Ardından başlatma tuşuna basıyorum.

Vincin ortasından bir çark çıkıveriyor, bir dişi zincirin halkalarından birinin tam ortasına giriyor. Çark dönüyor, kendisiyle beraber zinciri vincin içine çekiyor. Vincin içindeyken de zincirin halkasını 180 derece döndürüp komşu halkanın içinden çıkarıyor.

Halkaların her birini birbirine kilitlemeye gerek kalmasın diye zinciri "tuzak" halkalarla yaptık. Rasgele bir hareketin halkaları ayırma ihtimali çok ama çok düşük. Ama vinç tam olarak bunu yapmak üzere tasarlandı.

Halka zincirden ayrıldığında, vinç halkayı kenardan dışarı atıyor ve süreci bir sonraki bağlantı için tekrarlıyor.

"Vinç çalışıyor," diyorum telsizden.

"*Mutluluk,*" diyor Rocky'nin sesi.

Tüm sorunlarımızı çözen basit, net, şık bir çözüm. Vinç, zinciri kaldıracak kadar güçlü. Halkaları birbirinden ayırıp aşağıdaki gezegene atıyor. Yukarı çektiğimiz zinciri, çekmek üzere olduğumuz zincirin yanında aşağı sallandırsak bu bir felaket olurdu. Kulaklıklarınızın kablolarının nasıl birbiriyle karıştığını düşünün, ardından bunu 10 kilometreyle çarpın.

Hayır, her zincir halkası boşluğa düşecek ve yükselmekte olan zincire bir şey olmayacak.

"*Vinç iki yüz on altıncı halkaya gelince, hızını artır.*"

"Evet."

Şimdiye dek kaç halka attığını bilmiyorum. Ama güzel güzel çalışıyor. Saniyede iki halka falan. Yavaş ve güvenli bir başlangıç. İki dakika seyrediyorum. Zaman geldi gibi. "Tamamdır. En azından iki yüz on altı halkaya geldik."

"*Hızı artır.*"

Saniyede iki halka iyi bir hız gibi gelebilir ama bu hızda zinciri çekmek yaklaşık otuz saat sürer. Otuz saat boyunca burada kalmak istemiyorum ve gemiyi bu riskli sürekli itiş pozisyonunda fazla tutmayı istemeyiz. Kontrol kolunu ileri ittiriyorum. Vinç hızlanıyor. Her şey yolunda gibi, o yüzden vinci son hıza getiriyorum.

Şimdi halkalar sayamayacağım kadar hızla dışarı fırlıyor ve zincir hızla yükseliyor.

"Vinç son hızda. Her şey yolunda."

"*Mutluluk.*"

Elim kontrol kolunun üzerinde, gözlerimse zincirde. Örnek kutusu vince gelirse her şey berbat olur. Örnek kutusu paramparça olur, tüm örnekler ölür ve benim sıfırdan bir zincir yapmam gerekir.

Bunu yapmak istemiyorum. Tanrım, bunu ne kadar yapmak istediğimi kelimelere dökemem.

Gözlerimi kısmış, dikkatle uzağa bakıyorum. Buradaki asıl sorun can sıkıntısı. Tüm zinciri çekmenin zaman alacağını biliyorum ama örnek toplayıcı için hazır olmalıyım.

"*Örnek toplayıcı radyo sinyali güçlü*," diyor Rocky. "*Yaklaşıyor. Hazır ol.*"

"Hazırım."

"*Çok hazır ol.*"

"Çok hazırım. Sakin ol."

"*Sakinim. Sen sakin ol.*"

"Hayır, asıl sen sakin – bir dakika. Örnek toplayıcıyı görebiliyorum!"

Ucunda örnek toplayıcı olan zincir, aşağıdaki gezegenden bana doğru hızla geliyor. Kontrol kolunu tutup vinci yavaşlatıyorum. Örnek toplayıcı giderek iyice yavaşlıyor. Halkalarının çoğu ölümüne düşüp geriye sadece birkaç halka kaldığında ve örnek toplayıcı tutabileceğim kadar yaklaştığında vinci durduruyorum.

Koca küreyi mal gibi düşürme riskine girmektense, zincirin kalan halkalarından tutup vinçten çıkarıyorum. Artık

bir prangam var. Zinciri sımsıkı tutup kemerime bağlıyorum. Bağladıktan sonra bile bırakmıyorum elimden. Bunu riske atmaya niyetim yok.

"*Durum, soru?*"

"Örnek toplayıcıyı aldım. Dönüyorum."

"*Hayranlık! Mutluluk mutluluk mutluluk!*"

"Ben içeri dönene kadar kutlamalara başlama!"

"*Anladım.*"

İki adım atıyorum ve gemi titriyor. Gövdenin üzerinde düşüp iki tutamaca tutunuyorum.

"Bu da neydi lan?!"

"*Bilmiyorum. Gemi hareket etti. Birden.*"

Gemi bir kez daha titriyor, bu sefer daha sürekli bir çekim var. "Yanlış yöne itiş yapıyoruz!"

"*Çabuk çabuk çabuk içeri gir!*"

Ufuk gözümün önünde yükseliyor. *Meryem Ana* artık açısını korumuyor. İleri doğru eğiliyor. Böyle bir şeyin kesinlikle yaşanmaması gerekirdi.

Tutamaçtan tutamaca ilerliyorum. Her attığım adımla ipi takacak vaktim yok. Düşmem diye ummaktan başka elimden bir şey gelmiyor.

Ani bir hareket daha ve geminin gövdesi ayaklarımın altından kayıyor. Sırtüstü düşüyorum ama örnek toplayıcının zincirini sımsıkı tutmaya devam ediyorum. Neler oluyor yahu?! Düşünecek vakit yok. Gemi yan yatıp beni öldürmeden içeri girmeliyim.

Tutamaçları sımsıkı tutup hava kilidine doğru sürünüyorum. Tanrı'ya şükür hâlâ hemen hemen yukarı doğru bakıyor. Örnek toplayıcıyı göğsüme bastırıp içeri düşüyorum. Kafa üstü çakılıyorum. Orlan kaskı iyi ki bu kadar sağlam.

Bu hantal elbise içinde elimden geldiğince hızla ayağa kalkıyorum. Uzanıp dış kapağı yakalıyorum ve çarparak kapatıyorum. Örneği şimdilik hava kilidinde bırakacağım. Geminin ne derdi varmış önce onu öğrenmem lazım.

Kumanda odasına yarı tırmanarak yarı düşerek giriyorum. Rocky ampulünde.

"*Ekranlar bir sürü renkte parladı!*" diye bağırıyor. Kamerayı bir oraya bir buraya tutup dokulu ekranından seyrediyor.

Aşağılardan bir yerden metalik bir inleme geliyor. Bir şeyler bükülüyor ve bu konuda hiç istekli değil. Sanırım geminin gövdesinden geldi bu ses.

Kumanda sandalyesine çöküyorum. Kemerleri bağlayacak vakit yok. "Bu gürültü nereden geliyor?"

"*Her yerden,*" diyor Rocky. "*Ama en gürültülüsü yatakhanenin sancak tarafındaki duvarından geliyor. İçe doğru göçüyor.*"

"Bir şey gemiyi parçalıyor! Yerçekimi olmalı bu."

"*Katılıyorum.*"

Ama zihnimin bir köşesinde bu düşünce rahatsız ediyor beni. Bu beni hızlanmak için tasarlanmıştı. Dört yıl boyunca 1,5 g'ye dayandı. Herhalde benzer bir kuvvete de dayanabilir? Bir şeyler uyuşmuyor.

Rocky dengesini sağlamak için birkaç tutamacı tutuyor. "*Örnek aldık. Şimdi gidelim.*"

"Evet, gidelim buradan!" Dönüş sürücüsü kontrollerini köklüyorum. Bıçak kemiğe dayandığında, gemi 2 g'ye dayanabilir. Bıçağın kemiğe dayandığına kanaat getiriyorum.

Gemi ileri atılıyor. Bu zarif, iyi planlanmış bir itiş değil. Bu panik uçuşundan başka bir şey değil.

Bir yerçekiminden doğru düzgün kurtulmanın yolu, Oberth etkisinden yararlanmak için yanal düzlemde hızlanmak. Aşağıdaki yüzeyle aramızdaki mesafeyi hemen hemen aynı tutmaya çalışıyorum. Adrian'dan uzaklaşmaya çalışmıyorum. Sadece yerimi korumak için motorlara ihtiyaç duymayacağım stabil yörüngeye çıkmak istiyorum. Bana hız lazım, mesafe değil.

Sürücüleri tam güçte on dakika kullanmalıyım. Bu bizi yörüngede kalmak için ihtiyaç duyduğumuz saniyede 12 kilometreye çıkaracaktır. Ufkun azıcık yukarısına hedefleyip itmem lazım sadece.

En azından, yapmayı istediğim şey bu. Ancak bu bir türlü olmuyor. Gemi sürekli ileri doğru sapıp yana doğru sürükleniyor. Neler oluyor yahu?!

"Yolunda olmayan bir şey var," diyorum. "Gemi bana karşı koyuyor."

Rocky tutunmakta sıkıntı çekmiyor. Benden katbekat daha güçlü. "*Motor arızası, soru? Adrian'dan çok ısı.*"

"Olabilir." Navigasyon konsolunu kontrol ediyorum. Hız kazanıyoruz. Bu hiç yoktan iyi.

"*Yatakhanenin altındaki büyük odadaki gövde yamuluyor,*" diyor Rocky.

"Ne? Yatakhanenin altında oda yok – ah." Ekolokasyonu sayesinde tüm gemiyi hissedebiliyor. Sadece yaşanabilen alanla kısıtlı değil. Yani "yatakhanenin altındaki büyük oda" dediğinde, yakıt tanklarından bahsediyor.

Tanrım.

"*Motorları kapat, soru?*"

"Çok yavaşız. Atmosfere düşeriz."

"*Anladım. Umut.*"

"Umut." Evet, umut. Şu anda elimizde başka hiçbir şey yok. Biz stabil yörüngeye çıkmadan geminin kendisini parçalamayacağına dair umut.

Peşinden gelen birkaç dakika, hayatımın en gergin anları. Ve ayıp olmayacaksa son birkaç hafta içinde birçok gergin an yaşadım. Gövdeden korkunç sesler gelmeye devam ediyor ama henüz ölmedik, yani sanırım henüz bir yarık yok. Nihayet, on dakikadan çok daha uzun sürmüş gibi gelen bir sürenin ardından, yörüngede kalacak hıza ulaşıyoruz.

"Hız iyi. Motorları durduruyorum." Dönüş sürücüsünün kuvvetini ayarlayan kaydırma çubuklarını sıfıra çekiyorum. Rahatlamış hâlde kafamın koltuk başlığına düşmesine müsaade ediyorum. Artık sakin kafayla nerede sıkıntı çıktığını bulmaya çalışabiliriz. Yörüngede kalmak için motorları...

Bir dakika.

Kafam koltuk başlığına düştü. Kafam koltuk başlığına düştü.

Kollarımı önümde tutup salıyorum. Sola doğru düşüyorlar.

"Ee..."

"*Hâlâ yerçekimi var*," diyor Rocky gözlemlerimi dile getirerek.

Navigasyon konsolunu kontrol ediyorum. Hızımız iyi. Adrian'ın etrafında stabil yörüngedeyiz. Yani aslında çok kötü yerdeyiz de – yeröte, gezegenin yerberisinden 2000 kilometre uzakta. Ama bu yine de yörünge be. Ve de stabil.

Dönüş Sürücüsü panelini tekrar kontrol ediyorum. Üç sürücü de sıfırda. Hiç itiş yok. Tanı ekranına girip sürücülerdeki her bir 1009 revolver üçgenin hareketsiz olduğunu teyit ediyorum. Hareketsizler.

Kollarımın tekrar düşmesine müsaade ediyorum. Yine aynı tuhaf açıyla düşüyorlar. Aşağı ve sola.

Rocky de kollarından biriyle bunu tekrarlıyor. "*Adrian yerçekimi, soru?*"

"Hayır. Yörüngedeyiz." Kafamı kaşıyorum.

"*Dönüş sürücüsü, soru?*"

"Hayır. Kapalılar. İtiş sıfır."

Kolumun düşmesine bir kez daha müsaade ediyorum. Bu sefer koltuğun kolçağına düşüyor.

"Of!" Elimi sallıyorum. Canım çok yandı.

Deney için bir kez daha kolumu salıyorum. Bu sefer daha hızlı dönüyor. Canım da bu yüzden yandı.

Rocky tulumunun alet kemerinden birkaç alet çıkarıp bunları tek tek atıyor. "*Yerçekimi artıyor.*"

"Bu hiç mantılı değil!" diyorum.

Yine Navigasyon panelini kontrol ediyorum. Son baktığımdan beri hızımız kayda değer miktarda artmış. "Hızımız artıyor!"

"*Motorlar açık. Tek açıklama.*"

"Mümkün değil. Dönüş sürücüleri kapalı. Bizi hızlandıracak hiçbir şey yok!"

"*Kuvvet artıyor*," diyor.

"Evet," diyorum. Artık nefes almakta zorluk çekmeye başlıyorum. Kaç oldu bilmiyorum ama bir iki g'den çok fazla şu anda. Bu iş çığırından çıkıyor.

Tüm gücümü toplayıp ekrana uzanıyorum ve panellerde gezmeye başlıyorum. Navigasyon, Petrovaskop, Harici Yayın, Yaşam Destek... her biri tamamen normal görünüyor. "Yapı" ekranına ulaşana dek.

Yapı paneline çok vakit ayırmamıştım. Geminin gri bir krokisinden ibaret. Ama şimdi, ilk kez, bana söyleyecek bir şeyi var.

İskeledeki yakıt tankında şekilsiz bir kırmızı leke var. Burası delinmiş mi? Mümkün. Yakıt tankları, geminin havaya sahip olan kısmının dışında. Tanklarda kocaman bir delik açılsa bile hava kaybetmeyiz.

"Gemide bir delik var..." diyorum. Harici kameralara geçmekte sıkıntı çekiyorum.

Rocky kamerası ve doku tahtasıyla ekranımı seyrediyor. Onun bir şeyi yok gibi görünüyor – bu yüksek kuvvette bana mısın demiyor.

Kameraları zarar görmüş gövdeye çeviriyorum.

İşte, orada. Geminin iskele tarafındaki kocaman bir delik. En azından 20 metre uzunluğunda, bunun yarısı kadar da genişlikte olmalı. Deliğin kenarları ne olduğunu gözler önüne seriyor – gövde erimiş.

Adrian atmosferinden yansıyan ısının işi bu. Fiziksel bir patlama değil, havadan yansıyan katıksız, saf kızılötesi ışık. Geminin gövdesi fazla ısındığında gemi beni uyarmaya çalışmıştı. Onu dinlemeliydim.

Gövdenin erimeyeceğini sandım. Onu soğutan Astrofaj vardı! Ama tabii ki erirdi. Astrofaj kusursuz bir ısı emici olsa bile (ki öyle olabilir), emilmeye başlamadan önce ısının dış kabuğu aşması gerekir. Eğer gemi gövdesinin dış katmanı, ısı gövdenin kalınlığını aşmadan önce gövdenin erime noktasına ulaşırsa Astrofaj'ın bu konuda elinden bir şey gelmez.

"Doğrulandı. Gövdede yarık. İskele tarafındaki yakıt tankı."

"*İtiş niye, soru?*"

Birden tüm parçalar yerine oturuyor. "Hay sokayım! Yakıt alanındaki Astrofaj! Uzayla temas hâlinde! Yani Adrian'ı görebiliyor! Yakıtım bölünmek için Adrian'a göç ediyor!"

"*Kötü kötü kötü!*"

İtişin kaynağı bu. Bölünmeye hazır trilyonlarca ama trilyonlarca küçük Astrofaj. Ardından hep beraber Adrian'ı görüyorlar. Sadece bir karbondioksit kaynağı olmakla kalmıyor, aynı zamanda doğdukları gezegen burası. Milyarca yıldır aramak üzere evrim geçirdikleri gezegen.

Gemiden ayrılıp Adrian'a giden her Astrofaj katmanından sonra bir sonraki katman uzaya maruz kalıyor. Gemi de Adrian'a giden Astrofaj'ın itişinden kaynaklanan kızılötesi tarafından itiliyor. Neyse ki arkalarındaki Astrofaj bu enerjiyi emiyor. Ama bu enerjiyi emerken, önceki Astrofajların momentumunu da emiyorlar.

Bunun kusursuz bir sistem olduğu söylenemez. Kaotik, tekleyen bir patlama. Bu, her an çok daha büyük ve daha yaygın bir patlamaya dönüşebilir ve o zaman buhar oluruz. Bunu durdurmam gerek.

Yakıt tanklarını atabilirim! Kumanda odasındaki ilk günümde görmüştüm bu seçeneği! Neredeydi bu?..

Kolumu kaldırıp ekrana uzatmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor ama bir şekilde Astrofaj paneline gelmeyi başarıyorum. Geminin bir haritasını gösteriyor ve yakıt alanı dokuz dikdörtgene bölünmüş hâlde. Zarar görmüş kısma hangi dikdörtgenlerin düştüğünü kontrol edecek vaktim yok. İnliyorum, zorlayarak kolumu ileri uzatıyorum ve doğru yerde olduğunu düşündüğüm bir tankı seçiyorum.

"Kötü... tankları... atıyorum..." diyorum sıkılı dişlerimin arasından.

"*Evet evet evet!*" diye beni destekliyor Rocky.

Yakıt Tankı ekranı açılıyor: ASTROFAJ 112.079 KG. Onun yanında da "Tankı At" yazan bir düğme var. Düğmeyi yumrukluyorum. Bir teyit ekranı geliyor. Teyit ediyorum.

Ani bir hareketle yana savruluyorum. Rocky bile dengesini koruyamıyor. Yanlamasına ampulüne çarpıyor ve beş eliyle tutunuyor.

Gövde eskisine nazaran daha yüksek sesle inliyor. Hızlanma kesilmedi ve görüşüm bulanıyor. Pilot koltuğu bükülmeye başladı. Kendimden geçmek üzereyim, demek ki 6 g civarında bir kuvvet var.

"*İtiş devam ediyor*," diyor Rocky titreyerek.

Cevap verecek durumum yok. Tek bir ses bile çıkaramıyorum.

Attığım yakıt tankının zarar görmüş alanda olduğundan eminim. Demek ki birden fazla delinmiş tank var. Üzerine düşünecek vakit yok. Birkaç saniye içinde kuvvet ekrana uzanamayacağım kadar artmış olacak. Zarar görmüş başka bir tank varsa şimdi attığım tankın yanındakilerden biri olmalı. Ama iki yanında da bir tank var. Rasgele birini seçiyorum. Yüzde elli elli. Gücümün son damlasını kullanarak yakıt tankının üzerine dokunuyorum, At düğmesine basıyorum ve teyit ediyorum.

Gemi aniden sarsılıyor ve bir oyuncak bebek gibi sağa sola savruluyorum. Giderek kararan çevresel görüşümde Rocky'nin bir top hâlini almış, duvardan duvara sektiğini ve çarptığı yerlerde gümüşi kan lekelerinin kaldığını görüyorum.

Şu andaki kuvvet, öncekilerden bile kötü. Ama bir dakika... kuvvet şu anda ters yönde.

Koltuğuma gömülmektense, şu anda koltuktan uzağa çekiliyorum, vücudum kemerlerime bastırıyor.

Santrfüj ekranı beliriyor birden. FAZLA SANTRFÜJ KUVVETİ UYARISI, yazıyor ekranda.

"Nnnng," diyorum. Asıl demek istediğim şey "Tanrım" ama nefes alamıyorum artık.

Uzaya attığım yakıt tankları... geminin uzun ekseninden doğruca ayrılmamıştı. Bir açıyla ayrılmış, geminin bir topaç gibi dönmeye başlamasına sebep olmuştu. Patlayan yakıt tankları da işi daha kötüleştirmişti.

Eh, en azından yakıt sızıntısını durdurmuştum. Gemiyi etkileyen başka itiş vektörü kalmamıştı. Şimdi de dönen gemiyle ilgilenmem gerek. Bir nefes almayı başarıyorum. Santrfüj kuvveti, kontrolsüz itiş kuvvetinden daha az ama yine de çok yüksek. Ama olsun, en azından kollarım artık ekranlara doğru çekiliyor.

Dönüş sürücülerini tekrar çalıştırabilirsem, belki dönüşün yarattığı–

Koltuğum nihayet kopuyor. Zemindeki vidaların kopuşlarını duyuyorum. Öne, ekranların üzerine yıkılıyorum, hâlâ bağlı olduğum metal koltuk da beni arkadan eziyor.

Koltuk normal yerçekiminde muhtemelen o kadar da ağır değildir. Belki 20 kilogram vardır. Ama bu santrfüj kuvveti altında, sırtımda çimentodan bir blok gibi ağırlık yapıyor. Nefes alamıyorum.

Buraya kadarmış. Sandalye o kadar ağır ki akciğerlerimi şişiremiyorum. Başım dönmeye başlıyor.

Mekanik asfiksi, adı bu. Boa yılanları avlarını böyle öldürür. Son düşüncem ne kadar tuhaf.

Üzgünüm, Dünya, diye düşünüyorum. İşte. Bu çok daha iyi bir son düşünce.

Artık karbondioksitle dolmuş olan akciğerlerim panikleme meye başlıyor. Ancak vücudumu ele geçiren adrenalin bana kaçmak için ihtiyaç duyduğum gücü vermiyor. Ölümü daha ayrıntılı bir şekilde tecrübe edeyim diye beni bilinçli tutuyor sadece.

Sağ olun be, adrenalin bezleri.

Geminin inlemesi kesildi. Herhalde kırılacak her şey çoktan kırıldı ve geriye sadece bu baskıya dayanabilecek şeyler kaldı.

Gözlerim sulanıyor. Batıyorlar. Niye? Ağlıyor muyum? Bizzat türümün hayallerini boşa çıkardım ve hepsi bu yüzden ölecek. Ağlamak için iyi bir sebep. Ama bu duygusal bir ağlama değil. Acıdan. Burnum da acıyor. Baskıdan dolayı falan değil ama. Bir şey burun deliklerimi içeriden yakıyor.

Herhalde laboratuvarda bir şeyler kırıldı. Pis bir kimyasal. İyi ki nefes alamıyorum. Kokudan rahatsız olurdum herhalde.

Sonra, bir bakıyorum, tekrar nefes alabiliyorum! Nasıl ve neden hiçbir fikrim yok ama yeni kazandığım bu özgürlükle kesik kesik nefesler alıyorum. Ve ânında şiddetli bir öksürük krizine yakalanıyorum. Amonyak. Her yer amonyak. Kurtulamıyorum. Akciğerlerim çığlık çığlığa, gözlerim sulanmış. Bir de burnuma yeni bir koku geliyor.

Yanık kokusu.

Sırtüstü döndüğümde tepemde Rocky'yi görüyorum. Odasında değil. Şu anda kumanda odasında!

Kemerlerimi kesip üzerimden koltuğu o kaldırdı. Koltuğu bir kenara atıyor.

Sendeleyerek üzerimde dikiliyor. Birkaç inç uzağımdaki vücudunun yaydığı ısıyı hissedebiliyorum. Karapaksının tepesindeki radyatör yarıklarından duman tütüyor.

Dizleri bükülüyor ve yanımdaki ekranın üzerine yıkılıp ekranı paramparça ediyor. LCD ünitesi kararıyor ve plastiği eriyor.

Tünelden laboratuvara ve laboratuvarın ötesine uzanan bir duman izi görüyorum.

"Rocky! Ne yaptın sen!"

Çılgın piç kurusu yatakhanedeki büyük hava kilidini kullanmış olmalı! Beni kurtarmak için benim tarafıma geçmiş. Ve bu yüzden hayatını kaybedecek!

Titriyor ve bacaklarının üzerine yıkılıyor.

"*Dünya'yı... Kurtar... Erid'i... Kurtar...*" diyor titreyerek. Sonra da tamamen çöküyor.

"Rocky!" düşünmeden karapaksını tutuyorum. Elimi ocağa tuttum sanki. Hemen geri çekiyorum. "Rocky... hayır..."

Ama hareket etmiyor.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Rocky'nin bedeni tüm odayı ısıtıyor.

Santrfüjün kuvveti o kadar büyük ki zar zor hareket edebiliyorum.

"Nnnn!" diye inleyerek, kendimi çatlamış monitörün üzerinden kaldırıyorum. Cam kırıkları üzerinden kendimi bir sonraki monitöre sürüklüyorum. Vücudumu çok kaldırmamaya çalışıyorum – gücümü korumalıyım.

Kenarından parmağımı monitöre kaydırıyorum ve alt taraftaki ekran seçme düğmelerine basıyorum. Tek bir şansım var.

Navigasyon kontrollerini hatırlıyorum. Elle kontrol ekranında tüm rotasyonu sıfırlama tuşu var. Şu anda çok çekici bir seçenek gibi gelse de bunu riske atamam. Yakıt kısmı tamamen açıkta, birkaç tankı attım ve orada başka ne gibi hasarlar olduğunu bilemem. Yapmak isteyeceğim son şey dönüş sürücülerini ateşlemek olmalı – geminin pozisyonunu ayarlayan küçük motorlar da dahil.

Santrfüj ekranını açıyorum. Geminin fazla hızlı dönüyor olması konusunda hâlâ öfkeli olan ekran kırmızı beyaz ışıklarla yanıp sönüyor. Büyük çaba harcayarak uyarıyı ekrandan kaldırıyorum, ardından da elle kontrol moduna giriyorum. Bir sürü "Hey, bak bunu yapma," uyarısı çıkıyor ama hepsini reddediyorum. Çok geçmeden kablo makaraları üzerinde doğ-

rudan kontrole erişiyorum. Hepsini maksimum hızda döndürmeye başlıyorum.

Oda dönüyor ve tuhaf şekillerde yana yatıyor. İçkulağım ve gözlerim bu çelişkiden hoşlanmıyor. Bunun, geminin iki yarısının ayrıldığından kaynaklandığını ve bu yüzden kumanda odasında pis etkilerini hissettiğimi biliyorum. Ancak mantık bu durumda hiç yardımcı olmuyor. Kafamı çevirip duvara kusuyorum.

Birkaç saniye sonra, yerçekimi kuvveti dramatik seviyede azalıyor. Artık çok daha başa çıkılır seviyede. Hatta 1 g'den daha az. Büyülü santrfüj formülleri sağ olsun.

Santrfüjdeyken hissettiğin kuvvet, çapın karesinin ters fonksiyonu oluyor. Kabloları salarak çapı 20 metreden (geminin uzunluğunun yarısı) 75 metreye (kablolar tam açıldığında, kumanda odasıyla kütle merkezi arasındaki mesafe) çıkardım. Daha önce ne kadar kuvvet hissettiğimi bilmiyorum ama şu anda onun on dörtte birini hissediyorum.

Hâlâ monitöre yapışığım ama eskisi kadar kötü değil. Yarım g olduğunu tahmin ediyorum içerisinin. Tekrar nefes alabiliyorum.

Her şey gözüme ters geliyor. Santrfüje manuel modda girmiştim, o yüzden ondan yapmasını istediğim şey dışında başka hiçbir şey yapmamıştı: Kabloları uzatmıştı. Mürettebat kamarasını içeri bakacak şekilde döndürmemişti. Santrfüj her şeyi mürettebat kamarasının burnuna doğru ittirir. Laboratuvar şu anda bana göre "yukarıda," yatakhane daha da "yukarıda."

Mürettebat kamarasını döndürmek için gerekli kontroller nerede, onu bile bilmiyorum ve onları arayacak vaktim yok. Şimdilik tersyüz dünyada çalışmak zorundayım.

Zıplayarak hava kilidine gidiyorum ve kapısını açıyorum. İçerideki her şey darmadağın ama bu umurumda değil. GDF elbisenin top olmuş eldivenlerini düzeltip elbiseden alıyorum. Sonra da ellerime geçiriyorum.

Kumanda odasında, konsolların üzerine çıkıyorum (kont-

rol panelleri artık "aşağıda"). Bir şeylere çok zarar vermediğimi umuyorum. Rocky'nin vücudunun başına geliyorum, eldivenli ellerimle karapaksını iki yandan kavrıyorum ve kaldırıyorum.

Yüce. Tanrım.

Onu yerine bırakıyorum. Onu böyle taşımaya kalkarsam belimi sakatlarım. Ama kısacık bir anlığına da olsa onu kaldırmayı başardım. 200 paunt gibi geldi. Tanrı'ya şükürler olsun ki sıfır virgül beş yerçekimindeyiz. Tam yerçekiminde 400 paunt çekerdi.

Onu kaldırmak için ellerimden fazlasına ihtiyacım olacak.

Eldivenleri çıkarıyorum, zıplayarak hava kilidine gidiyorum ve güvenlik halatlarını bulana dek içeriyi karıştırıyorum. İki halatı Rocky'nin karapaksına bağlıyorum. Bu sırada kollarımın birkaç yerini yakıyorum ama bununla sonra ilgilenirim.

Halatları koltukaltlarımdan geçirip kendi uçlarına takıyorum. Bu hiç rahat olmayacak ve öyle havalı da görünmeyecek ancak ellerim boşta olacak ve kaldırma işini ayaklarımla halledeceğim.

Laboratuvara uzanan kapıya doğru iki elimle uzanıp en yakınımdaki merdiven basamağını tutuyorum. Başta çok yavaş yol alıyorum. Kumanda odasında bir merdiven yok. Neden olsun ki? Kimse tersyüz olacağımızı düşünmemiştir.

Omuzlarım acıyla haykırıyor. Ağırlığı doğru düzgün bir şekilde dağıtan, iyi tasarlanmış bir sırt çantası değil bu. Köprücükkemiklerime batan iki ince halatın tuttuğu 200 pauntluk bir uzaylı. Ayrıca naylon halatların erime derecesinin Rocky'nin vücut sıcaklığından daha yüksek olduğunu ummaktan başka çarem yok.

Bir bacağımı laboratuvardan içeri atana kadar, yüzümü buruşturup inleyerek basamakları teker teker tırmanıyorum. Kapağın kenarından destek alarak bağlı Rocky'yle kendimi yukarı çekiyorum.

Laboratuvar felaket durumda. Her şey tavanda öbekler

oluşturmuş. Tepemdeki zeminde sadece masalar ve sandalyeler var – onlar zemine sabitlenmiş. Ve şansıma, cihazların en hassas olanları da masalara monte. Öte yandan bu hassas ticari laboratuvar ekipmanları 6 ya da 7 g'de bir o yana bir bu yana savrulmaya dayanacak şekilde tasarlanmadılar. Kaç şeyin tamir edilemez seviyede bozulduğunu merak ediyorum.

Buradaki yerçekimi daha az. Santrfüjün merkezine daha yakınım. Yükseğe tırmandıkça işim kolaylaşacak.

Ayakaltındaki laboratuvar malzemeleri ve cihazlarını tekmeleyerek yolumdan çekiyorum ve Rocky'yi yatakhane kapısına sürüklüyorum. Az önceki acı dolu süreci tekrarlıyorum. Kuvvet burada daha az ama yine de canım yanıyor. Bir kez daha yatakhanenin zemininden güç alarak Rocky'yi odaya sokuyorum.

Yatakhanede bana kalan küçücük kısma zar zor sığıyoruz. Rocky'nin kısmı da aynı laboratuvar gibi darmadağın. Atölyesi yere sabitlenmemiş, o yüzden artık o da tavanda.

Tavanda onu sürükleyerek taşıyorum ve ranzamın üzerine çıkıyorum. Mile geçirilmiş, sallanan ranza ters dönmüş. Kendi bölgemle Rocky'nin bölgesini ayıran hava kilidine ulaşmamı kolaylaştıran bir platform işlevi görüyor.

Hava kilidinin kapısı benim tarafıma doğru açık duruyor. Gelip beni kurtarmak için bunu kullanmış.

"Bunu niye yaptın ya?!" diye söyleniyorum.

Ölmeme izin verebilirdi. Vermeliydi de aslında. Hiç sıkıntı çekmeden santrfüj kuvvetine dayanabilirdi. Acele etmeyip bir icat çıkarır, bununla geminin kumandasını geri alırdı. Evet, biliyorum, o iyi biri ve hayatımı kurtardı ama burada önemli olan kişiler bizler değiliz. Onun kurtarması gereken bir gezegen var. Neden kendi hayatını tehlikeye atıp tüm bu görevi tehlikeye attı ki?

Hava kilidi kapağı tavana erişmiyor, o yüzden içeri girmek için "Yerden Yüksek" oynamam gerekecek.

Ranzamın üzerinden hava kilidine zıplıyorum, sonra da

halatlar yardımıyla Rocky'yi yanıma çekiyorum. Tam aşağı inmeye yeltenirken hava kilidi kontrol panelini görüyorum.

Daha doğrusu, bir zamanlar hava kilidi kontrol paneli olan mahvolmuş kutuyu görüyorum.

"Ya yok artık!" diye bağırıyorum.

Gerektiğinde Rocky ya da ben hava kilidini kullanabilelim diye hava kilidinin iki yanında da kontrol panelleri vardı. Ama artık benimkisi mahvolmuştu – muhtemelen kaos sırasında uçuşan bir şey çarpmıştı.

Rocky'yi kendi ortamına geri sokmam gerek ama nasıl? Bir fikrim var. İyi bir fikir değil. İçeriye Rocky'nin havasını doldurmak için hava kilidi odasında bir acil durum vanası mevcut.

Çok spesifik bir durumda kullanılmak üzere oraya kondu. Rocky'nin gemideki alanına girmem mümkün değil. Vücudum onun alanını kaldırmaz ve GDF elbisem de bir üzüm gibi ezilir. Ama Rocky el yapımı topu-uzay elbisesi dalgasıyla benim alanıma girebilir. O yüzden, sırf ekstra bir güvenli önlemi olarak –Rocky topunun içindeyken, hava kilidinde bir acil durum yaşanırsa diye– içeriye Rocky'nin tarafından hava dolduracak bir emniyet vanası var. Rocky'nin top içindeyken yanında taşıdığı mıknatıslar aracılığıyla kullanılabilmesi için bu vana kocaman bir demir koldan ibaret.

Hava kilidinin içindeki kola bakıyorum. Hava kilidinin benim tarafıma açılan kapısına ve kapının döndürülerek kapatılan kilidine bakıyorum. Tekrar kola bakıyorum, ardından bakışlarımı yine kapıya çeviriyorum.

Kaslarımı sıkıp üçe kadar sayıyorum.

Kolu çekip kendi alanıma doğru zıplıyorum.

Yakıcı sıcaklıktaki amonyak hava kilidini ve yatakhaneyi dolduruyor. Hava kilidinin kapısını arkadan kapatıp kulpunu çevirerek kilitliyorum. Öteki tarafta bir tıslama sesi duyuyorum ama hiçbir şey görmüyorum. Bir daha hiçbir zaman göremeyebilirim.

Gözlerim alev alev yanıyor. Akciğerlerimin içinde sanki yüz farklı bıçak birbirine girmiş. Sol tarafım tamamen uyuşmuş durumda. Ve burnum – onu unutun. Koku o kadar ağır ki koku duyum çalışmayı bıraktı.

Boğazım tamamen kapanıyor. Vücudum amonyağı hiç sevmiyor.

"Bil..." diyorum nefes nefese. "Bil... gi... sa... yar..."

Ölmek istiyorum. Her yerim acıyor. Ranzama tırmanıyorum.

"Yardım!" diyorum nefes nefese.

"Birden fazla yaralanma," diyor bilgisayar. "Aşırı göz mukusu. Ağzın kenarında kan, ikinci dereceden yanıklar. Nefes almada zorluk. Muayene sonucu: Hastayı entübe et."

Tersken bile iyi ki çalışan mekanik kollar beni tutup boğazıma sertçe bir şey sokuyor. Sağlam kolumda bir batma hissi var.

"Damar yolu sıvıları ve yatıştırıcı," diye bilgilendiriyor bilgisayar.

Sonra da bayılıp kalıyorum.

Tıp ekipmanları ve acıyla sarmalanmış hâlde uyanıyorum.

Suratımda bir oksijen maskesi var. Sağ kolumda bir damar yolu açılmış ve sol kolum bileğimden omzuma kadar bandaja alınmış. Çok fena ağrıyor.

Geri kalan diğer yerlerim de ağrıyor. Özellikle de gözlerim.

Ama en azından görebiliyorum. Bu iyiye işaret.

"Bilgisayar," diyorum, hırıltılı bir sesle. "Ne kadar uyudum?"

"Bilinçsizlik altı saat, on yedi dakika sürdü."

Derin bir nefes alıyorum. Akciğerlerim katrana bulanmış gibi hissediyorum. Muhtemelen balgam ya da benzeri bir şeyle kaplılar. Rocky'nin alanına bakıyorum. Hava kilidinde, onu bıraktığım yerde yatıyor.

Bir Eridyan'ın ölüp ölmediğini nasıl anlarsınız? Rocky uyu-

duğunda tüm hareketleri kesiliyor. Ama aynı şey tahminen bir Eridyan öldüğünde de yaşanıyor.

Sağ işaretparmağıma takılı bir nabız oksitemetresi görüyorum.

"Bilgis--" derken öksürüyorum. "Bilgisayar: Kanımda ne kadar oksijen var?"

"Yüzde doksan bir."

"Yeter." Maskeyi çıkarıp ranzada oturuyorum. Bandajlı kolum her harekette batıyor. Vücudumdaki çeşitli şeyleri çekip çıkarıyorum.

Sol elimi açıp kapatıyorum. Hâlâ çalışıyor. Biraz kaslarım ağrıyor sadece.

Çok sıcak, çok yüksek basınçlı bir amonyak patlamasına maruz kaldım. Yüksek ihtimal, akciğerlerimde ve gözlerimde kimyasal yanıklar var. Muhtemelen kolumda da fiziksel bir yanık var. Patlama sol yanıma denk geldi.

210 santigrat derecede (400 Fahrenheit'ın üzerinde!) yirmi dokuz atmosfer basıncı. Bir el bombası böyle bir şey olmalı. Bu arada: Dümene kimse bakmadığından, bir gezegene toslamamış olmamız bir mucize.

Gemi ya stabil yörüngeye girdi ya da Adrian'ın yerçekiminden tamamıyla kurtulduk. Kafamı sallıyorum. Yakıt tanklarında bulunan enerji miktarı gerçekten akıl almaz. Bir gezegenin yakınında olup olmadığımı bile bilmemek... yok artık.

Hayatta olduğum için şanslıyım. Bunun lamı cimi yok. Bundan sonra yapacağım her şey, evrenin bana armağanıdır. Yataktan kalkıp hava kilidinin önüne geliyorum. Yerçekimi hâlâ yarım g ve her şey hâlâ tersyüz.

Rocky için ne yapabilirim?

Vücudunun karşısında yere oturuyorum. Hava kilidi duvarına elimi koyuyorum. Bu fazla duygusal geliyor, o yüzden elimi çekiyorum. Tamam, Eridyan biyolojisini anahatlarıyla biliyorum. Bu beni bir doktor yapmaz.

Bir tablete uzanıp hazırladığım dokümanları karıştırıyo-

rum. Bana anlattığı her şeyi hatırlamıyorum ama bir sürü not almıştım.

Ciddi biçimde yaralandığında, bir Eridyan'ın vücudu her şey üzerinde aynı anda çalışabilmek için kendini kapatır. Rocky'nin küçük hücrelerinin şu anda iş başında olduğunu umuyorum. Ve şu durumların neden olduğu hasarları düzeltmenin bir yolunu bildiklerini umuyorum: (1) içinde yaşamak üzere evrim geçirdiği hava basıncının yirmi dokuzda birine girmek, (2) birden bol miktarda oksijene maruz kalmak, (3) vücudunun olmasını beklediğinden hemen hemen 200 derece daha soğukta olmak.

Endişelerimi bir kenara bırakıp notlarıma dönüyorum.

"Ah, işte burada!" diyorum.

Aradığım bilgiyi buldum: Karapaks radyatöründeki o yarıklar oksijeni giderilmiş metal alaşımlardan yapılma. Ambiyant dolaşım sistemi, cıva bazlı kanını bu damarlardan geçmesi için pompalıyor ve hava bu damarların üzerinden geçiyor. Erid'in oksijensiz atmosferinde bu çok mantıklı. Ama bizimkinde, mükemmel bir kibrit kutusu işlevi görüyor.

Bir dolu oksijen, bir insan saçından daha kalın olmayan çok sıcak metal boruların üzerinden geçti. Borular yandı. Rocky'nin yarıklarından çıktığını gördüğüm duman buydu. Radyatörü yanıyordu.

Tanrım.

Organı kurum ve diğer yanıcı ürünlerle ağzına kadar dolu olmalı. Ayrıca kılcal damarları oksitle kaplanmış olmalı ki bu da ısı iletimini mahveder. Hatta, oksitler yalıtkandır. Olabilecek en kötü sonuç.

Pekâlâ. Öldüyse, ölmüştür. Ona daha fazla zararda bulunamam. Ama hayattaysa ona yardım etmeliyim. Bunu denememek için bir sebebim yok.

Ama ne yapacağım.

O kadar farklı basınç. O kadar farklı sıcaklık. O kadar farklı hava karışımı. Hepsinin takibini yapmak zorundayım. Kendi

yaşam alanım, Rocky'nin yaşam alanı, şimdi bir de Adrian'daki Astrofaj bölünme alanındaki canlıların yaşam alanı.

Ama önce: Yerçekimi. *The Poseidon Adventure*'da yaşamaktan bıktım usandım. Gemiyi düzeltme vakti geldi.

"Aşağıya," kontrol odasına gidiyorum. Merkezi panel mahvolmuş ama diğerleri çalışıyor. Zaten tüm ekranları istediğim gibi ayarlayabiliyorum. Vaktim olduğunda ortadaki ekranı değiştiririm.

Santrfüj ekranını açıyorum ve biraz ayarlarını karıştırıyorum. Nihayet mürettebat kamarasının rotasyon kontrolünü buluyorum. Ayarların iyice derinlerine gömülmüşler; kriz zamanında bunu bulmaya çalışmadığıma seviniyorum.

Mürettebat kamarasına dönmesini söylüyorum. Çok ama çok yavaşça. Dönme hızını saniyede 1 derece olarak ayarlıyorum. Kamaranın dönmesi üç dakika alıyor. Laboratuvardan gelen bir sürü düşme, kırılma, tekerlenme sesi duyuyorum. Bunlar umurumda değil. Tek istediğim, Rocky'yi daha fazla yaralamamak. Bu yavaş dönüş sayesinde vücudunun hava kilidi tavanı boyunca duvara, oradan da nihayet zemine kayacağını umuyorum. En azından planım bu yönde.

Rotasyon tamamlandığında, her şey eski hâline dönüyor, tabii ki yarım g'de. Rocky'nin durumunu kontrol etmek için yatakhaneye dönüyorum. Artık hava kilidinin zemininde ve hâlâ sol yanı üzerinde yatıyor. Güzel. Tekerlenmekten ziyade kaymış.

Rocky'nin üzerinde çalışmayı çok istiyorum ama ölümüne yol açmış olabilecek maceranın boşa gerçekleşmediğinden emin olmam lazım. Geminin hava kilidinden örnek toplayıcısını alıyorum. Açıkçası, onu orada bıraktığıma memnunum. Üzerine düşmüş olan GDF elbisesi onu aniden yaşanan çılgın hızlanmalardan korumuştu.

Rocky akıllılık ederek örnek toplayıcısının üzerine içindeki sıcaklığı ve hava basıncını gösteren bir gösterge koymuştu. Eridyan altılı sayı sistemindeki analog düğmelerdi bunlar.

Ama rakamları çevirebilecek kadar aşinaydım onlara. Topun içi eski 51 derece ve 0,02 atmosfer hava basıncına sahip. Spektrometreyle daha önce yaptığım tarama sayesinde, atmosferi hangi gazların oluşturduğunu da biliyorum.

Pekâlâ, aynısını yaratmam gereken yaşam alanı bu demek ki.

Laboratuvardan geriye neler kaldığına bakıyorum. Sol kolumu tam kullanamadığımdan hızlı hareket edemiyorum. Ama en azından bir şeyleri kenara itmek için kullanabiliyorum sol kolumu. Şimdilik bir şeyleri kaldırmak yok.

Sadece birazcık kırılmış olan bir vakum kutusu buluyorum. Yaklaşık bir fitlik bir çapa sahip, davul şeklindeki cam bir silindir. Camdaki çatlağı tutkalla kaplıyorum ve bir deneme yapıyorum. İçindeki havayı boşaltıp bir vakum yaratmada sıkıntı çıkmıyor. Vakuma dayanabiliyorsa, 0,02 atmosfere de dayanacaktır.

Örnek kutusunu içine koyuyorum.

Kimyasal dolabı hâlâ sağlam bir şekilde duvara monte. İçindeki her şey darmadağınık elbette ama çoğu tüp sağlam görünüyor. Dünyalı Astrofaj'ın bulunduğu küçük bir tüpü alıyorum.

Test malzemelerine dahil olan bir gramlık Astrofaj var içinde. İhtiyacım olursa gidip daha fazlasını da bulabilirim. Tek yapmam gereken, gövde boyunca uzanan, Astrofaj kullanan soğutucu borulardan birini kesmek. Ama şimdilik buna ihtiyacım yok.

Örnek, tüpün dibine çökmüş yağlı bir lapa. Tüpü açıp pamuklu çubukla örneği alıyorum. (O bir gram Astrofaj'da 100 trilyon jullük enerji var. Bunu düşünmemek en iyisi.)

Astrofaj'ı vakum kutusunun iç duvarına siliyorum ve pamuklu çubuğu örnek sondasının yanına atıyorum.

Vakum kutusunun içindeki tüm havayı boşaltıyorum.

Kimya malzemelerinin arasında içlerinde çeşitli gazların bulunduğu küçük silindirler var. Neyse ki çelik silindirler

sağlam da içinde bulunduğumuz kozmik pinball oyununu sağ salim atlatmışlar. Besleme vanası aracılığıyla gazları birer birer içeri salıyorum. Adrian'ın atmosferini yaratmak istiyorum. İçeri karbondioksit, metan, hatta argon bile pompalıyorum. Argonun bir şeye etki edeceğini sanmıyorum – o bir soy gaz, o yüzden herhangi bir şeyle tepkimeye girmemesi gerek. Ama ksenon hakkında da eskiden böyle düşünürdüm ve bu konuda yanıldığım ortaya çıktı.

İçerideki havayı eksi 50 dereceye soğutma imkânım yok, o yüzden içeride ne tür bir yaşam varsa, Dünya'nın oda sıcaklığında yaşayabileceklerini ummaktan başka çarem yok.

Argonu içeri pompalarken bir klik sesi duyuyorum. Ses örnek toplayıcıdan geliyor. Dışarısının basıncı, Adrian'daki Astrofaj bölünme rakımındaki basınçla eşleştiğinde, tam da Rocky'nin tasarladığı gibi küçük vanalar açıldı. Hey gidi Rocky. Tanıdığım en yetenekli mühendis.

Pekâlâ. Örneği elimden geldiği kadar sağlama aldım. Hava kompozisyonu ve basıncı, yaşamaya alışkın olduğu ortama mümkün olduğu kadar yakın ve mideye indirilecek bir sürü Astrofaj var. İçeride mikroskobik avcılar varsa şimdi iyi durumda olmalılar.

Bandajlı kolumla alnımı siliyorum ve ânında pişman oluveriyorum.

"Bu ne kadar zor olabilir, Ryland?!" diye kızıyorum kendime. "Yanık kolunu kullanma işte!"

Merdivenle yatakhaneye iniyorum.

"Bilgisayar: Ağrı kesici."

Kollar uzanıp bana içinde iki adet hap bulunan kâğıt bir bardakla bir bardak su veriyor. Ne olduklarına bile bakmadan hapları içiyorum.

Dostuma bakıp bir plan yapmaya çalışıyorum...

Rocky'yi o hava kilidine sokmamın üzerinden bir gün geçti ve Rocky hâlâ kımıldamadı. Ama ben de vaktimi boşa harcama-

dım. Laboratuvarda çılgın icatlar üzerinde çalıştım. İcat işleri normalde Rocky'nin alanı ama elimden geleni yaptım.

Birçok farklı yaklaşım üzerinde durdum. Ama sonunda, Rocky'nin vücudunun mümkün olduğu kadar kendisini iyileştirmesine müsaade etmeye karar verdim. Bir Eridyan nere, bir insan üzerinde bile bir operasyon yapacak kadar güvenmiyorum kendime. Vücudu ne yapması gerektiğini biliyordur. Ben de ona müsaade edeceğim.

Bu hiçbir şey yapmayacağım anlamına gelmiyor ama. Neler olduğuna dair bir tahminim var. Ve tahminim yanlış çıkarsa bunu düzeltmek için aklıma gelen fikir onu kötü etkilemeyecek.

Şu anda radyatör organının içi kurum ve yanma sonucu meydana gelen materyallerle dolu. Yani yüksek ihtimal düzgün çalışmıyor. Ve Rocky hayattaysa vücudunun burayı temizlemesi vakit alacak. Belki de çok fazla.

Peki ben nasıl yardımcı olabilirim?

Kutuyu elimde tutuyorum. Kutunun altı yanının beşi kapalı, biri açık. Duvarları 4 inç kalınlıkta çelikten. Bıçkıyı tamir edip kullanılabilir hâle getirmem bütün günümü aldı ama ondan sonra bu kutuyu yapmak çok olay oldu.

İçinde yüksek güçlü bir hava pompası var. O kadar basit. Yüksek basınçlı havayı çok sert ateşleyebiliyorum. Bunu laboratuvarda denedim ve 1 milimetre kalınlığındaki bir alüminyum levhayı bir fit öteden delmeyi başardım. Keşke bunu sıfırdan icat etmiş olan dâhinin ben olduğumu söyleyebilsem ancak işin aslı şu ki ben sadece kutuyu yaptım. Pompayı da bir yüksek basınç tankından aldım.

Kutunun içinde aynı zamanda bir pil, kamera, birkaç kademeli motor ve bir matkap da var. Planımın işe yaraması için tüm bunlara ihtiyacım var.

Laboratuvarı da bir yere kadar temizledim. Cihazların büyük kısmı çalışmaz durumda ama birkaçını tamir etmek mümkün olabilir. Masanın, başka bir deneyle ilgilendiğim öteki ucuna geçiyorum.

Elimde küçük bir ksenonit parçası var – iki yüz bin zincir halkası yaptığımız vakitten kalma bir artık. Bunu, ucu düzleştirilmiş bir matkap ucuna yapıştırmak için bolca tutkal kullandım. Bir saattir kurumasını bekliyorum. Hazır olmalı.

Matkap ucunu alıyorum, ksenonit de onunla birlikte geliyor. Tüm gücümü kullanarak ksenoniti uçtan ayırmaya çalışıyorum. Beceremiyorum.

Başımı ileri geri sallayıp gülümsüyorum. Bu işe yarayabilir.

Kutuyla birkaç test daha yapıyorum. Motorlar için uzaktan kumanda da iş görür. Bu gerçek bir uzaktan kumanda değil. Plastik bir kutunun kapağına yapıştırılmış düğmelerden oluşuyor. Düğmelerin bağlı oldukları kablolar, çelikte açtığım mini minnacık deliklerden dışarı çıkıyor ve delikleri bir de tutkalla kapadım. Böylece içerideki cihazları açıp kapatabiliyorum. "Uzaktan kumandam" bu işte. Motorların yüksek sıcaklık ya da amonyakla bir sıkıntı yaşamayacağını umuyorum.

Her şeyi yatakhaneye getirip tutkalı hazırlıyorum. İyice karıştırıp çelik kutunun açık yanının kenarlarına bolca sürüyorum. Kutuyu hava kilidinin duvarına bastırıp olduğu yerde tutuyorum. Ardından kutuyu tutarak on dakika orada bekliyorum. Tutkal kururken kutuyu duvara falan bantlayabilirdim ama gerçekten iyi bir mühre ihtiyacım var ve işi şansa bırakmak istemiyorum. İnsan elleri, laboratuvarda bulabileceğim herhangi bir cihazdan daha iyi bir sıkıştırıcı görevi görür.

İhtiyatla kutuyu salıp yere düşecek mi diye bakıyorum. Düşmüyor. Birkaç kere dürtüyorum ve sağlam görünüyor.

Bu beş dakikada kuruyan tutkal ama iyice kuruması için bir saat bekleyeceğim.

Laboratuvara dönüyorum. Başka ne yapabilirim ki zaten, haksız mıyım? Küçük uzaylı teraryumum nasılmış bir bakalım.

Gördüğüm kadarıyla pek bir değişiklik yok. Ne bekliyordum bilmiyorum. Kutunun içinde uçuşan küçük uçan daireler mi?

Ama silindir öncekisiyle birebir aynı duruyor. Örnek toplayıcı onu bıraktığım yerde. Kutunun iç kenarına sürdüğüm Astrofaj'da bir değişiklik yok. Pamuklu çubuk...

Hey...

Çömelerek oturuyorum. Gözlerimi kısarak kutunun içine bakıyorum. Pamuklu çubukta bir değişiklik var. Azıcık. Daha... kabarık.

Güzel! Belki pamuklu çubuğun üzerinde bakabileceğim bir şeyler vardır. Çubuğu mikroskop altına–

Ah.

Birden kafama dank ediyor. Örnekleri çıkarmak için bir yolum yok. Bu kısmı tamamen atladım.

"Aptal!" Alnıma vuruyorum.

Gözlerimi ovuyorum. Yanıklarımın acısı ve ağrı kesici kafası yüzünden odaklanmakta güçlük çekiyorum. Ve yorgunum. Üniversite günlerinde öğrendiğim bir şey var: Mal gibi yorgunsanız, mal gibi yorgun olduğunuzu kabul edin. Sorunları o anda çözmeye kalkmayın. Bir şekilde içine girmem gereken mühürlü bir kutum var. Bunu daha sonra çözerim.

Tabletimi çıkarıp kutunun fotoğraflarını çekiyorum. Bilimin Birinci Kuralı: Bir şeyler beklenmedik şekilde değişim geçirirse, bunu kayıt altına alın.

Kuralı daha da layıkıyla yerine getirmek için, bir webcami deneye çevirip bilgisayarı her saniyede bir kare çekecek şekilde ayarlıyorum. Yavaş yavaş gerçekleşen bir şeyler varsa bundan haberdar olmak istiyorum.

Kumanda odasına dönüyorum. Neredeyiz peki şimdi?

Navigasyon konsolunu biraz karıştırdığımda, hâlâ yörüngede olduğumuzu öğreniyorum. Stabilimsi. Zamanla bu yörüngeyi kaybedeceğim. Zamanı var ama.

Geminin sistemlerini kontrol edip elimden gelen tüm tanıları çalıştırıyorum. Böyle bir durum için tasarlanmış olmasa da gemi bu işin altından kalkmayı başarmıştı.

Attığım iki yakıt tankı artık yok ama kalan yedisinin du-

rumu iyi gibi. Tanı testlerine göre, gövdenin sağında solunda hâlâ ufak çatlaklar var. Ama hiçbiri dışarıda değil, ki bu iyi bir şey. Astrofaj'ımın Adrian'ı bir daha görmesini istemem.

Mikro yarıklardan biri kırmızıyla işaretli. Daha yakından bakıyorum. Bu yarığın konumu bilgisayarı endişelendiriyor. Yakıt alanıyla basınçlı aracın tam arasındaki duvarda. Endişenin sebebini anlayabiliyorum.

Duvar, yatakhanenin altındaki depo alanıyla Yakıt Tankı 4'ün arasında. Kontrol etmeye gidiyorum.

Rocky hâlâ hareketsiz. Burada yeni bir şey yok. Çelik kutum bıraktığım yerde duruyor. İstesem onu şimdi de kullanabilirim ama saati doldurmaya kararlıyım.

Depo panellerini açıp birkaç kutuyu dışarıya çıkarıyorum. Elimde bir fener ve alet çantamla depo alanına giriyorum. İçerisi sıkış tıkış – 3 fit ya var ya yok. Yarığı bulana dek içeride yirmi dakika emeklemem gerekiyor. Yarığı sadece etrafındaki küçük buzlanma sayesinde bulabiliyorum. Vakuma kaçan hava çok çabuk yüksek soğukluklara ulaşır. Hatta şu buz muhtemelen sızıntıyı yavaşlatmıştır.

Önemli olduğundan değil ya. Böylesi küçük bir sızıntının bir soruna dönüşmesi haftalar alırdı. Yine de onu rahat bırakmak için bir sebep yok. Küçük bir metal yamaya bolca tutkal döküp yarığı kapatıyorum. Kuruması için tutkalı beş dakikadan daha fazla tutmam gerekiyor. Soğuk olduğunda tutkalın kuruması daha fazla vakit alır ve bu duvar da sızıntı yüzünden donma noktasından daha soğuk. Laboratuvardan bir ısı tabancası getirmeyi düşündüm ama... çok zor geldi. Yamayı biraz daha uzun süre tutuyorum sadece. Yaklaşık on beş dakika sürüyor.

Yüzümü buruştura buruştura depo alanından çıkıyorum. Kolum artık sürekli acıyor. Geçmeyen bir sızı. Bir saatten az oldu ama ağrı kesiciler işe yaramayı bıraktı.

"Bilgisayar! Ağrı kesici!"

"Yeni doz üç saat dört dakika içinde verilecek."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bilgisayar: Şu anda saat kaç?"

"Akşam yedi on beş, Moskova Standart Saati."

"Bilgisayar: Saati, akşam on bir, Moskova Standart Saati'ne ayarla."

"Saat ayarlandı."

"Bilgisayar: Ağrı kesici."

Bilgisayar bana bir paket içinde hap ve bir torba su uzatıyor. Hapı yutuyorum. Ne aptal sistem ya. Astronotlara Dünya'yı kurtarmaları için güveniliyor ama aldıkları ağrı kesici dozunu ayarlamalarına güvenilmiyor mu? Aptalca.

Tamam. Yeteri kadar zaman geçti. Dikkatimi kutuya çeviriyorum.

Önce ksenonitte bir delik açmam gerek. Bir şeyler yolunda gitmezse işte o zaman başım belaya girer. Ana fikir şu, matkap kutunun içinden duvara bir delik açacak, kutu da içeri dolan basıncı içinde tutacak. Ama hiç belli olmaz. Kutu yeteri kadar sıkı yapışmamış da olabilir.

Tıbbi bir nefes maskesiyle göz koruması takıyorum. Bu odaya sıcak ve yüksek basınçlı bir amonyak saldırısı düzenlenecekse bu yüzden hayatımı kaybetmeme gerek yok.

Daha öncesinde, bir metal çubuğu törpüleyerek sivriltmiştim. Çubuk, çelik kutunun içinde hazırladığım matkap ucundan birazcık daha kalındı. Çubuğu ve çekici yanımda tutuyorum. Olur da kutu basıncı tutamazsa, çubuğu çekiçle deliğe çakacak ve bunun deliği kapatmasını umacağım.

Elbette basınç kutuyu tamamen uçurmayabilir de. Tutkalın kenarlarından da sızmaya başlayabilir. Böyle bir şey olursa sökülene kadar kutuya çekiçle vurmam ve ancak onun ardından çubukla deliği tıkamam gerekir.

Evet, saçma sapan tehlikeli. Ama yardım etmezsem Rocky'nin hayatta kalıp kalamayacağını bilmiyorum. Belki mantıklı davranmak yerine duygularımın beni yönlendirmesine izin veriyorum. Öyleyse ne olmuş?

Çekiçle çubuğu sıkıca kavrıyorum. Ardından matkabı çalıştırıyorum.

Matkabın ksenoniti delmesi o kadar uzun sürüyor ki can sıkıntısından gerginliğim geçiyor. Duvar sadece 1 santimetre kalınlığında ama bir elması deliyormuşum gibi hissediyorum. İyi ki matkap ucu herhangi bir şeyi delecek kadar sert. İçerideki kamera, yavaş yavaş delindiğini gösteriyor. Bir odunu ya da metali delmekten ziyade bir camı delmeye benziyor. Küçük parçalar hâlinde kopup düşüyor ksenonit.

Nihayet matkap ucu diğer tarafa geçiyor. Ânında kutunun ucuna uçuyor ve basınç yüzünden bükülüyor. Eridyan havası kutuya dolarken bir emme sesi geliyor. Gözlerimi kısıyorum. Sonra birkaç saniyenin ardından açıyorum gözlerimi.

Kutu uçacak olsaydı şimdiye çoktan uçardı. Mührüm sağlam. En azından şimdilik. Rahat bir nefes alıyorum.

Ne maskemi ne de gözlüklerimi çıkarıyorum. Mührün ne zaman pes edeceğini bilemezsiniz.

Kamera ekranını kontrol ediyorum. Buradaki nişanımın çok iyi olması gerek, o yüzden akıllılık edip içeri bir kamera–

Kamera yayını kopmuş.

Ah. Evet. Webcamler 219 santigrat derecede ve 29 atmosferde çalışacak şekilde tasarlanmadılar. Benim katı çelik kutum da çelikten sonuçta. Çelik harika bir geçirgendir. Şu anda kutuya dokunamıyorum bile, o kadar sıcak.

Hâlâ aptallığım üzerimde. Önce Adrian örnek kutusu, şimdi de bu. Uyumak istiyorum ama Rocky daha önemli. En azından aptallık kalıcı değil. Devam edeceğim. Devam etmemem gerektiğini biliyorum ama bunu dikkate almayacak kadar aptalım.

Tamam, kamera gitti. Kutunun içini göremiyorum. Ama ksenonit şeffaf olduğundan hava kilidinin içindeki Rocky'yi görebiliyorum. Elimdeki şeylerden yararlanmam gerek.

Yüksek basınçlı pompayı çalıştırıyorum. O çalışıyor – en azından gürültüsü geliyor yani. Rocky'ye doğru çok yüksek basınçlı bir hava akımı göndereceğim. 29 atmosferde, hava neredeyse su gibi davranır. Bu şekilde bir şeyleri yere yıkabi-

lirsin. Ama amonyak şeffaf. O yüzden tam olarak nereye nişan aldığımı bilemiyorum.

Tazyikin açısını servo kontrolle ayarlıyorum. İşe yarıyor mu? Hiçbir fikrim yok. Pompa, servonun işe yarayıp yaramadığını duymamı engelleyecek kadar gürültülü. Sola sağa dönüyorum, yukarı aşağı hareket ediyorum.

Sonunda bir şey görüyorum. Hava kilidindeki kollardan biri azıcık ileri geri oynuyor. Ona odaklanıyorum. Birkaç inç geri gidiyor.

"İşte oldu!" diyorum.

Şimdi tazyiki nereye tuttuğumu biliyorum. Tahmini bir hesap yapıp Rocky'nin karapaksındaki yarıklara nişan alıyorum. Hiçbir şey olmuyor, ben de ileri geri ve aşağı yukarı yaparak bir sonuç alana dek geziniyorum.

Ah, hem de ne sonuç be!

Tam nokta atışı yapıyorum. Birden Rocky'nin karapaksındaki yarıklardan siyah duman yükseliyor. Yanarken radyatöründe birikmiş olan toz ve kurum. Aşırı derecede tatmin edici. Eski bir bilgisayarın üzerinde birikmiş tozu silmek gibi.

Her bir yarığa hava püskürtmek için ileri geri hareket ediyorum. Sonraki yarıklardan ilkinde olduğu kadar duman çıkmıyor. Sanırım hepsi aynı organa açılıyor – insanların ağız ve burunları gibi.

Birkaç dakikanın sonunda, artık kurum falan çıkmamaya başlıyor. Pompayı kapatıyorum.

"Dostum," diyorum. "Elimden geleni yaptım. Umarım kalanını sen halledersin."

Günün kalanını ikincil ve üçüncül birer kutu üzerinde çalışarak geçiriyorum. Bunları da ilk kutunun üzerine yapıştırıyorum. Eridyan havasının, benim tarafıma geçebilmek için üç mührü aşması gerek. Bu yeterli olmalı.

Umarım Rocky uyanır.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Bunu baş başa halledebiliriz isterseniz," dedim. "Sizinle tek tek görüşebilirim."

Önümdeki koltukta üç astronot oturuyordu. Dinlenme odasına el koymuş ve bu toplantı için kapıyı kilitlemiştim. Yáo her zamanki sert mizacıyla ortada oturuyordu. DuBois onun sağında, kusursuz bir pozda oturuyordu. İlyukina ise Yáo'nun solunda yayılmış, birasını yudumluyordu.

"Ayrı görüşmelere lüzum yok," dedi Yáo. "Bu görevde sır saklamak diye bir şey yok."

Sandalyemde kıpırdandım. Stratt bu iş için niye beni göndermişti? Çok hoşsohbet biri değildim ve böyle hassas konulara nasıl yaklaşacağımı bilmiyordum. Mürettebatın beni diğer herkesten daha çok sevdiğine dair bir şeyler söylemişti. Neden? Belki sürekli Stratt'in yanında olduğumdan, daha dost canlısı ve hoş biri gibi görünüyordum.

Her halükârda, fırlatmaya sadece bir ay kalmıştı ve bu bilgileri almam gerekiyordu.

"Pekâlâ," dedim. "İlk kim olmak ister?"

DuBois elini kaldırdı. "Herkes için uygunsa ilk ben olabilirim."

"Olur." Kalemim yazıyor mu diye karalayarak kontrol ettim. "Peki... nasıl ölmek istersin?"

Evet. Sıkıntılı bir konu. Ama bunu da konuşmamız ge-

rekiyordu. Bizim hayatta kalma şansımız olsun diye bu üçü canlarını feda edecekti. Hiç olmadı kendi istedikleri şekilde ölmelerini sağlayabilirdik.

DuBois bana bir kâğıt uzattı. "İsteğimi bu kâğıtta bildirdim. Her şeyin yerli yerinde olduğunu göreceksiniz."

Kâğıdı elinden aldım. Listeler, haritalar ve sayfanın en altında da referanslar vardı. "Şu anda neye bakıyorum?"

DuBois sayfanın ortasındaki bir yeri işaret etti. "Nitrojen asfiksisiyle ölmek istiyorum. Yaptığım araştırmalar, bunun en acısız ölme yolları arasında olduğunu gösterdi."

Başımla onaylayıp not aldım.

"Elinizdeki kâğıtta, ölümümü gerçekleştirmek için ihtiyacım olan tüm ekipmanların bir listesi var. Kişisel eşya hakkımı aşmıyorlar."

Tam olarak ne diyeceğimi bilemediğimden kaşlarımı çattım.

Ellerini kucağına koydu. "Bana sadece bir nitrojen tankıyla GDF elbisesi için bir üniversal konektör lazım. Elbiseyi giyerim ve içeri oksijen yerine nitrojen pompalanır. Boğulma refleksi ciğerlerdeki oksijen eksikliğinden değil, karbondioksit fazlalığından kaynaklanır. Elbisenin sistemleri benim yarattığım karbondioksiti sürekli havadan çekecek ve geriye sadece nitrojen kalacak. Ben de sadece birazcık yorgun hissedeceğim ve başım dönecek. Ardından da bilincimi kaybedeceğim."

"Pekâlâ." Profesyonelliğimi korumaya çalışıyordum. "GDF elbisesinin olmadığı bir durumda?"

"Dördüncü kısımda bir yedek plan mevcut. GDF elbisesini kullanamazsam, geminin hava kilidini kullanabilirim. Hava kilidinin hacmi, karbondioksitin içeride nahoş seviyelerde birikmesini engeller."

"Tamam." Son birkaç not daha aldım. Hiç gerek yoktu gerçi buna. Bana verdiği kâğıt son derece detaylıydı. "İçi dolu bir nitrojen tankı ve ilkinde bir sızıntı olursa diye bir de yedek tank koyacağız."

"Harika. Teşekkür ederim."

Kâğıdı kenara koydum. "İlyukina? Ya sen?"

Birasını yere koydu. "Eroin istiyorum."

Herkes ona baktı. Yáo'nun bile beti benzi atmıştı.

"Pardon, anlamadım?" dedim.

"Eroin." Omuz silkti. "Tüm hayatım boyunca uslu bir kızdım. Uyuşturucu kullanmadım. Az seviştim. Ölmeden önce büyük bir zevk almak istiyorum. İnsanlar eroinden sürekli ölüyor. Bu güzel olmalı."

Şakaklarımı ovaladım. "Eroin doz aşımından mı... ölmek istiyorsun?"

"Hemen değil," dedi. "Tadını çıkarmak istiyorum. Etkili bir normal dozda başlayacağım. Kafa olacağım. Bağımlılar o ilk birkaç seferin çok iyi olduğunu söyler hep. Ardından giderek pisleşir. Ben de o ilk birkaç dozu istiyorum işte. Sonra da doğru zaman geldiğinde doz aşımından öleceğim."

"Sanırım... bunu yapabiliriz," dedim. "Ama doz aşımından ölüm epey pis bir ölüm olabilir."

Eliyle endişemi geçiştirdi. "Doktorlar benim için en iyi dozajı ayarlayabilir. İlk dozlarda maksimum zevk için doğru dozaj. Sonra da acı çekmeden ölmemi sağlaması için içine başka ilaçların da katıldığı ölümcül doz."

İsteğini not aldım. "Tamam. Eroin. Nereden buluruz bilmiyorum ama bir şekilde çözeriz."

"Tüm dünya sizin için çalışıyor," dedi. "Ecza şirketlerinden biri yapsın işte eroin. O kadar da zor olmamalı."

"Doğru. Stratt'in arayabileceği birileri falan vardır herhalde."

İç geçirdim. İkisi tamam, biri kaldı. "Pekâlâ. Kumandan Yáo? Ya siz?"

"Bir silah, lütfen," dedi. "Bir Type-92 tabanca. Standart Çin askeri tabancası. Yolculuk için mermilerini kuru, kapalı bir plastik kutuda saklayın."

Bu en azından mantıklıydı. Hızlı ve acısız. "Bir tabanca. Tamamdır. Bunu bulması kolay."

Yáo gözlerini mürettebat arkadaşlarına çevirdi. "Son ölen kişi ben olacağım. Sizin yöntemlerinizde bir sıkıntı çıkarsa benim elimde tabanca olacak. Ne olur ne olmaz."

"Çok düşüncelisin," dedi DuBois. "Teşekkürler."

"İyi vakit geçiriyor gibi görünürsem beni hemen vurma," dedi İlyukina.

"Anlaşıldı," dedi Yáo. Tekrar bana döndü. "Başka bir şey var mı?"

"Yok," dedim, ben de çoktan ayağa kalkıyordum. "Bu zor bir konuşmaydı, sağ olun. Ben şimdi... buradan başka bir yere gideceğim."

Yatağımda kıvranıyorum. Kolumdaki yanıklar her zamankinden daha çok acıyor. Ağrı kesicilerin pek bir faydası dokunduğu söylenemez. İlyukina'nın eroinini bulabilir miyim acaba diye düşünmüyor değilim.

Şaka şaka. Ama bu bir intihar görevi olsaydı kesin bulurdum.

Buna odaklanmalıyım. Bu artık bir intihar görevi değil. Kartlarımı doğru oynarsam hem Dünya'yı kurtarıp hem de eve dönebilirim.

Acı biraz azalıyor. Gelip gidiyor. Fırsat bulduğumda yanıklar üzerine ne tür kitaplarımın olduğuna bakacağım. En azından acısının ne zaman geçeceğini öğrenmek isterim.

Tık.

"Hah?" diye mırıldanıyorum.

Tık.

Sesin geldiği yere bakıyorum. Rocky hava kilidinin duvarını tıklatıyor.

"Rocky!" Ranzamdan düşüyorum ve tam yere çarpmadan sağ yanıma yuvarlanıyorum. Yarı emekleyip yarı koşarak hava kilidi kapısına gidiyorum. "Rocky, dostum! İyi misin?!"

Rocky'nin içinden gelen kısık titreşimi duyuyorum.

"Anlamıyorum. Yüksek sesle konuş."

"*Hasta...*" diye mırıldanıyor.

"Evet, hastasın. Benim atmosferime girdin. Tabii ki hasta olacaksın! Ölüyordun neredeyse!"

Ayağa kalkmaya çalışıyor, ardından tekrar yere çöküyor. "*Buraya nasıl döndüm, soru?*"

"Seni ben taşıdım."

Sinirli sinirli pençesini oynatıyor. "*Benim atmosferime mi girdin, soru?*"

"Birazcık, evet."

Sol kolumu işaret ediyor. "*Koldaki deri düzgün değil. Hasar, soru?*"

Sanırım sonarı sayesinde bandajın altını da görebiliyor. Epey çirkin bir yara olmalı orada. Öyle olacağını az buçuk tahmin ediyordum ama artık eminim. "Evet. Ama iyileşeceğim."

"*Beni kurtarmak için kendine zarar verdin. Teşekkür.*"

"Sen de benim için aynısını yaptın. Radyatör organın iyi mi? Yanıyordun, içi kurum ve oksitle dolmuştu."

"*İyileşiyor.*" Duvardaki ve yerdeki kurumları işaret ediyor. "*Bunlar içimden mi çıktı, soru?*"

"Evet."

"*İçimden nasıl çıktı, soru?*"

Biraz göğsüm kabarıyor. Neden kabarmasın ki? Hiç de kolay bir iş değildi ve altından layıkıyla kalktım. Hava kilidi duvarındaki iç içe geçmiş üç çelik kutuyu işaret ediyorum. "Sana hava püskürtmek için bir cihaz yaptım. Radyatör yarıklarına nişan aldım ve bu pis şeyler dışarı fışkırdı."

Birkaç saniyeliğine bir şey demiyor. Sonra hâlâ mecalsizce, "*Bunlar ne kadar içimde kaldı, soru?*" diye soruyor.

Zihnimde günü hatırlıyorum. "Yaklaşık... iki gün."

"*Beni neredeyse öldürmüşsün.*"

"Ne?! Nasıl?! Radyatöründeki kurumu çıkardım!"

Ağırlığını başka eline veriyor. "*Siyah madde kurum değil. Bunu vücudum üretiyor. Vücut iyileşirken vücudu kaplıyor.*"

"Ah..." diyorum. "Ah, hayır..."

Radyatöründeki kurumu temizlememiştim. Yaralarının üzerindeki kabukları kaldırmıştım. "Çok ama çok üzgünüm! Yardım etmeye çalışıyordum."

"*Sorun değil. Daha erken yapsam ölürdüm. Ama yeteri kadar iyileştiğimde yapmışsın. Onları çıkarmak biraz yardımcı oldu. Teşekkür.*"

Kafamı ellerime gömüyorum. "Üzgünüm," diyorum tekrardan.

"*Özür dileme. Beni buraya getirerek hayatımı kurtardın. Teşekkür teşekkür teşekkür.*" Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyor ama geri çökmeden önce sadece bir saniye ayakta durabiliyor. "*Güçsüzüm. İyileşeceğim.*"

Gerileyip ranzama oturuyorum. "Sıfır g'de daha rahat eder misin? Santrfüjü kapatabilirim."

"*Hayır. Yerçekimi yardım ediyor.*" Bacaklarını, karapaksını koyabileceği bir yatak olacak şekilde ayarlıyor. Muhtemelen rahat bir uyku pozisyonu. "*Örnek kutusu güvende, soru?*"

"Evet. Şu anda laboratuvarda. Kapalı bir kutunun içinde Adrian havası oluşturdum ve örnek kutusuyla birlikte içine biraz Astrofaj koydum. Birazdan ne durumda diye bakacağım."

"*Güzel,*" diyor. "*İnsan ışık duyusu çok yararlı.*"

"Teşekkürler," diyorum. "Ama insan beynim o kadar da yararlı değildi. Kutunun içinden örneği nasıl alacağımı bilmiyorum."

Karapaksını hafifçe yana eğiyor. "*Örneği kapattın ve şimdi ulaşamıyorsun, soru?*"

"Evet."

"*Normalde aptal değilsin. Şimdi neden aptalsın, soru?*"

"İnsanlar uykuya ihtiyaç duyduklarında aptallaşırlar. Acıyı durdurmak için ilaç aldığımızda da. Ben de şu an hem yorgunum hem de ilaç etkisi altındayım."

"*Uyumalısın.*"

Ayağa kalkıyorum. "Birazdan uyuyacağım. Ama önce yö-

rüngemizi stabilize etmem lazım. Yerötemizle yerberimiz... eh, iyi bir yörüngede olduğumuzu söyleyemem."

"*Aptalken yörüngeyi ayarla. Güzel plan.*"

Kıkırdıyorum. "Yeni kelime: 'Sarkazm.' Bir noktaya parmak basmak için aslında söylemek istediğin şeyin tam tersini söylemek. Sarkazm."

Kendi dilinde "sarkazm" için kullandıkları kelimeyi tonluyor.

Bitkinlikti, ilaçlardı derken misler gibi bir uyku çekiyorum. Milyon kat daha iyi hissederek uyanıyorum ama yanıklarım da milyon kat daha kötüymüş gibi geliyor. Bandajlara bakıyorum. Yenilenmişler.

Rocky atölyesinin başında, bir şeylerle uğraşıyor. Kendi alanını bir güzel temizledi. Şimdi tertemiz. "*Uyandın, soru?*"

"Evet," diyorum. "Nasıl hissediyorsun? İyileşiyor musun?"

Bir pençesini sağa sola doğru yatırıyor. "*Daha çok iyileşme gerek. Ama bazı iyileşme tamamlandı. Çok hareket edemiyorum.*"

Kafamı tekrar yastığa dayıyorum. "Aynen."

"*Sen uyurken robot kollar koluna bir şeyler yaptı.*"

Bandajları işaret ediyorum. "Bandajı değiştirdi. İnsanların iyileşmesi için bandajın değiştirilmesi önemli."

En yeni icadını çeşitli aletlerle dürtüyor.

"O nedir?"

"*Adrian yaşamını taşıyan cihazı görmeye laboratuvara gittim. İçeri hava sokmadan örnekleri almak için cihaz yaptım.*" Büyükçe bir kutuyu kaldırıyor. "*Vakum kutunu bunun içine koy. Bunu kapat. Bu içeride Adrian havası yapacak.*"

Kutunun üstünü açıyor ve içindeki mafsallı çubukları gösteriyor. "*Bunları dışarıdan kontrol edersin. Örneği toplarsın. Cihazını içine koyarsın. Benim cihazımı açarsın. Örneği alırsın. İnsan bilimiyle örneği incelersin.*"

"Akıllıca," diyorum. "Teşekkürler."

İşine dönüyor.

Ranzamda uzanıyorum. Yapmak istediğim bir sürü şey var ama ağırdan almam gerek. Dünkü gibi bir "aptal günü" daha yaşamayı riske atamam. Örneği mahvedip Rocky'yi öldürüyordum neredeyse. Aptal olduğumu anlayacak kadar kafam yerinde. Bu da bir gelişme.

"Bilgisayar: Kahve!"

Bir dakika sonra kollar bana bir bardak Cava kahvesi uzatıyor.

"Hey," diyorum kahvemi yudumlarken. "Seninle ben nasıl oluyor da aynı sesleri duyuyoruz?"

Cihazın içindeki aksamlar üzerinde çalışmaya devam ediyor. "*İşe yarar özellik. İkimizde de evrim. Şaşırtıcı değil.*"

"Evet ama niye aynı frekanslar? Mesela sen neden daha yüksek frekansları duyamıyorsun? Ya da daha alçak frekansları?"

"*Çok daha yüksek ve çok daha alçak frekansları duyabiliyorum.*"

Bunu bilmiyordum. Ama böyle olacağını tahmin etmeliydim. Bu, bir Eridyan'ın ana duyusu. Elbette benden daha büyük bir aralığı duyacak. Yine de cevapsız kalan bir soru var.

"Tamam ama niye duyduğumuz ortak frekanslar var? Mesela neden senle ben birbirinden tamamen farklı frekans aralıklarını duymuyoruz?"

Ellerinden birindeki aleti bırakıyor, geriye çalışan sadece iki eli kalıyor. Boşalmış olan eliyle atölyesinin üzerini süpürüyor. "*Bunu duydun, soru?*"

"Evet."

"*Bu, sana yaklaşan avcının sesi. Bu, koşarak uzaklaşan avın sesi. Cisimlerin birbirine değdiğinde çıkardıkları ses önemli. Bunu duyacak şekilde evrim geçirdik.*"

"Ah! Evet."

O söyleyince şimdi çok basit geldi. Canlıların çıkardığı sesler, enstrümanlar, kuş sesleri, falan filan – bunların hepsi birbirinden çok ama çok farklı sesler çıkarabilir. Ama birbirine

çarpan cisimlerin sesleri gezegenden gezegene çok değişmez. Dünya'da iki kayayı birbirine çarptığımla çıkan sesle, o iki kayayı Erid'de çarptığım çıkan ses arasında bir fark olmaz. Yani hepimiz bunu duyacak şekilde evrim geçirdik.

"*Daha iyi soru,*" diyor. "*Neden aynı hızda düşünüyoruz, soru?*"

Ranzada yan dönüyorum. "Aynı hızda düşünmüyoruz ki. Sen benden daha hızlı hesap yapıyorsun. Ayrıca her şeyi noktası virgülüne hatırlıyorsun. İnsanlar bunları yapamaz. Eridyanlar daha zeki."

Boştaki eliyle yeni bir alet alıp işine devam ediyor. "*Matematik düşünmek değil. Matematik, prosedürdür. Hafıza düşünmek değildir. Hafıza, depolamadır. Düşünmek düşünmektir. Sorun, çözüm. Senle ben aynı hızda düşünüyoruz. Neden, soru?*"

"Hmm."

Bunu bir süre düşünüyorum. Bu gerçekten iyi bir soru. Rocky neden benden on bin kat daha zeki değil? Ya da on bin kat daha aptal değil?

"Eh... neden hemen hemen aynı zekâ seviyesinde olduğumuza dair bir teorim var. Gibi gibi."

"*Açıkla.*"

"Zekâ, bize gezegenimizdeki diğer hayvanlar üzerine avantaj sağlamak üzere evrim geçirir. Ama evrim tembeldir. Bir sorun çözülür çözülmez bu özellik evrim geçirmeyi bırakır. Yani sen ve ben, gezegenimizin hayvanlarından yeteri kadar daha zeki olacak zekâya sahibiz."

"*Biz hayvanlardan çok ama çok daha zekiyiz.*"

"Biz, evrimin müsaade ettiği kadar zekiyiz. Yani gezegenlerimizde baskın çıkmamıza yetecek minimum zekâya sahibiz."

Bunu bir düşünüyor. "*Bunu kabul ediyorum. Bu yine de Dünya zekâsıyla Erid zekâsının aynı seviyede evrim geçirmesini açıklamıyor.*"

"Bizim zekâmız, hayvanların zekâlarına bağlı. Peki hayvanların zekâları neye bağlı? Hayvanların ne kadar zeki olması gerek?"

"*Tehdit ya da avı yeteri kadar erken harekete geçecek kadar erken tanımlayacak kadar zeki.*"

"Evet, tam olarak öyle!" diyorum. "Ama bu süre neye bağlı? Bir hayvanın ne kadar sürede tepki vermesi gerekiyor? Bir tehdidin ya da avın, hayvanı öldürmek ya da hayvandan kaçmak için ne kadar süresi var? Bence bu yerçekimine bağlı."

"*Yerçekimi, soru?*" Cihazın üzerinde çalışmayı bütünüyle bırakıyor. Şimdi pürdikkat beni dinliyor.

"Evet! Bir düşün bak. Bir hayvanın ne kadar hızlı koşacağını yerçekimi belirler. Yerçekimi ne kadar yüksekse hayvan yerle o kadar çok temas hâlinde olur. Daha hızlı hareket eder. Bence hayvanların zekâsının, nihayetinde, yerçekiminden daha hızlı olması gerekir."

"*İlginç teori*," diyor Rocky. "*Ama Erid yerçekimi Dünya yerçekiminin iki katı. Senle ben aynı zekâya sahibiz.*"

Yatağımda oturuyorum. "Bahse varım, astronomik ölçekte, bizim yerçekimlerimiz birbirine o kadar yakın ki bu iki yerçekiminde gerekli olan zekâ hemen hemen aynı. Dünya'nın yerçekiminin yüzde biri yerçekiminde evrimleşmiş bir canlıyla karşılaşsak kesin bize epey aptal gözükür."

"*Mümkün*," diyor. Cihazı üzerinde çalışmaya devam ediyor. "*Başka bir benzerlik: Sen de ben de türümüz için ölmeyi göze aldık. Neden, soru? Evrim ölümden nefret eder.*"

"Türlerimizin hayrına," diyorum. "Kendini feda etme dürtüsü, türün bütün olarak var olmaya devam etmesini sağlar."

"*Tüm Eridyanlar diğerleri için ölmeyi göze almadı.*"

Kıkırdıyorum. "Tüm insanlar da öyle."

"*Sen ve ben iyi kişileriz*," diyor Rocky.

"Evet." Gülümsüyorum. "Öyleyiz sanırım."

Fırlatmaya dokuz gün kaldı.

Odamda volta atıyordum. Odada pek eşya yoktu ama buna çok takılmıyordum. Burası içinde küçük bir mutfağı bile bulunan küçük bir prefabrik evdi. Çoğu insanda bu da yoktu. Rus-

lar Baykonur Uzay Üssü'nden birkaç mil uzakta onlarca geçici yerleşke inşa etmekle meşguldü. Ama zaten son zamanlarda hepimiz çok meşguldük.

Neyse, buraya taşındığımızdan beri yatağımı doğru düzgün kullandığım söylenemezdi. Sürekli yeni bir sorun ya da sıkıntı çıkıyordu. Büyük şeyler değil. Ama yine de... sorunlar.

Meryem Ana'nın inşaatı tamamlanmıştı. Stabil yörüngedeki 2 milyon kilogramdan fazla uzay gemisi ve yakıt – kütlesi Uluslararası Uzay İstasyonu'nun dört katıydı ve bunun yirmide biri sürede bir araya getirilmişti. Basın bir süre toplam maliyeti takip etmişti ama 10 trilyon dolar civarında çetele tutmayı bırakmışlardı. Bunun hiçbir önemi yoktu. Burada mesele kaynakların tasarruflu kullanımı değildi. Dünya, Astrofaj'a karşıydı ve burada ödenecek hiçbir bedel çok yüksek sayılmazdı.

ESA astronotları son birkaç haftadır gemide çeşitli testler yapıyorlardı. Son birkaç haftadır giderdiğimiz yaklaşık beş yüz sorun bildirmişlerdi. Sorunların hiçbiri kritik değildi.

Bu görev gerçekleşecekti. *Meryem Ana* dokuz gün içinde fırlatılacaktı.

İş masası olarak kullandığım masaya oturdum ve evrakların üzerinden geçtim. Kimilerini ben imzaladım, kimilerini yarın Stratt baksın diye kenara koydum. Ne olmuştu da beni bir idareci yapmışlardı? Hepimiz hayatımızdaki değişimleri kabul etmek zorundaydık sanırım. Bana düşen rol buysa elden gelen bir şey yoktu.

Evrakları masaya bırakıp camdan dışarı baktım. Kazakistan bozkırı engebesizdi. İnsanlar normalde fırlatma platformlarını önemli yerleşkelerin yakınına inşa etmezdi. Bariz sebeplerden dolayı.

Çocuklarımı özlüyordum.

Düzinelercesini. Okul yılını düşünürsek, yüzlercesini hatta.

Bana küfürler savurmaz, gecenin bir köründe beni uyandırmazlardı. Aralarındaki tartışmalar genelde, ister öğretmen zoruyla tokalaşmalarla, ister cezalandırmayla, birkaç dakika

içerisinde çözülürdü. Biraz bencilce olacak ama şunu da özlüyordum: Bana hayranlık duyuyorlardı. Saygı gören biri olmayı özlemiştim.

İç geçirdim.

Görev başarılı olsa bile çocuklarım zor günler geçirecekti. *Meryem Ana*'nın Tau Ceti'ye varması on üç sene, (mürettebat sorunlarımızın çözümünü bulursa) böceklerin bize dönmesi de on üç sene sürecekti. Felaket karşısında ne yapacağımızı bilmediğimiz çeyrek bir asırdı bu. Bu mesele sona erdiğinde çocuklarım çoktan büyümüş olacaktı.

"İşe devam," diye mırıldandım ve bir sonraki raporu aldım. Bu bir e-postayla gönderilebilecekken neden masamdaydı? Çünkü Ruslar bazı şeyleri belli şekillerde yapmayı seviyordu ve bu konuda sızlanmaktansa onların sistemine ayak uydurmak çok daha kolaydı.

Rapor, tıbbi besleme ulaştırma sistemindeki Lapa Pompası On Dört'teki sıkıntılarla alakalı ESA mürettebatından gelmişti. Pompa On Dört, üçüncül sistemin bir parçasıydı ve hâlâ yüzde 95 oranında işlevseldi. Ama bunu böyle kabul etmek için bir sebep bulunmuyordu. Hâlâ 83 kilogramlık fırlatma kütlesi mühletimiz vardı. Yedek bir lapa pompası için not aldım – sadece 250 gram ağırlığındaydı. Mürettebat, yörüngeden ayrılmadan önce bunu yerine takabilirdi.

Raporu kenara koydum ve dışarıda çakan bir ışık gördüm. Geçici yerleşkelere çıkan toprak yolda ilerleyen bir cipten geliyordu muhtemelen. Ara sıra farların içeriyi aydınlattığı olurdu. Üzerinde durmadım.

Destemdeki sonraki raporun konusu, denge ağırlıklarında çıkabilecek muhtemel sorunlardı. *Meryem Ana* kütle merkezini, uzun ekseni boyunca, gerek görüldüğü yerde Astrofaj pompalayarak koruyordu. Ama biz yine de her şeyin mümkün olduğu kadar dengeli olmasını istiyorduk. ESA mürettebatı, dengeyi daha iyi sağlamak için depo alanındaki malzeme torbalarını–

Sağır edici bir patlama odayı sarsarken camlar paramparça oldu. Şok dalgası beni sandalyemden uzağa fırlatırken cam kırıkları da yüzümü çizdi.

Ardından: Sessizlik.

Onun da ardından: Uzaktan gelen siren sesleri.

Önce dizlerimin üzerine tırmandım, sonra da ayağa kalktım. Kulaklarımı açmak için ağzımı birkaç kez açıp kapadım.

Sendeleyerek kapıya gittim ve kapıyı açtım. İlk fark ettiğim şey, bir zamanlar kapıma kadar uzanan birkaç basamağın şu anda birkaç fit ötede olduğuydu. Sonra da basamaklarla kapım arasındaki bozulmuş toprağı gördüm ve neler olduğunu anladım.

Basamaklar, toprağın derinlerine çakılmış kazıklarla tutturulmuştu. Portatif evimin böyle bir desteği yoktu.

Evim yer değiştirmiş, basamaklar oldukları yerde kalmıştı.

"Grace?! İyi misin?!" Ses, Stratt'e aitti. Onun portatifi benimkinin yanındaydı.

"Evet!" dedim. "Ne oldu lan az önce?!"

"Bilmiyorum," dedi. "Bekle."

Çok geçmeden hareket eden bir feneri gördüm. Bornoz ve bot giymiş hâlde yanıma geldi. Çoktan telsizinde konuşmaya başlamıştı. "*Eto Stratt. Chto sluchylos'*?" diye cevap almaya çalıştı.

"*Vzryv v issledovatel'skom tsentre*," dedi karşı taraf.

"Araştırma merkezi patlamış," dedi.

Baykonur bir fırlatma tesisiydi ama birkaç araştırma binası da vardı. Buralar laboratuvar değildi. Daha çok sınıfa benziyorlardı. Astronotlar fırlatmadan önceki haftayı genelde Baykonur'da geçirirdi ve fırlatma gününe kadar hazırlık yaparlardı.

"Ah, Tanrım," dedi. "Kimler oradaydı? Kimler oradaydı?!"

Bornozunun cebinden bir deste kâğıt çıkardı. "Bekle, bekle..." Kâğıtları karıştırmaya, baktıklarını gelişigüzel yere atmaya başladı. Bunların ne olduğunu hemen anladım – bir se-

nedir her gün görüyordum bunları. İş takvimleri. Kimin ne zaman nerede ne yaptığını gösteriyorlardı.

Aradığı kâğıdı bulduğunda durdu. Ciddi ciddi nefesinin kesildiğini gördüm. "DuBois ve Shapiro. Orada Astrofaj deneyi yapmak üzere bulunuyorlardı."

Ellerimi kafama gördüm. "Olamaz. Hayır, lütfen, olamaz! Araştırma merkezi beş kilometre uzakta. Patlama bize bu kadar zarar verdiyse–"

"Biliyorum, biliyorum!" Tekrar telsizini açtı. "Ana müret-tebat – konumlarınızı öğrenmek istiyorum. Haber verin."

"Yáo konuşuyor," diye geldi ilk cevap. "Ranzamdayım."

"İlyukina konuşuyor. Subay gazinosundayım. O patlama neydi?"

Stratt ve ben duymayı umduğumuz cevabı bekliyorduk.

"DuBois," dedi. "DuBois! Cevap ver!"

Sessizlik.

"Shapiro. Doktor Annie Shapiro. Cevap verin!"

Yine sessizlik.

Derin bir nefes alıp verdi. Telsizini bir kez daha açtı. "Stratt'ten ulaşıma – beni Yer Kontrol'e götürecek bir cip istiyorum."

"Anlaşıldı," dedi telsizin öteki ucundaki.

Sonraki birkaç saat gerçek bir karmaşaydı. Bir süreliğine tüm üs kapatıldı ve herkesin kimliği kontrol edildi. Hiç belli olmazdı, bu, görevi sabote etmek isteyen bir kıyamet kültünün işi olabilirdi. Ama şüpheli bir şey bulunmadı.

Stratt, Dimitri ve ben bir sığınaktaydık. Bizi neden bir sığınağa sokmuşlardı. Ruslar işi şansa bırakmıyordu. Bu bir terörist saldırısına benzemiyordu ama ne olur ne olmaz diye kritik personeli güvenli yerlere götürmüşlerdi. Yáo ve İlyukina da başka bir sığınaktaydı. Diğer bilim liderlerini de başka sığınaklara koymuşlardı. İnsanları yayarsan, tek bir saldırının etkili olması ihtimalini ortadan kaldırırsın. Bunun altında iç karartıcı bir mantık yatıyordu. Ne de olsa Baykonur Soğuk Savaş döneminde inşa edilmişti.

"Araştırma binaları bir kratere dönüşmüş," dedi Stratt. "Ve DuBois ya da Annie'den bir iz yok. Ya da orada çalışan diğer on dört kişiden."

Telefonunda çektiği fotoğrafları bize gösterdi.

Fotoğraflar kati bir yıkımı gösteriyordu. Alan, Rusların kurduğu kuvvetli projektörlerle aydınlanıyordu ve her yer kurtarma personeli kaynıyordu. Gerçi yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Moloz yoktu, enkaz da kısıtlıydı. Stratt kaydırarak diğer fotoğrafları gösterdi. Kimileri zeminin yakından çekilmiş fotoğraflarıydı. Alanı yuvarlık, parlak boncuklar sarmıştı. "O boncuklar ne?" diye sordu.

"Metal çiyi," dedi Dimitri. "Metaller buharlaşmış, sonra çiy gibi yoğunlaşmış."

"Tanrım," dedi.

İç geçirdim. "O laboratuvarlarda metali buharlaştırabilecek güçte tek bir şey vardı: Astrofaj."

"Katılıyorum," dedi Dimitri. "Ama Astrofaj kendi kendine öylece 'patlamaz.' Bu nasıl olmuş olabilir?"

Stratt kırışık iş takvimi kâğıtlarına baktı. "Burada yazdığına göre, DuBois yakıt olarak Astrofaj kullanan jeneratörler konusunda biraz daha tecrübe kazanmak istemiş. Shapiro da gözlem ve destek için oradaymış."

"Bu hiç mantıklı gelmiyor," dedim. "O jeneratörler elektrik üretmek için çok ama çok az miktarda Astrofaj kullanıyorlar. Bir binayı patlatmaya yetecek kadar değil."

Stratt telefonunu bıraktı. "Birincil ve ikincil bilim uzmanımızı kaybettik."

"Bu bir kâbus," dedi Dimitri.

"Doktor Grace. Muhtemel adaylardan oluşan kısa bir liste istiyorum."

Ağzım bir karış açılmış şekilde ona baktım. "Senin kalbin taştan mı yapılma?! Dostlarımız öldü!"

"Evet ve bu görevin gerçekleşmesini sağlamazsak diğer herkes de ölecek. Yeni bir bilim uzmanı bulmak için dokuz günümüz var."

Gözlerim doldu. "DuBois... Shapiro..." Burnumu çekip gözlerimi sildim. "Öldüler. Öldüler... Tanrım..."

Stratt beni tokatladı. "Kendine gel!"

"Hey!"

"Sonra ağlarsın! Görev önce gelir! Geçen seneki koma dirençli adayların listesi hâlâ duruyor mu? Onu incele. Yeni bir bilim uzmanına ihtiyacımız var. Hem de derhal!"

"Şimdi örnek alıyorum..." diyorum.

Rocky laboratuvar tavanındaki tünelinden beni seyrediyor. Cihazı amacını yerine getiriyor. Şeffaf ksenonit kutuda, içindeki ortamı kontrol etmemi sağlayan birkaç vana ve pompa var. Vakum kutusu içinde ve kapağı açık. Kutunun iklim kontrol ünitesi bile var ve içindeki havayı eksi 51 santigrat derecede tutuyor.

Rocky, örneği (insan) oda sıcaklığında bu kadar uzun süre bıraktığım için beni azarladı. Hatta bu konuda söyleyecek çok şeyi vardı. Sırf fikrini tam anlamıyla ifade edebilsin diye ortak kelime dağarcığımıza, "dikkatsiz," "mal," "ahmak" ve "sorumsuz" kelimelerini eklemek zorunda kaldık.

Sürekli kullandığı başka bir kelime daha vardı ama onun ne olduğunu söylemeyi reddetti.

Üç gündür ağrı kesici kullanmıyordum ve şimdi eskisinden çok daha zekiyim. En azından bu kadarını anlıyor – öylesine aptal bir insan olmadığımı. Artırılmış aptallığa sahip bir insandım.

İlaç kullanmadan üç kere uyuyana dek Rocky bana kutuyu vermeyi reddetti. Kolum şu anda o kadar acıyor ki anlatamam ama bir yandan haklı da.

Bu sürede Rocky de epey iyileşti. Vücudunun içinde neler yaşanıyor hiçbir fikrim yok. Dışarıdan birebir aynı görünüyor

ama öncesine göre daha rahat hareket ediyor. Son hızda değil ama. Ben de öyle. Açıkçası, yaralı yaralı yürüyoruz.

Anlaşarak yerçekimini yarım g'de tuttuk.

Kutunun içindeki pençeleri birkaç kere açıp kapatıyorum. "Baksana. Ben de artık bir Eridyan'ım."

"*Evet. Çok Eridyan. Acele et de örneği al.*"

"Hiç eğlenceli değilsin." Pamuklu çubuğu alıp bekleyen lamın üzerine götürüyorum. Ardında belirgin bir iz bırakarak çubuğu lama sürüyorum, ardından çubuğu vakum haznesine geri bırakıyorum. Hazneyi mühürlüyorum, lamı küçük şeffaf ksenonit kaba koyuyorum ve kutuyu da mühürlüyorum.

"Tamamdır. Bu yeterli olacaktır." Kendi havamı içeri doldurmak için vanaları çeviriyorum, ardından da yukarıdan kutuyu açıyorum. Lam, ksenonit kabın içinde güvende. Galaksinin en mini minnacık uzay gemisi. En azından, şu anda içinde bulunan Adrian yaşam formları için.

Mikroskop istasyonuna gidiyorum.

Rocky yukarıdaki tünelden beni takip ediyor. "*Bu kadar küçük ışığı görebiliyorsun, soru?*"

"Evet. Eski teknoloji. Çok eski hem de." Kabı tepsiye koyup lensleri ayarlıyorum. Ksenonit, mikroskopun içini görebileceği kadar şeffaf.

"Hadi bakalım, Adrian, bana gösterecek neyin var?" Yüzümü merceğe dayıyorum.

İlk gördüğüm şey Astrofaj oluyor. Her zamanki gibi tüm ışığı emen, simsiyah hücreler. Bu beklendik bir şey. Arkaışığı ve odağı ayarlıyorum. Ve her yerde mikroplar görüyorum.

Çocuklarla yaptığım en güzel deneylerden biri, onlarla mikroskopta bir damla suya bakmaktı. Mümkünse dışarıdaki bir su birikintisinden alınan bir damla suyun içi yaşam kaynardı. Bir süreliğine su içmeyi reddeden bir iki çocuk dışında herkes bayılırdı bu deneye.

"Burada bol miktarda yaşam var," diyorum. "Hepsi farklı farklı."

"*Güzel. Beklendik.*"

Elbette olacaktı. Yaşam barındıran herhangi bir gezegende yaşam her yerde olurdu. En azından teorim bu yönde. Ekosistemdeki her köşeyi yaşamla doldurmak üzerine evrimden iyisi yoktur.

Şu anda, daha önce bir insan tarafından görülmemiş yüzlerce eşsiz yaşam formuna bakıyorum. Her biri uzaylı bir ırk. Gülümsemeden edemiyorum. Yapacak bir işim var ama.

Bir Astrofaj kümesi bulana kadar geziniyorum. Burada bir avcı varsa, Astrofaj'ın bulunduğu yerde olmalı. Yoksa pek de iyi bir avcı olmaz ondan.

Mikroskopun dahili kamerasını açıyorum. Görüntü küçük bir LCD ekrana yansıyor. Ekranı ayarlayıp kayda başlıyorum.

"Bu biraz zaman alabilir," diyorum. "Etkileşimini incelemem gereken – hayda!"

Daha yakından bakmak için kafamı merceğe dayıyorum. Astrofaj'ın saldırıya uğraması sadece saniyeler sürdü. Aşırı derecede şanslı mıyım, yoksa bu yaşam formu o kadar mı agresif?

Rocky tepemde volta atıyor. "*Ne, soru? Ne oldu, soru?*"

Canavar bir küme Astrofaj'ın üzerine çöküyor. Bir amip gibi şekilsiz bir kütlesi var. Kendisinden çok daha küçük boyuttaki avının tepesine binip iki yandan etrafını çevirerek bütün kümeyi sarıyor.

Astrofaj kıpırdanıyor. Bir şeylerin ters gittiğinin farkındalar. Kaçmaya çalışıyorlar ama çok geç kaldılar. Durmak zorunda kalmadan önce sadece kısa bir mesafe kaçabiliyorlar. Normalde Astrofajlar saniyeler içinde ışık hızına yakın bir hıza çıkabiliyor ama bu Astrofajlar çıkamadı. Belki canavarın salgıladığı bir kimyasal bir şekilde Astrofaj'ı etkisiz kılıyordur?

Kuşatma tamamlanıyor ve Astrofaj'ın çevresi sarılıyor. Birkaç saniye sonra, Astrofaj'ın görüntüsü normal bir hücreye benzemeye başlıyor. Artık tamamıyla siyah değil, organelleri ve zarları mikroskopun ışında rahatça görülebiliyor. Isı ve ışık enerjisini emme özelliklerini kaybettiler.

Öldüler.

"Buldum!" diyorum. "Avcıyı buldum! Gözümün önünde Astrofaj'ı yedi!"

"*Buldun!*" diye seviniyor Rocky. "*İzole et.*"

"Evet, izole edeceğim," diyorum.

"*Mutluluk mutluluk mutluluk!*" diyor. "*Şimdi isim ver.*"

Nano akıtacı alıyorum. "Anlamadım."

"*Dünya kültürü. Sen buldun. Sen isim ver. Avcının adı ne, soru?*"

"Ah," diyorum. Şu anda kendimi yaratıcı biri gibi hissetmiyorum. Bu, dikkatimi başka bir şeye ayıramayacağım kadar önemli. Tau Ceti'den bir amip bu. "Taumip olabilir."

Taumip. Dünya ve Erid'in kurtarıcısı.

Umarım.

Boynuma şu vahşi batıda taktıkları iplik ve rozetten oluşan kravatlardan takmalıyım. Belki bir de kovboy şapkası. Çünkü artık bir çiftliğim var. Ve çiftliğimde 50 milyon tane Taumip var.

Adrian hava örneğinden birkaç Taumip'i izole ettikten sonra, Rocky bir üreme tankı inşa etti ve işe koyulduk. İçi Adrian havası ve birkaç yüz gram Astrofaj'la dolu, ksenonit bir kutudan ibaret bu tank.

Görebildiğimiz kadarıyla Taumip sıcaklık değişimlerine karşı fazlasıyla dayanıklı. Örneği bir gün boyunca oda sıcaklığında bıraktığımdan, bu iyi bir şey.

İlaçlar insanı kötü yapıyor.

Şimdi düşününce, sıcaklık konusunda çok seçici olmamaları mantıklı geliyor. Eksi 51 santigrat derecelik bir ortamda yaşıyor ve vücut ısısı her zaman 96,415 santigrat derece olan Astrofaj'la besleniyorlar. Hey, kim sıcak yemek sevmez ki, değil mi?

Bir de nasıl ürüyorlar ya! Yani, üzerinde çalışmaları için bolca Astrofaj'la besledim onları. Bir şişe şekerli suya maya

atmak gibi bir şey bu. Ama içki yapmak yerine Taumip yapıyoruz. Artık üzerinde deney yapacak kadar çok Taumip'imiz olduğuna göre ben işe koyuluyorum.

Bir keçiyi Mars'a koyarsanız, ne olur? Çabucak (ve korkunç bir biçimde) ölür. Keçiler Mars'ta yaşayacak şekilde evrim geçirmediler. Peki bir Taumip'i Adrian dışındaki herhangi bir gezegene koyarsak ne olur?

Bunu öğrenmek istiyorum işte.

Ben vakum haznemde yeni bir atmosfer yaratırken Rocky de ana atölyesinin üzerinden beni seyrediyor.

"*Oksijen yok, soru?*" diye soruyor.

"Oksijen yok."

"*Oksijen tehlikeli.*" İç organları alev aldığından beri biraz ürkek.

"Ben oksijen soluyorum. Korkacak bir şey yok."

"*Patlayabilir.*"

Gözlüklerimi çıkarıp ona dönüyorum. "Bu deneyde oksijen yok. Sakin ol.

"*Evet. Sakin.*"

İşe dönüyorum. Vakum haznesine az miktarda gaz eklemek için bir vanayı çeviriyorum. Basınç saatini kontrol edip–

"*Teyit etmek için soruyorum: Oksijen yok, soru?*"

Pis pis bakmak için kafamı ona çeviriyorum. "Karbondioksit ve nitrojen var sadece! Sadece karbondioksit ve nitrojen! Başka bir şey yok! Sorup sorup durma!"

"*Evet. Başka soru yok. Özür.*"

Onu suçlayamam sanırım. Tutuşmak berbat bir şey.

Burada ilgilenmemiz gereken iki gezegen var. Hayır, Dünya ve Erid değil. Onlar sadece yaşadığımız gezegenler. Şu anda önemli olan gezegenler Venüs ve Üçdünya. Astrofaj'ın çılgınlar gibi bölündüğü yerler.

Elbette, Venüs güneş sistemimdeki ikinci gezegen. Yaklaşık Dünya boyutlarında ve karbondioksitten oluşan yoğun bir atmosferi var.

Üçdünya da Rocky'nin yıldız sistemindeki üçüncü gezegen. Üçdünya diye ben diyorum. Eridyanların kendi dilinde bile bu gezegenin bir ismi yok. Rakam vermişler sadece: "Gezegen Üç." Antik zamanda yaşayan ataları gökyüzüne bakıp yıldızlara tanrıların isimlerini vermemiş sonuçta. Sistemlerindeki gezegenleri sadece birkaç asır önce keşfetmişler. Ama sürekli "Gezegen Üç" demek istemiyorum, o yüzden oraya Üçdünya adını koydum.

Uzaylılarla çalışmanın ve insanlığı yok oluştan kurtarmanın en zor kısmı sürekli bir şeylere isim uydurmak.

Üçdünya mini minnacık bir gezegen – boyutu aşağı yukarı Dünya'nın Ay'ı kadar. Ama bizim havasız komşumuzun aksine, Üçdünya'nın bir atmosferi var. Nasıl? Hiçbir fikrim yok. Yüzey yerçekimi sadece 0,2 g, ki bunun yeterli olmaması gerekiyor. Ama bir şekilde, Üçdünya kendisine ince bir atmosfer oluşturmayı başarmış. Rocky'ye göre, yüzde 84'ü karbondioksit, yüzde sekizi nitrojen, yüzde 4'ü kükürt dioksit ve kalanı da eser gazlardan oluşuyor. Tüm bunlar bir de Dünya'nın yüzey basıncının yüzde biriyle.

Göstergeleri kontrol edip başımı sallayarak onaylıyorum. İçerideki deneyi gözle kontrol ediyorum. Bu fikri bulduğum için kendimle epey gurur duyuyorum.

İnce bir Astrofaj tabakası cam bir plakanın üzerini kaplıyor. Astrofaj tabakasını, bu plakanın üzerine kızılötesi ışık yansıtıp Astrofaj'ı buraya çekerek oluşturdum. Dönüş sürücüleri de böyle yapıyor. Sonuç olarak tek bir hücre kalınlığında, her tarafı eşit bir Astrofaj katmanına sahibim.

Sonra da lamın üzerine birkaç Taumip koydum. Bunlar Astrofaj'ı yedikçe, şu anda mat olan lam giderek daha şeffaflaşacak. Işık seviyesini ölçmek, mikroskobik organizmaların sayısını ölçmekten çok daha kolay.

"Tamam... haznenin içinde Venüs'ün havasını yarattım. Elimden geldiği kadar."

Astrofaj'ın bölünme alanının çoğunlukla hava basıncına

bağlı olduğunu tahmin ediyorum. Kısacası, bir gezegene vardıklarında neredeyse ışık hızındaki hızlarını kesmek için havada fren yapmaları gerekiyor. Ancak küçücük olduklarından bu çok vakit almıyor ve elbette bu süreçte ortaya çıkan ısıyı da tüketiyorlar.

Sonuç olarak, Astrofaj 0,02 yoğunluktaki atmosferde duruyor. Yani bundan sonra, standart hava basıncı olarak bunu alacağım. Venüs'ün atmosferinin 0,02 olduğu yer yüzeyden 70 kilometre yukarısı ve buradaki sıcaklık eksi 100 santigrat derece (çok sağ ol, her şeyi kapsayan başvuru kaynakları!). Venüs analoğu deneyinin sıcaklığı olarak da bunu kullanıyorum. Tabii ki Rocky'nin ısı kontrol sistemi kusursuz çalışıyor, aşırı düşük sıcaklıklarda bile.

"Güzel. Şimdi Üçdünya."

"Üçdünya'nın 0,02 atmosfer basıncındaki sıcaklığı nedir?

"Eksi seksen iki santigrat derece."

"Tamam, sağ ol," diyorum. Bir sonraki hazneye geçiyorum. Bunun içinde de bir öncekinin aynısı Astrofaj ve Taumip düzeneğinden var. Üçdünya'nın atmosferini simüle etmek için uygun gazları içeri dolduruyorum ve 0,02 atmosfer basınçlı alandaki sıcaklığı ayarlıyorum. Gerekli bilgileri Rocky'nin kusursuz hafızasından alıyorum. Burası da Venüs ya da Adrian'dan çok farklı değil. Çoğunluğu karbondioksit, kalanı da farklı fazlardan oluşuyor. Çok büyük bir sürpriz yok – Astrofaj görebildiği en büyük CO_2 konsantrasyonuna gidiyor.

Bu gezegenlerin helyum ya da onun gibi bir şeyle dolu olmaması iyi. Gemide ondan yok. Ama karbondioksit. O iş kolay. Bunu benim vücudum bile üretiyor. Ya nitrojen? DuBois ve tercih ettiği ölüm şekli sağ olsun, gemide bolca nitrojen var.

Üçdünya'nın atmosferinde biraz kükürt dioksit de var ama. Toplam atmosferinin yüzde dördü kadar. Boş veremeyeceğim kadar büyük bir yüzde bu, o yüzden biraz sülfür dioksit yapmam gerekiyor. Laboratuvarda bir sürü farklı ayıraç var ama kükürt dioksit gazı yok. Öte yandan sülfürik asit solüsyonu

var. Dondurucudaki bozulmuş bir soğutma bobinindeki bakır boruyu alıyorum ve katalizör olarak kullanıyorum. İhtiyaç duyduğum kükürt dioksiti çok rahat üretiyorum.

"Üçdünya da tamamdır," diyorum. "Bir saat bekleyip sonuçları kontrol ederiz."

"*Umudumuz var*," diyor Rocky.

"Evet, umudumuz var," diyorum. "Taumipler oldukça dayanıklılar. Çok düşük atmosferde yaşayabiliyorlar ve çok düşük sıcaklıklarda rahat edebiliyorlar. Belki Venüs ve Üçdünya onlar için yaşanılabilir yerlerdir. Taumiplerin avları için yeterince iyiyse, Taumipler için neden öyle olmasın?"

"*Evet. Her şey yolunda! Her şey yolunda!*"

"Evet. Bir kez olsun, her şey kazasız belasız devam ediyor."

Derken tüm ışıklar sönüyor.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Zifiri karanlık.

Işık yok. Monitör parıltısı yok. Laboratuvar ekipmanlarının LED ışıkları bile yok.

"Tamam, sakin ol," diyorum. "Sakin ol."

"*Neden sakin olmayasın, soru?*" diye soruyor Rocky.

Tabii ki o ışıkların söndüğünün farkında değil. Gözleri yok. "Gemi kapandı. Her şey çalışmayı bıraktı."

Rocky tünelinde hızla hareket ediyor. "*Senin ekipmanların şimdi sessiz. Benimkiler hâlâ çalışıyor.*"

"Senin ekipmanlarının enerjisi jeneratöründen geliyor. Benimkisi gemiden geliyordu. Tüm ışıklar söndü. Şu anda çalışan hiçbir şey yok!"

"*Bu kötü, soru?*"

"Evet, çok kötü! Her şeyi geçtim, göremiyorum!"

"*Gemi neden kapandı, soru?*"

"Bilmiyorum," diyorum. "Sende ışık var mı? Benim tarafıma tutabileceğin bir şey?"

"*Hayır. Bende neden ışık olsun, soru?*"

Karanlık laboratuvarda el yordamıyla yolumu bulmaya çalışıyorum. "Kumanda odasına çıkan merdiven nerede?"

"Sol. Daha sol. Devam... evet... uzan..."

Merdivenin basamaklarından birini tutuyorum. "Teşekkürler."

"*Şaşkınlık. İnsanlar ışık yokken çaresiz.*"

"Evet," diyorum. "Kumanda odasına gel."

"*Evet.*" Tünelinde hızla hareket ettiğini duyuyorum.

Kumanda odasına tırmanıyorum ve burası da laboratuvar kadar karanlık. Koca kumanda odası ölü. Monitörler kapalı. Hava kilidi lombarlarından bile ışık vurmuyor – tam da gemi Tau Ceti'yi arkasına aldığında yaşandı bu.

"*Kumanda odasında da ışık yok, soru?*" diye soruyor Rocky'nin sesi – muhtemelen şu anda tavandaki ampulünde.

"Yok – bir dakika... bir şey görüyorum..."

Panellerden birinin köşesinde küçük kırmızı bir LED ışığı var. Çok olmasa da şüphesiz parlıyor. Pilot koltuğuna oturup kontrole bakıyorum. Koltuğum biraz oynuyor. Çok iyi tamir edemedim ama en azından yere sabitlenmiş durumda.

Kumanda odasındaki her ekranda bulunan dokunmatiklerin aksine bu küçük alanda fiziksel düğmeler ve yakında da bir LCD ekranı var. Işık o düğmeden geliyor.

Tabii ki basıyorum hemen düğmeye. Başka ne yapacaktım ki?

LCD ekranı canlanıveriyor. Pikselli bir yazı beliriyor ekranda, şöyle yazıyor: BİRİNCİL JENERATÖR: KAPALI. İKİNCİL JENERATÖR: KAPALI. ACİL DURUM BATARYALARI: %100.

"Peki bu bataryaları nasıl kullanacağım?.." diye mırıldanıyorum.

"*Gelişme, soru?*"

"Bekle." Sonunda görene kadar LCD panelinin etrafını araştırıyorum. Plastik güvenlik korumasının bulunduğu küçük bir açma kapama düğmesi. Üzerinde "Bat" yazıyor. Bu olmalı. Korumayı kaldırıp düğmeye basıyorum.

Kumanda odasında kısık LEDler yanıyor – normal ışıklar kadar güzel değiller. En küçük kumanda ekranı –ve sadece o ekran– canlanıyor. Meryem Ana görev amblemi ekranın ortasında beliriyor, onun altında da "İşletim Sistemi Yükleniyor..." yazıyor.

"Kısmi başarı," diyorum. "Acil durum bataryalarım devreye girdi. Ama jeneratörlerim hâlâ kapalı."

"*Neden kapalı, soru?*"

"Bilmiyorum."

"*Havan iyi, soru? Güç yoksa yaşam destek de yok. İnsanlar oksijeni karbondioksite çeviriyor. Tüm oksijeni tüketip zarar göreceksin, soru?*"

"Sorun yok," diyorum. "Gemi epey büyük. Havanın bir sorun teşkil etmesine daha çok var. Bu sıkıntının kaynağını bulmam daha önemli."

"*Makineler bozulur. Bana göster. Tamir edeyim.*"

Aslında hiç de fena fikir değil. Rocky hemen her şeyi yapabiliyor gibi görünüyor. Ya o çok yetenekli ya da tüm Eridyanlar böyle. Her halükârda, inanılmaz şanslıyım. Yine de... insan teknolojisi üzerinde ne kadar başarılı olabilir ki?

"Olabilir. Ama önce iki jeneratörün de aynı anda neden kapandığını bulmalıyım."

"*İyi soru. Daha önemli: Güç olmadan gemiyi kumanda edebilirsin, soru?*"

"Hayır. Herhangi bir şey için güce ihtiyacım var."

"*O zaman, en önemli soru: Yörünge bozulana kadar ne kadar zaman var, soru?*"

Birkaç kere şaşkın şaşkın göz kırpıyorum. "Bilmiyorum."

"*Hızlı çalış.*"

"Evet." Ekranı işaret ediyorum. "Önce bilgisayarımın açılmasını beklemem gerekiyor."

"*Acele et.*"

"Tamam, daha hızlı beklerim."

"*Sarkazm.*"

Bilgisayar açılıyor ve karşıma daha önce görmediğim bir ekran çıkıyor. Bunun bir arıza anlamına geldiğini biliyorum çünkü ekranın üst kısmında kocaman harflerle "ARIZA" yazıyor.

Güç kaybından önceki hoş kullanıcı arayüzü düğmeleri ve uygulamalar artık yok. Ekranda sadece siyah arka plan üzeri-

ne beyaz yazılardan oluşan üç sütun var. Sol taraftaki tamamen Çince, ortadaki Rusça, sağdaki de İngilizce.

Herhalde normal şartlar altında, gemi bu ekranı kimin okuduğuna bağlı olarak doğru dili gösteriyor. Ama bu "güvenli önyükleme" benzeri ekran onu kimin okuyacağını bilmediğinden tüm dilleri gösteriyor.

"*Ne oldu, soru?*"

"Ekranda bilgiler çıktı."

"*Sorun ne, soru?*"

"Sus da bir okuyayım."

Endişeli olduğunda Rocky tam bir baş belası olabiliyor. Durum raporunu okuyorum.

ACİL DURUM GÜCÜ: ÇALIŞIYOR
BATARYA: %100
TAHMİNİ KALAN SÜRE: 04G 16S 17D
YAŞAM DESTEK: KAPALI
KİMYASAL EMİLİM YAŞAM DESTEĞİ: ÇALIŞIYOR. !!!KISITLI SÜRE, YENİLENEMEZ!!!
SICAKLIK KONTROL: KAPALI
SICAKLIK: 22°C
BASINÇ: 40.071 PA

"Gemi beni hayatta tutuyor ama onun dışında başka hiçbir şey yapmıyor."

"*Jeneratörü ver. Tamir edeyim.*"

"Önce bulmam gerek," diyorum.

Rocky kendini salıyor. "*Gemi parçalarının nerede olduğunu bilmiyorsun, soru?*"

"Tüm o bilgiler bilgisayarda! Hepsini hatırlayamıyorum!"

"*İnsan beyni işe yaramaz!*"

"Ya, sen sussana!"

Merdivenle laboratuvara iniyorum. Acil durum ışıkları burada da yanıyor. Rocky tüneliyle peşimden geliyor.

Aşağı uzanıp alet çantamı alıyorum ve bir sonraki merdivenle aşağı iniyorum. Rocky de yine beni takip ediyor.

"*Nereye gidiyorsun, soru?*"

"Depo alanına. Tamamıyla araştırmadığım bir tek orası var. Ve mürettebat kamarasının en dibi orası. Jeneratör mürettebatın ulaşabileceği bir yerdeyse, orada olacaktır."

Yatakhaneye indiğimde, emekleyerek depo alanına giriyorum. Kolum acıyor. Yakıt tanklarıyla aramdaki duvarı inceliyorum. Kolum daha da acıyor.

Bu noktada artık kolum hep acıyor, ben de onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Ama başka ağrı kesici içmeyeceğim. Beni iyice aptallaştırıyorlar. Depo alanında sırtüstü uzanıp acının biraz geçmesini bekliyorum. Buralarda bir yerlerde servis panelleri olmalı, değil mi? Geminin tam krokisini hatırlamıyorum ama önemli ekipmanlar muhtemelen basınçlı alanın içindedir. Tam olarak da bu yüzden. Değil mi?

Peki bunu nasıl bulacağım? Panellerin nerede olduklarını bulmak için x-ray görüşüne – aa, evet!

"Rocky! Burada kapı falan var mı?"

Birkaç saniye sessiz kalıyor. Bir iki kez duvara tıklatıyor. "*Altı küçük kapı.*"

"Altı mı?! Öf. İlkinin nerede olduğunu söyle." Elimi depo alanının tavanına koyuyorum.

"*Elini ayaklarına doğru kaydır, sola...*"

Tariflerini takip ederek ilk kapıyı buluyorum. Çıplak gözle görmek de zormuş bu kapıları. Zaten yatakhanedeki acil durum ışığı çok kısık, bir de depo alanına giren kısmı yok denecek kadar az.

Paneli tutan, küçük bir mandala takılı bir düzbaşlı vida var. Alet çantamdan bir tornavida çıkarıyorum. Panel açılıyor ve üzerinde bir vana bulunan bir boruyu gözler önüne seriyor. Borunun üzerinde BİRİNCİL OKSİJEN VANASI yazıyor. Bununla oynamayı hiç istemiyorum. Kapağı kapatıyorum.

"Bir sonraki kapı."

Rocky beni tek tek kapılara yönlendiriyor ve ben de kapıların ardında ne olduğuna bakıyorum. Kapıların ardındaki şekilleri sonarıyla görebildiğini biliyorum ama bunun bir yararı yok. Kısıtlı ortak kelime dağarcığımızı kullanarak kapının arkasında ne olduğunu bana tarif etmeye çalışmasındansa doğruca benim kontrol etmem daha iyi.

Dördüncü kapının arkasında aradığımı buluyorum.

Jeneratör beklediğimden daha küçük. Odacık yarım metreküp civarında. Jeneratör de yamuk şekilli siyah bir kasadan oluşuyor ve onun jeneratör olduğunu sadece üzerinde öyle yazmasından anlıyorum. Üzerlerinde birer tane vana bulunan iki kalın boru bağlı jeneratöre, ayrıca bir sürü normal görünüşlü kablo da var.

"Buldum," diyorum.

"*İyi*," diyen Rocky'nin sesi yatakhaneden geliyor. "*Çıkarıp bana getir.*"

"Önce ben bir bakmak istiyorum."

"*Sen bu konuda iyi değilsin. Ben tamir ederim.*"

"Jeneratörüm senin ortamına dayanamayabilir."

"*Mmm.*"

Üzerlerinde vana bulunan borular Astrofaj boruları olmalı. Odacığı biraz daha araştırdığımda boruların isimlerini öğreniyorum. Biri "yakıt" borusu, diğeri ise "atık." Yeterince açık.

"Atık" hattındaki musluğu sökmek için bir ingilizanahtarı kullanıyorum. Musluk çıkar çıkmaz, yere koyu renkli bir sıvı akıyor. Bundan çok yok – vanayla borunun arasında ne kaldıysa. Ölü Astrofajları motordan atmak için artık hangi sıvıyı kullanıyorsak o. Birazı elime de bulaştı – kaygan geliyor. Belki de yağdır. Aslında bu iyi bir fikir. Her sıvı işe yarar, yağ sudan daha hafiftir ve boruları çürütmez.

Ardından "yakıt" hattını söküyorum. Buradan da kahverengi bir sıvı akıyor. Ama bu sefer iğrenç kokuyor.

Yüzümü buruşturup burnumu hemen koluma gömüyorum. "Öf! Tanrım!"

"*Sorun ne, soru?*" diye sesleniyor Rocky aşağıdan.

"Yakıt çok pis kokuyor," diyorum. Eridyanların koku duyusu yok. Öte yandan görme duyusunu Rocky'ye anlatmam vakit alsa da koku kolaydı. Çünkü Eridyanların tat duyuları vardı. İşin temeline indiğinizde, koku da uzak mesafelerdeki şeyin tadını almaktan ibarettir.

"*Doğal koku mu, kimyasal koku mu, soru?*"

Çabuk bir nefes alıyorum. "Çürük yiyeceğe benziyor kokusu. Astrofaj normalde bu kadar pis kokmaz. Normalde doğru düzgün bir kokusu olduğu bile söylenemez."

"*Astrofaj canlı. Belki Astrofaj çürüyebiliyordur.*"

"Astrofaj çürüyemez," diyorum. "Nasıl çürüsün – AH, HAYIR! AH, TANRIM! OLAMAZ!"

Elimi pis kokan sıvıya batırıyorum, ardından depo alanından çıkıyorum. Ardından sıvıya bulanmış elimi hiçbir şeye dokunmadan havada tutup laboratuvara tırmanıyorum.

Rocky tünelinde koşturuyor. "*Sorun ne, soru?*"

"Hayır, hayır, hayır, hayır..." diyorum, sonuncusunda sesim ciyaklıyor. Kalbim boğazımdan çıkacak gibi atıyor. Sanırım kusacağım.

Sıvıyı bir lamın üzerine silip lamı mikroskopun altına yerleştiriyorum. Arkaışık sağlayacak enerji yok, o yüzden çekmecelerden birinden bir fener alıp lamın üzerine tutuyorum. Bununla idare etmek zorundayım.

Yüzümü merceğe dayıyorum ve en büyük korkularım gerçeğe dönüyor. "Ah, Tanrım."

"*Sorun ne, soru?!*" Rocky'nin sesi normalde bir oktav daha yüksek.

Kafamı iki elimle tutuyorum ve üzerime pis kokulu sıvıdan bulaşıyor ama kimin umurunda. "Taumip. Jeneratörlerde Taumip var."

"*Jeneratörlere zarar vermişler, soru?*" diyor Rocky. "*Jeneratörü ver. Tamir edeyim.*"

"Jeneratör bozuk değil," diyorum. "Taumipler jeneratöre

girdiyse yakıt deposunda da Taumip var demektir. Taumip tüm Astrofaj'ı yedi. Gücümüz yok çünkü yakıtımız kalmadı."

Rocky karapaksını o kadar hızlı kaldırıyor ki tünelinin tavanına çarpıyor. "*Taumipler yakıta nasıl girdi, soru?!*"

"Laboratuvarımda Taumipler vardı. Onları kapalı bir yere koyamadım. Aklıma gelmedi. Herhalde birkaç tanesi kaçtı. Adrian'da ölümden döndüğümüzden beri gemide çatlaklar, delikler ve sızıntılar var. Bir tanesi yeter."

"*Kötü! Kötü kötü kötü!*"

Nefes nefese kalıyorum. "Uzayda ölüyüz. Sonsuza dek burada sıkışıp kalacağız."

"*Sonsuza dek değil*," diyor Rocky.

Dikkat kesiliyorum. "Değil mi?"

"*Hayır. Yakında yörünge bozulacak. Sonra öleceğiz.*"

Sonraki koca gün boyunca, erişebildiğim yakıt borularını inceliyorum. Her yerde durum aynı. Yağ içinde asılı bekleyen Astrofaj yerine, içleri Taumip ve (olduğu gibi söyleyeceğim) bir sürü Taumip boku dolu. Çoğunluğu metan, geri kalanı da eser bileşenlerden oluşuyor. O zaman Adrian'ın atmosferinde bulunan metanı açıklıyor bu. Yaşam döngüsü falan filan.

Bazen canlı Astrofaj'a denk geldiğim oluyor ama yakıtın içindeki baskın Taumip popülasyonu onları çok yaşatmaz. Bunu kurtarmanın bir yolu yok. Sağlıklı eti botülizmden ayırmaya çalışmak gibi olur.

"Çare yok," diyorum son yakıt örneğini laboratuvar masasına vurarak. "Her yer Taumip olmuş."

"*Kendi tarafımda Astrofaj'ım var*," diyor Rocky. "*Yaklaşık iki yüz on altı gram kaldı.*"

"Dönüş sürücülerini çok çalıştırmaya yetmez. Aşağı yukarı otuz saniye. Zaten o kadar bile yaşamazlar. Benim tarafım Taumip kaynıyor. Astrofaj'ını kendi tarafında güvende tut."

"*Yeni motor yapayım*," diyor Rocky. "*Taumip, Astrofaj'ı metana çeviriyor. Oksijenle tepkime. Ateş olur. İtiş olur. Gemime gideriz. Orada çok Astrofaj var.*"

"Bu... fena fikir değil." Çenemi sıkıyorum. "Uzayda mesafe kat etmek için Taumip osuruğu kullanmak."

"*Taumip'ten sonraki kelimeyi anlamadım.*"

"Önemli değil. Bir dakika, bir hesaplayayım..."

Bir tablet alıyorum – laboratuvardaki bilgisayar ekranı hâlâ kapalı. Metanın tepkime süresini hatırlamıyorum ama hidrojen - oksijenin tepkimesinin 450 saniye olduğunu biliyorum. Buna iyi durum senaryosu diyelim. 20.000 kilogram Astrofaj'ım vardı, diyelim ki bunların hepsi metan oldu. Geminin 100.000 kilogramlık kuru kütlesi var. Bu tepkime için yeterli oksijenim var mı bilmiyorum ama bunu sonra düşünürüz...

Odaklanmakta güçlük çekiyorum. Yorgunum ve bunun farkındayım.

Hesap makinesi uygulamasına rakamları giriyorum, ardından başımı sallıyorum. "İşe yaramaz. Gemi saniyede 800 metreden az hız kazanır. Bununla Tau Ceti sisteminin 150 kilometresini aşmak bir yana, Adrian'ın yerçekiminden bile çıkamayız."

"*Kötü.*"

Tabletimi masaya bırakıp gözlerimi ovuyorum. "Evet. Kötü."

Üzerime gelene kadar tünelinde takırdıyor. "*Bana jeneratörü ver.*"

Omuzlarım çöküyor. "Neden ki? Bu ne işe yarar?"

"*Temizleyip sterilize ederim. Taumipleri temizlerim. Astrofaj'ımla küçük yakıt tankı yaparım. Jeneratörü iyice kapatırım. Sana geri veririm. Gemine takarsın. Geminin enerjisi geri gelir.*"

Sızlayan kolu ovuyorum. "Evet. İyi fikir. Jeneratör senin havanda erimezse tabii."

"*Erirse tamir ederim.*"

Birkaç yüz gram Astrofaj, galaksiden uçmamı sağlamaya yetmez ama... bilmiyorum... hiç olmadı ömrümün sonuna kadar geminin elektronik sistemlerini çalıştırmaya yeter de artar.

"Tamam. Evet. Bu iyi bir fikir. En azından gemi çalışır hâle gelir."

"*Evet.*"

Kapıya yöneliyorum. "Ben jeneratörü getireyim."

Bu hâlde alet kullanmamam gerek aslında ama çalışmaya devam ediyorum. Yatakhaneye dönüyorum, depo alanına giriyorum ve jeneratörü çıkarıyorum. Belki de bu yedek jeneratördür. Bilmiyorum. Her halükârda, Astrofaj'ı elektriğe dönüştürüyor ve bana da bu lazım.

Yatakhaneye dönüp jeneratörü ortak hava kilidimize koyuyorum. Rocky hava kilidine kendi havasını doldurup jeneratörü atölyesine taşıyor. İki pençesi hemen işe koyuluyor. Üçüncüsü de ranzamı işaret diyor. "Ben şimdi bunun üzerinde çalışacağım. Sen uyu."

"*Kendi Astrofaj'ına da Taumip bulaştırma sakın!*"

"*Benim Astrofaj'ım ksenonit kapta. Güvende. Sen şimdi uyu.*"

Her yerim ağrıyor, özellikle de bandajlı kolum. "Uyku tutmayacak."

Israrla ranzamı işaret ediyor. "*İnsanların her on altı saatte bir sekiz saat uyuması gerektiğini söylemiştin. Otuz bir saattir uyumadın. Sen şimdi uyu.*"

Ranzama oturup iç geçiriyorum. "İyi dedin. En azından uyumayı denemeliyim. Zor bir gün oldu. Gece. Neyse. Zor günün gecesi." Ranzama sırtüstü yatıp battaniyeyi üzerime çekiyorum.

"*O cümle hiçbir anlam ifade etmiyor.*"

"Bir Dünya lafı. Bir şarkıdan." Gözlerimi kapatıp mırıldanıyorum. "...ve köpek gibi çalışıyordum..."

Ben sızarken birkaç saniye geçiyor...

"Lan!" Hemen oturur pozisyona geliyorum. "Böcekler!"

Rocky jeneratörü düşürecek kadar şaşırıyor. "*Sorun nedir, soru?*"

"Sorun değil! Bir çözüm!" Ayağa fırlıyorum. "Böcekler! Gemimde böcekler dediğimiz dört küçük gemi var. Dünya'ya bilgi götürmek için yapıldılar!"

"*Bundan daha önce bahsettin*," diyor Rocky. "*Ama aynı yakıtı kullanıyorlar, soru? Astrofaj hep öldü.*"

Kafamı iki yana sallıyorum. "Astrofaj kullanıyorlar, evet ama her böceğin yakıtı kendine. *Meryem Ana*'yla hava, yakıt ya da hiçbir şeyi paylaşmıyorlar. Ve her böceğin 120 kilogramlık yakıtı var! Bir sürü Astrofaj'ımız var!"

Rocky kollarını havada sallıyor. "*Gemime dönmemize yetecek kadar! İyi haber! İyi iyi iyi!*"

Ben de kollarımı havada sallıyorum. "Belki de gerçekten burada ölmemiz gerekmeyecek! Bir GDF yapıp böceklere gitmeliyim. Hemen dönerim." Ranzadan atlayıp merdivene koşuyorum.

"*Hayır!*" diyor Rocky. Duvara koşup pençesiyle tıklatıyor. "*Sen uyu. İnsanlar uykusuzken iyi çalışmıyor. GDF tehlikeli. Önce uyu. GDF sonra.*"

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, tamam."

Ranzamı işaret ediyor yine. "*Uyu.*"

"Tamam, anne."

"*Sarkazm. Sen uyu. Ben izlerim.*"

"Bu artık iyi bir fikir gibi gelmiyor bana," diyorum telsizime.

"*İşi yap*," diye cevaplıyor Rocky acımadan.

İyi bir uyku çektim ve güne hazırım. Güzel bir kahvaltı yaptım. Biraz gerinme hareketi yaptım. Rocky bana muhtemelen sonsuza dek çalışacak mühürlü, tamamıyla işlevsel bir jeneratör verdi. Jeneratörü taktım ve geminin elektriği geri geldi.

Rocky'yle böcekleri kullanarak *Blip-A*'ya en kolay nasıl dönebiliriz diye konuştuk. Şu âna kadar her şey iyi bir fikir gibi geliyordu.

GDF elbiseme girmiş, uzayın engin boşluğuna gözlerimi dikmiş, hava kilidinde bekliyorum. Adrian'ın solu yeşil ışığı üzerime düşüyor, gemiyi aydınlatıyor. Sonra da görüşümden çıkıyor. Karanlıktayım. Bu uzun sürmüyor ama. Çünkü on iki saniye sonra gezegen tekrar kendini gösteriyor.

Meryem Ana hâlâ dönüyor. Bu biraz sıkıntı.

Geminin yanlarında, yapay yerçekimi için gemiyi yukarı ya da aşağı döndüren, Astrofaj'la çalışan küçük iticiler mevcut. Elbette şu anda çalışmıyorlar. Diğer her şey gibi onlar da Taumip boku dolu. Ben de yine yerçekimli bir GDF'ye çıktım yani. Ama bu sefer Adrian'ın yerçekimi yerine, santrfüj kuvveti beni uzaya fırlatmakla tehdit ediyor.

Ölüm dediğin her türlü ölüm. Peki o zaman bu seferki niye Adrian örneği maceramdan biraz daha kötü geliyor? Çünkü bu sefer geminin burnunda dengemi korumam gerek. Yanlış atacağım bir adım ölüm demek.

Örnek toplayıcıyı aldığımda, vücudumu gövdeye yakın tuttum, bolca halat kullandım ve olur da dengemi kaybedersem diye tutunabileceğim bir sürü tutamaç vardı.

Ama böcekler geminin burnunda tutuluyor.

Santrfüj sistemi için, geminin burnu içe doğru dönük şu anda. Santrfüj kuvvetinin bakış açısına göre, böcekler mürettebat kamarasının "üst" kısmında kalıyor yani. Oraya çıkmalı, burnu açmalı ve küçük gemileri çıkarmalıyım. Tüm bunları ayağım kaymaz diye umarak yapmalıyım. Burunda halat bağlayacak yer yok. O yüzden çok daha aşağıda kalan bir yere bir halat bağlamam gerekecek. Bu da olur da düşersem, halat gerilene kadar iyice hızlanmış olacağım anlamına geliyor. Halat beni tutar mı? Tutmazsa, santrfüjün kuvveti beni uzaya fırlatır ve Adrian'ın yeni ayı olurum.

Halatları dört kere kontrol ediyorum. Garanti olsun diye iki halat bağladım. Hava kilidi ile elbisemin üzerinde sert noktalara iyice bağladım halatları. Düşersem bu kuvvete dayanmalılar.

"Dayanmalılar."

Dışarı bir adım atıyorum, hava kilidinin üst kısmına tutunup kendimi yukarı çekiyorum. Tam yerçekiminde alet edevatlarımla birlikte bunu yapmam mümkün olmazdı.

Burun koniğinin açısı, kayarak düşmeyeceğim kadar geniş.

Halatları bir kez daha kontrol ediyorum, ardından burnun tepesine doğru tırmanmaya başlıyorum. Ben tırmandıkça santrfüjün kuvveti beni kenara ittiriyor. Birkaç fitte bir durup gövdenin sürtünmesinin beni durdurmasını beklemem gerekiyor.

"*Durum, soru?*"

"İlerleme kaydediyorum," diyorum.

"*İyi.*"

Buruna ulaşıyorum. Rotasyonun merkezine en yakın yer olduğundan yapay yerçekimi burada diğer yerlere kıyasla daha düşük. Bu da bir artı.

Evren her yirmi beş saniyede bir tembel tembel etrafımda dönüyor. Bu zamanın yarısında, görüşümü Adrian dolduruyor. Sonra birkaç saniye Tau Ceti'nin yakıcı parlaklığına maruz kalıyorum. Ardından karanlık. Biraz rahatsız edici ama çok değil. Can sıkıcı sadece.

Böcek kapağı olması gerektiği yerde. Şimdi dikkatli olmam gerek. Hiçbir şeye hasar vermek istemem.

Bu, bir intihar görevi olarak tasarlanmıştı. *Meryem Ana*'nın eve dönmesi gibi bir dertleri yoktu. İçerideki mekanizmada bu kapağı patlatacak bir düzenek var. Sonra da böcekler yola çıkıp Dünya'yı bulabilirlerdi. İyi sistem ama Dünya'ya dönerken bu kapağın burada olmasına ihtiyacım var. Mesele aerodinamikle alakalı.

Evet, aerodinamik.

Meryem Ana, bir Heinlein romanından fırlamışa benziyordu. Parlak gümüş rengi, pürüzsüz gövde, sivri burun koniği. Bir atmosfer görmeyecek bir gemi için niye böyle bir tasarım yapılmıştı.

Yıldızlararası ortamla alakalıydı bu. Uzayda dolaşan az mı az miktarda hidrojen ve helyum var. Her santimetreküpte bir atom civarında ama ışık hızına yakın bir hızda seyahat ettiğinizde bu birikiyor. Sadece bir sürü atomu topladığınızdan değil, aynı zamanda hareketsiz referans çerçevenize göre bu atomlar normalden daha ağırlar. Görelilik fiziği bir acayip.

Uzun lafın kısası: Burnun hasarsız olmasına ihtiyacım var.

Bütün panel ve patlama düzeneği gövdeye altı adet altıgen cıvatayla tutturulmuş. Alet çantamdan bir lokma anahtar çıkarıp çalışmaya başlıyorum.

İlk cıvatayı söker sökmez, cıvata burundan kayıp gaiplere karışıyor.

"Ee..." diyorum. "Rocky, sen cıvata yapabilirsin, değil mi?"

"*Evet. Kolay. Niye, soru?*"

"Bir tanesini düşürdüm."

"*Cıvataları düzgün tut.*"

"Nasıl?"

"*Elini kullan.*"

"Elimde anahtar var."

"*İkinci elini kullan.*"

"Diğer elimle de dengemi sağlıyorum."

"*Üçüncü eli– hmm. Böcekleri al. Ben yeni cıvata yaparım.*"

"Tamamdır."

İkinci cıvata üzerinde çalışmaya başlıyorum. Bu sefer aşırı dikkat ediyorum. Yarısını söktüğümde anahtarı kullanmayı bırakıp kalanını elimle söküyorum. GDF elbisesinin sosis parmakları bu işe hiç uygun değil. Bu cıvatayı sökmem on dakikayı buluyor. Ama bir şekilde söküyorum ve en önemlisi de cıvatayı düşürmüyorum.

Cıvatayı elbisemin cebine koyuyorum. Şimdi Rocky tam olarak neyi kopyalaması gerektiğini bilecek.

Kalan dört cıvatayı anahtarla söküp düşmelerine müsaade ediyorum. Muhtemelen bir süre Adrian'ın yörüngesinde dönecekler ama sonsuza dek değil. Burada hissettiğimiz o minik sürtünme kuvveti onları yavaşlatacak ve bir gün Adrian'ın atmosferine düşüp yanacaklar.

Geriye tek bir cıvata kalıyor. Ama önce, parmağımı sokacak kadar boşluk yaratmak için düzeneğin öteki tarafını kaldırıyorum. Boşalmış cıvata deliğinden bir halat geçirip halatın kendisine bağlıyorum. Sonra da diğer ucunu kendi kemerime

takıyorum. Şimdi bana bağlı olan dört farklı halat var. Böylesi daha hoşuma gidiyor. Uzaylı bir Örümcek Adam'a benziyor olabilirim ama kimin umurunda?

İhtiyacım olursa diye hâlâ kullanmadığım iki halatım var alet çantamda. Fazla halat diye bir şey yoktur.

Son cıvatayı da sökiyorum ve düzenek burunda kaymaya başlıyor. Yanımdan geçmesine müsaade ediyorum ve halatın ucuna geldiğinde duruyor. Birkaç kere gövdeye çarpıyor, ardından sallanmaya başlıyor.

Kompartımanın içine bakıyorum. Böcekler her biri kendi kutusunda, tam da olmasını beklediğim yerdeler. Küçük yakıt tanklarına işlenmiş isimleri dışında dört küçük gemi birebir aynı. Elbette isimleri "John," "Paul," "George" ve "Ringo."

"Durum, soru?"

"Böcekleri alıyorum."

İlk John'u alıyorum. Gemiyi küçük bir mandal tutuyor ama biraz zorlayınca kurtuluyor. Sondanın arkasında, ucu dışarı bakacak şekilde konulmuş bir basınçlı hava tankı var. Bu şekilde fırlatılacaklardı. Dönüş sürücülerini çalıştırmadan önce gemiden iyice uzaklaşmış olmaları gerekecekti. Tatlış, bebek dönüş sürücüleri bile arkalarında kalan her şeyi buharlaştırırdı.

John rahatça çıkıyor. Sonda hatırladığımdan daha büyük – neredeyse bir bavul büyüklüğünde. Elbette, GDF elbisesinin hantal eldivenleriyle tuttuğunuzda her şey size daha büyük gelir.

Bizim John ağır da. Dünya'nın yerçekiminde onu kaldırabilir miyim bilmiyorum. John'u yedek halata bağlayıp Paul'a uzanıyorum.

Gerektiğinde Rocky hızlı çalışabilir. Şu anda gerekiyor.

Adrian'da sıkıntılı bir yörüngedeyiz. Bilgisayarlar ve güdüm sistemleri çalışır hâle geldiğinden yörüngeyi görebiliyorum artık. Hiç hoş değil. Yörüngemiz oldukça eliptik ve en yakın noktası, gezegene fazla yakın.

Her doksan dakikada bir, atmosferin en üst noktasına bir kıl dokunuyoruz. O rakımda buna atmosfer demeye bin şahit ister. Yolunu kaybetmiş birkaç molekül geziniyor etrafta. Ama bizi azıcık da olsa yavaşlatmaya yetiyor. O yavaşlama da bir sonraki geçişimizde atmosfere biraz daha girmemize neden oluyor. Bunun nereye gittiğini anlamışsınızdır.

Her doksan dakikada bir atmosfere dokunuyoruz. Ve bunu daha kaç kere yapabileceğimizi bilmiyorum gerçekten. Bilgisayarda "Adrian gezegeninin etrafındaki eliptik yörüngeler" için bir model yok, acaba neden?

Öyle. Rocky'nin acelesi var yani.

Paul'u parçalarına ayırıp hemen hemen nasıl çalıştığını anlaması sadece iki saatini alıyor. Bu hiç de kolay bir iş değildi – Paul'u Rocky'nin alanına göndermeden önce özel bir "soğutucu kutu" yapmamız gerekti. Böceklerin içinde Rocky'nin havasında eriyecek plastik parçalar var. Büyük bir Astrofaj kümesi bu sorunu çözdü. Astrofajlar insanların dokunamayacağı kadar sıcak olabilirler ama plastiği eritecek kadar sıcak değiller ve fazla sıcaklığı emip her şeyi 96 santigrat derecede tutmada hiç sıkıntı çekmiyorlar.

Paul'un içinde bir sürü elektronik ve devreler var. Rocky bunlardan pek anlamıyor – Eridyan elektronikleri Dünya'nınki kadar gelişmiş değil. Henüz mikroçipleri bırakın, transistörü bile icat etmemişler. Rocky'yle çalışmak, yanımda 1950'lerin en iyi mühendisinin gemide olması gibi bir şey.

Bir türün transistörü icat etmeden önce yıldızlararası seyahati icat etmiş olması tuhaf geliyor olabilir ama Dünya da transistörü icat etmeden önce nükleer enerjiyi, televizyonu icat edip uzaya birkaç gemi fırlatmıştı.

Bir saat sonra, Rocky tüm bilgisayar kontrollerini aşmıştı. Onları aşmak için onları anlaması gerekmiyor – sadece voltajı doğrudan hangi kablolara uygulaması gerektiğini bilmesi yeterli. Dönüş sürücüsünü, sesle kontrol edilen bir uzaktan kumanda yardımıyla kullanılacak şekilde ayarladı. Kısa me-

safe dijital iletişim için insanların telsiz kullandığı her yerde Eridyanlar ses kullanıyordu.

Aynı işlemi Ringo ve John için de yapıyor. Bu sefer bir şeyleri öğrenmesi gerekmediğinden çok daha hızlı ilerliyor. Dokunmadığı bir tek George kalıyor. Küçük böceklerin çok bir itiş güçleri yok, o yüzden ne kadar çoğunu kullanırsak o kadar iyi ama bir yerde dur demem gerek. Görevin asıl amacını yerine getirebilmesi için bir tanesini yedekte tutmak istiyorum.

Rocky sayesinde bu intihar görevini sağ salim atlatacak olabilirim ama bu işin garantisi yok. *Meryem Ana*'nın çok da iyi bir durumda olduğu söylenemez. Birkaç yakıt tankı artık yok, geminin her yerinde hasar ve sızıntılar var. Rocky'nin bana vereceği yakıtı mideye indirmek için bekleyen bir sürü Taumip var. Eve dönüş yolculuğunun ters gitmesine neden olabilecek en azından yüz farklı neden sayabilirim. O yüzden yola çıkmadan önce tüm öğrendiklerim ve biraz Taumip'le birlikte George'u önden yolcu edeceğim. Yedekte iki tanesini tutmak daha da işime gelir aslında ama gemiyi istediğimiz yöne doğru çevirmek için üç böceğe ihtiyacımız var.

Rocky modifiye ettiği üç böceği yatakhane hava kilidi aracılığıyla bana veriyor.

"*Bunları gövdeye yerleştir,*" *diyor.* "*Geminin orta çizgisinden uzağa kırk beş dereceye ayarla.*"

"Anladım." İç geçiriyorum. Dönen bir gemide bir GDF daha. Yaşasın.

Ama elimden başka ne gelir ki? İtiş olmadan rotasyonu durduramayız.

GDF'ye çıkıyorum. İşin zor yanı doğru yere gitmek. Hava kilidi burnun yakınında ve benim böcekleri kıç tarafına yerleştirmem gerekiyor. Ve şu anda gemi sadece beş kablonun tuttuğu iki parçaya ayrılmış durumda. Öte yandan *Meryem Ana*'yı tasarlayanlar bunu da göz önüne almış. Kablolarda bir halat bağlayabileceğiniz halkalar var.

Sıfırın üzerinde yerçekimi bulunan ortamlarda GDF yapma gibi acayip bir yetenekte giderek ustalaşıyorum. Ve geminin

burnundaki ölüm dansının aksine geminin kıçında halat bağlayabileceğim bir sürü yer var. Böcekleri gövdeye yerleştirmek kolay zaten. Rocky'nin ksenonit tutkalı böcekleri gövdeye yapıştırırken hareket etmesinler diye onları tutamaçlara bağlıyorum.

Nihayetinde John, Paul ve Ringo'yu geminin etrafında eşit şekilde olacak ve her biri geminin uzun ekseninden 45 derece uzağa bakacak şekilde yerleştiriyorum.

"Böcekler tamam," diyorum telsize. "Hasarlı alanı inceliyorum."

"*İyi*," diye cevap veriyor Rocky.

Geminin yakıt tanklarındaki yarık yüzünden mahvolan kısmına gidiyorum. Görecek çok bir şey yok – o zaman bozuk tankları gemiden atmıştım. Geminin dış plakalarındaki dikdörtgen şeklindeki bir boşluk, tankların bir zamanlar bulunduğu açıklığı gösteriyor. Deliğin etrafındaki alan bir travma hikâyesi anlatıyor. Normalde parlak olan gövde plakalarını siyah yanık izleri lekeliyor. Bu boşluğun hemen yanındaki iki plakada gözle görülür bükülme var.

"Birkaç bükülen panel var. Birkaçında da yanık izleri. Çok fena değil."

"*İyi haber.*"

"Yanık izleri tuhaf, ne dersin? Neden yanık izi var."

"*Çok* ısı."

"Evet ama oksijen yok. Burası uzay. Nasıl yandı?"

"*Teori: Tanklarda bol Astrofaj. Kimisi muhtemelen ölü. Ölü Astrofaj'da su var. Ölü Astrofaj ısıya dayanıklı değil. Su ve çok çok ısı hidrojen ve oksijen yapar. Oksijen ve ısıyla da gövdede yanık izleri oluşur.*"

"Evet," diyorum. "İyi teori."

"*Teşekkür.*"

Kazasız belasız kabloların oluşturduğu uzay halat köprüsünden geri dönüp hava kilidine giriyorum. Rocky kumanda odasındaki tavan ampulünde beni bekliyor.

"*Her şey yolunda, soru?*"

"Evet, diyorum. "John, Paul ve Ringo'nun kontrolleri çalışıyor?"

Ellerinin üçünde birbirinin aynı üç kumanda kutusu tutuyor. Her birinden, gövdeye bağlı bir duvara monte hoparlör/mikrofona giden bir kablo çıkıyor. Dördüncü eliyle gösterge kutusunu tıklatıyor. "İletişim kuruldu. Tüm böcekler hazır."

Kumanda sandalyesinin kemerlerini takıyorum. Birazdan burası pek rahat olmayacak.

Böcekleri geminin orta hattından 45 derece uzağa bakacak şekilde yerleştirdik ki gerektiğinde geminin açısını ayarlayabilelim. Ayrıca geminin rotasyonunu da kontrol etmemizi sağlıyor. Ama böcekleri sadece gemi tek parçayken kullanabiliriz. O yüzden önce geminin iki parçasını birleştirmem gerekiyor.

Döngüsel eylemin korunması, geminin çok hızlı dönecek olması anlamına geliyor. Hatta, tam olarak Rocky'nin beni kurtarması gerektiği seferki hızda dönecek. O zamandan beri eylemde bir değişiklik olmadı.

Ana kumanda ekranında Santrfüj panelini açıyorum. Daha doğrusu ana kumanda ekranının üzerindeki ekranda. Ana ekran Adrian macerası sırasında paramparça oldu. Ama bu da iş görür.

"Hazır mısın?"

"*Evet.*"

"G kuvveti yüksek olacak," diyorum. "Sana bir şey olmaz ama bana ağır gelecek. Bilincim kapanabilir."

"*İnsan için sağlıksız, soru?*" Tonlamasının sonunda hafif bir titreme var.

"Biraz sağlıksız. Bilincim kapanırsa merak etme. Gemiyi sabitle yeter. Dönmeyi bıraktığımızda uyanırım."

"*Anladım.*" Rocky üç kumandada da hazır bekliyor.

"Tamam, hadi bakalım." Santrfüjü elle kumanda moduna alıp üç uyarı penceresini kapatıyorum. Önce mürettebat kamarasını 180 derece döndürüyorum. Geçen seferki gibi, **yavaş**

yavaş. Ama geçen seferin aksine, bu sefer her şeyi sabitledim. Yani dünya dönüp yerçekimi yön değiştirirken laboratuvar ve yatakhane enkaza dönüşmüyor.

Şimdi beni kumanda panellerine iten yarım g hissediyorum. Burun yine geminin ucunda. Geminin rotasyon hızına aldırış etmeden dört makaranın da toplanması emrini veriyorum. Geminin ikonları emrettiğimiz gibi makaraların toplandığını gösteriyor ve vücudumun kemerlere uyguladığı baskı artıyor.

On saniye sonra yerçekimi kuvveti 6 g'yi görüyor ve nefes almakta zorluk çekiyorum. Nefessiz kalıp kıpırdanıyorum.

"*Sağlıklı değilsin!*" diye ciyaklıyor Rocky. "*Bunu iptal et. Yeni plan yapalım.*"

Konuşamıyorum, o yüzden kafa sallıyorum. Yüzümün derisinin yanaklarımdan dışarı uzaklaştığını hissediyorum. Şu anda bir canavara dönüşmüş olmalıyım. Çevresel görüşüm kararmaya başlıyor. Sürekli bahsettikleri şu tünel görüşü bu olmalı. İyi isim bulmuşlar.

Tünel, her yer tamamen siyaha bürünene kadar kararıyor.

Saniyeler sonra uyanıyorum. En azından ben saniyeler sonra uyandığımı düşünüyorum. Kollarım serbestçe süzülüyor ve kemerlerim sadece koltuktan yükselmemi engelliyor.

"*Grace! İyisin, soru?*"

"Ah." Gözlerimi ovalıyorum. Görüşüm bulanık ve hâlâ yorgun hissediyorum. "Evet. Durum?"

"*Rotasyon hızı sıfır,*" diyor. "*Böcekleri kontrol etmesi zor. Düzeltme: Böcekleri kontrol etmesi kolay. Böcekler aracılığıyla gemiyi kontrol etmesi zor.*"

"Başardın ama. Ellerine sağlık."

"*Teşekkür.*"

Kemerlerimi çözüp geriniyorum. Yanık kolum dışında vücudumda sıkıntılı herhangi bir yer yok gibi. Hatta sıfır g'de olmak güzel geliyor. Bir kural olarak tüm vücudum sızlıyor. Hem çok zorladım kendimi hem de hâlâ yaralarım iyileşiyor.

Şu sinir bozucu yerçekimini aradan çıkarmak vücudumun üzerindeki baskıyı azaltıyor.

Monitörde ekranları geziyorum. "Tüm sistemler çalışıyor. En azından yeni bir hasar yok gibi."

"*Güzel. Bir sonraki hamlemiz ne, soru?*"

"Şimdi hesap yapacağım. Bir sürü hesap. Motor olarak böcekleri kullanarak gemine dönebilmek için gerekli itiş süresi ve açısını hesaplamam gerek."

"*Iyi.*"

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Toplantıya vaktinde katıldım. En azından ben öyle sanıyordum. E-postada 12.30 yazıyordu. Ama toplantı odasına geldiğimde herkesi çoktan yerlerini almış hâlde buldum. Ve de sessiz. Ayrıca gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı.

Şimdilik kaza hakkında basına ambargo uygulanmıştı. Tüm dünya bu projeyi izliyordu – tek kurtuluş umutlarını. İhtiyacımız olan son şey, insanların birincil ve ikincil bilim uzmanlarımızın öldüğünü öğrenmeleriydi. Ruslar hakkında ne düşünürseniz düşünün, sır saklamayı iyi beceriyorlardı. Baykonur karantinaya alınmıştı.

Rusların verdiği basit bir karavan olan toplantı odası fırlatma rampasını çok iyi görüyordu. Pencereden Soyuz'u görebiliyordum. Eski bir teknoloji, doğru ama yapılmış en güvenilir fırlatma sistemi.

Patlamanın yaşandığı geceden beri Stratt'le ben konuşmamıştık. Hemen geçici bir felaket soruşturması yürütmek zorunda kalmıştı. Daha sonraya bırakılamazdı – kaza, göreve dahil bir prosedür ya da cihaz yüzünden yaşanmışsa bunu bilmemiz gerekiyordu. Bu işe ben de dahil olmak istemiştim ama izin vermemişti. Birilerinin ESA ekibinin gönderdiği çeşitli minör *Meryem Ana* sorunlarıyla ilgilenmesi gerekiyordu.

Stratt doğrudan bana bakıyordu. Dimitri bazı kâğıtlarla oynuyordu – herhalde yeni bir dönüş sürücüsü tasarımı fa-

lan. Santrfüjü tasarlayan asabi Norveçli Doktor Lokken parmaklarını masaya vuruyordu. Doktor Lamai her zamanki gibi laboratuvar önlüğünü giyiyordu. Ekibi, tamamıyla otomatik çalışan tıbbi robotu mükemmelleştirmişti ve Doktor Lamai'ı bir gün kuvvetle muhtemel Nobel Ödülü'ne aday göstereceklerdi. Dünya o kadar süre hayatta kalırsa. Böcek sondalarının mucidi olan çılgın Kanadalı Steve Hatch bile buradaydı. En azından onun rahatsız bir görünüşü yoktu. Hesap makinesinde bir şeyler hesaplıyordu. Önünde kâğıt mâğıt yoktu. Sadece hesap makinesi.

Ayrıca Kumandan Yáo ve Mühendis İlyukina da buradaydı. Yáo her zamanki gibi aksi görünüyordu ve İlyukina'nın elinde bir içki yoktu.

"Geç mi kaldım?" diye sordum.

"Hayır, tam zamanında geldin," dedi Stratt. "Otur."

Tek boş sandalyeye oturdum.

"Araştırma merkezinde ne olduğunu bildiğimizi sanıyoruz," diye konuşmaya başladı Stratt. "Bina yok oldu ama kayıtları elektronikti ve tüm Baykonur'un kullandığı bir sunucuda saklanıyordu. Şansımıza bu sunucu Yer Kontrol Binası'nda. Ayrıca DuBois –şaşırtmayarak– ayrıntılı notlar tutmuş."

Bir kâğıt aldı. "DuBois'nın dijital günlüğüne göre, dünkü planı, Astrofaj'la çalışan jeneratörlerde aşırı nadir görülen bir arızayı test etmekti."

İlyukina başını iki yana salladı. "Bunu benim test etmem gerekirdi. Geminin bakımı benim sorumluluğumda. DuBois'nın bana sorması gerekirdi."

"Tam olarak neyi test ediyordu?" diye sordum.

Lokken boğazını temizledi. "Bir ay önce, JAXA jeneratörde yaşanabilecek bir arıza tespit etti. Jeneratör Astrofaj kullanıp ısı üretiyor, bu da faz değiştirici materyal kullanan küçük bir türbini döndürüyor. Eski, güvenilir teknoloji. Çok az miktarda Astrofaj'la çalışıyor – sadece yirmi hücre.

"Bu epey güvenli görünüyor," dedim.

"Öyle. Ancak jeneratörün pompasındaki moderatör siste-

mi arıza yapar ve tam o sırada yakıt borusunda normalden daha yoğun bir Astrofaj kümesi bulunursa tepkime haznesine bir nanograma kadar Astrofaj konulabilir."

"Bu neye yol açar?"

"Hiçbir şeye. Çünkü jeneratör aynı zamanda Astrofaj'ın üzerine yansıtılan kızılötesi ışığı da kontrol ediyor. Hazne sıcaklığı çok yükselirse Astrofaj'ın sakinleşmesini sağlamak için kızılötesi ışık kapatılıyor. Güvenli bir yedek sistem. Ama sistemde yaşanma ihtimali aşırı derecede düşük olan bir kısa devre, kızılötesi ışıkların tam güçte açılmasına ve sıcaklık emniyetini aşmasına sebep olabiliyor. DuBois bu çok ama çok düşük ihtimalli senaryoyu denemek istiyordu."

"Ne yaptı peki?"

Lokken duraksadı ve altdudağı biraz titredi. Kendisini toparlayıp konuşmaya devam etti. "Bir replika jeneratör aldı – yer testlerinde kullandıklarımızdan biri. Besleme pompasıyla kızılötesi ışıkları, bu çılgın senaryo yaşansın diye modifiye etti. Aynı anda tam bir nanogram Astrofaj'ı aktif hâle getirip bunun jeneratöre nasıl bir zarar verdiğini görmek istiyordu."

"Bekle," dedim. "Bir nanogram, bir binayı havaya uçurmaya yetmez ki. En kötü biraz metal eritir."

"Evet," dedi Lokken. Derin bir nefes alıp yavaş yavaş verdi. "Bizim Astrofaj'ı küçük miktarlarda nasıl sakladığımızı biliyorsun, değil mi?"

"Tabii," dedim. "Propilen glikol içinde, küçük plastik kaplarda."

Başıyla onayladı. "DuBois araştırma merkezinin levazım subayından bir nanogram Astrofaj istediğinde, ona kazayla bir miligram verdiler. Ve kaplar aynı boyutta, miktar da aşırı küçük olduğundan, Shapiro'yla onun bunu bilme imkânı yoktu."

"Aman Tanrım." Gözlerimi ovaladım. "Beklediklerinden bir milyon kat daha fazla ısı enerjisi yayılmış olmalı. Binayı ve içindeki her şeyi buharlaştırdı. Tanrım."

Stratt önündeki kâğıtları karıştırdı. "İşin hakikati şöyle: Astrofaj'ı güvenli bir şekilde kullanmak için gerekli prosedür-

lere ya da tecrübeye sahip değiliz. Kestanefişeği istesen ve biri sana bir kamyon dolu plastik patlayıcı verse, bir sorun olduğunu anlardın. Ama bir nanogramla bir miligram arasındaki farkı? İnsanlar bunu ayırt edemez."

Birkaç saniyeliğine herkes sessiz kaldı. O haklıydı. Çocuk oyuncağıymış gibi Hiroşima bombası seviyesindeki enerjilerle oynuyorduk. Başka zaman olsa bu tam bir çılgınlık olurdu. Ama başka bir seçeneğimiz yoktu.

"Peki o zaman fırlatmayı erteleyecek miyiz?" diye sordum.

"Hayır, bunu görüştük ve hepimiz bu konuda hemfikiriz: *Meryem Ana*'nın yola çıkışını erteleyemeyiz. Gemi birleştirildi, test edildi, yakıt tedariği yapıldı ve her şeyiyle hazır."

"Yörüngede," dedi Dimitri. "51,6 derece meyille yörüngede, yani Canaveral Burnu ve Baykonur oraya rahatça ulaşabilir. Ama aynı zamanda düşük yörüngede ve giderek irtifa kaybediyor. Önümüzdeki üç hafta içinde yola çıkmazsa gemiyi yüksek yörüngeye çekmek için görevi iptal etmemiz gerekir."

"*Meryem Ana* planlandığı tarihte yola çıkacak," dedi Stratt. "Beş gün sonra. Mürettebatın uçuş öncesi kontrolleri yapmak için iki günü olacak, yani Soyuz'un üç gün içinde fırlatılması gerekiyor."

"Tamam," dedim. "Peki ya bilim uzmanı? Eminim yüzlerce adayımız vardır. Seçilen kişiye bilmeleri gereken bilim için hızlı bir ders–"

"Karar çoktan verildi," dedi Stratt. "Karar kendi kendisini verdi desek daha doğru olur hatta. Bir uzmanın bilmesi gereken her şeyi öğretecek vaktimiz yok. En parlak biliminsanları bile tüm bunları üç günde öğrenemez. Ve unutma, koma direnci geni sadece yedi binde bir kişide bulunuyor."

Tam bu sırada neler olduğunu anlamaya başladım. "Sanırım lafı nereye getirdiğini anlıyorum."

"Eminim şimdiye dek, testinin pozitif çıktığını öğrenmişsindir. Sen o yedi binde bir kişisin."

"Mürettebata hoş geldin!" dedi İlyukina.

"Bir dakika, bir dakika. Hayır." Kafamı iki yana salladım.

"Bu çılgınlık. Tamam, Astrofaj konusunda tecrübeliyim ama astronotluk konusunda hiçbir şey bilmiyorum."

"Biz seni eğitiriz." Yáo kısık sesle ama kendinden emin bir tavırla konuşmuştu. "Ve zor işleri biz yapacağız. Seni sadece bilim işlerinde kullanacağız."

"Demek istediğim... ya böyle şey olur mu! Başka birileri de olmalı!" Stratt'e baktım. "Peki Yáo'nun yedeği? Ya da Ilyukina'nın?"

"Onlar biyolog değiller," dedi Stratt. "*Meryem Ana*, onun operasyonları ve aldığı hasarları tamir etme konusunda uzman olan çok yetenekli insanlar. Ama elimizdeki zamanda birilerini hücre biyolojisinde eğitemeyiz. Dünyanın en iyi yapı mühendisine bir beyin ameliyatı yaptırmaktan farkı yok. Bu onların alanı değil."

"Peki ya listedeki diğer adaylar? İlk sefer seçilmeyenler?"

"Senin kadar uygunu yok. Ne yalan söyleyeyim, senin koma direnci genine sahip olman büyük şans – istesek böylesi denk gelmez. Bir lise öğretmenine ihtiyacım var diye mi seni projede bu kadar uzun süre tuttum sanıyorsun?"

"Ah..." dedim.

"Geminin nasıl çalıştığını biliyorsun," diye devam etti Stratt. "Astrofaj'ın ardındaki bilimi biliyorsun. GDF elbisesini ve özel aletleri kullanmayı biliyorsun. Gemi ve görevi hakkındaki önemli olan her bir bilimsel ya da stratejik toplantıya katıldın – bunu ben ayarladım. İhtiyacımız olan genlere sahiptin, o yüzden ihtiyacımız olan becerilere de sahip olmanı sağladım. Tanrı şahidim ya, işin buraya gelmesini istemezdim ama işte buradayız. Bunca zamandır sen üçüncül bilim uzmanıydın."

"Ha-hayır, bu doğru olamaz," dedim. "Başka insanlar da olmalı. Benden çok daha yetenekli biliminsanları. Ve de gitmek isteyen insanlar. Bir liste çıkardın, değil mi? Benden bir sonraki aday kim?"

Stratt önündeki kâğıdı aldı. "Andrea Cáceres, Paraguaylı bir damıtımevi işçisi. Koma direnci geni var, kimya diploması

var ve hücre biyolojisi konusunda eğitim görmüş. Ve ilk astronot çağrısında göreve gönüllü olmuş."

"Süper işte," dedim. "Onu arayalım."

"Ama sen yıllarca doğrudan eğitim gördün. Gemiyi ve görevi yakından tanıyorsun. Ayrıca Astrofaj üzerindeki dünyanın en uzman kişisisin. Cáceres'e bunları öğretmek için sadece birkaç günümüz olacak. Benim nasıl çalıştığımı biliyorsun, Doktor Grace. Herkesten daha iyi. *Meryem Ana*'ya mümkün olan her avantajı sağlamak istiyorum. Şu anda da bu sen oluyorsun."

Bakışlarımı masaya çevirdim. "Ama ben... ben ölmek istemiyorum..."

"Kimse istemez," dedi Stratt.

"Bu kararı sizin vermeniz gerek," dedi Yáo. "Oraya rızası dışında gelen birini mürettebatımda istemem. Bizimle kendi rızanızla gelmelisiniz. Ve bunu kabul etmezseniz, Bayan Cáceres'i yanımızda götürüp onu eğitmek için elimizden geleni yaparız. Ama evet demeniz konusunda ısrar etmek durumundayım. Burada milyarlarca insanın yaşamı söz konusu. Böylesi bir trajedi karşısında bizim yaşamlarımızın pek bir değeri yok."

Yüzümü ellerime gömdüm. Ağlamaya başladım. Bu neden benim başıma geliyordu. "Biraz düşünebilir miyim?"

"Evet," dedi Stratt. "Ama çok zaman yok. Hayır dersen, Cáceres'i buraya alelacele getirmemiz gerekecek. Akşam beşe kadar cevabını öğrenmek istiyorum."

Ayağa kalkıp sendeleyerek odadan çıktım. Veda ettiğimi bile sanmıyorum. En yakın iş arkadaşlarınızın bir araya gelip sizin ölmeniz gerektiğini kararlaştırması karanlık ve kasvetli bir his.

Kol saatime baktım – 12.38. Karar vermek için dört buçuk saatim vardı.

Meryem Ana'nın dönüş sürücüleri, şu anki kütlesi için aşırı derecede güçlü kalıyor. Dünya'dan ayrıldığımıza, geminin ağırlı-

ğı 2,1 milyon kilogramdı – bunun çoğunu yakıt oluşturuyordu. Şimdiyse gemi sadece 120.000 kilogram. Yola çıkarkenki ağırlığının sadece yirmide biri.

Meryem Ana'nın nispeten düşük kütlesi sayesinde, minik böcekler bir araya gelip bana 1,5 g'lik bir itiş sağlayabiliyorlar. Gerçi gemi, gövdedeki GDF tutamaçlarından 45 derecelik bir açıyla ittirilmesi etrafında tasarlanmadı. Böcekleri tam güçte çalıştırırsak, tutamaçları koparıp Tau batımına doğru yol alırlar.

Rotasyonumuzu sıfırlarken Rocky bunun farkındaydı. Şimdi bunu kontrol altına almıştık ve Tanrı'nın istediği gibi sıfır g'de GDF yapabiliyorum artık. *Meryem Ana*'nın dahili iskeletinin bir modelinin 3-D çıktısını alıyorum ve bunu incelemesi için Rocky'ye veriyorum. Daha saati dolmadan, bir çözüm bulmakla kalmıyor, yerleştirmem için ksenonit destekler de hazırlıyor.

Ben de bir GDF daha yapıyorum. Böceklere ksenonit destekleri takıyorum. Bir kez olsun her şey yolunda gidiyor. Rocky geminin artık böceklerin tam itişini kaldırabileceği konusunda beni temin ediyor ve ondan hiç şüphe etmiyorum. Herif mühendislikten anlıyor.

Bir yerlerinde kesin hata yaptığım karmaşık bir Excel tablosuna birkaç hesap giriyorum. Hesaplamaları yapmak altı saatimi alıyor. Sonunda doğru cevap olduğuna inandığım bir sonuca ulaşıyorum. Bu bizi hiç olmadı *Blip-A*'yı görebileceğimiz kadar yakına götürecektir. Sonra da oradan gerekli ince ayarları yaparız.

"Hazır mısın?" diyorum pilot koltuğundan.

"*Hazır*," diyor Rocky ampulünden. Ellerinde üç kumandayı tutuyor.

"Tamam... John ve Paul'u yüzde 4,5'e."

"*John ve Paul, yüzde 4,5, tamamdır*," diyor.

Doğru, Rocky benim kullanabileceğim kumandalar yapabilirdi ama böylesi daha iyi. Benim ekranları yakından inceleyip vektörlere dikkat etmem gerekiyor. Birilerinin de sadece bö-

ceklerle ilgilenmesi en iyisi. Ayrıca Rocky bir geminin mühendisi. Ev sahibi motorları ondan iyi kim kullanabilir ki?"

"John ve Paul sıfıra. Ringo yüzde 1,1'e," diyorum.

"*John ve Paul sıfır. Ringo 1,1.*"

Gemiyi istediğim yöne doğru çevirmek için itiş vektörlerinde çeşitli küçük ayarlamalar yapıyoruz. Nihayet doğru olduğunu umduğum yöne dönüyoruz.

"O zaman hadi bakalım," diyorum. "Hepsini gazla!"

"*John, Paul, Ringo, yüzde 100.*"

Gemi ileri atılırken koltuğuma yapışıyorum; biz düz bir çizgide (belki) *Blip-A*'ya doğru (umarım) giderken 1,5 g'lik yerçekimi oluşuyor.

"İtişi üç saat boyunca koru," diyorum.

"*Üç saat. Ben motorları izlerim. Sen dinlen.*"

"Sağ ol ama dinlenecek vakit yok. Fırsat varken yerçekiminden yararlanmak istiyorum."

"*Ben burada kalacağım. Bana deneylerin nasıl gittiğini söyle.*"

"Söylerim."

Yine on bir günlük bir yolculuk olmasını umuyorum. Bunu gerçekleştirmek için 130 kilogram yakıta ihtiyacımız var – (içi Astrofaj dolu hâlde laboratuvar masamda yatan George'u da sayarsak) bu, gemideki böceklerin yakıtlarının dörtte birine tekabül ediyor. Bu da benim güzergâh hesaplamalarımda yapmış olabileceğim mallıkları düzeltmek için bize yeteri kadar yakıt bırakıyor.

Seyir hızına üç saatte ulaşacağız, ondan sonra da on bir gün boyunca bu hızda yolculuk yapacağız. Santrfüjü başlatmak ya da durdurmakla uğraşmak istemiyorum. Evet, bu yapılabilir – Rocky rotasyonumuzu sıfırladığında bunu kanıtladı. Ama birçok tahmin içeren hassas bir süreçti; işlerin çığırından çıkması için bir sürü fırsat da doğmuştu. Ya da daha kötüsü – kablolar birbirine dolanabilirdi.

O yüzden önümüzdeki üç saat için çalışabileceğim 1,5 g'lik yerçekimim var. Ondan sonrasında bir süre sıfır g'de olacağız. Laboratuvar beni bekler.

Merdivenden aşağı iniyorum. Kolum acıyor. Ama eskisine nazaran daha az. Bandajlarını her gün değiştiriyorum – daha doğrusu, Doktor Lamai'ın tıp mucizesi robotu değiştiriyor. Kesinlikle yara izim olacak. Ömrümün kalanını çirkin bir kol ve omuzla geçireceğim. Ama derinin altta kalan katmanlarının zarar gördüğünü sanmıyorum. Öyle olsaydı, şimdiye kangrenden ölürdüm. Ya da Lamai'ın makinesi dikkatimin dağınık olduğu bir arada kolumu ampute ederdi.

1,5 g'de olmayalı bayağı oldu. Bacaklarım bu durumdan pek hoşlanmıyor. Ama artık vücudumun böyle şikâyetlerine alıştım.

Taumip deneylerinin devam ettiği ana laboratuvar masasına yaklaşıyorum. Masanın üzerinde her şey masaya monteli. Olur da hızlanma sırasında beklenmedik maceralar yaşarız diye. Elbette, Taumip kıtlığı çektiğim söylenemez. Eskiden yakıtımın bulunduğu yerler bunlarla kaynıyor.

Önce Venüs deneyini kontrol ediyorum. Soğutma mekanizması gürültüsüz çalışıyor ve içerideki sıcaklığı Venüs'ün üst atmosferinin sıcaklığında tutuyor. Normalde Taumiplerin burada sadece bir saat kalmasını planlamıştım ama sonra enerji kaybı yaşandı ve başka önceliklerimiz araya girdi. Yani dört gün oldu. Hiç olmadı, işlerini yapmak için yeterli zamanları oldu.

Yutkunuyorum. Bu önemli bir an. İçerideki küçük cam lamın üzerinde bir hücre kalınlığında bir Astrofaj katmanı var. Taumipler uyanıksa ve Astrofaj'la beslendiyse lam ışık geçirecektir. Lamda ne kadar çok ışık görürsem, üzerinde o kadar az sayıda Astrofaj hayatta kalmış demektir.

Kendimi hazırlıyorum, derin bir nefes alıyorum ve içeri bakıyorum.

Kapkara.

Nefesim düzensizleşiyor. Cebimden bir fener çıkarıp arkadan tutuyorum. İçeri hiç ışık girmiyor. Kalbim tekliyor.

Üçdünya Taumip deneyine geçiyorum. İçerideki lamı kontrol ediyorum ve aynı şeyi görüyorum. Tamamen kara.

Taumipler, Venüs ya da Üçdünya ortamında hayatta kalmıyorlar. Ya da en azından beslenmiyorlar. Midem eriyecekmiş gibi hissediyorum.

Yaklaşmıştık. Çok yaklaşmıştık! Cevap burnumuzun dibinde! Taumipler! Dünyalarımızı mahveden şeyin doğal bir düşmanı! Hem de sağlam. Yakıt tanklarımda yaşayabiliyor mesela. Ama Venüs ya da Üçdünya'nın havasında yaşayamıyor. Neden ki ya?!

"*Ne gördün, soru?*" diye soruyor Rocky.

"Başarısızlık," diyorum. "Iki deney de. Taumiplerin hepsi ölü."

Rocky'nin duvarı yumrukladığını duyuyorum. "*Öfke!*"

"Bunca emek! Bir hiç için. Hiç!" Yumruğumu masaya geçiriyorum. "Bunun için çok şeyden vazgeçtim! Çok şey feda ettim!"

Rocky'nin karapaksının ampulünün zeminine çöktüğünü duyuyorum. Derin bir depresyon belirtisi.

İkimiz de bir süreliğine sessiz kalıyoruz; Rocky ampulünde, bense yüzüm ellerime gömülmüş hâlde.

Nihayet bir sürtünme sesi duyuyorum. Rocky karapaksını yerden kaldırıyor. "*Daha çok çalışacağız*," diyor. "*Pes etmeyeceğiz. Daha çok çalışacağız. Biz cesuruz.*"

"Evet, öyleyiz sanırım."

Bu işe uygun kişi ben değilim. Asıl kalifiye insanların patlamasıyla son dakikada seçilen kişiyim ben. Ama buradayım. Tüm cevaplara sahip olmayabilirim ama buradayım. O vakit bunun bir intihar görevi olduğunu bilerek gönüllü olmuş olmalıyım. Bunun Dünya'ya pek bir faydası yok ama hiç yoktan iyidir.

Stratt'in karavanının boyutu, benimkinin iki katıydı. Rütbesinin ayrıcalıklarından biriydi sanırım. Doğrusu, bu kadar alan ihtiyacı vardı. Üzeri kâğıtlarla dolu kocaman bir masada oturuyordu. Önündeki evraklarda dört farklı alfabede en azından altı farklı dil olduğunu görebiliyordum ama bunların hiçbiriyle bir sıkıntısı varmış gibi görünmüyordu.

Odanın bir köşesinde bir Rus askeri konuşlanmıştı. Hazırolda değildi ama rahatta durduğu da söylenemezdi. Yanında bir sandalye vardı ama o ayakta kalmayı seçmiş gibiydi.

"Merhaba, Doktor Grace," dedi Stratt, kafasını kaldırmadan. Askeri işaret etti. "Bu, Er Meknikov. Patlamanın bir kaza olduğunu bilsek de Ruslar işi şansa bırakmıyorlar."

Askere baktım. "Yani seni hayali teröristlerden korumak için burada?"

"Öyle denebilir." Kafasını kaldırdı. "Ee. Saat beş oldu. Kararını verdin mi? *Meryem Ana*'nın bilim uzmanı olacak mısın?"

Karşısına oturdum. Gözlerine bakamıyordum. "Hayır."

Bana kaşlarını çatarak baktı. "Anlıyorum."

"Bu... şey... çocuklar için. Burada çocuklar için kalmalıyım." Koltuğumda kıpırdandım. "*Meryem Ana* cevabı bulsa bile neredeyse otuz sene cefa çekeceğiz."

"Hı-hı," dedi.

"Ve, ee, şey, ben de bir öğretmenim. Öğretmeliyim yani. Hayatta kalacak güçlü, dayanıklı bir nesil yetiştirmeliyiz. Şu anda yumuşağız. Sen, ben, tüm Batı dünyası öyle. Eşi benzeri görülmemiş rahat ve barış döneminde büyümenin sonucu bu. Yarının dünyasını ayakta tutacak olanlar bugünün çocukları. Ve onlara berbat bir dünya bırakacağız. Çocukları geleceğin dünyasına hazırlayarak çok daha büyük katkı sağlayabilirim. Bana ihtiyaç duyulan yerde, Dünya'da kalmalıyım."

"Dünya'da," diye tekrarladı. "Sana ihtiyaç duyulan yerde."

"Ev-evet."

"Görev için tüm eğitime sahip olduğun için bütün sorunu çözmede büyük rol oynayacağın *Meryem Ana*'da değil."

"Öyle değil," dedim. "Yani. Biraz öyle. Ama dinle, ben bir mürettebatta beş para etmem. Gözüpek bir kâşif değilim."

"Ah, bilmez miyim," dedi. Yumruğunu sıkıp birkaç saniyeliğine yana baktı. Sonra da daha önce hiç görmediğim öfkeli bir ifadeyle bana döndü. "Doktor Grace. Sen korkağın ve yalancının tekisin."

Yüzümü buruşturdum.

"Çocukları bu kadar umursuyor olsaydın hiç tereddüt etmeden o gemiye binerdin. Yüzlercesini kıyamete hazırlamak yerine milyarlarcasını kıyametten kurtarabilirdin."

Kafamı iki yana salladım. "Öyle bir şey–"

"Seni tanımıyor muyum sanıyorsun, Doktor Grace?!" diye bağırdı. "Sen bir korkaksın ve hep öyleydin. İnsanlar yazdığın bir makaleyi beğenmedi diye geleceği olan bir bilimsel kariyeri çöpe attın. Havalı öğretmen olduğun için sana tapan çocukların emniyetli dünyasına döndün. Hayatında romantik bir ilişkin yok çünkü kalbinin kırılmasından korkuyorsun. Vebalıymışçasına risk almaktan kaçınıyorsun."

Ayağa kalktım. "Tamam, bu doğru! Korkuyorum! Ölmek istemiyorum! Bu proje için varımı yoğumu ortaya koydum ve yaşamayı hak ediyorum! Gitmeyeceğim, işte o kadar! Listedeki bir sonraki kişiyi getir – şu Paraguaylı kimyageri. O gitmek de istiyor!"

Stratt yumruğunu masaya indirdi. "Kimin gitmek istediği umurumda değil. Kimin bu iş için en uygun olduğuna bakarım ben! Doktor Grace, kusura bakma ama sen bu göreve katılacaksın. Korktuğunu biliyorum. Ölmek istemediğini biliyorum. Ama katılacaksın."

"Sen aklını kaçırmışsın. Ben gidiyorum." Kapıya döndüm.

"Meknikov!" diye bağırdı.

Asker ustaca kapıyla arama girdi.

Stratt'e arkamı döndüm. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Evet deseydin her şey çok daha kolay olurdu."

"Planın nedir?" Başparmağımla askeri işaret ettim. "Dört senelik yolculuk boyunca silah altında mı tutacaksın?"

"Yolculuk boyunca komada olacaksın."

Meknikov'un yanından kaçmaya çalıştım ama demirden kollarıyla beni durdurdu. Kaba güç kullanmıyordu. Sadece benden çok daha kuvvetliydi. Beni omuzlarımdan tutup Stratt'e doğru çevirdi.

"Bu çılgınlık!" diye bağırdım. "Yáo bunu katiyen kabul et-

mez! Gemisinde rızası dışında birisinin bulunmasını istemiyor!"

"Evet, bu biraz işi zorlaştırdı. Can sıkıcı derecede onurlu biri," dedi Stratt.

Hollandaca yazdığı bir listeyi aldı. "Öncelikle, fırlatmaya kadarki günlerini bir hücrede geçireceksin. Kimseyle konuşmana izin verilmeyecek. Fırlatmadan hemen önce, seni bayıltacak çok güçlü bir yatıştırıcı verilecek ve seni Soyuz'a bindireceğiz?"

"Sence bu Yáo'yu birazcık şüphelendirmez mi?"

"Kumandan Yáo ve Mühendis İlyukina'ya, kısıtlı astronot eğitiminden ötürü, fırlatma sırasında paniklemekten korktuğunu, bu yüzden fırlatma sırasında bilincinin kapalı olmasını yeğlediğini söyleyeceğim. *Meryem Ana*'ya bindiğinizde, Yáo'yla İlyukina seni tıbbi yatağa yatırıp koma prosedürünü başlatacak. Ondan sonra da fırlatma için gerekli hazırlıkları yapacaklar. Tau Ceti'de uyanacaksın."

Panik ilk meyvesini vermeye başlamıştı. Bu çılgınlık gerçekten işe yarayabilirdi. "Hayır! Bunu yapamazsın! Buna izin vermem! Bu çılgınlık!"

Stratt gözlerin ovaladı. "İster inan ister inanma, Doktor Grace, senden biraz hoşlanıyorum. Sana çok saygı duyduğumu söyleyemem ama senin özünde iyi biri olduğunu düşünüyorum."

"Öldürülen kişi sen değilken bunu söylemesi kolay! Beni öldürüyorsun!" Gözyaşları yanaklarımdan akıyordu. "Ben ölmek istemiyorum! Beni ölüme gönderme! N'olur!"

Onun da canı yanıyormuş gibi bir hâli var. "Bu benim de hoşuma gitmiyor, Doktor Grace. Teselli olacaksa, bir kahraman olarak anılacaksın. Dünya bunu sağ salim atlatırsa her yere senin heykellerini dikecekler."

"Bunu yapmayacağım!" Ağzıma safra geliyor. "Bu görevi sabote ederim! Beni öldürüyor musun?! İyi bakalım! Ben de görevini öldürürüm! Gemiyi batırırım!"

Başını iki yana salladı. "Hayır, yapmazsın. Bu bir blöf. De-

diğim gibi, sen özünde iyi birisin. Uyandığında iyice öfkeli olacaksın. Eminim Yáo ve İlyukina da yaptığım şey yüzünden çok öfkelenecekler. Ama nihayetinde, üçünüz orada olacaksınız ve işinizi yapacaksınız. Çünkü insanlık bundan medet umuyor. Doğru şeyi yapacağından yüzde doksan dokuz eminim."

"Bir dene bakalım!" diye haykırdım. "Hadisene! Denesene! Gör bakalım neler olacak!"

"Ama ben yüzde doksan dokuza bel bağlayamam, değil mi?" Kâğıdına tekrar göz attı. "Hep en iyi sorgu ilaçlarının Amerika'nın CIA'inde olduğunu varsaymıştım. Ama aslında Fransızlarınki olduğunu biliyor muydun? Bu doğru. DGSE'leri, uzun süreli hafıza kaybına yol açan bir ilacı mükemmelleştirdi. Sadece saatler ya da günlerce değil, haftalarca süren bir hafıza kaybı. Bunu anti-terör operasyonlarında kullandılar. Bir şüphelinin sorguya alındığını unutması işe yarar bir şey."

Dehşet içinde ona baktım. Bağırmaktan boğazım ağrıyordu.

"Tıp yatağın, sen uyanmadan sana hatırı sayılır bir doz bu ilaçtan verecek. Sen ve mürettebat arkadaşların bunun komanın bir yan etkisi olduğunu varsayacaksınız. Yáo ve İlyukina sana görevi açıklayacak, sen de hemen işe koyulacaksın. Fransızlar bu ilacın insanların yeteneklerini, dillerini falan silmediği konusunda beni temin ettiler. Hafızan tam olarak yerine geldiğinde, böcekleri çoktan göndermiş bile olabilirsiniz. Göndermemişseniz de projede pes edemeyecek kadar yol almış olursunuz."

Başıyla Meknikov'a işaret etti. Adam beni kapıya kadar sürükleyip yol boyunca ittirdi.

Boynumu kapıya çevirip avazım çıktığınca, "Bunu yapamazsın!" diye bağırdım.

"Çocukları düşün, Grace," dedi Stratt, kapının eşiğinden. "Kurtaracağın onca çocuk. Onları düşün."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ah.

Tamam.

Şimdi anladım.

Ben, Dünya'yı kurtarmak için canını asil bir şekilde feda eden, cesur kâşif değilim. Bu göreve zor kullanılarak sürüklenmesi gerekmiş olan dehşet içindeki biriyim.

Ben bir korkağım.

Tüm bunları birden hatırlıyorum. Tabureye çöküp laboratuvar masasına dikiyorum gözlerimi. Neredeyse isterik bir hâlden... bu hâle döndüm. Bu çok daha kötü. Uyuşmuş durumdayım. Ben bir korkağım.

İnsanlığın en parlak umudu olmadığımın bir süredir farkındaydım. Komadan sağ salim uyanmamı sağlayan genlere sahip bir insanım sadece. Bunu çoktan kabul etmiştim.

Ama bir korkak olduğumu bilmiyordum.

Duyguları hatırlıyorum. O panik hâlini hatırlıyorum. Şimdi hepsini hatırlıyorum. Saf dehşet. Dünya, insanlık ya da çocuklar adına değil. Kendi adıma. Saf panik.

"Tanrı'nın cezası, Stratt," diye mırıldanıyorum.

Canımı en çok sıkan da onun haklı çıkmış olması. Planı kusursuzca işledi. Hafızam yerine geldi ve artık göreve o kadar bağlıyım ki yine de elimden gelenin en iyisini yapacağım. Ayrıca, yani, tabii ki elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

Başka ne yapabilirim ki? Sırf Stratt'e gıcıklık olsun diye 7 milyar insanın ölümüne göz mü yumacağım?

Rocky bir ara laboratuvara gelmiş. Ne kadardır burada bir fikrim yok. Gelmesine gerek yoktu – sonar duyusuyla kumanda odasından da her şeyi çok rahat "görebilirdi." Yine de geldi.

"*Çok üzgünsün*," diyor.

"Evet."

"*Ben de üzgünüm. Ama çok uzun süre üzgün kalamayız. Sen bilimcisin. Ben mühendisim. Beraber bunu çözeceğiz.*"

Çaresizlikle ellerimi havaya kaldırıyorum. "Nasıl?!"

Tünelde bana en yakın olan kısma geldi. "*Taumip tüm yakıtı yedi. Demek ki Taumip yakıt tankı ortamında hayatta kalıp üreyebiliyor.*"

"Ee?"

"*Çoğu yaşam kendi havasının dışında yaşayamaz. Erid havası olmasa ben ölürüm. Dünya havası olmasa sen ölürsün. Ama Taumipler Adrian havasında olmadıklarında ölmüyor. Taumipler, Erid yaşamından güçlü – Dünya yaşamından güçlü.*"

Boynumu yukarı çevirerek ona bakıyorum. "Doğru. Ayrıca Astrofaj da oldukça sağlam. Vakumda ve yıldızların yüzeyinde yaşayabiliyorlar."

İki pençesini birbirine vurdu. "*Evet evet. Astrofaj ve Taumipler aynı biyosferden. Muhtemelen ortak bir atadan evrildiler. Adrian yaşamı çok güçlü.*"

Sırtımı dikleştiriyorum. "Evet. Tamam."

"*Fikrin var. Soru değil. Seni tanıyorum. Yeni fikrin var. Fikri söyle.*"

İç geçiriyorum. "Şey... Venüs, Üçdünya ve Adrian'da bolca karbondioksit var. Üçünde de Astrofajların bölünme alanı 0,02 atmosfer basıncının olduğu yer. Belki 0,02 atmosferde saf karbondioksit bulunan bir hazne yaparım ve Taumiplerin burada hayatta kalıp kalmayacağına bakarım. Sonra tek tek yeni gazlar ekleyip durumlarını gözlerim."

"*Anladım*," diyor Rocky.

Ayağa fırlayıp tulumumu silkeliyorum. "Bana bir test haznesi yapmanı istiyorum. İçeri hava ekleyip çıkarabileceğim vanaları olan şeffaf ksenonitten. Ayrıca içerisinin sıcaklığını 100 santigrat, eksi 50 santigrat ya da eksi 82 santigrat dereceye ayarlayabilmeliyim."

Kendi aletlerimi kullanabilirdim ama daha sağlam malzeme ve ustalığa erişimim varken neden bundan faydalanmıyorum ki?

"*Evet evet. Şimdi yapacağım. Biz takımız. Sen bunu çözersin. Üzgün olma.*" Tünelden yatak odasına iniyor.

Kol saatime bakıyorum. "Ana itiş otuz dört dakikaya bitecek. O bittikten sonra böcekleri kullanarak santrfüj moduna girelim."

Rocky duraksıyor. "*Tehlikeli.*"

"Evet, biliyorum. Ama laboratuvar için yerçekimi lazım ve on bir gün beklemek istemiyorum. Bu vakti değerlendirmek istiyorum."

"*Böcekler itiş için ayarlandı, rotasyon için değil.*"

Bu doğru. Şu anki itişimiz bile oldukça ilkel. Itişimizi rotaya sokmak için servolarımız ya da yalpalarımız yok. On altıncı yüzyıldaki bir deniz gemisiyiz sanki ama yelken yerine böcekleri kullanıyoruz. Hatta öyle bile değil. Deniz gemileri en azından yelkenlerinin açılarını kontrol edebiliyorlar. Biz daha çok dümeni kırık bir vapur çarkıyız.

Her şey o kadar da kötü durumda değil ama. Her motorun ne kadar itiş yapacağına karar vererek az biraz geminin duruşunu kontrol edebiliyoruz. Rocky rotasyonumuzu bu şekilde sıfırladı. "Bu riske değer."

Yanıma gelmek için tünelde yukarı tırmanıyor. "*Gemi eksen dışına dönecek. Santrfüj kablolarını açamayız. Karışırlar.*"

"Önce gereken rotasyonu yaratırız, sonra böcekleri kapatırız, kabloları da en son açarız."

Birkaç adım geriliyor. "*Geminin kabloları açılmamış olursa, kuvvet insan için fazla olur.*"

Bu bir sorun, evet. Gemi iki parçaya ayrıldığında, laboratuvarda 1 g'de çalışmak istiyorum. Gemi tek parça hâlindeyken bu kadar döngüsel eylemsizlik yaratmak için gemiyi çok hızlı döndürmek gerek. Bunu en son yaptığımızda, kumanda odasında baygınlık geçirmiştim ve Rocky beni kurtarırken neredeyse ölüyordu.

"Tamam..." diyorum. "Şöyle yapsak: Ben yatakhanenin altındaki depo alanında uzanırım. Geminin merkezine en fazla yaklaşabildiğim yer orası. Kuvvet en az orada olacak. Bir şey olmaz."

"*Depo odasındayken santrfüj kontrollerini nasıl idare edeceksin, soru?*"

"Ben... ee... laboratuvarın kontrol ekranını yanımda getiririm. Laboratuvardan depo odasına kadar kablo çekerim. Evet. Bu işe yarar."

"*Ya bilincini kaybeder ve kontrolleri kullanamazsan, soru?*"

"O zaman rotasyonu durdururuz ve ben uyanırım."

İleri geri sallanıyor. "*Hoşlanmadım. Alternatif plan: On bir gün bekleyelim. Gemime gidelim. Geminin yakıt tanklarını temizleyelim. Sterilize edelim – Taumip kalmadığından emin olana dek. Benim gemimden yakıt ikmali yapalım. Sonra da geminin tüm işlevlerini kullanabilirsin.*"

Kafamı iki yana sallıyorum. "On bir gün beklemek istemiyorum. Şimdi çalışmak istiyorum."

"*Neden, soru? Neden beklemiyorsun, soru?*"

O sonuna kadar haklı tabii ki. Canımı ve bir ihtimal *Meryem Ana*'nın yapısal bütünlüğünü tehlikeye atıyorum. Ama yapılacak onca iş varken on bir gün boş boş oturamam. Yedi yüz senelik bir ömrü olan birine "sabırsızlık" kavramını nasıl anlatabilirim ki?

"İnsan huyu," diyorum.

"*Anladım. Aslında anlamadım ama... anladım.*"

Gemiyi döndürmek planlandığı gibi gerçekleşti. Rocky, John ve

Paul'u kapalı tutup döndürme işlemini yapması için Ringo'yu seçti. Lazım olursa diye George da geminin içinde emniyette.

Döndürme sırasındaki g kuvvetleri zorluydu – yalan söylemeyeceğim. Ama santrfüj adımlarını elle yapacak kadar uyanık kalmayı başardım. Bu işte giderek iyileşiyorum. O zamandan beri de güzel bir 1 g kuvvete sahibiz.

Evet, bu sabırsızca bir davranıştı ve biraz da riskliydi ama bu sayede o günden beri tam yedi gün boyunca dur durak bilmeden deney yaptım.

Rocky söz verdiği test cihazlarını yaptı. Her zamanki gibi her şey sıkıntısız çalıştı. Can sıkıcı bir cam vakum haznesi yerine artık büyük bir akvaryuma benzeyen bir şeyim vardı. Geniş, düz bir panele hava basıncı baskı yapıyormuş falan, bunlar ksenoniti bağlamıyordu. "Bu kadar mı yani?" diyordu ksenonit.

Yedi ceddime yetecek kadar Taumip'im var. *Meryem Ana* şu anda bir Taumip parti otobüsü âdeta. Daha fazla Taumip'e ihtiyacım olduğunda tek yapmam gereken jeneratöre bağlı yakıt hattını açmak.

"Hey, Rocky!" diye sesleniyorum laboratuvardan. "Bak şapkadan nasıl Taumip çıkaracağım!"

Rocky kumanda odasından aşağı iniyor. "*Bunun Dünya lafı olduğunu varsayıyorum.*"

"Evet. Dünya'da 'televizyon' denen bir eğlence çeşidi var ve–"

"*Açıklama, lütfen. Bulgular var, soru?*"

Neyse. Zaten bir uzaylıya çizgi film konseptini anlatmak da vakit alırdı. "Evet, bulgularım var."

"*İyi iyi.*" Rahat bir pozisyonda yere çöküyor. "*Bulguları anlat!*" Saklamaya çalışıyor ama sesinin tonu normalden biraz daha yüksek.

Laboratuvar aletlerini işaret ediyorum. "Bu arada, bu kusursuz çalıştı."

"*Teşekkür. Bulguları anlat!*"

"İlk deneyi Adrian ortamında yaptım. İçeri Taumip ile üzeri Astrofaj kaplı bir lam koydum. Taumip hayatta kalıp Astrofajların hepsini yedi. Burada ilginç bir şey yok."

"*Yok. Onların doğal ortamı. Ama cihazın çalıştığının kanıtı.*"

"Kesinlikle. Taumiplerin sınırlarını öğrenmek için başka testler de yaptım. Adrian havasında, eksi 180 santigrat ile 107 santigrat arasında yaşayabiliyorlar. Bu aralığın dışında ölüyorlar."

"*Etkileyici bir aralık.*"

"Evet. Aynı zamanda vakum benzeri ortamda da yaşıyorlar."

"*Yakıt tankların gibi.*"

"Evet ama mutlak vakumda değil." Surat astım." Karbondioksite ihtiyaçları var. En azından birazcık. Bir Adrian ortamı yaratıp içeri karbondioksit yerine argon koydum. Taumipler hiçbir şey yemediler. Hareketsiz kaldılar. Sonunda da açlıktan öldüler."

"*Beklendik*," diyor. "*Astrofaj'ın karbondioksite ihtiyacı var. Taumip aynı ekolojiden. Taumiplerin de karbondioksite ihtiyaçları var. Yakıt tanklarında karbondioksiti nereden bulmuşlar, soru?*"

"Ben de aynı soruyu sordum!" diyorum. "O yüzden yakıt bulamacı üzerinde bir spektrograf testi yaptım. Sıvının içine karışmış CO_2 gazı var."

"*Muhtemelen Astrofajların içinde karbondioksit var. Ya da çürüme karbondioksit yaratıyor. Belli bir kısmı zamanla yakıt tankları içinde ölmüştür. Tüm hücreler sağlıklı değil. Kusurlar. Mutasyonlar. Kimisi ölmüştür. O ölü Astrofajlar da tanklara karbondioksit salmıştır.*"

"Katılıyorum."

"*İyi bulgular*," diyor. Aşağı tırmanmaya yelteniyor.

"Bekle. Dahası var. Çok dahası var."

Duruyor. "*Daha, soru? İyi.*"

Laboratuvar masama yaslanıp tanka vuruyorum. "Tankta Venüs havası yaptım. Ama tamamıyla Venüs değil. Venüs havası yüzde 96,5 oranında karbondioksit ve yüzde 3,5 oranında nitrojen. Ben de sadece karbondioksitle başladım. Taumipler için her şey yolundaydı. Sonra nitrojeni ekledim. Ve tüm Taumipler öldü."

Karapaksını kaldırıyor. "*Hepsi öldü, soru? Hemen, soru?*"

"Evet," diyorum. "Saniyeler içinde. Hepsi öldü."

"*Nitrojen... beklenmedik.*"

"Evet, hiç beklenmedik!" diyorum. "Deneyi Üçdünya'nın havasıyla tekrarladım. Sadece karbondioksit: Taumipler sağlıklıydı. Kükürt dioksiti ekledim: Taumipler sağlıklıydı. Nitrojeni ekledim: Bam! Tüm Taumipler öldü."

Pençesiyle düşünceli düşünceli tünel duvarına vuruyor. "*Çok çok beklenmedik. Nitrojen Erid yaşamına zararsız. Çoğu Erid yaşamı nitrojene ihtiyaç duyar.*"

"Dünya da aynı şekilde," diyorum. "Dünya havasının yüzde yetmiş sekizi nitrojen."

"*Kafa karıştırıcı*," diyor.

Bu konuda yalnız değil. Ben de onun kadar şaştım kaldım. İkimiz de aynı şeyi düşünüyoruz: Tüm yaşam tek bir noktadan evrildiyse o zaman nitrojen iki biyosfer için önemliyken, bir üçüncüsü için neden zehirli?

Nitrojen gaz formundayken tamamen zararsız ve durağandır. Genelde N_2 olmayı sever, ki bu da çok çok az şeyle etkileşime girer. Aldığımız her nefesin yüzde 78'i nitrojen olmasına rağmen insan vücutları bunu yok sayar. Erid'de de atmosferlerinin büyük çoğunluğu amonyaktan oluşuyor – bir nitrojen bileşeni. Bir panspermi durumunda, azıcık bir nitrojen o yaşamı öldürüyorsa bu yaşam Dünya ve Erid'de –nitrojen dolu iki gezegende– yaşamın tohumlarını nasıl atmış olabilir ki?

Eh, bunun cevabı basit: Panspermiye neden olan yaşam formu hangisiyse, nitrojenle bir alıp veremediği yokmuş. Daha sonra evrim geçiren Taumiplerinse var.

Rocky'nin karapaksı alçalıyor. "*Durum kötü. Üçdünya havası yüzde sekiz nitrojen.*"

Laboratuvar taburesine oturup kollarını kavuşturuyorum. "Venüs havası da yüzde 3,5 nitrojen. Aynı sorun."

Daha da çöküyor ve sesi bir oktav alçalıyor. "*Umutsuz. Üçdünya havasını değiştiremeyiz. Venüs havasını değiştiremeyiz. Taumipleri değiştiremeyiz. Umutsuz.*"

"Şey," diyorum. "Üçdünya ve Venüs havasını değiştiremeyiz. Ama belki Taumipleri değiştirebiliriz."

"*Nasıl, soru?*"

Atölyemin üzerindeki tabletimi alıp Eridyan fizyolojisi üzerine aldığım notları karıştırıyorum. "Eridyanlar hastalık geçirir mi? Vücutlarınızda yaşanan hastalık."

"*Bazen. Çok, çok kötü.*"

"Vücudunuz hastalıkları nasıl öldürüyor?"

"*Eridyan vücudu kapalı,*" diye açıklıyor. "*Tek açıklık yerken ya da yumurtlarken. Açıklık kapandıktan sonra, içerideki alan uzun süre sıcak kanla çok sıcak hâle getirilir. Her hastalığı öldürür. Hastalık sadece yaralardan girer. O zaman çok kötüdür. Vücut hastalıklı alanı kapatır. Hastalığı öldürmek için orayı sıcak kanla ısıtır. Hastalık hızlıysa, Eridyan ölür.*"

Bağışıklık sistemleri yok. Sadece ısı. Yani, niye olsundu ki zaten? Bir Eridyan'ın sıcak dolaşım sistemi, kaslarını hareket ettirmek için su kaynatır. Bunu yediklerini pişirip sterilize etmek için niye kullanmasınlar ki? Ayrıca derileri ağır oksitlerden –temelde kayalardan– oluştuğundan pek yaralanmıyorlardır da. Ciğerleri bile dışarısıyla materyal değişiminde bulunmuyor. İçeri bir patojen girerse, vücut bu alanı kapatıp kaynatıyor. Bir Eridyan vücudu, fethetmesi zor bir kale gibi.

Buna kıyasla bir insan vücuduysa sınırları olmayan bir polis devletidir.

"İnsanlar çok daha farklı," diyorum. "Biz sürekli hastalanırız. Çok güçlü bağışıklık sistemlerimiz vardır. Ayrıca hastalıkların tedavilerini doğadan alırız. Kullandığımız kelime, 'antibiyotik'."

"*Anladım*," diyor. "*Hastalıkların tedavisi doğada, soru? Nasıl, soru?*"

"Dünya'daki diğer yaşamlar aynı hastalıklara karşı savunmalar geliştirdi. Diğer hücrelere dokunmadan hastalığı öldüren kimyasallar yayıyorlar. İnsanlar bu kimyasalları yiyip insan hücrelerine dokunmadan hastalıkları öldürüyor."

"*Hayranlık. Erid'de böyle yok.*"

"Kusursuz bir sistem değil ama," diyorum. "Antibiyotikler başta çok işe yarıyor ama yıllar geçtikçe, etkinlikleri giderek azalıyor. Sonunda pek bir faydaları kalmıyor."

"*Niye, soru?*"

"Hastalıklar değişiyor. Antibiyotikler vücuttaki hastalıkların çoğunu öldürüyor ama hayatta kalanlar da oluyor. Antibiyotik kullanarak, insanlar yanlışlıkla hastalığa antibiyotiklerden korunmayı öğretiyorlar."

"*Ah!*" diyor Rocky. Karapaksını biraz kaldırıyor. "*Hastalıklar, onları öldüren kimyasallara karşı savunma geliştiriyor.*"

"Evet," diyorum. Tankı işaret ediyorum. "Şimdi Taumipleri hastalık olarak düşün. Nitrojeni de antibiyotik."

Duraksıyor. Sonra da karapaksını olması gereken yere kadar kaldırıyor. "*Anladım! Ortamı çok az ölümcül yap. Bundan hayatta kalan Taumipleri üret. Ortamı daha ölümcül yap. Hayatta kalanları üret. Tekrar tekrar tekrar!*"

"Evet," diyorum. "Nitrojenin Taumipleri nasıl ya da niye öldürdüğünü anlamamıza gerek yok. Nitrojene dayanıklı Taumip üretsek yeter."

"*Evet!*" diyor.

"Güzel!" Tankın üzerine vuruyorum. "Bana bunlardan on tane daha yap ama daha küçük olsunlar. Bir de deneyi bölmeden Taumip örneklerine ulaşmanın bir yolunu istiyorum. Çok kesin gaz ekleme sistemleri yap – tanktaki nitrojen miktarını çok iyi kontrol edebilmeliyim."

"*Evet! Yapayım! Şimdi yapayım!*"

Alelacele yatakhaneye iniyor.

Spektograf sonuçlarını kontrol edip kafamı iki yana sallıyorum. "İyi değil. Tam bir başarısızlık."

"*Üzücü*," diyor Rocky.

Çenemi ellerime dayıyorum. "Belki toksinleri temizleyebilirim."

"*Belki Taumipler üzerinde çalışmaya da vakit ayırabilirsin.*" Laf soktuğunda Rocky'nin sesinde ayrı bir titreşim seziliyor. O titreşim şu anda hayli hissediliyor.

"Onlarda sorun yok." Laboratuvarın bir duvarına dizilmiş Taumip işlem tanklarına göz atıyorum. "Beklemekten başka yapacak bir şey yok. İyi sonuçlar elde ettik. Yüzde 0,01 oranında nitrojen içinde şimdilik hayattalar. Bir sonraki nesil yüzde 0,015'e kadar yükselebilir."

"*Bu bir zaman kaybı. Ayrıca yiyeceklerim de ziyan oldu.*"

"Yiyeceklerini yiyip yiyemeyeceğini bilmem gerek."

"*Kendi yiyeceklerini ye.*"

"Geriye sadece birkaç aylık gerçek yemeğim kaldı. Senin geminde yirmi Eridyanlık bir mürettebatı yıllarca beslemeye yetecek kadar yiyecek var. Erid ve Dünya yaşamı aynı proteinleri kullanıyor. Belki ben de senin yiyeceklerinden yiyebilirim."

"*Neden 'gerçek yemek' dedin, soru? Gerçek olmayan yemek ne, soru?*"

Tekrar göstergeye baktım. Erid yiyeceklerinin içinde neden bu kadar çok ağır metal vardı? "Gerçek yemek, tadı güzel olan yemektir. Yemesi keyifli olan yiyecekler."

"*Yemesi eğlenceli olmayan yiyeceklerin var, soru?*"

"Evet. Koma bulamacı. Gemi buraya gelirken beni onunla besledi. Bana hemen hemen dört sene yetecek kadar var."

"*Onu ye.*"

"Ama tadı kötü."

"*Yemek tecrübesi o kadar önemli değil.*"

"Hey." Parmağımı ona dikiyorum. "İnsanlar için yemek tecrübesi çok önemlidir."

"*İnsanlar acayip.*"

Spektrometre göstergesini işaret ediyorum. "Eridyan yiyeceklerinin içinde neden talyum var?"

"*Sağlıklı.*"

"Talyum insanlar için zehirli!"

"*O zaman insan yemeği ye.*"

"Öf be." Taumip tanklarının yanına gidiyorum. Rocky bu sefer kendini aşmıştı. Nitrojen içeriğini milyonda bire kadar kontrol edebiliyorum. Ve şimdilik her şey yolunda gözüküyor. Doğru, bu nesil sadece bir gıdım nitrojene dayanıklı ama önceki nesil ona bile dayanıklı değildi.

Plan işe yarıyor. Taumiplerimiz nitrojen direnci geliştiriyor.

Venüs için gerekli olan yüzde 3,5'lik nitrojene dayanıklı olabilecekler mi? Ya da Üçdünya için gerekli olan yüzde 8'e? Kimbilir? Bekleyip görmemiz gerekiyor.

Nitrojenin takibini yapmak için yüzdeleri kullanıyorum. Astrofaj hava basıncının 0,02 olduğu havada bölündüğünden bu bir sorun teşkil etmiyor. Ve hava basıncı her deneyde aynı olduğundan, nitrojeni yüzde olarak takip edebiliyorum.

Bunun takibini yapmanın düzgün yolu "kısmi basıncı" takip etmekten geçiyor. Ama bu can sıkıcı bir süreç. Başta 0,02 atmosfere bölüp daha sonra verileri düzenlerken tekrardan 0,02 atmosferle çarpmam gerekir.

Tank Üç'ün başını seviyorum. Bu benim şanslı tankım. Yirmi üç Taumip nesli içinden en güçlü nesillerin dokuzu Tank Üç'ten çıktı. Yarıştığı dokuz başka tank olduğu düşünülürse bu kızımın büyük bir başarısı.

Evet, Tank Üç bir "kız." Beni yargılamayın.

"*Blip-A*'ya ulaşmamıza ne kadar kaldı?"

"*Ters itiş manevrasına on yedi saat.*"

"Tamam, şimdi santrfüjden çıkalım. Bir sorunla karşılaşırsak, çözecek vaktimiz olsun."

"*Katılıyorum. Ben şimdi kumanda odasına gidiyorum. Sen depoya gidip sırtüstü yat. Uzatma kablolu kontrol panelini almayı unutma.*"

Laboratuvara bakınıyorum. Her şey sabitlenmiş durumda. "Evet, tamam. Hadi bakalım."

"*John, Ringo, Paul kapalı*," diyor Rocky. "*Hızımız yörüngesel.*"

Bir yıldız sisteminde "durmak" diye bir şey yoktur. Her zaman bir şeyin etrafında hareket edersiniz. Şu anda, Rocky hızımızı düşürüp bizi Tau Ceti'nin 1 AU mesafesindeki stabil yörüngeye soktu. *Blip A*'yı orada bırakmıştı.

Rocky kumanda odasındaki ampulünde dinleniyor. Kumandaları duvardaki yerlerine yerleştiriyor. Motorlar kapandığından sıfır g'ye geri döndük ve isteyeceğimiz son şey, "gemi itişini aç" düğmelerinin havada başıboş gezinmeleri.

Birkaç tutamacı tutup karapaksını doku monitörüne ortalıyor. Monitör her zamanki gibi, renkleri doku olarak gördüğü ana monitörümü gösteriyor.

"*Kumanda artık sende.*" O üzerine düşeni yapmıştı. Şimdi sıra bende.

"Flaşa ne kadar var?" diye soruyorum.

Rocky duvardaki Eridyan saatini alıyor. "*Sonraki flaş üç dakika, yedi saniye içinde.*"

"Tamam."

Rocky aptal değil. Gemisini her yirmi dakikada bir salise kadar motorlarını çalıştıracak şekilde ayarlamış, böylece bize hayat kurtaran bir deniz feneri işlevi görüyor. Geminin nerede olması gerektiğini hesaplaması kolay. Ama diğer gezegenlerin yerçekimleri, son bilinen hızların yanlış hesaplanmış olma ihtimali, Tau Ceti'nin yerçekimine dair yapmış olabileceğimiz hesaplama hataları... bunlar bir araya gelince ufak hatalara yol açabiliyorlar. Ve bir gezegenin yörüngesinde dönen bir şey için ufak bir hata demek, oldukça büyük bir mesafe anlamına geliyor.

Geminin olması gerektiği yere gittiğimizde gemiden yansıyan Tau ışığını görmeyi ummak yerine, ara sıra motorlarını açıp kapaması için gemisini ayarlamış. Tek yapmam gereken Petrovaskop'la izlemek. Bu, epey parlak bir flaş olacak.

"*Şu anki nitrojen toleransı ne kadar, soru?*"

"Tank Üç'te bugün yüzde 0,6 nitrojende hayatta kalanlar vardı. Şimdi onları üretiyorum."

"*Hangi aralıkta, soru?*"

Bu diyaloğu onlarca kere yaşamıştık. Ama bu konuda meraklı olması normal. Türünün geleceği buna bağlı.

"Aralık" derken, on tanka koyduğumuz nitrojen arasındaki farktan bahsediyoruz. Her tanka aynı miktarda nitrojen koymuyorum. Her yeni nesille birlikte, farklı miktarlarda nitrojen deniyorum.

"Agresif davranıyorum – yüzde 0,05'lik artışlar yaptım."

"*İyi iyi*," diyor.

Her on tankta da Taumip-06 var (ismi dayanabildiği nitrojen yüzdesinden geliyor). Tank Bir her zamanki gibi kontrol tankı. İçindeki havada yüzde 0,6'lık nitrojen var. Taumip-06'nın orada bir sıkıntı çekmemesi gerek. Ama olur da çekerse, bir önceki grupta bir hata olduğu anlamına gelir bu ve önceki nesillerden birine dönerim.

Tank İki'de 0,65'lik nitrojen bulunuyor. Tank Üç'te 0,7. Bu şekilde Tank On'daki yüzde 1,05'e kadar çıkıyor. En çok nitrojene dayananlar kazanacak ve bir sonraki tura kalacak. En azından iki nesil kadar üreticilerinden emin olmak için birkaç saat bekliyorum. Taumiplerin inanılmaz bir katlanma hızları var. Tüm yakıtımı birkaç gün içinde mideye indirecek kadar hızlı.

Venüs ya da Üçdünya nitrojen yüzdelerine ulaşabilirsek, bu konuda çok daha derinlemesine testler yapacağım.

"*Flaş yakında*," diyor Rocky.

"Anlaşıldı."

Orta monitörde Petrovaskop'u açıyorum. Normalde bunu yanda açardım ama Rocky'nin "görebildiği" tek ekran ortadaki. Beklediğim gibi, Tau Ceti sağ olsun, Petrova frekansında bir arka ışık mevcut. Kamerayı biraz gezdiriyorum. Gemiyi bilerek Tau Ceti ile *Blip-A*'nın olması gereken yer arasında ko-

nuşlandırdık. Böylece ben de yıldızı arkamda almış, öyle bakıyorum. Bu arkaplandaki kızılötesi ışığı asgariye indirip bana flaşı daha net görme imkânı sunuyor.

"Tamam. Sanırım aşağı yukarı gemine doğrulttum."

Rocky doku monitörüne odaklanıyor. "*Anladım. Flaşa otuz yedi saniye.*"

"Hey. Geminin adı ne burada?"

"*Blip-A.*"

"Hayır, yani, sen ondan ne diye bahsediyorsun?"

"*Gemi.*"

"Geminin bir adı yok mu?"

"*Geminin neden adı olsun, soru?*"

Omuz silktim. "Gemilerin adı olur."

Pilot koltuğumu işaret ediyor. "*Koltuğun adı ne, soru?*"

"Bir adı yok."

"*Neden geminin bir adı varken koltuğun yok, soru?*"

"Boş ver. Geminin adı *Blip-A.*"

"*Ben de öyle dedim. Flaşa on saniye.*"

"Anlaşıldı."

Rocky'yle ben sessizliğe gömülüp ekranlarımıza odaklanıyoruz. Nüanslarını okumak zaman aldı ama Rocky'nin neye dikkat ettiğini anlayabiliyorum artık. Karapaksını ona doğru döndürüyor ve çok hafif bir şekilde ileri geri sallanıyor. Üzerine doğru sallandığı noktayı takip edersem, genelde odaklandığı şeyi bulabiliyorum.

"*Üç... iki... bir... şimdi!*"

Tam zamanında, ekrandaki birkaç piksel beyaza dönüyor.

"Gördüm," diyorum."

"*Ben fark etmedim.*"

"Sönüktü. Epey uzakta olmalıyız. Bekle..." Teleskop ekranına geçip kamerayı flaşın geldiği tarafa çeviriyorum. Karanlığın içinde hafif bir renk farklılığını yakalayana dek kamerayı ufak ufak hareket ettiriyorum. *Blip-A*'dan yansıyan Tau ışığı. "Evet, epey uzaktayız."

"*Böceklerin çok yakıtı var. Önemli değil. Bana açı değişimini söyle.*"

Ekranın altındaki göstergeleri kontrol ediyorum. Tek yapmamız gereken *Meryem Ana*'yı teleskopun şu anki açısına döndürmek. "Sapma tarafına artı 13,72 derece döndür. Yunuslama tarafına eksi 9,14 derece döndür."

"*Sapma, artı bir üç virgül yedi iki. Yunuslama, eksi dokuz virgül bir dört.*" Böcek kumandalarını yerlerinden alıyor ve işe koyuluyor. Böcekleri sırayla açıp kapatarak gemiyi *Blip-A*'ya doğru çeviriyor.

Teleskopu tam üzerine çevirip teyit etmek için yaklaşıyorum. Arkadaki uzayla geminin arasındaki renk farkı o kadar küçük ki var mı yok mu belli değil neredeyse. Ama orada. "Açı doğru."

Rocky doku ekranına odaklanmış durumda. "*Ben ekranda fark etmedim.*"

"Işık farkı çok çok küçük. Fark etmek için insan gözlerine ihtiyaç var. Açı doğru."

"*Anladım. Mesafe nedir, soru?*"

Radar ekranına geçiyorum. Boşluk. "Radarımın göremeyeceği kadar uzakta. En azından on bin kilometre."

"*Hangi hıza çıkayım, soru?*"

"Saniyede... üç kilometreye ne dersin? Bizi *Blip-A*'ya bir saatte falan götürür."

"*Saniyede üç bin metre. Standart hızlanma oranı uygun, soru?*"

"Evet. Saniyekarede on beş metre."

"*İki yüz saniyelik itiş. Şimdi başlıyor.*"

Kendimi yerçekimine hazırlıyorum.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Başardık!

Gerçekten başardık!

Dünya'nın kurtuluşu, yerdeki küçük bir tankın içinde.

"*Mutlu!*" diyor Rocky. "*Mutlu mutlu mutlu!*"

O kadar mutluyum ki kusasım var. "Evet! Ama işimiz daha bitmedi."

Kendimi ranzama bağlıyorum. Bir yastık uçarak kaçmaya çalışıyor ama zamanında yakalayıp başımın altına sokuşturuyorum. Aslında çok heyecanlıyım ama yatmazsam Rocky başımın etini yemeye başlayacak. Aman – insan bir kerecik görevi mahvetmenin kıyısına gelmeyegörsün, bir bakmışsınız, bir uzaylı size yatma saatinizin geldiğini söylüyor.

"*Taumip-35!*" diyor Rocky. "*Çok çok nesil sürdü ama nihayet başarı!*"

Tuhaf bir his bu, bilimsel ilerleme kaydetmek. Bir Evreka ânı falan olmuyor. Bir hedefe doğru atılan yavaş, emin adımlar. Ama hakikaten o hedefe ulaştığınızda bunun tadı bir ayrı.

Gemileri haftalar önce birleştirmiştik. Rocky bir kez daha geniş gemisine dönmekten epey memnun olmuştu. İlk iş *Meryem Ana*'da kendisine ayrılan kısımdan *Blip-A*'ya doğrudan bir tünel kurmak oldu. Gövdemde yeni bir delik açılmış oldu ama bu noktada, iş mühendislik olduğunda Rocky'ye gözüm kapalı güvenirim. Hatta bana açık kalp ameliyatı yapmak istese muhtemelen hayır demem. Bu tarz işlerde harikalar yaratıyor.

Gemiler birbirine bağlı olduğundan, *Meryem Ana*'yı santrfüj modunda kullanamıyorum, yani sıfır g'ye döndük. Artık sadece tanklarda Taumip ürettiğimizden, yerçekimine ihtiyaç duyan laboratuvar aletlerim olmadan da yaşayabilirim.

Haftalar süresince, Taumiplerin nitrojen direncinin nesiller boyu giderek daha artmasını seyrettik. Ve şimdi, bugün, nihayet Taumip-35'e sahibiz: Toplamda 0,02 atmosferde yüzde 3,5 nitrojende hayatta kalabilecek bir Taumip nesli – Venüs'teki ortamın aynısı.

"*Sen. Şimdi mutlu ol*," diyor Rocky, atölyesinin yanından.

"Mutluyum, mutluyum," diyorum. "Ama Üçdünya'da hayatta kalabilmesi için bunu yüzde 8'e çıkarmamız gerek. O zamana kadar işimiz bitmiş sayılmaz."

"*Evet evet evet. Ama bu an. Önemli an.*"

"Evet." Gülümsüyorum.

Yeni bir tür alet üzerinde çalışıyor. Sürekli bir şeyler üzerinde çalışıyor zaten. "*Şimdi bir tankta Venüs atmosferi yaratıp Taumip-35 üzerinde detaylı testler yapacaksın, soru?*"

"Hayır," diyorum. "Taumip-80'e kadar devam edeceğiz. Bu hem Venüs'te hem de Üçdünya'da işe yaramalı. Ondan sonra her şeyin testini yapacağım."

"*Anladım.*"

Dönerek odanın onun yarısına bakıyorum. Şu "beni uyurken seyret" olayı artık rahatsız etmiyor beni. Hatta rahatlatıcı buluyorum bunu. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Süzülerek gitmesin diye alet atölyesine bağlanmış vaziyette. Birçok eliyle tuttuğu birçok aletle cihazın birçok farklı yeri üzerinde çalışıyor. "*Bu Dünya elektriği ünitesi.*"

"Bir güç çevirici mi yapıyorsun?"

"*Evet. Eridyan birincil sekans elektrik genliğinden verimsiz Dünya doğru akım sistemine dönüştürüyor.*"

"Birincil sekans?"

"*Açıklaması çok zaman alır.*"

Ona bunu daha sonra sormaya karar veriyorum. "Tamam. Bunu ne için kullanacaksın?"

İki aleti bırakıp üç tanesini eline alıyor. "*Tüm planlar ba-*

şarılı olursa, iyi Taumip yaparız. Ben sana yakıt veririm. Sen Dünya'ya gidersin, ben de Erid'e. Vedalaşırız."

"Evet, öyle sanırım," diye mırıldanıyorum. Bir intihar görevini sağ salim atlattığım, dünyaya bir kahraman olarak döneceğim ve tüm insanlığı kurtaracağım için daha mutlu olmalıyım. Ama Rocky'ye sonsuza dek veda etmek zor olacak. Bunu düşünmemeye çalışıyorum.

"*Bir sürü taşınabilir düşünen makinen var. Bir iyilik: Bir tanesini bana hediye et, soru?*"

"Laptop mu? Bir laptop mu istiyorsun? Olur, bende sürüyle var."

"*Iyi iyi. Düşünen makinede bilgi var, soru? Dünya'dan bilgi, soru?*"

Ah, elbette. Ben Eridyan biliminden çok daha gelişmiş bir uzaylı ırka mensubum. Laptoplarda terabaytlık diskler var sanırım. Tüm Vikipedi'nin içeriğini ona kopyalayabilirim.

"Evet. Bunu yapabilirim. Ama bir laptop Eridyan sıcaklığında çalışmaz. Çok sıcak."

Cihazı işaret ediyor. "*Bu düşünen makine yaşam destek sisteminin bir parçası. Sistem elektrik sağlayacak, Dünya sıcaklığını koruyacak, içeride Dünya havası tutacak. Bir sürü yedek sistem. Düşünen makinenin bozulmadığından emin olacağım. Bozulursa bunu hiçbir Eridyan tamir edemez.*"

"Ah, anlıyorum. Laptoptakileri nasıl okuyacaksın?"

"*İçerideki kamera Dünya ışığını Eridyan dokusuna çevirecek. Kumanda odasındaki kamera gibi. Ayrılmadan önce bana yazılı dili açıklarsın.*"

Bilmediği kelimeleri sözlükten bakabilecek kadar İngilizce biliyor zaten. "Evet, olur. Yazılı dilimiz kolay. Kolay gibi yani. Sadece yirmi altı harfimiz var ama hepsinin çeşit çeşit telaffuzu var. Gerçi aslında elli iki sembolümüz var çünkü aynı şekilde telaffuz edilseler de büyük harfler farklı görünüyor. Ah, bir de noktalama işaretleri var..."

"*Âlimlerimiz çözer. Sen bana temelleri öğret.*"

"Tamam. Bunu yaparım," diyorum. "Ben de senden bir he-

diye istiyorum: Ksenonit. Katı hâli ve ksenonit öncesindeki sıvı hâli. Dünya bilimcileri bunu isteyecektir."

"*Evet, veririm.*"

Esniyorum. "Ben şimdi uyuyacağım."

"*Ben seyrederim.*"

"İyi geceler, Rocky."

"*İyi geceler, Grace.*"

Haftalardır bu kadar rahat uykuya dalmadım. Dünya'yı kurtaracak Taumiplerim var.

Bir uzaylı yaşamı modifiye etmek. Nasıl bir sorun çıkabilir ki?

Çocukken, diğer birçok çocuk gibi ben de astronot olmanın hayalini kurardım. Bir roket gemisiyle uçtuğumu, uzaylılarla tanıştığımı ve aşırı havalı olduğumu hayal ederdim. Hayal etmediğim şeyse lağım tanklarını temizlemekti.

Ama bugün bununla uğraşıyorum işte. Doğrusunu söylemek gerekirse temizlediğim kendi bokum değil. Taumip boku. Binlerce kilogramlık Taumip boku. Onları yeni yakıtla doldurmadan önce elimde kalan yedi yakıt tankımın her birinin bu yapış yapış maddeden temizlenmesi lazım.

Yani bir yandan, evet, bok kürekliyorum. Ama öte yandan, en azından bunu yaparken GDF elbisemin içindeyim. Bu şeyin kokusunu bir kere içime çekmiştim. Hoş olduğunu söyleyemem.

Yapış yapış metan ve çürümekte olan hücreler sorun değil. Tek işim bu olsa, uğraşmazdım bile. İki milyon kilogramlık bir tanktaki yirmi bin kilogramlık bok. Uğraşmaya değmez.

Asıl sorun, muhtemelen içeride canlı Taumiplerin olması. Salgın bulabildiği tüm yakıtı birkaç hafta önce yedi, o yüzden şimdiye dek çoğunlukla açlıktan ölmüş olmaları gerek. En azından kontrol ettiğim son örneklere göre. Ama piç kurularının bir kısmı muhtemelen hâlâ hayattadır. Ve son istediğim şey de onları 2 milyon kilogramlık taze Astrofaj'la beslemek.

"*Gelişme, soru?*" diyor Rocky telsiz üzerinden.

"Yakıt Tankı Üç hemen hemen bitti."

Tankın içinde, kendi yaptığım spatulayla duvardaki siyah maddeyi kazıyıp bir metre genişliğindeki delikten dışarı atıyorum. O bir metre genişliğinde delik nereden çıktı? Onu ben yaptım.

Yakıt tanklarının insanların girebileceği büyüklükte kapakları yok. Niye olsun ki? Vanalar ve borular tanka bağlı ama onların da en büyükleri sadece birkaç inç genişliğinde. Tankları durulayacak bir şeyim yok – "on bin galon su" koleksiyonumu evde bıraktım. O yüzden her tankta bir delik açmam, içerideki maddeleri temizlemem, ardından da o deliği kapatmam gerekiyor.

Ama demeden geçemeyeceğim, Rocky'nin benim için yaptığı kesme torçu bebek gibi çalışıyor. Biraz Astrofaj, bir kızılötesi ışık, birkaç lens ve şu anda elimde kör olası bir ölüm ışını tutuyorum. İşin püf noktası, torçun ateşini kısıkta tutmak. Ama Rocky fazladan emniyetler de ekledi. Kusurlu lensler kullanıp bunların şeffaf ksenonitten yapılmadığından emin oldu. Bunlar kızılötesi geçiren türden camlardan. Astrofaj'dan gelen ışık çok yükselirse lensler eriyecek. Ardından ışın dağılacak ve torç kullanılmaz hâle gelecek. Benim de utana sıkıla Rocky'den yenisini yapmasını istemem gerekecek ama en azından bacağımı kesip koparmamış olacağım.

Şimdilik böyle bir şey yaşanmadı. Ama yapmam diyemem.

Duvardaki iyice inatçı bir kabuğu kazıyorum. Süzülerek uzaklaşıyor ve spatulayla vurup onu delikten dışarı gönderiyorum. "Üreme tanklarında durum nedir?" diye soruyorum.

"*Tank Dört'te hâlâ yaşayan Taumip var. Tank Beş ve üzerindekiler de öldüler.*"

Tankın içinde biraz ilerliyorum. İki botumu bir yana dayayıp bir elimi de karşı duvara koyup dengemi sağlayabileceğim kadar dar tanklar. Boştaki elimle de kuru pisliği kazıyorum. "Tank Dört yüzde 5,25'ti, değil mi?"

"Değil. Yüzde beş virgül iki sıfır."

"Tamam. Demek ki Taumip-52'ye geldik. İyi gidiyor."

"Nasıl gidiyor, soru?"

"Yavaş ama istikrarlı," diyorum.

Bir pislik parçasını uzaya gönderiyorum. Keşke tankları nitrojenle doldurup işime bakabilsem. Ne de olsa bu Taumiplerin hiç nitrojen dirençleri yok. Ama bu bir işe yaramazdı. Pislik birkaç santimetre kalınlığında. İçerisini nitrojenle ne kadar doldurursam doldurayım, nitrojenin ulaşmayacağı Taumipler kalacaktı – kardeşlerinin oluşturduğu kalın duvar koruyacaktı onları.

Rocky'nin fazla Astrofaj'ıyla tankları doldurduğumda yeni bir istilanın başlaması hayatta kalan tek bir Taumip'e bakardı. O yüzden içerisini nitrojenle temizlemeden önce tankların içini iyice bir kazımam gerekiyor.

"Yakıt tankların büyük. Yeterli nitrojenin var, soru? Lazımsa sana Blip-A yaşam destek sisteminden amonyak verebilirim."

"Amonyak işe yaramaz," diyorum. "Taumiplerin büyük ihtimal nitrojen bileşenleriyle bir alıp veremediği yok. Sadece N_2 ile. Ama merak etme, her şey yolunda. Sandığın kadar nitrojene ihtiyacım yok. 0,02 atmosferdeki yüzde 3,5'lik nitrojenin doğal Taumipleri öldürdüğünü biliyoruz. Bu 1 Pascal'dan daha düşük bir kısmi basınç. Bu tankların tanesi sadece 37 metreküp. Tek yapmam gereken içeri birkaç gram nitrojen sıkmak ve içerideki her şey ölecek. Taumipler için inanılmaz derecede ölümcül."

Ellerimi belime koyuyorum. GDF elbisesinde bu biraz zor ve duvardan uzağa doğru süzülmeye başlıyorum ama duruma yakışıyor bu hareket. "Pekâlâ. Yakıt Tankı Üç tamamdır."

"Delik için ksenonit yama istersin şimdi, soru?"

Yakıt tankından uzağa süzülüyorum. Halatımı kullanarak kendimi gövdeye çekiyorum. "Hayır, önce tüm temizliği bitireceğim, ardından ayrı bir GDF ile delikleri kapatırım."

Tutamaçları kullanarak Yakıt Tankı Dört'e gidiyorum, kendimi oraya bağlıyorum ve Eridyan AstroTorç'u çalıştırıyorum.

Ksenonitten epey iyi basınçlı gaz hazneleri oluyor.

Yakıt tanklarımın hepsi baştan temizlenip kapatıldı. Hepsine doğal Taumipleri öldürmek için gerekli dozun yüz katı nitrojen sıktım. Sonra da bir süre tankları kendi hâline bıraktım. İşi şansa bırakmıyorum.

İçerisinin sterilize olmasını birkaç gün bekledikten sonra, şimdi sıra burayı test etmeye geldi. Rocky bana birkaç kilogram Astrofaj veriyor. "Birkaç kilogram Astrofaj"ın Stratt'in Salı'ndaki herkes için ne büyük nimet olduğu zamanları hatırlıyorum. Şimdiyse, "Hey. Al sana birkaç katrilyon jullük enerji. Daha lazım olursa ses et," diyoruz.

Astrofajları aşağı yukarı eşit yedi parçaya bölüyorum, tanklardaki nitrojeni boşaltıyorum ve her bir tanka bir parça Astrofaj fışkırtıyorum. Sonra da bir gün bekliyorum.

Bu süre zarfında Rocky de gemisinde kendi yakıt tanklarından benimkine Astrofaj transfer edebilmek için bir pompalama sistemi üzerinde çalışıyor. Yardım teklif ediyorum ama kibarca geri çeviriyor. *Blip-A*'da ne yapabilirim ki zaten? GDF elbisem oranın ortamını kaldıramaz, o yüzden Rocky'nin benim için özel bir tünel sistemi yapması gerekir... buna değmez.

Ama değmesini o kadar isterdim ki. Bir uzaylı gemisi yahu bu! İçini görmek istiyorum. Ama evet. İnsanlığı falan kurtarmam lazım. Önceliğim bu.

Yakıt tanklarını kontrol ediyorum. Hayatta kalmış olan Taumipler Astrofajları bulmuş ve onları mideye indirmiş olacaktı. Yani tankların içinde hâlâ Astrofaj varsa tank steril demektir.

Uzun lafın kısası: Yedi tankın ikisi temiz değildi.

"Hey, Rocky!" diye sesleniyorum kumanda odasından.

Rocky, *Blip-A*'nın bir yerlerinde ama beni duyabildiğini biliyorum. Beni hep duyabiliyor.

Birkaç dakika sonra, telsiz cızırdayarak canlanıyor. "*Ne, soru?*"

"İki yakıt tankında hâlâ Taumip var."

"Anladım. İyi değil. Ama kötü değil. Diğer beş temiz, soru?"

Kumanda odasındaki bir tutamaçla dengemi sağlıyorum. İnsan sohbete dalınca süzülebiliyor. "Evet, diğer beşi iyi görünüyor."

"İki kötü tanktaki Taumipler nasıl hayatta, soru?"

"Herhalde yeteri kadar derin temizlemedim. İçeride biraz pislik kalmıştı ve canlı Taumipleri nitrojenden korumuştur. Tahminim bu yönde."

"Plan, soru?"

"İki tanka dönüp biraz daha kazıyacağım ve sonra tekrar sterilize edeceğim. Diğer beşi şimdilik kapalı dursun."

"İyi plan. Yakıt hatlarını da temizlemeyi unutma."

Tüm tanklar enfekte olduğundan, (şu anda kapalı olan) yakıt hatları da enfekte olmuştur. "Evet. Onları temizlemesi tanklardan daha kolay olacak. İçlerine yüksek basınçlı nitrojen püskürtmem yetecek. Pislikleri temizleyip kalanını da sterilize edecek. Sonra da yakıt tankları gibi onları da test ederim."

"İyi iyi," diyor. *"Üreme tanklarının durumu nedir, soru?"*

"Hâlâ iyi gelişme gösteriyorlar. Taumip-62'ye kadar geldik."

"Bir gün nitrojenin neden sorun olduğunu öğrenelim."

"Evet ama bu başka bilimcilerin işi. Bize sadece Taumip-80 gerekiyor."

"Evet. Taumip-80. Belki Taumip-86. Emniyet."

Altılı sayı sisteminde düşündüğünüzde, sayının sonuna altı eklemek normal bir şey.

"Katılıyorum," diyorum.

Hava kilidine geçip Orlan GDF elbisesine giriyorum. AstroTorç'u alıp alet kemerime takıyorum. Kask telsizini açıp, "GDF'ye başlıyorum," diyorum.

"Anlaşıldı. Sorun olursa haber et. Gerekirse gemi robotumla sana yardım edebilirim."

"Gerek olacağını sanmam ama haber ederim."

Kapıyı arkamdan kapatıp hava kilidinin içindeki havayı boşaltıyorum.

"Başlarım böyle işe," diyorum. Yakıt Tankı Beş'i atmak için son teyit ekranını da kabul ediyorum.

Tankları tutan noktalar patlıyor ve boş tank uzay boşluğunda süzülmeye başlıyor.

Ne kadar kazısam, temizlesem, içeri nitrojen püskürtsem de bir türlü Yakıt Tankı Beş'teki Taumipleri ortadan kaldıramadım. Ne yaparsam yapayım hayatta kalmayı başarıp daha sonrasında içeri koyduğum Astrofajları mideye indirdiler.

Bir yerden sonra artık bu işin peşini bırakmak gerek.

Kollarımı kavuşturup pilot koltuğuma çöküyorum. Doğru düzgün çökecek bir yerçekimi yok, o yüzden kendimi koltuğa doğru bastırmak için çaba göstermem gerekiyor. Surat asacaksam adam gibi surat asacağım. Dokuz asıl yakıt tankımdan üç tanesi artık yok. İkisi Adrian'daki maceramız sırasında gitti, bir tanesi de şimdi. Artık elimde olmayan 666.000 kilogramlık yakıt deposu demek bu.

Eve dönmeme yetecek kadar yakıtım var mı? Var. Tau Ceti'nin yörüngesinden kaçmama yetecek kadar yakıtım olduğu sürece eninde sonunda eve varabilirim. Bir milyon sene beklemekten gocunmayacak olsam sadece birkaç kilogram Astrofaj da yeter bana eve dönmek için.

Mesele eve dönmek değil zaten. Mesele eve dönmenin ne kadar vakit alacağı.

Sürüsüyle hesap yapıyorum ve çıkan sonuçlar hiç hoşuma gitmiyor.

Dünya'dan Tau Ceti'ye yaptığım yolculuk üç sene, dokuz ay sürdü. Ve yol boyunca 1,5 g hızlanarak gerçekleşti bu – Doktor Lamai'ın bir insan vücudunun dört sene boyunca dayanabileceğine karar verdiği kuvvet maksimum bu kadardı. Bu süre zarfında Dünya'da on yıl geçti ama zaman genişlemesi mürettebatın işine yaradı.

Eve dönüş yolculuğunu 1,33 milyon kilogram yakıtla (elimde kalan tankların maksimum kapasitesi bu kadar) gerçekleştirirsem, bunun en verimli hâli sürekli 0,9 g'de hızlanmakla olacak. Biraz daha yavaş yol alırım, yani daha az zaman genişlemesi olur, yani ben daha fazla zaman tecrübe ederim. Sonuç olarak, ben bu yolculuğun beş buçuk senesini tecrübe etmiş olurum.

Ne olmuş yani? Bu fazladan bir buçuk sene sadece. Sorun ne ki?

Sorun, yeterli yiyeceğimin olmaması.

Bu bir intihar göreviydi. Bize birkaç ay yetecek yiyecek verdiler ama o kadar. Makul bir hızda yiyecek rezervlerini tüketiyorum ama ondan sonra koma bulamacına talim etmeye başlayacağım. Tadı güzel olmayacak ama en azından besin dengesi yerinde.

Ama yine de bu bir intihar göreviydi. Bize eve dönmeye yetecek kadar koma bulamacı vermediler. Şu anda elimde yemek olmasının yegâne sebebi, Kumandan Yáo ve Uzman İlyukina'nın yolculuk sırasında ölmüş olması.

Toplamda elimde üç aylık gerçek yiyecek, yaklaşık kırk aylık da koma bulamacı kaldı. Bu, tam yakıtla yapacağım yolculukta birazcık yiyecek artırmam demek oluyor. Ama beş buçuk senelik daha yavaş bir yolculuğa uzaktan yakından yetecek yiyeceğim yok.

Rocky'nin yiyeceği bana uygun değil. Tekrar tekrar test yaptım. "Zehirli" ile "çok zehirli" arasında ağır metallerle dolu. O yiyeceklerin içinde benim biyolojimin kullanmak için canını vereceği yararlı proteinler ve şekerler var ama yiyeceğin içindeki zehirleri ayrıştırmanın bir yolu yok işte.

Ve yetiştirebileceğim bir şey de yok burada. Tüm yiyeceklerim ya dondurularak ya da suyu alınarak kurutulmuş. Ekebileceğim türden tohum ya da bitki falan yok. Elimdekileri yiyebilirim, o kadar.

Rocky kumanda odası ampulüne geliyor. *Blip-A*'dan o ka-

dar sık gelip gidiyor ki artık hangi gemide olduğunu kestiremiyorum.

"*Öfkeli ses çıkardın. Neden, soru?*"

"Yakıt tanklarımın üçte biri yok. Eve dönüş yolculuğu, yiyeceğimin yeteceğinden daha uzun sürecek."

"*En son ne zaman uyudun, soru?*"

"Ha? Ben sana yakıttan bahsediyorum! Konuyu dağıtma!"

"*Huysuz. Öfkeli. Aptal. En son ne zaman uyudun, soru?*"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Üreme tankları ve yakıt tankları üzerinde çalışıyordum... en son ne zaman uyuduğumu unuttum."

"*Sen uyu. Ben seyrederim.*"

Hararetle konsolu işaret ediyorum. "Ciddi bir sıkıntım var! Dönüş yolculuğunu sağ salim atlatmama yetecek kadar yakıtım yok! 600.000 kilogram yakıt diyorum. 135 metreküp depo alanı gerektirir! O kadar alanım yok!"

"*Ben sana yakıt tankı yapayım.*"

"Bunun için yeterli ksenonitin yok!"

"*Ksenonite ihtiyacım yok. Herhangi bir güçlü materyal iş görür. Gemimde çok metal var. Eritirim, şekillendiririm, sana tank yaparım.*"

Şaşkın şaşkın göz kırpıyorum. "Böyle bir şey yapabilir misin?"

"*Tabii yapabilirim! Şu an aptalsın. Sen uyu. Ben seyrederim, aynı zamanda yeni tank tasarlarım. Uygun, soru?*" Yatakhaneye inen tünele doğru hareketleniyor.

"Hah..."

"*Uygun, soru?!*" diyor bu kez daha yüksek sesle.

"Evet..." diye mırıldanıyorum. "Evet, tamam..."

Şimdiye dek bir sürü GDF yaptım. Ama hiçbiri bu GDF kadar yorucu değildi.

Altı saattir buradayım. Orlan sağlam bir elbise ve buna dayanır. Aynısı benim için söylenemez ama.

"Son yakıt tankını takıyorum şimdi," diyorum nefes nefese. Az kaldı. Az daha sabret.

Rocky'nin yakıt tankları tabii ki kusursuz. Tek yapmam gereken elimdeki tanklardan birini söküp analiz etmesi için ona vermekti. Yani, daha doğrusu gövde robotuna verdim. O robotla nasıl ölçüyorsa artık, iyi iş çıkarmış. Her bir vana bağlantısı doğru yerde ve doğru boyutta. Vida deliklerinin aralıkları kusursuz.

Toplamda, ona verdiğim yakıt tankının üç kusursuz kopyasını yaptı. Tek farkları, kullanılan materyal. Benim orijinal yakıt tanklarım alüminyumdandı. Stratt'in ekibinden biri, karbon fiber bir gövde önermişti ama Stratt bunu kabul etmemişti. Sadece iyi test dilmiş teknoloji kullanılacaktı. İnsanlar alüminyumdan yapılma gemileri altmış küsur yıldan beridir kullanıyordu.

Yeni yakıt tankları... bir alaşımdan yapılma. Hangi alaşım? Bilmiyorum. Rocky bile bilmiyor. *Blip-A*'daki görev için önemi bulunmayan sistemlerden alınan metallerin bir karışımından yapılma. *Çoğunlukla demirden*, diyor Rocky. Ama eritilerek birbirine karıştırılmış en azından yirmi farklı metal var. Temelde bir "metal yahnisi."

Ama bu sıkıntı değil. Yakıt tanklarının içlerinde hava tutabilmesi gerekmiyor. Tek amaçları Astrofajları gemide tutmak – başka bir şey değil. Gemi hızlandığında, içlerindeki yakıtın ağırlığına dayanacak kadar güçlü olmaları gerekiyor. Ama bu çok zor değil. Ahşaptan yapılsalar da aynı derecede etkili olurlar.

"*Sen yavaşsın*," diyor Rocky.

"Sen de kıncısın." Büyük silindiri kayışlarla yerine oturtuyorum.

"*Özür. Heyecanlıyım. Üreme tankları dokuz ve on!*"

"Evet!" diyorum. "Heyecanla bekliyorum!"

En son nesille birlikte Taumip-78'e kadar geldik. Ben yakıt tankları üzerinde çalışırken o nesil de üreme tanklarında

ürüyor. Tankların nitrojen farkları yüzde 0,25, yani nihayet ilk kez kimi üreme tanklarının içinde yüzde 8 ya da yüksek oranda nitrojen var.

Yakıt tanklarını takmaya gelince... öf be. En zorunun ilk cıvata olduğunu öğrendim. Yakıt bölmesinde bolca eylemsizlik bulunuyor ve delikleri denk getirmek zor oluyor. Ayrıca yakıt bölmesinin orijinal takma sistemi artık yok. Patlama sistemiyle tankları attığımda onlar da zarar gördü. Patlama sistemleri sadece makasları açmıyor. Cıvataları koparıyor. Takma noktalarındaki hasar pek umurlarında olmuyor.

Bu intihar görevini intiharsızlaştırmak için ne vakit harcadım.

Vida delikleri makul durumda olsa da hepsinin içinde yarısı kopmuş bir vida bulunuyor. Cıvataların başları olmadığından, vidaları çıkarması gerçek bir baş belası. Bunun için en iyi yöntemin, gözden çıkarabildiğim çelik çubuklarla Astro-Torç olduğunu keşfettim. Vidayı biraz erit, çubuğu biraz erit, ikisini birbirine kaynat. Sonuç çirkin olsa da vidayı oradan çıkarmaya yetecek kadar kaldıraç görevi görüyor çubuk. Çoğunlukla.

Vidayı çıkaramadığımda, sağlı sollu eritmeye başlıyorum. Sıvı formundayken sıkışmak falan söz konusu olamaz.

Üç saat sonra, nihayet tüm yakıt tanklarını taktım... gibi yani.

Hava kilidine hava dolduruyorum, Orlan'dan çıkıyorum ve kumanda odasına giriyorum. Rocky ampulünde beni bekliyor.

"*İyi geçti, soru?*"

Aşağı yukarı hareketi yapıyorum – ilginç bir şekilde hem insanların hem de Eridyanların aynı anlamda kullandığı bir el hareketi. "Belki. Emin değilim. Vida deliklerinin bir kısmı kullanılmaz hâldeydi. O yüzden tanklar olması gerektiği kadar sağlam takılmadı."

"*Tehlike, soru? Gemin saniyekarede 15 metre hızlanıyor. Tanklar dayanacak, soru?*"

"Emin değilim. Dünya mühendisleri garanti olsun diye genelde minimum gereklikleri ikiye katlarlar. Umarım bu sefer de yapmışlardır. Ama emin olmak için test etmem gerek."

"*İyi iyi. Konuşmak yeter. Üreme tanklarını kontrol et, lütfen.*"

"Tamam, tamam. Önce bir su içeyim."

Seke seke tünelinden laboratuvara iniyor. "*İnsanlar neden bu kadar su içiyor, soru? Verimsiz yaşam formları!*"

GDF öncesi kumanda odasına bıraktığım bir litrelik su torbasından su içiyorum. Ağzımı silip torbayı süzülmeye bırakıyorum. Duvardan destek alarak laboratuvara süzülüyorum.

"Eridyanların da suya ihtiyacı var."

"*Biz içimizde tutuyoruz. Kapalı sistem. İçimizde bazı verimsizlikler var ama ihtiyacımız olan suyu yiyeceklerden alıyoruz. İnsanlar sızdırıyor! Iğrenç.*"

Rocky'nin beklediği laboratuvara inerken gülüyorum. "Dünya'da adına örümcek dediğimiz korkutucu, ölümcül bir canlı var. Sen onlardan birine benziyorsun. Bil istedim."

"*İyi. Gururlu. Ben korkutucu uzay canavarı. Sen sızdıran uzay kütlesi.*" Üreme tanklarını işaret ediyor. "*Tankları kontrol et!*"

Duvarı tekmeleyip üreme tanklarının bulunduğu yere süzülüyorum. Büyük an geldi. Tank Bir'den başlayarak tankları teker teker kontrol etmeliyim ama nerede. Doğrudan Tank Dokuz'a gidiyorum.

Tankın içine bir cep feneri tutuyorum ve daha öncesinde üzeri Astrofaj'la kaplı olan lama bakıyorum. Tank göstergelerini kontrol ediyorum, sonra tekrar lama bakıyorum.

Rocky'ye sırıtıyorum. "Tank Dokuz'un lamı temiz. Taumip-80'imiz var artık!"

Birden bir gürültüdür kopanıveriyor! Kollarını sallıyor, ellerini tünel duvarlarına vuruyor. Anlayabildiğim bir düzeni olmayan, rasgele hareketler bunlar. Birkaç saniyenin ardından sakinleşiyor biraz. "*Evet! İyi! İyi iyi iyi!*"

"Ha-ha, vay be. Tamam. Sakin ol." Tank On'u kontrol ediyorum. "Hey, Tank On da temiz. Taumip-82,5'imiz de var!"

"İyi iyi iyi!"

"İyi iyi iyi, hakikaten," diyorum.

"Şimdi çok test yap. Venüs havası. Üçdünya havası."

"Evet. Kesinlikle–"

Bir tünel duvarından ötekine sekip duruyor. *"İki testte de tamı tamına aynı fazlar. Aynı hava basıncı. Aynı sıcaklık. Aynı ölümcül uzay 'radyasyonu'. Yakındaki yıldızın aynı ışığı. Aynı aynı aynı."*

"Evet. Bunları yapacağım. Bunların hepsini yapacağım."

"Şimdi yap."

"Dinlenmem lazım! Daha şimdi sekiz saatlik GDF bitirdim!"

"Şimdi yap!"

"Öf! Hayır!" Tüneline kadar süzülüp ksenonitten ona bakıyorum. "Önce daha bir sürü Taumip-82,5 üreteceğim. Test için yeterli örneğimiz olsun diye. Ayrıca kapalı haznelerde stabil koloniler de kuracağım."

"Evet! Birazı da benim gemimde!"

"Evet. Ne kadar çok yedeğimiz olursa o kadar iyi."

Duvardan duvara biraz daha sekiyor. *"Erid yaşayacak. Dünya yaşayacak! Herkes yaşayacak!"* Bir elinin pençesini top yapıp ksenonite dayıyor. *"Beni yumrukla!"*

Ben de yumruğumu ksenonite dayıyorum. "Ona 'yumruk tokuşturmak' deniyor ama tamam."

Bir yerlerde alkol olmalı. İlyukina'nın bir intihar görevine yanında içki olmadan gidebileceğine inanmıyorum. Açıkçası karşıdan karşıya geçerken bile içkisiz kalabileceğini sanmıyorum. Ve depo alanındaki hemen hemen tüm kutuları karıştırdıktan sonra nihayet buluyorum – şahsi eşyalar kutusu.

Kutunun içinde üç tane fermuarlı spor çantası var. Her birinin üzerinde mürettebattaki birinin adı yazılı. "Yáo," "İlyukina," ve "DuBois." Demek ki benim kendi çantamı hazırlama fırsatım olmadığından DuBois'nın eşyalarını değiştirme gereği de duymadılar.

Hâlâ bu mesele hakkında kızgınım. Ama belki de bu konu hakkında tam olarak ne düşündüğümü Stratt'in yüzüne söyleme fırsatım olur.

Şahsi çantaları yatakhaneye götürüp Velcro'yla duvara yapıştırıyorum. Ölmüş olan üç kişinin şahsi eşyaları. Ölmüş üç arkadaşın.

Daha sonra hüzünlenip bu çantaların içinde neler olduğuna bakabilirim. Ama şimdi kutlama zamanı. İçki istiyorum.

İlyukina'nın çantasını açıyorum. İçinde bir sürü rasgele eşya var. Üzerinde Rusça bir şeyler yazan bir kolye, muhtemelen çocukluğundan kalma eski bir oyuncak ayı, bir kilogram eroin, en sevdiği kitapların bazıları ve işte! Üzerinde водка yazan beş adet 1 litrelik şeffaf sıvı.

Bu "votka"nın Rusçası. Bunu nereden mi biliyorum? Çünkü birkaç manyak Rus biliminsanıyla bir uçak gemisinde aylar geçirdim. Bu kelimeye çok rastladım.

İlyukina'nın çantasını kapatıp duvarda asılı hâlde bırakıyorum. Rocky'nin tünelinin içinde beklediği laboratuvara süzülüyorum.

"Buldum!" diyorum.

"*İyi iyi!*" Her zaman giydiği tulum ve alet kemeri görünürde yok. Üzerinde daha önce hiç görmediğim bir kıyafet var.

"Bak, bak, bak! Bu nedir böyle?" diyorum.

Gururla karapaksını öne çıkarıyor. Üzerinde ara sıra sert simetrik şekilleri tutan, altı düz kumaştan bir kıyafet var. Bir zırh gibi âdeta ama bir zırh gibi her yerini kaplamıyor ve bu şekillerin metalden olduğunu sanmıyorum.

Yarıklarının bulunduğu üstteki deliğin etrafı kaba kesilmiş mücevherlerle dolu. Bunlar kesinlikle bir tür ziynet eşyası. Dünya'daki mücevherin kesimlerinde olduğu gibi bunlar da çok yönlü ancak kaliteleri berbat. Lekeliler ve renkleri atmış. Ama epey büyükler ve bahse varım, sonarda harika ses çıkarıyorlardır.

Gömleğin kolları, Rocky'nin kollarının ortasına kadar geli-

yor ve yenleri de aynı şekilde mücevherlerle dolu. Her omzu, komşu omzuna örülü iplerle bağlanıyor. Ve ilk kez ellerinde eldiven olduğunu görüyorum. Beş elinde de kaba, çuval bezine benzeyen bir kumaştan yapılma eldivenler var.

Bu elbise Rocky'nin serbestçe dolaşma kabiliyetini büyük ölçüde kısıtlar ama ne de olsa modada öncelik rahatlık ya da kolaylık değildir.

"Harika görünüyorsun!" diyorum.

"*Teşekkür! Bu kutlama için özel kıyafet.*"

Litrelik votkayı kaldırıyorum. "Bu da kutlama için özel sıvı."

"*İnsanlar... kutlamak için yemek mi yer?*"

"Evet. Eridyanların mahremde yemek yediklerini biliyorum. Yemek yemeyi görmeyi iğrenç bulduğunu biliyorum. Ama insanlar böyle kutlar."

"*Önemli değil. Ye! Kutlayalım!*"

Laboratuvar masasının üzerindeki iki deneye süzülüyorum. Birinin içinde Venüs atmosferinin analoğu var. Diğerinin içindeyse Üçdünya atmosferinin. İkisini de elimden geldiğince birebir yapmaya çalıştım. Elimdeki en iyi başvuru kaynaklarını kullandım, ki benim elimdeki var olan tüm insan başvuru kaynakları ve Rocky'nin kendi sistemi hakkında bildikleri sağ olsun, kaynaklarım iyiydi.

İki deneyde de Taumip hayatta kalmakla kalmayıp bir de çoğaldı. Her zamanki hızlarıyla bölünüyorlar ve içeriye koyduğum bir gıdım Astrofaj bile hemen mideye indiriliyor.

Votka torbasını havaya kaldırıyorum. "Taumip-82,5'e! İki dünyanın kurtarıcısı!"

"*O sıvıyı Taumiplere vereceksin, soru?*"

Pipetin kelepçesini açıyorum. "Hayır, insanlar böyle der. Taumip-82,5'in şerefine içiyorum." Bir yudum alıyorum. Sanki ağzımda bir ateş yanıyor. Belli ki İlyukina votkasını sert seviyormuş.

"*Evet. Çok şerefine!*" diyor. "*İnsan ve Eridyan beraber çalıştı, herkesi kurtardı!*"

"Ah!" diyorum. "Bak aklıma geldi: Taumipler için bir yaşam destek sistemine ihtiyacım var – koloniyi hayatta tutacak kadar Astrofaj besleyen bir şey. Tamamıyla otomatik olmalı, birkaç sene boyunca kendi başına çalışabilmeli ve bir kilogramdan daha küçük olmalı. Bunlardan dört tane lazım."

"*Niye bu kadar küçük, soru?*"

"Her birini bir böceğe koyacağım. Ben eve dönerken *Meryem Ana*'ya bir şey olursa diye."

"*İyi plan. Zekisin. Sana bunları yapabilirim. Ayrıca bugün yakıt transfer cihazını bitireceğim. Sana şimdi Astrofaj verebilirim. Sonra ikimiz de eve döneriz!*"

"Evet." Yüzümdeki tebessüm kayboluyor.

"*Bu mutlu. Yüz açıklığın üzüntü modunda. Niye, soru?*"

"Uzun bir yolculuk olacak ve yalnız başıma olacağım." Eve dönerken komaya girme riskini almalı mıydım, henüz karar vermedim. Kendi akıl sağlığım için bunu yapmam gerekebilir. Mutlak yalnızlık ve tebeşirimsi, pis koma bulamacı dışında yiyecek bir şeyim olmayacak. Yolculuğun ilk kısmında kesinlikle uyanık kalacağım ama.

"*Beni özleyeceksin, soru? Ben seni özleyeceğim. Sen dostsun.*"

"Evet. Seni özleyeceğim." Votkadan bir yudum daha alıyorum. "Sen dostumsun. Hatta sen en yakın dostumsun. Ve yakında sonsuza dek birbirimize veda edeceğiz."

Eldivenli iki pençesini tokuşturdu. Bu geçiştirme hareketinde normalde duyulan klik sesi yerine boğuk bir ses geliyor. "*Sonsuza dek değil. Gezegenleri kurtaracağız. Sonra Astrofaj teknolojimiz olacak. Birbirimizi ziyaret ederiz.*"

Buruk buruk sırıtıyorum. "Bunu elli dünya yılı içinde yapabilir miyiz?"

"*Pek sanmam. Neden bu kadar hızlı, soru?*"

"Benim yaşayacak sadece elli Dünya yılım kaldı. İnsanlar" –hıçkırıyorum– "çok uzun yaşamıyorlar, unuttun mu?"

"*Ah.*" Bir süre sessiz kalıyor. "*O zaman kalan zamanımızın tadını çıkarırız, sonra gezegenleri kurtarırız. Sonra biz kahramanız!*"

"Evet!" Düzgün oturuyorum. Şimdi biraz başım dönüyor. Pek içen biri değildim ve votkayı normalden daha hızlı içiyorum. "Biz galksideğki en müğim insanlarız! Biz harigayız!"

Yakındaki bir anahtarı alıp havaya kaldırıyor. "*Bize!*"

Votkayı kaldırıyorum. "Bise!"

"Eh. Vakit geldi," diyorum koridorun kendi tarafımdan.

"*Evet,*" diyor Rocky de kendi tarafından. Sesini yüksek çıkarmaya çalışmasına rağmen sesi boğuk geliyor.

Meryem Ana'nın tankları ağzına kadar dolu: 2,2 milyon kilogramlık Astrofaj. Dünya'dan ayrılırken aldığından tamı tamına 200.000 kilogram daha yüklü. Rocky'nin yaptığı yedek tanklar, benim asıl tanklarıma kıyasla daha kaliteli ve daha hacimli elbette.

Ensemi ovuşturuyorum. "Halklarımızın tekrar karşılaşacağını tahmin ediyorum. İnsanların Erid'i tanımak isteyeceklerini biliyorum."

"*Evet,*" diyor. "*Laptop için teşekkür. Bilimcilerimizin öğrenmesi için asırlar dolusu insan teknolojisi. Halkıma tarihteki en büyük hediyeyi verdin.*"

"Laptop için inşa ettiğin yaşam destek sistemini denedin, değil mi?"

"*Evet. Bu aptalca soru.*" Yerinde durmak için yanındaki bir tutamağa tutunuyor.

Rocky daha önceden bağlantı tünelini kaldırıp *Meryem Ana*'nın gövdesindeki deliği kapamıştı. Eşyalarının kalanını almak için hava kilitlerini birbirine bağlayan koridoru tekrar inşa etmişti.

Rica üzerine, *Meryem Ana*'nın içindeki ksenonit duvar ve tünelleri oldukları yerde bırakmıştı ama oradaki alanlardan yararlanabileyim diye benim için birkaç tane metrelik delik açmıştı. Dünya biliminsanlarının üzerinde deney yapabileceği ne kadar çok ksenonit olursa o kadar iyi.

Gemi hâlâ biraz amonyak kokuyor. Ksenonit bile gaz geçir-

genliğinden tamamen muaf değil demek ki. Herhalde bir süre bu kokuyu çekmeye devam edeceğim.

"Ya çiftliklerin?" diyorum. "Hepsini iyice kontrol ettin mi?"

"*Evet. Her biri ayrı yaşam destek sistemlerine sahip ayrı tanklarda bulunan altı yedek Taumip-82,5 kolonisi. Her birinin içinde Üçdünya'nın atmosferi var. Senin çiftliklerin de çalışıyor, soru?*"

"Evet," diyorum. "Yani, zaten sadece on üretici tankım var. Ama artık hepsinin içinde Venüs atmosferi bulunuyor. Ha, mini çiftlikler için de sağ ol bu arada. Yolculuk sırasında onları böceklere yerleştireceğim. Zaten yapacak işim kalmadı."

Bir not defterine göz atıyor. "*Bana verdiğin bu rakamlar. Dönmem ve Erid'e ulaşmam için gereken sürelerin bunlar olduğundan eminsin, soru? Çok erken. Çok hızlı.*"

"Evet, zaman genişlemesi böyle bir şey. Acayip işler. Ama o rakamlar doğru. Dört kere sağlamasını yaptım. Erid'e, üç Dünya yılından daha kısa sürede varacaksın."

"*Ama Dünya da Tau Ceti'den hemen hemen aynı uzaklıkta ve sen dört yılda ulaşacaksın, soru?*"

"Ben dört sene tecrübe edeceğim, evet. Üç sene, dokuz ay. Çünkü zaman benim için seninki kadar sıkışmayacak."

"*Daha önce açıkladın ama tekrar... niye, soru?*"

"Senin gemin benimkinden çok daha çabuk hızlanıyor. Sen ışık hızına daha yaklaşacaksın."

Karapaksını oynatıyor. "*Çok karmaşık.*"

Gemisini işaret ediyorum. "Görecelikle alakalı tüm bilgiler laptopta. Bilimcilerin bir baksın."

"*Evet. Çok mutlu olacaklar.*"

"Kuantum fiziğini görünce mutlu olacaklarını hiç sanmıyorum. O zaman iyice asapları bozulacak."

"*Anlamadım.*"

Gülüyorum. "Önemli değil."

Bir süre ikimiz de sessiz kalıyoruz.

"Vakit geldi sanırım," diyorum.

"*Vakit geldi*," diyor o da. "*Şimdi gidip gezegenlerimizi kurtaralım*."

"Evet."

"*Yüzün sızdırıyor*."

Gözlerimi siliyorum. "İnsan olayı. Merak etme."

"*Anladım*." Kendisini ittirerek hava kilidinin kapısına süzülüyor. Hava kilidini açıp duraksıyor. "*Elveda, dost Grace*."

Dermansızca el sallıyorum. "Elveda, dost Rocky."

Gemisinin içinde gözden kayboluyor ve hava kilidi kapısını ardından kapatıyor. Ben de *Meryem Ana*'ya dönüyorum. Birkaç dakikanın ardından, *Blip-A*'nın gövde robotu tüneli söküyor.

Gemilerimizi rotalarımızda sadece birkaç derecelik bir farkla neredeyse paralel bir şekilde uçuruyoruz. Böylece Astrofaj motorlarımızın patlamasıyla birbirimizi buharlaştırmaktan kaçınmış oluyoruz. Aramıza birkaç bin kilometre koyduk mu, istediğimiz yöne dönebiliriz.

Saatler sonra, dönüş sürücülerim hâlâ kapalı şekilde kokpitte oturuyorum. Son bir kez daha bakmak istiyorum sadece. Petrovaskop'la kızıl ötesi ışık noktasını seyrediyorum. Bu, Erid'e dönmekte olan Rocky.

"Yolun açık olsun, dostum," diyorum.

Dünya rotasını belirleyip dönüş sürücülerini çalıştırıyorum.

Eve dönüyorum artık.

Yirmi Altıncı Bölüm

Gözlerimi duvara dikmiş, hücremde oturuyordum.

Öyle pis bir hücre falan değildi. Hatta daha çok bir üniversite yatakhanesine benzediği söylenebilirdi. Boyalı taş duvarlar, masa, sandalye, yatak, kendi banyosu olan yatak odası vs. Öte yandan, kapı çeliktendi ve pencerelerde parmaklıklar vardı. Burada hapistim.

Baykonur fırlatma tesisinde niye böyle bir hapis hücresi bulunuyordu? Ne bileyim. Gidin Ruslara sorun.

Fırlatma bugün gerçekleşecekti. Çok geçmeden kaslı birkaç koruma, yanlarında bir doktorla buraya gelecekti. Doktor bana bir şeyler enjekte edecekti ve bu da Dünya'yı son görüşüm olacaktı.

Derken kapı kilidinin açılırken çıkardığı klik sesini duydum. Çok daha cesur birisi korumaları atlatmaya kalkabilirdi. Ancak ben kaçma umudunu yitireli çok olmuştu. Kaçıp da ne yapacaktım ki? Kazakistan çölüne kaçıp şansımı mı deneyecektim?

Kapı açıldı ve içeri Stratt girdi. Korumalar kapıyı ardından kapattı.

"Selam," dedi.

Yatağımdan ters ters baktım.

"Fırlatma, vaktinde gerçekleşecek," dedi. "Yakında yola çıkacaksın."

"Aman ne güzel."

Sandalyeye oturdu. "Buna inanamayacaksın ama sana bunu yapmak benim için kolay bir seçim olmadı."

"Evet, çok duygusal bir insansındır."

Lafımı duymazdan geldi. "Üniversitede ne okudum biliyor musun? Lisans programında?"

Omuz silktim.

"Tarih. Anadalım tarihti." Parmaklarıyla masayı çaldı. "İnsanların çoğu anadalımın bilim ya da işletme olduğunu düşünüyor. Hiç olmadı, iletişim. Ama hayır. Tarih okudum."

"Senlik değilmiş." Yatağımda oturur pozisyona geçtim. "Geçmişe çok takılı kalan biri değilsin."

"On sekiz yaşında ve hayatımda ne yapacağımı bilmez durumdaydım. Anadalım olarak tarih seçtim çünkü ne yapacağımı bilmiyordum." Sırıttı. "Beni o şekilde gözünün önünde canlandırmak kolay olmasa gerek?"

"Öyle."

Parmaklıklı pencereden, uzaktaki fırlatma platformuna baktı. "Çok şey öğrendim ama. Epey de hoşuma gitti. Günümüz insanları... ne kadar şanslı olduklarının farkında değiller. Geçmiş, insanların büyük çoğunluğu için sonu gelmez bir sefaletten ibaretti. Zamanda ne kadar geriye gidersen, o kadar kötüleşir."

Ayağa kalkıp odada dolanmaya başladı. "Elli bin yıl süresince, ta ki sanayi devrimine kadar, insan medeniyetinin tek bir odak noktası vardı: Yiyecek. Mevcut medeniyetlerin hepsi vakitlerinin, enerjilerinin, güçlerinin ve varlıklarının büyük kısmını yiyeceğe harcardı. Avlamak için, toplamak için, tarım yapmak için, hayvancılık yapmak için, depolamak için, dağıtmak için... her şey yiyecekle alakalıydı.

"Roma İmparatorluğu bile. Herkes imparatorları, orduları, fetihleri biliyor. Ama Romalıların asıl büyük icadı ekilebilir alan yaratmak ve yiyecekle suyun kolay bir şekilde taşınmasını sağlayan etkili bir yöntem oluşturmaktı."

Odanın öteki ucuna yürüdü. "Sanayi devrimi tarımı makineleştirdi. O zamandan beri de vaktimizi başka şeylere yönlendirebildik. Ama bu sadece son iki yüz seneden ibaret. Ondan önce insanların çoğu zamanlarının büyük kısmını yiyecek üretimine harcıyordu."

"Tarih dersi için sağ ol," dedim. "Ama senin için de sakıncası yoksa Dünya'daki son anlarımı daha keyifli geçirmek isterim. O yüzden... zahmet olmazsa... gider misin başımdan?"

Beni duymazdan geldi. "Leclerc'in Antarktika bombaları bize biraz zaman kazandırdı. Ama çok değil. Ve yükselen deniz seviyesi ile okyanus yaşamının ölümü, başımıza Astrofaj'dan daha büyük belalar açmadan önce Antarktika'dan sadece bir yere kadar yararlanabiliriz. Leclerc'in bize söylediğini unutma: Küresel nüfusun yarısı ölecek."

"Biliyorum," diye mırıldandım.

"Hayır, bilmiyorsun," dedi. "Çünkü bundan daha kötüsü gerçekleşecek."

"Evet," diye devam etti. "Leclerc'in tahmini, kaynak ve yiyecek paylaşımı konusunda dünyadaki tüm ulusların el ele vereceği varsayımında bulunuyor. Lakin sen böyle bir şeyin gerçekleşeceğini düşünüyor musun? Nüfusunun yarısı açlıktan ölürken Amerika Birleşik Devletleri'nin –tüm zamanların en güçlü askeri kuvvetinin– elleri üzerine oturacağını mı sanıyorsun? En iyi zamanlarda bile kıtlığın kıyısında bulunan 1.3 milyar nüfuslu Çin ne yapar sence? Ordusu zayıf komşularını kendi hallerine bırakacaklarına inanıyor musun?"

Kafamı iki yana salladım. "Savaşlar çıkacak."

"Evet. Savaşlar çıkacak. Eski zamanlardaki savaşların çoğuyla aynı sebepten ötürü: Yiyecek. Dini, şan şöhreti ya da akıllarına hangi mazeret gelirse onu kullanacaklar ama asıl sebep hep yiyecek olacak. İşlenebilir toprak ve o toprağı işleyecek insanlar.

"Ama eğlence daha yeni başlıyor. Çünkü aç ülkeler birbirlerini yiyecek için işgal etmeye başladıklarında yiyecek üre-

timi düşecek. Taiping Ayaklanması'nı duymuş muydun? On dokuzuncu yüzyılda Çin'de yaşanan iç savaş. Savaş sırasında dört yüz bin asker can verdi. Bu savaşın neden olduğu kıtlıkta ise yirmi milyon insan. Savaş, tarımı mahvetmişti, anlıyor musun? Mesele bu kadar büyük işte."

Kollarıyla kendini sarmaladı. Onu bu kadar zayıf görmemiştim daha önce. "Yetersiz beslenme. Parçalanma. Kıtlık. Mevcut altyapının her parçasının yiyecek üretimine ve savaşa aktarılması. Toplum bütünüyle çökecek. Salgınlar da yaşanacak. Hem de bir sürü. Dünyanın dört bir yanında. Çünkü sağlık sistemi çökecek. Başka zaman olsa kolaylıkla kontrol altına alınabilecek salgınlar kol gezecek."

Yüzünü bana çevirdi. "Savaş, kıtlık, salgın ve ölüm. Astrofaj, kıyametin bir diğer adı. Tek şansımız *Meryem Ana*. Fazladan bir başarı şansı kırıntısı bile kazanabilmek için her şeyi gözden çıkarmaya hazırım."

Yatağıma sırtüstü uzanıp gözlerimi kaçırdım. "Vicdanını nasıl rahatlatabiliyorsan artık."

Kapıya geri dönüp tıklattı. Korumalardan biri kapıyı açtı. "Öyle işte. Sana bunu niye yaptığımı açıklamak istemiştim sadece. Bu kadar hatırın var."

"Cehenneme git."

"Ah, merak etme, gideceğim. Sen Tau Ceti'ye gidiyorsun. Geri kalanlarımızsa cehenneme gidiyoruz. Daha doğrusu, cehennem ayağımıza geliyor."

Öyle mi diyorsun? Eh, cehennem hakikaten ayağına geliyor, Stratt. Benim o cehennem işte.

Yani... ona ne diyeceğime dair en ufak bir fikrim yok. Ama açacağım ağzımı yumacağım gözümü. *Pis* konuşacağım.

Yaklaşık dört senelik yolculuğumun on sekizinci günündeyim. Tau Ceti'nin heliosferine –yıldızın güçlü manyetik alanının kıyısına– daha yeni vardım. En azından hızlı hareket eden yıldızlararası radyasyonu püskürtecek kadar güçlü olan yerin

kıyısındayım. Bundan sonra geminin gövdesinin hissedeceği radyasyon miktarı artacak.

Hiç sorun değil. Etrafım Astrofaj'la kaplı. Öte yandan harici radyasyon göstergelerinin tırmanmasını seyretmek ilginç bir deneyim. Hiç yoktan, yol kat ettiğimi görüyorum. Ama yolculuğun bütününe bakıldığında, yolum uzun ve henüz yolculuğun "evin kapısından çıkıyorum şimdi," aşamasındayım.

Canım sıkılıyor. Koca bir uzay gemisinde bomboş oturuyorum.

Bir kez daha laboratuvarı temizleyip katalogluyorum. Astrofaj ya da Taumipler için birkaç deney düşünsem iyi olur. Hatta dönerken birkaç makale bile yazabilirim. Bir de birkaç ay beraber çalıştığım zeki uzaylı yaşam formu meselesi var. Onun hakkında da birkaç satır çiziktirebilirim.

Devasa bir oyun koleksiyonum da var. Gemi inşa edilirken mevcut olan tüm yazılımları da yüklediler. Bunlarla biraz zaman öldürebilirim.

Taumip çiftliklerini kontrol ediyorum. Onu da cillop gibi. Başlarına bir şey gelmesin ve üremeye devam etsinler diye ara sıra onları Astrofaj'la besliyorum. Çiftliklerin içinde Venüs'ün havasının bir kopyası var, yani Taumip nesilleri gelip geçtikçe Venüs yaşamına daha da uyumlu hâle geliyorlar. Böyle geçen dört senenin ardından onları gezegene saldığımda, iyice uyum sağlamış olacaklar.

Evet, onları kendim salmaya karar verdim bile. Niye yapmayayım ki?

Ne tür bir dünyaya döneceğimi hiç bilmiyorum. Ben oradan ayrıldım ayrılalı Dünya'da on üç sene geçti, ben dönene kadar bir on üç yıl daha geçmiş olacak. Yirmi altı sene. Öğrencilerimin hepsi koca insanlar olacaklar. Umarım hepsi hayatta olur. Ama itiraf etmek gerekirse... bir kısmı muhtemelen olmayacaktır. Bunun üzerine çok düşünmemeye çalışıyorum.

Her neyse, güneş sistemime döndüğümde, Venüs'e uğrayıp Taumipleri salmak daha mantıklı. Tam olarak nasıl salacağımı

tam bilmiyorum ama birkaç fikrim var. En basiti, Taumip dolu bir Astrofaj topunu Venüs'e atmak. Atmosfere girişi Astrofaj göğüsler, sonra da Taumip yabana salınmış olur. Ondan sonra yedikleri önlerinde, yemedikleri arkalarında. Venüs şimdiye Astrofajların başkenti hâline gelmiş olmalı ve Taumipler de avlarını bulur bulmaz işe koyulurlar.

Yiyecek stokumu kontrol ediyorum. Hâlâ plana uygun gidiyorum. Yaklaşık üç aylık daha gerçek, yenilebilir yiyecek paketim var, ondan sonra koma bulamacına talim.

Tekrar komaya girme konusunda çok istekli değilim. Komayı sağ salim atlatmak için gerekli genlere sahibim ama Yáo ile İlyukina da sahipti. Boşu boşuna niye canımı tehlikeye atayım?

Ayrıca rotayı doğru ayarladığımdan bir türlü yüzde yüz emin olamıyorum. Bana doğru geliyor ve ne zaman sağlamasını yapsam, hâlâ eve doğru yol aldığımı görüyorum. Ama ya ben komadayken bir şeyler ters giderse? Ya gözümü açtığımda Güneş Sistemi'ni bir ışık yılı ıskalamış olursam?

Ama izolasyon, yalnızlık ve iğrenç yiyecekler falan derken, günü geldiğinde bu riski göze almak zorunda kalabilirim. Neyse, göreceğiz.

Yalnızlıktan bahsetmişken, aklıma yine Rocky geliyor. Tek dostum. Ciddiyim. O benim tek dostum. Her şey yolundayken de öyle sosyal biri olduğum söylenemezdi. Ara sıra okuldaki diğer öğretmenlerle yemeğe falan çıktığımız oluyordu. Bazen de eski üniversite arkadaşlarımla hafta sonu birası içiyorduk. Ama zaman genişlemesi sağ olsun, eve döndüğümde hepsi benden bir nesil büyük olacak.

Dimitri'ye de kanım ısınmıştı. *Meryem Ana* ekibinde en sevdiğim kişi oydu herhalde. Ama kimbilir şimdilerde neler yapıyordur? Hatta Rusya'yla Amerika savaşta bile olabilir. Belki de bir savaşta müttefiklerdir. En ufak bir fikrim yok.

Merdiveni tırmanıp kumanda odasına giriyorum. Pilot koltuğuna kurulup Navigasyon panelini açıyorum. Bunu yap-

mamam gerek aslında ama artık alışkanlık oldu. Dönüş sürücülerini kapatıp gemiyi boşa alıyorum. Yerçekimi ânında kayboluyor ama artık fark etmiyorum bile. Alıştım.

Dönüş sürücüleri kapandığında Petrovaskop'u kullanabiliyorum. Biraz uzayı gözlüyorum – nereye bakmam gerektiğini biliyorum. Çabucak buluyorum aradığımı. Petrova frekansında ufacık bir ışık noktası. *Blip-A*'nın motorları. O ışığın yüz kilometre yakınında olsam, gemim ânında buharlaşırdı.

Ben sistemin bir ucunda, o da öteki ucunda. Uzaktan Tau Ceti bile bir ampul büyüklüğünde görünüyor zaten. Ama *Blip-A*'nın motorundan çıkan ateşi hâlâ rahatlıkla görebiliyorum. İtiş gücü olarak ışığı kullanmak absürt miktarda güç açığa çıkarıyor.

Belki ileride bundan yararlanabiliriz. Belki Dünya ile Erid, Astrofaj'ı kullanıp Petrova ışığı salarak iletişim kurabilirler. 40 Eridani'den gelen bir ışığı Dünya'dan görünür kılmak için ne kadar Astrofaj kullanmak gerekir acaba? Mors alfabesini kullanarak falan konuşabiliriz mesela. Ellerinde Vikipedi var sonuçta. Flaşları gördüklerinde ne yapmaya çalıştığımızı anlarlar.

Yine de "sohbetimiz" yavaş olacaktır. 40 Eridani, Dünya'dan on altı ışık yılı uzakta. Onlara, "N'aber, nasıl gidiyor?" desek, cevapları otuz iki sene sonra gelir.

Ekrandaki noktaya bakıp iç geçiriyorum. Onu daha bir süre bu şekilde takip edebileceğim. Gemisinin ne zaman nerede olacağını biliyorum. Ona verdiğim uçuş planını tamı tamına uygulayacaktır. Ben onun mühendisliğine ne kadar güveniyorsam, o da benim bilimime o kadar güveniyor. Ama birkaç ay sonra, Petrovaskop o ışığı göremez olacak. Işık çok sönük kalacağı için değil – Petrovaskop bunun için fazlasıyla duyarlı bir alet. Birbirimize görece hızlarımız, Rocky'nin motorlarından çıkan ışıkta kırmızıya kaymaya neden olacağından Petrovaskop onu göremez olacak. O ışık, bana ulaştığında artık Petrova dalga boyunda olmayacak.

Ne? Absürt miktarda görelilik hesabıyla, eylemsiz referans çerçevemin algılayacağı görece hızlarımızı hesaplayıp ardından da Rocky'nin motorlarından çıkan ışığın Petrovaskop'un algılama aralığından ne zaman çıkacağını çözmek için Lorentz dönüşümü yapar mıyım? Sırf dostumu daha ne kadar süre görebileceğimi öğrenmek için? Bu biraz acınası bir davranış olmaz mı?

Evet.

Tamam, acınası rutinimi gerçekleştirdim. Petrovaskop'u kapatıp dönüş sürücülerini yine çalıştırıyorum.

Tükenmeye yüz tutmuş yiyecek stokumu kontrol ediyorum. Ben "yola çıkalı" otuz iki gün oluyor. Hesaplamalarıma göre, bundan elli bir gün sonra koma bulamacı dışında yiyecek başka bir şeyim kalmayacak.

Yatakhaneye gidiyorum. "Bilgisayar. Koma yiyeceği örneği ver."

Mekanik kollar depolama alanına uzanıp içinde beyaz bir toz bulunan bir paket çıkarıyor ve bunu yatağın üzerine bırakıyorlar.

Paketi elime alıyorum. Toz olmayacaktı da ne olacaktı? Uzun süreli depoya niye sıvı bir şeyler koysunlardı ki? *Meryem Ana*'nın su sistemi kapalı bir döngüden ibaret. Su vücuduma giriyor, çeşitli çıkışlardan vücudumu terk ediyor, ardından da arıtılıp tekrar kullanılıyor.

Paketi laboratuvara götürüp açıyorum ve bir behere birazını döküyorum.

Üstüne biraz su, karıştırıver, süt beyazı bir bulamaca dönüşüyor. Kokluyorum. Hiçbir kokusu yok gibi. Bir yudum alıyorum ben de.

Çaba sarf etmem gerekse de tükürme dürtümü bastırıyorum. Tadı aspirine benziyor. Şu yapay hap tadı. Birkaç sene boyunca bu Pis Hap Bulamacı™'nı yemek zorunda kalacağım.

Belki koma o kadar da kötü bir fikir değildir.

Beheri kenara koyuyorum. Bu sefaletle vakti gelince uğraşırım. Şimdi, böcekler üzerinde çalışma vakti.

Rocky sağ olsun, dört adet küçük Taumip çiftliğim var. Her biri, elim boyunda çeliğimsi bir kapsül. "Çeliğimsi" diyorum çünkü insanların henüz icat etmediği bir tür Eridyan çelik alaşımı bu. Bizim kullandığımız alaşımlardan çok daha sert ama elmas kesme aletlerimizin kesemeyeceği kadar sert değil.

Mini çiftliklerin kaplaması konusunda birkaç fikir denedik. İlk fikir, ksenonit kullanmaktı. Ama sorun şu: Dünyalı biliminsanları bunu nasıl açacaklar? Aletlerimizin hiçbiri bunu kesecek kadar güçlü değil. Tek seçenek aşırı derecede yüksek ısı kullanmak. O da içindeki Taumiplere zarar verebilir.

Ben kapaklı bir ksenonit kutu teklif ettim. Basınçlı bir kapı gibi sıkı sıkıya kapanabilecek bir şey. Bu kutuyu güvenli bir şekilde açmanın yöntemini bir USB'yle gönderirdim. Rocky bu fikre hemen karşı çıktı. Ne kadar sıkı sıkıya kapatılırsa kapatılsın, bu yeterince güvenli olmazdı. Çiftliğin yolculukta geçireceği iki sene içinde, içerideki Taumipleri boğmaya yetecek kadar hava içeri sızabilirdi. Tüm çiftliğin tek parça, tamamıyla kapalı bir kutu olması gerektiği konusunda ısrar etti. Muhtemelen iyi bir fikir.

Biz de Eridyan çeliğini tercih ettik. Güçlü, kolay kolay oksitlenmiyor ve fazlasıyla sağlam. Dünya bunu bir elmas testeresiyle kesebilir. Hem de kendileri bu alaşımı nasıl yapabilirler görmek için onu analiz edebilirler. Herkes kazançlı çıkar!

Rocky'nin çiftliklere yaklaşımı oldukça basitti. Çiftliğin içinde aktif bir Taumip kolonisi ile Venüs benzeri bir atmosfer bulunuyor. Ayrıca içi Astrofaj dolu, epey ince çeliğimsi tüplerden oluşan bir de bobin var. Taumipler sadece en dış katmana ulaşabiliyorlar, o yüzden toplamda 20 metre uzunluğundaki bu tüpün en başından başlamak zorundalar. Temel birkaç deney, bunun küçük bir Taumip nüfusunu birkaç sene doyurmaya yeteceğini gösteriyor. Ürettikleri atıklara gelince – kendi boklarında takılsınlar işte. Zamanla kapsülün içindeki kar-

bondioksit tükenip yerini metana bırakacak ama bunun bir önemi yok. İnsanların yanında küçücük kalsa da bu kapsül, içindeki ufacık mikroplar için devasa bir mağara.

Böcekler benim için bir öncelik. Ânında onları gönderebilmek istiyorum. Olur da *Meryem Ana*'da büyük bir arıza çıkarsa diye. Ama görevi tehlikeye atan bir durum söz konusu olmadıkça onları göndermek gibi bir niyetim yok. Onları fırlattığımda Dünya'ya ne kadar yakın olursam oraya sağ salim ulaşma ihtimalleri de o kadar artar.

Mini çiftlikleri takmanın yanında veletlerin yakıt depolarını da doldurmam gerekiyor. *Meryem Ana* için geçici motor görevi gördüklerinde yakıtlarının yarısını kullanmam gerekmişti. Ama depolarını fullemek için sadece 60 kilogram Astrofaj gerekiyor. Benim ithal, Eridyan menşeli Astrofaj stokumun yanında devede kulak.

İşin en zor kısmı, böceğin küçük yakıt deposunu açmak. Buradaki her şey gibi bunlar da tek seferlik kullanım için tasarlandılar. Bir *Bic* çakmağına gaz doldurmak gibi. Amacı o değil yani. O yüzden tamamıyla kapalılar. Mengeneye takıp 6 milimetrelik uçla delmem gerekiyor... bir sürü iş yani. Ama elim alışıyor.

Dün John'la Paul'ü hallettim. Bugün de Ringo'yu ve yetiştirebilirsem George'u halledeceğim. George en kolayı olacak. Onun yakıt deposunu doldurmama gerek yok – onu motor olarak kullanmam gerekmedi. Mini çiftliği taktım mı tamamdır.

Mini çiftlikleri nereye koyacağım da bir diğer meseleydi. Küçük olmasına küçükler ama küçük sonda için fazla büyük kalıyorlar. Ben de sondanın alt kısmına yapıştırmaya karar verdim. Sonra da böceğin üst kısmına ufak bir ağırlık kaynattım. Sondanın bilgisayarı, sondanın kütle merkezinin neresi olması gerektiği konusunda oldukça ısrarcı. Bir güdüm sistemini baştan programlamaktansa ağırlık eklemek çok daha kolay.

Bu da bizi ağırlık meselesine getiriyor.

Çiftlik yüzünden böcekler normalden bir kilo daha ağırlar. Bu önemli değil. Steve Hatch'in böceklerin tasarımı üzerine konuştuğu sayısız toplantıyı hatırlıyorum. Acayip bir insan olsa da müthiş bir roket mühendisi. Böcekler uzayda konumlarını yıldızlara bakarak belirliyorlar ve beklenenin altında yakıta sahiplerse buna uygun oranda hızlarını düşürüyorlar.

Kısacası: Her türlü, eve varacaklar. Sadece biraz daha vakit alacak. Hesapladım ve Dünya zamanıyla öyle önemli bir fark yok. Gerçi böcekler orijinal plana kıyasla birkaç ay daha uzun süre seyahat etmiş olacaklar.

Eşya dolabına gidip KAK'ı (küçük Astrofaj kutusu) çıkarıyorum. Tekerlekli bir ışık geçirmez kutu bu. İçinde birkaç yüz kiloluk Astrofaj bulunuyor ve ben 1,5 g'lik yerçekimindeyim. Tekerlekleri o yüzden taktım. Bir insanın atölyesi varsa ve bir şeyleri sürükleye sürükleye taşımak istemiyorsa neler yapabileceğini bir bilseniz.

Çok sıcak olduğundan, sapını bir havluyla tutuyorum. Kutuyu çekerek laboratuvar masasına getiriyorum, sandalyeme kuruluyorum ve sıkıcı yakıt doldurma işlemine başlıyorum. Hazırdaki plastik şırıngayı alıyorum. Bununla, 6 milimetrelik delikten tek seferde 100 mililitrelik Astrofaj sıkabilirim. Bu da yaklaşık 600 grama tekabül ediyor. Toplamda, böcek başına yaklaşık 200 kere tekrarlamam gerekiyor bunu.

KAK'ı açıyorum ve–

"Öf!" Yüzümü buruşturup kutudan uzaklaşıyorum. Berbat kokuyor.

"Ee..." diyorum. "Bu niye böyle kokuyor?"

Sonra kafama dank ediyor. Tanıyorum bu kokuyu. Bu ölü, çürüyen Astrofaj kokusu.

Taumipler yine kaçmış.

Yirmi Yedinci Bölüm

Tabureden fırlayarak kalkıyorum ama bir planım yok.

"Pekâlâ, panik yok," diyorum kendi kendime. "Sakince düşün. Sonra harekete geç."

KAK hâlâ sıcak. Demek ki için hâlâ bir sürü canlı Astrofaj mevcut. Bunu erken keşfettim. Bu güzel. KAK'tan bahsetmiyorum – o naneyi yedi. İçindeki Astrofaj'ı Taumiplerden ayıklayamam. Ama Taumipler içeri her nasıl girdilerse, bu daha yeni olmuş demektir ve umuyorum ki geminin yakıtına da henüz ulaşamamışlardır.

Evet. Önceliğim bu. Taumiplerin yakıt tanklarına girmelerini engelle. Geçen sefer tanklara sistemdeki mikroskobik çatlaklardan sızarak girmişlerdi. Ama oraya, Taumipleri içeri soktuğum mürettebat alanından girmiş olmaları gerekiyor. Yakıt sistemiyle mürettebat alanı arasında pek bir ortak nokta yok. Transferin gerçekleşebileceği, akla yatan sadece bir yer var.

Yaşam destek.

Gemi çok soğursa içeriyi ısıtmak için Astrofaj dolu bobinlere hava üflüyor. O bobinlerden birindeki bir çatlak buna sebep olmuş olabilir. Şansıma, laboratuvarda mürettebat alanını sıcak tutan 96°C'lık bir yığın Astrofaj bulunuyor da gemi klimayı kullanmak zorunda kalmıyor.

Pekâlâ, artık bir planım var.

Aceleyle kumanda odasına tırmanıyorum. Yaşam Destek panelini açıp kayıtlarını inceliyorum. Tahmin ettiğim gibi, bir aydan fazla bir süredir ısıtıcı çalışmamış. Isıtıcıyı tamamen kapatıyorum. Panelde kapalı olarak görünüyor ama güvenemiyorum.

Ana sigorta kutusuna gidiyorum. Sigortalar pilot koltuğunun altında. Isıtıcının düğmesini bulup kapatıyorum.

"Tamam," diyorum.

Koltuğa dönüp Yakıt panelini kontrol ediyorum. Yakıt tanklarının hepsi iyi durumda gibi. Isıları doğru. Taumiplerin her şeye saldırıp bir yakıt tankının içindeki her şeyi mideye indirmeleri fazla vakit almaz – bunu çok net biliyorum. Yakıt tanklarında sıkıntı olsa şimdi bundan daha soğuk olurlardı.

Dönüş sürücülerinin kontrollerine geçip motorları kapatıyorum. Yerçekimi yok olduğunda havada süzülmeye başlıyorum. Muhtemelen motorları kapatmama gerek yoktu ama şu anda yakıtın hiçbir şey yapmasını istemiyorum. Yakıt hattında Taumip varsa olduğu yerde kalmasını ve geminin dört bir yanına dağılmamasını istiyorum.

"Tamam..." diyorum bir kez daha. "Tamam..."

Biraz daha düşünelim bakalım.

Taumipler nasıl serbest kaldı? Rocky'den bir gram olsun Astrofaj almadan önce bu geminin köşesini bucağını sterilize ettim. Şu anda gemide bulunan Taumiplerin hepsi böceklere taktığım kapalı mini çiftliklerde ve ksenonitten yapılma üretim tanklarında.

Hayır. Bilimsel sorulara ayıracak vakit yok. Bunun sebebi üzerinde daha sonra durabilirim. Şu anda elimde bir mühendislik sorunum var. Keşke Rocky yanımda olsaydı.

Rocky'nin yanımda olmasını dilemediğin ânım yok.

"Nitrojen," diyorum.

Taumiplerin nasıl kaçtığını bilmiyorum ama onları öldürmem gerekiyor. Taumip-82,5, 0,02 atmosferde yüzde 8,25 nitrojene dayanıklı. Belki biraz daha fazlasına. Ancak mürettebat

alanının 0,33 atmosferinde yüzde 100 oranındaki nitrojene dayanması imkânsız. Bu, Taumipler için öldürücü olmayan dozun tam iki yüz katına denk geliyor.

Sigorta kutusuna süzülüp yaşam desteğe dair ne varsa kapatıyorum. Acil durum alarmları ânında ciyaklamaya başlayıp etrafı kırmızı ışığa boğuyor. Duvara bir tekme atıp acil durum sistemlerinin sigorta kutusuna doğru süzülüyorum ve onları da kapatıyorum.

Ana alarm asabımı bozuyor, o yüzden onu da ana arayüz panelinden kapatıyorum.

Laboratuvara doğru süzülüp gaz tüplerini tuttuğum dolabımı açıyorum. Bir kutuda yaklaşık 10 kilogramlık nitrojenim var. Bir kez daha DuBois'nın tercih ettiği intihar şekli hayatımı kurtarıyor.

Yaşam destek sistemiyle alakalı her detayı hatırlamıyorum ama manuel aşırı basınç vanaları olduğunu biliyorum. Gemi 0,33 atmosferden fazlasına kesinlikle müsaade etmez. Başka hiçbir çaresi kalmazsa (ki kalmayacak çünkü acil durum sistemlerini kapattım) fazla basıncı uzaya salar.

Nitrojeni sıkıp işe yaraması için dua edecek değilim. Önce içerideki oksijenden kurtulmak istiyorum. Bunlarla oynamaktan sıkıldım. İçerisini yüzde 100 nitrojenle doldurmak niyetindeyim. Bu gemiyi Taumipler için öyle zehirli hâle getireceğim ki en ufak bir hayatta kalma şansı bile kalmasın. Bir yerlerde, bir şeylerin altında bile saklanıyor olsa – o şeyi nitrojenle doldurmak istiyorum. Her yeri nitrojenle dolduracağım. Her yeri!

Nitrojen tüpünü alıp yeri tekmeliyorum ve kontrol odasına geri süzülüyorum. Hava kilidinin iç kapısını iterek açıp daha öncekilerin hepsinden çok daha hızlı bir şekilde Orlan'ın içine giriyorum. Bütün sistemleri başlatıyorum, kontrol etmeyi dert etmiyorum hiç. Zaman yok.

Hava kilidinin iç kapısını açık bırakıp dış kapının acil durum vanasını elimle döndürmeye başlıyorum. Geminin için-

deki hava tıslayarak uzaya kaçıyor. Ana ve acil durum yaşam destek sistemleri kapalı. Kaybolan gazın yerini dolduracak hiçbir şey yok.

Şimdi bekleme zamanı.

Bir geminin içindeki tüm havanın boşalması şaşırtıcı derecede uzun sürer. Filmlerde en ufak bir yarıkta herkes hemen ölür. Ya da kaslı adam kol kasıyla falan tıkar o deliği. Ama gerçek hayatta hava o kadar hızlı hareket etmez.

Hava kilidindeki acil durum vanası 4 santimetre genişliğinde. Uzay geminizde büyük bir deliğe benziyor, değil mi?

Geminin havasının orijinal değerinin yüzde onuna düşmesi yirmi dakika sürüyor. Ve artık çok daha yavaş düşmeye başladı. Sanırım bu bir logaritmik fonksiyon. Yani bu acil durumun ortasında, elimde tüple öylece beklemek zorundayım.

"Neyse. Yüzde on da yeter," diyorum. Hava kilidinin acil durum vanasını kapatıp gemiyi tekrardan mühürlüyorum. Sonra da nitrojen tüpünü açıyorum.

Şimdi, hava kilidinden gelen tıslamayı dinlemektense nitrojen tankından gelen tıslamayı dinliyorum.

Pek bir şey fark etmiyor.

Bir kez daha. Sıra, beklemede. Ama bu sefer o kadar uzun sürmüyor. Muhtemelen nitrojen tüpünün içindeki basıncın geminin basıncından çok daha yüksek olmasıyla alakalı. Neyse ne. Kısacası çok geçmeden gemi 0,33 atmosfer basıncına geri döndü. Ama bu sefer içerisi neredeyse tamamen nitrojen dolu.

İşin komiği – bu GDF elbisesini çıkarsam hiç sıkıntı çekmem. Çok rahat nefes alabilirim. Ölene kadar. Hayatta kalmama yetecek kadar oksijen yok içeride.

Nitrojenin mümkün olan her şeyin içine girmesini istiyorum. Her çatlağa sızmasını istiyorum. Taumipler her neredeyse onları yakalanıp infaz edilmesini istiyorum. Gidin, benim N_2'lerim ve yakın yıkın her yeri!

KAK'ı kontrol etmek için laboratuvara iniyorum. Orayı o kadar aceleyle terk ettim ki kapağı kapatmayı unutmuşum. Neyse ki Astrofaj yapışkan bir şey. Yüzey gerilimi ve hareketsizlik bir yere gitmesini engellemiş. Kapağını kapatıp kutuyu hava kilidine çıkarıyorum. Kutuyu gemiden atıyorum.

Muhtemelen tankın içindeki canlı Astrofaj'ı kurtarabilirdim. İçeride gizlenen tüm Taumiplere ulaşması için tankın içini nitrojenle doldurabilirdim. Ama niye bu riski göze alayım ki? 2 milyon kilogram Astrofaj'ım var. Sırf birkaç yüz kilo Astrofaj kurtaracağım diye tüm görevi riske atmanın ne manası var?

Üç saat bekliyorum. Sonra da sigortaları açıyorum. İlk bir panikledikten sonra, yaşam destek sistemi geminin bereketli oksijen rezervi sayesinde havayı normal seviyeye geri döndürüyor.

Gemide bulunan tüm Taumip kaynaklarını izole etmem gerekiyor. Tercihen yaşam destek sistemi içerideki tüm nitrojeni dışarı atmadan önce. Bunu neden havayı normale geri çevirmeye başlamadan önce yapmıyorum? Çünkü GDF elbisesini giymeden bunu yapmak hem daha kolay hem de daha hızlı olacak. Bunun için ellerime ihtiyacım var, hantal eldivenlere değil.

Orlan'dan çıkıp elimde nitrojen tüpüyle laboratuvara süzülüyorum.

İlk önce: Üretim çiftlikleri.

On çiftliğin her birini plastik poşetlere koyuyorum. Her poşete küçük bir vana takıyorum (tutkal her işi görüyor) ve içeri nitrojen pompalıyorum. Çiftliklerde bir sızıntı varsa nitrojen içeri sızıp her şeyi öldürecek. Uslu duran –sızıntısı olmayan– çiftliklere ise bir şey olmayacak.

Poşetler zaten hava geçirmezler ama yine de koli bandıyla da bantlıyorum ve basıncını bilerek biraz daha artırıyorum. Yanları ve tepesi biraz şişiyor. Çiftliklerden herhangi birinde bir sızıntı varsa şişkinlik ineceğinden bunu gözle tespit etmek mümkün olacak.

Sırada: Böcekler ve içlerindeki mini çiftlikler.

John ve Paul'ün mini çiftlikleri zaten takılmıştı. Üretim çiftliklerini yaptığım gibi mini çiftlikleri de izolasyon poşetlerine koyuyorum. İşler sarpa sardığında Ringo üzerinde çalışıyordum, o yüzden Ringo'nun ve George'un mini çiftlikleri hâlâ takılmamıştı. Onları da aynı poşetin içine alıyorum.

Her şeyi duvara bantlıyorum. Poşetlerin etrafta süzülmesini istemiyorum. Sivri bir şeye çarpabilirler.

Laboratuvar darmadağın olmuş. Dönüş sürücülerini kapattığımda Ringo'nun yarısını sökmüş hâldeydim. Aletler, böcek parçaları ve her türlü çerçöp havada süzülüyor. Mola vermeden önce tüm bunları yerçekiminin yardımı olmadan toparlamam gerekecek.

"Ben böyle işin," diye mırıldanıyorum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Büyük Taumip Firarı üzerinden üç gün geçti. Hiçbir şeyi şansa bırakmadım.

Her bir yakıt tankını tek tek elle kapattım – her birini yakıt sisteminden ayırdım. Sonra her tankın içini açıp içinden Astrofaj örneği aldım ve Taumipler bulaşmış mı diye mikroskopta örnekleri inceledim.

Neyse ki dokuz tank da testi geçti. Dönüş sürücülerini tekrar çalıştırdım ve şimdi 1,5 g'de hareket hâlindeyim.

Bu tekrar yaşanırsa beni uyarsın diye bir "Taumip alarmı" ayarladım. Bunu daha en baştan yapmam gerekirdi ama bazen insanın kafası çalışmıyor işte.

Bir tarafında ışık, öteki tarafında bir ışık sensörü, üzerinde de Astrofaj bulunan bir lam – Taumip çiftliklerinde kullandığımın aynısı. Tüm sistem laboratuvarda, açık havada. Taumip bu Astrofaj'a saldırıp onları yerse lam şeffaf olacak ve ışık sensörü ötmeye başlayacak. Şimdilik öten yok. Lam hâlâ simsiyah.

Madem ortalık sakinleşti ve sorunu kontrol altına aldım, artık milyon dolarlık soruyu sorabilirim: Taumipler nasıl serbest kaldı?

Ellerimi belime koyup karantina alanına dik dik bakıyorum.

"Bu hanginizin başının altından çıktı?" diyorum.

Bir türlü akla mantığa oturtamıyorum bu olayı. Çiftlikler aylardır en ufak bir sızıntı emaresi göstermeden hayatlarına devam ediyordu. Mini çiftlikler de en ufak bir çıkış noktası bulunmayan çelik kapsüllerin içindeler.

Belki son salgından beri –Adrian'dan beri– geminin içinde gizlenen Taumipler vardı. Ama şimdiye dek nasıl olduysa hiç Astrofaj bulamadılar mı yani?

Hayır. Yaptığımız deneyler, Rocky'yle bana Taumiplerin yiyecek bulamazlarsa bir haftaya açlıktan öldüklerini göstermişti. Ve tutumlu davranmak gibi bir huyları yok. Ya görmemişçesine ürüyorlar ve gördükleri tüm Astrofaj'ı mideye indiriyorlar ya da gıkları çıkmıyor.

Bu kutulardan biri sızdırıyor olmalı. Her şeyi hava kilidinden dışarı atamam –Dünya'yı kurtarmak için bu Taumiplere ihtiyacım var–, peki ne yapabilirim o zaman? Sıkıntı çıkaranın hangisi olduğunu bulmam gerekiyor.

Her çiftliği yakından inceliyorum. Poşet içinde olduklarından, kutuların üzerindeki kontrolleri kullanamıyorum ama zaten bunlara ihtiyacım yok. Kutular tamamen otomatik. Oldukça basit bir sistem aslında – Rocky karmaşık sorunlara basit çözümler bulmakta usta. Çiftlik, içerideki havanın sıcaklığını gözetim altında tutuyor. 94,415 santigratın altına düşerse Taumipler hepsini yediği için içeride hiç Astrofaj kalmadığı anlamına geliyor. Bu durumda da içeriye biraz daha Astrofaj pompalıyor. Bu kadar basit. Ayrıca sistem çiftliği ne sıklıkla beslemesi gerektiğinin de kaydını tutuyor. Bu kayıtlara dayanarak içerideki Taumip nüfusunu ne sıklıkla beslemesi gerektiğinin kabaca bir hesabını çıkarıyor. Nüfusu kontrol altında tutmak için gerek gördüğünde pompaladığı Astrofaj miktarını ayarlıyor ve elbette bize içerisinin mevcut durumunu gösteren bir göstergesi de mevcut.

Çiftliklerin göstergelerini kontrol ediyorum. Her birinin sıcaklığı 96,415 santigrat ve tahmini yaklaşık 10 milyon Taumiplik birer nüfusa sahipler. Tam da olması gerektiği gibi.

"Hımm," diyorum.

Bu çiftliklerin içindeki hava basıncı, etrafındaki nitrojen basıncından çok daha düşük. Bu çiftliklerden birinde bir sızıntı olsa nitrojen de içeri sızar ve çok geçmeden tüm Taumipler ölür. Ama hâlâ hayattalar. Ve üç gündür böyle.

Üretim çiftlikleri sızdırmıyor. Sızdıranlar mini çiftlikler olmalı. Ama bir mikrop yarım santimlik Eridyan çeliğini nasıl aşabilir? Rocky işinin ehli ve Eridyan çeliğini kullanmasını biliyor. Mikrop geçirgen olsa bunu bilirdi. Erid'de Taumip yok ama şüphesiz başka mikroplar var. Bu onlar için yeni bir şey değil.

Tüm bunlar, normalde imkânsız gözüyle bakacağım bir şeyi düşünmeme sebep oluyor: Rocky bir mühendislik hatası yaptı.

O hiç hata yapmaz. Mesele bir şeyler üretmek olduğunda. O, gezegeninin en hünerli mühendislerinden biri! Burada hata yapmış olamaz.

Değil mi?

Bu konuda su götürmez kanıta ihtiyacım var.

Astrofaj test lamlarından daha fazla yapıyorum. Taumipleri bulmakta çok işe yararlar ve yapması da kolay.

İçine iki tane mini çiftlik koyduğum poşetten başlıyorum işe – George ve Ringo'ya koymayı planladığım çiftliklerden. Dışarıdan bakıldığında gayet kapalı görünüyorlar. Kapsül şeklinde metal parçaları bunlar esasında. İçeride her türlü şey dönüyor olabilir ama dışı pürüzsüz Eridyan çeliği.

Kutunun bir köşesindeki koli bandını söküyorum, kapağını aralıyorum ve Astrofajlı lamı içeri atıp hemen her şeyi tekrar kapatıyorum. Bir numaralı deney: Yanlışlıkla saf nitrojen içinde yaşamayı başaran bir tür Süper-Taumip üretip üretmediğimden emin olmalıyım.

Öğrendiğim ilginç bir bilgi daha: Taumipler, Astrofajlı lama bir kez bulaştı mı o lamın tertemiz olması sadece birkaç saat sürüyor. Ben de birkaç saat bekliyorum ve lam hâlâ siyah. Tamam, güzel. Süper-Taumip falan yok.

Bandı sökûyorum, kutuyu açıyorum ve bir dakikalığına içini havalandırıyorum. Sonra tekrar kapatıyorum. İçindeki nitrojen miktarı oldukça az olmalı artık. Taumip-82,5'in endişelenmesi gerekenden çok daha az. O mini çiftliklerde bir sızıntı varsa lam bana bunu söyleyecek.

Bir saat, herhangi bir değişiklik yok. İki saat, herhangi bir değişiklik yok.

Emin olmak için kutunun içindeki havadan örnek alıyorum. Nitrojen seviyesi neredeyse sıfır. Demek ki sıkıntı bu değil.

Kutuyu tekrar bantlıyorum ve bir saat daha bekliyorum. Yok.

Mini çiftlikler sızdırmıyor. En azından George ve Ringo'ya koymayı planladıklarım sızdırmıyor. Belki sızdıranlar çoktan sondalara koyduğum mini çiftliklerdir.

Bunlar John'la Paul'un yanlarına yapıştırılmış hâldeler. Böceğin gövdesinin koruması altında falan değiller. John ve Paul'ün kutularıyla Taumip bulma deneyini tekrarlıyorum.

Aynı sonuçla karşılaşıyorum: Taumip falan yok ortalıkta.

"Hımm."

Pekâlâ, sıra nihai teste geldi. John, Paul ve sondalara yapıştırmadığım diğer iki mini çiftliği karantinadan çıkarıyorum. Onları laboratuvar masanın üzerine, Taumip alarmımın yanına koyuyorum. Temiz olduklarından hemen hemen eminim. Ama değillerse bunu hemen öğrenmek istiyorum.

Dikkatimi vukuatlı olma ihtimali çok daha düşük olan şüphelilere çeviriyorum: Üretim çiftliklerine.

Taumipler, Eridyan çeliğinden kaçamıyorlarsa o zaman ksenonitin içinden de kesinlikle geçemiyorlardır. Bir santimlik ksenonit, Rocky'nin 29 atmosfer basıncına göğüs gerebiliyor! Elmastan daha dayanıklı ve nasılsa kırılgan değil.

Ama hiçbir şeyi göz ardı etmemeliyim. Astrofaj lam testimi içinde üretim çiftliklerinin bulunduğu kutularla tekrarlıyorum. Hepsini tek tek test etmenin manası yok. Süreci hız-

landırıyorum. Şimdi on çiftlik de normal hava dolu kutunun içinde, yanlarında da bir adet Astrofaj lamı var.

Uzun bir gün oldu. Biraz mola verip uyumak için iyi bir fırsat. Neler olacağını görmek için bu gece onları rahat bırakacağım. Yatakhanedeki yatağımı laboratuvara taşıyorum. Taumip alarmım çalarsa bunun beni uyandıracağından emin olmak istiyorum. Daha gürültülü bir çözüm bulacak kadar kafam kalmadı. Ben de kulaklarımı laboratuvar masasına yaklaştırıp paydos ediyorum.

Uykuya dalıyorum. İzleyecek biri yokken uyumak yanlış geliyor.

Altı saat sonra uyanıyorum. "Kahve."

Ama dadı-kollar aşağıda, yatakhanede. Hâliyle cevap veren olmuyor.

"Ha, doğru..." Yatakta oturup geriniyorum.

Kalkıp karantina alanına gidiyorum. Bakalım Taumip çiftlik testleri ne durumda.

İlk çiftliğin Astrofaj lamını kontrol ediyorum. Tamamıyla şeffaf. Ben de bir sonrakine geçiyorum–

Bir dakika. Şeffaf mı?

"Ee..."

Hâlâ yüzde 100 uyanmış değilim. Gözlerimi ovalayıp tekrar bakıyorum.

Hâlâ şeffaf.

Taumip lama ulaşmış. Üretim çiftliğinden kaçmışlar!

Laboratuvar masasının üzerindeki Taumip alarmına dönüyorum. Ötmüyor ama kendi gözlerimle göreyim diye masaya koşturuyorum. Astrofaj lamı hâlâ siyah.

Derin bir nefes alıp veriyorum.

"Pekâlâ..." diyorum.

Karantina alanına dönüp diğer çiftlikleri kontrol ediyorum. Her birinin içindeki lam şeffafa dönmüş. Çiftliklerde sızıntı var. Hepsinde sızıntı var. Mini çiftliklerde sıkıntı yok. Taumip alarmının yanında duruyorlar.

Ensemi ovuşturuyorum.

Sorunu buldum ama anlamadım. Taumipler çiftliklerden firar ediyorlar. Tamam da nasıl? Ksenonitte çatlak olsa basıncı yüksek olan nitrojen içeri sızar ve her şeyi öldürürdü. On çiftlikte de mutlu, sağlıklı Taumip nüfusları var. Nasıl oluyor bu?

Yatakhaneye inip kahvaltı yapıyorum. Bir zamanlar Rocky'nin atölyesini oluşturan ksenonit duvara bakıyorum. Duvar hâlâ yerinde ama ortasında Rocky'den istediğim koca delik var. Orayı çoğunlukla depo alanı olarak kullanıyorum.

Koma bulamacına bir öğün daha yaklaşmış olduğum gerçeğini düşünmemeye çalışarak kahvaltı burritomdan bir ısırık daha alıyorum. Deliğe bakıyorum. Kendimi bir Taumip olarak hayal ediyorum. Bir nitrojen atomundan milyon kat daha büyüğüm. Ama nitrojen atomunun geçemediği bir delikten geçebiliyorum. Nasıl? Ve bu delik nerede?

İçimde kötü bir his doğmaya başlıyor. Daha çok bir şüphe.

Peki ya Taumipler, nasıl anlatayım, ksenonit moleküllerinin arasından sürüne sürüne geçebiliyorlarsa? Ya delik falan yoksa?

Somut materyalleri büyülü bariyerler olarak hayal ederiz. Ama moleküler ölçekte hiç de öyle değiller. Daha çok molekül dizileri, atom örgüleri ya da her ikisinden ibarettirler. Mini minnacık bu dünyaya daldığınızda, katı maddelerin aslında tuğla duvarlardan ziyade sık ormanlar olduklarını görebilirsiniz.

Ben rahatlıkla sık bir ormanda ilerleyebilirim. Çalılıkların üzerine basmam, ağaçların etrafından dolanmam, dalların altından eğilerek geçmem gerekebilir ama yine de bu benim için çok büyük bir sorun teşkil etmez.

O ormanın kıyısında, rasgele yönlere hizalanmış bin tane tenis topu atma makinesi olduğunu canlandırın gözünüzün önünde. Tenis topları ormanın ne kadar içine girebilirler? Çoğu ilk birkaç ağacı bile geçemeyecektir. Kimileri ağaçlardan sekip biraz daha içerilere girebilir. Kimilerinin şansı iyice ya-

ver gider ve birkaç kez sekip çok daha içlere girebilir. Ama çok geçmeden en şanslı tenis topunun bile enerjisi tükenir.

O ormanın 50 fit içerisine girmiş bir tenis topu bulmak hiç de olası değildir. Diyelim ki orman bir mil genişliğinde. Ben öteki tarafa geçebilirim ama bir tenis topunun geçmesi imkânsız.

İşte bir Taumip'le nitrojen arasındaki fark da bu. Nitrojen düz bir çizgi hâlinde hareket edip bir tenis topu gibi sağdan soldan sekiyor. Tepkisiz. Ama Taumipler daha çok bana benziyorlar. Uyaran-tepki yetisine sahipler. Çevrelerini algılayıp bu girdilere dayanarak hareket ediyorlar. Taumiplerin Astrofajları tespit edip onlara doğru hareket edebildiklerini biliyoruz zaten. Yani duyuları kesinlikle var. Ama nitrojen atomlarını kontrol eden şey entropi. Herhangi bir şey yapmak için "çaba harcamayacaklar." Ben bir tepeyi tırmanabilirim. Ama bir tenis topu geriye tekerlenmeden önce ancak belli bir yere kadar çıkabilir.

Ama hiç aklıma yatmıyor. Adrian gezegeninden gelen bir Taumip nasıl oluyor da Erid gezegenindeki bir teknolojik icat olan ksenonitin içinden geçmeyi biliyor? Hiç mantıklı değil.

Yaşam formları öyle yok yere evrim geçirmezler. Taumip üst atmosfer katmanında yaşıyor. Yoğun moleküler yapıların arasından geçme yetisini niye geliştirsin ki? Bunun için ne gibi bir evrimsel neden–

Burritomu düşürüyorum.

Cevabı biliyorum. Bunu itiraf etmek istemiyorum hiç. Ama cevabı biliyorum.

Laboratuvara gidip gergin bir deney yapıyorum. Gergin olan deneyin kendisi değil. Sonuçların tam da tahmin ettiğim şeyi göstermesinden endişeleniyorum.

Rocky'nin AstroTorç'u hâlâ bende. Gemide ksenoniti kesebilecek bir tek bu var. Rocky'nin tünel sistemi sağ olsun, gemide kesilecek bolca ksenonit mevcut. Yatakhaneyi ikiye ayıran duvardan kesmeye başlıyorum. İçerisi ısınana kadar

ancak azıcık kesebiliyorum, ardından yaşam desteğin içeriyi soğutmasını beklemek zorundayım. AstroTorç çok ısı salıyor.

Nihayetinde, her biri birkaç inç uzunluğunda olan dört kaba yuvarlak parçam oluyor.

Evet, inç dedim. Gergin olduğumda İngiliz ölçü birimlerini kullanıyorum. Amerikalı olmak kolay değil, tamam mı?

Parçaları laboratuvara götürüp deneyi hazırlıyorum.

Yuvarlak parçalardan birinin üzerine biraz Astrofaj sürüyorum, sonra diğer bir halkayı üzerine kapatıyorum. Astrofaj sandviçi. Leziz ama ancak ksenonit "ekmeğin" içinden geçebilirseniz. İki parçayı birbirine tutkalla yapıştırıyorum. Aynı sandviçten bir tane daha yapıyorum.

Sonra bu sandviçlerden ikişer tane daha yapıyorum ama bu sefer ksenonit yerine depodan kestiğim plastik diskleri kullanıyorum.

Pekâlâ. Hava geçirmez şekilde yapıştırılmış dört Astrofaj örneği – ikisi ksenonit diskler içinde, ikisi plastik diskler içinde, dördü de tutkalla yapıştırılmış durumda.

İçi görünebilen ve ağzı sıkı sıkıya kapatılabilen iki kutu alıp masaya yerleştiriyorum. Kutulara birer ksenonit sandviçle birer plastik sandviç koyuyorum.

Örnek dolabında, doğal Taumip dolu birkaç metal şişeciğim var. Taumip-82,5 versiyonu değil de Adrian'dan alınan orijinal örneklerden. Şişeciklerden birini kutulardan birine koyuyorum, ağzını açıp deneyi hemen hava geçirmez hâle getiriyorum. Bu oldukça tehlikeli bir deney ama en azından Taumip salgını yaşanırsa bununla nasıl başa çıkabileceğimi biliyorum. Nitrojenim olduğu sürece sıkıntı yok.

Karantina alanındaki Birinci Üretim Tüpü'ne gidiyorum. Kutunun içindeki Taumipli havadan şırıngayla örnek çekiyorum, ardından da kutunun için hemen nitrojenle dolduruyorum. Şırınganın bıraktığı deliği de bantlıyorum.

Laboratuvar masasına dönüp diğer kutuyu da kapatıyorum ve içine Taumip-82,5'i enjekte ediyorum. Buradaki şırınga deliğini de bantlıyorum.

Çenemi ellerime dayayıp iki kutuya dikiyorum gözlerimi. "Pekâlâ, sinsi puştlar. Elinizden geleni ardınıza koymayın..."

Birkaç saat sürse de nihayet sonuçları görebiliyorum. Tam da tahmin ettiğim gibi, hiç de umduğum gibi değil.

Kafamı sallıyorum. "Kahretsin."

Taumip-82,5 deneyindeki etrafı ksenonitle çevrili Astrofaj yok oldu. Etrafı plastikle çevrili Astrofaj ise hâlâ yerli yerinde. Öte yandan, diğer deneyde ise iki Astrofaj örneğine de dokunulmadı.

Sonuç şu: "Kontrol" örnekleri (plastik diskler) Taumiplerin tutkalı ya da plastiği aşamadıklarını gösteriyor. Ksenonit örnekler için farklı bir sonuç sunuyor. Taumip-82,5 ksenonitin içinden geçebiliyor ancak doğal Taumipler bunu beceremiyor.

"Ah benim aptal kafam!" diyerek alnıma şaplağı indiriyorum.

Kendimi amma da zeki sanmıştım. O üretim tüpleri. Nesil nesil Taumip. Evrimi kendi yararıma kullandım, değil mi? Nitrojene bağışıklığı olan Taumipler ürettim! Benden iyisi yok! Nobel Ödülü'mü ne zaman gelip alayım!

Of.

Evet, nitrojen gördüğünde ölmeyen Taumipler ürettim. Ama evrim senin ne istediğine bakmaz. Ayrıca her sefer tek bir şeye de odaklanmaz. Hayatta kalabilecek Taumipler ürettim... ksenonit tüpler içinde.

Doğru, nitrojene dirençleri var. Ama evrim bir soruna her açıdan çözüm bulmaya odaklanır. Nitrojene karşı direnç üretmekle kalmamışlar, ksenonitin içine gizlenerek nitrojenden saklanmayı da öğrenmişler! Neden öğrenmesinler ki?

Ksenonit, benim aklımın almayacağı karmaşık bir protein ve kimyasal zincirinden ibaret. Ama demek ki Taumipler bir şekilde içine girebiliyorlar. O üretim çiftliğinin içinde bir nitrojen kıyameti yaşanıyor. Ksenonit duvarların içine nitrojenin erişemeyeceği kadar sızabilirsen, hayatta kalırsın!

Taumipler normal plastiğin içine giremiyorlar. Tutkalın içine giremiyorlar. Camın içine giremiyorlar. Metalin içine giremiyorlar. Plastik bir poşeti bile aşabileceklerinden şüpheliyim. Ama sayemde, Taumip-82,5 ksenonitin içine girebiliyor.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir yaşam formunu alıp aklımın almadığı bir teknolojiyle ona evrim geçirttim. Elbette bu iş beklenmedik sonuçlar doğuracaktı. Her şeyi tahmin edebileceğimi düşünecek kadar kibirliydim.

Derin bir nefes alıp veriyorum.

Pekâlâ, bu dünyanın sonu değil. Hatta tam tersi. Bu Taumipler ksenonitin içinden geçebiliyorlar. Sorun yok. Ben de bunları başka bir şeyin içinde saklarım. Hâlâ nitrojene bağımlılıkları var. Hayatta kalmak için ksenonitlere ihtiyaçları yok. Mikrobu ilk keşfettiğimizde, cam laboratuvar ekipmanlarımla ayrıntılı deneyler yapmıştım. Venüs ve Üçdünya'da görevini başarıyla yerine getirecektir. Her şey yolunda.

Üretim çiftliklerine göz atıyorum.

Evet. Yolunda. Metalden büyük bir çiftlik yaparım. Zor bir şey değil. Frezem ve isteyip isteyebileceğim her ham maddem var. Tanrı biliyor ya, vaktim de çok. Rocky'nin yaptığı çiftliklerin birinden iç aksamı alırım. Sadece dış kabuk ksenonitten. Geri kalan her şey metal falan. Tekerleği baştan icat etmeme gerek yok. Tekerleği alıp başka arabaya taksam yeter.

"Evet," diye kendimi yüreklendirmeye çalışıyorum. "Evet, her şey yolunda."

Venüs atmosferini içinde tutabilecek bir kutu yapsam yeter. Rocky sağ olsun, işin zor kısımları zaten hazır.

Rocky!

Birden midem bulanıyor. Yere oturup başımı bacaklarımın arasına almam gerekiyor. Rocky'nin gemisinde de aynı Taumiplerden var. Benimkiler gibi onlar da ksenonit çiftliklerin içindeler.

Yakıt tankları da dahil gemisinin tüm bölmeleri ksenonitten. Taumipleriyle yakıtı arasında duracak hiçbir şey yok.

"Ah... Tanrım..."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Yeni Taumip çiftliğini yaptım. Alüminyum levha ve biraz freze işi. Sıkıntı çıkmadı.

Asıl sıkıntı Rocky'nin gemisi.

Bir aydır motorunun ışığını seyrediyordum. Artık görünmüyor.

Kumanda odasında süzülüyorum. Dönüş sürücüleri kapalı ve Petrovaskop maksimum duyarlılığa ayarlı. Her zamanki gibi Tau Ceti'nin kendisi de biraz Petrova dalga boyunda ışık yayıyor. O bile loş ama. Neredeyse Dünya'nın Güneş'i kadar parlak olan yıldız şimdi gece göğündeki normalden hallice bir yıldızdan farksız.

Bunun dışında... boşluk. Tau Ceti-Adrian Petrova hattını tespit edemeyecek kadar uzaktayım ve *Blip-A*'dan da bir iz yok.

Hem de onun tam olarak nerede olması gerektiğini biliyorum. Mili-yay-saniyesine kadar. Ve oradan motorları Petrovaskop'umda görünmeli...

Hesabı baştan yapıp duruyorum. Rocky'nin yolculuğunu günlük olarak takip ederek formülümün sağlamasını yapmıştım zaten. Ama şimdi hiçbir şey görünmüyor. *Blip-A*'dan bir blip yok.

Uzayda bir yerde, bir gemi enkazı artık o. Taumipleri kutularından kaçıp yakıt tanklarına sızdı. Ondan sonra da her

şeyi mideye indirdiler. Milyonlarca kilogramlık Astrofaj birkaç günde yok oldu.

O zeki biri, o yüzden bir yerlerde yakıt yedeklemiş olmalı. Ama o tanklar da ksenonitten değil mi? Evet.

Üç gün.

Gemisi arıza yapsaydı onu tamir ederdi. Rocky'nin tamir edemeyeceği bir şey yoktur. Ayrıca eli de tezdir. Birbirinden farklı şeylere odaklanan ve sağa sola uzanan beş kol. Dev bir Taumip enfeksiyonuyla karşı karşıya olabilir ama bu ne kadar vakit alır ki? Elinde bol bol nitrojen var. Amonyak atmosferinden istediği kadar yapabilir ayrıca. Salgını fark eder etmez bunu yaptığını varsayalım.

Gemiyi tekrar çalışır hâle getirmesi ne kadar sürer?

Bu kadar sürmez.

Neler yaşanmış olursa olsun, *Blip-A* tamir edilebilecek bir durumda olsaydı, şimdiye çoktan tamir edilirdi. Uzayda hâlâ ölü bir şekilde durmasının tek açıklaması, hiç yakıtının kalmadığını gösteriyor. Taumipleri vaktinde durduramamış.

Kafamı ellerime gömüyorum.

Eve dönebilirim. Gerçekten. Evime dönüp ömrümün kalanını bir kahraman olarak yaşayabilirim. Heykeller, geçit törenleri, bir sürü şey. Hem de enerji sorunlarının çözüldüğü, yepyeni bir dünyaya. Astrofaj sağ olsun, dünyanın her yerinde ucuz, temiz, yenilenebilir enerji. Stratt'i bulup ona bunu bir taraflarına sokmasını söyleyebilirim.

Ama o zaman Rocky ölür. Daha da önemlisi, Rocky'nin halkı ölür. Milyarlarcası.

Şu kadarcık kaldı. Dört sene hayatta kalsam yeterli. Doğru, iğrenç koma bulamacından yiyeceğim ama hayatta olacağım.

Gıcık mantığım bana başka bir seçeneğim daha olduğunu söylüyor: Böcekleri sal – dördünü de. Her birine bir Taumip çiftliği tak ve içine verilerin ve bulguların bulunduğu birer USB koy. Dünyalı biliminsanları gerisini halleder.

Sonra da *Meryem Ana*'yı döndür, Rocky'yi bul, onu Erid'e götür.

Tek bir sorun var: Bu, öleceğim demek oluyor.

Dünya'ya yapacağım yolculuğa yetecek kadar yiyeceğim var. Ya da Erid'e yapacağım yolculuğa kadar. Ama Eridyanlar *Meryem Ana*'nın depolarını hemen doldursalar bile, Erid'den Dünya'ya yapacağım bir yolculuğa yetecek kadar yiyeceğim yok. Erid'e vardığımda sadece birkaç aylık yiyeceğim kalacak.

Yetiştirebileceğim bir şey yok. Herhangi bir tohumum ya da canlı bitkim yok. Erid yiyeceklerini de yiyemem. İçinde çok fazla ağır metalle toksin var.

Tek seçeneklerim bunlar. 1. Seçenek: Bir kahraman olarak eve dön ve insanlığı kurtar. 2. Seçenek: Erid'e gidip uzaylı bir ırkı kurtar ve ardından açlıktan öl.

Saçlarımı yoluyorum.

Yüzümü ellerime gömüp hüngür hüngür ağlıyorum. Bu çok boğucu ve yorucu.

Gözlerimi yumduğumda sadece Rocky'nin aptal karapaksını ve sürekli bir şeylerle uğraşan küçük kollarını görüyorum.

Kararımı vereli altı hafta oldu. Kolay bir karar olmadı ama kararımdan dönmeyeceğim.

Günlük ritüelimi gerçekleştirmek için dönüş sürücülerini kapattım. Petrovaskop'u açıyorum ve uzayı seyrediyorum. Hiçbir şey görmüyorum.

"Üzgünüm, Rocky," diyorum.

Sonra küçücük bir Petrova ışığı tespit ediyorum. Yakınlaşıp etrafına bakıyorum. Ucu ucuna görülebilen dört küçük nokta var ekranda.

"Bir böceği parçalamak için neler vermezdin, biliyorum ama sana bir tane ayıramadım."

Çok daha küçük dönüş sürücüleri olan böcekleri az bir süre daha görebileceğim. Özellikle de onlar tam gaz Dünya'ya, ben de tam zıt yönde *Blip-A*'ya doğru giderken.

Mini çiftliklerdeki Astrofaj bobinleri Taumipleri radyasyondan koruyacak ve hem çiftliklerin hem de çiftliklerin

içindeki canlıların böceklerin kullandığı büyük hızlanma ivmelerini kaldırabileceğinden emin olmak için bol bol deney yaptım. Onlar birkaç seneye Dünya'ya varacaklar. Dünya zamanıyla, on üç seneye.

Dönüş sürücülerini tekrar açıp yoluma devam ediyorum.

"Tau Ceti sisteminin bir yerlerindeki" bir gemiyi bulmak öyle yabana atılır iş değil. Bir tekneye binip "okyanusun bir yerindeki" bir kürdanı bulmaya çalıştığınızı getirin gözünüzün önüne. Onun gibi ama o kadar değil.

Rocky'nin güzergâhını biliyorum ve ona verdiğim güzergâhı takip ettiğini biliyorum. Ama motorlarının naneyi ne zaman yediğini bilmiyorum. Onu sadece günde bir kez kontrol ediyordum. Şu anda muhtemelen konumu için yaptığım "en yakın tahmin" bölgesindeyim ve hızımı da onun tahmini hızına getirdim. Ama bu daha başlangıç. Daha aramaya yeni başladım.

Keşke onu daha çok seyretseydim. Motorlarının ne zaman kapandığını bilmediğimden, tahminimdeki hata marjini yaklaşık 20 milyon kilometre. Bu, Dünya'yla Güneş arasındaki mesafenin sekizde biri. Bu mesafe o kadar büyük ki ışık bile bu mesafeyi bir dakikada kat ediyor. Elimdeki bilgilerle ancak bu kadarını tahmin edebiliyorum.

Ne yalan söyleyeyim, hata payının bu kadar düşük olması benim için şans. Taumipler bundan bir ay sonra kaçmış olsaydı, şu anda katbekat kötü durumda olurdum. Bir de tüm bunlar Tau Ceti sisteminin sınırında oluyor. Yolculuğun daha başlangıcı yani. Tau Ceti ile Dünya arasındaki mesafe, bütün Tau Ceti sisteminin genişliğinin dört bin katı.

Uzay büyük. Uzay... çok ama çok büyük.

Öyle yani. Sadece 20 milyon kilometrelik bir alanı aramak zorunda kaldığım için şanslıyım.

"Hmm," diye mırıldanıyorum.

Tau Ceti'den bu kadar uzaktayken gemisi Tau-ışığını yansıtmayacaktır. Teleskopumla *Blip-A*'yı görmem imkânsız.

Küçük bir not: Öleceğim.

"Kes," diyorum. Yaklaşmakta olan ölümümü ne zaman düşünsem, onun yerine kendimi Rocky'yi düşünmeye zorluyorum. Şu anda ümitsiz olmalı. *Geliyorum, dostum.*

"Bekle..."

Eminim üzgündür ama o öyle oturup ağlayacak türden biri değil. Bir çözüm üretmeye çalışıyordur. Ne yapardı? Tüm ırkı ölüm döşeğinde ve benim yolda olduğumdan bihaber. İntihar etmez, değil mi? Ufacık bir başarı şansı olsa bile aklına gelebilecek her şeyi yapar.

Pekâlâ. Diyelim ki ben Rocky'yim. Gemim durdu. Belki biraz Astrofaj'ı kurtarmayı başarmışımdır. Taumipler Astrofaj'ın tamamına ulaşmış olamazlar, değil mi? O yüzden elimde biraz Astrofaj var. Kendi böceğimi yapabilir miyim? Erid'e gönderebileceğim bir şey.

Kafamı sallıyorum. Bunun bir güdüm sistemine ihtiyacı var. Bilgisayar işleri. Erid biliminin çok ötesinde şeyler. Zaten kocaman bir gemide yirmi üç kişi yola çıkmalarının sebebi bu. Ayrıca bir buçuk ay oldu. Küçük bir gemi inşa edecek olsaydı, şimdiye gemiyi çoktan inşa etmiş, ben de onun motorundan çıkan ışığı görmüş olurdum. Rocky'nin eli tezdir.

Pekâlâ. Böcek yok. Ama gücü var. Yaşam destek. Çok ama çok uzun süre ona yetecek kadar yiyecek (yirmi üç kişilik bir mürettebat ve bu yolculuğun bir de dönüşü olacaktı).

"Radyo?" diyorum.

Belki bir radyo sinyali yapar. Erid'den duyulabilecek kadar kuvvetli bir şey. Fark edilme olasılığı çok az olur ama yine de hiç yoktan iyidir. Eridyanların uzun ömürleri var. Kurtarılmak için on sene beklemek çok büyük bir fedakârlık olmaz. Yani, en azından ölüm kalım ölçeğinde. Bana birkaç sene önce sorsaydınız, on ışık yılı öteye bir radyo sinyali göndermenin imkânsız olduğunu söylerdim. Ama burada Rocky'den bahsediyoruz ve inşa edeceği şeyleri çalıştırmak için biraz Astrofaj kurtarmış olabilir.

Sinyalin üzerinde bilgi taşıması bile gerekmiyor. Fark edilsin yeter.

Ama... hayır. Bu mümkün değil. Kafadan bir hesap, bana (Erid'in teknolojisinden çok daha üstün olan) Dünya radyo teknolojisini kullanarak bile Erid'e gönderilecek bir sinyalin kuvvetinin arka plan gürültüsünde boğulacağını söylüyor.

Rocky de bunun farkında olacaktır. Yani uğraşmak boşuna.

"Hımm."

Keşke daha güçlü bir radarım olsaydı. Benimkisi birkaç bin kilometreyi gösteriyor sadece. Hâliyle ihtiyacımız olana yaklaşmıyor bile. Burada olsaydı Rocky muhtemelen bir şeyler ayarlardı. Tam bir paradoks ama keşke Rocky'yi kurtarmama yardımcı olması için Rocky yanımda olsaydı.

"Daha güçlü bir radar..." diye mırıldanıyorum.

Yani, güçten bol şeyim yok. Radar sistemim de var. Belki bir şeyler ayarlayabilirim.

Ama bir vericiye daha fazla güç aktarıp her şeyin yolunda gitmesini bekleyemezsiniz. Kesin vericiyi yakarım. Astrofaj enerjisini radyo dalgalarına nasıl çevirebilirim?

Pilot koltuğundan fırlıyorum. "Tabii ya!"

Dünyanın en iyi radarı için ihtiyacım olan her şeye sahibim! Uyduruk vericisi ve sensörleriyle geminin dahili radar sisteminin gözü kör olsun. Benim dönüş sürücülerim ve bir Petrovaskop'um var! 900 teravatlık kızılötesi ışığını geminin arkasından yayıp Petrovaskop'la herhangi bir yerden bunun yansıyıp yansımadığını kontrol edebilirim – sonuçta bu alet, tam olarak o ışığın frekansındaki en ufak bir yansımayı bile görecek kadar ince ayarlandı.

Petrovaskop'la motorları aynı anda kullanamam. Ama bu sorun değil! Rocky maksimum bir ışık dakikası uzakta!

Bir arama ağı planlıyorum. Oldukça basit bir şey. Rocky'nin olası konumunun tam ortasındayım. Yani her yönü aramam gerekiyor.

Oldukça kolay. Dönüş sürücülerini çalıştırıyorum. Kumandayı ele alıyorum ki her zamanki gibi, bir sürü diyalog pen-

ceresine, "Evet," "Evet," "Evet" ve "Kapat" demem gerekiyor.

Gazı kökleyip yalpa kontrolleriyle iskele tarafına sert bir dönüş yapıyorum. Bu dönüş beni sandalyeme yapıştırıp yana bastırıyor. 7-Eleven'ın park yerinde drift yapmanın uzay gemisi versiyonu bu.

Kontrolü elden bırakmıyorum – tam bir dönüş otuz saniye sürüyor. Hemen hemen başladığım yerdeyim. Belki otuz kırk kilometre uzaklaştım ama önemli değil. Motorları kapatıyorum.

Şimdi Petrovaskop'u seyrediyorum. Tümyönlü değil ama uzayın doksan derecelik bir kavisini görecek kadar hareket kabiliyeti var. Motorları uzayda döndürdüğüm yönü yavaşça tarıyorum. Kusursuz işlemiyor; zamanlamamda hata olabilir. Rocky çok yakında ya da çok uzaktaysa bu işe yaramaz. Ama bu daha ilk denemem.

Petrovaskop'la etrafımda tam olarak dönüyorum. Hiçbir şey yok. Bir kere daha dönüyorum. Belki Rocky düşündüğümden daha uzaktadır.

İkinci sefer de bir şey görmüyorum.

Neyse, daha işim bitmedi. Uzay üç boyutludur. Ben de alanında sadece ufak bir düz parçasını aradım. Gemiyi 5 derece ileri yunusluyorum.

Yine aynı şekilde arıyorum. Ama bu sefer, bir öncekine göre 5 derece daha farklı bir alanı arıyorum. Bu sefer de bir şey bulamazsam, gemiyi 5 derece daha yatırıp tekrar deneyeceğim. 90 dereceye gelene kadar böyle devam edeceğim, işte o zaman tüm yönleri aramış olacağım.

O da işe yaramazsa, baştan başlayacağım ama bu sefer Petrovaskop'u daha hızlı döndüreceğim.

Ellerimi ovup sudan bir yudum alıyorum ve işe koyuluyorum.

Bir parlama!

Sonunda bir parlama gördüm!

55 derecede Petrova dönüşümün ortasında. Bir parlama!

Şaşkınlıkla elimi kolumu sallıyorum ve bu sırada sandalyemden yukarı süzülüyorum. Sıfır g kumanda odasında duvarı tekmeleyip yerime dönüyorum. Şimdiye dek heyecanlı bir şey olmamıştı. İyice canım sıkılmaya başlamıştı. Ama artık geçti!

"Lan! Neredeydi! Tamam! Sakin! Sakinleş. Sakinleş!"

Parmağımı ekranda blipi gördüğüm yere koyuyorum. Petrovaskop'un kerterizini kontrol ediyorum, ekranda biraz hesaplama yapıyorum ve açısını belirliyorum. Şu anki hizamdan 214 derece yalpada, yani Tau Ceti-Adrian yörüngesel tutulma çemberinden 55 derece uzakta.

"Buldum!"

Şimdi sıra daha net bir görüntü yakalamada. Artık iyice canı çıkmış kronometremi takıyorum. Sıfır g zavallıya çok yaramadı ama hâlâ çalışıyor.

Kontrolü ele alıp gemiyi flaşın tam zıttı tarafa döndürüyorum. Kronometreyi çalıştırıyorum, on saniye boyunca düz bir hizada itiş gerçekleştiriyorum, dönüyorum, ardından motorları kapatıyorum. Flaştan saniyede 150 metre hızla uzaklaşıyorum ama bunun bir önemi yok. Az önce kazandığım ivmeyi sıfırlamak istemiyorum. Petrovaskop'u istiyorum.

Kronometre elimde saymaya devam ederken ekrana dikiyorum gözlerimi. Çok geçmeden blipi tekrar görüyorum. Yirmi sekiz saniye. Flaş on saniye boyunca ekranda kalıyor, sonra yok oluyor.

Bunun *Blip-A* olduğunun garantisini veremem. Ama her neyse, kesinlikle dönüş sürücülerimin ışığını yansıtıyor. Ve on dört ışık saniyesi uzaklıkta (on dört saniye ışığın oraya ulaşması, on dört saniye yansımanın bana geri dönmesi, toplamda yirmi sekiz saniye). Bu da yaklaşık 4 milyon kilometre demek.

Birden fazla okumayla objenin hızını ölçmenin bir manası yok. "Ekrana parmağımı koydum" yaklaşımımla böyle bir şeyi tam olarak belirlemem mümkün değil. Ama en azından rotamı belirledim.

4 milyon kilometreyi dokuz buçuk saatte kat edebilirim.

Havayı yumrukluyorum. "Evet be! Kesinlikle öleceğim!"

Niye böyle bir şey dedim, bilmiyorum. Sanırım... eğer Rocky'yi bulamasaydım, Dünya'ya dönerdim. Rocky'yi bulmak için bu kadar çaba harcadığıma şaşırıyorum aslında.

Aman, neyse. Blipi gördüğüm yere doğru rotamı belirliyorum ve motorları çalıştırıyorum. Bu sefer göreceliği hesaplamama bile gerek yok. Lise fiziği yeterli. Yolun yarısında hızlanacağım, kalan yarısında yavaşlayacağım.

Dokuz saati içeriyi temizleyerek geçiriyorum. Yine misafir gelecek!

Umarım.

Rocky ksenonit duvarda açtığım delikleri tıkamak zorunda kalacak. Ama bu sorun olmaz.

Elbette bu, gördüğüm flaşın rasgele bir asteroit değil de *Blip-A* olduğu varsayımını içeriyor.

Bunun üzerinde durmamaya çalışıyorum. Fakirin ekmeği falan filan.

Ksenonit alanlardaki çerçöpümü topluyorum.

Bu da bitince olduğum yerde kıpırdanmaya başlıyorum. Durup rotamı teyit etmek için bir okuma daha yapmak istiyorum aslında ama bu dürtüme boyun eğmiyorum. Bekle işte.

Laboratuvarımdaki alüminyum Taumip çiftliğine bakıyorum. Bir de Taumip alanımın içindeki Astrofaj lamına. Her şey yolunda. Belki de–

Saat çalıyor. Vardım!

Aceleyle merdiveni tırmanıp kumanda odasına giriyorum ve dönüş sürücülerini kapatıyorum. Daha sandalyeye oturmadan Radar ekranını açıyorum. Radarı tam güçte çalıştırıyorum. "Hadi... hadi..."

Boş ekran.

Koltuğa oturup kemeri bağlıyorum. Böyle bir şeyi bekliyordum. Artık iyice yaklaştım ama hâlâ radar menziline gir-

medim. Daha yeni 4 milyon kilometre seyahat ettim. Radarın menzili bunun binde birine tekabül ediyor. Yüzde 99.9 tutturamamışım. Ne büyük bir sürpriz.

Petrovaskop'la etrafı bir kez kolaçan etme vakti. Ama bu sefer flaşla aramda koca bir ışık dakikası kadar mesafe lüksü yok. Diyelim ki flaştan 100.000 kilometre uzaktayım, o zaman ışığın bana geri yansıması için bir saniyeden daha az bir sürem var demektir. Ve dönüş sürücüleri çalışıyorken Petrovaskop'u kullanamıyorum.

Şimdi ne olacak?

Petrovaskop'u kapatmadan Astrofaj ışığı yaratmam gerekiyor. Menü seçeneklerine göz gezdiriyorum ama işime yarar bir şey bulamıyorum. Dönüş sürücüleri açıkken Petrovaskop'u kullanmanın imkânı yok. Bir yerlerde fiziksel bir açma kapatma düğmesi olmalı. Gemide bir yerlerde dönüş sürücüsü kontrollerinden Petrovaskop'a uzanan bir kablo olmalı. Ömrümün geri kalanını bu kabloyu arayıp bulamamakla geçirebilirim.

Öte yandan, elimdeki tek dönüş sürücüleri ana motorlardan ibaret değil. Pozisyon ayarlama motorları, *Meryem Ana*'nın yanlarında bulunan küçük dönüş sürücüleri. Gemiyi yunuslamamı, yalpa vurmamı ve yatırmamı sağlayanlar bunlar. Acaba Petrovaskop bunları önemsiyor mudur?

Petrovaskop'u kapatmadan gemiyi sola yatırıyorum. Gemi yatıyor ve Petrovaskop açık kalıyor!

Böyle uç etkileşimlere bayılıyorum! Gerçi tasarım ekibi bunu da düşünmüştür. Bu ufak sürücülerden çıkan ışığın Petrovaskop'a zarar vermeyeceğine karar verdiler herhalde. Genel konsepte bakıldığında, akla yatkın. Motorlar ve pozisyon sürücüleri gemiden uzağa dönük durumdalar ve Petrovaskop'a da ters kalıyorlar hâliyle. Petrovaskop'un ana sürücüler açıldığında kapanmasının sebebi, az miktardaki kozmik tozdan yansıyan ışık. Daha güçsüz pozisyon sürücülerinden yansıyan ışığın bir sorun teşkil etmeyeceğini düşünmüşler.

Bu pozisyon sürücüleri yine de çeliği buharlaştıracak kadar ışık saçıyorlar. Belki *Blip-A*'yı aydınlatmama yeterler.

Petrovaskop'u iskele tarafındaki yunuslama iticisine doğru çeviriyorum. Görünür ışık modu göstergesinde iticinin kendisini bile görebiliyorum. Motoru ateşliyorum.

Petrova spektrumunda kesinlikle görünür bir parlama var. Sis içinde bir el fenerini açmak gibi, iticinin etrafında genel bir pus var. Birkaç saniye sonra pus sakinleşiyor. Hâlâ orada ama eskisi kadar güçlü değil.

Muhtemelen toz ve *Meryem Ana*'dan sızan eser gazlar. Gemiden yayılan minik partiküller. İtici yakındakileri buharlaştırdığında, ortalık sakinleşti.

İticiyi çalıştırmaya devam ediyorum ve Petrovaskop'u seyrederken gemiyi yunuslama ekseninde döndürüyorum. Artık bir fenerim var. Geminin dönüş hızı giderek artıyor. Buna izin veremem. Ben de sancak tarafındaki yunuslama iticisini de çalıştırıyorum. Bilgisayar hemen mızmızlanmaya başlıyor. Gemiyi hem saat yönünde hem de saatin tersi yönünde çevirmeye çalışmanın hiçbir mantıklı açıklaması olamaz. Uyarılara kulak asmıyorum.

Bir dönüşü tamamlıyorum ve hiçbir şey görmüyorum. Pekâlâ. Alışkınım. 5 derecelik bir ayarlama yapıp tekrar deniyorum.

Altıncı denememde – Adrian tutulma çemberinden 25 derece yukarıda flaşı görüyorum. Hâlâ ayrıntılarını seçemeyeceğim kadar uzakta. Ama benim yunuslama iticime parlayarak cevap veriyor. Tepkime süresini ölçmek için iticiyi birkaç kez aç kapa yapıyorum. Neredeyse aynı anda parlıyor – tahminen saniyenin dörtte biri hızda. 75.000 kilometre kadar yakınım.

Gemiyi flaşa doğru çevirip sürücüleri çalıştırıyorum. Bu sefer körlemesine yol almayacağım. Her 20.000 kilometrede durup kontrol edeceğim.

Gülümsüyorum. Planım işe yarıyor.

Şimdi koca günü bir asteroidin peşinde geçirmediğimi ummalıyım.

Dikkatli bir uçuş ve tekrar tekrar ölçümlerle nihayet objeyi radarda görebiliyorum!

Gemi işte ekranda. "BLİP-A."

"Doğru ya," diyorum. Gemiye ismini buradan vermiştim.

4000 kilometre uzaktayım – radar menzilinin hemen kıyısında. Teleskop görünümünü açıyorum ama en yüksek yakınlaştırmada bile bir şey göremiyorum. Teleskop yüzlerce, binlerce kilometre genişliğindeki gök cisimlerini görsün diye tasarlandı, birkaç yüz metre uzunluğundaki bir gemiyi görsün diye değil.

Biraz daha yaklaşıyorum. Objenin hızı, Rocky'nin gemisinin Tau Ceti'ye görece hızıyla uyuşuyor. Motorları kapandığı vakit ulaştığı hız da hemen hemen bu civarda olurdu.

Bir sürü okuma ve hesap kitap yaparak rotasını da belirleyebilirim ama daha basit bir planım var.

Birkaç dakika o yana, birkaç dakika bu yana itiş yaparak, bir hızlanıp bir yavaşlayarak objenin hızını yakalıyorum. Hâlâ 4000 kilometre uzakta ama artık bana görece hızı neredeyse sıfır. Niye böyle bir şey yaptım? Çünkü *Meryem Ana* bana kendi rotasını açıklama konusunda fazlasıyla başarılı.

Navigasyon konsolunu açıp bana güncel yörüngemi hesaplamasını söylüyorum. Biraz yıldızları gözleyip hesapladıktan sonra bilgisayar bana tam da duymak istediğimi söylüyor: *Meryem Ana* hiperbolik yörüngede. Yani herhangi bir yörüngede değilim. Kaçış vektöründeyim, Tau Ceti'nin yerçekiminin etkisinden çıkıyorum.

Bu da demektir ki takip ettiğim obje de kaçış vektöründe. Bir güneş sistemindeki objeler ne yapamazlar biliyor musunuz? Yıldızın yerçekiminden kaçamazlar. Yeterli hıza sahip olan objeler zaten milyarlarca yıl önce kaçmışlardır. Bu her neyse, bir asteroit olmadığı kesin.

"Evet evet evet evet..." diyorum. Dönüş sürücülerini çalıştırıp objeye doğru ilerliyorum.

500 kilometre kadar yaklaştığımda nihayet objeyi daha

yakından görebiliyorum. Tek görebildiğim pikselli bir üçgen. Genişliğinin dört katı uzunluğu var. Çok fazla bilgi yok ama bu yeter. Bu *Blip-A*. Bu profili nerede görsem tanırım.

Sırf bu an için İlyukina'nın votkasını yanıma aldım. Pipetten bir yudum alıyorum. Öksürüyorum. Kahretsin, kız içkisini sert seviyormuş hakikaten.

Rocky'nin gemisi sancak tarafımdan 50 metre uzaklıkta. Çok dikkatlice yaklaştım – koca güneş sistemini gemiyi yanlışlıkla buharlaştırmak için aşmadım. Saniyede birkaç santimetre hata payıyla hızını yakaladım.

Yollarımızı ayırdığımızdan beri yaklaşık üç ay geçti. Dışarıdan *Blip-A* her zamanki gibi. Ama yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu belli.

İletişim kurmak için her yolu denedim. Radyo. Dönüş sürücüsü flaşları. Hiçbir şeye cevap gelmedi.

Mideme bir taş oturuyor. Ya Rocky öldüyse? Orada yapayalnızdı. Ya uyku döngüsündeyken olan olduysa? Eridyanlar vücutları hazır olana kadar uyanmazlar. Ya o uyurken yaşam destek sistemleri kapandıysa ve o... bir daha uyanmadıysa?

Ya radyasyon hastalığından öldüyse? Onu radyasyondan koruyan Astrofaj metan ve Taumiplere dönüştü. Eridyanlar radyasyona karşı çok dayanıksızlar. Bir şeyler yapmasına fırsat kalmadan her şey çok hızlı gerçekleşmiş olabilir.

Kafamı iki yana sallıyorum.

Hayır. O Rocky. O zeki. Yedek planlar yapmıştır. Eminim uyku döngüsü için ayrı bir yaşam destek sistemi hazırlamıştır. Radyasyonu da dikkate almıştır – ne de olsa mürettebatını böyle kaybetti.

Peki niye hiç cevap yok?

Göremiyor ki. Pencereleri yok. Benim burada olduğumu görebilmek için *Blip-A*'nın duyu ekipmanlarıyla etrafı gözlüyor olması gerek. Şu anda uzayda bir enkaz olduğunu düşünüyor.

GDF vakti.

Milyonuncu kez Orlan'a girip hava kilidinden dışarı çıkıyorum. Hava kilidinin içine de şöyle uzunca bir ip bağlıyorum.

Önümdeki uçsuz bucaksız boşluğa bakıyorum. *Blip-A*'yı göremiyorum. Tau Ceti etrafı aydınlatamayacak kadar uzakta. Geminin nerede olduğu sadece arkadaki yıldızların önünü kapatmasından anlıyorum. Ben... uzaydayım ve uzayın büyük kısmında o yıldız ışıkları görünmüyor.

Bunu yapmanın kolay bir yolu yok. Bir tahmin yürütmem gerekecek. *Meryem Ana*'nın gövdesinden *Blip-A*'yı hedef alarak kendimi var gücümle ittiriyorum. Kocaman gemi. Herhangi bir yerini tuttursam yeterli. Iskalarsam da ilk yıldızlararası *bungee jump*ını yapmış olarak ip beni geri çekecek.

Uzayda süzülüyorum. Karşımdaki karanlık genişliyor. Ben hiçbir şey göremeyecek hâle gelene kadar önümdeki yıldızlar teker teker yok oluyor. Hareket ettiğimi bile algılamıyorum. Mantıken gemiyi tekmelediğimdeki hızımla yol aldığımı biliyorum. Ama bunu kanıtlayacak hiçbir şey yok.

Sonra ileride lekeli deseni görüyorum. Nihayet *Blip-A*'ya, kaskımın ışığının aydınlatacağı kadar yakınım. Artık geminin gövdesini daha net görebiliyorum.

Vakit geldi. Bir şeyleri kavramak için sadece birkaç saniyem var. Geminin gövdesinin o robotun hareket edebilmesi için tutamaklarla kaplı olduğunu biliyorum. Onlardan birini yakalayacak kadar yaklaşmayı ümit ediyorum.

Tutamaklardan birini görüyorum. Uzanıyorum.

Bam!

Blip-A'ya bir GDF elbisesinin vurmaması gereken bir sertlikle tosluyorum. *Meryem Ana*'yı o kadar güçlü tekmelememeliydim. Bir şeyleri kavramak için gövdenin üzerinde çırpınıyorum. Bir tutamağı yakalama planım hüsrana uğradı, bir tanesini yakaladım ama sağlam tutamadım. Gemiden sekip geriye doğru süzülmeye başlıyorum. İp arkamda ve etrafımda dolaşıyor. Bir sonraki deneme için gemiye tırmanış vakit alacak.

Sonra geminin üzerindeki, benden birkaç metre uzakta tuhaf bir çıkıntıyı fark ediyorum. Bir anten olabilir mi? Elimle uzanamayacağım kadar uzakta ama belki iple uzanırım.

Gövdeden yavaş ama istikrarlı bir hızda uzaklaşıyorum ve sırt roketim yok. Ya şimdi ya hiç.

İpte bir ilmek yapıyorum ve antene fırlatıyorum.

Ve bakın siz şu işe ki anteni yakalıyorum! Az önce bir uzaylı gemisini yakaladım. İlmeği sıkıyorum. Bir an anten kopacak diye korkuyorum ama sonra lekeli desenini görüyorum. Anten (ya da her neyse) ksenonitten yapılma. Neresi kırılsın?

İpin yardımıyla kendimi geminin gövdesine çekiyorum. Bu sefer, ipin ve antenin yardımıyla yakındaki robot tutamağını yakalıyorum.

"Of be," diyorum.

Soluklanıyorum. Şimdi Rocky'nin kulaklarını deneme vakti.

Alet kemerimden en büyük anahtarımı çıkarıyorum. Gövdeye vuruyorum. Sertçe.

Tekrar tekrar vuruyorum. Tak! Tak! Tak! Sesi kendi GDF elbisemin içinde duyuyorum. İçeride hâlâ hayattaysa, bunu kesin duymuştur.

Anahtarın bir yüzünü geminin gövdesine dayıyorum, ardından kaskımı da anahtarın diğer yüzüne getiriyorum. Kaskın içinde boynumu uzatıp çenemi kaskın ön yüzüne bastırıyorum.

"Rocky!" diye bağırıyorum avazım çıktığı kadar. "Beni duyabiliyor musun, bilmiyorum! Ama geldim, dostum! Geminin gövdesindeyim!"

Birkaç saniye bekliyorum. "GDF elbisemin telsizi açık! Her zamanki frekans! Bir şeyler söyle! İyi olduğunu söyle!"

Radyonun sesini açıyorum. Tek duyabildiğim statik.

"Rocky!"

Bir çıtırtı. Kulaklarım dikkat kesiliyor.

"Rocky?!"

"*Grace, soru?*"

"Evet!" Hayatımda hiçbir nota beni bu kadar sevindirmemiştir! "Evet, dostum. Benim!"

"*Buradasın, soru?!*" Sesi o kadar tiz çıkıyor ki onu zorla anlıyorum. Ama artık Eridyan dilini epey rahat anlıyorum.

"Evet! Buradayım!"

"*Sen...*" diye ciyaklıyor. "*Sen...*" diye ciyaklıyor yine. "*Sen buradasın!*"

"Evet! Hava kilidi tünelini kur!"

"*Uyarı! Taumip-82,5–*"

"Biliyorum! Biliyorum. Ksenonitin içinden geçebiliyor. Ben de bu yüzden geldim. Başının derde gireceğini biliyordum."

"*Beni kurtardın!*"

"Evet. Taumiplere zamanında müdahale ettim. Hâlâ yakıtım var. Tüneli kur. Seni Erid'e götüreceğim."

"*Beni kurtardın ve Erid'i kurtardın!*" diye ciyaklıyor.

"Şu kahrolası tüneli kursana!"

"*Gemine dön! Tüneli dışarıdan seyretmek istemiyorsan!*"

"Doğru ya!"

Hava kilidinin küçük penceresinden dışarıdaki hareketi seyretmeye çalışarak hava kilidinin kapısının yanında heyesle bekliyorum. Bu daha önce de olmuştu – Rocky'nin gövde robotuyla hava kilitlerini birleştiren tüneli kurması. Ama bu sefer işi biraz daha zordu. *Blip-A* hiç hareket edemediğinden benim *Meryem Ana*'yı doğru pozisyona getirmem gerekti. Yine de hallettik.

Nihai bir takırtı, ardından bir tıslama. Tanıyorum bu sesi!

Hava kilidine girip dış pencereden bakıyorum. Tünel yerinde. Tüneli bozmamış. Niye bozsun ki? Bu, uzaylı yaşamla ilk temastan kalan bir yadigâr. Ben olsam ben de saklardım!

Acil durum salınım vanasını açıyorum. Gemimin havası tünelin benden tarafını dolduruyor. İçerisi tamamen dolunca kapıyı açıp içeri süzülüyorum.

Rocky beni tünelin öteki tarafında bekliyor. Kıyafetleri mahvolmuş. Benim de yakından tanıdığım Taumip bokuyla kaplı. Tulumunun bir yanında yanıklar var ve kollarının ikisi epey kötü durumda. Zor günler geçirmişe benziyor. Ama vücut dili saf mutluluktan ibaret.

Tutamaktan tutamağa sekiyor.

"*Çok çok çok mutluyum,*" diyor tiz bir sesle.

Kötü durumdaki kollarını işaret ediyorum. "Yaralandın mı?!"

"*İyileşirim. Taumip salgınını durdurmak için bir sürü şey denedim. Hepsi başarısız oldu.*"

"Ben başardım," diyorum. "Benim gemim ksenonitten yapılma değil."

"*Ne oldu, soru?*"

İç geçiriyorum. "Taumipler nitrojene direnç kazanacak şekilde evrimleştiler. Ama aynı zamanda nitrojenden saklanmak için ksenonitin içine girme yetisini de kazandılar. Bunun yan etkisi olarak da Taumip-82,5 zamanla ksenonitin içinden geçebilmeye başladı."

"*Şaşkınlık. Şimdi ne, soru?*"

"Bende hâlâ iki milyon kilo Astrofaj var. Eşyalarını buraya taşı. Erid'e gidiyoruz."

"*Mutlu! Mutlu mutlu mutlu!*" Duraksıyor. "*Nitrojenle yıkanmalıyım. Taumip-82,5'in* Meryem Ana*'ya binmesine müsaade etmemeliyim.*"

"Evet. Sana güveniyorum. Bir sterilizör yap."

Bir tutamaktan ötekine geçiyor. O yanık kolları canını yakıyor, belli. "*Dünya ne olacak, soru?*"

"Mini çiftlikleri böceklerle gönderdim. Taumip-82,5 Eridyan çeliğinin içinden geçemiyor."

"*Güzel güzel,*" diyor. "*Halkımın sana iyi bakmasını sağlayacağım. Belki evine dönmen için Astrofaj yaparlar!*"

"Evet..." diyorum. "O mesele... ben eve dönmeyeceğim. Dünya'yı böcekler kurtaracak. Ama ben bir daha Dünya'yı görmeyeceğim."

Mutlu hoplamaları kesiliyor. "*Niye, soru?*"

"Yeterli yiyeceğim yok. Seni Erid'e götürdükten sonra öleceğim."

"*Sen... sen ölemezsin.*" Sesi pesleşiyor. "*Ölmene izin vermem. Seni eve göndereceğiz. Erid minnettar olacak. Sen herkesi kurtaracaksın. Seni kurtarmak için her şeyi yapacağız.*"

"Yapabileceğiniz bir şey yok," diyorum. "Yiyeceğim yok. Erid'e gidip birkaç ay kalacak kadar yiyeceğim var. Hükümetin evime gideyim diye bana Astrofaj verse bile o yolculuktan canlı çıkamam."

"*Erid yiyeceği ye. Aynı yaşamdan evrildik. Aynı proteinleri kullanıyoruz. Aynı kimyasallar. Aynı şekerler. İşe yaramalı!*"

"Hayır, senin yiyeceklerini yiyemiyorum, unuttun mu?"

"*Sana kötü geldiğini söyledin. Çözüm buluruz.*"

Ellerimi kaldırıyorum. "Bana kötü gelmekle kalmıyor. Beni öldürür. Sizin ekolojiniz ağır metal kaynıyor. Onların çoğu da benim için zehirli. Ânında ölürüm."

Rocky titriyor. "*Hayır. Sen ölemezsin. Sen dostsun.*"

Süzülerek bizi ayıran duvara yaklaşıp fısıldıyorum. "Önemli değil. Kararımı verdim. İkimizin de dünyasını kurtarmanın tek yolu bu."

Geriliyor. "*O zaman evine git. Şimdi git. Ben beklerim. Erid belki bir gün başka gemi gönderir.*"

"Saçmalama. Irkının canını bir tahmin üzerine riske atar mısın gerçekten?"

Birkaç saniye bir şey demiyor, ardından cevap veriyor. "*Hayır.*"

"Tamam. Uzay elbisesi niyetine kullandığın şu topu giy de gel. Ksenonit duvarları nasıl onaracağımı anlat. Sonra da eşyalarını alır–"

"*Bekle*," diyor. "*Erid yaşamı yiyemiyorsun. Yiyecek Dünya yaşamın yok. Peki ya Adrian yaşamı, soru?*"

Hıhlıyorum. "Astrofaj mı? Onu nasıl yiyeyim! Hep doksan altı derecede! Beni canlı canlı yakar. Ayrıca sindirim enzimlerimin o tuhaf hücre zarını sindirebileceğini de sanmıyorum."

"*Astrofaj değil. Taumip. Taumip ye.*"

"Onu yiye–" Duruyorum. "Ben... ne?"

Taumipleri yiyebilir miyim ki?

Onlar canlı. DNA'ları var. Mitokondrileri var – hücrenin enerjisini sağlarlar. Enerjiyi glikoz olarak depoluyorlar. Kreps döngüsünü yapıyorlar. Astrofaj değiller. 96 derece değiller. Başka bir gezegenin amipleri sadece. Eridyan yaşamındaki gibi ağır metal yok onlarda – Adrian'ın atmosferinde o ağır metaller yok zaten.

"Ben... bilemiyorum. Belki yiyebilirim."

Gemisini işaret ediyor. "*Yakıt tanklarında yirmi iki milyon kilogram Taumip'im var. Ne kadar istersin, soru?*"

Gözlerim faltaşı gibi açılıyor. Uzun zamandır ilk kez umudu tadıyorum.

"*Anlaştık.*" Pençesini bizi ayıran duvara koyuyor. "*Yumruğumu tokuştur.*"

Gülüyorum ve yumruğumu ksenonite dayıyorum. "Çak. Ona 'çak' denir."

"*Anladım.*"

VI Bölüm

Benburgerin son lokmasını ağzıma atıp vitaminle zenginleştirilmiş gazozumdan büyükçe bir yudum alıyorum. Kirli tabakları lavaboya dizip mutfak duvarımdaki saate göz atıyorum. Hadi ya, saat ne ara VIIλλ oldu? Acele etsem iyi olacak.

Erid'deki ilk yıllarım biraz sıkıntılı geçti. Taumipler beni hayatta tuttular ama büyük ölçüde yetersiz besleniyordum. Mikroplar bana kalori veriyordu ama dengeli bir diyet olduğu söylenemezdi.

Acı dolu günlerdi onlar. İskorbüt, beriberi ve tonla başka hastalığa yakalandım. Buna değer miydi? Hâlâ bilmiyorum bunun yanıtını. Hiçbir zaman da öğrenmeyebilirim. Dünya'yla iletişim kurmanın bir yolu yok. On altı ışık yılı uzaklıkta.

Kimbilir, böcekler yolculuk sırasında arıza yapmış ya da hedeflerini şaşırmış olabilirler. Leclerc gibi iklimbilimcilerin ortaya koydukları modellerde hata yapıp yapmadıklarını bile bilemiyorum. *Meryem Ana* belki de en başından ümitsiz bir denemeydi. Dünya çoktan üzerinde milyarlarca cesedin bulunduğu donmuş bir çorak gezegene dönüşmüş olabilir.

Ama karamsarlığa kapılmamaya çalışıyorum. Elimden başka ne gelir ki?

Ne olursa olsun, Eridyanlar bana harika ev sahipliği yapıyorlar. Tam anlamıyla bir hükümetleri yok ama önemli kuruluşların hepsi beni hayatta tutmak için ellerinden ne geliyorsa

yapmaya karar verdiler. Ne de olsa gezegenlerini kurtarmada önemli bir rol oynadım. Onu geçtim, ben canlı bir uzaylıyım onlar için. Beni hayatta tutmayacaklar da ne yapacaklar. Bilimsel olarak değerim büyük.

"Şehirlerinin" birinin göbeğindeki kocaman bir kubbenin içinde yaşıyorum. Gerçi buna "şehir" demek yanlış olur. "Küme" daha uygun bir karşılık olurdu.

Gezinti alanım falan var. Bana, kubbenin dışında, yaşam destek sistemlerimi çalıştıran otuza yakın Eridyan olduğu söylendi. Ayrıca kubbem büyük bilim merkezlerinden birinin çok yakınında. Erid'in en zekilerinin birçoğu burada toplanıp mırıldanıyorlar. Bu hem bir şarkı hem de bir münakaşa. Ama herkes aynı anda konuşuyor ve bunu bilinçli yapmıyorlar. Nasıl oluyorsa, bu mırıldanma sonunda bir sonuç veriyor ve karara varıyorlar. Mırıldanmanın kendisi, içindeki herhangi bir Eridyan'dan çok daha zeki. Bir bakıma, Eridyanlar geçici bir grup zihni oluşturuyorlar. Ama buna istedikleri zaman katılıp istedikleri zaman bundan ayrılabiliyorlar.

Ben özellikle ilgincim, hâliyle gezegendeki hemen hemen bütün bilimciler bir araya gelip beni hayatta tutmak için neler yapabileceklerini mırıldanmaya başladılar. Gezegenin en büyük ikinci bilim mırıldanması olduğu söylendi bana. (Elbette en büyüğü, Astrofaj'la başa çıkmak için bir plan yapmaları gerektiği zaman gerçekleşmiş.)

Dünya'da yapılmış bilimsel araştırmalar sağ olsun, tüm besinsel ihtiyaçlarımı ve bu çeşitli vitaminleri laboratuvarlarda nasıl sentezleyeceklerini biliyorlar. Bunu çözdüler mi sıra daha küçük grupların bunların tadını iyileştirme çalışmalarına geldi. Bu da elbette bana kalmış bir şey aslında. Bir sürü tat testi yaptım. Hem Eridyan hem de İnsan biyomlarında bol bol bulunan glikozu sık sık koyuyorlar önüme.

Ama en güzeli, benim kas dokularımı klonlayıp laboratuvarda yetiştirmeyi çözmeleri oldu. Bunun için Dünya bilimine teşekkür etmem gerek. Buraya ilk geldiğimde bu teknolojiye

ulaşmalarına daha çok vardı. Ama bu, on altı sene önceydi – açığı epey kapattılar.

Neyse, bu da nihayet et yiyebildiğim anlamına geliyor. Evet, doğru, insan eti yiyorum. Ama bu kendi etim ve bu konuda kendimi hiç de kötü hissetmiyorum. On seneyi acayip bir tadı olan, tatlı mı değil mi belli olmayan vitamin suları içerek geçirin, bakalım bir hamburgeri geri çevirebilecek misiniz?

Benburgerlere bayılıyorum. Her gün yiyorum bir tane.

Bastonumu alıp dışarı çıkıyorum. Artık genç değilim ve Erid'in yüksek yerçekimi kemiklerimin daha çok bozulmasına neden oldu. Sanırım şu anda elli üç yaşındayım ama bundan tam emin değilim. Zaman genişlemeli bolca yolculuk ettim. En azından, ben Dünya'da doğduğumdan beri yetmiş bir sene geçtiğini söyleyebilirim net olarak.

Ön kapıdan çıkıp bahçemi aşıyorum. Bitki falan yok ama – bu gezegende, benim için yaratılmış bu ortamda bir tek ben hayatta kalabiliyorum. Ama oldukça şık ve göze hoş gelen kayalarım var. Bu benim için hobi oldu: Bahçeyi olabilecek en güzel hâle getirmek. Eridyanlar sadece bir avuç kaya görüyor ama ben tüm renkleri görüyorum.

Yirmi dört saat döngüsüne göre parlayan ya da sönen lambalar taktılar kubbenin tepesine. Bunun ruh hâlim için bir hayli önemli olduğunu söyledim ve söylediklerimi sorgulamadılar. Gerçi yıldızlararası seyahat edebilen bu uzaylılara bir ampulü nasıl yapacaklarını açıklamam gerekti.

Çakıl yolu takip edip kubbenin duvarlarındaki birçok "toplantı" odalarından birine gidiyorum. Eridyanlar yüz-karapaksa iletişime insanlar kadar önem veriyorlar ve böyle bir orta yol bulduk. Benim tarafım kubbe atmosferinin içinde. Diğer taraf da 1 santimetrelik şeffaf ksenonitin karşısında, Erid'in doğal atmosferinde.

İçeri giriyorum. Küçük toplantı odalarından biri bu, birebir görüşmelere uygun. Ama buluşmak için hep burayı tercih eder olduk.

Rocky, odanın Eridyan tarafında beni bekliyor. "*Nihayet! ℓλ dakikadır seni bekliyorum! Nerede kaldın?!*"

Artık Eridyan dilini çok rahat anlayabiliyorum. Rocky de İngilizceyi çok rahat anlıyor.

"İhtiyarladım. Gelme üzerime. Sabah hazırlanmam uzun sürüyor artık."

"*Ha, yemek yemen gerekti, değil mi?*" diyor Rocky sesinde bir iğrenme tınısıyla.

"Yabancıların yanında bundan bahsetmememi söylemiştin."

"*Ben yabancı değilim, dostum!*"

Kıkırdıyorum. "Ee, ne var ne yok?"

Kıpırdanıp duruyor. Onu bu kadar heyecanlı hâlde çok az gördüm. "*Astronomi topluluğundan geliyorum. Haberler var!*"

Nefesimi tutuyorum. "Sol mu? Sol'la mı alakalı?!"

"*Evet!*" diye ciyaklıyor. "*Yıldızın, tam parlaklığına dönmüş!*"

Nefesim kesiliyor. "Emin misin? Yüzde Iℓℓ emin misin?"

"*Evet. Verileri λV sayıda astronomdan oluşan bir mırıldanma analiz etti. Her şey tutuyor.*"

Hareket edemiyorum. Nefes bile almakta güçlük çekiyorum. Titremeye başlıyorum.

Sona erdi.

Kazandık.

Bu kadar basit.

Sol –Dünya'nın Güneş'i– Astrofaj öncesi parlaklığına geri döndü. Bunun olabilmesinin tek bir yolu var: Astrofaj artık yok. Ya da en azından nüfusu etki etmeyecek kadar azaldı.

Kazandık.

Başardık!

Rocky karapaksını kaldırıyor. "*Hey, yüzün sızdırıyor! Bunu çok uzun zamandır görmemiştim. Söylesene – bu mutlu olduğun anlamına mı geliyor, üzgün olduğun anlamına mı? Çünkü iki anlama da gelebiliyor, haksız mıyım?*"

"Mutluyum tabii ki!" diye hıçkırıyorum.

"*Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Emin olayım dedim.*" Yumruk yaptığı pençesini ksenonite bastırıyor. "*Bu bir yumruk tokuşturma durumu mu?*"

Ben de elimi ksenonite dayıyorum. "Bu aşırı epik bir yumruk tokuşturma durumu."

"*Demek ki bilimcileriniz hemen işe koyulmuşlar,*" diyor. "*Böceklerinin oraya vardığı süreyle Sol'un ışığının Erid'e varma süresini dikkate alırsak... sanıyorum ki bunu halletmeleri bir seneden az sürmüş.*"

Başımla onaylıyorum. Hâlâ inanmakta güçlük çekiyorum.

"*Peki şimdi eve dönecek misin? Yoksa kalacak mısın?*"

Erid'in önemli kararlarını veren... kuruluşlar... elbette *Meryem Ana*'nın depolarını doldurmayı da teklif ettiler. Rocky'yle ben onca yıl önce vardığımızda bıraktığımız yerde, Erid'in etrafında yörüngede uslu uslu takılıyor.

Eridyanlar gemiyi yiyecek ve gerekli malzemelerle doldurabilir, her şeyin çalışır durumda olduğundan emin olup beni yolcu edebilirler. Ama henüz bu tekliflerini kabul etmedim. Bu çok ama çok uzun bir yolculuk ve daha bir dakika öncesine kadar Dünya'nın hâlâ yaşanabilir olup olmadığından bihaberdim. Eridyan olmayabilirim ama burada dostlarım var.

"Ben... bilmiyorum. Yaşlanıyorum ve yol uzun."

"*Bencil bir açıdan konuşuyorum, umarım kalırsın. Ama bu sadece benim isteğim.*"

"Rocky... bu Sol haberi... bu... tüm hayatımı boşa yaşamadığımı gösteriyor. Anlıyor musun? Ben hâlâ... hâlâ..." Tekrar ağlamaya başlıyorum.

"*Evet, biliyorum. Bu yüzden bu haberi sana bizzat ben vermek istedim.*"

Saatime bakıyorum. (Evet, Eridyanlar bana bir kol saati yaptılar. İsteğim her şeyi yapıyorlar. Bundan çok faydalanmamaya çalışıyorum.) "Gitmem gerek. Geç kaldım. Ama... Rocky..."

"*Biliyorum,*" diyor, karapaksını, artık bir gülümseme olduğunu anladığım şekilde yana yatırıyor. "*Biliyorum. Sonra*

konuşuruz. Benim de eve gitmem lazım zaten. Adrian yakında uyuyacak, gidip onu seyretmem lazım."

İkimiz de kendi çıkış kapılarımıza gidiyoruz ama o durak-sıyor. "*Hey, Grace. Hiç merak ettiğin oluyor mu? Başka yaşam-lar hakkında?*"

Bastonuma dayanıyorum. "Evet, sürekli."

Tekrar içeri giriyor. "*Benim de sürekli aklımda. Teorilere karşı çıkmak çok zor. Milyarlarca yıl önce Astrofaj'ın ataları Dünya'yı ve Erid'i yaşamla doldurdu.*"

"Evet," diyorum. "Ve ne demeye çalıştığını anlıyorum."

"*Anlıyor musun?*"

"Evet." Ağırlığımı bir bacağımdan ötekine aktarıyorum. Romatizma başladı. Yüksek yerçekimi insanlar için sağlıklı de-ğil. "Tau Ceti'ye bizim kadar yakın elliden az yıldız var. Ama bunların iki tanesinde yaşam var. Bu da demektir ki yaşam –en azından Tau Ceti'nin ortaya koyduğu anlamda yaşam– galak-simizde sandığımızdan çok daha yaygın olabilir."

"*Sence daha başkalarıyla da karşılaşacak mıyız? Zeki tür-lerle?*"

"Kimbilir?" diyorum. "Senle ben bulduk birbirimizi. Bu da bir şey."

"*Evet,*" diyor. "*Bu da bir şey. Hadi git işine bak, ihtiyar.*"

"Görüşürüz, Rocky."

"*Görüşürüz!*"

Odadan çıkıp kubbenin sınırında yürüyorum. Tüm kub-beyi şeffaf ksenonitten yaptılar çünkü bunu tercih edeceğimi varsaydılar. Ama bir fark yaratmıyor. Dışarısı sürekli zifiri ka-ranlık zaten. Doğru, bir fener tuttuğumda bazen işine bakan bir Eridyan'ı görebiliyorum. Ama şöyle bir dağ manzaram yok mesela. Sadece karanlık.

Gülümsemem biraz soluyor.

Dünya'da durum ne kadar kötüleşmişti acaba? Hayatta kal-mak için el ele vermişler miydi? Yoksa milyonlarca insan sa-vaşlarda ve kıtlıkta can mı verdi?

Böcekleri alıp verdiğim bilgileri okumayı ve bir çözüm üretmeyi başarmışlar. Bir sondanın Venüs'e gitmesini gerektiren bir çözüm. Yani kesinlikle ileri düzey altyapılar hâlâ mevcut.

Bence kesin kafa kafaya vermişlerdir. Belki içimdeki çocuksu optimist konuşuyor ama insanlar kafa kafaya verdiğinde her şeyin üstesinden gelebiliyorlar. Ne de olsa *Meryem Ana*'yı inşa etmek için herkes beraber çalıştı. O da kolay iş değildi.

Kafamı dik tutuyorum. Belki bir gün eve dönerim. Belki neler olduğunu tam olarak öğrenirim.

Ama şimdi değil. Şimdi işim var.

Başka bir toplantı odasına açılan kocaman bir kapıya giden yolu takip ediyorum. Ne yalan söyleyeyim, bu toplantı odası benim favorim.

Odaya giriyorum. Odanın beşte biri Dünya atmosferiyle dolu. Duvarın öteki tarafında salak salak sağa sola zıplayan otuz tane küçük Eridyan var. Hiçbiri otuz Dünyalı yaşından büyük değil. Bu derslere kimin katılacağının seçimi... eh... Eridyan kültürü hakikaten karmaşık.

Benim alanımda, çocuklara bakacak şekilde konmuş olan, Dünya'daki orglara benzeyen bir alet bulunuyor. Bu orgda, Dünya'dakilerde bulunmayan bazı özellikler bulunuyor. Bu orgla ton, ruh hâli gibi konuşma dilinin inceliklerini taklit edebiliyorum. Rahat sandalyeme çöküp parmaklarımı kıtlatıyorum ve derse başlıyorum.

"*Pekâlâ, pekâlâ,*" diye çalıyorum orgu. "*Herkes yerine otursun bakayım.*"

Herkes kendi sırasına oturup dersin başlamasını sessiz sedasız bekliyor.

"*Bana ışık hızının ne kadar olduğunu kim söyleyebilir?*"

On iki çocuk pençelerini kaldırıyor.

TEŞEKKÜRLER

Kitabın bilimsel noktalarını doğru yazmamda bana yardımcı olan şu kişilere teşekkürü borç bilirim: Astronomi ve yıldızbilimleri konusunda bana yardımcı olan Andrew Howell'a. Gezegenbilimini ve atmosferlerin nasıl işlediğini bana açıklayan Jim Green'e. Ötegezegenlerin tespiti konusunda bana her şeyi anlatan Shawn Goldman'a. Nötrinoların karmaşık detaylarını açıklayan (aynı zamanda liseyi de beraber okuduğum!) Charles Duba'ya. Ve nihayet, bana kimya hakkında önemli bilgiler veren ve aynı zamanda e-postalaşabildiğim harika insanlardan biri olduğu için Cody Don Reeder'a.

İşin yayıncılık kısmında, her zaman beni kollayan ajanım David Fugate'ye teşekkür etmek isterim. Ayrıca bu kitabın, aynı zamanda şimdiye kadarki tüm kitaplarımın editörlüğünü yapan Julian Pavia'ya da öyle. İlk günden beri kitaplarımın reklamlarını üstlenen Sarah Breivogel'e. Beta okurlarıma da teşekkür etmek istiyorum: Yazdığım her şeye bayılan annem Janet'a; yazdığım her hikâyeyi sorgulayıp yoldan şaşmamı engelleyen Duncan Harris'e; ve Dan Snyder'a... bir dakika. Bana hâlâ dönüş yapmadın, Dan! Yoksa artık senin için yeterli değil miyim!?

Son olarak da muhtemel hikâyeler konusunda sürekli başının etini yediğim ve bana her zaman akıllıca tavsiyelerde bulunan eşim Ashley'ye teşekkür ederim.